ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

முதற்பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்திநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

ரக்தாக்ஷி ௵]

[1925.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

பொதுத் தனியன்கள்.

****

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

ஶ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம் |
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

[ஸ்ரீஶைலேஶ இத்யாதி] - "நம: ஸ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகர ஜந்மநே | ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே" என்றும், "ஶேஷோ வா ஸைந்யநாதோ வா ஶ்ரீபதிர்வேதி ஸாத்த்விகைர்விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞைர்முநயே ஶ்ரீஶைலேஶ க்ருபாபாத்ரம்" என்றும், "அனந்தன் திருமலையாழ்வாரென வந்தவதரித்து" என்றும் அவதாரவிஶேஷமாகச் சொல்லப்படுமவராய், சரமபர்வமான ஆழ்வார்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அவரருளாலே லபித்து வாழுமவராய், அதிலும் அவர் திருவடிகளான எதிராசர் செம்பொற்பாதம் இரவுபகல் மறவாமல் இறைஞ்சியேத்தும் எழிலையுடைய திருவாய்மொழிப் பிள்ளை சீருளுக்கு எற்ற கலமா யுள்ளவரை; "ஸ்ய ஶ்ரீஶைலநாதார்யஸவிதே ஶுஶ்ரூஷுவா ஜமுஷி" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீஶைலபூர்ணர்க்ருபையாலும் ஸ்ரீஶைலதேஶிகர்தயையாலும் இராமாயணமென்னும் பக்திவெள்ளமும், தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய்மொழியும், யதீந்த்ரதத்ப்ரவணரிடங்களிலே குடிகொண்டு தேங்கிற்று. இவரும் தன்பக்தியென்னும் வீட்டின்கண் வைத்தபின்பிறே பெருகி வெள்ளமிட்டு விளைந்தது; "ஸ்ரீராமாயணமூக்திஸந்தாந:", "பாலோடமுதன்னவாயிரம்"; இராமாநுசனிறே இவரும். [தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்] - மதிநலங்கள் இவருக்குப் பிள்ளையருளால் உண்டாயிற்று. "ப்ரஜ்ஞாவிஜ்ஞாநவைபவைகபாஜநீ" என்றும், "ஜ்ஞாநவைராக்யபக்தய:", "நவைவ ஸோகாஶ்ருணம்" என்றுதொடங்கி, "த்யாவிநாதநாதேயே" என்றுமிறே ஏதத்பூர்வாவதாரங்களிலும் ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகள் பூர்ணமாயிருப்பது; ஆராவன்பிளையவனிறே. அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹாதிகள் உண்டிறே இங்கே; அவ்வவதாரத்திற் குறைகளும் தீர்க்க அவதரித்தவிடத்திலும், பெரியபெருமாள் விஷயத்துக்கு அநுரூபமாகப் பெரியசியருடைய அந்தப்ரேமாதிகள் இரட்டித்திறே இருப்பது. "ஜ்ஞாநகுணஸ்ரீமணவாளமுநய", "யதீந்த்ரநிஜபாதேய:", "குணாநாதாகரா:" என்னக் கடவதிறே. "ஸாஷ்டாங்கஸ்ஸப்ரேமஸ்ஸஹ்ருதயஜாமாதுர்யோகீ" என்றும், "யதிவர வசநாகார:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இனி, நம்பெருமாளிடத்தில் ப்ராவண்யம் எல்லை

யான எம்பெருமானுரளவும் வர்த்தித்தபடி சொல்லுகிறது; ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம்
வரக்கடவதாயிருக்கும். [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அந்தப்ராவண்யந்தான், "[illegible]

[illegible]" என்று விஶேஷஜ்ஞரான வேதாந்தாசார்யரும் விக்ருதராய்ப் பேசி அநுபவிக்கும்படியா
யிருக்கும். இவர்தாம் நிஜதேஶிகஸந்தர்ஶிதஸம்யமிதுரந்தரநிஹித ஸகலநிஜஸமாவாமுனிவரிறே. அவர்
பராங்குஶபாதபக்தர்; இவர் யதீந்த்ரப்ரவணர்; அந்தப்ராவண்யமிறே இவரை அனைவரும் கால்கட்டுகிறது.
[வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - "[illegible]" என்கிறதெல்லாம் இவருக்கு இவ்விஷயத்
திலேயாயிற்று. "[illegible]" என்னுமாபோலே திருநாமத்தை
அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். இவருடைய அநுஸந்தாந விஷயமான மந்த்ரமும் ஸ்துதிப்
ஞமமும் இருக்கும்படி இதுவாயிற்று. "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible]
ஞுடைய ஸததாஸம்ருத்திகள் இவர் ஸங்கல்பாதீனைகளாயிருக்கும்படியைப் பற்ற 'முநி' என்கிறது.

இப்படிகளால் ஏற்றங்களையுடைய இவர் ஸ்துதிரூபமான இவர் தனியன்தான் "[illegible]" என்று வேதத்துக்கு 'ஓம்' என்னுமாபோலே, த்ராவிடவேத
ததங்கோபாங்கங்களென்ன, ஏதத்வ்யாக்யாநவிஶேஷங்களென்ன, ஏதத்ஸாரபூதமான ரஹஸ்யங்க
ளென்ன இவற்றினுடைய ஆத்யந்தங்களிலே அகிலதிவ்யதேஶவிலக்ஷணராலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாயி
ருக்கும். இவருடைய ஸகலதிவ்யப்ரபந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பண்டு பலவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.
அதுக்குமேலே உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறைகோயிலிலேயிறே இவர் உதித்தருளிற்று; இவருக்கு இவ்
வைபவம் ஜந்மஸித்தம்; இது, ப்ரணவார்த்தமாகிற பிதாபுத்ர ரக்ஷ்யரக்ஷக ஶேஷஶேஷி ஸம்பந்தத்ரயமும்
இவரிடத்திலே தர்ஶிக்கையாயிருக்கையாலே; "[illegible]

[illegible]" என்கையாலே - அகாரம் பகவத்வாசகமாயும், மகாரம் சேதந வாசகமாயும், உகாரம் உபயஸம்பந்த
ப்ரகாஶிகையையும் சொல்லும்; "அவ்வானவர்க்குமவ்வானவரெல்லாமுவ்வானவரடிமையென்றுரைத்தார்"
என்னக்கடவதிறே; விளக்குப்பொன்போலே நடுநிலத்தீவமிறே; "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]" என்றே தத்ஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது; "[illegible]

[illegible]", "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]" என்னக்கடவதிறே; இப்படி முப்புரியூட்டி
யிறே இவரவதாரவைபவம் இருப்பது.

இன்னமும் இஶ்ஶ்லோகத்திலே பதங்கள்தோறும் இவ்வர்த்தம் காணலாயிறே இருப்பது. எங்
ஙனேயென்னில்,—'ஸ்ரீஶைலேஶ' என்கையாலே-அகாரவாச்யனை ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லி, 'தயாபாத்
ரம்' எனகையாலே - பகவதநந்யார்ஹஶேஷபூதனை சேதநன் அவன்க்ருபைக்குப் பாத்ரமென்னுமத்தைச
சொல்லுகிறது. அடியில் பதத்தில் - ஆசார்யனை அவன்தானுகச் சொல்லுகிறது, விஶேஷநிர்த்தேஶத்
தாலே; தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஶம்போலே; "[illegible]" இத்யாதி, "[illegible]" "தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்" என்கிற இப்பதத்தாலும் "தாமரையாள்கேள்வனொருவனையே
நோக்குமுணர்வு" என்றும், "ஆதியஞ்சோதிக்கே யாராதகாதல்" என்றும், "உன்னித்துமற்றொருதெய்
வந்தொழாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அநாரோ
தித பகவச்சேஷத்வத்தை பக்தியாலே சொல்லுகிறது; ஸ்வரூபமும் உன்னிணைத்தாமரைகட்கு அன்புருகி
நிற்குமதிறே; அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தே:. ஜ்ஞாநமாவது - தஜ்ஜ்ஞாநமிறே; பகவதேகாவலம்பி
யாயிறே ஜ்ஞாநம் இருப்பது. வைராக்யமாவது - தேவதாந்தரத்யாக ப்ரதாநமாயிறே இருப்பது. [யதீந்த்ர
ப்ரவணம்] - யதீந்த்ரராகையாவது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துத் துரும்பு நறுக்காதிருக்குமவர்களைத்

திருத்தித் திருமகள்கேள்வனுக்கு ஆக்கி அடிமைசெய்விக்கை. தம்மளவிலும் - யதிஶப்தம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே, யதிந்த்ரராகையைப்பற்ற ப்ரவணராகிறார்; பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வம் ததீயபர்யந்தமிறே. அன்றிக்கே, [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அஸாதாரணமான ராமாநுஜஶப்தபர்யாயவாசகமாயிறே இத்திருநாமம் இருப்பது; அதுவும் ப்ரணவார்த்தம். ராமஶப்தத்தாலே - அகாரார்த்தமும், அநுஜஶப்தத்தாலே - தச்சந்தாநுவர்த்தியாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமுமிறே சொல்லுகிறது. “[illegible]” என்றிறே ப்ராவண்யம் இருப்பது. [வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - இத்தாலும் உகாரார்த்தமே சொல்லுகிறது; ரம்யஜாமாத்ருஶப்தத்தாலே - அகாரவாச்யனைச் சொல்லி, முநிஶப்தத்தாலே - ததநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய பரமசேதநனைச் சொல்லுகிறது. ரம்யஜாமாதுர்மநநம் கரோதீதி - ரம்யஜாமாத்ருமுநி:. ஆக, இவையெல்லாவற்றாலும் - ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை.

“[illegible]” என்றும், “வடதிசை மதுரை அயோத்தி” என்றும் அவதாரஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறபடியே, கோயிலுக்கு வடக்காயிருக்கிற வடதிருவேங்கடநாட்டில் ஏரார்பெரும்பூதூரிலே எம்பெருமானார் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் வெளியிட அவதரித்தருளினார்; “நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ்மறைவாழ்ந்தது” என்னக்கடவதிறே. “அரங்கநகரும் மேவுதிருநகரியும் வாழவந்த மணவாளமாமுனி” என்கிறபடியே தென்னாட்டுத் திலதமான தென்குருகூரிலே பெரியசீயர் தென்மொழியை வெளியிடவே அவதரித்தருளினார்; “விரவு தமிழ்மறைமொழியும் வடமொழியும் வெளியாய்ச்செய்யும்விசித்ரவ்யாக்யாநஶேஷன்” என்னக்கடவதிறே. “[illegible]” இத்யாதி. இவருக்கும் இரண்டினுடைய ப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டேயாகிலும், ஊற்றத்தைப்பற்ற ஒன்றிலே ஓதுகிறது. உடையவருடைய அவதாரவிஶேஷமாகையாலும், மற்றும் ஸர்வதாஸாம்யத்தாலும் யதிவரபுநரவதாரமாகையாலே, தீர்க்கஶரணாகதியை ஈன்ற முதல்தாயினுடைய மாதாபிதாபோலே, யோகித்யமும் ஸ்ரீஶைலேஶமும் நடந்துசெல்லுகிறது. இவரும் ஜந்மபூமியைவிட்டுவந்து காவிரிநடுவுபாட்டிலே கருமணியைக்கண்டு தந்மத்யஸ்தராய், வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே வாழ்ந்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயையும் ஶ்ருதிஸாகரத்தையும் த்ராவிடவேதஸாகரத்தையும் பெருகப்பண்ணிப் பெருமாளை நோக்கிப் போந்தார்; அவர் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாதனரங்கனென்னும் பொருள் சுரந்தார், இவர் பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின்தலைநின்று வீடளிப்பான் அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவனென்னும் அர்த்தத்தை அருள்சுரந்தார். சீயர் அவதரித்து வெளியிடாதபோது கண்ணுறந்தாரகமாயிறே உடையவர்வைபவம் இருப்பது; இராமாநுசமுனி செய்யகுன்றில் லேற்றிய தீபமிறே இவர். நாராயணாவதாரம் போலேயிறே இவர்களுடைய அவதாரமும் “[illegible]”, “[illegible]”, “[illegible]”, “[illegible]”; இரண்டுக்குமுண்டான தார்மிக்யமும் அப்படியே; ஸம்பந்தமும் அப்படியே; அவர் நாராயணவைபவப்ரகாஶகர், இவர் ராமாநுஜவைபவப்ரகாஶகர். அவ்வவதாரத்திலும் இவ்வவதாரத்துக்கு ஏற்றமுண்டு: “பிறப்பாயொழிவது”: நாராயண, ராமாநுஜ என்றிறே சதுரக்ஷரிகளின் வாசி இருப்பது. இவர் சதுரரில்தலையாகையாலே சரமசதுரக்ஷரியிலேநிலைநின்றார்; “எத்திறிருப்பாரைவெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்,” “[illegible]”, “அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே”, “நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே”. ஆழ்வார்க்கு மதுரகவிகளிலும் சரமமான திருவடிகள் ராமாநுஜனைப்போலே, அந்தராமாநுஜனை இவர்க்கும் ஸ்ரீவத்ஸாங்காசார்யரிலும் சரமமான சரணங்கள் யதீந்த்ரப்ரவணனிறே; ஆகையால், சரமபர்வமான சீயர்விஷயமான இத்தனியனும் ஸகலவேதஸாரமான ப்ரபத்திபோலே நிரந்தராநுஸந்தேயமாகக்கடவது. (க)

ஸ்ரீ:

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் இத்யாதி]: இத்தனியன்தான், ஸர்வாத்மஹிதைஷியாய் ஆப்ததமராய் குரூத்தமரான கூரத்தாழ்வான் அனைவர்க்கும் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தாலே உஜ்ஜீவநமுண்டாம்படி அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே, ஸர்வஶிஷ்டர்களும் இதை அங்கீகரித்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகிறது.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்] - அதில் முற்பட “[illegible]” என்று ரஹஸ்யத்ரய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே ப்ரதமகுரு ஸ்ரீயப்பதியான எம்பெருமானாகையாலே முற்பட அருளிச்செய்கிறார்; “நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன்” என்றும், “தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்” என்றும், “பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர்முன்னின்று”, “குருமுகமாய்”, “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகை” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே; “[illegible]”, “[illegible]”, “[illegible] [illegible]”, “பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து,” “அறியாதனவறிவித்தவத்தா,” “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றும்பிற்று அநுஸந்தித்துப்போருவது. பெரியபிராட்டியாருக்கு முற்படவாயிற்று ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே த்வயத்தை அருளிச்செய்தது. “[illegible]” என்றுளே; அவன் தானும் “[illegible] விஷ்ணோர்[illegible] [illegible]” என்று அருளிச்செய்தானிறே அத்தாலும், கடகத்வத்திலே முற்பாடுடையளாகையாலும், மற்றையார்க்கு புடகத்வம் ஆவஸடியாகையாலும், “லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்” என்று - மிதுநச்சேர்த்தியாக அருளிச்செய்தது. “இறையுமகலகில்லேன்” என்றிருக்கையாலே பிரிந்து நிலையில்லை; லக்ஷ்மிக்கு லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே ப்ரபத்திப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டிறே. ஸமாரம்பாம் என்று - இவர்கள் தொடக்கமாகக் குருபரம்பரையைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே பகவானாலே ப்ரபத்யுபதேஶம் பண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுமவருமாய், “[illegible]” என்று - பூவளருந்திருமகளாலே அருள்பெற்று, அத்தாலே “ஸ்ரீ[illegible]” என்னும்படி கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடைய ஸேனைமுதலியாரும், “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்”, “திருமாமகளாலருள்மாரி” என்னும்படியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரும் ஸூசிதர். ஸேனைமுதலியாரும், விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாதிகளிலே [illegible]திகளுக்கு ப்ரபத்தியை வெளியிட்டருளினாரிறே; இப்படி வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தை, “[illegible]” என்று தாமே அருளிச்செய்தார்; அத்தைப்பற்றவாயிற்று “[illegible]” என்று அத்யாத்மசிந்தையிலே அருளிச்செய்தது அவ்வளவன்றிக்கே, ஆழ்வாரவதாரவைபவத்தை ஸநத்குமாரர் மார்க்கண்டேயபுராணத்திலே ஒரு அத்யாயமெல்லாம் சேர அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவர்களளவும் விவக்ஷிதம்.

இத்தக்குருபரம்பரையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களை அருளிச்செய்கிறவராகையாலே நாதயாமுநர்களை மத்யமபதஸ்தராக அருளிச்செய்கிறார், ‘நாதயாமுநமத்யமாம்’ என்று. நாதயாமுநர்கள் - நாதமுநிகளும் யாமுநமுநிகளும். அவர்கள் தாம் பரமஹம்ஸரிறே; “நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது; அவனும் அன்னமாகியிறே அருமறைகளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதரான இவர்தான் மதுரகவிகளினுடைய திவ்யப்ரபந்தாநவரதாநுஸந்தாநத்தாலே ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுனியானார்; அந்நாதமுநியருளாலேயிறே யமுனைத்துறைவர் அவதரித்து தர்

ஶநத்தை ஆள வந்தாரானது. "நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேயப்ரபந்தை: த்ராதம்" என்னக்கடவதிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, "விஷ்ணுஹ்ருத்வ்ருத்திஷாஸ்யம் ஸேநேஶோ வதரிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வா ரவதாரமாக நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றிறே. ஆளவந்தாருக்கு ப்ரபத்யர்த்தோபதேஶம் பண்ணுகைக்கு அடியான உய்யக்கொண்டாரும் மணக்கால்நம்பியும் இவர்களிடையிலே அடைபடக்கடவரா யிருப்பர்கள். நாதயாமுநமத்யமாம் என்று - ஆழ்வான் அநுஸந்தாநக்ரமமாயிற்று இது; இவரை யொழிந்த மற்றையார் "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் | அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்" என்றுமிறே அநுஸந்தித்துப்போருவது.

உடையவர்தாம், குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமிறே அவர்தாம் ஆழ்வானுக்கு ஸாக்ஷாதாசார்யராகையாலே 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்' என்கிறது. "அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய" என்னக்கடவதிறே; "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி" என்றும் அநுஸந்தித்தார். இதிலே யமுனைத்துறைவ னிணையடியாங் கதிபெற்றுடைய இராமாநுசனுகையாலே - ஆளவந்தாருக்குச் சரணத்வயமென்னலாம்படியான பெரியநம்பியும் ஸூசிதர். "இளையாழ்வாரை விஷயீகரித்த அநந்தரத்திலே, 'இளையாழ்வீர் ! பெருமாள் ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்துக்கு எழுந்தருளும்போது மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழ எழுந்தருளினாற்போலே. மேலை வானோர்வாழ இவரும் தமக்கு அடியானை அடியேனை அப்படி உமக்குவைத்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று அவர் அருளிச்செய்தார்; அத்தைப்பற்ற "யமுனைத்துறைவனிணையடியாங்கதி பெற்றுடைய இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் அருளிச்செய்தார்" என்று திருநாராயணபுரத்தில் திருவாய்மொழியரசாயர் அருளிச்செய்தார். உடையவரை குருபங்க்திஹாரநாயகமாக நடுவே அநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, யதாபாடம் எல்லாரும் அநுஸந்திக்கிறது - "ஆழ்வான்திவ்யஸூக்தி" என்னுமது எல்லாரும் அறிகைக்காக. இதிலே, ஆசார்யாபிமாநயுக்தராய் இவ்வருகிலுமுண்டான அனைவரும் ஸ்வாசார்யபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கும்போது நாதயாமுநர்களை நடுவாகச்சொன்னது - யதிவரர்க்கும் உபலக்ஷணமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்' என்கிற இத்தால் - 'ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததா மபிவர்த்ததாம்' என்று - எம்பெருமானார் திவ்யஸங்கல்பத்தாலே வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யபரம்பரையானது ஸ்வாசார்யபர்யந்தம் ஸேவிக்கப்படுமே தென்கிறது. "எம்பெருமானிற்காட்டில் குருபரம்பரை அதிகம்; குருபரம்பரையைக்காட்டில் ஸ்வாசார்யன் அதிகன்" என்னக்கடவதிறே அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் என்கையாலே - இவ்வருகுள்ளார்க்கு உத்தேஶ்யராய் ப்ரபத்திமார்க்கப்ரவர்த்தகரான கூரத்தாழ்வான், அவர் செல்வத்திருமகனாரான பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் கூரகுலோத்தமதாஸநாயன் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியசீயர் முதலாக "ஸர்வம் பாரமஹம்ஸ்யம்" என்னுமவர்களெல்லாரும் அநுஸந்தேயராம்படி ஸூசிதர்.

வேதாந்தாசார்யரான அண்ணவும் "ப்ரத்யக்ஷஶ்ரீ:பதிர்வைஷ்ணவாநாம் வ்யாக்ஞாநாயஸ்ஸம் | ஶ்ரீமத்க்ரமாயவாமியாஷி நிஸ்தாரதாமாஸம் | ஶ்ரேஷ்டஸம்ஶ்ரயாய ராமாநுஜார்ய பர்யந்தம்" என்று தொடங்கி, "பதீந்த்ரம் பவணாய லக்ஷ்மீபதேர்ப்ராணபரிதே | வ்யாப்தோ ஸம்ராமாநுஜார்யபர்யந்தம்" என்று நடுவாகவும், "வந்தே ஸர்வோத்ரிஷ்டஸந்தோஷபூர்ண ப்ரமேயாநந்தவ்யாப்தே | ஸம்ராமாநுஜார்யார்யோநீந்த்ராய ஸ்வாத்மநே || ஸ்வஸ்திஶ்ரீஶைலநாயாராய பரிபூர்ணக்ருபாஜுஷே | ராமாநுஜார்ய தேவாய ஸஹாஸாமாயஸம்" என்று - ஶ்ரிய:பதியைத் தொடங்கி ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்யர் நடுவாகவும், ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரரான பெரியசீயரளவாக ஶேகரிக்கையாலே, இதுவே ஶாத்தஸம்ப்ரதாயம்; மநுவிபரீதம்போலே, இதுக்குப் புறம்பானது அஸம்ப்ரதாயம். உபாயாந்தரோபதேஷ்டாக்கள் - ஸ்வரூபநாஶகரான குருக்கள்; ஆகையாலிறே, "குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம" என்றது. "ஸாக்ஷாத் பலைகலக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தியாலே மந்த்ரரத்நத்தை உபதேஶிக்குமவர்களிறே - ஸத்குருக்களாகிறார்; "த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தையும் திரு

வாய்மொழியினுடைய அர்த்தத்தையும் உபதேஶிக்கிறான் யாவனொருவன், அவனுக்கேயிறே ஆசார்யத்வ பூர்த்தி உள்ளது" என்று ப்ரமேயரத்நத்திலே அருளிச்செய்தார். ஏவம்விதமான குருபரம்பரையிறே ஸேவ்ய மென்கிறது. மேலும், குருகுலதுர்யரான வரவரமுநிவர்யருடைய பரம்பரயா "[illegible]" என்று நடந்துசெல்லுவது; "[illegible]" என்று தொடங்கி, "[illegible]" என்றிறே தலைக்கட்டியருளினர். "[illegible]" என்று தொடங்கி, "[illegible]" என்று நடுவாகவும். "[illegible]" என்று எம்பெருமானளவாகவும் - வாக்யகுரு பரம்பராக்ரமத்தாலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தது; இந்த க்ரமத்தை "முந்தை வினையகலமுன்னருளுமாரியனால், எந்தையெதிராசனின்னருள் சேர்ந்து-அந்தமில்சீர்ப், பொற்பாவை[illegible]ருளால் பொன்னரங்கர்தாள் பணிந்து, நற்பாலடைந்துய்ந்தேன் நான்" என்றும், "[illegible]" என்று விவரணமாலையின் அடியிலும் தத்வதீபாதியிலும் அருளிச்செய்தார்.

இந்தக்ரமம், "[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியையும், "[illegible]" என்கிற பாஷ்யகாரவசநத்தையும் பற்றி யிருக்கிறது; "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்" என்கிற இத்தனியினில் குருபரம்பராக்ரமத்தையும் "தென்னரங்கனருந்திருமகளுமாதியா, அன்னவயற்பூதூர்மன்னனிடையா - என்னையருளாரியனேதானளவா வன்னகுருமுறையின், சீரியதாள்சேர்ந்துய்ந்தேனே" என்றும் அவர்தாமே அருளிச்செய்தார். இந்தக்ரமம், "திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்", "[illegible]" என்கிற தனியன்களிலும், "ஆதிமுதல்மாயன்மலர்மங்கைசேனைத்தலைவன்" என்றும், "சேனைநாதன் அருள்மாறன் நாதமுனி தாமரைக்கண் இராமர்வாழ், சீர்சிறந்தயமுனைத்துறைக்கிறைவர் செந்தொடைக்கதிபரருளினால், தானமர்ந்தவெதிராசர் கூரம்வருதலைவர் நீதிபுனைபட்டர்பின், தலைமையான மாதவச்சீயர் நம்பிள்ளை தழைத்தகண்ண னிருவகையினும், ஈனமின்றியருளுலகவாசிரிய னினியகூரகுலதாதருக், கின்பமேவுதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை யிவர்க்குத்தானடிமையாகவே, யானவாழ்வுபெறவருள்வார் கோலமணவாளமாமுனிவன்" என்றுஞ் சொல்லிற்றிறே. இப்படி ஆரோஹாவரோஹக்ரமங்களிரண்டாலும் குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை. "[illegible]" இத்யாதியாலே எம்பெருமான் செய்த ஆசார்யஸம்பந்த பர்யந்தமான உபகார பரம்பரையை அநுஸந்தித்தால், குருபரம்பரைக்குத் தலையான எம்பெருமானை முந்துறப்பற்ற அடுக்கும்; "[illegible]" இத்யாதியாலும், "நாராயணன் திருமால்" இத்யாதியாலும் ஆசார்யன்பண்ணின பகவத்ஸம்பந்தவைபவத்தை அநுஸந்தித்தால், "[illegible]" என்று ஆசார்யனை முந்துற அநுஸந்திக்க அடுக்கும். "குருபரம்பரையை முன்னிடவே ஶரணாகதன் குறைதீரும், பிராட்டியை முன்னிடவே ஶரண்யன் குறைதீரும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலையிலே அருளிச்செய்தது. "ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. குருபரம்பராபூர்வகமல்லாத த்வயாநுஸந்தாநமும், நாவகாரியமிறே. இப்படி ஆதிமத்யாவஸாநஸஹிதையான ஸத்குருஸந்ததி, ஸர்வஸத்துக்களாலும் ஸதாநுஸந்தேய மென்றாயிற்று.

(உ)

இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே |
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

[யோநித்யம் இத்யாதி] - ஸ்ரீராமாவரஜமுநீந்த்ரலப்தபோதராய், " ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந: " என்று நிரூபகத்தையுடையரான கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீராமாநுஜதர்ஶநத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி ராஜகோஷ்டியிலே சென்று, " நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம " என்றும், " நாராயண பரா வேதா: " என்றும், "நாரணனைக்காட்டிய வேதம்" என்றும், "நாராயணாதயி நத்ருஷ்டிம்வேதிக: ..." என்றும் "நாரணனேயாவதீதன்றென்பாரார்" என்றும், "அந்யாயமந்யாயம்" என்று அறைகூறி வென்று, "கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்" என்னும்படி அவர்கள் தர்ஶநம் அஸஹ்யமாய், அத்தர்ஶநத்தை வேண்டாதே மீண்டு எழுந்தருளி தர்ஶநப்ரவர்த்தகரான எம்பெருமானார்தர்ஶநத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க, அவரும் "இனியறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம் - நற்கிரிசை நாரணன்நீ" என்று திருவில்லாத்தேவரொல்லார்க்கும் மேலாக மேல்நாட்டிலே திருநாராயணனை ஸ்தாபித்து மீண்டு எழுந்தருளி, "அரங்கனல்லால்தெய்வமில்லை" என்று அறுதியிட்டு அரங்கனார்க்கு ஆள் செய்துகொண்டிருக்கிறவர், ஆழ்வான் கண்ணழிவுகண்டு கண்கலங்கியருளி, "பேரருளாளர், நேத்ரபுத்ராதிகளான ஐஹிகபுருஷார்த்தத்தையும், பெரியவிசும்பாகிற ஆமுஷ்மிக புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுக்குமவராகையாலே, நேத்ரவிஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யும்" என்று நியமிக்க, அப்படியே "அஸ்து" என்று ஸம்மதிபூர்வகமாக ஸ்தவம்பண்ணுகிறவர், " நேத்ரஸாத்குரு ஸ்ரீஶஸஹாமே " என்றும், " ஸ்ரீஶபஶ்யேயம் பரந்தம் ஸஹ " என்றும் அங்குத்தையிலநுபவபரிகரமான அப்ராக்ருத சக்ஷுஸ்ஸை அபேக்ஷிக்க, அப்படியே பேரருளாளரான பெரியபெருமாளும், "பஶ்யந்தி ஸதாதேவ நேத்ரேந்த்ரியநேநயர்ஶ்ரி", " ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: " என்னும்படியான இமையாத கண்ணை இவர் பெறும்படி பெரியவீட்டுக்கு விடைகொடுத்தருள, அவரும் அதிப்ரீதராய் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி "அறப்பதறினார்" என்று பதறிக்கொண்டு இவரிருந்தவிடத்தேற எழுந்தருள, அவரும், பரந்தாமமென்னும் திவந்தருகைக்காக அவர்க்கு மறக்கவொண்ணாதபடி அவர்விஷயத்தில் ப்ரபத்தியான இச்ச்லோகத்தை " ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே " என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே விழ, அவரும் இவரபிப்ராயம் அறிந்து தம்முடைய ஸ்வம்மான ப்ரபத்தியை "திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்னும்படி "ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று குறைவற அவர்வலத்திருச்செவியிலே ப்ரஸாதித்தருளினாரிறே; அதடியாக, ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே அவர்ப்ரார்த்தித்தருளின பேற்றை இவரும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ப்ரார்த்தித்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினார்; அப்பேறுதான் ஆசார்யாதீநமாகையாலே அவரை அடியிலே ஶரணம் புகுகிறார்.

[யோநித்யம்] - இதில் - பக்திவிரக்திஜ்ஞப்திகுருத்வாநுகம்பாதிக்ய குணத்தாலே முக்திப்ரதத்வ ஶக்தியையுடைய உடையவர் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறார். [யோநித்யம்] - "திசையனைத்துமேறுங்குணன்" என்று சொல்லப்படுகிற குணவத்தாப்ரதையையுடையராய், நாள்தோறும் ஆஶ்ரிதரை நழுவுதலின்றிக்கே ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய சரணாரவிந்தயுகலவ்யாமுக்ததையாலே தத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பாராய், அடியேனுக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஆசார்யராய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையருமாய், அகதிகள்விஷயங்களில் "ஐயோ!" என்று இரங்கும் ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை யுடையருமாய், சரரூபியாய் முன்வந்துநிற்கிற இந்த ராமாநுசனுடைய சரணங்களை ஶரணமாக அடைகிறேனென்கிறார்.

[யோநித்யம்] - யஃ என்று - "வைதிகோத்தமர்" என்னும் ப்ரஸித்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. நித்யம் அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ என்று - "ஸ்ருஷ்டிஷு ஸுகாந்தேஷு ஸுரா ஸுராஸுர வாஹ்யத | கிங்கரோஸ்மி" என்றும், "ஸர்வாத்மநா த்வம் நாத வாஸ்மி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணதார்த்திஹராச்யுதரானபேருளாளர் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடித்தாமரைகளிலே நிரவதிகப்ரேமத்தாலே, "த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு அசலான அனைத்தையும் த்ருணஸமமாக எண்ணியிருப்பரென்கிறது. "நிரவதிகப்ரேமமநோஹரம் ஶரணம் நஃ", "தென்னத்தியூரர்கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்ட அன்பாளனிராமானுசன்" என்று வரதநாராயணனை யாயிற்று; "யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜ..." என்று நிரவதிக ப்ரேமத்துடனே நித்ய திருவாராதநமாக நடத்திப்போருவது; அந்தபக்த்யைஶ்வர்யமதத்தாலே, "த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதிநிரங்குஶவிபூதயஃ", "கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர்குறிப்பு" என்னும்படி பண்ணியிருப்பராயிற்று; "ஸ்வாஹம் ஹரிபதாம்போஜயுக்ம... நிரவதிகப்ரேமமநோஹரம் ..." என்றாயிற்று இவர் ஶ்ரீஸூக்தியும் இருப்பது. [யஃ] - "திக்குற்றகீர்த்தி யிராமானுசன்" என்று ப்ரஸித்தரானவர். [நித்யம்] - நாடோறும். [அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ]-அச்யுதனாகை யாவது - குணவிக்ரஹவிபூதிகளை நழுவுதலின்றிக்கே யிருக்குமவ னென்னுதல், ஆஶ்ரிதரை நழுவ விடாதவ னென்னுதல், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில்நின்றும் நழுவாதவ னென்னுதல். "வீவிலின்பம்மிக வெல்லே நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்" என்றும், "ஆதுமிலகாலத் தெந்தை யச்சுதனமலன்" என்றும், "அயர்வாங்குநமன்றமர்க்கருநஞ்சினை யச்சுதன்றன்னை" என்றும், "நத்யஜேயம்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற குணங்களிலேயாயிற்று இவர் ப்ரவணராயிருப்பது. அந்த அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹம், அர்ச்சாவதாரந் தொடங்கிப் பரபர்யந்தமாக எங்கும் நித்யமாக உண்டாயிறே இவர்க்கு இருப்பது. அது எங்ஙனேயென்னில்;—அத்திகிரிப்பச்சைநிறத்தச்சுதனுடைய பதாப்ஜங்களிலும், வேங்கடத்தச்சுதனுடைய தாங்கு தாமரையன்ன பொன்னாரடியிலும், அரங்கமாநகரச்சுதனுலகமளந்த பொன்னடியிலும், நண்ணித்தொழுமவர் நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணனச்சுதனுடைய துளங்கு சோதித்திருப்பாதத்திலும், தயரதற்குமகனை அச்சுதன் காடுறைந்த பொன்னடியிலும், கோவிந்தனச்சுதன் பொற்றாமரையடியென்று பேசும்படியாய்க் கானில்கன்றின்பின்போன பொன்னடியிலும், அச்சுதனனந்த சயனன்செம்பொன்திருவடியிணையிலும், வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதனை விண்ணோர் பிரானை மாசில்மலரடியிலு மாயிற்று, இவர் மயல்கொண்டிருப்பது. இதுதான் "ஆர்வமொடுநிச்சல்நினைவார்" என்னும்படியிறே நித்யேச்சை நடந்து செல்வது. "தென்னத்தியூரர்கழலிணைக்கீழ்ப்பூண்டவன்பாளன்", "அரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத் தானதில்மன்னும்", "பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன்காதலன் பாதம் நண்ணு", "நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும் நிறைவேங்கடப்பொற்குன்றமும் வைகுந்தநாடுங் குலவியபாற் கடலு முன்தனக்கெத்தனை யின்பந்தரும்" என்னக்கடவதிறே. அவர் தாமும் "ஶரணாகதிஸாரம்," "ஸ்ப்ருஹணீய ஶ்ரீநிவாஸ," "ஶ்ரீரங்கஶாயிநம்" என்றும், "க்ருதாஞ்ஜலிபுடோ நாராயணம்" என்றும், "ககுத்ஸ்த", "ஶேஷிணே ஶேஷஶாயிநே", "ஶ்ரீவைகுண்டநாய" என்றுமிறே அருளிச் செய்தது. ஆகையாலே, பூவார்கழல்களிலும், கண்ணன் கழலிணையிலும், காகுத்தன்தன்னடியிலும், பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற பரமனடியிலும், வைகுந்தச்சேவடியிலும், ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணசரணங்களிலு மாயிற்று வ்யாமுக்தராயிருப்பது. இப்படி பஞ்சாவஸ்தாவஸ்திதனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய சரணாரவிந்தயுகள மகரந்தரஸாஸ்வாத மதுவ்ரதமாய் அநுபவித்து அதிலே மக்நராய், அத்தாலே ததிதரங்களாய் ஆவிர்ஞ்ச அமங்களமான பாஞ்சபௌதிகவிஷயபஞ்சகத்தையும், அதுக்குமேலான ஆத்மாநுபவத்தையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருப்பாராயிற்று. இப்படி பக்திவிரக்தியுடைய இவர்திருவடிகளைத் தாமும் அப்படி பரத்வாதிகளெல்லாமாக அறுதியிட்டு அடையப் பார்க்கிறார்.

[அஸ்மத்குரோஃ] - கீழ்ச்சொன்ன அச்யுதபக்தியாலே ததிதரங்களை த்ருணவத்கரிக்கையாலு மாயிற்று, இவரை ஆசார்யவரணம் பண்ணுகிறது "விஜ்ஞாதத்வாதிஸத்யாயாதத்வஜ்ஞாயிநே" என்னும்படி தத்த்வத்ரயத்தையும் உபதேசிக்கையாலே அலகலகாக ஆராய்ந்து "ஹாமஹஜேவியாஜி

வைராக்யத்தையும் ... ஸுஷு ஜந்மஜரா வ்யாதி ... ”
என்று தத்த்வத்வய விஷய வைராக்யத்தையும், “ தத்வஜ்ஞாநஸுஹ்ருத் ” என்று தத்த்வைகவிஷய பக்தியையுமுடையராகையாலே தமக்கு அநுகுணமாகவே ‘ அஸ்மத்குரோ: ’ என்கிறார். “ஜ்ஞாநபக்த்யாதி ... ”, “ ... ”. இவர்க்கும் இரண்டிற்கும்அடி எம்பெருமானாரிறே; “ ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்ய ... ” என்றுயிற்று இருப்பது. இவரையாயிற்று ப்ரதாந ஶிஷ்யராக ப்ரதமம் பெரியதிருமந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யங்களை ப்ரஸாதித்து அபிமாநித்தருளிற்று. நரநாராயணாவதார மென்னலாம்படியிறே, ராமாநுஜ கூராதிபர்கள் கூட்டாவிருப்பது. எல்லாரும் ஒருதட்டும் இவர் ஒருதட்டுமாகவிறே எம்பெருமானார் எண்ணியிருப்பது; அத்தைப்பற்ற, “ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்” என்றாரிறே. இப்படி அத்விதீயமாயிற்று இரண்டு விஷயமும் இருப்பது. “கலையறக்கற்றமாந்தர்” என்னலாம்படியான இவருக்கு ஸகலார்த்தமும் ப்ரஸாதிக்கும்படியான ஜ்ஞாநவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது ‘பகவத:’ என்று. “சொல்லார்தமிழொருமூன்றும் சுருதிகள்நான்கு மெல்லையில்லாவறநெறி யாவுந்தெரிந்தவன்”, “உண்மை நன்ஞான முரைத்த”, “இராமானுசன் மெய்ம்மதிக் கடல்” என்னும்படியிறே ஜ்ஞாநவைபவம் இருப்பது. “ ... ” என்னக்கடவதிறே; பகவச்சப்தம் - ஸர்வகல்யாணகுணங்களையும் பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லுகையாலே, அவற்றால்குறைவற்ற விஷயமாயிருக்கை. இத்தால் - தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கு உடலான ஜ்ஞாநவைபவத்தைப் பேசினார். இனித் தம்முடைய துர்க்கதி கண்டு இரங்கும்படி தயாபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார், “அஸ்யதயைகஸிந்தோ:” என்று; ஈடுபடுகிறார். அஸ்ய - ராமாநுஜஸ்ய என்று மேலில் பதத்தோடே சேர்த்தி தயைகஸிந்து என்று - கேவலக்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்றபடி. “பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும், செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்வான், குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி” என்றிறே இருப்பது. “பாடினனருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில்மிக்கதே,” “எண்டிசையுமறிய வியம்புகேனொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை” என்னுமாபோலே, “நிகரின்றி நின்ற வென்னீசதைக் குன்னருளின்கணன்றிப், புகலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதேபுகல்” என்றும், “உன்பெருங்கருணைதன்னை” என்றும், “வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும்” என்றுமிறே இவர்க்ருபையின் பெருமை இருப்பது. அருளாழியம்மானாய், “தயாஸிந்தோ ... ” என்னும்படியான ஸர்வேஶ்வரன் க்ருபை மறுத்தகாலத்திலும் ஒதுங்கலாம்படியான க்ருபை; அவன்கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் “ ... ” என்று உபதேஶித்துத் திருத்துமவரிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யம், நிரவதிகதயையாகிற இந்தக்குணங்களெல்லாம் கேட்டேபோகாமே கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரத்யக்ஷமாய் முன்வந்து நிற்குமவரை ‘அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய’ என்று அநுபவிக்கிறார். இந்த ராமாநுஜனுடைய வென்று - இவர்க்கு ஈடுபாட்டுக்கு விஷயம் இருக்கிறபடி. ‘ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம்ப்ரபத்யே’ என்று நாராயணசரண ஶரணவரணத்திற் காட்டிலும் ராமாநுஜசரண ஶரணவரணம் ஸ்வரூபாநுகுணமுமாய் அமோகமுமா யிருக்குமாகையாலே, அவர்திருவடிகளை ஶரணமாகப் பற்றுகிறார்; “பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்” இத்யாதி. “மாறாயதானவனை - வேறாக, வேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச், சாத்தியிருப்பார்தவம்”, “பாற்கடலுள் முன்தனக்கெத்தனை யின்பந்தரும்” என்று செழுந்திருப்பாற்கடல் கண்துயில்மாயன் திருவடிக்கீழ் விழுந்திருப்பாரிறே. வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் அன்று வாளவுணன் கிளர்ந்தபொன்னாகங்கிழித்தவன்கீர்த்திப்பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தையிராமானுசனைக் கண்டுஇறைஞ்சி மற்றவரைச் சாத்தியிருக்கப் பார்க்கிறார். எம்பெருமானார்தவம் - தபஶ்ஶப்தவாச்யையான ப்ரபத்தி. இவர்தவம் - “எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்” என்னும் ஆசார்யாபிமாநம்; “ ... ” என்றாரே. அவர்தவத்தைக்காட்டிலும் இவர்தவம் வென்றதாயிற்று; அவர்க்குமுன்னேயிறே இவர்க்குப் பேறு ஸித்தித்தது; “ ... * ... ”, “நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே” என்னும்படி வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம் பண்ணினார்.

---

* ... என்று பாடாந்தரம்.

இந்த ராமாநுஜப்ரபத்தியிலே நாராயணப்ரபத்யர்த்தமெல்லாம் அநுஸந்தேயம்; கீழ் பக்திவிரக் ஜ்ஞப்தி வ்யூணிதையாகிற இவை - முக்திப்ரதஸக்திஸாதநங்களாயிருக்கும்; இதிறே, புருஷகாரஹா துக்கு அநுகுணமான ஸ்ரீமத் பதார்த்தமும். இவையும் ஈஸ்வரவஸீகரண ஹேதுவான குணமிறே. புரு காராந்தரநிரபேக்ஷமாயிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. இனி, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌல யாதிகள் ஸௌகர்யாபாதகங்களாயிருக்கும், நாராயணபதத்திற்போலே; "[illegible]" என்று இஸ்ஸம்பந்தத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகள் அநுஸந்தேய அங்கு. "இதத்தா யிராமாநுசன்", "எந்தையிராமாநுசன்", "எம்மைய னிராமாநுசன்". "ஏலப்புனை தென்னைமார்". என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தவர்கள் என்னுமாபோலே இங்கு எல்லாரோடுமுண்டா ஸௌப்ராத்ரம், "கோயிலண்ணனிராமானுசன்", "அடியேனுக்கிருப்பிடம்", "இராமாநுசன்சரண்", "இ மாநுசன்சரணேகதி" என்கையாலே; தோஷபோக்யத்வமாகிற வாத்ஸல்யமும், ஸ்வத்தினுடைய லா லாபம் ஸ்வாமியதாம்படியாய் ஸ்வத்தை நோக்குகிற ஸ்வாமித்வமுமாகிற இவை - ராமாநுஜஸப்தத்தா அநுஸந்தேயம்; தாழ்ந்தவர்களோடே தன்பேறாகக் கலக்கையாகிற ஸௌஸீல்யமும் ஆஸ்ரயிப்பார்க் த்ருஷ்டிகோசரமாய்ப் புரோவர்த்தியாய் நிற்கிற ஸௌலப்யம். ஜ்ஞாநமாவது - ஆஸ்ரிதர்க்கு த்யாகஸ்வீ கங்களுக்கு உறுப்பான இஷ்டாநிஷ்டங்களை யறிகைக்கு உடலான அறிவு; ஸக்தியாவது-அநிஷ்டங்களை போக்குகைக்கும் இஷ்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு முடலாய், அஸக்தரானவர்களை அக்கரையேற்றவல்லஸக். பூர்த்தியாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாத பூர்த்தி; ப்ராப்தியாவது-தன்பேறாகச்செய் தலைக்கட்டுகைக்கு உடலான ஸம்பந்தம்; காருணிகத்வமாவது - ஸம்பந்தமில்லாவிடிலும் குருடன் கு யிலேவிழுந்தால் எடுக்கைக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாதாபோலே பிறர்நோவுகண்டால் 'ஐயோ!' என் வேண்டும்படியான தயை; "[illegible]" என்னக்கடவதிறே ஔதார்யமாவது - கொள்வாரைத் தேடிக் கொடாவிடில் தரியாமற்கொடுக்கும் கொடையுடைமை; இ ஸௌகர்யாபாதக குணசதுஷ்டயமும், கார்யாபாதககுணஷட்கமும் இங்கும் அநுஸந்தேயம். அது எ னேயென்னில்;—"இப்படியைத்தொடருமிராமாநுசன்" என்னும்படி அவர்பின்படரும் குணனாய் "தீம்பனை னென்றுநினைத்தென்னையிகழா தெதிராச, ரன்றறிந் தங்கீகரிக்கையால்" என்கிற வாத்ஸல்யமும், "அண்ண லிராமாநுசன்" என்னும்படியுடையவராகையாலே பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பானாய் விண்ணின்தலைநின் மண்ணின் தலத்து உதித்தபடியாலே ஸ்வத்திருந்தவிடத்தேவந்து நோக்கும்படியான ஸ்வாமித்வமும், "எ அருவினையின் திறஞ்செற் றிரவும்பகலும் விடா தென்தன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் என்னும்படி ஒருநீராகக் கலந்த ஸௌஸீல்யமும், "என்கண்ணுள்ளும்நெஞ்சுள்ளும்நின்ற" என்று சொ லும்படியான ஸௌலப்யமும், "மெய்ஞ்ஞானத்திராமாநுசன்", "கதி ராமாநுசன்", "உண்மைஞ ஞானமுரைத்த விராமாநுசன்" என்று அறியாதன அறிவிக்கைக்கும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ வும் தவிர்க்கவேண்டுமதுவும் அறிகைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாநமும், நிலத்தைச்செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை நினைப்பரிய பலத்தைச் செறுத்தும் என்பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சும் பொறுக்கியும் போருகிற பாபவிமோசகதவஸக்தியும், "சலியாப்பிறவிப்பவந்தரும் தீவினைபாற்றித்த பரந்தாமமென்னுந்திவந்தரும்" என்னும்படி விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக் டுக்குமதான ஸக்தியும், பகவத்விஷயத்தை அண்டைகொண்ட பூர்த்தியும், "எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடு தனனின் றென்னை" என்கிற ப்ராப்தியும், "காரேய்கருணை" என்கிற காருணிகத்வமும், "கொண்டலனை வண்மை", "உன்னுடைய கார்கொண்டவண்மை", "உன்வண்மையென்பாலென்வளர்ந்ததுவே" என் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஔதார்யஸ்வபாவமுமாகிற ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணங்களெல்லாம்குண திகழ்கொண்ட விராமாநுசனிடத்திலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே.

இப்படி கோடித்வய குணயுக்தரான ராமாநுசனுடைய சரணங்களை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும் சொல்லுகிறது-"ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே"என்று;குலந்தரும் நலந்தருஞ்சொல்லான நா யண என்னும் நாலெழுத்துப்போலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதநமன்றிக்கே, கேவலம்மோக்ஷைகஹேதுவாக யிற்று, இந்தச் சதுரக்ஷரி இருப்பது; "[illegible]" என்றாரே இவர்தாமே. "[illegible]"; நாராயண ராமாநுஜ என்றிறே விகல்பிக்கலாயிருப் ப இத்திருநாமந்தான், யுகந்தோறுமுண்டாயிருக்குமாயிற்று; இளையபெருமாளிடத்திலும், நம்பிமூத்த ளுக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனிடத்திலும், இப்போது இளையாழ்வாரான இவரிடத்திலும் பேர்பெற்ற

யிருப்பது. ஏதத்பூர்வாவதாரத்வயமும், ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத்விநாஶத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; இவ்வவதாரமும், வைதிகமார்க்கத்தை ஸ்தாபிக்கைக்கும், அவைதிகமார்க்கத்தை நிரோதிக்கைக்கும், ப்ரபத்திமார்க்கத்தைப் பெருக்கி வளர்க்கைக்கும் உடலாயிருக்கும். அவ்வவதாரங்களிலும் அப்படியே, ‘‘ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய,’’ ‘‘ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ’’, ‘‘த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ’’ என்றிறே இவர்கள் ப்ரபத்தியை வர்த்திப்பித்தது. அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை கத்யமுகேந வெளியிட்டார்; இவர், ராமாநுஜவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை இப்பத்யமுகேந வெளியிடுகிறார். அங்கு, ப்ரமேயபூதர் வெளியிட்டார்கள்; இங்கு, ப்ரமாதாவானவர் வெளியிட்டார் [ராமாநுஜஸ்யசரணௌஶரணம்ப்ரபத்யே] என்று. ‘அஸ்யராமாநுஜஸ்ய சரணௌ’ என்று ‘‘இராமாநுசன்பரன்பாதமுமென்சென்னித்தரிக்கவைத்தான்’’ என்னும்படி திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து ஶிரஸா யாசிக்கிறார். ராமஶரணாகதி, ‘‘ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா’’ என்று பலித்ததில்லை; ராமாநுஜஶரணாகதி அவ்யபிசரிதமாக பலிக்குமிறே. ‘‘ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய’’ என்னும்படி, ‘‘ராமாநுஜஸ்ய ஶரணௌ’’ என்று - வேறு த்வயம் வேண்டாதே, அடியே த்வயமாயிருக்கை. லோகவிக்ராந்தசரணம் போலே மாறிநடப்பனவாயிறே இராமாநுசன்தன் இணையடி இருப்பது; நாராயணசரணங்களளவுஞ் செல்லவேண்டாத பூர்த்தி. விக்ரஹைகதேஶத்தைச் சொன்னது - விக்ரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக. ‘‘கையிற்கனியென்னக் கண்ணனைக்காட்டித்தரிலு முன்றன், மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்யான்’’ என்னும்படியாயிருக்கும். [சரணௌஶரணம்] - ‘‘இராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே விடுமே சரணமென்றால்’’ என்கிற உபாயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ப்ரபத்யே’ என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது. ‘‘நையும்மனமுன் குணங்களை யுன்னி யென்னாவிருந்தெம்,மைய னிராமாநுசனென் றழைக்கு மருவினையேன், கையுந்தொழும்’’, ‘‘வாசாயதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணாம் | கூராதிநாத’’ என்னும்படி த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுகிறார். ‘‘இராமாநுசனையுன்னுந்திண்மை’’ என்று - எல்லார்க்கும் மாநஸாத்யவஸாய மாகலாம்; இவர் பூர்ணாதிகாரியாகையாலே த்ரிவிதகரணத்தாலும் பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். இந்த ஸ்வீகாரம் ப்ராப்யமாகையாலே, ‘‘ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமாநுசமுனிதன், வாய்ந்தமலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்’’ என்று வர்த்தமாநமாய் நடக்கிறது.

இவர் தீர்க்கபந்துவாகையாலே, எல்லார்க்கும் தாம் பண்ணின ப்ரபத்தியே தஞ்சமாம்படி கொழுந்துவிட்டுப்படரும்படி பண்ணுகிறார்; அத்தைப்பற்றவிறே ‘‘வ்யாக்யாதா ராமாநுஜார்யேந பூர்வம் நுதோ’’ என்றது. இத்தால் - இவர் சரமகாலத்திலே பண்ணின சரமப்ரபத்தியே இவர் சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் அவ்யபிசரிதமான உபாயமாய்ப் பேற்றோடே தலைக்கட்டு மென்றதாயிற்று. ‘‘ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான எம்பெருமானார், தம்முடைய பெருகிப்போருகிற பெருங்கருணையாலே பெரியபெருமாள் திருமுன்பே சென்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, ‘ப்ரபந்நஜநங்களான பெரியோர்களிடத்திலே பேதைகளானவர்கள் செய்யும் பெரும்பிழைக்கும் ப்ரபத்தியே இவர்சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் ப்ராயஶ்சித்தமாகக்கடவது’ என்று ப்ரார்த்திக்க, புருஷகாரபலத்தாலே ‘பொறுத்தோம்’ என்ன, இந்த ப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தை ராமாநுசனைத்தொழும் பெரியோரான கூரத்தாழ்வான் ஏகாந்தத்திலே ஸேவித்து, அனைவர்க்கும் தஞ்சமாக ‘‘நமோஸ்து’’ இத்யாதி ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்’’ என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரும், பகவந்தம் யதிவரம் ப்ரணிபத்ய யதீந்த்ராங்க்ரியாந்வயரானார்; அத்தைப்பற்றப் பின்புள்ளாரும் ‘‘வ்யாஸாதாஸ்யஸ்ய’’ என்றார்கள்; ஈட்டுக்கு ப்ரவர்த்தகரான ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள் ப்ரஶிஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளையும் ராமாநுஜதாஸரிறே; யதிவரபுநரவதாரமாய் யதீந்த்ரப்ரவணரான சீயரும் தம்ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ராமாநுஜநாமத்தையுண்டாக்கி நடத்தியும், நூற்றந்தாதியை அநுகரித்து அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஶதியிலே ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நரடியாக ‘‘வாசாமகோசர மஹாகுணதேஶிகாக்ர்ய கூராதிநாத’’ என்றும், ‘‘ஶ்ரீமத் தயாபால நாத ப்ருத்யாதிதேஶிகவர’’ என்றும், ஸ்ரீஶைலநாதரிடத்திலே ஶேகரித்தது. ஏவம்வித ஸம்பந்தயுக்தராய் குருகுலதுர்யரான பெரியசீயர்ஸம்பந்தமேயிறே ப்ரபலம்; இத்தால் - விஶிஷ்டபக்ஷத்திலே ஊன்றின ஶிஷ்டராய், அத்தாலே ஶ்ரேஷ்டருமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அஹங்கார ரஹிதரான ஆசார்யர்கள் ஸம்பந்தமே ஆதரணீய மென்றதாயிற்று. (௯)

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி: ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுலாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

[மாதா இத்யாதி] - இந்த ஜ்ஞாநம் அதிக்ருதாதிகாரமாயப் போகாமே ஸர்வாதிகாரமாம்படி த்ராமிடியான ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையை "மயர்வறமதிநலம்" என்கிற பக்தியாலே வாசிகமாக்கி, "மாங்களுமிரங்கும்வகை" என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதலியார்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாதாநம் ஆழ்வாராகையாலும், அவர்திருவடிகளிலே விழுகிறார். "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திறம்" என்றும், "நெய்யுண்வார்த்தையுளன்னைகோல்கொள்ள" என்றும், "எல்லாங்கண்ணன்" என்றும் பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராஶரபகவானையும்போலே க்ருஷ்ணைகவித்தராயிருக்கிறபடியையும் நினைத்து ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுகிறார்.

[மாதா] - உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்துமாஸம் கர்ப்பதாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவவேதனையநுபவித்து, அஶக்திகளையும் மதியாதே பால்யதஶையில் ஆதரித்து வளர்த்து - பக்வனானால் பின்பு பருஷபாஷணம்பண்ணினாலும் அவற்றைப்பொறுத்து, அகலவிசையாதே இவன் ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவைப்போலே உபகாரகராயிருக்கை. [பிதா] - அவள்பாத்ரமாத்ரமென்னும்படி உத்பாதகனாய், என்றுமொக்க ஹிதைஷியான பிதா பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. "ஶரீயாநுவ்யூஹஜ்விதா:". [யுவதய:] - இவ்விருவரையும் மறந்து விரும்பும் யுவதிகளைப்போலே நெஞ்சுக்கினியராயிருக்கை. [தநயா:] - அவர்களுடைய யௌவநத்தை அழியமாறிப்பெற்றவராய், பால்யத்தில் ஸுககராய், பக்வதஶையில் ரக்ஷகராய், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. [விபூதி:] - விபவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாகையாலே, இவையெல்லாவற்றையும் நன்றாக்கும் ஐஶ்வர்யம்போலேஉத்தேஶ்யராயிருக்குமவரென்கை.[ஸர்வம்]-அநுக்தமான ஸர்வைஹிகங்களுமாயிருக்கை. அதாவது - மோக்ஷோபாயமும் முக்தப்ராப்யமும். [யதேவ] - அவதாரணத்தால் "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே" என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவுக்கே. [நியமேந] - என்றுமொக்க, அவர்க்கு ப்ரியமென்று போமதொழிய ப்ராமாதிகமாகவும் புறம்பு போகக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கை. [மதந்வயாநாம்] - "வித்யாஜந்மநா:" என்கிற உபயஸந்தாநஜாதர்க்கு. [ஆத்யஸ்ய ந:] - வைஷ்ணவஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்ய ரென்கை. [குலபதே:] - ஸ்த்ரீக்கு பர்த்ருகுலம்போலே கோத்ரருஷியும் அவரே. [வகுலாபிராமம்] - திருமகிழ்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை. இத்தால் - திருவடிகளில் பரிமளத்தால் வந்த போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான பகவச்சரணாரவிந்தங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "நல்லடிமேலணிநாறுதுழாய்." [ஸ்ரீமத்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நித்யஸம்யுக்தமாயிருக்கை; "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்", "ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந்" என்று - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஶ்வர்யமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு ஊற்றான ஐஶ்வர்யத்தையுடையவ ரென்னவுமாம். [ததங்க்ரியுகலம்]-அதுவென்னுமத்தனை யொழியப் பேசிமுடியவொண்ணாதென்கை. [யுகலம்]-சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருக்கை. [ப்ரணமாமி மூர்த்நா] - ஆழ்வாருடையபடிகளை நினைத்தவாறே, நம: என்று நிற்கமாட்டாதே அவர் திருவடிகளிலே தலையைச் சேர்க்கிறார்.

(ௐ

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஸ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ||

கீழ் உபகாரகரை ஆஶ்ரயித்த இத்தால் செய்ததாயிற்று - முமுக்ஷுவுக்கு உபகாரகர் ஶேஷித்வ ப்ரதிபத்திவிஷயபூதரும் ஸ்துத்யரு மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ஒருவனுக்கு ஶேஷிகள் இருவருமாம்படி எங்ஙனே? என்னில்-க்ருதிஶேஷித்வம் யாகாதிகளுக்கும் புரோடாஶாதிகளுக்கும் உண்டானாற்போலே ஈஶ்வரன் ப்ரதாநஶேஷியாய் பாகவதர் த்வாரஶேஷிகளா மிடத்தில் விரோதமில்லை; அதவா, ஈஶ்வரன் நிருபாதிக ஶேஷியாய், தத்ஸம்பந்த மடியாக வந்ததாகையாலே பாகவதஶேஷத்வம் ஔபாதிக மென்றுமாம். "தமக்கு ஸ்தோத்ராரம்பஹேதுவான பக்த்யாதிகள் பிதாமஹோபாத்தநம்" என்கைக்காக முதலிலே பெரியமுதலியாருடைய ஜ்ஞாநபக்திகளுடைய ஆதிக்யஞ் சொன்னார். நான்காம்ஶ்லோகத்தாலே - இவ்வர்த்தம் த்ரைவித்யவ்ருத்தாநுமத மென்கிறது. ஐந்தாம்ஶ்லோகத்தாலே - இந்தஜ்ஞாநம் இவர்க்கு ஆழ்வார்களாலே வந்த தென்கை. "ஹ்ருத்யம் யதீந்த்ரஶிஷ்யாணாமாத்யம் வேதாந்தவேதிநாம்" என்று ஆழ்வான் அக்ரகண்யராகையாலே - "க்ஷுத்ரோ:" என்றார். அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ர்யத்தை "இவ்வாத்மவஸ்து அவர்க்குஶேஷமாகில் அவருடைய விநியோகப்ரகாரங் கொண்டு கார்யமென்?" என்றார்; ஏவம்விதஸ்வரூபராகையாலே, உடையவரும் "ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்" என்றார். இப்படி ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தாலும், "நாம் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "ஶிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வான்" என்றார்கள்; "ஆசார்யவர்ய விஹவஸ்ய வஶிஷ்யவர்கே த்வத்ஸீமசிஹ்நிதமிவ ..." என்னக்கடவதிறே. அதைப்பற்ற, உடையவரும் "யத்ஸ்வீயநாத:" என்று ப்ரார்த்தித்தருளினார்; நூற்றந்தாதியிலும் மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழா னடியாக விரும்பியருளினார். மற்றையாரான இவ்வருகிலுள்ளாரும் அல்லாவழியைக் கடப்பது அவர்களாலேயிறே; அவர்கள்தாம் யோநித்யம் த்ரைவித்யாதிகளடியாக அடியுடையராயிருப்பார்கள். "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்", "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி" இத்யாதி. மதுரகவிகளடிப்பாட்டிலே நடக்கிற க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்கள் ஆழ்வானடியாயிருப்பார்கள்; "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஸம்வத:" இத்யாதி. "ஆரியர்காள்கூறும்" என்கிற எழுபத்துநாலுமுதலிகளுக்கும் உடையவரடியான ஆசார்யத்வம்; அதில் முக்யம் ஆழ்வான் ஸம்பந்தம்; பட்டரடியாகவிறே. அஷ்டஶ்லோகீமுகேந ரஹஸ்யத்ரயார்த்தஸம்பந்தம். திருவாய்மொழியும் அடியாயிருக்கும், ஒன்பதினாயிரம் பன்னீராயிரத்திலே பர்யவஸித்தது; பெரியபட்டருடைய ப்ரஶிஷ்யரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயிறே நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆஶ்ரயித்தது; அவரும் ராமாநுஜநாமாவிறே; அஷ்டாக்ஷரதீபிகை அவரடியாயிருக்கும்; நம்பிள்ளை குமாரரும் ராமாநுஜனிறே; அவரும் ஸாரஸங்க்ரஹஞ் செய்தருளினார்; தத்வம்ஶ்யரும் கோயிலுடையவர்க்குச் சிறிது கைங்கர்யங்களுஞ் செய்தார்கள். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யரும் வகுளபூஷணஶாஸ்த்ரஸாரமான வசநபூஷணாதி ரஹஸ்யப்ரபந்தகர்த்தாவாய், தம்முடைய ப்ரதாநஶிஷ்யரான எம்பெருமானார்க்கு "கூரகுலோத்தமதாஸர்" என்று திருநாமஞ்சாத்தினார்; "என்னாரியர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக" என்றிறே அக்கோஷ்டியில் பரிமாற்றம் இருப்பது.

[பூதம்ஸரஸ்ய] - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, நஞ்சீயர்புருஷகாரம் பிறக்க, அவர்க்காக ஆழ்வார்களை அநுஸந்தித்ததாயிருக்கும் இஶ்ஶ்லோகம். ஆண்டாளை "நீளா" என்று தனித்து ஶரணம்புகுகிறதாயிருக்கும் அஶ்ஶ்லோகம். ஆழ்வார்கள்தஞ்செயலை விஞ்சியிறே அவள்வைபவம் இருப்பது. [பூதம்ஸரஸ்ய இத்யாதி] - நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும், அவர்களுக்குஶேஷபூதரான மதுரகவி யதிவரர்களிருவரையும் தாம் நித்யஸேவை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார். "மேவினே னவன்பொன்னடி மெய்ம்மையே" என்னுமவராகையாலே ஆழ்வாரைச் சொன்னபோதே அதிலே அவரும் அந்தர்ப்பூதர்.

[பூதம்] - பூதத்தாராகிறார் - "மாதவன்பூதம்" என்று நிரூபிக்கும்படியான மஹத்தையையுடையராய், மாமல்லையில் மாதவீகுஸுமத்திலே அவதரிக்கையாலே "கடல்மல்லைப்பூதத்தார்" என்று நிரூபகமானவரென்கை. 'ஸரஸ்ய' என்று - "மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்" என்கிறபடியே மல்லைக்குஅநந்தரபாவியாக எடுப்பதான கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே, "பூவில்நான்முகனைப்படைத்த" என்கிறபடியே பொற்றாமரைப்பூவிலே அவதரித்த பொய்கையாரென்றபடி. மஹதாஹ்வயராகிறார் - "மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி" என்னும்படியான அத்தேஶத்துக்கு ஸமமாயிருப்பதான மாடமாமயிலையில் மாவல்லிக்கேணியில் செவ்வல்லிப்பூவிலே அவதரித்து, "யானுமோர்பேயன்", "பித்தரென்றே பிறர்கூற" என்று பேசும்படியான பேயார். இவர்கள் மூவரும் பரவிஷயத்தில் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளையுடையராயிறே இருப்பது. அதில் சரமதசையான பரமபக்தியையிறே, இவர் ப்ராப்தரானது. பட்டநாதராகிறார் - "வேதாந்தவிழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்" என்கிறபடியே - வித்வத்கோஷ்டியிலே சென்று அவர்களை வென்று, பரதத்வநிர்ணயமுகேந 'பட்டர்பிரான்' என்று பேர்பெற்றவரென்கை. இவரும் "சோராதகாதல்பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமாலையொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பிடும்" என்னும்படி நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தராயிறே இருப்பது. பட்டநாத, ஸ்ரீ என்று - பிந்நபதமாய், லக்ஷ்மீதுல்யையான ஆண்டாளென்னுதல்; அன்றிக்கே, பட்டநாதஸ்ரீயென்று - பெரியாழ்வார்க்கு ஸ்ரீயான ஆண்டாளென்று அநுஸந்திக்கவுமாம். "திருமகள்போல வளர்த்தேன்" என்றாரிறே. மேல் 'பக்திஸார' என்கிறது; அன்றிக்கே, பட்டநாதர்க்கநந்தரம் "ஸ்ரீஸூக்திஸார" என்று சொல்லுகிறது - "பெறற்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம், பிறர்க்கரியமாயனே எனக்குநல்கவேண்டுமே" என்று ப்ரார்த்தித்து பக்தியைப் பெற்று, 'பக்திஸாரர்' என்று நிரூபகமானவரென்கையைப் பற்றவாயிற்று; "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ண" என்றிறே இவருடைய முடிந்த அவாவுக்கு விஷயம் இருப்பது. குலசேகரராகிறார் - "அங்கையாழியரங்கனடியிணை, தங்குசிந்தைத் தனிப்பெரும்பித்தன்" என்னும்படி பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே நிரவதிகப்ரேமத்தை யுடையரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளென்கை; மாலடிமுடிமேல் கோலமாங் குலசேகரனிறே. "எம்பெருமான்தன் சரிதை செவியாற்கண்ணாற்பருகுவோ மின்னமுத மதியோமன்றே" என்றிறே பெருமாள்விஷயத்திலும் இவர் ப்ரேமம் இருப்பது. யோகிவாஹராகிறார் - முநிவாஹநரான பாண்பெருமாளென்கை. இவரும் "இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்துதிரவோட்டி யோர்வெங்கணையுய்த்தவ னோதவண்ணன், அரங்கத்தம்மான்" என்றும், "அணியரங்கனென்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்றும் அவ்விஷயத்தில் அஸ்தமிதாந்யஸ்ஹாவராயிருக்கும்படி யாயிற்று. இவர்பக்தியும். பக்தாங்க்ரிரேணுவாகிறார் - "எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனும்" என்றும், "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததீயஶேஷத்வமே நிலைநின்ற ஸ்வரூப மென்று அறுதியிட்டு, அதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரென்கை; "துளபத்தொண்டாயதொல்சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி" என்றும், "தொடையொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றும் தாமேஅருளிச்செய்தாரிறே. இவர்தாம் "தன்பால் ஆதரம்பெருகவைத்த வழகன்" என்று பேசுகையாலே பகவதப்ரஸாதாயத்தபக்தியை யுடையவரென்னுமது தோற்றுகிறது. பரகாலராகிறார் - "மருவலர்தமுடல் துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்கிறபடியே - பகவத்விட்டுக்களான பாஹ்யர்கள் கேளாராகையாலே அவர்களைத் தோள்வலியாலும் நிரஸித்து அதுக்குமேலே ஶாஸ்த்ரீயமார்க்க ப்ரவர்த்தகராய் வந்த ஶத்ருக்களை ஸ்வோக்திஶஸ்த்ரங்களாலும் நிரஸித்து, "[illegible]" என்னும்படி காயிககைங்கர்யங்களையும், "அரங்கமாலைச் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்", "என்னுடைச்சொற்களென்னும் தூயமாமாலைகொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேன்" என்றும் வாசிககைங்கர்யங்களையுஞ் செய்து போந்தவரென்கை. "காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலையருளெனக்கு" என்று ப்ரார்த்தித்து, "பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்" என்னும்படி ஆசைதான் பெரியதாயிற்று; "அரங்கமென்பதிவள்தனக்காசை" என்னக்கடவதிறே. ததீயஶேஷத்வத்திலும "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்றிறே இருப்பது.

யதீந்த்ரமிஶ்ராகிறார் - "ஸம்ஸேவித ஸம்யமிஸஹஸ்ர" என்னும்படி யதிகளாலே ஸேவிக்கப்படும் எதித்தலைநாதனான் எம்பெருமானாரென்கை. மிஶ்ரஶப்தம் - பூஜ்யவாசி; "ராமாநுஜாசார்யர்" என்னுமாபோலே. மிஶ்ராந் என்கிற பஹுவசநம் எல்லாரையுஞ் சொல்லுகிறதாய், இதிலே அநுக்த

ரான மதுரகவிகளையுங் கூட்டி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். "மதுரகவியாழ்வா ரெதிராசரா மிவர்கள்" என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது. அன்றிக்கே, மிஶ்ரஶப்தம் - பெரியோரைச் சொல்லுகிறதாய், அத்தாலே சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவரான மதுரகவிகளைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரும் பொன்னரங்கமென்னில் மயலேபெருகு மிராமாநுசனாய், ரங்கேஶகைங்கர்ய துரந்தரராயிறே இருப்பது; அச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹம் இவர்க்கு முண்டிறே [ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநீந்] - "யதீந்த்ரமிஶ்ராந்" என்று - கீழ்உக்தரானவர்களெல்லாரும் ஒருதட்டும், ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநியென்கையாலே - ஆழ்வாரொருவரும் ஒருதட்டு மென்னுமது தோற்றுகிறது; எல்லாரையும் அவயவபூதராயுடையராயிறே ஆழ்வார்தாம் இருப்பது. ஸ்ரீமத் என்கையாலே - ஒழிவில்காலத்தில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை யுடையவ ரென்கை. பராங்குஶ ரென்கையாலே-"மதாவலிப்தர்க்குஅங்குசமிட்டு"என்னும் படியிருக்கை; "விஷ்ணோர்தேஹாநுகாரேண*ஸர்வேஷாமேவ வாதிநாம்" என்று சொல்லப்படுகிற முக்குறும்பையறுக்கும் அங்குஶமாயிறே இவர் இருப்பது. "ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா வென்சவிப்பார்மனிசர்" என்றும், தத்ராஶ்ரித்யமுடையவர்களை "முழுதுணர்நீர்மையினார்" என்றும், "கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்" என்றும், "பெருஞ்செல்வமு மவரே" என்றும், "பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும், "சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தாரடியார்தம்மடியாரெம்மடிகள்" என்றும் இப்படி ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே அஜ்ஞருடைய மும்மதங்களை அருளென்னுந்தண்டாலே தமித்து ஓட்டினபடி. அன்றிக்கே, பராங்குஶரென்று - நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனை ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே வஶீகரிக்கவல்ல ரென்னவுமாம்;"வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை,மலக்குநாவுடையேற்கு" என்று தாமும் அருளிச்செய்தார்; "வஶீக்ருதவஶீக்ருதவசா"என்று பின்புள்ளாரும் பேசினார்கள். முநிஶப்தத்தாலே - மநநஶீலரென்கிறது. எண்ணுதனவெண்ணும் நன்முனிவ ரிறே. பரரக்ஷணமேயாயிற்று, இவர் சிந்தாமூலத்திலே சிந்தித்திருப்பது. ஸர்வேஶ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் ஸம்ரக்ஷணத்திலேயாயிற்று, இவர் திருவுள்ளம் ஊற்றிருப்பது. "ஆளுமாளார்", "தனிமையும் பெரிதுனக்கு", "அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொள்" என்றும், "உலகினதியல்வே", "இவையென்னவுலகியற்கை" என்றும், இவர்கள் துர்க்கதியைக் கண்டு "மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்" என்று உபதேஶித்துத் திருத்திப்போருமவரிறே; இவரும், மதிநலம்அருளப்பெற்று ஆராதகாதலையுடையராயிறே இருப்பது. 'பரகாலயதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்' என்கையாலே -"கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்று ஆழ்வாராலே இருவரும் ஸூசிதரென்னுமதுவும், "பராங்குஶபரகாலயதிவராதிகள்" என்கிற ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தத்வமும் தோற்றுகிறது. "திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசை"என்றும், "எந்நாளேநாம் மண்ணளந்தவிணைத்தாமரை" என்றும்நிர்த்தேஶித்து, "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்றும், "உலகமளந்தபொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்" என்றும், "லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ" என்றுமிறே, இவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணும் க்ரமம் இருப்பது. இந்தக்ரமம் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஒக்குமிறே. "த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்த", இவர்கள்தாம் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் தாங்கள் கற்றத்தையிறே பேசி யோதச் சொல்லுகிறது. "பேசமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்", "மனமுடையீர் மாதவனென்றோதுமின்" என்று. "த்வயார்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்று உடையவரும் பெரிய பெருமாளிடத்திலே கேட்டு,உபதேஶித்தும், "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்கூறும்" என்றுபேசியும் வரம்பறுத்துச் செய்தருளினாரிறே. உடையவர் தாம் த்வயத்தை ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே புநঃபுநঃ ப்ரஸாதிக்கையும், அஜ்ஞர்க்கு அவர்களநர்த்ததர்ஶநத்தாலே அருள்விஞ்சி ப்ரஸாதிக்கையுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டிறே; எட்டு மிரண்டு மறிவித்த எம்பெருமானாரிறே. "யதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்" என்கையாலே திருவாய்மொழிமுதலான 'திவ்யப்ரபந்தங்களாலும் ஸ்ரீபாஷ்

* "தூதீயோஹிஜநோத்தம:" என்ற பாடம் லக்ஷணையால் பொருள் கொள்ளத் தகுந்தது.

பொதுத்தனியன்கள்.

யாதி ஸ்ரீஸூக்தியாலும் தர்ஸநத்தை நடத்திப்போருமவர்களாய், ஆழ்வாருக்கு சரணவத் பரதந்த்ரராய் "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" என்றும், "சடகோபர்தேமலர்த்தாட்கேய்ந் தினியபாதுகமா மமந்தை யிராமாநுசனை" என்றும் ஆழ்வார்திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கரான ஆகாரத்தைப் பற்ற, அண்மையாக அருளிச்செய்தது. ஆழ்வானும் "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று அநந்தரஸ்லோகத்திலே "தத்வம் ஸ்ரீர்யேஷ வக்தா [illegible]" என்று ஆழ்வாரை அநுஸந்தித்தருளினர். "யதீந்த்ராய ஸம்ஸ்ருதே" என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது.

"பூதம் ஸரஸ்ச" என்று தொடங்கி - ஆழ்வார்களோடு அவர்களையும் "யதீந்த்ரமிஸ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம்" என்று ஸஹபடித்தது - இவர்கள் ப்ராதாந்யம் தோற்ற. "யோநித்யம்" "மாதா" என்கிற இரண்டு தனியனாலும் - விஸேஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள், குருபரம்பரையிலும் த்வயத்திலும் எம்பெருமானை அநுஸந்திக்குமாபோலே. அதிலும் உடையவர் ப்ராதாந்யத்தாலே - யோகித்யம் மூற்பட்டிருக்கும். ஆகையால், யதிவரசரமராய் அவரோடும் தஸமரான தேஸிகர்களையும், தேஸிககுலகூடஸ்தரான ஸடாரிபுசரணங்களையும் 'ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்' என்று நித்யஸேவைபண்ணும்படி சொல்லுகிறது. உபகாரத்துக்காகில் "தமேவ நாதம்" என்று ஒருகால் அநுஸந்திக்குமதே உள்ளது, ப்ராப்யபுத்யா ஸதாவிறே. "[illegible]", "[illegible]" என்று அங்கும் அநுவர்த்தநமுண்டாகவிறே அருளிச்செய்தது. 'ப்ரணதோஸ்மி' என்று - ததீயவிஷயத்தில "[illegible]" என்கிறபடியே த்ரிவிதகரணப்ரவணதையாலே ப்ரணாமம்பண்ணுகிறே னென்கிறார். இத்தால் - பக்திபாரவஸ்ய ப்ரபந்நரான ஆழ்வார்களும், அவர்களோடு விகல்பிக்கும்படியான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஸர்வதாபஜநீய ரென்றதாயிற்று. "[illegible]" என்றிறே ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும் க்ரமம் இருப்பது.

பிள்ளைலோகம்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழியின் ஈட்டுத்தனியன்கள்.

திருமலையாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்தது.

திருவருள்மால் சேனைமுதலி சடகோபன் நாதமுனி சீருயக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பி சென்றுமாளவந்தார், குருமாலாதரர் குருகைப்பிரான்கன்பாமெதிராசர் கோவிந்தர் கூரேசர் பட்டர் வேதாந்திமுநி, இருகண்ணர்க்கன்புடையநம்பிள்ளை யிவரீடளித்தற்கேய்ந்தமாதவர் பற்பநாப ரிவரருளாளர், திருவடிபூண்றியதேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலை யாழ்வார் பதங்கள் முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே.

“[illegible]” என்கிற தனியனிலும், “திருவருள்மால்” என்கிற திருநாமத்திலும், திருவாய்மொழியின் ஈட்டின் ஸம்ப்ரதாயத்தை அடியேதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யளவும் தர்ஶிப்பித்தபடி சொல்லுகிறது. “[illegible]” என்கிறபடியே, நாதாதியாக தேவாதிப ரளவு மூண்டானவர்களை “வந்தே” என்று - குருபங்க்திநமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறது, ‘நாதம்’ இத்யாதியால்.

நாதராகிறர் — “ஸ்ரீரங்கநாதர்” என்னும் நாமதேயத்தை யுடையராய், “[illegible]” என்னும்படியான ஆழ்வாரை நாதராகவுடையராய், “[illegible] । [illegible]” என்று ‘திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன் அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினன்’ என்கிறபடியே அந்த ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுநியென்கை. ஆழ்வாரைத் திருப்புளி யடியிலே மயர்வறமதிநலமருளி விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணினாற்போலே, அவ்விடந்தன்னிலே ஆழ்வாரும் விஶேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளினர்; ‘தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறர்’ என்னக்கடவதிறே; ஆழ்வாருடைய பக்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியான அகாதபகவத்பக்தியிறே இவரது. இத்தால் “முநிவரை யிடுக்கியும்” என்னும்படி ஸத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக நடந்துவந்த ஶாஸ்த்ரங்களிற் காட்டில், அத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஆழ்வாராலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடைய திருவாய்மொழியை அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது; ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கு அடி வ்யாஸ ப்ரஸாதமாகையாலே ஆர்ஷமூலமாயிருக்குமது; “[illegible]” என்றதிறே; “[illegible]

[illegible]'' என்று - அநுபாஸ்யராக எடுக்கப்பட்டதிறே அவர்களை. அதின் தாத்பர்யமான இதுக்கு ''திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்'' என்கையாலே ஸர்வேஶ்வரப்ரஸாத ஸாக்ஷாத் கருதஜ்ஞராரான ஆழ்வார் அடியாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே,''[illegible]'', ''திருவருள்மால்'' என்று அடியிலே எடுத்தருளிற்று. நாதமுநிகள்தாம் தண்தமிழ்க் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைப் பண்டையுருவால் பன்னீராயிரமுரு உரைசெய்ய, ஒண்தமிழ்மாறன் திருவுள்ளமுகந்து திவ்யஞாநம் நாதமுனிக்கு நயந்தருள்புரிந்தாரிறே.

பங்கஜநேத்ராராகிறர் -:''சீருய்யக்கொண்டார்'' என்னும்படியான சீர்மையையுடையவர். அவர்தாம் புண்டரீகாக்ஷரிறே, ; ''[illegible]'' என்றுயிற்று அருளிச்செய்தது. அவர்க்குச் சீராவது - ஶரணாகதிக்கும் தீர்க்கசரணாகதிக்கும் ப்ரவர்த்தகராம்படியான பெருமை; ''[illegible]'' என்னக்கடவதிறே; பரமயோகிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள், குருகைக்காவலப்பனை யோக ரஹஸ்யத்திலே ஊன்றுவித்து இவரை ப்ரபத்திப்ரவர்த்தநத்திலே நியோகித்தருளினரிறே.

ராமராகிறர் - ஸ்ரீராமமிஶ்ரர். அவர்தாம்''[illegible]'' என்னும்படி, பன்னிரண்டாண்டு ஆசார்யர்திருமாளிகையிலே ஸேவைபண்ணிப் படியாய்க்கிடந்து ''மணக்கால்நம்பி'' என்னுந் திருநாமத்தை யுடையரானவ ரென்கை.

யமுநாவாஸ்தவ்யராகிறர் - 'தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்திருநாமத்தை இங்கே நம்முடைய பேரனை 'யமுனைத்துறைவர்' என்று உம்முடையருளால் உகந்துசாத்தும்' என்று நாதமுனிகளாலே நாம நிர்த்தேஶம் பண்ணப்பெற்று, அவரை ஜந்மநா ச வித்யயா ச பிதாமஹராகவுடையவ ரென்கை; அவரும் ''[illegible]'' என்றார். இப்படி அவராலே சாத்தப்பட்ட திருநாமம், ''எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்'' என்று பின்பும் பேர்பெற்றது. அடியார்க்கின்பமாரியும் நாதமுநி நாமஜீமூதமும் வர்ஷித்தால், ''தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்'' என்னும்படியான யாமுநதீர்த்தம் எல்லார்க்கும் அவகாஹிக்கலாமிறே; ''[illegible]'', ''ஞானத்துறைபடிந்தாடி'' என்னக்கடவதிறே; இவரும் ''[illegible]'' என்றும், ''[illegible]'' என்றும் உபகாரஸ்ம்ருத்யதிஶயத்தாலே திருவடிதொழுகையால் அடியுடையராயிறே இருப்பது. யமுநாவாஸ்தவ்ய ரென்றத்தை ''மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தார்'' என்கிறது.

மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தாராவது - வாதத்திலே ஆழ்வான்வாயை அடக்குகையாலே 'ஆளவந்தார்' என்று திருநாமத்தையுடையராய், தர்ஶநத்தை ஆள வந்தாரா யிருக்கையாலே இத்தை மணக்கால்நம்பி கேட்டு இவர்பாடு பலகால்நடந்து பச்சையிட்டிறே இவரைப் பச்சைமாமலைபோல் மேனியிலே மூட்டிற்று; ஆகையாலே, அவர்யத்நவிஶேஷத்தாலே யானவ ரென்றபடி; 'பூர்வதநம் இது புகுந்து அநுபவியும்' என்று ஆறுபுடைசூழரங்கரைக் காட்டினரிறே. அவரும் ''மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்'' என்னும்படி, திருவாய்மொழி முதலானவற்றையும் திருமாலையாண்டான் முதலானர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினர்; ''நடமினோ நமர்களுள்ளீர்'' என்று அநுபவிக்கும்படியிறே அக்காலத்திலே நடந்துபோந்தது.

மாலாதராராகிறர் - ''குருமாலாதரர்'' என்னும்படியான திருமாலையாண்டான். 'குருமாலாதரர்' என்கிற விஶேஷணம் - திருவாய்மொழி ப்ரவர்த்தநத்தாலுண்டான குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; உடையவர்க்குத் திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை உபதேஶித்தாரிறே இவர்தாம்; இது அறியாக்காலத்திலே அறியலாம். மாலாதரரென்று - நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்வரான ஆழ்வார் திருநாம மாயிற்று; ''செந்தொடைக் கதிபர்'' என்றிறே பர்யாயநாமம் இருப்பது; சொல்மாலைகள் சொல்லும்படிக்கு மாலையிட்டபடி.

'யோகீந்த்ரம்குருகேசசந்த்ரஜலதிம்'-அதாவது - குருகைப்பிரானுக்கு அன்பாம் எதிராசரென்றபடி: திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானை ஆழ்வார்திருநாமஞ்சாத்துகையாலேயும், "ஶ்ரீகுருகேசோ ஜ்ஞாநஸூநு:" என்கிறபடியே குமாரராக அபிமாநித்தருளுகையாலும், "யதிராஜஸ்ய ஸூநு:" என்று அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் சந்த்ரோதயத்தில் மஹோததிபோலே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையுடையராயிறே உடையவர்தாம் இருப்பது. மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் உறுபெருஞ்செல்வமும் இத்யாதி, அறிதரநின்ற இராமாநுசனிறே; வளர்த்த இதத்தாயிராமாநுசனுகையாலே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் தமக்குஉண்டான ஸம்பந்தம் பிள்ளானளவும் வெள்ளமிட்டது. இப்படி திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இவரிடத்திலே தேக்கினபடியையும், அது அப்பால் புறவெள்ளமிட்டபடியையும் "தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளால்" என்று தொடங்கி, "அன்றுரைத்தது இன்பமிகுமாறாயிரம்" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. ஸம்ஸ்க்ருததத்ராவிடவேதங்களான உபயவேதாந்தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராயிற்று இவர்தாம்; ஆகையாலிறே, "கோஶகேஶஸ்ய ஸூநு:" என்றது.

கோவிந்த கூராதிபராகிறர் — "கோவிந்தர், கூரேசர்" என்னும்படி தர்சநத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதரானவர்களாய், உடையவர்க்கும் அத்தாலே அத்யந்தம் அபிமதவிஷயமானவர்கள். இவர்களையாயிற்று ப்ரபத்திசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகராகக் கற்பித்தருளிற்று; ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸநத்துக்கு நடாதூராழ்வானையிறே அதிஷ்டாதாவாக்கியருளிற்று; ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம், ப்ரபத்த்யர்த்தப்ரகாசகமான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியாயிற்று இருப்பது. இங்கு இவ்விருவரையும் இடுக்கிச் சொன்னது - இருவரும் பட்டர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலே; பட்டர்க்குத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரோடு உண்டான ஸம்பந்தம், "எண்பெருக்கந்நலத்தி" னீட்டிலே கண்டுகொள்வது; எம்பார், பட்டர்க்கு பகவச்சரணவரணுநுஷ்டாந ப்ரகாசகமான த்வயோபதேசமுகேந ஆசார்ய ரென்னுமது, "ஶ்ரீஶ: ஸ்ரீயம்" என்கிற அவர்ஸூக்தியிலே காணலாம்; 'பட்டர் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து, எம்பார்பக்கலிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணினர்' என்றும் ப்ரமேயரத்நத்திலே பேசிற்று; 'பட்டர்தாம் எம்பார்பாடு ரஹஸ்யங் கேட்டாராயிறே இருப்பது' என்று தனித்வயத்திலே அருளிச்செய்தார்; இவர்க்கு அவர்பக்கல் திருவாய்மொழியில் அந்வய முண்டென்னுமதுக்கு "பூவியல் பொழிலும் தடமு மவன்கோயிலுங் கண்டு ஆவியுள்குளிர" என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளுகையில் சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது; அதுதோன்ற, "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஶ்ரேப்ய:", "ராமாநுஜபதச்சாயா" என்று இரண்டு ச்லோகத்தையும் ஸஹபடித்தருளிற்று; "ஸஹ்யாசலமணிவிபூஷிதஹஸ்த ...[illegible]... வராதிராஜவேதாந்ததேசிகவேதாந்தாசார்ய..." என்னக்கடவதிறே.

'பட்டார்யம்' — அவராகிறர் - 'பட்டர்' என்னும்படியான 'ஸ்ரீபராசரபட்டர்' என்னும் அபிதாநத்தையுடையராய், "ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபதஸ்வமாம்" என்னும்படி பெரியபெருமாளுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாயகியார்க்கும் குமாரராய், அதுக்குமேலே உடையவரும்;'இவனை நம்முடையாரெல்லாரும் நம்மைக்கண்டாற்போலே கண்டுகொள்ளுங்கோள்' என்று பெருமாள்ஸந்நிதியிலே விசேஷாபிமாநம்பண்ணும் படியான பெருமையையுடையவரென்கை. இவர்தாம் அஜஸ்ரம் ஸஹஸ்ரகீத்யநுஸந்தாநதத்பரராய் பகவத்குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு, திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் மண்டியிறே இருப்பது; இவருடைய திவ்யஸூக்திகளும் அருளிச்செயலை அடியொற்றியிறே இருப்பது; அருளிச்செயல் நாலாயிரத்துக்கும் பட்டர்நிர்வாஹமேயிறே அதிசயித்திருப்பது.

நிகமாந்தயோகியாகிறர் — வேதாந்திமுநியான வேதாந்திநஞ்சீயரென்கை; "நமோ வேதாந்தவேத்யாய" என்னக்கடவதிறே. பட்டர் நெடுந்தூரம்சென்று தேடித் திருத்தி யெடுத்த விஷயமாயிற்று இவர்தாம்; ஏவம்விதரான இவர் பட்டர்நல்லருளாலேயாயிற்று ஒன்பதினாயிரமாகத் திருவாய்மொழிக்கு

ஒரு வ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளி, நூறுஉரு திருவாய்மொழியை நிர்வஹித்து அத்தாலே ஶதாபிஷேகமுஞ் செய்தருளினர் என்னுமது ஜகத்ப்ரஸித்தமிறே.

ஜகதாசார்யராகிறர் — "துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத்தோழப்பர்" இத்யாதியிற்படியே உண்டான திருநாமத்தி னேற்றத்தையுடையரான இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கை. 'நம்முடைய பிள்ளை திருக்கலிகன்றிதாஸர்' என்றிறே நஞ்சீயராலே இவர் நாமநிர்த்தேஶம் பண்ணப்பட்டது; "காருண்யரூபம் கலிவைரிதாஸம்" என்னக்கடவதிறே. இவர்தோற்றியிறே திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாந முண்டாயிற்று. "'இவர்தாம் ஆழ்வாரவதாரம்' என்னுமது தோற்ற, கார்த்திகையில் கார்த்திகைத்திருநக்ஷத்ரத்தின் நாள் கலியன் திருமங்கையாழ்வார் திருவீதியெழுந்தருளும்போது, திருக்கலிகன்றிதாஸரான இவர்திருமாளிகைவாசலிலே திருக்காவணமிட்டு அலங்கரிக்க, அங்கேயெழுந்தருளித் திருப்பணியாரவகைகளும் அமுதுசெய்தருளி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்து, அவரை அத்யாபி உபலாலித்து அவ்வருகே யெழுந்தருளுவர்" என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள்; ஆகையாலிறே, 'நம்மாழ்வார்' என்னுமோபாதி, 'நம்பிள்ளை' என்று போருகிறது. அவரை 'ப்ரதமாசார்யர்' என்னுமோபாதி இவரை 'லோகாசார்யர்' என்றும், அவரை 'திருநாவுடைய பிரான்' என்னுமோபாதி இவரை 'வீறுடையார்' என்றும் போருகிறது; "ஆழ்வார்தம்முடைய அவதாரம் போலே ஓரவதாரவிஶேஷமாய்ப் பெருமாளுக்கு ப்ராணபூதரான நம்பிள்ளையை" என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகையான தோழப்பர்தேவிகளும் அருளிச்செய்தது. "வாசோத்ஸவாத்வாதி" என்று தொடங்கி; "தஸ்மை நமஸ் ஸூக்திஹாரார்ணவாய" என்றிறே நம்பிள்ளைவைபவம் இருப்பது.

'ஸக்ருஷ்ணத்வயேன' — அவர்களாகிறார் - "இருகண்ணர்" என்னும்படி ஸௌப்ராத்ரத்தை யுடையராய், 'நம்பிள்ளைக்கு நயநத்வயம்' என்னலாம்படி ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகளாயிருக்கிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை என்கை. இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கையாலே, "ஸ்நேஹஹாநக்ஷயயாவாவலீ" என்கிறபடியே ஸ்நேஹபூர்வகமான க்ருபையாலே யாயிற்று, ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று. இவர்களும் அப்படியே "மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது இருபத்து நாலாயிரம்", "நன்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறுயிரம்" என்னும்படியிறே திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமும் ஈடும் அருளிச்செய்தது; அத்தைப்பற்ற, "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே ஹ்ருதி யஸ்ய நக்ஷயா | விஹாதி விஶதம் லோகே ராவிஷ்ய ஸம்ஹிதா" என்று அநுஸந்தித்தார்கள். "பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்" என்னும்படி மற்றமூவாயிரத்துக்கும் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளினரிறே; திருவாய்மொழிக்கு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையிலும் ப்ரதமப்ரவர்த்தகர் ஆச்சான்பிள்ளையாகையாலே "ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய" என்றும், "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே" என்றும் இரண்டுதனியனும் அடைவே இருவருக்கும் உண்டாயிற்று; அதுதோன்ற, 'முந்தினதனியன் ஆச்சான்பிள்ளையது' என்று அருளிச்செய்வார்கள்; "பெரியவாச்சான்பிள்ளை", "தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை" என்றிறே எடுத்தருளிற்று; ஆச்சான்பிள்ளைஸந்நிதியிலே தாம் சில அர்த்தவிஶேஷங்கள் கேட்டதாகவும் அருளிச்செய்தாரிறே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, 'ஆசார்யஸம்மதி' என்கிற ரஹஸ்யத்திலே; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்தினதனியன் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதாகவும், மற்றைத்தனியன் ஆச்சான்பிள்ளையதாகவும் அருளிச்செய்வர்கள்; திருவாய்மொழியீட்டின் ப்ராதாந்யத்தாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை செய்தருளின ஆசார்யஸம்மதியின் அடியிலும் "ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய" என்று எழுதி யிருக்கையாலும், இத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியனாகவும் "ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே" என்கிறது ஆச்சான்பிள்ளையதாகவுமே ஸித்தாந்தம்; அப்போது, "ஸர்வஸித்திரபூந்மம" என்கிறது ஸரஸமாயிருக்கும். அவர் ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களின் அடியிலே எழுதியிருக்கிறதும் அப்படியே.

மாதவபத்மநாபர்களாகிறர் — இவர் ஈடளித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாபரென்கை. இவர்களில் ஸ்ரீமாதவராகிறர் - "சீமாதவனடிக்கன்பு செய்யும் தஞ்சத்தொருவன்" என்றும், "மாயவஶிஷ்யபாதஜ:" என்றும் சொல்லும்படியான நம்பிள்ளை, தம்முடைய ஆசார்யரான நஞ்சீயருடைய திரு

நாமம்சாத்தும்படியான பெருமையையுடையராய், அவர்க்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கிற ஈயுண்ணிச் சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை என்று நிரூபகத்தையுடையரான ஸ்ரீமாதவரென்கை. ‘‘யஶ்ச ஸ்வஸூக்ஷ்ம ஶாஸ்த்ரம் யதீஶ்வர வேதவித்கோவித: | யத்கடாக்ஷாஜலதாக்ஷா தம் வந்தே மாதவம் முநிம்’’, ‘‘ஸ்ரீபராஶரபட்டார்ய ஸம்ஶ்ரயணாய ஸ்ரீமாதவ ஶிஷ்யாய நம:’’ என்னக்கடவதிறே. ஏவம்விதரான இவர்க்கு ஈடு வந்த வரலாற்றை, ‘‘சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை’’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தாரிறே; அத்தைப்பற்ற ‘‘பராஶரார்ய பாதாப்ஜம் ஸ்ரீமாதவ மஹாமுநிம் ஶ்ரயே | காருண்யகாயீஶ வேதாந்தவேத்ய நீதிதவேதநம்’’ என்கிற தனியன் உண்டாயிற்று.

பத்மநாபராகிறர் — ‘‘ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை, தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்’’ என்றும், ‘‘மாதவாத்மஜஸ்ய’’ என்றும் பேசும்படி ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் குமாரரான பத்மநாபப்பெருமாளென்கை. இப்படி நம்பிள்ளையாலே மஹைஶ்வர்யமான திருவாய்மொழியின் ஈட்டை ப்ராப்தரான ஸ்ரீமாதவர், தம்குமாரரான பத்மநாபர்க்கு ஈட்டை ப்ரஸாதித்து நம்பிள்ளை நியமநத்தின்படியே ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துப்போரும்படி உபதேசிக்க, அவரும் அப்படியே அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகோஶத்தைக் கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராதநமாக ஏறியருளப்பண்ணி நிதியைநோக்குமாபோலே நோக்கிக்கொண்டு போந்தாரிறே; பெருமாள்கோயிலில் பட்டர்கள் திருவீதியிலே திருமாளிகையிலே ‘‘யேநாவ மாஹாத்விதயோஷி ஸாரிஸம்ரோஹாணீ மணாத்யுவஸிப்ராயஸாயாவ மாயாம் | ஸ்ரீதேந்த்ர கார்யவரணாஜ்ஞயா வ்ரதாய ஸ்ரீவத்ஸநாஹமஹாரவேநதக்ஷ்வர:’’ என்றிறே சோலாலாபம் இருப்பது.

‘ஸமாந:கோலேஶதேவாதிபாந்’—கோலேஶராகிறர் - ‘கோலவராஹப்பெருமாள்’ என்று திருநாமத்தையுடயரான நாலூர்ப்பிள்ளையென்கை. இவரருளாளர் திருவடியூன்றியவ ரென்றிறே இவர்க்கு நிரூபகம். அதாவது - பத்மநாபப்பெருமாள் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, அவரை ப்ரணிபாதநமஸ்கார ப்ரியவாக்குகளாலே குருக்களுக்கு அநுகூலராய் அவரை மிகவும் உகக்கப்பண்ண, இப்படி பலஸாதநஶுஶ்ரூஷையையுடையராயிருக்கிற நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு, ப்ரணிபாதப்ரஸந்நராயிருக்கிற அவர், ஈட்டை இவரொருவருக்குமே ஓராண்வழியாக முன்புநடந்துபோந்தபடியே ப்ரஸாதிப்பதாக இவரைப் பேரருளாளப்பெருமாள்திருமுன்பே கொண்டுபுக்கு, ‘ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாகச் சூளுறவுகொண்டு சொல்லவேணும்’ என்று ஸ்ரீசடகோபனை அர்ச்சகமுகேந இவர்திருமுடியிலே ஊன்றுவிக்க, அவர் இத்தை வெளியிடாமைக்கு ஊன்றுவிக்கிற ஆகாரத்தை பாவஜ்ஞரான இவர் அறிந்து பெருமாள்திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, தம்திருமுடியிலே வைத்த ஸ்ரீசடகோபனை ‘‘அருளாளர்திருவடியூன்றினவர்’’ என்னும்படி தம்திருக்கையாலே ஊன்றி ஸம்ஜ்ஞைபண்ண, அது ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள்திருவுள்ளத்திலே யுற்று, ‘இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியும்’ என்று அச்சகமுகேந திவ்யாஜ்ஞையிட்டருள, அத்தைக்கேட்ட பத்மநாபரும் எண்ணினவாறுகாமையாலே ‘திருவுள்ளமானபடி’ என்று பின்பு உகப்புடனே ப்ரஸாதித்தருளினரென்கை; ‘‘பாங்குடனே நாலூர்ப்பிள்ளைக்கவர்தாம்’’ என்னக்கடவதிறே. இவர் ‘இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணும்’ என்கிற தம்முடைய பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருளாளப்பெருமாளைக்குறித்து ப்ரதக்ஷிணநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணியும், அநதிக்ரமணஹேதுவான சரணக்ரஹணத்தைப் பண்ணியு மாயிற்று, இவர் அர்த்தித்தது; அவரும் அர்த்திதார்த்தபரிதாந தீக்ஷிதராம்படி செய்தருளினர். இப்படி வகுளபூஷணவாகம்ருதமாத்ரமன்றிக்கே, வசநபூஷணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகர் பேரருளாளப்பெருமாளிறே. நாலூர்ப்பிள்ளைதான் இப்படி ஈட்டை அர்த்தித்துப் பெற்றபடியாலே, ‘‘ஸமாந:கோலேஶ’’என்று ஸவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தது. ‘‘வேதார்த்தபோதவம் ஸ்ரீமத்த்ராவிட ஆம்நாயஜகத்ஸாரம் | ஸர்வாதாயஸந்நிஷ்டம் கோலவராஹமஹம் பஜே’’, ‘‘ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாஸ்வாத யதிந்த்ரமஹோதய ஸேவாஸமே | ஶம்கோலவராஹ்யவாணீநாதஸூதா த்ராவிடஸிந்தயே’’ என்றிறே இவர்விஷயத்தில் தனியன்கள் இருப்பது. இப்படி திருவாய்மொழிக்கு ப்ரவர்த்தகரான மாத்ரமன்றிக்கே, பெரியாழ்வார்திருமொழி, பெரியதிருமொழி முதலானவற்றுக்கும் ஶப்தார்த்தவ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளினர்.

அதிலே ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யததையும ஸமமதியாக எடுததருளினா ‹‹யஸ்வேத நாமமாத்ரம் ஸ்ரீஸூக்திபாஷ்யமிஹ த்வைஸ்வரவேபாயஃ । தத்தேவராஜமாதவேஸஹ்யதிஸம்தத்தாஷ்ட ஸூரேஸோபகாரவரதேஶிகஸோஸ்யேதத்›› எனறுமிறே இவா ஸமபரதாயகரமம இருபபது

தேவாதிபாகிறா — தேவபபெருமாள அவாதாம - ராமாநுஜாராயதாஸஸநதரான தேவராஜ நாலூராபபிளளைதாம தமமுடையதிருவுளளககருததினபடியே பெருமாள தலைககடடியருளுகையாலே பெறறுப பேறிமைபடியான அநத உபகாரததுக்கு தமககுக் குமாரா திருவவதரிததவுடனே ‘தேவப பெருமாள’ எனறு திருநாமஞ்சாததி, இபபடி போபெறறு ஸகலகலாபூரணராய வளாநதுபோருகிற குமாரராலியாய கலலமகனாரான நாலூராசசானபிளளைக்கு ‘இததை வாதிபபிததுக்கொணடு போரும’ என்று ஈடடை பரஸாதிததருளினா ‹‹ஸாநதம்கோஷவராஹஸ்யகாரகாயஃஸம்வரஜம் । ஸாந்தஸ்ஸூத்ரமிதம் தேவராஜமேஹம் ஹமேஜ››, ‹‹நமோஸ்து தேவராஜாய›› எனனுமபடியிறே நாலூராச்சானபிளளை வைபவம இருபபது அனறிக்கே, ‘ ‘இவராருளாளா திருவடியூனறினவா’ எனகிறதுக்கு இவரெனறு கீழ பரஸததரான பதமகாபுரைச சொலலி, அருளாளரெனறு - அவருடைய அருளாளுடையவரெனறு நாலூராபபிளளையைச சொலலி, திருவடியூனறின தேவபபெருமாளெனறு-ஈடடைபரகாசிககுமபடி பேரருளாளபபெருமாளாலே திருவடியூனறபபடட நாலூராசசானபிளளையைச சொலலி அபபடி திருவடியூனறின தேவபபெருமாள கைக்கொணடருளுந திருமலையாழவாரெனறு திருவாயமொழிப பிளளையைச சொலலுகிறது’ எனறும அருளிசசெயது போருவாகள, இநத யோஜனையே ‘மேலோராநதோரேரிககு’’ எனகிறததுக்கு மிகவும சேரதியாயிருககும ‘தேவாதிபா’ எனகிற பஹுவசநததாலே கீழுக்தரானவாகளையெலலாஞ் சொலலுகிறது, ‘‘திருமலையாழவாாபதஙகள ஏனபெனனுடசோநதனவே’’ எனனக்கடவதிறே

‹‹நாயம் வகுளாபிநந்த›› எனகிற தனியனும், ‘‘திருவருளமால’’ எனகிற தமிழததிருநாமததனியனும; ஈடடுககும மறற அருளிசசெயல வயாக்யாநஙகளுககும தனியனாக, முபபததாறாயிரப பெருககரான பெரியசீயா அநுஸநதிததுப போருமதாயிருககும ‹‹நாயஃ›› எனறு தொடஙகி திருவருளமால திருமலையாழவாரிலே சாறறுமபடியாயிருக்கும ரஹஸயஙகளினுடைய வரலாறறையும, ‹‹லோகாசாரய ஸமாராதநஃ›› எனறு தொடஙகி, ‹‹தீவ்யஸ்ய நமஸ்ஸுகோஜஹஃ›› எனறு தலைக்கடடின தனியனிலே அநுஸநதிததருளினா ‘தேவாதிபா’ எனறு சொலலுகிறவிடததிலே - ஈடடுலா தததுக்கு உபயுக்தமாக வகுளபூஷண ஸாஸ்தரஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணம, ‘‘தவயாாததம தீக்கபரஞ்சதியெனறது ஸாரஸங்க்ரஹததிலே’’ எனனுமபடியான ஸாரஸங்கரஹம முதலானவறறை அருளிச்செயத லோகாசாரயகுருவும, திருவாயமொழி வயாக்யாநம இருபததுநாலாயிரததுக்கு பரவாத்தகரான அபயபரதராஜபுததரும, அவா ஸிஷயராயத திருவாயமொழிக்கு உரை பனனீராயிரமாக அருளிசசெயத ஸுநதாஜாமாதருமுநியும, தராவிடாமநாய ஹருதயதாஸியான ஸுநதாஜாமாதருதேவரும ஸுகிருதிகளுமாகையாலிறே, மேல இவாகள தனியனகளை அநுஸநதிக்கிறது, இவைகளுககு மேலாகவாயிறறு ‘‘நமோஸ்து தேவராஜாய’’, ‘‘நமஸ்ஸ்ரீஶைலநாயாய’’ எனறு ஈடததிபபோருவது தேவாதிபரான நாலூராசசானபிளளை மேலோாககு ஈகையாவது - கீழில அவாகளைபபோலே ஓராணவழியாய ஆழவாரைத திருபபுட்குழியிலே கைககொணடருளி, அஙகினறும திருநாராயணபுரததிலே யெழுநதருளி அவாதொடக்கமாக ஆய பிளளை உளளிட்டாாககும பரஸாதிததருளினபடி யெனகை அததைப பற்ற ‹ லோகாயிவா த்ரவயஸஹஸ்ரீகே தராஷ்யம் ஸ்வத்ரதேஶிகவரஸ்ஸம் । தேயாவர்யஸ்ஸவியஃ வ்யாக்யாதம் தேவராஜமாவர்யேஹம் வ்யவஜேய››, ‹‹ஶ்ரீஶைலநாயமுநே ஜாத்யமேத் தத்ரோஹ்யம் ஸ்ரீஸூக்திதேஶிகவரேண வயஸ்யேயம் வ்யக்தாசிக்ஷாஷ்ய ஸஸ்தாயோவிஸாரமேதிஸஹிவேஷவஸ்வேஷ››, ‹‹தேவாயிவா த்யமத்யஸஹஸ்ரீகே தராஷ்ய த்ரமஜேயஃவ்யயாக்காா । ஸ்ரீதேஶ

[illegible] ", "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. இப்படி நடந்துபோருகிற ஈட்டின்வரலாற்றை "சீரார்", "ஆகவாபால" என்கிற இரண்டுபாட்டிலும் விஸ்தரமாக அருளிச்செய்தருளினாரிறே பெரியசீயர்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, திருவாய்மொழிக்கும் மூவாயிரத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு காஞ்சூராச்சான்பிள்ளை அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளினதுக்கு த்யோதகமாக, "மாறனுத்தாய" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே பெரியசீயர்தாமே ஸூசிப்பித்தருளினார், பிள்ளைசெய்தருளின பெரியாழ்வார்திருமொழிவ்யாக்யானம் பலவிடங்களிலும் "காஞ்சூர்ப்பிள்ளை ப்ரஸாதித்ததாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. பிதாபுத்ரர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமுகேந உண்டான ஶிஷ்யாசார்யஸம்பந்தம், கூராதிப்பட்டராடைகளிடங்களிலும், அபயப்ரதராஜ தத்புத்ரர்களிடங்களிலும், க்ருஷ்ணபாதலோகாசார்யரிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர்களிடங்களிலும், கோலேஸதேவாதிப ரிடங்களிலும் தர்ஶிக்கலாயிருக்கும்.

இப்படி தேவாதிபராலே அதிக்ருதர பரமார்த்தரான ஸ்ரீஶைலாதீஶதேஶிகரும், "[illegible]" என்னும்படி ஆழ்வார்திருவடிகளிலே அதிப்ரவணராய், "[illegible]" என்று சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார்திருவடிகளில் அஶேஷ ஶேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வயித்து, அவருடைய அம்ருதமென்மொழியான திருவாய்மொழியே தமக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாக அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்துபோராநிற்க, அப்படி அநுபோக்தாவான அந்தத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைமாதக்வால வாழும் மணவாளமாமுனிவனென்றும், "[illegible]" என்றும் பேசும்படி பெரியசீயரும் அவர்திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, "[illegible]" என்கிறபடியே திருவாய்மொழி முதலான அஶேஷதிவ்யப்ரபந்தார்த்தபாரத்தையும் அவருபதேஶமுகத்தாலே லபித்தருளினாரிறே.

பின்பு, ஸர்வலோகப்ரசாரம் உண்டாம்படியிறே இவர் ஈட்டை நடத்தியருளிற்று. அதுக்கு மேலே இவர்க்குப் பெருமாள் அருளப்பாடிட்டருளித் தம்திருவடியூன்றவித்ததிறே திருவாய்மொழியின் ஈட்டைப் ப்ரவர்த்திப்பித்ததும், '[illegible]' என்னக்கடவதிறே. அத்தாலே முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கரென்றுயிற்று, இவர் பேர் பெற்றது '[illegible]' என்னும்படியிறே பெரியசீயர் ப்ரபாவம் இருப்பது. பின்பும், "[illegible]" என்னும்படி ஸௌம்யஜாமாத்ருமுனிவர்யர் ஸம்ப்ரதாயம் நடந்துபோரும்படி இதுவாயிற்று.

'தாரபட்டநாதமுநி' யென்று இவர்களில் ப்ரதமோபாத்தரான பெரியபட்டர்பிரான் ஜீயரும், ஸகலதிவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களையும் ஸ்வாசார்யமுகேந லபித்து அதுக்கு த்யோதகமாக அத்தை ஸ்வப்ரபந்தமான அந்திமோபாயநிஷ்டையிலே "பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட மணிமாயன்" என்கிறவிடத்திலே இடாம்பியாச்சான் கதையையும், "பொன்னுலகாளீரோ" என்கிற பாட்

டின் ஈட்டிலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் கதையையும், "நாவகாரியம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் வடுகநம்பி இவரருளிச்செய்த வார்த்தைகளையும், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த திருப்பாவைவ்யாக்யானத்திலே நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்தை யகன்றுபோவாரொருவர் வைஷ்ணவன் விஷயமாகத் தத்ஸம்பந்தமுடையராயிருப்பாரொரு ஜ்ஞாநாதிகரைக் குறித்து ஜ்ஞாநாதிகையான அம்மையார் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "நம்மாழ்வாரை பகவதவதாரமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துபோருவர்" என்னுமது திருவிருத்த வ்யாக்யானத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்" என்றும், "நம்புவார்பதி வைகுந்தம்" என்கிறவிடத்தில், 'கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் அவதரித்த பின்பு ஸம்ஸாரத்துக்கும் பரமபதத்துக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளி ஒருவிபூதியாயிற்று" என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானத்திலே திருவழுதிவளநாடு தாஸர் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "அவர்பாசுரங்கொண்டு அறுதியிட்டக்கடவோம்" என்று "பிள்ளைலோகாசார்யர் தாம் அவதாரவிசேஷம்" என்னுமதை ஸ்வாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானப்ரவேசத்திலே ப்ரதிபாதித்தபடியையும், "வாணநாமிகள் தாஸவ்ருத்திகள்" என்கிறவிடத்துக்குத் திருநாராயணபுரத்தில் ஆயி அருளிச்செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் துறை வேறிட்ட கதையையும் மற்றும் காம ஐதிஹ்யமாக அருளிச்செய்யும் அசேஷரஹஸ்யவாக்யங்களையும் "ஸுஸ்தாவாரோஹம்" என்று ப்ரகாஶிப்பித்தருளினாரிறே ஏவம்விதமான ஆத்மவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் தம்திருவடிகளை யாச்ரயித்துத் திருவடிகளல்லதொரு தெய்வம் அறியாத மதுரகவிதாஸரண்ணன் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார் அவரும், "ஸோऽயொவதீர்ண: ஶ்ரீவிஷ்வக்ஸேநாம்ஸ: ..."

என்னும்படி வரவரமுநிவர்யாபராவதாரமாய், தந்நாமபாஜநராய், தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிகளான அழகியமணவாளச்சீயர்க்குத் திருவாய்மொழியொழிந்த அனைத்தாழ்வார்களருளிச்செயல் மூவாயிரத்துக்கு வ்யாக்யானமும், ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்திகளான அசேஷரஹஸ்யவ்யாக்யானமும் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினார் 'பெரியதிருமொழிக்கு, அண்ணன் மேலநாட்டிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே அவர்ஸந்நிதியிலே ஆத்தம் அநுஸந்தித்தருளினார்' என்று அஸ்மதாசார்யோக்தம்

அநந்தரம், 'வாநமஹாத்ரியோகீ' என்று ப்ரஸித்தரான வானமாமலைச் சீயரும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தையாச்ரயித்த ராமாநுசன்பிள்ளைக்கும், கோயில் பெரியகந்தாடையண்ணன் ஸ்ரீபாதத்தி லாச்ரயித்த ப்ரதத்தஸ்தவம் அண்ணனுக்கும் ஈடு முதலான திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களை ப்ரஸாதித்தருள, அவர்களும் அப்படி ஸ்வதாம ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ப்ரவர்த்தகராம்படி ப்ரஸாதிக்க, அத்தாலே அத்யாபி நடந்துசெல்லுகிறது

இனி, ஸ்ரீருசிராஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதாஸ்ரயராய், வாதூலவம்ஶ்யவரதார்யரான பெரிய அண்ணனும் ஆசார்யநியமத்தின்படியே ஆசார்யபௌத்ரரான நாயனாரை அநுவர்த்தித்துத் திருவாய்மொழியின் ஈடு ப்ரஸாதித்தருளினார்

வேதாந்தாசார்யராய், பின்பு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸர்' என்று பெரியசீயராலே நிரூபகத்தையுடையரான ப்ரதிவாதிபயங்கர அண்ணாவும், பட்டர்பிரான் சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவராய், 'அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்' என்று திருநாமத்தையுடையரான திருப்பதியிலழகியமணவாளச்சீயர் முதலானார்க்கு ஈட்டையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்தருளி, 'திருவாய்மொழிநாயனார்' என்னுமதுவே நிரூபகமாம்படி சீயரை விசேஷாபிமானம் பண்ணியருளினார் முன்பு திருவாய்மொழியின் ஈடு ஏகமுகமாய், அநந்தரம் த்ரேதாவாய், பெரியசீயராலே ப்ராகஸ்த்ரோத்தாவாய், அநந்தரம் ஸஹஸ்ரமுகமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாயிற்று மற்றுமுண்டான ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் அவ்வவஸம்ப்ரதாயஸ்தருபதேசமூலமாகக் கண்டுகொள்வது இப்படி உபதேசமாலையாயுத்துறையுண்டுவருகிற இத்தனியன்களிரண்டையும், திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாநாரம்ப வேளையிலும் அவைசாற்றும் ஸமயத்திலும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரும்படி அருளிச்செய்தாராயிற்று க

இத்தனியனில், 'ஸ்ரீமந்நாதமுநியாமுநஹநாவாஸ்ரு ஸங்க்ருஹீயன்'' என்று நஞ்சீயரையும், நம்பிள்ளையையும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையையும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையையும் எடுத்திருக்கச்செய்தேயும், இனிமேல் ப்ரத்யேகமாகவும் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து நஞ்சீயர் ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இத்தாட்டிய மாறன்மறைப்பொருளை ஈன்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியாகையாலும்

மேல் தனியன்களெல்லாம்

அவரவர் சிஷ்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டன

நமோ வேதாந்தவேத்யாய ஜகந்மங்கலஹேதவே |
யஸ்யவாகம்ருதாஸார பூரிதம் புவநத்ரயம் ||

நஞ்சீயர்தான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் - யாவரொருவருடைய ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானமாகிற அம்ருதப்ரவாஹத்தினாலே லோகமெல்லாம் பரிபூர்ணமாயிற்றது, ஜகத்துக்கு மங்களாவஹராயக் கொண்டிருக்கிற அந்த வேதாந்தி நஞ்சீயரின் பொருட்டு நமஸ்காரமாகக்கடவது (உ)

வேதாந்தவேத்யாம்ருதவாரிராஸேர் வேதார்த்தஸாராம்ருதபூரமக்ர்யம் |
ஆதாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே காருண்யபூர்ணம் கலிவைரிதாஸம் ||

நம்பிள்ளைதான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் - வேதாந்தி நஞ்சீயராகிற அம்ருதமயமான ஸமுத்ரத்திலிருந்தும் வேதத்தினுடைய ஸாரார்த்தமான திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை வாங்கிக்கொண்டு, லோகத்தவர்களெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக வர்ஷியாநிற்கிற கருபாபூர்ணரான திருக்கலிகன்றிதாஸராகிற தாஸ்யநாமத்தையுடையரான நம்பிள்ளையை, ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன் (௩)

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே |
* யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலபஸ்ஸ்ரீதரஸ்ஸதா ||

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் யாவரொருவருடைய கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதரானவர்களுக்கு ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வகாலமும் ஸுலபனாயிருக்கிறான்; யாமுநருடைய குமாரராய க்ருஷ்ணனென்கிற திருநாமத்தையுடையரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௪)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே நமாமி ஸிரஸா ஸதா |
யத்ப்ரஸாதப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம ||

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைதான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் யாவரொருவருடைய ப்ரஸாதிக்யத்தினாலே எனக்கு ஸமஸ்தபுருஷார்த்தஸித்தி யுண்டாயிற்றது; அப்படிப்பட்டிருக்கிற வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் தலையாலே ஸேவியாநிற்கிறேன் (௫)

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

பிள்ளைலோகாசார்யர்தான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் ஸம்ஸாரமாகிற ஸர்ப்பத்தினாலே கடிக்கப்பட்டிருக்கிற சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறவராய், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையுடைய குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யரின் பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௬)

ஸ்ருத்யர்த்தஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிபாலமித்ரம் பத்மோல்லஸத்பகவதங்க்ரிபுராணபந்தும் |
ஜ்ஞாநாதிராஜமபயப்ரதராஜபுத்ரம் அஸ்மத்குரும் பரமகாருணிகம் நமாமி ||

நாயனாராச்சான்பிள்ளைதான இத்தனியனுக்கு அர்த்தம் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களுக்கு ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகராய், ஸ்ம்ருதிக்கு பாலமித்ரராய், விகஸிதபத்மஸத்ருஸபகவச்சரணங்களுக்குப் புராணபந்துவாய், ஜ்ஞாநஸாம்ராஜ்யஸம்ருத்தராய், பெரியவாச்சான்பிள்ளைகுமாரராய், பரமகாருணிகராய், அஸ்மத்குருவுமான நாயனாராச்சான்பிள்ளையை ஸேவிக்கிறேன் (௭)

---

* யத்கடாக்ஷண என்று பாடாந்தரம்

த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம் |
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாருடைய இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாராலே, ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ஆசார்யஹ்ருதயமானது ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கப்பட்டது (அ)

ஸுந்தரஜாமாத்ருமுநே: ப்ரபத்யே சரணாம்புஜம் |
ஸம்ஸாரார்ணவஸம்மக்நஜந்துஸந்தாரபோதகம் ||

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்தான் இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தாநிற்கிற சேதநரை அக்கரைப்படுத்துகிற ஓடமாய்க்கொண்டிருக்கிற வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயருடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்

'பிள்ளைலோகாசார்யர், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் இவர்கள் நால்வரும் ஈட்டுஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகாமலிருக்கச் செய்தேயும், பிள்ளைலோகாசார்யர் ஈட்டிலர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக வசநபூஷணஶாஸ்த்ரஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யஶாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்கையாலும், நாயனாராச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார்-திருவாய்மொழியினுடைய சக்கைத்திரட்டான ஆசார்யஹ்ருதயம் அருளிச்செய்கையாலும், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் பன்னீராயிரப்படியுரையும், திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஶமும் அருளிச்செய்கையாலும் இவர்களுடைய தனியன்களும் அநுஸந்திக்கிறார்கள் நம் ஆசார்யர்கள்' என்று சிரோபாவித ஸத்வருத்தஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அருளிச்செய்வார்கள் (௯)

நமோஸ்து தேவராஜாய சதுர்க்ராமநிவாஸிநே |
ராமாநுஜார்யதாஸஸ்ய ஸுதாய குணஶாலிநே ||

கோலூராச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் "ஸ்ரீராமாநுஜதாஸர்" என்கிற காலூர்ப்பிள்ளையுடைய குமாரராய், ஶமதமாதிகுணங்களாலே விளங்காநிற்கிறவராய்க்கொண்டிருக்கிற காலூர்தேவராஜரென்கிற ஆச்சான்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௦)

நமஶ்ஸ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே |
ப்ரஸாதலப்தபரமப்ராப்யகைங்கர்யஶாலிநே ||

"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே பூர்வாசார்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாக அவதரித்த திருவாய்மொழியிலே அவகாஹித்து, அதில் ஶப்தரஸம் அர்த்தரஸம் பாவரஸம் இவற்றையநுபவித்துத் தத்தேகநிஷ்டராய், தத்வ்யதிரிக்த ஶாஸ்த்ரங்களை த்ருண வத்பரியத்திப்பண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்கு நிரூபகமாக வுடைய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஆழ்வார், மலையாளத்திலே அறுபதுஸம்வத்ஸரம் நம்பெருமாள் முதலான ஸ்வாமிகளோடே சேர்ந்து துலுக்கவலசையாக எழுந்தருளியிருந்து, துலுக்கன் முடிந்துபோனவாறே திருநகரியைநோக்கி மீண்டெழுந்தருளுகிறவர், 'திருக்கணாம்பி' என்கிற க்ராமத்திலே எழுந்தருளினவாறே, திருநகரி ஊரின்னவிடமென்றும், கோயில் இன்னவிடமென்றும் தெரியாதபடி காடாய்ப்போனபடியைக் கேட்டருளி, 'நமக்கும் நம் அடியார்க்கும் படைவீடும் திருவிருப்பும் சமைத்துத்தருவது' என்று பிள்ளைக்குத் திருமுகம் அனுப்பியருள, பிள்ளையும் ஶிஷ்யர்களும் தாமுமாக எழுந்தருளி, காடுவெட்டி நாடாக்கி, ஊரிலே குடியேற்றி, ஆழ்வாரையும் ஊரிலெழுந்தருளப்பண்ணி கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகையினாலே மிகவும் விளங்காநிற்பாராய், குந்தீநகரத்திலே திருவவதரித்தருளினவராய், 'திருமலையாழ்வார்' என்கிற திருநாமத்தையுடையவருமான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௧)

ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம் |
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

“வாழிதிருவாயமொழிபபிளளை மாதகவால வாழும மணவாளமாமுனிவன” எனறு பேசுமபடி பெரியசீயரும், “கஶ்ரிஶ்யத்வயஶேஷஶ்ரீஶைலேஶாயஸதேஶிகம் | கலெஷாநஸ்யணொதிவ்யாநு வ்யாவெந்நாநுவெந்நஹிஷீ:” எனகிறபடியே திருவாயமொழிபபிளளை திருவடிகளை யாஸ்ரயிதது, திருவாய மொழி முதலான திவயபரபநத தாதபரயததையும அவருபதேஸமுகததாலே லபிகதருளி, “தாமஅதிகரிதத அரததததை எலலாருங கேடடுஉஜஜீவிககுமபடியாக நடததவேணும” எனறுஉதயோகிததுககொண்டிருககிற இவரை, நமபெருமாள ஆசசுகமுகேந அழைததருளி, “திருவாயமொழியின அரததததை நாமும நம அடியாரும கேடடு வாழுமபடி பெரியதிருமணடபததிலே தொடஙகி நடததும” எனறு தமதிருவடிகளை ஊனறுவிதது அருளபாடிடடு நியமிததருள, இவரும அபபடியே நடததுகிறவளவிலே, பெரியபெருமாளும, ஈடுதொடஙகுகிறவனறும சாறறுகிறவனறும தாம எழுநதருளி, “உயாவறவுயாநலம” தொடஙகி “அவாவறசசூழ” எனகிற சாறறுபபாடடளவாக இவா உபநயஸிககிற உபநயாஸததைக கேடடருளி மிகவும உகநது “முபபததாறுயிரபபெருககா” எனறு இவருக்குத திருநாமஞசாததியருளித தனியனும அநுஸநதிதது எழுநதருளினா இபபடி பெரியபெருமாள ஸ்ரீஹஸதமாகத தமமை விஷயீகரிதது நியமிததருளினதுககுச சீயா அருளிசசெயத திருநாமம “நாமா பெரியதிருமணடபமா நமபெருமாள, தாமாகநமமைத தனிததழைதது - நீமாறன செக்தமிழவேதததின செழுமபொருளை நாளுமிஙகே, வநதுரையெனறேவுவதேவாயநது”

இபபடி நமபெருமாள அருளிசசெயத பெரியசீயரதான இநதத தனியனுக்கு அரததம திருவாய மொழிபபிளளையினுடைய கருணைககு விஷயபூதராய, ஜஞாநபகதிவைராகய மஹோததியாய, ஸ்ரீபாஷய காராவிஷயததில பராவணயததைபுடையராயககொணடிருககிற கோயில அழகியமணவாளசசீயரை ஸேவிககிறேனெனறபடி (கஉ)

பிளளைலோகம சீயா திருவடிகளே சரணம

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

••••••••••••••••••••••••••••••••••

நாதமுநிகள் அருளிச்செய்தது

பக்தாம்ருதம் விஶ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம் ।
ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம் ॥

[பக்தாம்ருதம்]-' பத்தர்க்கமுதம் '', ''தொண்டர்க்கமுது'' என்றபடி [விஶ்வஜநாநுமோதநம்] ''பாரோர்புகழும் '', '' அடியார்க்கின்பமாரி'' என்கிறதைச் சொன்னபடி [ஸர்வார்த்ததம்] - '' எல்லாப் பொருளும் விரித்தானை'' என்னும்படி ஸகலார்த்தப்ரதமாயிருக்கை '' மிக்கவிறைநிலை'' தொடங்கி, ''மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான் '' என்கிறபடியே, அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாவற்றையும் அறிவிப்பிக்குமென்றபடி [ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம்] - ''குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்'' என்றபடி [ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம்] - ஸஹஸ்ரஶாகை ஸாமவேதமாய், தத்ஸாரம் சாந்தோக்யோபநிஷத்தாய், அதின்ஸாரம் உத்கீதமென்றதாய், அத்தையாயிற்று இப்படி பாடியருளிற்று என்றபடி வேதவரும்பொருள் நூல்களின் வண்தமிழ்நூலாக்கினபடி. ''எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்தமிழால் செய்தற்கு உலகில் வரும் சடகோபனிறே [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரத்தைப் பத்தர்பரவும்படி சொல்லிற்று

கடலையும் சடகோபன் சொல்லையும் ஸமமாகச் சொல்லுகிறது பக்தாம்ருதம், '' விண்ணவர் முதுண்'' என்னும்படி விண்ணின்மீது அமரர்க்கடாய தேவபோக்யமான அம்ருதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் அது; இது '' பாலோடமுதன்னவாயிரம்'' என்னும்படி அவனிதேவரான பூஸுரர்க்கு போக்யமான அம்ருதமாய், ஆராவமுதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் [விஶ்வஜநாநுமோதநம்] ஸர்வஜநாபிமதபாத்ரமாகையாலும், தார்மிகமாகையாலும், ஸமுத்ரம் ஸர்வஜந ஸந்தோஷவேஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இதுவும் முதல் பத்தர் வானவரென்னுமவர் பாரரென்னும்படி ஸேஶ்வரவிபூதி போக்யமாயிருக்கும் [ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம்] - அதில் அம்பஸ்ஸு அகஸ்த்யவாங்மயமாயிருக்கும் இதில் சுத்தஸத்வ சடகோபவாங்மயமாயிருக்கும், திருவாய்மொழியிறே ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம் அது, ஸர்வஶாகாஸாரமான சந்த்ரஶாகாஸமாகமத்தை ஸமீபத்திலேயுடைத்தாயிருக்கும் இது ஸர்வவேதஶாகாஸாரமான உபநிஷத்தினுடைய திரட்சியாயிருக்கும் [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அத்தஸாகரம் ''ஸஜ்ஜிம்வப்ரா ஜுவங்ஸ்ருதா'' என்னும்படி அஶரண்யனுக்கு ஶரண்யமாயிருக்கும், வண்தமிழ் நூல்களான இது, சட

கோபன பாடடென்றவாறே நாடடையக கையெடுகுமபடியாயிருக்கும, “நமோஸ்துதே” என்று - நாடெல லாம அநுஸநதிககககடவாகளிறே, “வெந்நரோரயணாருவம்” என்னுமாபோலே

“ஸ்லோகஜாலஜ்வாகீர்ணம் ஸங்கஸ்லோகஸுக்ஷம் | காண்டாங்காதஷேந்தம் வெந்நரோயணாருவம்” அஙகு சதுர்விம்ஸத ஸஹஸ்ரம, இஙகு சீரதடொடை யாயிரம தீரததஙகளாயிருககும அஙகு - ஐநதூறு ஸர்க்கம, இஙகு - “பததுநூறு” என்னுமபடியாயிருககும அஙகு ஷடகாண்டமாயிருக்கும, இஙகு ஷடபதார்தத பரதிபாதகமாயப பததுபபததாயிருககும அது ராமாயணாணவம, இது-த்ராவிடவேத ஸாகரம அது ரதுவமஸசரிதமாயிருககும, இது “முகிலவணணனடிமேறசொனன சொலமாலையாயிரம” எனனலாயிருககும அது “வாலமீகிர்மஹாநருஷி:” என்னுமபடியான வாலமீகிபரோகதம, இது குரு கூரசசடகோபன சொலலாயிருககும அது - மஹாபாதகநாஸகமாயிருககும, இதுவும அருவினைநீறுசெயயு மதாயிருக்கும அது “ஸம்ஸாரஸம்ஸஹாய மஹாதிவிஷ்ணுலோகம் ஸாமஹம்” என்று பலமாயிருககும, இதுவும “வானினமீதேறறி யருளசெயதுமுடிககும பிறவிமாமாயக கூததினையே” என்று திருவடியே அடைவிக்கும

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது

திருவழுதிநாடென்றும தெனகுருகூரென்றும
மருவினியவணபொருநலென்றும — அருமறைக
ளநதாதிசெயதானடியிணையே எபபொழுதும
சிநதியாய நெஞசேதெளிநது

திருவழுதிநாடென்றும தெனகுருகூரென்றும மருவினியவணபொருநலென்றும ஆழவார திரு வடிகளை அவாஸமபநதமுடைய நாடடோமெ ஊரோமெ ஆறறோமெ வாசியற எலலாவறறையும சோத்து பரஸநமான மநஸஸே! அநுஸநதிததுப போரு எனகிறது வைகுநதசெலவனா சேவடியோபாதி வைகுநதவானுமெ இறநதால தஙகுமூரான கணணன் விண்ணூரும அமுதவிரஸையாறும உததேஸய மாமாபோலே, இஙகும இவை உததேஸயமாகிறபடி

திருவழுதிநாடென்றும இதயாதியாலே ஆழவார திருவடிகளைச சிநதிககுமபடி சொலலுகிறது “தவளமாளிகைகொமபொசிதத கணணனென்றும” என்று தொடஙகி, “பாரதனபள்ளிபாடுவாள” என னுமாபோலே [திருவழுதிநாடென்றும] - “வாயதவழுதிவளநாடன” என்று நிரூபகமாகவிறே அதுதான இருபபது, அவாஸமபநததநால அவரோபாதி அதுவும அநுஸநதேயமா யிருககுமாகையால திருவடிகள் நாடடோடே நடககிறது [தெனகுருகூரென்றும] - “குருகூரநகரான” என்று அவரிருககுமூரா கையாலே, அதுவும அபபடியேயாயிருககை [மருவினியவணபொருநலென்றும] - மருவ இனிதான வண பொருந லென்றபடி பொருநலசஙகணிதுறைவனிறே இதுவும இவரிறஙகுநதுறை, அவா திருவடிகளும இறஙகுந துறை நனஞானததுறையிறே வணசடகோபனைபபோலே இதுவும வணமையை யுடைத தாயிருககை; “ஸவிதீர்த்தோதகா நராம” இபபடி விலக்ஷணமான நாடெ நகரும துறையு மென்று அநு ஸநதிதது [அருமறைகளநதாதிசெயதா னடியிணையே எபபொழுதும சிநதியாய நெஞசே தெளிநது] அதாவது - எயததறகரிய மறைகளை ஆயிர மினதமிழாற செயதறகு உலகிலவரும சடகோபனைச சிநதை யுளளே சிநதிததுப போரு எனகை, “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” எனகிறபடியே திருவடி களையே சிநதிததுபபோரு, மறறொனறிலே மருளாதே தெளிநது அவவடியையே அநுஸநதிக்கப பார்

அனறிககே, வேதததிலே “வைகுண்ட ஸ்வநலோகம்” என்று நாடடையும, “யோஸ்ய வேதாஸ்ஸந்நரோஹிதாநரேந்தா” என்று அமருதவாஹிநியான விரஜையாறறுலே ஆவருதமான வைகுண்டநகரததையும, “விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” என்றும “தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்” என்றும அவனதிருவடிகளையும உபநிஷதது ஓதினறபோலே, அநத அருமறையின தாத

பாயமான அாசசாவதாரமான ஆதிபபிரானதான திருவழுதித்திருநாடடையும, "திருககுருகூரதனுள நினற ஆதிபபிரான" எனனுமபடி அவன வாததிக்கிற ஊரையும, ஊருககுவடககான வண்பொருநலாறறையும, அஙகேநினற ஆதிபபிரானுடைய நீளகழலையுமிறே திருவாயமொழியிற சொலலிறறு, இது - மறறை உகந தருளின நிலஙகளில ஆறறுததுறைககும ஊருககும நாடடுககும உபலக்ஷணம 'குடடாநடு" எனறிறே நாடடையும அருளிசசெயதுபோருவது, "தேறுநீரபபமபைவடபாலைத திருவணவணரே" எனறும, "தண புனலசூழ திருவரஙகததுளளாய" எனறும ஊரையும ஆறறையும அருளிசசெயதது இபபடியாயிறறு திவயதேஶ திவயநகர திவயநதிகளின வைபவததையும திருவாயமொழிமுகேந தாபிபபிததது ஆக, மூாத்தியில பணணிய தமிழானபடி திருநாமபபாடடுககளதோறும - தமககுநிருபகமாகவும ஊரையும நாட டையும ஆறறையும பாடுகையாலே - அதுதான மிககவேதியா வேதததினுடபொருளாக அருளிசசெயகை யாலே, அததைபபறற, திருவழுதிநாடெனறும தெனகுருகூரெனறும மருவினியவணபொருநலெனறும அருமறைகளநதாதியாகச செயதான எனறு இஙஙனே சொலலுகிறதாகவுமாம திருவழுதிநாடெனறும சிநதியாய எனனுதல, திருவழுதிநாடெனறும அருமறைகளநதாதி செயதானெனனுதல ததீயவைபவமிறே வேதநதபபாயமாய அறிவது இபபடி வேதததை தாவிடமாககசெயத தாவிடோபநிஷதாசாாயருடைய அங க்ரியுகளஙகளை "தெளிவுறறசிநதையா" "தெளிநதவெனசிநதை" எனனுமாபோலே, உபாயோபேயம எனறு தெளிநது, மநஸே! ஸநததம ஸமாிததுபபோரு எனறு ஆழவாாதிருவடிகளே அநுஸநதேயமாகச சொலலிறறு (௨)

சொடடைநமபிகள அருளிசசெயதது

மனத்தாலுமவாயாலுமவணகுருகூாபேணும
இனததாரையலலாதிறைஞசேன — தனத்தாலும
ஏதுஙகுறைவிலேனஎநதைசடகோபன
பாதஙகளயாமுடையபறறு

[மனததாலும வாயாலும] - இதில ஆழவாாதிருவடிகளே பராபகமும பராபயமுமாகிறபடியை அாவயவ்யதிரேகஙகளிரண்டாலும தாபிபபிக்கிறது

[மனததாலும வாயாலும வண்குருகூர்பேணும இனததாரையலலாதுஇறைஞசேன] மனததாலும வாயாலும வணகுருகூாபேணுகையாவது "திருக்குருகூரதனை புளஙகொள ஞானதது வைமமின", "திருக்குருகூரதனைபபாடியாடிப பரவிசசெனமினகள" எனறு ஆழவாருபதேஶஙகேடடபடியே, மநஸ ஸாலே நினைததும வாயாலே சொலலியும போருகை பேணுகை விருமபுகை "யதீநவாயூாயதி தநராவமாதி" எனனககடவதிறே இபபடி ஆழவாாஸமபநதமுடைய தேஶததிலே விருபபமுடையவா களை அடைய பஜித்தேன ஆழவாாஸமபநதி ஸமபநதிகளை யொழிய அநயரை ஆதரிதது பஜியேன [வண்குருகூாபேணுமினததா] - நல்லாாநவிலகுருகூாிறே [இனததாா] ஸமூஹமாயுளளவாகள அன றிகே,"ஸஜாதீய ரெனறுமாகவுமாம இததால குருகூாசசடகோபனபாடடான திருவாயமொழியிலே அந வயமுடைய ஸ்ரீவைஷணவ ஸமூஹத்தை யெனறபடி குழாஙகொள தெனகுருகூாிறே இததால - திரு வாயமொழியிலே அநபரவணரானவர்களையொழிய அநயரை ஆதரியே னெனறதாயிறறு, இபபடி அந யரை அநாதரிக்கைக்கு அடியுடைமை சொலலுகிறது 'தனததாலுமேதுககுறைவிலேன' எனறு, "யதநதீ யுக்தவாநதவதஜம" என்கிறபடியே ஆழவாாதிருவடிகளைப பறறின நமக்கு "விஶ்வஶ்வராம" எனனுமபடி, [தனததாலும ஏதுககுறைவிலேன] ஒனறுக்குறைவுடையேனலலேன [எநதைசடகோபன]- "அன்னையாய அததனாய," "ஏதாவிதா" எனனுமபடி, எனக்கு ஜநகரான ஆழவாா [பாதஙகள]- பராபதபேலஷியானவாதிருவடிகள [யாமுடையபறறு] - தசசேஷபூதரான நமமுடைய பறறு "தகையான சரணம தமாகடகோாபத்து",[யாமுடையபறறு அதுவாயிறறு (௩)

அநநதாழவான அருளிசசெயதது

ஏயநதபெருங்கீத்தியிராமாநசமுனிதன
வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன — ஆயநதபெருஞ
சீராாசடகோபனசெநதமிழவேதந்தரிககும
பேராதவுளளமபெற

இனி, "சடகோபனபாதஙகள" எனறதை விவரியாநினறுகொணடு, திருவாயமொழி ஊறுத கதமாமபடி, ஆழவாாககுப பாதஙதரரான உடையவா திருவடிகளைத தொழாநினறே னெனகிறது, ஏயநத பெருஙகீாததி யிராமாநுசமுநிதன வாயநதமலாபபாதமவணங்குகினறே னெனறு

[ஏயநதபெருஙகீாததியிராமாநுசமுனிதன] "எறகுமபெருமபுகழ வானவாீசன" எனனு மாபோலே அஙகுததைககு அநுரூபமாயப பொருநதியிருககிற பெரியபுகழையுடைய எமபெருமானுா தமமுடைய [வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன] ஒனறுககொனறு பொருந்தியிருபபதாய மலா போனற திருவடிகளை பரணிபணனுகினறேன "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" எனகிறபடியே, பராபயபுத்யா வாததமாநமாயச சொலலுகிறது இபபடி வணஙகுகிறது எதுககாக வெனனில, [ஆயநதபெருஞசீராா சடகோபன செநதமிழவேதநதரிககும பேராதவுளளமபெற] ஆயநத பெருஞசீராாசடகோபன - "ஆயகொணடசீா" எனறும, "ஆயபெரும்புகழ" எனறுஞ சொலலுகிறபடியே, ஆயபபமெ விலக்ஷணமாய நிரவதிகமான கலயாணகுணஙகளால பூாணரான ஆழவாருடையதாய அதி ஸுலபமான தராவிடவேதததை நரிககுமபடி நிஶசலமான மநஸஸைப பெற அனறிக்கே, ஆயநதபெருஞ சீராரெனறு செநதமிழவேதததுககு விஶேஷணமாகவுமாம, சீதமொடையாயிரமிறே இத்தபபாரபநத தாரணாததமாக ஆயநதமலாபபாதம வணஙகுகினறேன நீமனஙசெயதது மருவிததொழும மனததை ஆசாாயன தரவேணுமிறே, ஆகையால, "தஙகுமனம நீயெனககுத தா" எனனுமபடி, பேராத உளளம பெறவெனறு எமபெருமானுரை பராாததிககிறது அதாவது - இவாதான, மாறனடிபணிநது உயநதவராய "மாறனபணிததமறையுணாநதோனை" எனறும, "தெனகுருகைபபிரானபாடலெனனும வேதபபசுநதமிழதனனைத தனபததியெனனும வீடடினகணவைதத விராமாநுசன" எனறும, பண டருமாறன பசுநதமி ழானநதமபாயமதமாக வுடையராய, திருவாயமொழியினனிசை மனனுமிடத் தொறு மிருக்குமவராய, உறுபெருஞசெலவமும மாறன விளஙகிய சீா நெறிதரும செநதமிழெனறு அறிதாநிற்குமவராகையாலும, அவாதிருவடிகள ராமாநுசனுகையாலும, அவரை ஆாததிககிறது "மற றையாழவாாகள திவயபரபநதஙகளை அஙகோபாஙகமாகவுடைய இவருடைய தராவிடவேதமான திவய பரபநத மொழிய ததிதரக்ரநதஙகளில சபலமான மநஸஸு சலியாமல இதொனறிலுமே ஊறுநிலை நிறகவேணும" எனறு அவரை அாததிககிற தெனகை (௪)

படடா அருளிச்செயதது

வானதிகழுஞசோலைமதிளரங்காவண்புகழமேல்
ஆனறதமிழமறைகளாயிரமும — ஈனற
முதலதாயசடகோபன மோயமபாலவளாதத
இதத்தாயஇராமாநுசன்

இனி, இதில திருவாயமொழியினுடைய உதபாதகரையும வ(ய-ஞ)ாததகரையுஞ சொலலு கிறது, "வானதிகழுமசோலை" எனறு

வானதிகழும சோலையாவது வானிலே ஆகாஶததிலே திகழுகிற பரகாஶிக்கிற சோலை யெனறபடி "வ்ருக்ஷஷண்டமிவோதஹாநி", "வானோஙகுசோலை" "சோலையணிதிருவரங்கம" இறே [மதிளரஙகா] "திடகொடிமதிளசூழ", "மதிளதிருவரஙகம" அதுவும வானையுநது மதிளாயிருக்கை [வானதிகழுஞசோலை] உயாநத சோலையையும மதிளையுமுடைய கோயிலே நிருபகமான பெரிய

ரியபெருமாளுடைய ஸௌலப்யமான கல்யாணகுணவிஷயமாய் விஸ்த்ருதமாயிற்று, ஆயிரந் திருவாய்
மொழியும், "முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொன்மாலை யாயிரம்" என்னக்கடவதிறே அந்
தாள் சீர்த்தொடையாயிர மென்று - சீர்கலந்தசொல்லாயிறே இருப்பது "நலமுடையவன்", "ஈறிலவண்
புகழ் காரணன்" என்று உபக்ரமித்தது, "வாழ்புகழ்நாரணன்" என்றிறே தலைக்கட்டியருளினார் பெரிய
பெருமாள்தான் - கலந்திகழ்நாரணனிறே, "நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம", "நாராயணபராவேதா:"
என்னக்கடவதிறே, அத்தாலே, மகிழ்மாறன்காவண்புகழ்மேலான்றதமிழ்மறைகளாயிரமுமென்கிறது இனித்
தான் திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கிற "பரபரன்" என்கிற பரத்வமும், "சோராத எப்
பொருட்குமாதி" என்கிற காரணத்வமும், "முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்" என்கிற வ்யாபகத்வமும், "மறு
கலிலீசன்" என்கிற நியந்த்ருத்வமும், "ஆ ஆ வென்றருள்செய்து" என்கிற காருணிகத்வமும், "ஏறுசேவ
கனார்க்கென்னையுமுளள்" "வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லையாவர்க்குமவன்சரண்" என்கிற ஶரண்யத்வமும்,
"எண்ணிலாப்பெருமாயனே" என்கிற ஶக்திமத்த்வமும், "தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி ஏவமற்றமரராட்
செய்வார்" என்கிற ஸத்யகாமத்வமும், "எண்டிசையுங்கீழுமமேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்" என்கிற
ஆபத்ஸகத்வமும், "சூழ்ந்தகமலக்கட்கனிவாய்க்காளமேகம்" என்ற ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்வமுமாகிற அகில பக
அர்த்தமும், பெரியபெருமாளை ப்ரதிபாதிக்கிற சங்கிலும் பகலிலும் காணலாயிருக்கும்; "வடிவுடை
வானோர்தலைவனே" என்று பரத்வமும், "முன்செய்திவ்வுலகம்" "விண்ணோர்முதல்" என்று காரணத்வ
மும், "கட்கிலீ" "என்னுடையாவி" என்று வ்யாபகத்வமும், "பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்"
"காலசக்கரத்தாய்", "மூவுலகாளி" என்கையாலே நியந்த்ருத்வமும், "இவள்திறத்தருளாய்" என்று
காருணிகத்வமும், "பற்றிலார்பற்றநின்றானே" என்று ஶரண்யத்வமும், "அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே"
என்று ஶக்திமத்த்வமும், "என்திருமகள்சேர்மார்பனே", "நிலமகள்கேள்வனே" "ஆயமகளன்பனே"
என்று ஶக்தியாலே நித்யமாகக்கற்பித்த பத்னீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமத்வமும், "இவ்வுலகமுண்
டுமிழ்ந்தனைத்தாய்" என்று ஆபத்ஸகத்வமும், "முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடியுய்ந்தவன்" என்ற
ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்வமும் அருளிச்செய்தாரிறே; ஆக, எல்லாவற்றாலும் "மகிழ்மாறன் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற
தமிழ்மறைகளாயிரம்" என்னத் தட்டில்லையிறே ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அதிகாரிற்போலே, எம்
பெருமான்களில் நம்பெருமாள் அதிகாரியிறே இருப்பது; அதைப்பற்றவுஞ் சொல்லிற்று இப்படி.
பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழியை "ஈன்றமுதல்தாய்சடகோபன் மொய்ம்
பால்வளர்த்தவிதத்தாயிராமாநுசன்", தெய்வகாலமும் நோற்றுப்பெற்ற முந்தின மாதா ஆழ்வார், "வண்
டமிழ்நூற்கநோற்றேனே" என்றாரிறே, வருந்திப்பெற்ற பிள்ளையை வளர்த்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே
திருவாய்மொழியை வளர்த்த இதத்தாய் - வர்த்திப்பித்த மாதா எம்பெருமானாராயிற்று, ஞானக்கலையான
திருவாய்மொழிக்கு ஜந்மபூமி - ஆழ்வார்; தத்வார்த்தகர் - எம்பெருமானார்; இப்படியாயிற்று ஜ்ஞாநஸந்தாநப்
வர்த்திபோடே நடந்துசெல்லுவது "பெற்றார்பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு உற்றா
னாயவளர்ந்து" என்னுமாபோலே மொய்ம்பால்வளர்த்த இதத்தாயாவது - ஈன்றதாய் பெற்றுப்போகட்
டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தன்மிக்காலே காத்தோக்குமாபோலே யாயிற்று இவரும் அதைக்காத்து
வளர்த்தபடியும் தேவகிபெற்ற உருவுகரியவொளிமணிவண்ணனை வளர்க்குந்தாயான யசோதை தன்மிக்காகே
யெடுத்து "எத்தனைசொல்லி யசலகத்தாரேதேனும்பேச நான்கேட்கமாட்டேன்" என்றும், "தாசனொரு
சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிடத்தில் நின்று போதர்கண்டாய்" "தாய்சொல்
கொள்வது தருமங்கண்டாய்" என்று குற்றஞ்சொல்லுமவர்களையும் தன்சொல்லாலே வாய்ப்புடைப்பட்டுத்
தன்வசமாக்கி, "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என்று கருத்தைக் குலைத்து "காப்பாருமில்லை" என்று இரக்க
"அசோதைவளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை" என்னும்படி நிறம்பெறவளர்த்து பரமே
ஶாரத்தை வர்த்திப்பித்தாற்போலே, ப்ரமாணஸாரத்தை வர்த்திப்பித்த ப்ரகாரமும் அது எங்ஙனே யென
னில்? இருவரும் ஆழ்வார் அவதரிப்பித்து அவர் வற்று வீடுபெற்று எழுந்தருளினபின்பு, பாஹ்யகுத்ருஷ்டி
களாலே ப்ரஹாரமான திருவாய்மொழி அபிபூதமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, பாஹ்யஸங்கதிகளாலே அ
தைநிரோதித்து அதை இதுக்குக்காவலான வேலியாகக் கற்பித்து, திருவாய்மொழியைத் தமக்கு வசமாக்கி
திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானைக்கொண்டு இதின் அர்த்தத்தை வெளியிடுவித்து வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு
போந்தாரிறே "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" என்னும்படியான அடியாராகையாலே, ஆண்டவனிட
பிள்ளை வர்த்திப்பிக்கவேணுமிறே அடியானுக்கு (கு

இதுவும பட்டா அருளிசசெயதது

மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும
தககநெறியும தடையாகித — தொககியலும
ஊழவினையும வாழவினையும ஓதுமகுருகையாகோன
யாழினிசைவேததியல

[மிககவிறைநில இதயாதி] - "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸ்ய ஸ்வரூபஞ்ச ஸ்வஸ்ரீத: । க்ஷிஷ்ஷு த்விஷஸ்வப்ராப்திஞ்ச ஷத்வயம்" என்று ஸகலவேதஸஙகரஹமான திருமநதரததில பததரயததாலும பரதிபாதிககபபடுகிற அாததபஞசகததை "திருமாலாலருளபபடடசடகோபன" என்னும்படி ஸ்ரீயஃபதியான ஸாவேஸ்வரனாலே மயாவறமதிநலமருளபபெறற ஆழவாா அருளிசசெயத திருமாலவனகவியான திருவாயமொழிபபரபநதம பரதிபாதிதத பரகாரததை இததனியனிலே சொலலித தலைககடடுகிறது, 'மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும தககநெறியும தடையாகிததொககியலுமூழவினையும வாழவினையும குருகையாகோன யாழினிசைவேததியல ஓதும' என்று

மிககவிறைநிலையாவது "இறைநிலையுணாவாிது" என்னும்படியான ஸாவஸமாதபாதவம "தமீஸ்வராணாம்பரமம்மஹேஸ்வரம் தந்தைவதாநாம்பரமஞ்சதைவதம்", "நாராயணபரோ ஜ்யோதி:" என்றும், "தத்த்வம் நாராயண: பர:" என்றும், "மனிசாககுததேவாபோலத தேவாககுத தேவாவோ" என்றும், 'தேவதேவனை" என்றும், "பரஞசோதிநீபரமாய" என்றும், "மிகுஞசோதி" என்றும், "முழுதுணடபரபரன" என்றும், "வானோரிறை" என்றும், "கழிபெருநதெயவம" என்றும், "பெருநதெயவம" என்றும், "பெரியவபபனைப பிரமனபபனை யுருததிரனபபனை" என்றும், "திருவுடையடிகள" என்றும், "திருமகளாாதனிககேளவன பெருமையுடையபிரானாா" என்றும், "திருமாமகளகேளவாதேவா" என்றுஞ சொலலபபடுகிற ஸாவஸமாதபரனையாயிறறு, மிககவிறை எனகிறது "திருமஙகைநினறருளுநதெயவம", "திருமாலையலலதுதெயவமெனறேததேன", "திருவிலலாததேவரைததேறேனமினதேவு" எனனககடவதிறே இதுவாயிறறு, பரஸவரூபம இறைநிலையாவது - ஸௌலபயததுககு அவவருகிலலாதபடி முடிநதநிலமான ஆஸ்ரிதபாரதநதரயததோடே நிறகிற அாசசாவதார மெனகை அதுவாயிறறு "எளிவரும" இதயாதியிற சொனனது இதிறே ஈஸவரஸவரூபயாதாதமயம

மெயயாமுயிாநிலையாவது "உருவியாதவிகநிலைமை" என்றும், "எணபெருககநநலததொண பொருள" என்றும், "உணாவைபபெறறூாநது" என்றும், "நினறவொனறை" என்றும், ' உயிாவீடுடையான" என்றும பரகருதேஃபரனாய ஜஞாநாகதஸவரூபனாய ஜஞாநகுணகனாய நிதயனாய ஈஸவரனுககு ஸ்ரீரவதபாரதநதரனனபடியைச சொலலுகிறது 'மெயயாமுயிா' எனகையாலே - "ஸத்யம்" என்றும், "உளனாதும" என்றும ' மெயமமையே" என்றுஞ சொலலுகையாலே பரகருதிஸமஹாவததிறகாடடில ஆதமஸவரூபநிதயதவஞ சொலலிறறு அனறிககே, 'மெயயாமுயிா' எனகையாலே, "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" எனகிறபடியே "உளளதவனுரு" என்று ஸரீரஸரீரிஹாவம சொலலிறறுகவுமாம உயிாநிலையாவது - "மெயமமையேமிகவுணாநது" எனகிறபடியே, "தமமடியாரடியோஙகள" என்றும, "தொணடனசடகோபன" என்றும, "சிறுமாமனிசாரயெனனையாணடாா" என்றும ததீயபாரதநதரமான நிலை இதிறே ஸவஸவரூபயாதாதமயம

தககநெறியாவது அதயநத பாரதநதரஸவரூபததுககு அநுருபமான உபாயம அலலாதது தகாதநெறியாயிறே இருபபது, "நெறிகாடடிநீககுதியோ" எனனககடவதிறே 'நீயமமாகாடடுமநெறி," "கணணனலலாலிலலைகணடீாசரண", ஸ்ரீராகஷணம ஸ்ரீரிககே பரமிறே, "ஸாஸ்வத:" என்னுடமபிலழுககை நானே போககிககொளளேனோ வெனறிறே அவனவாாததை "எமமையாளுமபரமா" என்று ததீயஸேஷதவம ஸவருபமானால, "நனமைபெறுத தெமமைநாளுயயக் கொளகினற நமபா" என்றவாகளே உபாயமாகவும வேணுமிறே; தககநெறி ததீயோபாய மாகவுமாம உபாயயாதாதமயம இதுவிறே

தடையாகித தொககியலும ஊழவினையாவது விரோதியாயத திரணடு வாததிக்கிற பராககததாமமெனகை "முனசெயதமுழுவினை", "பாரமாயபழவினை" எனனக்கடவதிறே ஊழமை பழமை

வினை - காமம "பொயாகினற ஞானமும பொலலாவொழுககு மழுககுடமபும" "அவிதயாகருமவாஸனா ருசிப்ரகருதிஸமபநதா" பகவதஸவருபதிரோதாநகரியிறே தேஹம விரோதிஸவருபயாதநாத, மயம - அஹஙகாரமமகாரஙகள, 'யானே யெனனை யறியகிலாதே யானேயெனதனதே யெனறிருநதேன', "நீராமதெனறிவை வோமுதலமாயதத", "ஸீஜமேதத்யாஸ்தி தத", "முனனமே" எனனுமபடி அநாதியாயிறே போருவது இதுதான அநுகூலாபககல அநாதரததைப பிறபபிககுமதாயிருக்கும, அதுதான தேஹாதமபரமமூலமாகையாலே ஸ்ரீவைஷணவாகளதிறததில ஜாம நிருபணததிலே மூட்டி அநாததத திலே பாயவலிக்கும; 'அதிலே ஒனறு அவாகளபககல ஜாமநிருபணம' எனறாரிறே 'மனபக்கலசேவிப பாாக கனபுசெயவாா சனமநிருபணம ஆவிககுநேரே யழுக்கு' எனறுயிறறு அதின கொளாயம இருபபது, "அமரவோரஙகம" இதயாதி

வாழவினையாவது - வாழவை யெனரபடி வாழவினையெனறு முழுசசொல வாழவாவது - தினதாளிணைக்கீழ வாழசசியைப பெறறு வாழவெயதி ஞாலமபுகழ வாழவா எனறபடி "தனககேயாக வெனைககொளளுமீதே", "உனதனதிருவுளள மிடாகெடுகேதோறும நாஙகள வியகக வினபுறுதும" எனறு அவனுகநதபடியைச செயது ஆநநதிககை அனறிககே "அவனடியாா நனிமாககலவியினபமே நாளுமவாயகக நஙகடகே" எனகிறபடியே, 'அநதமிலபேரினபத தடியரோடிருநதமை" எனறுஞ சொலலுகிற சரமபாாபய மாகவுமாம இதிறே பராயததின எலலைநிலம

[குருகையாகோன யாழினிசைவேதத்தியல ஓதும] - இதத ஆதமபஞசகததையும ஓதுகை யாவது "வ்ராவ்யஸ்ய ப்ராப்துஸ்ச்ச ப்ரகாரம் ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ்ததா ப்ராப்தி விரோதி ச வதந்தி" இதயாதியில "ஸர்வே வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணா: வேதாந்த வேத்யம் வதந்தி" எனகிறபடியே, சடகோபமுனியான இவா திவயஸுகதியும இமையோரதிபதி அடியேனமனனே பொயமயாவு பிறநதருளினன விணணபபம தொழுதெழு எனறு பஞசகததையும அடியிலேயாயிறறு சொலலிறறு, 'உயா திணை அணை ஒனறு பயில ஏறு கண கரு வீடு சொனனல ஒரு கொணட கோறற காலும எமமா ஒழி கெடு வேய எனகிற இருபதிலே விஶதமாகவி எணபதிலே பரபபுகையாலே அருசையும" எனறிறே ஆசாாயஹருதயததிலே அருளிசசெயதது குருகையாகோன யாழினிசை வேதமாவது ஸமஸக்ருதவேதமபோலே தானதோனறியனறிககே, 'எயதறகரிய மறைகளை யாயிரமினதமிழாற செயதற குலகிலவரும சடகோபன" எனனுமபடி ஆழவாராலே அருளிசசெயயபபடட அதிஶயததையுடைததாய "யாழினிசையே" எனறு காநஸவருபியான ஸாவேஶவரனை பரதிபாதிககையாலே "பணணாரபாடல", "பணபுரையிசைகொளவேதம" எனனலாமபடி "பணகொளாயிரம" எனறு ஸாம வேதமபோலே ஸரஸமாயிருககை இதினுடைய வேதஸாமயமெலலாம ஆசாாயஹருதயததிலே விஶதமாக அருளிசசெயதாா, அதிலே கணடுகொளவது "விணமீதிருபபாய" எனகிற பாடடிலே பரஸவருபம காணலாம, ஆதமஸவருபம "அடியாாநதவைய"ததிலே காணலாம; உபாயஸவருபம 'உழலை''யிலே காணலாம, விரோதிஸவருபம "அகறறநீவைதத" எனகிறததிலே காணலாம, பலம "உறறே"னிலே உணரலாம ஆதமபஞசகஜஞாநததாலேயிறே "அநதமிலபேரினபததினபுறுகையும"எனறு அறுதியிடடருளிறறு "எணபெருககநநல"த்திலும, 'எனககேயாடசெய", "ஒழிவிலகாலம", "வேஙகடஙகள", "சீலமிலலா" 'கனிவாய", "ஞாலததூடே" எனகிற பாடடுககளிலும திருமநதராாததம காணலாயிருககும அகாரத தாலும மகாரததாலும ரகஷகனையும ரகஷயததையுஞ சொலலி, சதுாத்தியாலும உகாரததாலும ரகஷணஹேதுவான பராபதியையும பலததையுஞ சொலலுகிறது, ஸவிபகதிகமான நாராயணபதததிலே ஸாவஸமாதபரன திருவடிகளில கைஙகாடாததைச சொலலுகையாலே, திருமநதரம ஆத்மபஞசகபரதிபாதக மெனனுமிடம ஸபஷடமிறே, ஆகையாலே, திருவாயமொழியில பரதிபாதிககும ஆதமமெலலாம ஆதமபஞசகபரதிபாதகமான திருமநதராாததமெனனத தடடிலலை "ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்ந நமஸ்யாஸ்யு" எனகிற ஶலோகததிலே அருளிசசெயத ஆத்மபஞசகமும, இதல இரணடிரணடபததாலே ஒரோவாததம பரதிபாதிக்கபபடுகிறது" எனறு திருவாயமொழியின உரைபரவேஶததிலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசசீயா அருளிசசெயதாரிறே

(௬)

திலதமுலகுககான திருவேஙகடததானை
அலகிலபுகழாசாதியாயிரமும — உலகில
உரைத்தானசடகோபனஉததமாகளநெஞசில
விரிததானபெருமபூதூரவேநது

பிளளைலோகமசீயா திருவடிகளே ஶரணம

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்தஜகத்தில், சித்சித்ஈஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றையும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களொன்றிலும் மூளாதே, ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் வொண்ணாதிருக்கிற ஸம்ஸாரதுக்கஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்ற சேதநருக்கு "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: । தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஶரீரம் துர்லபம் இப்படி துர்லபமான ஶரீரத்தைப் பெற்றாலும் மோக்ஷேச்சை பிறக்கை அரிது, மோக்ஷேச்சை பிறந்தாலும் நிரதிஶயஸுகரூபமாய் பகவத்குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூப மோக்ஷேச்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல பாகவதஶேஷத்தைக்கு அதிதுர்லபம் கிம்புநராயவஸித தம் "கலௌ ஜகத்பதிம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியாலே மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ஶ்லோகத்தாலே எம்பெருமான்தானும் அருளிச்செய்தான் இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே "ததோऽகிலஜகத்பத்ம" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யத்தாலே, ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, "ஹவிதம் ஹாஷித:" இத்யாதி ஶ்லோகத் திற்படியாலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராய், "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:", "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்று

சொல்லுகிறபடிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாகவுமுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகிலஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், "ந தேவலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஶ்லேஷேணாத்மநா", "ந தத்ஸ்நாயாந்த" இத்யாதியிற் சொல்லுகிற படிகளையுடைய அர்ஜுந பரதாதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேஶத்தாலே கபளீக்ருத சித்சித்ஈஶ்வரதத்வத்ரயத்தையு முடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் அநந்தலக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிக்கு ஸாவஶேஷஸாம்யம் காணவொண்ணாதபடியான ப்ரபாவத்தையுடையருமாய், "யஸ்யாத்ராஸ்த்யு ஶ்ரவாதி மஹாநாரோக்யவஸ்யா" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "ஶீலேந ஸ்யாதாம் ஸ:" என்னும்படியாலே, பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைகொள்ளுவது

புகுவதும செயது, "ஸஹம் தாவக" இதயாதி ஶலோகததிறபடியே பகவதைகாநதயஸீமையு மாய, "ஸஹம் ஸவ-ம்கரிஷ்யாமி" எனனுமபடியாலே எபபோபபடட அடிமையுமசெயதலலது தரியாதபடியையுடையருமாய, தமமுடைய ஸநநிதிமாதரததாலே எலலாருடைய அஹஙகார மமகாரரூபமான அவிதயாகபதமஸஸைப போககி ஜஞாநபகதிகளைப பிறபபிதது அவாசளை பகவதகைஙகாயலக்ஷண மோக்ஷததுககு நிலவராககும ஸவஹாவததையுடையராயககொணடு வளாநதருளுகிற காலததிலே, இவருடைய பகவதகுணாநுபவம உளளடஙகாமை வேதஙகளிலும வேதோபபருமஹணமான இதிஹாஸபுராணாதிகளிலு முணடான ஸமஶயஙகளை அறுககைக கீடான ஸாதகுணயததையுடைததான திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி திருவாய மொழியாகிற பரபநதஙகளாயககொணடு பரவருததமாயிறறு இபபடி "அவாவிலநதாதிகளா லிவையாயிரமும" எனறு ஆழவாராமே அருளிசசெயதார

இது இஙஙனலல, இபபரபநதஙகளுககுப பாடடும ஸஙகயையும, பாடடுககள நாலடி யாகையும, அக்ஷரஙகள ஸமமாகையும தொடககமான இபபரபநதலக்ஷணஙகள சேரவிழுநதபடி எஙஙனே? எனனில்;—ஶோகவேகததாலே பிறநத "மாநிஷாத" இதயாதி ஶலோகமானது "ஶ்லோகமெதவ" எனகிற ஶலோகததினபடியே பரஹமாவின பரஸாததாலே ஸாவலக்ஷணோபேத மானாறபோலே, பகவதபரஸாதமடியாகப பிறநத இபபரபநதஙகளுககு இவறறில கூடாததிலலை "இவை எனனகோடியிலே அடைககபபடட பரபநதஙகள? இவை பிறநதபடி எஙஙனே? இவற றுககு மூலமென? ஒனறை மூலமாகசசொனனால அது மூலமெனறறியுமபடி எஙஙனே? இவை பரமாணமெனறு அறிவது எததாலே? இவறறுககு பரதிபாதயர ஆர? இபபரபநதஙகள கறகைககு அதிகாரிகள யார? இவறறுககு போகதாககள யார? இவை எதுககாகப பணணபபடடன?" எனறு அவயுதபநநர கேடகில்;—இவை புருஷாரததபரகாஶகமான பரபநதஙகளில பரதாந மான பரபநதஙகள; பகவதகுணாநுபவ ஜநித ஹாஷபரகாஷபலாதகாரம சொலலுவிககப பிறந தன;[1] பகவதபரஸாதலபதமான திவயசக்ஷுரமூலமாகப பிறநதன வெனனுமிடம ஸவரவசந வயகதிகளாலே அறியலாம; வேதாநதவிததுககளான ஸாவஶிஷடஜநஙகளும பரிகரஹிககை யாலும, ஸமஸாரததிலஉதவேகமபிறநதாருககு ஜஞாதவயமான வேதாநதஙகளை இப பர பநதஙகளிலே காணகையாலும, இவை உதகருஷடதமமான பரமாணஙக ளெனறு அறியலாம, எலலாருககும பரமபராபயபூதனான ஶரியபபதி இபபரபநதஙகளுககு பரதிபாதயன, ஸமஸா ரததில ருசியறறு எமபெருமானதிருவடிகளிலே எபபோபபடட அடிமைகளும செயயவேணு மெனறிருககுமவன இவை கறகைககு அதிகாரி, முமுக்ஷுககளும முகதரும நிதயரும ஸ்ரீயப பதியான எமபெருமானதானும இவறறுககு போகதாககள; பகவதகைஙகாயமாகிற நிரதிஶய புருஷாரததம இனனபடிபபடடிருககுமெனறு அறிவிககைககாகப பிறநத பரபநதஙகள இவை" எனறு சிரோபாஸித ஸதவருததராயிருபபார பரிஹரிததாரகள

"நிஷிததபாஷையா யிருககையாலும, இபபரபநதஙகளை ஸதரீஶூதராதிகளும அப யஸிககக காணகையாலும, இககலிகாலததிலே ஜஞாநததுககு அடைவிலலாத சதுராதத வாணத திலே பிறநதாரொருவராலே நிரமிதஙகளாகையாலும், தேஶாநதரஙகளிலினறிககே பராதேஶி ககஙகளாகையாலும், அவைதிகர கரஹிககையாலும், ஶருதிஸமருதிவிருததமான காமபுருஷாரத ததைப பலகால பேசுகையாலும், ஶருதிஸமருதிகளில புருஷாரததயா சொலலபபடுகிற ஐஶ்வ ரய கைவலயஙகளைக காறகடைகொளளுகையாலும், இபபரபநதஙகள பரமாணமாகமாடடா" எனறு வைதிககோஷடியில புககமிலலாதார சில அறிவுகேடர பரதயவஸததராமபணண, மாதஸயபுராணததிலே பாஷாநதரததிலே பாடாநினறுளள கைஶிகாதிகளைத தன நாடடினின

றும போகவிட்ட ராஜாவைககுறிதது, “ஹரிகீர்த்திம்விநெநவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம |
பாஷாகாநம் நகாதவ்யம் நகாதவ்யம் கதாசந” எனற யமனவசநததினபடியே பாஷா
நிஷேதம பகவதவிஷயமொழிய பாஹயவிஷயஙகளிலே யாகையாலும, இஙஙனனறிககே பாஷா
மாதராவதியாக விதிநிஷேதஙகளை அஙகீகரிககில ஸமஸகருத பாஷையான பாஹயசாஸதரா
பயாஸஙகளபணணப ப்ரஸஙகிககையாலும, ஆழவார தமமுடைய கருபாதிசயததாலே வேதததில
அநதிகாரிகளான ஸதரீசூதராதிகளும இழவாதபடி வேதாரததததை தராவிடபாஷையாலே
அருளிசசெயகையாலும, “எதிரசூழலபுகக”எனனுங கணககாலே அநேக ஜனமஙகள எமபெரு
மானதானே தொடாநது விஷயீகரிககைககு ஈடான பாகயததையுடையராய, நிரநதர பகவத
கடாகஷபாதரமுமாய, தததவஹிதஙகளில நிபுணராய, அவறறினுடைய உபதேசததிலும பரவருத
தராய, விதுர சபரயாதிகளில விலகஷணரான ஆழவாரபககலிலே இபபரபநதஙகள பிறககை
யாலும, இபபாஷை நடைபாடி சிஷடபரசுரமான தேசஙகளெஙகும உணடாய பாஷாநதரங
களிலே பிறநது விலகஷணராயுளளாரும இவறறின வைலகஷணயததைக கேடடு “இவறறை
அபயஸிககைககு ஈடான இபபாஷை நடையாடும தேசததிலே பிறககபபெறறிலோமே!”
எனறிருககையாலும, இவறறின நனமையைக கணட அவைதிகனுங கூடப பரிகரஹிககை
சலாகயதாஹேதுவாகையாலும, வேதநமெனறும உபாஸநமெனறும உபநிஷததுததனனில
சொலலபபடுகிற பகதியை இவறறில காமமாகச சொலலுகையாலும, ஐசவாயகைவலயஙகளை
தூஷிததது-அலபாஸதிரதவாதி தோஷததாலே யாகையாலும, பரதிபாதயனான எமபெருமா
னுடையமாஹாதமயததாலும, அவனை ஸாகஷாதகாரமாக பரதிபாதிககையாலும, பகதிககும உக
பாதகஙகளாகையாலும, உதபநனையான பகதிககு வாததககஙகளாகையாலும, சரவணாதிகளில
அபபோதே நிரதிசய பரீதி ஜநகஙகளாகையாலும, இவறறிற சொலலுகிற பொருளுககுப பல
விடஙகளிலும வேதததை ஸாகஷியாகச சொலலுகையாலும, பரஹமகாரணவாதததாலும,பரஹம
ஜஞாநாந மோகஷததைச சொலலுகையாலும, புருஷாரததவிஷயமான பரபநதஙகளெலலாவற
றிலும இபபரபநதஙகளை தருடதரபரமாணஙகளாக உபபாதிதது வைதிககோஷடிகளில அபி
யுகதரானவாகள பரிஹரிததாாகள

பகவதபரஸாதததாலே பரிபூரணமாக அவனை அநுபவிததுப பூரணராயிருநத ஆழ
வாருககு எமபெருமானைப பிரிகையும, பிரிவாலே நோவுபடடுக கூபபிடுகையும கூடினபடி எங
ஙனே? எனனில்;—ஒரோகுணததை அநுபவிததால அநநுபூதகுணஙகளிலுணடான பரீதிபரகா
ஷம கூடிதரவிஷயஙகளில வைராகயததைப பிறபபிதது குணாநதரஙகளிலே ஸபருஹையைப
பிறபபிககும; அககுணஙகளில கரமபராபதிபறறாதே யாதொருபோது ஆசை மிககது, அப
போது ஆசைபபடட பொருள கிடையாமையாலும, பகவதநுபவ விரோதியான பரகருதி ஸம
பநத ஸமரணாதிகளாலுமாக பகவதவிஷயததில அநுபவிதத அமசததையும இழநது நோவு
படாநிறபர பஹுகுணனான எமபெருமானபககலிலே நிரதிசய பகதிமானகளாய, தததஸம
சலேஷ விசலேஷைக ஸுகதுககராய, அவனையலலது அறியாதபடியாய, பகவதநுபவஸுகமே
மிககபோது இதரபதாாததஙகளுமெலலாம தமமைபபோலே எமபெருமானைபபெறறு ஸுகிக
கிறனவாக நினைததும, விசலேஷமெனறு ஒருபதாரதத முணடெனறு அறியாதே லோக
யாததரையோடு ஒகக மறநதும, விசலேஷவயஸநம மிககால ஸமசலேஷரஸமுணடெனறும அறி
யாதே, அநயபரமான இதரபதாாததஙகளுமெலலாம தமமைபபோலே எமபெருமானைப பிரிநது
நோவுபடுகிறனவாகக கொணடு அவறறுககுமாகத தாம நோவுபடாநிறபர இவருககுப பரி
யாபரியஙகள ஒருகாலும முடியாதே பாயாயேண உணடாயிருககையாலே சிநதயநதியுடையு
படி நிதயமாயச செலலுமெனறு சொலலுவா

சேதநருககு ஸதாயநந பாநாதிகளே யாரகபோஷக ஹோகயஙகளாயச செலலாநிறக, இவரை பகவததுகணகயாரகரெனனக கூடுமோ? எனனில,—திருவயோதயையிலும கோஸலஜாந பததிலு முளள ஸதாவரஜஙகமஙகளடைய ராமகுணைகதாரகஙகளாயிருககுமபடியை அநுஸந திதது இதுவுஙகூடுமெனறு கொளவது இபபடியிருககிற இவாககு எமபெருமானோடு ஸமஶலேஷமாவது-பரதயகஷஸமாநாகாரமான ஜஞாநஸாக்ஷாதகாரம, விஶலேஷமாவது-பாஹயஸமஶலேஷாபேக்ஷபணணி அதுபெறுமையாலே மாநஸாநுபவததுககு வநத கலககம ஸாவஜஞனுய ஸாவஶகதனுய ஸாவவியநதாவாய நிரவதிககருபாவானுயிருநத எமபெருமான இவருடைய இவவநுபவததை உருவநடததாதே விசசேதிததது ககு பரயோஜநமெனன? எனனில;-திருவயோதயையிலும திருககுரவையிலும பிரிநத பிரிவிறபோலே இவாககு ஆநுபூதகுணஙகள ஸாதமிககைககும மேனமேலென தருஷணை பிறககைககும எமபெருமானபககல பிறநத ஆசை முதிாநது நினைததபடி பெறுவிடடவாறே ஶோகமோஹஙகள பிறககும இபபடியுளள கலவியாலும பிரிவாலும ஆழவாருககு வநத தஶை அநயாபதேஶபபேசசைப பேசுவிககும இபபரபநதஙகளில ஸூகதிகள பராபயனுன எமபெருமானுடைய ஸவரூப பரதிபாதகஙகளாயிருககும சில, பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூப விஷயமாயிருககும சில; பராபதயுபாயததைச சொலலாநிறகும சில; பலததைச சொலலாநிறகும சில; பராபதி விரோதிகளைச சொலலாநிறகும சில, அவஶிஷடமானவை இவவாததஙகளுககு உபபாதககஙகளாயிருககும இவறறில உததேஶயம பலம; ததாததமாக மறறுளள நாலாததமும சொலலுகிறது

இவறறில பரதம பரபநதமான திருவிருத்ததில தவததுபவ விரோதியான ஸமஸாரஸம பநததததையறுததுத தநதருளவேணுமெனறு எமபெருமானை அாததிககிறா திருவாசிரியததில நிவருததஸமஸாராககு விஷயமான எமபெருமானைப பரிபூரணமாக அநுபவிதது பரீதராகிறா பெரியதிருவநதாதியில நிரதிஶயபோகயனுன எமபெருமானை அநுபவிககையாலே, ததநுகுணமாக த்ருஷணை பிறநது தருஷணுநுகுணமாக அவனைப பேசியும நினைததும தரிககிறா திருவாயமொழியில் இவருடைய தருஷணுநுகுணமாக ஶரியபபதியாய, ஸமஸதகலயாணகுணுதமகனுய, தனககுததகுதியான திவயதேஹததையு முடையனுய, திவயபூஷணபூஷிதனுமாய, ஶஙகசகராதி திவயாயுததனுமாய, பரமவயோமததில ஆநநதமயமான திவயாஸதாந ரதநமணடபததிலே பிராடடிமாரோடேகூட திவயஸிம்ஹாஸநததிலே வீறறிருநதருளி அஸதாநேபயஶஙகிகளான அயாவறுமமாாகளாலே அநவரதபரிசாயமாண சரணநளினுயககொணடு அஙகு அஙஙனே செலலாநிறக,ஸவஸஙகலபாயததஸவரூபஸதிதி பரவருததிகமான ஸவேதரஸமஸததததையும ஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனுய,அநதாாதமதயா சேதநாசேதநஙகளை அடைய வயாபிதது,ததகததோஷைரஸமஸபருஷடனுய, நாராயணுதி நாமஙகளைத தனககு வாசகமாகவுடையனுய, ஏவமவிதனுகை உபநிஷதபரஸிததனுமாய, இபபடி விஜாதீயனுமா யிருநதுவைததது ஆஶரிதவாதஸலயததாலே தேவமநுஷயாதி ஸஜாதீயனுயவநது திருவவதாரமபண்ணும ஸவஹஹவனுமாய, தனனுடைய திருவவதாரஙகளிலும உதவுகைககீடான பாகயமிலலாதாாககும இழககவேணடாதபடி ஸாவாபராத ஸஹனுய,பதரபுஷபாதிகளாலே ஸவாராதனுயககொணடு ஆஶரிதாககுஅதயநத பராதீநனுய, அவாகளுடைய இசசாநுகுணமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனுய, ஸமஸத கலயாணகுணபரிபூரணனுன தானே ஆஶரித ஸௌலபதவாததமாகக கோயிலகளிலே வநது நினறருளியும, இபபடியுளள ஸாவேஶவரதவததுககும ஆஶரிதாநுகரஹததுககும ஏகாநதமான படிகளால பரிபூரணனுன எமபெருமான, தனனை நிாஹேதுகமாகக காடடியருளக கணடு அநுபவிததுத தமமுடைய பரகருதிஸமபநதமாகிற பரதிபநதகமும அறறு எமபெருமானைப பெறறு முடிககிறா இனிசசொலலவேண்டுவன அவவவ திருவாயமொழிகளதோறும சொலலக கண்டுகொளவது

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று: நாநாரத்நபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்ய மான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாக அபௌருஷேயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரப்ரமாணமான ஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானை, பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை, அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதில் திரைகளையும் மற்றும் அங்குண்டான ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே, முதல்திருவாய்மொழியில் திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிச்செய்தார் இவரேயல்ல, பாரதராமாயணங்களைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபந்தங்களைப் ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படியின் அவதாரிகை

ஸுவிவக்ஷ்யஸாரஸ்யா ஶாவாஸ்யாரத்நதோ மதம் |
த்ரவிடோபநிஷத்பாஷ்யம் த்ரமிடோபநிஷத்வ்யாக்யாஸ்யே ||

ஶடகோபப்ரணீதம் ஸகலவேதவேதாந்த ஸாரார்த்த ப்ரகாஶகமாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக ஸவிபூதிக பகவதநுபவ ப்ரவ்ருத்த ப்ரபக்திவஶீந்த பரீவாஹரூபமாய், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாப தாவாநல நிர்வாபண ஸரஸாம்ருதப்ரவாஹ பூர்ணாத்மகமாய், நித்யப்ரத்யக்ஷ நிரவதிகாதிஶய பரமாநந்தஸந்தோஹ ஸம்வாதகமாய், ஸகலஜநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸர்வேஶ்வரன், தன் பரமகாருணிகத்வத்தாலே ஸ்வஹ்ருதயத்திலே ப்ராதுர்ப்பவிக்க, ஸர்வாதிகாரியோக்யமான த்ராமிடபாஷா ஸந்தர்ப்பத்தாலே ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களில், திருவிருத்தத்திலே ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்து, திருவாசிரியத்திலே நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து, திருவந்தாதியிலே அநுபவ ஜநிதமான அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப் பேசி, திருவாய்மொழியிலே அபிநிவேஶாநுரூபமாகப் பூர்ணமான பகவத்விஷயத்தை அநுபவிக்கிறார் கருத்தாகத்தாராகிறார்.

இதில் சரமமான திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபந்தம் "ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ: ... ஹேதவே த்வநஸாஶ்ரித: | அநிஷ்டஹாநிமிஷ்ட ஸ்வப்ராப்திம் கரோதி கேஶவ:" என்று ஶ்ரிய:பதியானவன் சேதநனுக்கு உபாயத்வேந ஆஶ்ரிதனாய்க்கொண்டு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டமான ஸ்வப்ராப்தியையும் தானே பண்ணிக்கொடுக்குமென்று அத்வயாயியான மஹாவாக்யார்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இப்ப்ரபந்தம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரோபஸம்ஹரணம் பண்ணுகிறதாகையாலே, ஸகல வேதஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய மஹாவாக்யார்த்தத்திலே அந்தர்ப்பூதம் "ஶ்ரீபதி:" என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், "சேத

ஙஸய'' என்று ப்ரத்யகாதமஸவரூபமும, ''ஹேததவேந' என்று உபாயஸவரூபமும, ''அநிஷ டஹாநிம'' என்று பராபதிவிரோதிநிவருததியும, ''இஷடஸவபராபதி'' என்று பராபதிபலாவாப தியுமான அரததபஞசகமும ஸூசிதமாகிறது

இபபரபநததகில முதலிட்டு நாலுபததாலே ஸிததரூபமான பராவராதம யாதாதம யததை பரதிபாதிககிறது முடிவிடடு நாலுபததாலே ஸாதயரூபமான அநிஷடநிவருததி பூரவக இஷடபராபதியை பரதிபாதிககிறது நடுவிடடு இரணடுபததாலே ஸிததஸாதயரூபமான நிரபாயோபாயவரணததை பரதிபாதிககிறது, ஸிததமான உபாயததினுடைய வரணம ஸாதய மென்று கருதது அதில ஸிததரூபமான பராவராதமயாதாதமய பரதிபாதகமான முதல நாலுபததில, முதலபததும இரணடாமபததும — பராபயமான பரஸவரூபததை பரதிபாதிககிறது மூனறாமபததும நாலாமபததும பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூபததை பரதிபாதிககிறது அஞசாமபததும ஆறாமபததும—பராபதயுபாய ஸவீகாரததை பரதிபாதிககிறது ஏழாம பததும எடடாமபததும - பராபதிவிரோதிநிவருததியை பரதிபாதிககிறது ஒனபதாமபததும பததாமபததும—பராபதி பலஸிததியை பரதிபாதிககிறது அதில முதறபதது - பரனான ஸேஷி யினுடைய ரக்ஷகதவததையும, இரணடாமபதது - போகயதவததையும சொலலுகிறது மூன றாமபதது — பகவதேகஸேஷபூதனான ஆதமாவினுடைய ததேகாநுபவததையும, நாலாமபதது- ததேகபரியதவததையும சொலலுகிறது அஞசாமபதது - நிரபாயமான உபாயவேஷததையும, ஆறாமபதது - ததவரணபரகாரததையும சொலலுகிறது ஏழாமபதது - அநிஷடமான விரோதி பரகாரததையும, எடடாமபதது - தநநிவருததி பரகாரததையுஞ சொலலுகிறது ஒனபதாம பதது - பலபரகாரததையும, பததாமபதது - தத்வாபதிபரகாரததையுஞ சொலலுகிறது ஆக, இவவாததபஞசகததினுடைய அவாநதராநதபேதததாலே இபபரபநததகில பததுபபததாக கும வாகயாததம சொலலிறறாயிறறு அதில ஸேஷியினுடைய ரக்ஷகதவபரமான முதற பத்தில் முதலதிருவாயமொழி - ரக்ஷகதவோபயுகதமான ஸாவஸமாதபாதவததையும, இரண டாநதிருவாயமொழி - ஸாவஸமாஸ்ரயணீயதவததையும, மூனறாநதிருவாயமொழி தததநு குணமான ஸௌலபயததையும, நாலாநதிருவாயமொழி - ஆஸ்ரிதாபராத ஸஹதவததையும, அஞசாநதிருவாயமொழி - ஸௌஸீலயாதிஸயததையும, ஆறாநதிருவாயமொழி - ஸவாராததை யையும, ஏழாநதிருவாயமொழி - ஆஸ்யரணததில அதயநத ஸவாரஸயததையும, எடடாந திருவாயமொழி - ஆஸ்ரிதவிஷயமான ஆரஜவகுணததையும, ஒனபதாநதிருவாயமொழி-ஸாதமய போகபரதவததையும, பததாநதிருவாயமொழி - நிரஹேதுக மஹோபகாரிதவததையுஞ சொலலுகையாலே, பரமஸேஷியினுடைய ரக்ஷகதவபூரததியை பரதிபாதிததததாயிறறு அதில பரதவபரகாஸகமான முதலதிருவாயமொழியில ததுபபாதகமான விலக்ஷணகுணவிபூதிவிக ரஹயோகததையும, ததாஸ்ரயமான ஸவரூப வைலக்ஷணயததையும, அபரிசசிநநமான லீலா விபூதிஸமபநததையும, அநநதரம மூனறு பாடடாலே விபூயநதாககத ஸமஸதபதாாததங களினுடைய ஸவரூபஸதிதி பரவருதயாதிகள ஸவாதீநகங ளெனனுமிடததையும, அதில முதற பாடடில ஸமஸதபதாாததஙகளினுடைய ஸவரூபம ஸாமாநாதிகரணயததாலே தததீநமெனனு மிடததையும, ஸாவபரவருததி நிவருததிகளும ஸாமாநாதிகரணயததாலே தததீநஙகளெனனு மிடததையும, ததுபபாதகமான ஸ்ரீராதமஸாவஸமபநததததையும, அநயேஸவரதவததையும, அவைதிகரால அபரகமபயததையும, அகிலவயாபகதவததையும சொலலி, அஸேஷஸேஷிதவ ரூபமான பரதவததை ஸதிரீகரிததருளுகிறார

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
இருபத்தினாலாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில் சித்சித்தீஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களுள் ஒன்றிலும் மூளாதே, ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவு மொண்ணாதே யிருக்கிற ஸாம்ஸாரிகமான து:கஸாகரத்திலே அழுந்தா நின்றுள்ள சேதநர்க்கு, "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஶரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான ஶரீரத்தைப் பெறிலும் மோக்ஷத்தைப் பிறக்கை அரிது; "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மிந் ந மூகோ பதிரோபி வா | நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ கலு ப்ரஹ்மஹா பவேத்" என்கிறபடியே இந்தலோகத்திலே மநுஷ்யஶரீரத்தைப் பெற்று மூகபதிரனு மன்றிக்கே யிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரத் உத்தீர்ணனாகாதவன், ப்ரஹ்மஹந்தாவாகக் கடவனிறே. மோக்ஷத்தை பிறந்தாலும் நிரதிஶயஸுகரூபமாய் பகவத் குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூபமான மோக்ஷத்தை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை. பாகவதஶேஷத்தைகரத்திதவாஸாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இவ்வர்த்தத்திலே ஸ்ரீபராஶரப்ரஹ்மர்ஷியும் "கலௌ ஜகத்பதிம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியாலே, மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதில்லை. இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியாலே எம்பெருமான் தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே "தமோ வ்யாப்தம் ஜகத்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யவஶத்தாலே ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினார். "ஹர்ஷிதம் ஹர்ஷிதம்", "ப்ரஸாதாத்" இத்யாதி ஶ்லோகங்களின்படியே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கெல்லாம் அக்ரேஸரராய், "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந:", "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்று சொல்லுகிற படிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாக வுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகில ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், "ந தேவலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஶ்லேஷிதோ மயா", "ந து தாம் ஸீதாம் பஶ்யேதா நாராயண:" இத்யாதி ஶ்லோகங்களில் சொல்லுகிற படிகளையுடைய ஆஜ்ந தஶரதாதிகளைப்போலே காலதத்தவமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே கபளீக்ருதமான சித்சித்தீஶ்வர தத்த்வத்ரயத்தையுடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் நித்யஸூரிகள்பக்கலாதல் லக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்கள்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிகளுக்கு ஸாவதாஸாம்யம் கொள்ளவொண்ணாத ப்ரபாவத்தையுடையருமாய், "யஸ்யாஹாஸஹ்யம் ஸௌஹார்த்தமநாதிமதநாரோகாஸ்யயா | உபபோகேஷு ஸர்வேஷாம் ஸாயுஜ்யம் நாஸ்ய ப்ரஹ்மவித்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில்

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "ஸௌமைணராஸ்யே வாமத:" என்னும்படியாலே பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைபுகுவதும் செய்து, "ஸஹம் தாவந்ரு ஹராராஜே" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியும் "சேலேய்க்கண்ணியரும்" இத்யாதிப்படியே(யும்) பகவதைகாந்த்யஸீமையுமாய், "ஸஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றபடியாலே எப்போதைப்பட்ட அடிமைகளும் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடியையு முடையராய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்காரமமகாரரூபமான அவித்யாக்ய தமஸ்ஸைப் போக்கி அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநபக்திகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை பகவதைகாந்த்யலக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய்க்கொண்டு வர்த்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய பகவத்குணாநுபவம் உள்ளடங்காமை வேதங்களிலும் வேதோபப்ருஹ்மணமான இதிஹாஸபுராணாதிகளிலு முண்டான ஸம்ஶயங்களை அறுக்கைக்கு ஈடான ஸாத்குண்யத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வேதஸங்க்யையிலே திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழி யாகிற ப்ரபந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று இப்படியை "அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இங்ஙனாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேர்விழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்;—ஶோகவேகத்தாலே பிறந்த "மா நிஷாத" இத்யாதி ஶ்லோகமானது "ஶ்லோக ஏவ" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுக்கு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே, இவ்விடத்திலும் பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப் ப்ரபந்தங்களுக்குக் கூடாததில்லை. "இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்குப் போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்,—"இவை புருஷார்த்த ப்ரகாஶகமான ப்ரபந்தங்களில், ப்ரதாந ப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வர வசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வ ஶிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம்பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம்; எல்லார்க்கும் பரம ப்ராப்யபூதனான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன் இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்போதைப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள், பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிஶய புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று ஶிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்.

இனி, "நிஷித்தபாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞானத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேஶாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேஶிகங்களா

கையாலும, அவைதிகருஙகூடடப பரிகரஹிககையாலும, ஶருதி ஸமருதி விருததமான காமயபுரு ஷாததததைப பலகாலும பேசுகையாலும, ஶருதிஸமருதிகளில புருஷாததயா சொலலப படுகிற ஐஶவாயகைவலயஙகளைக காறகடைக கொளளுகையாலும, இபபரபநதஙகள பரமாண மாகமாடடா" எனறு வைதிககோஷடியில பழககமிலலாதா சிலா அறிவுகேடா பாதயவஸதா நமபணண, மாதஸயபுராணததிலே பாஷாநதரததாலே பாடாநினறுளள கைஶிகாதிகளைத தன னுடடிலனினறும போகவிடட ராஜாவைககுறிதது, "ஹரிகீர்த்திம்விநைவாந்யத்ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பாஷாகாநம் நகாதவ்யம் தஸ்மாத்பாபம்க்ருதம் த்வயா" எனகிற யமவசநததின படியே பாஷாநிஷேதம பகவதவிஷயமொழிய பாஹயவிஷயஙகளிலே யாகையாலும, அஙஙன றிககே பாஷாமாததராவதியாக விதிநிஷேதஙகளை அஙகீகரிககில ஸமஸகருதபாஷையான பாஹய ஶாஸதராபயாஸஙகள பணண பரஸஙகிககையாலும, ஆழவாாதாமும தமமுடைய கருபாதி ஶயததாலே வேதததில அநதிகாரிகளான ஸதரீஶூததராதிகளும இழவாதபடி வேதாததததை தராவிடபாஷையாலே அருளிசசெயகையாலும, "எதிருழலபுககு" எனனுங கணககாலே அநேக ஜநமஙகளில எமபெருமான தானே தொடாநது விஷயீகரிககைககடியான பாகயவைபவத தையுடையராய, நிரநதர பகவதகடாகஷ பாதரபூதருமாய, தததவஹிதஙகளில அதயநதநிபுணரு மாய, அவறறினுடைய உபதேஶததிலும பரவருததரான ஸூத தாமவயாஸ விதுராதிகளில அத யநத விலகஷணரான ஆழவாாபககலிலே இபபரபநதஙகள பிறககையாலும, இபபாஷை நடையாடி ஶிஷடபரசுரமான தேசஙகளெஙகும உணடாகையாலும, பாஷாநதரஙகளிலே பிறநது வில கஷணராயுளளாரும இவறறின வைலகஷணயததைக கேடடு "இவறறை அபயஸிககைககு ஈடான இநத பாஷை நடையாடுந தேசததிலே பிறககபபெறறிலோமே!" எனறு இருககையாலும, இவறறின நனமையைக கணடு அவைதிகருஙகூடப பரிகரஹிககை ஶ்லாகயதாஹேதுவாகையா லும, வேதநமெனறும உபாஸநமெனறும உபநிஷததுககளிற சொலலபபடுகிற பகதியை இவற றில காமமாகச சொலலுகையாலும, ஐஶவாயகைவலயஙகளை தூஷிததது - அலபாஸதிரதவாதி தோஷததாலே யாகையாலும, பரதிபாதயனான எமபெருமானுடைய மாஹாதமயததாலும, அவனை ஸுஸபஷடமாக பரதிபாதிககையாலும, பகதிககு உதபாதகஙகளாகையாலும, உதபந னையான பகதிககு வாததகஙகளாகையாலும, ஶரவணமாததரததில அபபோதே நிரதிஶயபரீதிஜந கஙகளாகையாலும, இவைதனனிற சொலலுகிற பொருளகளுககுப பலவிடஙகளிலும வேதததை ஸாகஷியாக எடுககையாலும, பாஹமகாரணவாதததாலும, ப்ரஹமஜஞாநாந மோகஷததைச சொலலுகையாலும, புருஷாாததவிஷயஙகளான பரபநதஙகளெலலாவறறிலும இபபரபநதஙகளை தருடதரபரமாணஙகளாகஉபபாதிதது வைதிககோஷடிகளில அபியுகதராயிருபபாாகள பரிஹரித தாாகள

பகவதபரஸாதததாலே பரிபூரணமாக அவனை அநுபவிதது பூரணராய எழுநதருளி யிருநத ஆழவாாககு எமபெருமானைப பிரிகையும, பிரிவாலே நோவுபடடுக கூபபிடுகையும கூடினபடி எஙஙனே? எனனில்;— ஓரோகுணததை அநுபவிததால அநநுபூத குணஙகளி லுண டான பரீதிபரகாஷம கஷுததரவிஷயஙகளில வைராகயததைப பிறபபிதது குணாநதரஙகளிலே ஸபருஹையைப பிறபபிககும அநதக குணஙகளில காமபராபதி பறறுதபடி யாதொருபோது ஆசை மிககது, அபபோது ஆசைபபடட பொருள கிடையாமையாலும, பகவதநுபவ விரோதி யான பரக்ருதி ஸமபநததின ஸமரணதிகளாலுமாக பகவதவிஷயததில அநுபவிதத அமஶத தையும இழநது நோவுபடாநிறபா பஹுகுணனான எமபெருமானபககலிலே நிரதிஶய பகதி மானகளாய, ததஸமஶலேஷ விஶலேஷைக ஸுகதுககராய, அவனையலலது அறியாதபடி பகவதநுபவ ஸுகம மிககபோது இதா பதார்ததஙகளும எலலாம தமமைபபோலே எமபெரு

மானைப பெறறு ஸ*ங்கிக்கின்றனவாக நினைததும, விஶலேஷமென்று ஒருபதாாததமுணடென்
றும அறியாதே லோகயாததரையோடொககக மறநதுபோருவா விஶலேஷவயஸநம மிககால
ஸமஶலேஷம உணடென்றும அறியாதே அநயபரமான இதரபதாாததங்களுமெல்லாம தமமைப
போலே எமபெருமானைப பிரிநது நோவுபடுகின்றனவாகக கொணடு அவறறுககுமாகத தாமே
நோவுபடாநிறபா இவருககு பரியாபரியங்கள ஒருகாலும முடியாதே பாயாயேண உணடா
யிருககையாலே இவருககுச சிநதயநதியுடையபடி நிதயமாயச செல்லாநிறகு மெனபாகள சேத
நாககு அநநபாநாதிகளே தாரகபோஷக போகயஙகளாயச செல்லாநிறக, இவரை பகவதகுணக
தாரகரெனனககூடுமோ? எனனில்; திருவயோததயையிலும கோஸலஜாபததிலு முளள ஸதாவா
ஜஙகமஙகளுடைய ராமகுணகயாரகஙகளாயிருககும்படியை அநுஸநதிததது இதுவுஙகூடுமெனறு
கொளவது இபபடி யிருககிற இவாககு எமபெருமானோடு ஸமஶலேஷமாவது – பரதயக்ஷ
ஸமாநாகாரமான ஜஞாநஸாக்ஷாதகாரம; விஶலேஷமாவது - பாஹயஸமஶலேஷாபேக்ஷை
பிறநது அது பெறுமையாலே மாநஸாநுபவததுககு வநத கலககம ஸாவஜஞனுய ஸாவஶகதனுய
ஸாவஶியநதாவாய நிரவதிககருபாவானுமா யிருநதுளள எமபெருமான இவருடைய இவவநுப
வததை முடிய நடததாதே விசசேதிபபிததததுககு பரயோஜநமெனஎனனில,—திருவயோததயையி
லும திருககுரவையிலும பிரிநத பிரிவுபோலே இவாகக அநுபூதகுணஙகள ஸாதமிககவும,
மேனமேலென தருஷணை பிறககவும இவாககு எமபெருமானபககல பிறநத ஆசை முதிாநது
நினைததபடி ஸமஶலேஷிககவும பெறுவிடடவாறே ஶோகமோஹஙகள பிறககும இபபடியுளள
கலவியாலும பிரிவாலும ஆழவாருககுப பிறநத தஶை அநயாபதேஶபபேசசைப பேசுவிககும
இபபாபநதஙகளில ஸூகதிகள சில பாாபயனை எமபெருமானுடைய ஸவரூப பரதிபாதகஙகளா
யிருககும, சில பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூபவிஷயமாயிருககும; சில - பராபதயுபாயத
தைச சொல்லாநிறகும, சில - பலததைச சொல்லும, சில - பாாபதயுபாயவிரோதிகளைச
சொல்லாநிறகும; அவஶிஷடமானவை இவவாததங்களுககு உபபாதகஙகளாயிருககும இவற
றில உததேஶயம பலம; அதாவது - கைஙகாயம, ததாததமாக மறறுளள நாலாததமும சொல
லுகிறது

இனி இவறறில பரதமபாபநதமான திருவிருததததில தவதநுபவவிரோதியான ஸம
ஸாரஸமபநததை அறுததுத தநதருளவேணுமென்று எமபெருமான திருவடிகளிலே ஆாததிக
கிறுா திருவாசிரியததில நிவருதத ஸமஸாராககு விஷயபூதனை எமபெருமானைப பரிபூாணமாக
அநுபவிததுப பேசுகிறுா பெரிய திருவநதாதியில நிதியபோகயனை எமபெருமானை அநு
பவிககையாலே தததுகுணமாக தருஷணை பிறநது கருஷணுநுகுணமாக அவனைப பேசியும
நினைததும தரிககிறுா திருவாயமொழியில இவருடைய தருஷணுநுகுணமாக ஶரிய:பதியாய
ஸமஸதகலயாணகுணுதமகனுமாயத தனககுததகுதியான திவயமஙகள விகாஹ வைலக்ஷணயத
தையு முடையனுய திவயபூஷணபூஷிதனுமாய ஶஙக சகராதி திவயாயுததானுமாய பரமவயோ
மததில ஆநநதமயமான திவயாஸதாநாதநமணடபததிலே “வெங்க*மனு க*” எனகிறபடியே
பிராடடிமாரோடேகூட திவயஸிமஹாஸநததிலே வீறறிருநதருளி அஸ்தாநே பயஶஙகிகளான
அயாவறுமமராகளாலே அநவரதபரிசாயமாண சரணநளினனுயககொணடு, அஙகு அஙஙனே
செல்லாநிறக, ஸவஸஙகலபாயததஸவரூபஸதிதிபரவருததிகமான ஸவேதர ஸமஸததததையும
தனககு ஶரீரதயாஶேஷமாக வுடையனுய அநதராதமதயா சேதநாசேதநஙகளையடைய வயாபிததது,
ததகததோஷை ஸமஸபருஷடனுய, நாராயணுதி நாமஙகளைத தனககு வாசகமாகவுடையனுய,
ஏவமவிதனுக உபநிஷதபரஸிததனுமாய, இபபடி ஸாவவிஸஜாதீயனுயிருநதுவைததது அபாா
கருதமான தனனுடைய திவயவிகாஹததை இதாஸஜாதீய மெனனலாமபடி யாககி ஆஶரித
வாதஸலயததாலே தேவமநுஷயாதி ஸஜாதீயனுய வநது திருவவதாரமபணணியருளும ஸவ

ஸாவஞுமாய, தனனுடைய திருவவதாரஙகளிலும உதவபபெருத பாகயஹீநருககும இழககவேணடாதபடி ஸாவாபராதஸஹனுய, பதரபுஷபாதிகளாலே ஸவாராதனுமாயககொணடு ஆஸ்ரிதாககு அதயநதபராதீநனுமாய, அவாகளுடைய இசசாதீநமான போஜநஸ்யநாதிகளையுடையனுமாய, ஸமஸதகலயாணகுணபரிபூாணனுமாயிருககிற தானே ஆஸரிதஸ‌லபதவாததமாககக்கோயில திருமலை தொடககமான திவயதேசஙகளிலே வநது நினறருளியும, அவவளவு செலலமாடடாத ஸமஸாரிகளும இழவாதபடி தனனுடைய நிாஹேதுககருபையாலே கராமஙகளிலும கருஹஙகளிலும எழுநதருளியும, விஷயபாதநதரனுன இவன செயதவறறை ஸாஙகஸமாராதநமாகக கைககொணடருளி ருசியைபபிறபபிதது இவனுககு இவவிடநதனனிலேயிருககசசெயதே போகமோக்ஷஙகளைக கொடுதது[ம], இபபடியுள்ள ஸாவேஸவரதவததுககும ஆஸரிதாநுகாஹததுககும ஏகாநதமான படிகளால பரிபூாணனுன எமபெருமான தனனைததானே நிாஹேதுககருபையினுலே காடடியருளக கணடு அநுபவிததுத தாம முதலிலே அபேக்ஷிததபடியே தமமுடைய பராகருதிஸமபநதமாகிற பரதிபநதகததை ஸவாஸநமாக அறுததுககொடுககையாலே, நிதயவிபூதியிலே நிதயஸூரிகளோடே எமபெருமானைப பெறறு கருதாாததராகிறுா இனிச சொலலவேணடுவனவெலலாம அவவவதிருவாயமொழிகளதோறும சொலலக கணடுகொளவது

முதலதிருவாயமொழியிற சொலலிறறுயிறறு என? எனனில; — ஙாநாரதநபரிபூாணமாய அபரிசசேதயமான கடலை முநதுறத திரளககணடாறபோலே ஸவருபரூபகுணவிபூதிகளால பரிபூாணனுய, எலலாபபடியாலும எலலாரிலும மேறபடடு ஸாவேஸவரனுய, ஸரியபதியாய, அபௌருஷேயமாயககொணடு ஸ்வதருடடபரமாணமான ஸருதிகளாலே பரதிபாதிககபபடடுள்ள எமபெருமானை பாஹயகுதருஷடிகளால அவிசாலயமாமபடி அவன பரஸாதததாலே ஸாக்ஷாதகரிதது அநுபவிதது அவவநுபவஜநித பரீதி உளளடஙகாமையாலே அநுபவிததபடியே ஸவிபூதிகனுன எமபெருமானைப பேசி ஏவமவிதனுன அவனதிருவடிகளிலே அடிமை செயது உஜஜீவி யெனறு தமமுடைய திருவுளளததைககுறிதது அநுஸாஸிககிறுா கடலைத திரளககணடாெருவன அதிலுளள திரைகளையும மறறும அஙகுளள ஸததவஙகளையும ரதநாதிகளையும தனிததனியே காணுமாபோலே முதலதிருவாயமொழியில திரள அநுபவிக்கபபடட எமபெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாயமொழியாயச செலலுகிறது, இரணடாநதிருவாயமொழி தொடஙகி மேலெலலாம இபபடி செயதாா இவரேயலலா; பாரதராமாயணுதிகளைப பணணின வயாஸாதிகளும ஸஙகேஷபவிஸதாரஙகளாலே தநதாமுடைய பரபநதஙகளை பரபநதீகரிததாாகளிறே

முதறபாடடுககுக கருதது - அகிலஹேயபரதயநீக கலயாணகுணைகதானுய, அககுணஙகளுககும நிறமகொடுககவறறுன திவயதேஹயுகதனுய, ஸரியபதியாய, இநதரௌநதராதிகளுககு போகதாககளான அயாவறுமமராகளுககு அதிபதியாயிருநதுவைததுத தனனுடைய நிரவதிக கருபையாலே எனனுடைய தோஷாகரதவததைப பாராதே எனனுடைய அஜஞாநமெலலாம நீஙகுமபடி ஸவவிஷய பகதிரூபாபநந ஜஞாநததை நிாஹேதுகமாக ஸாதாரணுயககொணடு தநதருளினுன, ஆனபினபு, அவனதிருவடிகளிலே அடிமைசெயது உஜஜீவிபபோமெனறு திருவுளளததோடேகூட எமபெருமானுககு அடிமைசெயகையிலே பராவருததராகிறுா இததால, பரபநதாரமபததிலே வஸதுநிாதேஸ நமஸகாரஙகளும பணணபபடடனவாய விழுநதது

திருவிருத்ததில தேவரீரை அநுபவிககைக்கு விரோதியான தேஹஸமபநதததையறுததுத தநதருளவேணு மெனகிறுா, இபபடி ஸம்ஸாரம அதயஸஹயமெனறு கைவிடட இவரைககொணடு ஈஸவரன நாடடுககு ஒரு வெளிசசிறபபைப பணண நினைததிருககிறு ெனுருவனுகையாலே, அஸபருஷடஸமஸாரகநதரான நிதயஸூரிகளுககு விஷயமான தனனுடைய ஸவரூபாதிகளைத தானே இவாககுக் காடடிககொடுககக கணடு அநுபவிதது பரீதராகிறுா, திருவாசிரியததில; அவவிஷயாநுகுணமாக தருஷணைபிறநது அநததருஷணுநுகுணமாகப பேசியும நினைததும தரிககிறுா, திருவந்தாதியில; இவவிடாயககு அநுகூலமாக ஸரியபதியாய நிதயவிபூதியிலே அயாவறுமமராகளுககு அழுகோலககை கொடுததுககொணடிருககிற பெரிய மேனமையையும, இபபால லீலாவிபூதிநிாவஹஞாததமாக வயூஹவிபவஅாசசாவதார அநதா

யாமிதவ பாயகதமாகத தன அநுகாஹததாலே பாாததுககொணடிருககிற நனமையையும, அவன நிாஹேதுகமாகக காடடிககொடுககக கணடு அநுபவிததது, அதுககுமேலே தமககுப பாபகதயாதிகளைப பிறபிததுத தாம ஆசைபபடடபடியே தமமுடைய பாகருதிஸமபநதத தையும ஸவாஸநமாக அறுதது எமபெருமான பெரிய திருவடியை மேறகொணடருளி நாயசசி மாருமதாலுமாக வநது தோறறி, தனபடிகளொனறும குறையாமை வநது "நயாமி" எனகிற படியே இவரைப பரமபதததேறக கொணடுபோய, இவா முதலிலே அபேகூிததபடியே நிதய கைஙகாயததிலே அநவயிபபிககபபெறறு கருதாாததராகிறுா, திருவாயமோழியில திருவாய மொழிககெலலாம ஸஙகாஹம - முதல திருவாயமொழி

குஞசுககாமபாககம ராமாநுஜஜீயா செயதருளின அருமபதவுரையில ஏடடின அவதாரிகை

ஸ்ரீயபபதியாய அவாபதஸமஸதகாமனுய ஸமஸதகலயாணகுணுதமகனுன ஸாவேஶவரன "வெகுணடேதுபரெலொகெ" இதயாதிபபடியே ஸ்ரீவைகுணடததிலே ஆநநதமயமான திவயாஸ தாநமணடபததிலே திவயஸிமஹாஸநததிலே எழுலகும தனிககோலசெலல வீறறிருநதருளி அஸதாகே பயஶஙகிகளான அயாவறுமமாாகளாலே அநவாதபாிசாயமாண சரணகளிகளுய நிதயமுகதரை ஆநநதிப பிததுககொணடு தாலும நிாதிஶயாநநதியாயப போராநிறக, அநத நிதயமுகதரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள ளாருமதன திருவடிகளை ஆஶாயிதது அடிமைசெயது வாழலாயிருகக, அதைதையிழநது நோவுபடுகிறபடி யைக கணடு வயாகுலனுய, ஸவசரணகமலஸமாஶாயணததுக்கு உடலாகக காணகளேபாஙகளைக் கொடுததும, ஶாஸதாபாதாநமபணணியும, ராமகருஷணுதயவதாரஙகளைப பணணி வடிவழகைககாடடி யும, தாமஸமவதுாபநமபண்ணியும செயதவிடததிலும காாயகாமலலாமையாலே 'விஜாதீயாான நமமால இவாகளைத திருததவொணணுது, ஸஜாதீயரைககொணடு திருததவேணும' எனறு பாாததுத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலே ஸஜாதீயபுததிபணணலாமபடியான ஆழவாரைத திருவவதாிபபிததருளினுன இவவாழவாாாகிறுா - ருஷிகளையும மறறையாழவாாகளையும போலே காமாதிஸாத்ய ஜஞாநாதிகாணறியே லெளகிகஜஞாநம நடையாடாநிறக பகவதபாஸாதததாலே ஒருகாலவிஶேஷததிலே பிறநத தததவஜஞாந முமனறியே திருததுழாய பாிமளததோடே அஙகுரிககுமாபோலே பகவந நிாஹேதுக கடாக்ஷ லபத ஸஹஜஜ்ஞாநப்க்திவைராகயாதிகளையுடையராகையாலும, 'ஞாநிஸ்துஆதமைவமெமதம' எனறு தததவ ஜஞாநபாவாததகததில பாதமாசாாயாாக விலகூணபாிகருஹீதராகையாலும, ஈஶவரனதானே 'லோகோஜ ஜீவநாாததமாக இவாஆவா' எனறு அஙகீகாிதது இவரைககொணடு இபபாபநதஙகளை பாவாததிபபிககையா லும, அதயநதவிலகூணராயிருபபாரொருவராயிறறு இபபடி விலகூணரான ஆழவாா பகவதஸவருபரூப குண விபூதயாதிகளை விஶததமமாக அநுபவிதது அவவநுபவ பாீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது "மாநிஷாத" இதயாதிஶலோகமபோலே திருவிருததம திருவாசிாியம திருவநதாதி திருவாயமொழி என கிற நாலுபாபநதமாய பாவருததமாயிறறு

இவறறில சரமபாபக்தமான திருவாயமொழிககுப பரமகாருணிகாான நமபிளளை வயாகயாநம பணணியருளுவதாகததிருவுளளமபறறி இபபா்பாநதம ஸாவாககும பாிகாாஹயமெனகைக்காக பாபாநத தத வகதரு ததப்ரதிபாதய வைலகூண்யஙகளை அருளிசசெயகிறுா மஹாபாவேஶததாலே; அதில பாதமம வீதருவைலகூணயததை அருளிசசெயகிறுா "ஸ்ரீயபபதியாய" எனறு தொடஙகி, "தொழுதெழென மனனேயெனகிறுா" எனனுமளவாக மேல "இபபடி பகவதஸவருபரூபகுணவிபூதிகளை" எனறு தொடஙகி "அநயாபதேசபபேசசைப பேசுவிககும" எனனுமளவாக பாபநதவைலகூணயததை அருளிச செயகிறுா அநநதரம, "இபபாபநதஙகளில ஸூக்திகள" எனறுதொடஙகி "பெரியவஙகிபபுாததுநமபி திருவாயமொழிக்கு வாகயாாததமாக அருளிசசெயதாா" எனனுமளவாக பாதிபாதயவைலகூணயததை அருளிசசெயகிறுா அநநதாம இரணடாம ஸ்ரீயபபதியாலே - திருவாயமொழியினுடைய தவயாாததவிவ ரணரூபதவததை அருளிசசெயகிறுா மூனறும ஸ்ரீயபபதியால இபபாபநதசதுஷடயததுககும முக்ய தாத பாயாாத்தததபூர்வகமாக இபபாபநத சதுஷடயத்திலும இவாககுணடான தஶைய ஸ்தருஷ்டாநதமாக அருளிசசெயகிறுா "மஹாப்ரவேஶததுககெலலாம பாபநதவைலகூணயமொனறிலே நோககு" எனறு சொலவாரு முணடு இவவைலகூணயதரயமும ஆழவாருககு விவகூிதமெனறு "மாதவனபாற சடகோ பன" எனகிற பாடடில பூாவாசாாயாகளாலே வ்யாகயாத மாயிறறிறே இவவைலகூணயதாயமும "வாகெயமெயெசயஸா" இதயாதியாலும "வாதகெஹெஷு" இதயாதியாலும, "வெதவெதயெபரெபுமஸி" இதயாதியாலும, ஸ்ரீராமாயணததிலும சொலலிறறிறே

நமபிளளை திருவாயமலா நதருளின

ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியின் அவதாரிகை.

மஹாபரவேஶம — முதல்ஶ்ரியঃபதி

ஶ்ரியঃபதியாய, அவாபதஸமஸதகாமனுய,

அதில பரதமம ஸாவேஶவரன ஆழவாரை விஶேஷ கடாக்ஷம பணணி யருளினபடியை அருளிசசெயகிறா 'ஶ்ரியঃபதியாய' இதயாதி முதல வாகயததாலே, இவவாகயததால பகவநிரஹேதுக கடாக்ஷலபத திவயஜஞாநவததவரூப வைலக்ஷணயம சொலலபபடடது இததால, ஆபததமத்வம பலிதம ஆப்ததமதவர்ணாம-யதாரததததாஶித்வே ஸதி யதாதருஷடாரததவாதிதவம இநத வாகயததிலே விஶேஷ கடாக்ஷமும ததபலபூதாபரிசசேதயா ஆநநதபரவாஹாவகாஹநமும சொலலுகையாலே, 'ஶ்ரியঃபதியாய' இதயாதி விசேஷணசதுஷடயமும கடாக்ஷோபயோகிதவேநவும, கடாக்ஷததினுடைய பலாவயபிசாரோபயோகிதவேநவும அநுஸநதேயம எஙஙனேயெனனில,—நிதயஸமஸாரி விஷயததில ஸவதநதரனன ஈஶவரனுடைய கடாக்ஷம லக்ஷ்மீபுருஷகாரமினறியிலே கூடாது, அதநாலே சொலலிறறு 'ஶ்ரியঃபதியாய' எனறு இவவிடததில "யஸ்யாவீக்ஷ்ய முகம்", "ஶ்ரிய ஸஹபதிஞ்சவெடயாம்" இதயாதிகம அநுஸநதேயம

பிராடடி புருஷகாரமானலும சேதநனிடமே பக்ஷையை அபேக்ஷிததிருககும அபூரணனுகில நிரஹேதுக கடாக்ஷம கூடாதே எனன, — அதுககாகச சொலலுகிறது 'அவாபதஸமஸதகாமனுய' எனறு இபபடி பூரணனனுலும இததலையில தோஷம கணடிருக்கசசெயதே, இவனுககாக வைதமாக கிருபயாதருபேண கடாக்ஷிககுமோ? எனன, 'அத உக்தம ஸமஸத இதி' தோஷபோகயதவரூப வாதஸலய ஸௌஶீலயாதி கலயாணகுணாதமக னெனறபடி தோஷபோகயதவாதி ஹேதுபூதஸமபநநம சொலலுகிறது,'ஸாவேஶவரன' எனறு, ஸவாமிதவமஸமபநநம, "ஸம்ஶோஷிதவ்யஸம்பந்நாஸ்" எனனககடவதிறே யதவா, வயகதிவிஶேஷததிலே நிரஹேதுககடாக்ஷம கூடுமோ? எனன, நிரஙகுஶஸவதநதரனுகையாலே கூடு மெனகிறா, 'ஸாவேஶவரன' எனறு; இவவிடத்தில் "பட்டததுக்குரிய ஆனையும அரசும செயயுமவை ஆராயாது", "நாஸ்வபஷ்டி கமோரண" இதயாதிகம அநுஸநதேயம ஸவாதநதரயம காமாறுகுணேபேகக்ஷிககும ஹேதுவனறே? எனனுமிடததில, அதனைக் கீழபபடுததி உதபவியாநினறுள தயாதிகுண விஶிஷட னெனகிறா, 'ஸமஸத' இதயாதியாலே இபபடி தயாதிகுண விஶிஷடனனுலும, அபூர்ணதவேசேதநனிடமே பக்ஷையை அபேக்ஷிககுமோ? எனனில, அது வேணடா, பூரணனெனகிறா, 'அவாபத' இதயாதியாலே பூரததிககு ஹேது சொலலுகிறது, 'ஶ்ரியঃபதியாய' எனறு இபபடி கடாக்ஷோபயோகிதவததில ஆரோஹாவரோஹவயாவாதயசோதயஙகள கணடுகொளவது அநநதரம 'ஶ்ரியঃபதி' இதயாதி விஶேஷணஙகள கடாக்ஷததினுடைய பலவ்யாபத்தவோபயுக்தஙகளான பக்ஷததிலே, கடாக்ஷம பலவயாபதமாகைககு அடி ஸவேசசாகருதகாரயததில பரவருத்திநிஹிதநிரஙகுஶஸவாதநதரயமெனகிறா, 'ஸாவேஶவரன' எனறு கேவலம ஸவாதநதரயம காரயகரமாகாதே, பலபாததவெனபயிக ஜஞாநஶக்தயாதிகளும வேணுமே எனன, சொலலுகிறா 'ஸமஸ்த' இதயாதி ஆனாலும, அபூரணனுகில நிரஹேதுகபலபரதாநம கூடாதே எனன, — அது வேணடா; ஸாவபரகாரபரிபூரணனெனகிறா, 'அவாபத' இதயாதியாலே இநதப பூரததி காதாசிதகையாகில தநமூலபலபரததவமும காதாசிதகமாகையாலே, கடாக்ஷபலம நியதமாகாதே? எனனுமிடததில, பூரததி நிதயதாஹேதுபூத லக்ஷ்மீவைஶிஷடயம சொலலுகிறது, 'ஶ்ரியঃபதியாய' எனறு அதவா, ஶ்ரியঃபதிதவம ஸர்வாதிகலக்ஷணமாகையாலே, ஸாவாதிக கடாக்ஷத்துக்கு பரதிஹதியிலலாமையால கடாக்ஷம பலவ்யாப்த மென்கிறா, 'ஶ்ரியঃபதியாய' எனறு; ஶ்ரியঃபதிதவம ஸாவாதிகதவே பரயோஜகம எனனுமிடததில பரமாணம — "ஶ்ரூயதே தெவதேவேஶ்வரா", "கஸ்ய ஶ்ரேயோ ஹிதக்ஷஜஃ" இதயாதி; ஸாவாதிகத்வேந ததகடாக்ஷம பலவயாபதமானலும தீயமாநபலம பரிமிதமாயிருக்குமோ? எனனில, —

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன்,

அதுவேண்டா, "வேண்டிற்றெல்லாந் தரும்" இத்யாதிப்படியே ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதத்வாநுகுண விபூதித்வயவத்தாயாத் பூர்த்திமானென்கிறது, 'அவர்பத' இத்யாதியாலே ஆனாலும், ப்ரதிபந்தக நிரஸநபூர்வக பலப்ரதத்வாநுகுண ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி விஶிஷ்டனாகவேணுமே என்ன, சொல்லுகிறது, 'ஸமஸ்தகல்யாண' இதி பூர்வோக்தாகாரத்ரயவிஶிஷ்டனானாலும் ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாகையாலே ஆஶ்ரிதராலே பாதிருத்தனாய், கடாக்ஷம் பலியாதிருக்குமோ? என்னில், அதுஇல்லை; "நத்வஹம் ஜாதுநாஸம்" என்னும் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனென்கிறது, 'ஸர்வேஶ்வரன்' என்று அதாவது ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனானாலும் "க்ஷிப்ராம்யஜஸ்ரம்" இத்யாதிவத் ஆஶ்ரிதரையநுஸரித்தும் கார்யஞ்செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனென்று கருத்து. இப்படி "குணசதுஷ்டயமும் கடாக்ஷோபயோகித்வபக்ஷத்தில் ஸௌலப்யபரம் கடாக்ஷத்தினுடைய பலாவ்யபிசாரித்வோபயோகித்வபக்ஷத்தில் பரத்வபரம்" என்பார்கள். இவ்வாக்யத்தில் பிராட்டி ஸம்பந்தமுண்டு பரதந்த்ரநிரூபகையாகையாலும், ஸர்வபரகாராதிஶயஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந பகவத்கடாக்ஷத்திலும் தத்பலாவ்யபிசாரித்வத்திலும் பரதந்த்ரபரயோஜிகையாகையாலும், பரிபவித கரணத்திலுடைய நிக்ரஹ பரதந்த்ர பரிஸமாப்திவிடகத்யா மங்களருபையாகையாலும் 'ஶ்ரிய:பதியாய்' என்கிறதுக்குப்ராதம்யம், விபூதித்வயமும் மிதுநசேஷமாகையாலே விபூதித்வயவத்தாரூபாவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்துக்குத் ததாநந்தர்யம், பூர்ணனுடையவேகுணங்கள் கல்யாணகுணங்களாயும் நிர்ஹேதுகமாகக் கார்யகரங்களுமாகின்றனவென்று ததாநந்தர்யம், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வத்துக்கு உக்தாகாரத்ரயநிரூப்யமாகையாலும், விஶேஷ்ய ஸமர்பகமாகையாலும் ஸர்வாந்த்யம் 'ஸர்வேஶ்வரன்' என்கிறதுக்கென்று விசேஷணசதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமம்.

இன்னமும், இந்நாலுகுணங்களும் உபாயத்வோபயோகியான ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய் உபேயத்வோபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணோபேதமான பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும் எங்ஙனே? என்னில்,—ஶ்ரிய:பதித்வம், "இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரபவ:", "யஶ்யாவீக்ஷ்ய" இத்யாதிப்படியே ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய், "க்ஷமாம் ஹி தே தாஜ:" இத்யாதிப்படியே பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும்-பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்குடலாமத்தனையாகையாலே ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய், பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும் - ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் பரத்வஹேதுவாய், வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கு உடலாயிருக்கும்; ஸர்வேஶ்வரத்வமும் "ஸம்ஸ்ப்ருஶந்திவ்யஸம்ஸ்தானம்" என்று ஸம்பந்தங்கொண்டு கிட்டுகைக்கு உடலாய் ஸர்வாதிகனாகையாலே பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்.

இன்னமும் "கவிஸ" இத்யாதிஶ்லோகம் ஶாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமானாற்போலே இச்சூர்ணையும் இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தயார்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது எங்ஙனேயென்னில், "ஶ்ரிய:பதியாய்" இத்யாதியாலே ப்ராப்ய ப்ராபகபூத பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; "மாறிமாறி" என்று தொடங்கி "நிதயஸமஸாரியாயப்போந்த" என்னுமளவாலே விரோதிஸ்வரூபமும், "அடியையடைந்து" என்று தொடங்கி "மூழ்கினன்" என்னுமளவாலே பலஸ்வரூபமும், "இவரை" என்றும் "யான்" என்றும் சொல்லுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபமும், "விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி" என்றும் "அருளினான்" என்றும் சொல்லுகையாலே உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லிற்று. அப்படியே "ஶ்ரிய:பதியாய்" இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயத்தாலே பூர்வோத்தர வாக்யகத ஶ்ரீமந்நாராயண ஶப்தார்த்தமும், "மாறிமாறி" இத்யாதியாலே நமஶ்ஶப்தநிவர்த்யாவித்யாதி பாஹ்யவிரோதிகளும், "அடியை" என்று சரணஶப்தார்த்தமும், "அடைந்து" என்று க்ரியாபதார்த்தமும், "விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளினான்" என்று ஶரணஶப்தார்த்தமும், 'யான்' என்று "வ்ரஜவிசே" என்கிற உத்தம புருஷனால் ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியும், "அறிவினையத்திருவெள்ளமழுந்தினன்" என்று சதுர்த்யர்த்தமும், "உள்ளந்தேறி" என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்தி நிராஸரூப நமஶ்ஶப்தார்த்தமும் சொல்லிற்று. இன்னமும் இச் சூர்ணையாலே "ஶ்ரிய:பதியாய்" இத்யாதியால் வஸ்துநிர்த்தேசமும், "அடியையடைந்து" என்கையாலே நமஸ்காரமும், "அறிவினையத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்" என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநம் பரோபதேஶகாப்பமாகையாலே "எம்பெருமான் திருவடிகளையாஶ்ரயித்து நிர்மலாந்த:கரணராய் நித்யாபரிச்சேத்யாநந்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்குங்கள்" என்று ஆஶீஸ்ஸும் பலிதமாகையாலே அவிகலபரிஸமாப்தி ப்ரார்த்யமானதமாக ப்ரபந்தாரம்பத்தில் பண்ணவேண்டிய வஸ்துநிர்தேஶநமஸ்காராஶீஸ்ஸுக்களாகிற த்ரிவிதமங்களமும் ஆசரிக்கப்பட்டது 'ஸர்வேஶ்வரன் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான்' என்று அந்வயம்

* "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்" என்று முதலிலே தம்திருவாயாலே சொல்லவல்லராம்படியாக முதலடியிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளினன் "வ்யுத்தாவநம் ஸமவதாக்ருஷ்ணநாக்ஷிகுணா | ஸம்ஸ்ரேந

ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு.

(வ்யுத்தாவநவிதாதி) ஸ்வேஷ்வேவப்ராணே வஜ்ஜஸம்ஸே ஷஷ்டயாயே "வ்யுத்தாவநம் ஸமவதா க்ருஷ்ணநாக்ஷிகுணா | ஸம்ஸ்ரேநிநஸாய்யாகம் மவாம் வ்யுக்ஷிதா ‖ தத்ஸ்துதிரஸக்தேக்ஷவிவிலோகாஸ்ஸே அவிஜாத்ம | வ்யாவ்ருத்தாஸ்வெவாஜூர்தம் நவஸ்வம் ஸதஸாதஃ ‖

கடாக்ஷாத்காஷ்விந்யாத்தமாகத் தத்பூர்வாவஸ்தையில் இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'மாறிமாறி' இத்யாதி 'போந்த இவரை' என்னுமளவாக இத்தால், கடாக்ஷத்தினுடைய நிர்ஹேதுகத்வமும் ஸூசிதம் தோள்மாறுகையாவது சிவிகையார் ஒருதோள்நொந்தால் மற்றொரு தோளிலே மாற்றிக்கொள்ளுமாபோலே, ஒரு ஜந்மம் போனவுடனே ஜந்மாந்தரத்தை அடைகை இவ்விடத்தில் "க்ஷிபாமிஜஸ்ரமஸுபாநாஸுரீஷ்வ", "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம் 'நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவர்' என்கையாலே - நித்யமுக்தேஸ்வரர்களிலே ஒருவர் ஆழ்வாராக அவதரித்தாரென்பது இவருடைய அபிப்ராயமல்ல என்று கருத்து கடாக்ஷபலத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'அடியையடைந்து' இத்யாதி, "சொல்லவல்லராம்படியாக' என்னுமளவும் "அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி" என்கையாலே காமாநுஷ்டானத்தாலே மாநஸமாய் நிர்மலமாய ஈஸ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக "ஸாதம்ஸநாஸாக்ஷ்விஸுஸாக்ஷ்தா ஸௌகேநஸம்ஸ்மராதுஸுரா ஹாவா | விநவிநீவாக்ஷீவாவதாரா ராஹோஸ்மாணாக்ஷதிக்ஷணஸ்ஸுக்ஷம்" என்றதை அருளிச்செய்வர் "'உள்ளந்தேறி' என்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராமாண்யமும் 'மூழ்கினன்' என்று குமிழ்நீர் உண்ணும்போதில் சப்தம்போலே இப்ப்ரபந்தம் என்று ஸூசிதமாகையாலே பக்தி வழிந்த சொல்லென்று தோற்றுகையாலே க்ரியாதயாதிமூலத்வாபாவமும் விதிக்கிறது என்று திருவுள்ளம்" என்று பர்வநி காரம் ஈறிலின்பத்திருவெள்ளமென்று அந்வயம் "அத்து" என்று நிராத்தக அவயபதம் ஈறு நாசம், இல் இல்லாமை, ஆக, நித்ய மென்றபடி இத்தால், ஸ்வாகாத்மயஸ்வாயவ்யாவ்ருத்திஃ 'இரு' என்று - பெருமையாய், அபரிச்சேத்யதா வாசி இத்தால், கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி இருவெள்ள மென்கையாலே மூழ்கினனென்கிறது முதலிலே - ஸம்ஸாரத்திலே, பக்த்யங்குரத்தையாகவுமாம் க்ரமேண, காமம் ஜ்ஞாநம் பக்தி பரபக்தி பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி மூர்த்யகாட்யுதக்ரமணம் ஆசிராதிகதிப்ராப்தி தேசவிசேஷப்ராப்தி பகவத்ப்ராப்தி கைங்கர்யப்ராப்தி ஏதத்கரமம் சொல்லும் வார்த்தையை, ப்ரதமத்வ விகாஹத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தேதானே அதிலும் பக்த்யங்குரத்தையிலேதானே அதிலும் ப்ரபந்தாதியிலே தானே என்றபடி 'சொல்லவல்லராம்படி' என்றது விஸ்மயாதிசயம் சொன்னபடி முதலடியிலே முழுச்சொல்லு காயத்துக்கு முதலடி ஸாதநத்தை நிர்ஹேதுகத்வே தாத்பர்யம் இவ்வே "நாஸள வாஸாஷிகாரேண" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம்

'விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினன்'—விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுகை யாவது - "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை யுடையராம்படி ஸங்கல்பிக்கை யதவர், கடாக்ஷமாவது-இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்குணவைலக்ஷண்யஸ்வரூபஸ்வோஜ்ஜீவநமாதர ஹேதுவாயிருக்குமதாய், விசேஷகடாக்ஷமாவது பரபக்தி நிர்மாணமுகேந அகிலோஜ்ஜீவயித்ருத்வாபாதகமாயிருக்குமதென்னவுமாம் இப்படி அவன்கடாக்ஷம் பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன, உண்டென்கைக்கும்,கடாக்ஷம்பண்ணினதும

---

* திருவாய்மொழி ௨, ௬, ௮.

உதவஸ்யர்தம் மவாஹாநீஸேஷதா" எனகிறபடியேஸ்ரீபருநதாவநத்தை "உதநவஸ்ஷாஸ்ய" எனனுமபடி கடாக்ஷித்தாறபோலே தத்வங்களை விஶதமாக அறியவலலராமபடி கடாக்ஷித்தான

இதரதாஸநங்களில தததவங்களைப பதினறெனபார ஆறெனபாராய், பஹுபரகாரங்களிலே விபரதிபததிபண்ணுவாகள்.

பர — உதநவஸ்ஷாஸ்ய ஸகருதெமாவாஸ்ய தாஹேமீ | ஸுஷீரோ தகீவாஸீ ஹ்ருதஷ்ட ஸ்தாஸா ॥

இன்ன தக்காகவென றம, பினபு அவாதாம இனனபடியாலெனறமஅருளிசசெயகிறா 'பருகதாவகம' இத்யாதி புததிஸமாதாகாரததம தருஷ்டாநதேசபாயாஸ அயமஸலோக: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாமஶே ஷஷ்டேத்யாயே இநத ஸலோகததுகது அர்ததம பருநதாவகம்-செரிஞ்சிறகாடு, பகவதா விசிதரஸக்திமானுய, அக்லிஷ்டகாமனு சலேஸமவிநா பலவதகாம ஸாதகனுய, கருஷ்ணேந - "க்ஷ்வதிஷ்டேவாவஹ் ஸ்ரோணஸ்ருதிவாவக: | விஷ்ணுஹஸ்தாவஸ்மாவுகாருஷஉதஸ்யமிய தே" எனறு சொலலபபட்டிருகதன குணயோகததையுடைய கருஷ்ணனுலே, ஸபோக—அவயாஹதேந, மநஸா - ஸங்கலபஞ்ஞாநேந, த்யாதம - விஷயீகருதம, சுவாமவருததிம பஸ்வருததியை, அபீபஸதா ஆபிமுக்யேந ஆசைபபடுமவனெனறபடி. இததால, கோவருததியே பலமெனறதாயிறறு 'உதபநந' இதயாதி - உத்பந்ந ஸபத: கோமலதவாநுவருததிபா: ஸ்வஸ்ப அகயதாநதருஷ்டதவ பரஸஙக, ஸததலாநதரீய கோமலஸ்ஷபாகதர வைலக்ஷண்யம வயஞ்ஜயதி. இநத வசநததை இஙகேயெடுக்கையாலே இவருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வயாஸாதி பரமருஷிகளுடைய ஜ்ஞாநததிறகாட்டில வைலக்ஷணயமும, அநத ஜ்ஞாநததுகது பகவததநுசாகாதரிததவமும தோறறுகிறது 'ஸஷபாடய' மெனறு ததாததாறுவாதமாதல, பருநதாவந விசேஷணதவ விவக்ஷயாவாதல, சபும்ஸகலிஙக பரயோக: கிரஹேதுகதவபரகாஸநாததமாகவும கோவருததிவஜ ஜகதரக்ஷணம ஈஸவரனுக்கு அபிமதமெனகைக்காகவும கோவருதயாதநபருசதாவககடாக்ஷமே தருஷ்டாநததவேனோபாத்தம 'பருநதாவநகடாக்ஷத்துக்குபபோலே பரமபாயா பரயோஜகம் தாருஷ்டாநதிகததிலுமுணடோ' எனன, அருளிசசெயகிறா 'தததவஙகளை விஶதமாக' எனறு விஶதமாக அறிகையாவது — பரதயக்ஷஸமாநமாய ஸஶயவிபர்யயரஹிதமாமபடி அறிகை இததால, ஆழவாருக்கு ஜ்ஞாநததையுண்டாக்கி, தந்முகேந ஸமஸாரிகளுக்கும தததவஜ்ஞாநததை உண்டாககி, ததுஜ்ஜீவநரூபஸவபரயோஜந லாபாாததமாகவும, "தெனனுவெனனும" இத்யாதிபபடியே தனககு ஆழவாா அருளிசசெயத பரபநத ஸ்ரவணஜநிதாநநதாாததமாகவும, "தொணடாக்கமுதனனை" இதயாதிபபடியே ததபரபநதமுகேந ஸவாஸரிதாகளைக் கருதாாததாாககுகைககும கடாக்ஷிததானெனறபடி.

"தததவஙகளை விஶதமாக அறியவலலராம" எனகைககு 'தததவஙகளில ஸநதேஹமுணடோ' எனன தததவவிஷயமான விபரதிபததிகளை அருளிசசெயதுகொணடு "சமதாஸநததுக்குத தத்வஙகள் மூனறு' எனறு ஸ்வஸிததாநததைதையும அருளிசசெயகிறா, 'இதர தாஸநஙகளில' இதயாதி 'பதினறு, ஆறு' எனறது வக்ஷ்யமாண தததவதரயவிருததாகாரம பரமாணபரமேயஸமஸய பரயோஜநதருஷ்டாநத விதணடாரூபமாய் தாககிரணயவாதஜலப விதணடாஹேதவாபாஸசசல ஜாதிநிகரஹஸ்தாநஙகளாகிற தததவஙகளை பதினறெனபாாகள நையாயிகாகள; தரவயகுணகாமஸாமாநய விசேஷஸமவாயஙகளாகிற தத்வஙகளாறெனகிறவர் வைசேஷிகாள 'பஹுபரகாரஙகளிலே' வக்ஷயமாண தததகமதபரகாரஙகளிலே. இதநால, இவவிடததில பஞ்சவிம்ஸதி தததவவாதிகளான ஸாங்க்யா, இதநோடேஸவரனையும கூட்டி ஷட்விமஸதி தத்வவாதிகளான யோகிகள, அநத இருபததஞ்சோடே "நியதி காலம ராகம விதயை கலை மாயை ஸுதவிதயை ஈஸவரன ஸதாஸிவன ஸகதி ஸிவன" எனகிற பதினொனறையுங கூட்டிககொண்டு முப்பததாறு தத்வமெனகிற பாஸுபதா; "பஞ்சஸகநதம, தவாதஸாயதநம, அஷ்டாதஸதாதுக்கள, தத்வம" என்கிற பௌததா, "ஜீவன தாமாதாமஙகள புத்கலம காலாகாஸஙகள தததவம" எனகிற ஜைநா, முதலாக மறறுமுணடான தததவஸஙகயா விவாதகாகளெலலாரும விவக்ஷிதா விபரதிபததி, விருததபரதிபததியாதல், விவிதபரதிபததியாதல இஙகு தததவவிபரதிபததி சொனன இது - உபாயோபேய விஷய விபரதிபத்திகளுக்கு உபலக்ஷணம; மேலுபபாதகசாநதாநுகுணமாக இஙகு விபரதிபததி - வாதிவிபரதிபததியைச் சொனனபடி

எஙஙனேயெனனில், — லோகாயதிகன பருதிவயாதிபூதங்கள நாலினுடைய கூட்டரவிலே

பர — லோகாயதிகன இதயாதி — [illegible]

[illegible]

தத்த்வயவிவரணே [illegible]

லோகாயதிகன சாரவாகன அவனமததநில ஆகாஶததோடேகூட பூதபஞசகவாதிகளுமுணடு, ஆகையாலே, தததவசதுஷடய பஞசகவிஷய க்ரஸநகளுக்கு விரோதமில்லை கூட்டரவு-ஸமுதாயம இன்னாதிபயோ மதஶக்திவத காமுகபல தாமபூலதலாதயவயவ ஸமுதாயே ராகோதயவத பூதசதுஷடய ஸமுதாயததில சைதநயமென்ற ஒரு தர்மம பிறக்குமெனறபடி.

சைதந்யமென்று ஒருதர்மம் பிறக்கும்; அதுக்கு உண்டான ஸாதகங்களே ஸ்வாதந்த்ரங்கள்; அவற்றினுடைய பிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவ்வருக்கு ஒன்றுமில்லையென்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம் ; ஆர்ஹதன் கார்யகாரணரூபத்தாலே ஜகத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நாபிந்நமும் ஸத்யா

[illegible] (ஸ்ரீ - ௧) [illegible]

'அதுக்கு' இத்யாதி — [illegible]

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி — ஸ்ரீபாஷ்யே [illegible]

'அதுக்குண்டான' இத்யாதி — [illegible] என்றதைப்பற்ற அதுக்கு - கூட்டரவுக்கு சைதந்யமபிக்கும் - சைதந்யநாஶமே மோக்ஷமென்றபடி. 'அவ்வருக்கு ஒன்றுமில்லை' என்ற அக்ஷரம், 'என்றுன்' என்ற சேஷம் இல்லையாகில், லோகாயதிகனென்கிற ப்ரதமாந்தப்பதம் அந்வயியாது. இப்படி அவன் சொன்னது ப்ரவ்யாமோஹார்த்தமோ? என்ன — அருளிச்செய்கிறார், 'என்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம்' என்று. இதைப்பற்றவிறே அவனுக்கு லோகாயதிகனென்று பேராயிற்று, 'லோகே ஆயதம் விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமேவ மதம் யஸ்ய ஸ: - லோகாயதிக:' என்று வ்யுத்பத்தியாகையாலே.

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி — ஆர்ஹதன் ஜைனன். ஸத்யாஸத்யம் விகாரித்வாவிகாரித்வங்கள்; ஸத்த்வாஸத்த்வமென்னவுமாம். இல்லையாகில், நித்யாநித்ய என்றதோடு புநருக்தமாம். "[illegible]" என்ற பாஷ்யகாரர் திவ்ய ஸூக்தியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு அவன் மதத்தை உபந்யஸிக்கிறார் 'கார்யகாரணரூபத்தாலே' இத்யாதி

ஸத்யமுமாயிருக்கும், ஆத்மாக்கள் காமாநுரூபமான ஶரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே தனக்

நாஸ்தி சாவக்தவ்யம்," இதி ஸப்தபங்கீநயாவதாராத் ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் த்ரவ்ய பர்யாயாத்மகமிதி த்ரவ்யாத்மநா ஸதேகத்வநித்யத்வாதி வாதயந்தி, பர்யாயாத்மநா அ-நித்யத்வம் பர்யாயாஶ்ச த்ரவ்யஸ்யாவஸ்தாவிஶேஷா:, தேஷாஞ்ச பாவாபாவ ரூபத்வாத் ஸதஸத்வாதிகம் ஸர்வமுபபந்நம்" இதி, "நைகஸ்மிந்நஸம்பவாத்" [ஶா-மீ-ஸூ-௨-௨-௩௧] இத்யஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய பூர்வபக்ஷாவதாரஸமயே பாஷ்யகாரேணாபிஹிதம் "ஸ்யாதஸ்தி" இத்யாதி ஸப்தபங்கீநயஸ்யார்த்தஸ்ய விவரணாய யாதவப்ரகாஶேநோக்த: "கஸ்மிம்ஶ்சித் விவக்ஷிதே ஸ்யாதஸ்தீதி ப்ருவதே, ஸ்யாந்நாஸ்தீதி ப்ரதியோக்யம்ஶவிவக்ஷிதே ஸ்யாந்நாஸ்தீதி ப்ருவதே, க்ரமேணாஸ்தித்வநாஸ்தித்வவிவக்ஷாயாம் ஸ்யாதஸ்தி ச நாஸ்தி சேதி ப்ருவதே யுகபதஸ்தித்வநாஸ்தித்வ விவக்ஷாயாம் ஸ்யாதவக்தவ்யமிதி ப்ருவதே, க்ரமேணாஸ்தித்வாவக்தவ்யத்வ விவக்ஷாயாம் ஸ்யாதஸ்தி சாவக்தவ்யஞ்சேதி ப்ருவதே, க்ரமேணாஸ்தித்வநாஸ்தித்வாவக்தவ்யத்வ விவக்ஷாயாம் ஸ்யாதஸ்தி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்யஞ்சேதி ப்ருவதே" இதி "ஏவம் நித்யத்வாதிஷ்வபி ஸப்தபங்கீநயம் யோஜயந்தி" இதி ச தேநைவோக்தம் "ஸர்வஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய பர்யாயஸ்ய ச ஸப்தபங்கீ க்ரமஸ்ய ஸதி ஸ்யாதஸ்தி நாஸ்தீதி விருத்த தர்மஸமாவேஶ இதி" [ஶ்ரீ-பா-௨-௨-௩௧] இதி ஶ்ரீபராஶரபட்டாரேண ரசிதம்

ஜீவாஸ்வரூபஸ்ய ப்ரதிஶரீரம் பரிமாணபேதம் ஶரீரபரிமாணதாமேவ நித்யதயா பாஷ்யகாரேணோக்தம், "ஜீவோऽஸம்வ்ருதபூதேஶோ தேஹபரிமாண இதி தேஷாம் ஸ்திதி:" [ஶ்ரீபாஷ்யம் ௨-௨-௩௧] இதி "ஜீவோऽஸம்வ்ருதபூதேஶோ தேஹபரிமாண ஸங்கோசவிகாஸயோகாத் ஶரீரஸங்கோசவிகாஸ விவிகாஸ:, பதீவதவப்ரதீபயோ:" இதி தத்விவரணாய யாதவப்ரகாஶேநோக்தம் ஸர்வஸித்தாந்தஸங்க்ரஹே [௨-௨] ஶங்கரேணாப்யுக்தம்; "ஸதேஹமாத்ராத்மா தே மோஹாத்தேஹமாபிமாநிந: । ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிஸித்தஸ்ய தேஹஸ்ய விஜ்ஞாநாந்தரபரிவர்திந:" ॥ இதி

'ஆத்மாக்கள்' இத்யாதி "ஜீவோऽஸம்வ்ருதபூதேஶோ தேஹபரிமாண இதி தேஷாம் ஸ்திதி:" இத்யாதி வாக்யத்வயம் தனக்கு தங்களுக்கு கொண்டிருக்கும் கொண்டிருப்பார்கள் மலதாரணாதிகளாலுமென்கிறவிடத்தில ஆதிஶப்தத்தாலே, ஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி நிஷ்பரத்வ விஷயவைராக்யாதிகளை நினைக்கிறது மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞானத்தாலும் என்றது "ஜ்ஞேயாவரணாதிபிர்மிஶ்ரிதஜ்ஞானசாரித்ராப்யாம் தேநாவமோக்ஷப்ராப்தி:" என்கிற ஜ்ஞானகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே யென்றபடி. ஆத்மஜ்ஞானம்-தேஹமா-

குப் பரிமாணமாகக்கொண்டிருக்கும்;ஸம்ஸாரம்அநாதி; மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியாநிற்கை மோக்ஷமாகிறது என்றான். பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு, வைபாஷிகன் பரமாணுஸங்காதமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷயஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேறேராத்மாஇல்லை; இதில் ஸ்திரத்வபுத்தி-ஸம்ஸாரம்;

ப்ர.—மலதாரணாதிகளாலும்:— [illegible] [௨-௨] "[illegible]" [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம-௨] "[illegible]" [illegible]

'பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு' இத்யாதி - ஸ்ரீபாஷ்யே [௨-௨-௩] "[illegible]" [illegible]

திரிக்தஆத்மஜ்ஞாநம். "[illegible]" என்றதைப்பற்ற 'ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய்' இத்யாதி.

பௌத்தமதங்களில் - நாலுவிதமான பௌத்தமதங்களில்.'பரமாணுஸங்காதமாய் - பார்த்திவஆப்ய தைஜஸ வாயவீயபரமாணுஸங்காதரூபமாய். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் - க்ஷணிகமுமாய் இருக்கும் என்று அத்யாஹாரம்; 'ஜ்ஞாநமும்' என்கிறவிடத்தில் சமப்பத்தாலே.'வேறேர் ஆத்மாவில்லை''ஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மா'என்

3(4)

க்ஷணிகபுத்தி - மோக்ஷம்என்றான். ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்தாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச் செய்தே அநுமாநஸித்தம் ஜகத்து என்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞாநமே யுள்ளது; அதுவும் க்ஷணிகமென்றிருக்கை மோக்ஷம்

ப்ர.—தயோரத்ர, "ஏவம் தாவத்வைபாஷிகஸௌத்ராந்திகயோர்பாஹ்யார்த்தாஸ்தித்வவாதிநோ: ஸாதாரணாநி தூஷணாந்யுக்தாநி, தத்ர யதுக்தம் ஸௌத்ராந்திகஸ்யார்த்தஸ்ய ஜ்ஞாநேநாத்மீயாகாரே அநவஸ்தித்வாத் நஷ்டஸ்யாபி விஷயஸ்ய ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ஸம்பவதீதி, தத்ர ஸௌத்ராந்திக: ப்ரத்யவதிஷ்டதே. ந ஜ்ஞாநகாலேऽநவஸ்தாநாதர்த்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவிஷயத்வஹேது:, ஜ்ஞாநோத்பத்திஹேதுத்வமேவ ஹி ஜ்ஞாநவிஷயத்வம், ந சைதாவதா சக்ஷுராதேர்ஜ்ஞாநவிஷயத்வப்ரஸங்க:. ஸ்வாகாரஸமர்ப்பணேந ஜ்ஞாநஹேதோரேவ ஜ்ஞாநவிஷயத்வாப்யுபகமாத். ஜ்ஞாநே ஸ்வாகாரம் ஸமர்ப்ய விநஷ்டோऽப்யர்த்தோ ஜ்ஞாநகதேந நீலாத்யாகாரேணாநுமீயதே. ந ச பூர்வபூர்வஜ்ஞாநேநோத்தரோத்தரஜ்ஞாநாகாரஸித்தி:, நீலஜ்ஞாநஸந்ததௌ பீதஜ்ஞாநாநுத்பத்திப்ரஸங்காத், அதோऽர்த்தக்ருதமேவ ஜ்ஞாநவைசித்ர்யம்" [ஸ்ரீபாஷ்ய-௨-௨-௪] இதி ஸௌத்ராந்திக உபபாதிதம்.

தயோரேவாத்ர "விஜ்ஞாநமாத்ராஸ்தித்வவாதீ யோகாசார: ப்ரத்யவதிஷ்டதே. யதுக்தமர்த்தவைசித்ர்யக்ருதம் ஜ்ஞாநவைசித்ர்யமிதி, தந்நோபபத்யதே; அர்த்தவஜ்ஜ்ஞாநாநாமேவ ஸாகாராணாம் ஸ்வயமேவ விசித்ரத்வாத். தச்ச ஸ்வரூபவைசித்ர்யம் வாஸநாவஶாதேவோபபத்யதே. வாஸநா ச விலக்ஷண ப்ரத்யய ப்ரவாஹ ஏவ. யத்பூர்வாகாரஜ்ஞாநம் உத்தராகாரஜ்ஞாநஸ்யோத்பாதகம், தஸ்ய ததாவிதஸ்யோத்பாதகம் தத்பூர்வஜ்ஞாநம், தஸ்ய ச ததாவிதஸ்யோத்பாதகம் தத: பூர்வஜ்ஞாநம் இத்யேவம்ரூப: ப்ரவாஹோ வாஸநேத்யுச்யதே. அயம் பஹிஷ்டவஸ்துப்ரதீயமாநாகாரஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யோச்யதே. இதம், அயமஸ்யாவிவஹாரயோக்யத்வம் ஜ்ஞாநப்ரகாஶாயத்தம்: அந்யதா ஸர்வஸ்ய ஸர்வவிஷயத்வப்ரஸங்காத். ப்ரகாஶமாநஸ்ய ச ஜ்ஞாநஸ்ய ஸாகாரத்வமவஶ்யாஶ்ரயணீயம், நிராகாரஸ்ய ப்ரகாஶாயோகாத். ஏகஸ்யைவாகார உபலப்தேர்ஜ்ஞாநஸ்யைவ; தஸ்ய பஹிரவபாஸோऽபி ப்ராந்தி:; ஜ்ஞாநார்த்தயோ: ஸஹோபலம்பநியமாச்ச ஜ்ஞாநாத்வ்யதிரிக்தோऽர்த்த:. கிஞ்ச, பாஹ்யோऽர்த்தோ ஜ்ஞேயஶ்சேதபி "கடபடாதிவிஜ்ஞாநேஷு ஜ்ஞாநஸ்ய தத்ததர்த்தஸாரூப்யம் தத்ததர்த்தஸாரூப்யபேதேநைவாவஶ்யதே" இத்யவஶ்யம் ஜ்ஞாநே அர்த்தஸாரூப்யம் ரூபவதேஷ்யம். தாவதைவ ஸர்வவ்யவஹாரோபபத்தே: ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்தகல்பநா நிஷ்ப்ரமாணிகா. அதோ விஜ்ஞாநமாத்ரமேவ தத்த்வம்; ந பாஹ்யோऽர்த்தோऽஸ்தி." [ஸ்ரீபாஷ்ய-௨-௨-௪] இதி யோகாசார உபபாதிதம். ஏததுக்தம் பவதி. "யோகாசாரோ ஜகதபலபத்யத்ர ஸௌத்ராந்திக: ஸம்வித்வைசித்ர்யாதநுமிதிமவக் வைபாஷிகஸ்தத் ப்ரத்யக்ஷம் தத்க்ஷணிகமிதி தே ரங்கராஜ த்வயோபி ஜ்ஞாநாத்மத்வலக்ஷணஹீநா: ப்ரதீதா தாந்து க்ஷிபாம:" [ஸ்ரீரங்-ஸ்த-௨-௮] இதி ஸ்ரீபராஶரபட்டார்யை: ஸங்க்ரஹேணோபந்யஸ்தம்.

றபடி. ஸம்ஸாரம்-ஸம்ஸாரஹேது க்ஷணிகபுத்தி - க்ஷணிகத்வபுத்தி. இதில்என்றதை அநுஷங்கிப்பது; இதில்-ஜகத்தில். மோக்ஷம்-மோக்ஷஹேது. ஜகத்விஷயகக்ஷணிகத்வப்ரகாரகபுத்திர்மோக்ஷஸாதகம் என்று னென்றபடி. 'அநுமாநஸித்தம்ஜகத்து'-கடம் ஸ்வாகாரத்தைஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப்போகையாலே ஜகத்து ஜ்ஞாந வைசித்ர்யாநுமேய மென்றபடி. இவ்விடத்திலே "யோகாசாரோ ஜகதபலபதி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

ப்ரமம் - ப்ரமஸித்தங்கள். மோக்ஷம் - மோக்ஷஹேது.

என்றான். மாத்யமிகன் ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் ப்ரமாதாவும் இவை யுண்டென்று அறிகை ப்ரமம், ஶூந்யத்தாலே ஶூந்யமென்று அறிகை மோக்ஷம் என்றான்.

ப்ர.— [illegible]

ஶூந்யத்தாலே - ஜ்ஞாநமும் ஶூந்யமாகையாலே; ஶூந்யத்வ ஸாதக ஹேது ஸத்தாங்கீகாரத்தில் பாதகமாலே ஶூந்யத்தாலே என்று கருத்து. ஶூந்யேந ஸாதநேந என்றபடி.

நையாயிக வைஶேஷிகர்கள் - ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமாணுக்கள்; ஆநுமாநிகேஶ்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம் என்றார்கள்.

ப்ர.— 'நையாயிகவைஶேஷிகர்கள்' இத்யாதி:—வேதாந்தஸூத்ரே [உ-உ-உ] "கிம் காரண [illegible] இதி [illegible] [ஶா-ஸூ- உ-உ-உ] இத்யஸ்ய [illegible] இதி "[illegible]" இத்யஸ்ய [illegible] [க-க-௩] [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம-வ்ரு-௪] "[illegible] ||௩௫|| [illegible] ||௩௭|| [illegible] ||௩௮|| [illegible] ||௩௯|| [illegible]" இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம-வ்ரு-௫] "[illegible] ||௪௪|| [illegible]" இத்யாரப்ய "[illegible] ||௨௦௩|| [illegible]

நையாயிக வைஶேஷிகர்கள்: இவர்களிருவருக்கும் அர்த்தாந்தரத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்ததில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே இவர்களை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணுகிறார். உபாதாநகாரணம்-ஸமவாயிகாரணம். பரமாணுக்கள்-பார்த்திவாதி சதுஷ்டய பரமாணுக்கள். ஸம்ஸாராநாதித்வம் ஸர்வஸித்தாந்த ஸம்மதம். ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே- ஆநுமாநிகேஶ்வரோபாஸ்தியாலே. 'ஸுகதுஃக்க ஜ்ஞாநங்கள்' என்று பாடமானபோது, ஸுகமும் துஃகமும் ஜ்ஞாநமும் நஶிக்கை மோக்ஷமென்று பொருள். 'ஸுகதுஃகங்கள் நஶிக்கை மோக்ஷம்' என்றது - "[illegible]" என்றத்தைபற்ற. ஸுகதுஃகஜ்ஞாநங்கள் நஶிக்கையாவது - பாஷாணகல்பமென்றபடி.

பாசுபதன் - பரமாணுக்கள் ஜகத்துக்கு;உபாதாநகாரணம்; ஆகமஸித்தேஶ்வரன் நிமி காரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஆமமோக்ஷமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதிஸாரூப்யத்தை

[illegible]" ||உ0ச|| இதி. "[illegible]

[illegible]

'பாஶுபதன்' இத்யாதி:— ஸ்ரீ [illegible]

[illegible] இதி [illegible]

பாஶுபதன் - பசுபதிமதநிஷ்டன். இவர்களிலே சிலர் பரமாணுக்களே ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாதாநகாரண மென்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகையோடு விரோதமில்லை. படியே ஆகமஸித்தேஶ்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆநுமாநிகேஶ்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்ததீபத்தோடும் விரோதமில்லை. ஆகமம் - பாசுபதாகமம். [illegible]மாநுஷ்டாநத்தாலே-முத்ரிகாஷட்கதாரணத்தாலே. "[illegible]" இத்யாதிகள்கொள்க,

பெறுகை மோக்ஷம் என்றான். ஸாங்க்யயோகிகள் - ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறது; அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்கு உண்டான அநாதிஸம்பந்தம் ஸம்

[illegible]

'ஸாங்க்யயோகிகள்' இத்யாதி:— ஸாங்க்யா: - காபிலா:. யோகிந: - பாதஞ்ஜலா:, [illegible] ஶ்ரீபாஷ்யே [உ-உ-க] [illegible]

ஸாங்க்யர் - கபிலாகமநிஷ்டர். ஸேஶ்வரஸாங்க்யனையும் நிரீஶ்வரஸாங்க்யனையும் சொன்னபடி. யோகிகள் - பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டராதல், ஹிரண்யகர்ப்ப மதநிஷ்டராதல். '[illegible]' என்னக்கடவதிறே.

ஸாரம்; ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் மோக்ஷம் என்றார்கள். பாட்டப்ராபாகரர்கள் – நித்யராய்

[illegible] [ஸ்ரீபாஷ்யம்–உ-உ-க] [illegible] (ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகான் மோக்ஷ இதி): [illegible]

'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதி:— [illegible]

[illegible] [ப்ர–௬] [illegible] ||உ௦|| [illegible]

ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் – ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த புருஷவிவேகம். 'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதியாலே குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார். " [illegible] " என்றத்தைப்பற்ற 'நித்யராய் அநேகராய்' இத்யாதி.

நேகராய் ஸர்வகதராய் அநாதிகர்மத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள்; ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம்; கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திரூபமோக்ஷஹேது; ஈஶ்வர ஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள் மாயாவாதி - நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ரமே மாயாசபளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்

[illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௬] [illegible] ||௨0௬|| இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௭] [illegible] ||௨௨0|| [illegible] ||௨௨௧|| [illegible] இதி. [illegible] - [இ-ஸ] [illegible] இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௯] [illegible] ||௨0௫|| இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௬] [illegible] ||௧௧௬|| [illegible] ||௧௧௭|| இதி.

'மாயாவாதி' இத்யாதி:— [illegible] - ஸஜாதீயவிஜாதீயஸ்வகதாபேதேந த்ரிவிய:. [illegible] - விஜாதீயபேத:. [illegible] - ஸஜாதீயபேத:. [illegible]

'ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம்' என்கிற இடத்திலே "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது. 'கர்மாபூர்வம்' கர்மஜந்யாபூர்வம். அவர்கள் மதத்திலே அபூர்வம் இரண்டுவிதம்; நித்யாபூர்வம் என்றும், அநித்யாபூர்வம் என்றும். நித்யாபூர்வமாவது - பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டிதமான நித்யகர்மஜந்யாபூர்வம். அநித்யாபூர்வமாவது - பலாபிஸந்த்யநுஷ்டிதமான கர்மஜந்யாபூர்வம். அவற்றில் நித்யாபூர்வம் இவ்விடத்தில் கர்மாபூர்வஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'ஈஶ்வரஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள்' என்றது - "[illegible]" என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸத்பாவம்' - ஸத்தை.

இப்படி பூர்வபாக குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம்பண்ணி மேல் உத்தரபாககுத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார், 'மாயாவாதி' இத்யாதியாலே. நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரம் — விஶேஷமாவது பேதம். அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதங்கள். ஸஜாதீயபேதமாவது - ஜீவப்ரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது - அசித்ப்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகதபேதமாவது - ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி தத்குணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விஶேஷமாவது - இவையின்றிக்கே யிருக்கை. இம்மூன்று பேதமும் இல்லை யென்று, "[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன். சிந்மாத்ரம்

ஸாரம், "[illegible]" (தத்த்வமஸி) இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்தப்ரமம்போகை மோ

[illegible]

என்கிறவிடத்திலே சிச்சப்தத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமும், மாத்ரசா - ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ரூபதர்மா பாவமும், ஏகதேஶேऽபி ஜடத்வராஹித்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வயம்ப்ர காஶ மென்றபடி. இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷமானல் ஶஶவிஷாணம்போலே துச்சத்வம் ப்ரஸங்கி யாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே "[illegible]" என்கிறது. அதுதான் துச்சத்வ வ்யாவர்த்தகமிறே. மாயா ஶபளம் - மாயாமிஶ்ரம். மாயை - அவித்யை. இதுதான் - ஆச்சாதிகாவித்யை என்றும், விக்ஷேபிகா வித்யை என்றும் த்விவிதம். ஆச்சாதிகாவித்யையாவது - ப்ரஹ்மதிரோதாநத்தைப் பண்ணுமது. விக்ஷே பிகாவித்யையாவது - திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாரூபமாகப் பண்ணுமது. 'தத்த்வ மஸி' இத்யாதி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே - தத் - அந்தப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ, அஸி - ஆகாநிற்கிறாய், என்று சொல்லுகிற வாக்யஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. ஆதிஶப்தத்தாலே "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதி வாக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

க்ஷம்என்றுன். பாஸ்கரீயன் - அந்தப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யோபாதிமிஶ்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம்; வர்ணாஶ்ரம தர்மோபேதமாய் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநபூர்வகமாயுள்ள உபாஸநாத்மகஜ்ஞா

[illegible] “தத்த்வமஸி” [ஸா௦-௨-௬-௮] [illegible]

‘பாஸ்கரீயன்’ இத்யாதி:— அந்த ப்ரஹ்மந்தானே [illegible]

[illegible]

‘அந்த ப்ரஹ்மந்தானே’ என்ற தச்சப்தத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாத்ரத்தையே பராமர்ஶிக்கிறது; நிர்விஶேஷத்வாதிகளைப் பராமர்ஶிக்கிறதன்று, ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. உபாதியாவது - தேஹேந்த்ரியாதிகள். உபாதிக்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம். ஸ்வமதார்த்தஸாதக ப்ரமாணஸித்த்யர்த்தம் பந்தமோக்ஷாதி வ்யவஸ்தா ஸித்த்யர்த்தஞ்ச உபாதிக்கும் தத்கார்யபூத ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகரித்தான் பாஸ்கரீயன். வர்ணாஶ்ரமதர்மமாவது - வர்ணாஶ்ரமோசிதமான தர்மமென்றபடி. வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாவது - “தத்த்வமஸி” இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநம். உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது - “[illegible]” இத்யாதி வாக்யவிஹி

நத்தாலே உபாதிநசிக்கை மோக்ஷம் என்றான். யாதவப்ரகாஶன்-அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம்;

[illegible] [வ்யா-உ-உ-௪] [illegible]

'யாதவப்ரகாஶன்' இத்யாதி:— 'அந்த ப்ரஹ்மந்தானே' இதி. [illegible]

தமாய், ஜீவப்ரஹ்மபேத ஹேது பூதோபாதி நிவர்த்தகமாய், அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், வேதநத்யாநாதிஶப்தவாச்யமான ஜ்ஞாந மென்றபடி. உபாதி நஶிக்கை மோக்ஷம் என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித்யாத்யுபாதி நஶித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஶமான ஜீவதத்த்வத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஶமான ப்ரஹ்மத்தோடே. ஏகீபாவம் - மோக்ஷ மென்றபடி. உபஹிதாம்ஶமாவது - கடாகாஶம்போலே உபாதியினாலே அவச்சிந்நமான அம்ஶம். 'யாதவப்ரகாசன்' இத்யாதி - அந்தப்ரஹ்மந்தானே யென்ற தச்சப்தம் - பாஸ்கரமதத்திற்போலே ப்ரஹ்மமாத்ரத்தையே பராமர்சிக்கிறது, நிர்விசேஷத்தைப் பராமர்சிக்கிறதன்று. அதுக்கு அடி, அந்தப்ரஹ்மம் சிதசிதீஶ்வரரூபேண பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமரூப விசேஷம் அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. 'ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகம்' என்கிறது - ஸந்மாத்ரப்ரஹ்மபரிணாமம் ப்ரபஞ்சமென்று அவனுக்கு அபிமதமாகையாலே. 'ஸத்யமான' - பரமார்த்தமான. ப்ரமமாவது - ஸ்வஸ்மாதபிந்நமான சிதசிதீஶ்வரர்களிடத்திலே பேதபுத்தி. 'அதுக்குஉண்டான' இத்யாதி-அந்தப்ரஹ்மத்துக்குஉண்டான தாத்ருஶபேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஹேது வென்றபடி. 'ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே' என்றது -

ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்திஞலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம் என்றுன். ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமேன்கிற வைதிகஸித்தாந்தத்திற்காட்டில் ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தை கதிபயஶக்திவிஶிஷ்ட

ப்ர.— 'ஏகாயநன்' இத்யாதி:— (ப்ரஹ்ம ஜகத்காரணமித்யாதி.) அத்ர "யதோ வா இமாநி" [தை-ப்ரு-ந] இத்யாதி ஶ்ருதயோ விவக்ஷிதா:. த்ரயீநயேஷ்வநபேக்ஷ்யைவம ஶாஸ்த்ர ஏக ஏகாயந இதி த்ரயீநாய நாவஷ்ஷி. அயமேவ கஷ்சித்தூஷ்ட்பக்ஷ:. கதிபயஶக்தி விஶிஷ்டத்வம் நாம - ஸர்வஶக்திவிஶிஷ்டத்வம். ப்ரஹ்மணோ யாயாஶ்ஶக்தயஸ்ஸந்தி, தாஸாம் ஸர்வாஸாம் லக்ஷ்மீரேவ ஹி வ்யாபநஶக்தி:. தஸ்யாஶ்ஶக்திஶப்தவாச்யத்வம்-ஶக்த்யந்தராணாமபி நிர்வாஹகத்வம். ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸர்வகார்யேஷ்வபேக்ஷிதத்வம் தஸ்யா ஏவ ஸர்வேஷாம் தத்த்வம் ச லக்ஷ்மீதந்த்ரே அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாயாம் ச ஸ்பஷ்டமபிஹிதம்:- "ஶக்திபிஸ்ஸேவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்ட்யாதிபிர்வரா | ஆத்யம் ஶுத்தஸாஹஸ்ர ஸ்ருஷ்டிஶக்திபிராவ்ருதா | வ்ருதா ஸத்த்வகுணாபிஸ்து த்வாபி ஸ்திதிஶக்திபி: | தமஸ்ஸத்த்வகுணாபிஸ்து வர்ணாம்ஸம்ஹ்ருதிஶக்திபி: | நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரீ", "ஏகம் தத்த்வமிதம் ப்ரஹ்ம ஷாட்குண்யமஹிமோதிதம் | பாவாபாவமயீ தஸ்ய ஶக்திரேகாऽநபாயிநீ | தஸ்யேச்சாநுவர்த்திநீ திவ்யா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: | ஸைவ ஶக்த்யாவிநாபூதா நித்யஸித்தா நயாதிகாரணம் | நவஶக்தி ஸதாஶக்தி விநாகாவ்யவதிஷ்டதே | தத்த்வதோऽவரோ ஶ்ரீஸ்தத்ர வேதாந்தபாரகை: | ஜகத்ஜநயதா தேவ ப்ரபக்காவிவக்ஷிதே" இதி. ஏவம் ப்ரஹ்மஸர்வாதாராதிநீம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வஶக்தீநாம் நாயிகாம் லக்ஷ்ம்யாக்யஶக்திமநாத்ருத்ய ப்ரஹ்மண ஸ்ருஷ்ட்யாதிஶக்திவிஶிஷ்டத்வமாத்ரேணாங்கீகாராத் கதிபயஶக்திவிஶிஷ்டமேவ ஹி ப்ரஹ்மாங்கீக்ருதம்.

"வித்யாம் சாவித்யாம் ச" என்றதைப்பற்ற. 'ஸமுச்சயத்திஞலே' என்கிற இடத்தில்-ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமல்லது அங்காங்கிபாவேந ஸமுச்சயமன்று; "கர்மணா ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தி:, ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி:" என்றிறே அவர்கள் ப்ரக்ரியை; ஆகையாலே, விசிஷ்டம் பலமாகையாலே ஜ்ஞாநமும் கர்மமும் ஸமுச்சிதமாகவே ஸாதநமாகிற தென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் - "வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமஶ்நுதே" என்கிற ஶ்ருதி. இந்த ஶ்ருதியில் - ஸாதநத்வித்வபரம் பூர்வகண்டம்; உத்தரகண்டம்—ஸாத்யத்வித்வபரமென்று யாதவப்ரகாஶமதம். அதில் பூர்வகண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் அங்காங்கிபாவேந வென்று பாஷ்யகாரருக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் அபிமதம். அதில் ப்ரயாஜாதிகளைப் போலே நிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநரூப கரணத்துக்குப் பலோத்பாதந தஶையிலே அநுக்ராஹகத்வேந கர்மம் அங்க மென்று பாஸ்கரமதம்; பலகரணபூத ஜ்ஞாநோத்பாதகதயா ததங்கமென்று பாஷ்யகாரர் மதம். 'பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம்' என்றது கர்மஸாத்ய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி பூர்விகையாய் ஜ்ஞாநஸாத்யையான ப்ரஹ்மைகீபாவரூப ப்ராப்தியாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷ மென்றபடி. 'ஏகாயநன்' இத்யாதி: லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனை நாராயணன் ப்ராப்யனென்று அங்கீகரியாமையாலே, ஏகஏவ அயநம்-ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ ஏகாயந இதி வ்யுத்பத்த்யா மாத்ரமதநிஷ்டனென்றபடி. மிதுநஶேஷத்வம் அங்கீகரியாமையாலே இவனை 'ஏகாயநன்' என்று மிதுநாயநர் சொல்லுவர்கள். 'அதுவே' என்றது - பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் இல்லை என்னுமதுவே. 'விஶேஷம்' என்றது - நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைப் பற்ற. 'கதிபயஶக்தி விஶிஷ்டமாகக் கொண்டான்' என்

மாகக்கொண்டானத்தனை; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். ஆக, ஸித்தாந்தங்கள் பதினேழும் பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே வ்யர்த்தங்கள்.

நம் தர்ஶநத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று; அவையாவன - சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும். ப்ரகார ப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றேன்னலாய், ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவேன்னலாயிருக்கும். அசித்தாகிறது - குணத்ரயாத்மகமாய் நித்யமாய் விபுவாய் ஸததபரிணாமியாய் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதாபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரத்தை த்ருடமாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும்;

றது - ''நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரீ'' என்று ஶக்தி ஶப்தவாச்யையான இவளையொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஶக்த்யந்தரவிஶிஷ்டமாக அங்கீகரித்தானென்றபடி. உதாஹ்ருத மதங்களை பாஷ்யாதிகளிலே தூஷிக்கையாலும் க்ரந்தவிஸ்தரபயத்தாலும் அவற்றில் தூஷணங்களை விட்டுத் தத்தூஷணபலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆக ஸித்தாந்தங்கள்' இத்யாதி. 'பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்'—லோகாயதமதம் தொடங்கி யோகிமதபர்யந்தம் பாஹ்யமதங்கள்; பாட்டப்ரப்ருதி ஏகாயநமதபர்யந்தம்குத்ருஷ்டிமதங்கள்.'வ்யர்த்தங்கள்'—''யா வேதபாஹ்யாஃ ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டயஃ। ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலாஃ ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஃ ஸ்ம்ருதாஃ'' என்கிற மநுவசநம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். ப்ரேத்யநிஷ்பலாஃ - பாரலௌகிக ப்ரயோஜந ஶூந்யங்கள்.

ஏவம்பரமதம்நிரஸ்ய ஸ்வஸித்தாந்தமாஹ-'நம்தர்ஶநத்துக்கு' இத்யாதி. 'நம்தர்ஶநத்துக்கு'-பரமவைதிகத்வேந பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத வ்யாவ்ருத்தமான நம்தர்ஶநத்துக்கு. அவை எவை என்னும் அபேக்ஷையிலே ''போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்'' இத்யாதி ஶ்ருதிச்சாயையாலே உத்தேஶிக்கிறார், 'அவையாவன' இத்யாதி. ''ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம'', ''ஏகமேவாத்விதீயம்'' இத்யாதியாலே தத்த்வம் ஒன்றென்று சொல்லாநிற்க, மூன்று என்கிறதென் ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரகார' இத்யாதி. 'ஐக்யம்' - அப்ருதக்ஸித்திஃ. ப்ரகாரவாசி ஶப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே ''ஸர்வம் ப்ரஹ்ம'' என்றும், ''ஏகமேவ'' என்றும் சொல்லலாம்; ஆகையாலே, ஜாத்யாதிவிஶிஷ்ட கடம்போலே ப்ரகாரவிஶிஷ்ட ப்ரகாரி யொன்றாகையாலும், ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு அவாந்தர பேதம் உண்டாகையாலும், ஒன்றென்றும் மூன்றென்றும் சொல்லலா மென்றபடி. அநந்தரோத்திஷ்ட மாகையாலே புத்திஸ்தமான அசித்தை முந்துற நிரூபிக்கிறார், 'அசித்தாகிறது' இத்யாதி. ஈஶ்வரனை ப்ரத்யேகம் நிரூபியாமையாலே, நிரூபணீயங்களில் ஸங்கிஹிதம் இதுவேயிறே. 'குணத்ரயாத்மகமாய்' - குணத்ரயஸ்வபாவகமாய். ஆத்மஶப்தம் - ஸ்வபாவபரம். குணத்ரயஸ்வரூப மென்னில், ஸாங்க்யமதப்ரஸங்கம் வரும். ''த்ரிகுணம்'', ''த்ரிகுணாத்ஜகத்'' இத்யாதி ப்ரமாணம். 'நித்யமாய்' என்றது - ''அஜாமேகாம்'', ''நித்யா ஸததவிக்ரியா'' இத்யாதியைப்பற்ற. 'விபுவாய்' என்றது - ஸ்வகார்யபூத மஹதாதி ஸர்வகார்யவர்க்க வ்யாப்தியை அவலம்பித்தாதல்,விவிதம் பவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமென்கிற வ்யுத்பத்தியை அவலம்பித்தாதல். 'ஸததபரிணாமியாய்' என்றது, ''ஸததவிக்ரியா'' என்றத்தைப் பற்ற. ''ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாம்'' இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஹேயதயாஜ்ஞாதவ்யமாய்' என்றது. உத்தேஶக்ரமாநுஸாரேண மேல் ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தைலக்ஷியாதொழிந்தது - சிதசித்ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ததுபயநியந்த்ருத்வேந அர்த்தாத் ஈஶ்வரஸ்வரூபமும்ஜ்ஞாதமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே' இத்யாதியாலும், 'இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதியாலும். 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே'இத்யாதி வாக்யம்-அசித்தினுடைய தாததீந்யபரம்.'இப்படி யிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி வாக்யம் - சித்தினுடைய தாததீந்யபரம். உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்ஶயதி - 'ஸம்ஸார' இத்யாதி.

இது த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயிக்கவேணும்; "[illegible]" (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:) என்றும்,"[illegible]" (தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயா துரத்யயா! மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே,'நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால்அவிழ்க்கப்போகாது; என்னையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும்' என்றானிறே. அதுதன்னையே இவரும் "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு, சொல்லா யான் உன்னைச்சார்வதோர் சூழ்ச்சி" என்றாரிறே. "ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வசக்தி கர்மாநுகுணமாகப்பிணைத்தபிணையை அவனையே கால்கட்டியவிழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனைகாண்" என்று பிள்ளைதிருநறையூரரையர்வார்த்தை. சேதநன் நித்யனாய்

ப்ர.— [illegible] [கூ-கூ] [illegible]

ஸ்ரீ [illegible] [கசு] [illegible] (தைவீஹ்யேஷேதி). [illegible]

"[illegible]" என்று ஸம்ஸாரபந்த வ்யவஸ்திதிக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவென்று சொல்லுகிறது; ஸ்திதியாவது-ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. 'தைவீஹ்யேஷா' இதி: கீதாயாம்ஸப்தமேऽத்யாயே. தைவீ-க்ரீடாப்ரவ்ருத்தேநமயா நிர்மிதா. குணமயீ-ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணப்ரசுரா. மமைஷா-மத்ஸம்பந்திநீ. இயம், மாயா-விசித்ரகார்யகரீ. துரத்யயா-ஸர்வைரபிதுஸ்தரா. மாயாதரணோபாயமாஹ-'மாமேவ' இத்யாதி. தைவீத்யாதி ச்லோகார்த்தமாஹ-'நான்பிணைத்த பிணை' இத்யாதி. நான்பிணைத்த பிணை—தைவீமாயா. அவிழ்க்கப்போகாது-துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும் - தரந்தி. உபாத்தப்ரமாணாநுகுணம் அநுஷ்டாநோபபத்தீ தர்சயதி - 'அதுதன்னையே இவரும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பொல்லா' இத்யாதி: பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - பொல்லாத சரீரத்தின் த்ருடபந்தநத்தை. அறுக்கலறு - அறுக்கவேணுமென்றால் என்னால் அறுக்கப்போகாது. யான் உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி சொல்லாய் - இனி நான் உன்னைக் கிட்டுவதோ ருபாயம் நீயே சொல்லா யென்றபடி. குருவி-பக்ஷிவிசேஷம். வைஷம்யாதிகள் வாராமைக்காக 'கர்மாநுகுணமாக' என்றது. "[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற,'நித்யனாய்'

அணுவாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய் ஜ்ஞாநகுணகனாய் ஏகரூபனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவம் அமையுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும்; ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேஶ்வரனுடைய குணாநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன்தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் இவற்றில் ஒன்றைஅறியிலும் "ஒண்டாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்கு

ப்ர.— கைவல்யார்த்தி உபாஸநம் "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்." [எ-௨௯] இத்யாதௌ ஸ்பஷ்டமாஹ பகவாந். ஜராமரணமோக்ஷாய – ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூப தர்ஶநாய, மாமாஶ்ரித்ய யே யதந்தே தே தத்ப்ரஹ்ம விது:. தத் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மஶப்தநிர்திஷ்டம் இதி. அத்யாத்மம் க்ருத்ஸ்நம் விது:. ஆத்மநி ஸம்பந்தம் – அத்யாத்மம், தத்ஸம்பந்தம் ஸூக்ஷ்மதத்வஜாதமித்யர்த்த:. தச்ச ஸர்வம் ஜ்ஞேயதயா ப்ராப்யதயா ச நிர்திஷ்டமித்யர்த்த:. (கர்ம சாகிலம் விது:) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ் சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்" [ஸா-௨-௫-௯] இதி ஶ்ருதிஸித்த யோக்யஸாத்யகர்மஸு ஸர்வேஷ்வபி – கர்ம ஸகலம், தத்விது: – ஸாதநபூதஸேவநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச நிர்திஷ்டம் விது: இதி.

என்றது. 'அணுவாய்' என்றது – "ஏஷோऽணுராத்மா", "பாலாக்ரஶதபாகஸ்ய" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய்' என்றது – "விஜ்ஞாதா", "ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம்" என்றத்தைப்பற்ற. ஜ்ஞாநஆநந்தலக்ஷணனாய் – ஜ்ஞாநத்வஆநந்தத்வங்களை ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களாக உடையனாய். 'ஜ்ஞாநகுணகனாய்' என்றது – "விஜ்ஞாதாரம்", "ஜ்ஞாதா த்வயம் புருஷ:" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஏகரூபனாய்' – அசித்துப்போலே விகாரிக்கையின்றிக்கே ஸதைகரூபனாய்; "அவிகார்யோऽயம்" இத்யாதி. 'பகவச்சேஷபூதனாய்' என்றது – "தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந:" என்றத்தைப் பற்ற. பகவதேகநிர்வாஹ்யத்வரூபஸ்வஹாவாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார், 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்" இதி கீதாஸு ஸப்தமேऽத்யாயே. ஜராமரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்றது – ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூப தர்ஶநாய என்றபடி. "ஆத்மஸ்வரூப தர்ஶநாய மாமாஶ்ரித்ய யே யதந்தி தே தத் ப்ரஹ்ம, க்ருத்ஸ்நமத்யாதமஞ்ச, அகிலம் கர்மச விது:" என்று அந்வயம். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மஶப்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபவாசி. 'அத்யாதமம்' என்றது – ஆத்மஸம்பந்தியமாந அத்யாத்மமென்று ஸூக்ஷ்மதத்வஸமைகளைச் சொல்லுகிறது. கர்மமென்று த்யுபர்ஜந்யாதி க்ரமேண "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்" இத்யாதி விஹித யோக்யபுருஷ ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தின்பொருட்டுயாவர் சிலர் என்னை ஆஶ்ரயித்து யத்நமபண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் அந்த ப்ருக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மஸம்பந்தித்திருக்கிற ஸூக்ஷ்மதத்வஸமைகளையும் அகிலமான த்யுபர்ஜந்யாதிக்ரமத்தையும் அறிவர்கள் என்றபடி. இத்தால், ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அறிவார்கள் என்றபடி. 'ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து' இத்யாதி வாக்யம் – ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல். ஆனால், ஈஶ்வர ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யேகம அருளிச்செய்யாதே இப்படி அருளிச்செய்கிறதென்? என்ன, 'இவற்றில் ஒன்றை' இதயாதி. இந்த வாக்யம் சிதசித்துக்களினுடைய அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரத்வ ப்ரதிபாதகபரம். அதாவது – ப்ரகாரவாசிஶப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. 'ஒண்டாமரையாள்'

முணர்வு" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது; ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீயப்பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களைப்பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம்அஜ்ஞாநகல்பம்; "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்"(தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாऽந்யா ஶில்பநைபுணம்"(தத்கர்மயந்நபந்தாய ஸாவித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரங்கர்ம வித்யாந்யா

ப்ர. —ஷஷ்டாம்ஶே ஸப்தமாத்யாயே "ஸஂஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம் [அ௭]". அஸ்யார்த்த: ஶ்ருதப்ரகாஶிகாயாமேவமபிஹித: [வாராணஸேய] "அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; அநேந ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி:. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாஶுத்திரஹிதம்; அநேந கர்மவஶ்யாஶுத்தபத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி:. பரம் நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வதோஷரஹிதம்; அநேந முக்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏகரூபம் - ஸமாப்யதிகரஹிதம்; அநேந நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏவம்விதம் ப்ரஹ்ம யேநாகமோத்தஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, யேந ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந ஸந்த்ருஶ்யதே, யேந பரமபக்திதஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ப்ராப்யதே, தஜ்ஜ்ஞாநம் - ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம். ததோऽந்யதஜ்ஞாநமித்யர்த்த:. "ஸஜ்ஞாயதே" இதி பாடே அயமர்த்த:, ஸ: - ஈஶ்வர:, யேந - தத்தத்தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே; தஜ்ஜ்ஞாநம் அஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம், தஜ்ஜ்ஞாநம். அதோऽந்யதஜ்ஞாநமிதி வாக்யபேதேந யோஜநீயம். "அயுக்தேநவிஶேஷோஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்வயாத்" இதி ந்யாயாஜ்ஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ததோஷத்வாதிகம் விஷயவிஶேஷக்ருதம் இதி. விஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேऽம்ஶே ஏகோநவிம்ஶேऽத்யாயே ப்ரஹ்லாதவசநே "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயா

இத்யாதி - ஸௌந்தரியாய் பத்மவாஸிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனொருவனையே நோக்கும் உணர்வு என்று பொருள். ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது - ஈஶ்வரன் ப்ரகாரியாகையாலே என்று கருத்து. உபாத்த ப்ரமாணார்த்தம் - 'ஜ்ஞாநமாகில்' இத்யாதி. 'ஒருவனையே நோக்குமதே யுணர்வு' என்று அந்வயித்து, அவதாரணத்துக்குஅர்த்தம் - 'பகவத்வ்யதிரிக்த' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்தில் பரவித்யையில் வசநத்தையும், ப்ரதமாம்ஶத்தில் பத்தொன்பதாமத்யாயத்தில் ப்ரஹ்லாதசரித்தத்தில் வசநத்தையும் ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - 'தஜ்ஜ்ஞாநம்' இத்யாதி. "ஸஂஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்". இதுக்கு அர்த்தம்: - அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; இத்தால், ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி:. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாத்யஶுத்திரஹிதம்; இத்தால், கர்மவஶ்யாஶுத்த பத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி:. பரம்நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வதோஷரஹிதம்; இத்தால், முக்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏகரூபம்-ஸமாப்யதிக ரஹிதம்; இத்தால், நித்யஸித்த வ்யாவ்ருத்தி:. ஏவம்விதம் தத் ப்ரஹ்ம யேந ஆகமோத்தஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே யேந ஸாக்ஷாத்கார லக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந த்ருஶ்யதே; யேந பரமபக்திதஶாபந்நேந ப்ராப்யதே, தத் ஜ்ஞாநம்-ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம்; ததோந்யத் அஜ்ஞாநமென்றபடி. "ஸஜ்ஞாயதே" என்று பாடமானால், ஸ: - ஈஶ்வர:, யேந - தத்தத்தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந, ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே, தத்ஜ்ஞாநம் அஸ்த தோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலம் ஏகரூபம் - ஏகரூபமாயிருக்கும். தத் - ததேவஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஶப்தவாச்யம். அதோந்யத் அஜ்ஞாநமுக்தம் இத்யந்வய:. அஸ்ததோஷத்வாதிகம் ப்ரஹ்மத்துக்கு விஶேஷணமானபோது ஏகவாக்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு விஶேஷணமானபோது வாக்யபேதேந யோஜநீயம். "அயுக்தேநவிஶேஷோஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்வய:" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸ்ததோஷாதிகத்வம் விஷயவிஶேஷக்ருதம். "தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா

ஶில்பநைபுணம்) என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தையொழியக் கற்றவையெல்லாம் செருப்புக் குத்தக் கற்றவோபாதி. இப்படியிருக்கிற சிதசிதீஶ்வரர்கள்ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறியக் கடவாரொருவரும் இல்லை; இவற்றை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை; நித்யஸூரிகளிலுமில்லை. தம்படி தாமும் அறியார்; ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஒருஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து இந்தநன்மை நமக்குவருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமையாலே தாமும் அறியார்; இவரைப்போலேயிருப்பாரை ஸம்ஸாரத்திற் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; தன்குணங்கள் புறம்பு ஒருவ்யக்தியில் இப்படி பலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர். "அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நுந்நிலையிடம்" என்று உபயவிபூதியிலும் அடங்கா திருப்பர். "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்னும்படியாயிற்று இவர்நிலை; பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்

பரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்" (சக) அஸ்யார்த்த: ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யைரபி ஹித:. "கா தர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ - தத்கர்மேதி. யா விமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா ஶாஸ்த்ராதிவித்யா ஶில்பநைபுணம். தத்கர்ம யந்ந பந்தாய, அவித்யாவித்யாஜ்ஞகேபநமோ க்ஷாய; அபரம் கர்ம - ப்ரவ்ருத்தி கர்ம" இதி.

ஶில்பநைபுணம்": இதுக்கு அர்த்தம், காதர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ—'தத்கர்ம' இதி. யாவிமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா வித்யா - அர்த்தஶாஸ்த்ராதிவித்யா சில்பநைபுணம்; யந் ந பந்தாய - வித்யாங்கத்வேந மோக்ஷாய யத், தத்கர்ம: அபரம் - ப்ரவ்ருத்திரூபங்கர்ம, ஆயாஸாய என்றபடி. இவ்விடத்திலே "ஶூத்ராயாஹ்யஸநாநி" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். "வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'பகவத்விஷயத்தை யொழிய' இத்யாதி. ப்ரகாரமாத்ரபாவஶாஹி ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநகல்பமென்றபடி. மேல் வைலக்ஷண்யாந்தரம் அருளிச்செய்வாராக "தத்த்வங்களை விஶதமாக அறியவல்லராம்படி" என்று முன்பு சொன்ன ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை நிகமிக்கிறார் — 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. 'முதலாழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருமுண்டே' என்ன, 'இவற்றை' இத்யாதி. "தத்வேஷு ஶ்ரேஷ்டாவிவ்ருண்வதே தநுஸம்ஸாரம்" என்பாரில் தலைவரென்றபடி. பூர்வோத்தர க்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்த்தியால் வந்த அநுபமத்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் — 'இவர்க்கு' இத்யாதியால். இவர்க்கு- 'தத்த்வத்ரயயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வக பகவதநுபவாநந்த ஸாகரத்தில் முழுகின இவர்க்கு. இவ்விடத்தில் "மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே", "யாவர்நிகரகல்வானத்தே" இத்யாதி கண்டு கொள்வது. அத்தை உபபாதிக்கிறார்—'தம்படி' இத்யாதி. யத்வா, துர்ஜ்ஞேயத்வரூப வைபவாந்தரம் 'தம்படி' இத்யாதி. தாமும்-பகவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாந விஶேஷத்தையுடைய தாமும், பரிச்சேதித்து அறிய மாட்டாரென்றபடி. உபபாதநம் - 'ஒருஸாதநத்தை' இத்யாதி. "வரவாறொன்றில்லையால்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நித்யஸூரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரென்றபோதே ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரென்னுமிடம் கைம்புதிந்யாயஸித்தமாயிருக்க, இப்படி விஶேஷித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார்— 'ஸம்ஸாரிகளில்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - 'அடியார்' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில் ப்ரமாணத்வயத்தாலே கலவியும் பிரிவும் மாறிமாறி வருகையாலும் மேட்டுநிலத்திலே பகவதநுபவம் பண்ணுகையாலும் என்று நித்யஸூரிவ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுத்வயம் பலிதமாகிறது. அதவா, இவர் இவ்விபூதியிலேயிருக்க உபயவிபூதியிலும் அடங்காத தன்மையராகக் கூடுமோ? என்ன, 'விண்ணுளார்' இத்யாதி யாதல். அடியார் இத்யாதிக்கு - தாஸபூதர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டமோ? பூமியோ ? உங்களுடைய வாஸஸ்தாநமென்று பொருள். "பாற்கடல் பாம்பணைமேற் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்கிற பாசுரத்துக்கு - திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேலே

கான தேசத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்களைப்போலன்றே, அவ்வநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கிறவர்கள். "கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" (கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்திமைத்ரேயபாஷண்டோபஹதாஜநா:) என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே பகவத்ருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதல்ல. "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" (துர்லபோமாநுஷோதேஹோ தேஹிநாம்க்ஷணபங்குர: | தத்ராபிதுர்லபம்மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்) என்கிறபடியே முதல்தன்னிலே மநுஷ்யஶரீரம் கிடையாது; பெற்றாலும் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனென்று அவனைப்பெறுகைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்னும்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறவாது; இது உண்டாகிலும் உண்டாம், பாகவதஶேஷத்வம் உண்டாகா தென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே; "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி

கண்வளர்ந்தருளும் சீதரனைத்தொழுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிலும் ஶ்ரேஷ்டராயிருப்பர்களென்று பொருள். எடுத்தபாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - 'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி. அதவா, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அந்நபாநாதிகளே தாரகாதிகளாகையாலே அவர்களைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தராகிறார்; நித்யஸூரிகளைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தரானபடி எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்—'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி என்னவுமாம். தேசதோஷத்தாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான அளவன்றிக்கே காலஸ்வபாவத்தாலும் மேட்டுநிலமென்கிறார், 'கலௌஜகத்பதிம்' இத்யாதி. அதவா, ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரானது சேதந ஸுக்ருதபல:மென்கைக்காக, ஸம்ஸாரதோஷ பூயஸ்த்வத்தை பஹுமுகமாக உபபாதிக்கிறார்—'கலௌ' இத்யாதியாதல். இந்த வசநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே ஷஷ்டேம்ஶே ப்ரதமேத்யாயே. ஜகத்பதித்வாதி விசேஷணங்கள் ப்ரத்யேகம் அர்ச்சநஹேதுகர்ப்பங்களாய் அப்ராப்தத்வ தேஶகாலாதீதத்வஉபகரணஸம்பத்த்யபாவ கரணஶக்திஸாமர்த்யரூபாநர்ச்சநஹேதுநிவாரகங்கள். பாஷண்டா: - பாபஷண்டா:; யத்வா, காணாதஶாக்யாதி பாஷண்டை ருபஹதா: - தத்ஸஹவாஸாதிநா ப்ரதிஹதபுத்தய: என்றபடி. "யேதாஸாம்ருஹாவேந உந்மேஷா பாபாஷண்டா: | தேஷ்வேவ வாஸ்ஸுநோ தேயா ஸவிகார்யைபஹிஷ்க்ருதா:" இத்யாதி. 'கலௌ' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்ருசி:துர்லபை யென்னுமிடத்தில் பாகவதே ஏகாதஶஸ்கந்தே த்விதீயேத்யாயே ஸ்திதம் ஶ்லோகம் ப்ரமாணயதி— 'துர்லப:' இத்யாதி. இவ்விடத்தில் "க்ருதஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரேஷ்வபி ஸத்தம | கஶ்சித்பவேத் ப்ராநாராயணஸம்சயாஸ்ஸ" என்றது அநுஸந்தேயம். "வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்; அதாவது - வைகுண்டனென்று ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸர்வேஶ்வர விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநம்; அதாவது - அவனே உபாயோபேயமென்கிற ஜ்ஞாநமென்னுதல்; வைகுண்டப்ரியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய், அவர்கள்விஷயதர்ஶநம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேஷிகளென்கிற ஜ்ஞாந மென்னுதல். தர்ஶநம் - ருசிரூபஜ்ஞாநம். இவ்வர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் — 'ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யன்' இத்யாதி. இன்னமும், வைகுண்டப்ரியன்- ஸர்வேஶ்வரனாய். அவன்விஷயமான தர்ஶநமென்றும்; வைகுண்டன் விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநத்தையுடைத்தானவனென்றும் பாகவததௌர்லப்யபரமாகவும் அர்த்தத்வயமுண்டு; அந்த அர்த்தத்வயம் இங்கே அருளிச்செய்யவில்லை. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்வயமும் ஶாப்தம். 'தத்ராபி' - அதிதுர்லப க்ஷணபங்குர தேஹயோகிஷுமநுஷ்யேஷ்வபி. ருசிதௌர்லப்யத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் —'மநுஷ்யாணாம்' இத்யாதி. இதம் கீதாஸு ஸப்தமேத்யாயே. அஸ்யார்த்த:— மநுஷ்யாணாம் - ஶாஸ்த்ராதிகாரயோக்யாநாம், ஸஹஸ்

[illegible]'' (மநுஷ்யாணாம்ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததிஸித்தயே | யததாமபிஸித்தாநாம்கஶ்சிந்மாம்வேத்திதத்த்வத:) என்று ஸர்வேஶ்வரன் தானும் அருளிச்செய்தான்.

இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரான இது சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று. "[illegible]" (ததோகில ஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் வந்து அவதரித்தாற்போலேயாயிற்று, ஆழ்வார் வந்து அவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கோண்டாயிற்று இருப்பது. அப்படியே இவரும் "ஊருநாடு

ரேஷு கஶ்சிதேவ ஸித்திபர்யந்தம் யத்நம் கரோதி. ஸித்தாநாம் யததாமபி - ஸித்திபர்யந்தம் யதமாநாநாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ மாம் ப்ராபகத்வேந வேத்தி. மாம், ப்ராபகத்வேநவிஜ்ஞாத்வா மத்தஸ் ஸித்தயே யத்நம் கரோதீதியாவத். புந: "தத்த்வத:" இதி விஶேஷணாத் மத்வேத்த்ரூணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ மாம் தத்த்வதோ வேத்தி: ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச வேத்தி. ந கஶ்சிதித்யபிப்ராய:. "[illegible]" இதிஹி வக்ஷ்யதீத்யர்த்த:

ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் திருவவதரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, சேதநருடைய ஸுக்ருதமென்கிறார்—'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' இத்யாதி. ஸுக்ருதபல மாயிற்று என்றவிடத்திலே - "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். யத்வா, அயம் சேதநஶப்தோ ப்ரஹ்மவத்பர்யந்த ஸகலசேதநபர:. ஸுக்ருத ஶப்தமும் யதாயோக்யம் ஶோபந கர்மபரம். 'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' என்று தொடங்கி, எல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது' என்னுமளவுக்கு 'ப்ரபந்தத்தினுடைய ஸர்வோபஜீவ்யதையிலே நோக்கு' என்று பரிஷ்காரம். ஸுக்ருதபலமென்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— 'ததோகில' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஶே த்ருதீயேத்யாயே. 'சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று' என்றவிடத்தில் சேதநஶப்தம் பத்தசேதந பரமானால், ஶ்லோகத்தில் ஜகச்சப்தமும் பத்தசேதநபரம்; அது பகவத்பர்யந்தாகிலசேதந பரமானால், இதுவும் - கச்சதி ப்ராப்நோதி ஸ்வாபீஷ்டாந் என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அகில சேதநபரம். [illegible] - பத்மபக்ஷவிகாஸ:; சேதநபக்ஷே ஆஹ்லாதரூபம் ஜ்ஞாநம். போதஜநகத்வம் - பத்தசேதநவிஷயே, ரஜஸ்தமோமூல பாபநிபர்ஹண பூர்வக ஸத்த்வவிவர்த்தநேந கீதாப்ரபந்தாதிபிஶ்ச; நித்யமுக்தவிஷயே மங்களாஶாஸநபர ஸம்பாதநாத் குணசேஷ்டிதாதிபிஶ்ச. ஸ்வஸ்யஆஹ்லாதகரத்வம்-சேதநோஜ்ஜீவயித்ருத்வமுகேந. ஸூர்யனிலும் இவனுக்கு ஏற்றமுண்டென்று 'மஹாத்மநா' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்—'ஆதித்யன்' இத்யாதி. பாநுரிவாச்யுத இத்யுபமிதஸமாஸ:, அந்யதா அச்யுத ஏவ பாநு ரிதி ரூபகஸமாஸே "மஹாத்மநா" என்கிற விஶேஷணத்துக்கு அநந்வயம் வரும்; விஶேஷணாநாம் ப்ரதாநாந்வய வ்யுத்பத்தே:. இனி, இவ்விடத்தில் மாஹாத்ம்யமாவது - ததநிவர்த்யாந்தகாரநிவர்த்தகத்வமே என்றபடி. 'ஆந்தரமான அந்தகாரத்தை' இதி: பத்தசேதநபரத்வே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்; நித்யமுக்தபரத்வே 'அகால கால்யமான வஸ்து காலாதீநவிரோதிபஹுள தேசத்தி லிருக்கிறது; என்வருகிறதோ? என்னும் ப்ரேமகார்யாந்தகாரம். அத்தை ஶௌர்யவீர்யபராக்ரமாதிகளாலே நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. பகவத்பரத்வே, 'என்னுடைய சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூப க்ருஷி பலிக்கிறதோ இல்லையோ' என்னும் ஆகுலஹ்ருதயத்வரூபாந்தகாரம்; அத்தை நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. 'அப்படியே இவரும்' என்கிறவிடத்தில் "[illegible]" என்கிறபடியே பாஹ்யாப்யந்தரதமோ நிரஸநபூர்வகமாக ஸ்வாதிஶயத்தை எங்கும் உண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பரென்கிற அர்த்தம்கண்டுகொள்வது; த்ருஷ்டாந்தாநுகுணமாக. இவ்விடத்தில் பாஹ்யதமஸ்ஸாவது - ரஜஸ்தமோமூலதயா அஜ்ஞாநகல்பமான யதார்த்தஜ்ஞாநவிரோதிபூத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணஜந்யஜ்ஞாநம். 'ஊருநாடு' இத்யாதி-குப்ர

மூலகமுந்தன்னைப்போல்'' *''மரங்களுமிரங்கும்வகை'' என்றும், †''பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்'' படியாயும் ‡''கேட்டாரார்வானவர்கள்'' என்றும், $''பண்ணார்பாடலின்கவிகள்யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடித் தென்னாவென்னுமென்னம்மான்'' என்னும்படி இப்படியே தம்முடைய நன்மை எங்குமுண்டான எல்லார்க்கும் உண்டாம்படிபண்ணிக்கொண்டாயிற்று இருப்பது. ''ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம் | தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபஶ்யதி'' (ஹஸிதம்ஹாஷிதஞ்சைவ கதிர்யாயச்சசேஷ்டிதம் | தத்ஸர்வம்தர்மவீர்யேணயதாவத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி) என்கிறபடியே ¶ (ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே இவரும்) பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை யுடையராயிருப்பர். ''ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்'' (ஜ்ஞாநீத்வா

*மஸ்தரும் தேஶஸ்தரும் லௌகிகஜநமும் பகவத்ப்ரேமாந்தரான தம்மைப்போலே தஜ்ஜ்ஞாநப்ரேமாந்தராம்படி. அசேதநமான வ்ருக்ஷங்களும் ஜ்ஞாநப்ரேமாந்த்யத்தாலே ஆர்த்ரமாய் சிதிலமாய்க் கூப்பிடும்படி. பால்போலே இனியதமிழில் நிரூபகரும் இசையறியுமவர்களும் பக்தருங் கொண்டாடும் ஆயிரம். இப்ப்ரபந்தத்தைக் கேட்டு நித்யரும் முக்தரும் த்ருப்தராகார். ஸ்வரத்தால், பூர்ணமான பாட்டு ரூபமான இனிய கவிகளைத் தனக்கு ப்ரகாரபூதனான யானாய்க்கொண்டு ஸ்தவ்யனான தன்னை ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானே பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையானாயிருக்கிற என்ஸ்வாமியானவன் பாட்டில் ரஸாதிஶயத்தாலே தென்னாவென்று ஆனந்தி வையாநிற்கு மென்று பொருள். என்னும்படி-என்று சொல்லும்படி. தம்முடைய நன்மையாவது-ப்ரபந்த நிர்மாணத்தால் வந்த அதிசயம். அது எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணுகையாவது - அந்த அதிசயம் நாகரஜாநபதலௌகிகஜநவிஷயத்திலும், ஸ்தாவரவிஷயத்திலும் ஜ்ஞாநரூபப்ரேமம்; நித்யமுக்தேஶ்வர விஷயத்தில் நிரதிசயாநந்தரூபம்; பக்தவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநநிரதிஶயாநந்தரூபம்; த்ரவிடஜ்ஞாநநிஷ்ட விஷயத்தில் ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிஶயாநந்தரூபம். இப்படி ஸ்வப்ரபந்தநிர்மாண ஜநிதமான ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிசயாநந்தரூப ஸ்வஸம்பந்த்யதிசயம் யதாயோக்யம் ஸகலதேஶவர்த்தி ஸகலசேதநர்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. 'சேதனர்பண்ணின ஸுக்ருதபலம்' என்கிறவிடத்திலே சேதநசப்தமும், 'ததோகில' இத்யாதி வாக்யகத ஜகச்சப்தமும், பத்தசேதநமாத்ர பரமானபோது 'கேட்டாரார் வானவர்கள்'', ''தென்னாவென்னு மென்னம்மான்'' என்கிற இரண்டும் அதிசயபரம். இப்படி ''ஶ்ரியஃபதியாய்'' என்று தொடங்கி ''இவ்வாழ்வார்'' என்னுமளவாலே, ப்ரபந்தத்துக்கு தத்த்வஜ்ஞாந மூலகத்வமும் க்யாத்யாதி மூலகத்வாபாவமும் சொல்லி, ப்ரபந்தத்தினுடைய உபாதேயதையை ஸமர்த்தித்து, ''இப்படியிருக்கிற'' என்று தொடங்கி ''பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது'' என்னுமளவாக ஸர்வோபஜீவ்யதையை ஸமர்த்தித்துநின்றார். ''இனிமேல் ப்ரபந்தமூலதயா ப்ரதமவாக்ய விவக்ஷித ஜ்ஞாநபக்தி வைபவத்தை உபபாதிக்கிறார்—''ஹஸிதம்'' இத்யாதி'' என்று பரிஷ்காரம். யத்வா, ஜ்ஞாநவைபவத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— 'ஹஸிதம்' இத்யாதி; பாலகாண்டே த்ருதீயஸர்க்கே. ஹஸிதம் - ஹஸநம்: பாஷிதம் - பாஷணம்: நபும்ஸகே பாவேக்தஃ. தர்மவீர்யேண - சதுர்முக ஸங்கல்பாநுக்ருஹீததபோபலேந. அநந்யப்ரயோஜநத்வரூப வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'ஜ்ஞாநீது' இத்யாதி: அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தால் பலிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறாராதல். 'ஜ்ஞாநீது' இத்யாதி: ''ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப | உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்'' இதிகீதாஸுபஸப்தமே. ஜ்ஞாநீ-பகவத்ப்ராப்திகாமஃ. ஶ்லோகத்தையெல்லாங் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-'ஐஶ்வர்யம்' இத்யாதி. ஆர்த்தஃ - ப்ரஷ்டைஶ்வர்யகாமஃ. அர்த்தார்த்தீ—அபூர்வைஶ்வர்யகாமஃ. ஆக, இரண்டும் ஏகாகாரமாகையாலே ஐஶ்வர்ய மென்கிறார். ஜிஜ்ஞாஸுஃ - ஆத்ம ப்ராப்திகாமஃ என்று அர்த்தமாகையாலே, 'ஆத்மலாபம்' என்கிறது. உதாராஃ - ஸர்வஏவைதே மாமேவோபாஸதே இத்யுதாராஃ, வதாந்யாஃ. யே மத்தோ யத்கிஞ்சிதபி க்ருஹ்ணந்தி, தேஹி மம ஸர்வஸ்வதாயிநஃ. ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம் | ஆஸ்திதஸ்

* திருவாய்மொழி - சு, ரு, க. † ஷை - க, ரு, கக. ‡ ஷை - க0, சு, கக. $ ஷை - க0, எ, ரு.
¶ குண்டலித க்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

த்மைவமேமதம்) - ஐஶ்வர்யம் ஆத்மலாபம் ஏதேனுமோரு புருஷார்த்தமாகவுமாம், நம்பக்கலிலே கொள்ளும்வர்கள் உதாரர்; ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரக னென்று ஸர்வேஶ்வரன் அருளிச் செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர்.

"[illegible]" (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிவர்த்தந:) என்று பால்யந் தொடங்கிப் பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடணையத் திருத்தொட்டிலிடாதபோது பள்ளிகொள்ளாத இளையபெருமாளைப் போலே, இவரும் பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பே பகவத்குணைகதாரகராயிருப்பர். * "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து" என்றும், † "முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில — பெருமான்மலையோ திருவேங்கட மென்று கற்கின்ற வாசகம்" என்றும் சொல்லுகிற படியே. "[illegible]" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ | முஹூர்த்தமபிஜீவாவோஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) - 'உம்மை யொழிந்தவன்று பிராட்டியும் இல்லை, அடியேனும் இல்லை; ஜீவித்தோமோ முஹூர்த்தம். என்போலே? என்றால்,— ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர்நசை யறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே, நீர் நிறுத்திப்போகிறோ மென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திரு வுள்ளத்திலே உண்டென்று அறியுமளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது' என்றாரிறே. அத்தலை யில் நினைவாலேயிறே இத்தலை ஜீவிப்பது; ‡ "எத்தேவர்வாலாட்டு மெவ்வாறுசெய்கையு மப்போ

ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாங்கதிம் - ததாயத்தாத்மதாரணோஹமிதி மந்யே, யஸ்மாந் மயாவிநா ஆத்மதாரணஸம்பாவநயா மாமேவாநுத்தமம் ப்ராப்யம்ஆஶ்ரித:, அத: தேந விநா மமாபிஆத்மதாரணம் நஸம்பவதீத்யதோ மம ஆத்மா ஸ இத்யர்த்த:.

இனிமேல் பக்திக்கும் ததேகதாரகத்வத்துக்கும் வைராக்யத்துக்கும் ததேகஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும கைங்கர்யமநோரதத்துக்கும் இவர்க்கு இளையபெருமாளோடு உள்ள ஸாம்யத்தை அடைவே அருளிச் செய்கிறார்— 'பால்யாத்ப்ரப்ருதி' என்று தொடங்கி, 'எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பர்' என்னுமளவாக. "[illegible]" இத்யுக்தரார்த்தம். இதம் பாலகாண்டே அஷ்டாதஶே. லக்ஷ்மிவர்த்தந: - கைங்கர்யவர்த்தந:. "[illegible]" இதி பதோபஸர்க்கார்த்தமாஹ-'பெருமாள்' இத்யாதி. "[illegible]" என்று ஏதுபபாதக க்ரந்தத்திலே சொல்லுகிறதிறே. 'அறியா' இத்யாதி—சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாத காலத்திலே தத்பலமான ஶேஷவ்ருத்தியிலே ஆதரத்தைப் பிறப்பித்து. 'முலையோ' இத்யாதி - யௌவநஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றின வில்லை; ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கட மென்று அப்யஸிக்கிற பாசுரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே. ததேகதாரகத்வமாஹ — 'நசஸீதா' இத்யாதி: அயோத்யாகாண்டே த்ரிபஞ்சாஶே. ஸீதாசநேதி - த்ருஷ்டாந்தத்வேநோக்தம். த்விதீயஶ்சகாரோ஽வதாரணே. அபிஶப்தோ யாஞ்யர்த்தக:. ஹேராகவ, த்வயா ஹீநா ஸீதாச ந, அஹமபிநைவ, யதிஜீவாவ:, முஹூர்த்த மித்யந்வய:. "பிராட்டியுமில்லை அடியேனுமில்லை" என்று வாக்யபேதேந யோஜநைக்கும் "ஜீவித்தோமோ" என்று அபியினுடைய யத்யர்த்தத்துக்கும் "[illegible]" என்கிற நிபாதத்வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். நீர்நசை - ஆர்த்ரதை. இவர் ஸ்நேஹத்தாலே ததேகதாரகராயிருக்கிற மாத்ரமன்று, தத்த்வஸ்திதியும் அப்படியே என்கிறார்-'அத்தலையில்' இத்யாதி. "அத்தலையில்நினைவாலேயிறே" என்கிறவிடத்தில் "[illegible]" இத்யாதி ப்ரமாணப்ரஸித்திவிவக்ஷிதம். உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்— 'எத்தேவர்' இத்யாதி. எவ்வகைப்பட்ட தேவதைகளுடைய சார்வும் அவர்களைக்

* திருவாய்மொழி - உ, ங, ங. † திருவிருத்தம் - கூ௦. ‡ நான்முகன் திருவந்தாதி - ங அ.

தொழியும்'' என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று இவையும் இல்லையிறே. அப்படியே இவரும் * ''நின்னலாலிலேன்காண்'' என்றிருப்பா ரொருவர். ''நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம்வ்ருணே | ஐஶ்வர்யம்வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயாவிநா'' (நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம்வ்ருணே | ஐஸ்வர்யம்வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயாவிநா) † ''வானவர்நாடு'' என்கிற பரமபதம் ஆத்மலாபம் லோகாநாமைஸ்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டே னென்ற இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் ‡ ''திருவோடுமருவியவியற்கை மாயாப்பெருவிறலுலக மூன்றினொடு நல்வீடுபெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ'' என்றும், $ ''எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்'' என்றும், ¶ ''பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' என்றும் இதரபுருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமா யிருப்பர். ''அஹம்தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம்நோபலக்ஷயே | ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துஶ்ச பிதா ச மம ராகவ:'' (அஹம்தாவந் மஹாராஜேபித்ருத்வம்நோபலக்ஷயே | ப்ராதாபர்த்தாசபந்துஸ்சபிதாசமமராகவ:) என்று பெருமாளையே எல்லாவுறவுமாகப்பற்றின இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் § ''சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே'' என்று பகவதைகாந்த்யஸீமை

குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும் ''ஜுஹுமஹ்வ ஹவிஷ்வ ஜுஹுமஹ்வ'' என்கிற ஆஹ்வாநமும் இவையெல்லாம் அப்போதே யொழியும், ஸர்வேஶ்வரன் உபேக்ஷிக்குமாகில் என்றபடி. பாட்டடி- ''அகைப்பில் மனிசர்'' இத்யாதி. அகைப்பு - ஜ்ஞாநம். உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில். கர்வாதிராஹித்யஞ் சொன்னது ஸத்தாதி ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்— இவையு மில்லையிறே' என்று. 'அப்படியே'—அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. யத்வா, இளைய பெருமாளைப்போலே. நின்னலாலிலேன்காண்—நிரதிஶய போக்யனான உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லைகாண். வைராக்யாதிஶயமாஹ—'நதேவ' இதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகத்ரிம்ஶே. ''தேவாநாம் வாஸஸ்தாநம்'' என்றத்தைப்பற்ற, தேவலோகமென்று - பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. அமரத்வம்- கைவல்யம். ஶ்லோகார்த்தம் - 'வானவர்நாடு' இத்யாதி. 'உமக்குப் புறம்பாய்' இதி—த்வயாவிநா - த்வச்சேஷத்வ ஸஹக்ருதபாரதந்த்ர்யம் விநா. 'திருவொடு' இத்யாதி - ஐஶ்வர்யத்தோடேகூடின ஸம்யக்ஸ்வபாவம். மாயா - நித்யமாய். பெருவிறல் - ஐஶ்வர்யாத்யபேக்ஷயா மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஶரூபமான கைவல்யம். உலகம் மூன்றினொடு - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தோடே. ஆக, ஐஹலௌகிக பாரலௌகியைஶ்வர்ய கைவல்யங்களோடே. நல்வீடுபெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரமபதம் லபித்தாலும். தெள்ளியோர் குறிப்பு - தெளிந்தவர்களாய் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞரா யிருக்குமவர்களுடைய விசாரபரிகரமான மநஸ்ஸு. கொள்வது எண்ணுமோ - ஸ்வீகரிக்க நினைக்குமோ? எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம் - எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷ ப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். பலபஹுமுகமான சிற்றின்பம்; ஐஶ்வர்ய கைவல்யாதிகள். காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து. நீ - அவற்றைக்கழிக்க வல்ல சக்தியுடைய நீ. பாவியேனை - பாபத்தைபண்ணின என்னை. படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கிறாயோ ? என்றபடி. வெருவும் - பயப்படும். ததேக பந்துத்வமாஹ—'அஹந்தாவத்' இத்யாதி. இதம் அயோத்யாகாண்டே அஷ்டபஞ்சாஶே ஶ்ருங்கிபேரபுராதாகத ஸுமந்த்ரேண தஶரதம்ப்ரத்யுகதம். ''அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி'' இத்யபி - தத்காண்டவ ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மண:. எல்லாவுறவுமாக - ஸர்வவித பந்துவுமாக. 'சேலேய் கண்ணியரும்' இத்யாதி—மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும், அதிசயிதமான ஐஶ்வர்யமும், குணாதிகாரன புத்ரர்களும், ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதாபிதாக்களும். இனி - அவனை ஆஶ்ரயித்தபின்பு அவரேயாவா ரென்றபடி. 'பகவதைகாந்த்ய ஸீமையாயிருப்பர்'—பகவாநேகஏவ ப்ராப்ய இதி அந்த: - நிஶ்சயோ யஸ்ய ஸ: - பகவதேகாந்த:. தஸ்யபாவ: - †† பகவ

---

* திருவாய்மொழி - ௨, ௩, ௭. † ஷை - ௩, ௧, ௧. ‡ திருவாசிரியம் - ௨. $ திருவாய்மொழி - ௨. ௧, ௧. ¶ ஷை - ௬, ௧, ௧. § ஷை - ௫, ௧, ௮. †† இங்குச்சொல்லிய விக்ரஹத்துக்கு, பாகவதேகாந்த்யம் என்று ஆகும்; ஆகவே, இது பலிதார்த் தகதநம்.

யாயிருப்பர். “[illegible]” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்சதே | பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே) என்று இளையபெருமாள் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, இவரும் * “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்” என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பர்.

“[illegible]” (விஸ்தரேணாத்மநோயோகம் விபூதிஞ்சஜநார்த்தந) என்றும், “[illegible]” (நததர்ப்பஸ யாந்தம் பஶ்யமாநோநராதிப:) என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுநதசரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் † “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்” என்னும் படி மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஆராதகாதலை யுடையரா யிருப்பர்.

“[illegible] | [illegible]” (தர்மாத்மாஸத்யஶௌசாதி குணாநாமாகரஸ்ததா | உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம்யஸ்ஸதாபவத்) என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொல்லுகிறப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியா யிருப்பர்.

“[illegible]” (அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்த்தாஸ்ய முபாகத:) என்று குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்க இளையபெரு

தைகாந்த்யம்; தஸ்யஸீமேதி யாவத். கைங்கர்யைக மநோரதத்வரூப வைலக்ஷண்யமாஹ—‘அஹம்ஸர்வம்’ இத்யாதி. “[illegible]” என்று ஸர்வாவஸ்தா ஸம்பவத் கைங்கர்யஞ் சொல்லுகிறது. ஸர்வஶப்தத்தால் ஸர்வதேசஸர்வகால ஸம்பவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. ‘ஒழிவில்’ இத்யாதி - அஸாதாரண ஶேஷபூதரான நாங்கள் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும், பிரியாமல்நின்று, ஒன்றும் நழுவவிடாதபடி ஸர்வசேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். ‘வேண்டும்’ என்கிறப்ராார்த்தனை ஶ்ரீஆஶாதிரேககார்ய மாகையாலே, கைங்கர்யாலாபத்தில் ஸத்தாதாரண ஸாமர்த்யம் பலிதம்.

க்ஷணே க்ஷணே அபூர்வவதநுபவிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ‘விஸ்தரேண’ இத்யாதிநா. இதம் கீதாஸ்தமே: “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். நததர்ப்ப- இத்யயோத்யாகாண்டே த்ருதீயே. “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். ஆத்மநோயோகம் தவ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகல்யாணகுணயோகம். விபூதியமகஞ்ச, பூய: - விஸ்தரேண, கதய; த்வயோச்யமாநம் த்வந்மாஹாத்ம்யாம்ருதம் ஶ்ருண்வதோ மே த்ருப்திர்நாஸ்தீத்யர்த்த:. அர்ஜுநதசரதாதிகளைப்போலே’ என்கிறதுக்கு - கீழிரண்டுஶ்லோகத்திலும் உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. விஸ்த்ருதமாக குணயோகாதிகளைக் கேட்டும் த்ருப்தியில்லையென்ற அர்ஜுநனைப்போலவும், “நததர்ப்ப” என்று வெய்யிலிலே அடிபட்டவனுக்கு வர்ஷுகவலாஹகங்களைக் கண்டால் த்ருப்திபிறவாதாப்போலே பெருமாளை ஸேவித்தால் அத்ருப்தனாயிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும் இவருமென்றபடி. ‘அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்’—அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். மேன்மேலென - உத்தரோத்தரம். ஆராத - அபூர்ணமான. காதல் - ஆசை.

ஸர்வோபமாந பூமித்வத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘தர்மாத்மா’ இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரஹ்லாதசரிதே அயம்ஶ்லோக:. கீழே ‘இவருக்கு ஒப்புச்சொல்ல லாவார்’ இத்யாதி வாக்யத்திலே உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, இங்கே சிலரை உபமாநமாகச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தமாக ‘ஓரோர்வகைகளாலே’ என்றது. ஏகைக குணத்தாலே யென்றபடி.

குணக்ருததாஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘அஹமஸ்ய’ இத்யாதி: கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமந்தம் ப்ரதி லக்ஷ்மணோக்தஶ்லோகோऽயம். “[illegible]” இத்யுத்தரார்த்தம். “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” இத்யாதிவாக்யத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யம்; இங்கு குணக்ருத

---

* திருவாய்மொழி - ௩, ௩, ௧. † ஷை - ௨, ரு, ௪.

மாளைப்போலே இவரும் ஸகவத்குணங்களிலே தோற்று "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துய ரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்றார்.

இப்படி ஸகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுப வித்து அது உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள்.

இங்ஙனேயாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடி யாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் "எழுத்தசைசீர்பந்தமடிதொடைபாவினம்" என்றாற் போலே சொல்லுகிற ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்,—ஶோக வேகத்தாலே பிறந்த "[illegible]" (மாநிஷாத) இத்யாதி ஶ்லோகமானது "[illegible]" (மச்சந்தாதேவ) என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே அத்திக்காயில் அறுமான்போலே ஸகவத்விபூதி யில் ஏகதேஶஸ்தனான ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே ஸகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாதது இல்லை.

"இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங் ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமேன்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்

தாஸ்யமென்று கணடுகொள்வது. அடிமைபுக்க - தாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட. உயர்வற இத்யாதி- இதரோசச்ராய மறுமபடி உச்ச்ரிதமான ஆநந்தத்தையுடையவனுடைய து:கநிவர்த்தகமாய் நிரவதிகதேஜோ ரூபமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியென்று அர்த்தம்.

லக்ஷணவைலக்ஷண்யத்தை நிகமயாமனறுகொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸங்கிக்கிறார்- இப்படிபகவத்ஸ்வரூப இத்யாதி. இப்படி - ஏவம்பூர்வோக்தப்ரகாரேண. விஶத விஶததர விஶததமம்- *பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள். ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைகஸுகதுகத்வம் - பரபக்தி: ஸ்புடஸாக்ஷாத் கார: - பரஜ்ஞாநம். விஶ்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநிபிறக்கை- பரமபக்தி:.* ஆக, விஶதத்வாதிகள் *பரபக்த்யாதி கார்யமாகையாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாலே விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுபவித் தென்றபடி.*

"[illegible] | [illegible]" என்கையாலே ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களைப் பண்ணுகிறார்— இங்ஙனே யாகில் இத்யாதி; பகவதநுபவபரீவாஹரூபமாகில். எழுத்து - *அக்ஷரங்கள்.* அசை - *நேரசை நிரையசைகள்.* சீர்-*கணங்கள்.* பந்தம் - *பந்தங்கள்.* அடி - *பாதங்கள்.* தொடை - *ஸந்தர்ப்பவிஶேஷம்.* பா-சந்தஸ். இனம்- *சந்தஸ்ஸஜாதீயம்; அவை-தாழிசை துறை விருத்தமென்பன. பாலகாண்டே த்விதீயே* "[illegible] | [illegible]". மச்சந்தாதேவ, "[illegible] | [illegible]". *மச்சந்தாதேவ - மத்ப்ரஸாதாதேவ.* "[illegible]" *என்றத்தைப்பற்ற.* அத்திக்காயி லறுமான் என்றது. அறுமான் - கொசுகு.

இனிமேல் சில வைலக்ஷண்ய விஶேஷங்களை ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நோத்தர முகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் - இவை என்ன கோடியிலே இத்யாதி. "[illegible]" *என்கிற ந்யாயத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தப்ரதிபாதகப்ரபந்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு என்ன கோடியிலே யென்றபடி.* இவைபிறந்தபடி யெங்ஙனே— *ஸ்வவஶமாயோ? பரவஶமாயோ? பிறந்தபடி எங்ஙனே? என்றபடி.* இவற்றுக்கு மூலமேன் — *ஸ்வதபோபலமோ? பகவத்ப்ரஸாதமோ? என்றபடி.* ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் இத்யாதி - *பகவத்ப்ரஸாதமாகிற ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் இவற் றுக்கு இது மூலமென்னுமிடம் எத்தாலே யறியலாம்? என்றபடி.* இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் [illegible]

கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்கு போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப்பண்ணப் பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்க,—"இவை புருஷார்த்தப்ரகாசகமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாநப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும் ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும் இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம்; எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதனான ஸ்ரிய:பதி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் எம்பெருமான் தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள்; பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

நிஷித்தபாஷையாகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்தவர்ணத்திலே பிறந்தா

போலே கேவலேச்வரனோ? ச்ரிய:பதியோ? என்றபடி. அதிகாரிகள்—அர்த்தஜிஜ்ஞாஸுக்கள். போக்தாக்கள் - ரஸ்தார்த்தரஸிகர். 'கற்கைக்கு அதிகாரிகளார்' என்று வைத்து, திரியவும் 'போக்தாக்களார்' என்கிறதென்? கற்கைதவிர பஜிக்கையுமுண்டோ? என்ன, இப்ப்ரபந்தத்துக்கு "திருவடியே யடைவிக்கும்" என்கையாலே மோக்ஷஸாதநத்வமும், "கேட்டாரார்" என்றும் "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றுஞ்சொல்லுகையாலே போக்யத்வமும் உண்டாகையாலே, ஸாதநபுத்த்யா கற்கைக்கு அதிகாரிகளார் என்றது கீழ்: இதிலே போக்யதாபுத்த்யா இழிந்து போக்தாக்களாயிருக்குமவர்கள் ஆர்? என்கிறதாகையாலே விரோதமில்லை. எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன என்றது - "யாவாந்கச்சேத் [illegible]" என்று புருஷார்த்தங்கள் பஹுவிதங்களாகையாலே எந்தப் புருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கைக்காகப் பண்ணப்பட்டன? என்றபடி. கீழ்ப்பண்ணின ப்ரச்நங்களுக்கு உத்தரம்-இவை புருஷார்த்தப்ரகாசகமான இத்யாதி. 'இவற்றுக்கு மூலமென்' இத்யாதியில் சொன்ன சங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் — பகவத்ப்ரஸாத இத்யாதி. ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே என்றது - "[illegible]" என்கிறபடியே ஸ்வரத்தாலும் வசநவ்யக்திகளாலு மென்றபடி. வசநவ்யக்திகளாவன - தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகள். அவையாவன - "அருளினன்", "திருமாலாலருளப்பட்ட", "யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி", "தான்தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்" இத்யாதிகள். ஸ்வர இதி - ரேபம் ப்ரதம புஸ்தகலேகக தோஷத்தால் வந்ததென்று கந்தாடைநாயன் நிர்வஹித்தான். வேதார்த்தவித்துக்களான சிஷ்டராவார் - வேதத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராமாண்ய வாதிகளான ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநி நாதமுநி ப்ரப்ருதிகள். ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை—அர்த்தபஞ்சகாதிகளை. "திருமாலவன்கவி" என்றதைப்பற்ற - ச்ரிய:பதி ப்ரதிபாத்யனென்றது. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கையாலே முமுக்ஷுக்களும், "கேட்டாரார்" என்கையாலே முக்தரும் நித்யரும், "தென்னாவென்னு மென்னம்மான்" என்கையாலே எம்பெருமான்தானும் என்றபடி. புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்கும் என்றது - "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றதைப் பற்ற. அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்க ளிவை யென்றதுக்கு - இந்தப் புருஷார்த்தம் ஏவம்ப்ரகாரமாயிருக்குமென்று ஸாஸதராநதரங்களிலே அதிஸ்புடமாகாதென்று கருத்து. சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தர் என்றது - சிரமுபாஸிதா:ஸத்வ்ருத்தா யைஸ்தே ததோக்தா: என்று - சிரகாலம் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸத்வ்ருத்தர்களையுடையவர்க ளென்றபடி. அவர்களாகிறார்-மோர்முன்னாக முப்பதினாயிரம் ஆசார்யஸம்ச்ரயணம் பண்ணின ஐயன்போல்வார்.

விஜிகீஷுபாஷகந்த அநுவதிக்கிறார் — நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே. யத்வா, பாஷாரூபத்வாதிகளாலே சில மந்தமதிகளுக்கு விச்வாஸமாந்த்யம் பிறக்கு மென்றெண்ணி அவர்களுக்கு ருசி

ரோருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேசிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகையாலும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டாவென்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் வந்து ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே, பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைசிகாதிகளைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்" என்ற யமவசநத்தின் படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்யஶாஸ்த்ராதிகள் அப்யஸிக்கவேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், எதிர்சூழல்புக்கு அநேகஜந்மங்கள் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து

விஶ்வாஸகள் பிறக்கைக்காக இப்ப்ரபந்தங்கள் ஸத்க்ருடப்ரமாணஙகளென்று இதினுடைய ப்ராமாண்யாதிஶயத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாந ரூபேண த்ருடீகரிக்கிறார் - நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே என்னவுமாம். 'இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே' என்கிற ப்ரஶ்நோத்தர க்ரந்தத்தோடே இந்த வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. "பாஷாகாநம் ந கர்தவ்யம்" இத்யாதிநா நிஷித்தமாகையாலே நிஷித்தபாஷையென்கை. வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றோ என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத வென்றது - "வேதாந்தஶ்ரவணஜநிதஜ்ஞாநத்துக்கு" என்கிற வேதாந்தஶ்ரவணஜநித ஜ்ஞாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாத என்றபடி. கலிகாலமாகையாலும் வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஶங்காஹ்ருதயம். தேஶாந்தரங்களில் இதி - ப்ரமாணமானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ஸர்வத்ர உண்டாகவேணுமென்று கருத்து. அவைதிகர் - ஶாக்யாதிகள். அவர்களும் விஜயார்த்தமாக "ஆழியெழச்சங்கும்" முதலானவற்றை அப்யஸிப்பர்களிறே என்றபடி. ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமானஇதி - "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநாஸ்", "காமிநாவரய நிஷ்காமா நீ" இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான என்றபடி. காமபுருஷார்த்தத்தை - "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாகத் தூதுவிடுகை மடலெடுக்கை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை யென்றபடி. ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இத்யாதி - காமம்போலே ததுபயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் நிஷித்தமே யாகிலும் தேஹயாத்ராத்யுபயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் "க்ஷண நாஶம் கைவல்யம்" என்றும், "ப்ரதிக்ருத ஹரிநாய நமோ ஜ்யோதி" என்றும் விஹிதமென்றபடி. "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த", "ஸ்வர்ககாமோ யஜேத", "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத", "யோ வை பூமா தத்ஸுகம்" இத்யாதிகளுங் கண்டு கொள்வது. பழக்கம் - பரிசயம். அறிவுகேடர் - அஜ்ஞாநிகள். ப்ரதமம் ஹேதோரவித்திமாஹ—மாத்ஸ்ய இத்யாதி. 'மாத்ஸ்யபுராணத்திலே' என்கிறதுக்கு 'யமவசநத்தின்படியே' இத்யநேநாந்வய:. ஹேநரோத்தம, ஹரிகீர்த்திம்விநைவ ப்ராஹ்மணேந ஸம்ஸ்க்ருதவ்யதிரிக்த பாஷாகாநம் ந கர்தவ்யம் இத்யர்த்த:. அல்லாதபோது அதிவ்யாப்திப்ரஸங்கம் காட்டுகிறார்—அங்ஙனன்றியே இத்யாதி. பாஹ்ய ஶாஸ்த்ராதி இத்யாதி - அதிஶபத்தாலே குத்ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - ஆழ்வார் தம்முடைய இத்யாதி. இழவாதபடி - நஶியாதபடி. "ஶ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரத:" என்கிறபடியே சதுர்த்தாவநாய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸபுராணங்கள் போலே இவையும் ப்ரமாணதமங்கள். இத்தால் வேதாநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது ப்ரபந்தத்துக்குக் குற்றமன்று, அவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக க்ருபாதிஶயத்தாலே அப்படி பண்ணுகையாலே யென்றபடி. மூன்றாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - எதிர் சூழல் புக்கு இத்யாதி. எதிர் சூழல் புக்கு - திருவவதரித்து. 'தானே,

விஷயீகரிக்கைக்கடியான ஸாக்யத்தையுடையராய் நிரந்தர ஸகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணராய் அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய் விதுர ஶபர்யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஶிஷ்டப்ரசுரமான தேஶங்களெங்கும் உண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு 'இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடுந் தேஶத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!' என்று இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத அவைதிகருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ஶ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற ஸக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸக்தி

என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸங்க்ருதஹேதுத்வம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. பாக்யத்தையுடையராய் - "விதிசூழ்ந்ததால்" என்று சொல்லப்பட்ட பகவத்க்ருபையை யுடையராய். "எங்குமபக்கம்நோக்கறியான்" என்றத்தைப்பற்ற, நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் என்றது. அத ஏவ, தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணரா யென்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. இத்தால, யுகவர்ணப்ரயுக்தஜ்ஞாநமாந்த்ய ஶங்கை பரிஹ்ருதையாயிற்று. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். த்ரைவர்ணிகர்க்கன்றோ உபதேஷ்ட்ருத்வம் என்ன, விதுர இத்யாதி. ஆதிஶப்தேந ஸுதர்மவ்யாதாதயோ விவக்ஷிதா:. விதுராதிகளில் விலக்ஷணரென்றது - சதுர்த்தவர்ணஜர்க்கும் ஜ்ஞாநயோக்யதையும் ததுபதேஶயோக்யதையும் உண்டு என்கைக்காக. "[illegible]" இத்யாதிகம் த்ரஷ்டவ்யம். உப்ப்லவ: - உபத்ரவ:, குலாதிதோஷ மென்றபடி. 'தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே' இத்யாத்யாக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - இப்பாஷை நடையாடி இத்யாதி. பாஷாந்தரங்களிலே - பாஷாந்தரவத்தேஶேஷு; ஏதத்பாஷாரஹித தேசங்களிலே யென்றபடி. விலக்ஷணர் - லோகஸாரங்கமுநி ப்ரப்ருதிகள். நன்மை - சேதநருச்யநுகுண பலப்ரதத்வம், அர்யாபதேசருபதயா போக்யத்வம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நத்வம் முதலானவை. அவைதிகருங்கூட இதி - வைதிக பரிக்ரஹமின்றிக்கே அவைதிகர் பரிக்ரஹித்தாலாயிற்று தோஷமாவது. வைதிகபரிக்ரஹ முண்டாயிருக்கச்செய்தே அவைதிகபரிக்ரஹ முண்டானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ப்ரத்யுத ஶ்லாக்யதா ஹேது வென்றபடி. 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தை' என்றதுக்கு உத்தரம் - வேதநமென்றும் இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாதிகளில் வேதநம். "[illegible]" இத்யாதா வுபாஸநம். பக்தியை காமத்வேந சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - உத்தமஸ்த்ரீக்கு உத்தமநாயக விஷயாநுராகம்போலே தமக்கு பகவத்ப்ராவண்யாதிஶய ஸூசநார்த்தமாகவும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணருக்கு மோக்ஷஶாஸ்த்ரத்திலே ருசிபிறக்கைக்காகவும். 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே' இத்யாதிக்கு உத்தரம் - ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை இத்யாதி. வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை விதித்ததென்றபடி. விஹிதத்வ ப்ரஶ்ந பரிஹாராநந்தரம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாகப் பின்னையும் சிலவைபவாதிசயங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபாத்யனான இத்யாதி. 'எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும்' என்றவிடத்திலே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இத்தால், இப்ப்ரபந்தத்தில் ஏகாமஶத்திலும் அர்த்தவாதஶங்கையில்லை என்று இந்த ஹேதுவுக்கு பாவம். எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும் என்கிறதுக்கு - அவிஶம்பேந ப்ரதீதி ஜநகத்வ மர்த்தம். பக்திக்கு உத்பாதகங்கள் என்றது - 'இப்பத்தால் பத்தராவர்' என்றத்தைப்பற்ற. "உருளாநிற்பன்

க்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான ஸக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ஸ்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிஸயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவற்றிற்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும் புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டியில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

ஸகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனை அநுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக்கூப்பிடுகையுங் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்; - ஓரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரியத்வப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும், "வைராக்³ய [illegible]" என்றும், *"மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே; பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாது; யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக ஸகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்ஸத்தையும் இழந்து † "எந்நாள யானுன்னை யினிவந்துகூடுவன்" என்றும், ‡"பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும், $"போரவைத்தாய்புறமே" என்றும், §"கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னாயே" என்றத்தைப்பற்ற.

உத்பந்நையான இத்யாதி - இந்த ஹேதுத்வயமும் பரம்பரயா புருஷார்த்த பர்யவஸாயித்வபரம். 'ஸ்ரவணாதிகளில்' இதி - ஆதிசப்தேநோச்சாரணாதி ரப்தீயதே. இவ்விடத்திலே ஸ்ரவணாதி வேளையிலேதானே கரதலாமலகவத் ஸ்பஷ்டார்த்தபோதஜநகத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். இத்தால், ஜடிதிப்ரமாஜநகத்வரூப ப்ராமாண்யாதிசயம் சொல்லுகிறது. "கேட்டாரார்," "இன்பம்பயக்கும்" என்றத்தைப்பற்ற, 'நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்கள்' என்றது. வேதத்தில் - வேதத்தை. யத்வா, இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலுமித்யந்வய꞉. அதாவது - "சுடர்மிகுசுருதியுள்" "முதுவேதமுதல்வன்" "வேதநீரன்" இத்யாதியை நினைக்கிறது. 'ப்ரஹ்மகாரணவாதம்' என்றது - "தானோருருவே தனிவித்தாய்", "வேர்முதலாய் வித்தாய்" இத்யாதியை நினைத்து. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமென்றது - "சிந்தித்துய்மினோ" "சிந்திப்பேயமையும்" இத்யாதியைப்பற்ற. √ பூர்வோக்த மஹாவாக்யத்திலே 'எதிர்சூழல்புக்கு' இத்யாத்யம்ஸத்தை அவலம்பித்து ஸங்கிக்கிறார் - 'பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே' இத்யாதி; விஸத விஸததர விஸததமமாக அநுபவித்துப் பரிபூர்ணரான இவர்க்கு என்றபடி. இத்தால், இவருக்கு ஸம்ஸ்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமேயிறே. இது கர்மமடியாக வந்ததன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேதங்கூடாதென்று ஸங்காதாத்பர்யம். 'ஓரோகுணத்தை' இதி - ஸமுதாயேந அநுபவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபவித்தாலென்றபடி. ஸ்ப்ருஹையை - ஸ்ப்ருஹையையும். உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'பரமாத்மநி', 'மாற்பால்' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதௌ. அபரமாத்மநி - பகவத்வ்யதிரிக்த க்ஷுத்ரவிஷயே. 'மாற்பால்' இத்யாதி: ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக ஸ்த்ரீகளுடைய தோளிணைகளில் நசையற்று இத்யர்த்த꞉. சுழிப்பவென்று - குணாந்தர ஸ்ப்ருஹாஜநகத்வமும் ஸூசிதம். ஸ்ப்ருஹாமாத்ரமொழிய அநுபவமில்லையோ? என்ன, 'பின்னை' இத்யாதி. 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலும்' இதி: அத்ர ஆதிஸப்தேந ஸம்ஸார ஸ்மரணம் விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்கிறது அநுஸந்தேயம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணத்துக்கும், விஷயஸ்மரணத்துக்கும், ஸம்ஸார ஸ்மரணத்துக்கும் பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரித்து அது கிடையாமையால் வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலுசந்தை 'எந்நாள்' இத்யாதி. 'நான் உன்னை இனிவந்து கிட்டுவது எந்நாள்? பலவிஷயங்களை நீ காட்டி முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ? உனக்குப் புறம்பான விஷயப்ரசுர ஸம்ஸாரத்திலே போரவிட்டுவைத்தாய். என்னை யழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் இன்னம் ஸமீபியாதோ' இத்

* மூன்றாந்திருவந்தாதி-கச. † திருவாய்மொழி-ரு, உ, க. ‡ ஷை ச, கூ, கூ. $ ஷை [illegible]

னங்குறுகாதோ" என்றும் கூப்பிடாநிற்பர் அவனை அநுபவிக்கப்புக்கால் * "அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே" என்றும், † "பருகிக்களித்தேனே" என்றும், ‡ "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்றும். § "தொண்டீரேல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தும்" என்றும், ¶ "எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பு மாசதிர்துபெற்று நம்முடைய வாழ்வுவாய்க்கின்றவா" என்றும் தாமும் தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர். இப்படி பஹுசதுரனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசயபக்திமான்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுகதுக்கராய், அவனை யல்லது அறியாதபடியாய் பகவதநுபவஸுகம் மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப் போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிக்கிறனவாகவும், விச்லேஷமென்று ஒருவகையுண்டென்றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விச்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ச்லேஷ ரஸமுண்டென்றும் அறியாதே இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு "நீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" இத்யாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவர்க்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயேண உண்டாயிருக்கையாலே இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றாயிற்று நம்முதலிகள அருளிச்செய்வது. ஆனால், சேதநர்க்கு ஸ்த்ரியந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷகபோக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைகதாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; – திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று

யர்த்தம். விச்லேஷ ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதம் ஸம்ச்லேஷமாஹ – 'அவனை யநுபவிக்க' இத்யாதி. அடியேனித்யாதிக்கு – சேஷபூதனான நான் முதல்முன்னமே – ப்ரப்ரதமமே யடைந்தேன். பருகி – [illegible] த்து. களித்தேன் – நிரதிசயாநந்தத்தைப் பெற்றேன். உண்டுகளித்தேற்கு – நித்யாநுபவம்பண்ணி ஆநந்தித்த எனக்கு. உம்பர் – மேலொருதேசவிசேஷத்திலே போய்ப் பண்ணும் அநுபவத்தில். என்குறை குறைகிடந்ததேது? தொண்டீர் – பகவத்பாகவத விஷயத்தில் சபலரானவர்களே! எல்லீரும் வாரீர் – இப்போகத்தை இழவாதே எல்லாரும் வாருங்கோள். தொழுது தொழுது நின்று – ப்ரீதிபரவசராய்க் கொண்டு நிரந்தர பகவதநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணிநின்று. ஆர்த்தும் – ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம். எமர் இத்யாதி – கீழேழு, மேலேழு, அர்த்தாத் மத்யேயேழு: ஆக, இருபத்தொரு ஜந்மங்களிலும், எமர் – மதீயரானவர்கள், கேசவன் தமரானார்கள்: இது, மாசதிர் பெற்று – நிர்ஹேதுக பகவத்ஸ்வீகாரமாகிற இந்த மஹாதிசயத்தைப் பெற்று. நம்முடையவாழ்வு – நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா – வளருகிறபடி என்? என்று பொருள். உக்தஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களினுடைய சமாப்தியை அருளிச்செய்துகொண்டு நிகமிக்கிறார் – 'இப்படி' இத்யாதி. 'பக்திமான்களாய்' என்ற அநந்தரம் "அபூவ" என்று அத்யாஹார்யம். 'அவனை யல்லதறியாத படியாய்' என்ற அநந்தரம் 'இருக்கிற இவர்' என்று அத்யாஹார்யம். விச்லேஷதசையில் 'நீயுந் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" என்றிருக்கையாலே ஸம்ச்லேஷ தசையிலும் 'தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்கிறனவாக' என்று அர்த்தாத் ஸித்தமாதல்; யத்வா, "மாயக்கூத்தனில்" – "நன்றுமே" என்றதிக்கு 'எம்பெருமானை யநுபவிக்கிறநாடுகாண்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?' என்ற பிள்ளான்நிர்வாஹத்தைப் பற்ற முக்யமாகவுமாம். 'ஸுகிக்கிறனவாகவும்' என்ற அநந்தரம் 'நினைத்தும்' என்று அத்யாஹாரம். 'நீயுந் திருமாலால்' இதி: நீயும் ஸ்ரீய:பதியாலே நெஞ்சுபறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ? என்றபடி. சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி – இவர்க்கு இத்யாதி. 'தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுக்கராய் அவனை யல்லது அறியாதபடி யிருக்கிற' என்று பகவத்குணைகதாரகத்வஞ் சொல்லிற்று, "[illegible]" என்கிறபோலே லோகத்ருஷ்டாகார விருத்தமாக பகவத்குணைகதாரகரென்னக்கூடுமோ? என்கிற அபிப்ராயத்தாலே சங்கிக்கிறார் – 'ஆனால்' இத்யாதி. "நஹி த்ருஷ்டேऽநுபபந்நம் நாம" இத்யபிப்ராயேண பரிஹாரதி – 'திருவயோத்யையிலும்' இதி: ஸ்தாவரஜங்கமங்களிலே இந்த ஆகாரம் கண்டால் ஆழ்வார்க்கு கிமுத என்று கருத்து. 'ராமகுணைகதாரகங்கள்' என்கிறவிடத்திலே "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:"

* திருவாய்மொழி – ௨, ௩, ௬. † ஷை ஷை ௯. ‡ ஷை ௧௦, ௮, ௭. § ஷை ௫, ௨, ௨. ¶ ஷை ௨, ௭, ௧.

கோள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். விஶ்லேஷமாவது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பண்ணி அதுபெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்த்யாய் ஸர்வநியந்தாவாய் நிரவதிக க்ருபாவானாயிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய அநுபவத்தை முடியநடத்தாதே இவ்வநுபவத்தை விச்சேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமேன்? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே இவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்; மேன்மேலென த்ருஷ்ணைபிறக்கைக்காகவும். எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி பெறுவிட்டவாறே ஶோகமோஹங்கள் பிறக்கும் இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வார்க்கு வந்த தசை அந்யாபதேசப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மவிஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்திவிரோதியைச் சொல்லும் சில; அவஶிஷ்ட

[illegible] ஶாநாம்' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். குணாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், குணாந்தராநுபவாலாபம் - விஶ்லேஷமென்று. 'தூரோகுணத்தை' இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழ் அருளிச்செய்தபடி யன்றிக்கே மாநஸாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம் - விஶ்லேஷமென்று ப்ரகாராந்தரேண விக்ரஹ ப்ரயுக்த ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி யிருக்கிற' இத்யாதி. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு - பகவத்குணைகதாரகராயிருக்கிற இவர்க்கு 'ஸர்வஜ்ஞனாய்' இத்யாதி விஶேஷணங்களுக்குக கருத்து-அஜ்ஞத்வாஶக்தத்வ பாரதந்த்ர்யத்வ நிர்தயத்வ நிஸ்ஸம்பந்தத்வாதிகளன்றோ விச்சேதஹேதுக்க ளென்று, கீழ் ஶங்கைக்கு இரண்டுவகையாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - திருவயோத்யையிலும் இத்யாதி. 'அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்' என்றது - "ஆற்றநல்லவகை காட்டுமம்மானை" என்றத்தைப் பற்ற. "காதல் கடல்புரையவிளைவித்த" இத்யாதியைப் பற்ற, 'மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும்' என்றது. 'பிறக்கைக்காகவும்' என்ற அநந்தரம் "விச்சேதிப்பித்தான்" என்று கூட்டுவது. இப்படி ஹிதபுத்யா செய்தானாகில் ஶோகமோஹங்களுண்டாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன, 'எம்பெருமான்பக்கல்' இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே, 'ஆகையாலே' என்று கூட்டுவது. இந்த ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களே அந்யாபதேஶப்பேச்சுக்கும் ஹேதுவென்கிறார், 'இப்படியுள்ள' இத்யாதி. கலவியில் அந்யாபதேஶம் - "கருமாணிக்கமலையும்," "மெய்மருதோளிணையும்." "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமானவை - பிரிவில் அந்யாபதேஶம். ஆக, 'இப்படிபகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை' இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாலே ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தைப் ப்ரஸ்தாவித்து, ப்ரஸ்துதமான வைலக்ஷண்யத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாநமுகேந த்ருடீகரித்து, அநந்தரம் விஶ்லேஷாபத்தி, தத்கார்யாக்ரோஶப்ரகாரம், தத்ப்ரதிகோடித்வேநோபஸ்தித ஸம்ஶ்லேஷஹர்ஷம், தத்பயசரமாவதி, தத்பயாநுவ்ருத்யாபதநாமவிசேஷம், ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷ ஸ்வரூபம், தத்பரிப்ரவ்ருத்த ஶங்காபரிஹாரங்களுமெல்லாம் அருளிச்செய்து நிகமித்தார்.

இனிமேல் இப்ப்ரபந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறனவென்று ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் - 'இப்ப்ரபந்தங்களில்' இத்யாதி. "சில, சில" என்றது - "உயர் திணை அணையென்று" இத்யாத்யாசார்யஹ்ருதயோக்தியிலே விஶதம். அதாவது - உயர்வற திண்ணன் வீடு அணைவது ஒன்றுந்தேவும் ஆகிற நாலுதிருவாய்மொழிகளும் - ப்ராப்ய பகவத்ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரம்; பயிலுஞ்சுடர் எருளும் கண்கள் கருமாணிக்கம் ஆகிற நாலும் - ப்ரத்யகாத்மவிஷயம்; நோற்றநோன்பு ஆராவமுது மானேய்நோக்கு பிறந்தவாறுகளாகிற நாலும் - உபாயபரம்; எம்மாவீடு ஒழிவில்காலம் நெடுமால் வேய்மரு என்கிற நாலும் - பலப்ரதிபாதகம்; வீடுமின் சொன்னால் ஒருநாயகம் கொண்டபெண்டிர் என்கிற நாலும் - விரோதி ஸ்வரூப பரமென்றபடி; மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்தபஞ்சக

மானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேஶ்யம் - பலம்; ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - த்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை யர்த்திக்கிறார்; திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்குபோக்யமான தன்னுடையவடிவழகைக் கலம்பகன்மாலையைப் பணியாக எடுத்துக்காட்டுமாபோலே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுபவித்தார் பூர்ணமாக; பெரியதிருவந்தாதியில் - நிரதிஶயபோக்யனை எம்பெருமானை அநுபவிக்கையாலே ததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார்; திருவாய்மொழியில் - இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ஶ்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய்த் தனக்குத்தகுதியான திவ்யதேஹத்தையுடையனுமாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய ஶங்கசக்ராதித்வ்யாயுததரனுமாய்ப் பரமவ்யோமத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானும் பிராட்டிமாருங் கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி அஸ்த்ராபரணாபிமாநிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளினனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க ஸ்வஸங்கல்பாயத்த ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் தனக்குஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்ம

த்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே 'அவஶிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்கள்' என்கிறார். புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்று கீழே சொல்லிவைத்து இங்கே அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, 'இவற்றில் உத்தேஶ்யம்' இத்யாதி. உத்தேஶ்யம் - ஆகாங்க்ஷிதம். 'ததர்த்தமாக' இதி. கைங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயபூத ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்ய விஷயபூத [illegible]ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்யாவாப்தௌ ததநுரூபோபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஏதத்ப்ருஶமைங்கர்யத்தின் விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஆகையாலே, மற்ற நாலர்த்தமும் ஏதநுபயுக்ததயா வந்ததென்றபடி.

இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் ப்ரதிபாத்யார்த்தம் ஏது? என்ன, 'இவற்றில் ப்ரதம ப்ரபந்தமான' இத்யாதி. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிறபடியே "இனியாமுறாமை" "அழுந்தார்" என்று உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிரண்டிலும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே இதுவே திருவிருத்தத்துக்கு ப்ரதானதாத்பர்யம். 'த்வதநுபவ விரோதியான' என்றது - கைவல்யவ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக. 'வடிவழகை' என்கிற விடத்தில் - அவயவ ஸௌந்தர்யமும் ஆபரண ஸௌந்தர்யமும் சொல்லுகிறது, "செக்கர்மாமுகிலுடுத்து" இத்யாதியைப்பற்ற. கலம்பகன்மாலை - நாநாவர்ணங்களான புஷ்பங்களைத் தொடுத்த மாலை. பணியாக - வகுப்பாக; போக்யமாக வென்றபடி. "நற்பூவைப்பூவீன்றவண்ணன்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'நிரதிசய போக்யனை' என்றது. எம்பெருமானையநுபவிக்கையாலே, அநுபவித்துப் பிரிகையாலே என்றபடி.. 'த்ருஷ்ணைபிறந்து' என்றது-"அன்பேபெருகமிகும்"என்றத்தைப்பற்ற. "நாவின்தொடை கிளவியுட்பொதிவோம் இயற்றுவா யெம்மொடுகூடி" "ஏத்தமுயல்" "நீகதியாய் நெஞ்சேநினை" இத்யாதியைப்பற்ற - 'பேசியும் நினைத்தும்' என்றது. 'திருவாய்மொழியில்' இதி: 'இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக' என்றதுக்கு - 'நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு' என்கிறத்தோடு அந்வயம். 'ஶ்ரிய:பதியாய்' என்றது-"உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்" என்றத்தைப் பற்ற. "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாத்யுக்தமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை நினைத்து, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்றது என்று [illegible] ஆறாயிரத்திலே பிள்ளான். "நலமுடையவன்" என்றத்தைப்பற்ற, 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்றத்தைப் பற்ற, 'திவ்யதேஹத்தையுடையனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்ற விக்ரஹயோகத்திலே திவ்ய பூஷணாயுதங்கள் அந்தர்ப்பூதங்கள். யத்வா, "அந்தாமத்தன்பு" இத்யாதியைப்பற்ற, 'திவ்யபூஷண' இதி. "சங்குவில்வாள்தண்டுசக்கரக்கையற்கு" "ஒண்சங்கதை" இத்யாதியைப்பற்ற, 'சங்கசக்ர' இதி ஆதல். பரமவ்யோம நிலயத்வமும் திவ்யமஹிஷீ விஶிஷ்டத்வமும் "அயர்வறுமமரர்கள்" என்றத்திலே ஸித்தம். தனிக்கோல்-ஏகாஜ்ஞை. 'அமரர்களாலே' என்றது - 'மற்றமரராட்செய்வார்" இத்யாதியைப் பற்ற. ஸ்வஸங்கல்பாயத்த இதி : ஸ்வரூபாதிகளினுடைய ஸங்கல்பாயத்தத்வம் நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கி மூன்று பாட்டிலே கண்டுகொள்வது. 'ஶரீரதயாஶேஷம்' என்

தயா சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்துத் தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நாராயணாதிநாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய்; ஏவம்விதனாக 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்'' என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்தனுமாய் இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்த் தன்னுடைய அவதாரங்களிலும் உதவப்பெறாத ஶர்ஹநிர்ஹாக்யர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய் பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனாய் அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தானே ஆஶ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கும் ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு அநுபவித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப்பெற்று முடிக்கிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுமவையெல்லாம் அவ்வவதிருவாய்மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றுவது - நாநாரத்நபரிபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளாலே பரிபூர்ணனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஶ்வரனாய் ஸ்ரியபதியாக அபௌருஷேய

றது ''உடன்மிசையுயிரென'' என்றத்தைப்பற்ற. வ்யாப்தியும் தோஷாஸ்பர்ஶமும் - ''புலனொடுபுலனலன்'' என்றத்தைப்பற்ற. நாராயணாதிநாமவாச்யத்வம் - ''வண்புகழ் நாரணன்'' என்றத்தைப்பற்ற. 'ஏவம்விதன்' என்றது, கீழேயும் மேலேயும் கடாக்ஷித்து. சுடர்மிகு சுருதியு ளுளன் - காந்திமிக்க ஶ்ருதியிலே உளனானவ னென்றபடி. ''அளிவொறையாய் நின்ற பரன்'' என்றதைப்பற்ற - 'இப்படி விஸஜாதீயனுமாய்' என்றது. கீழ்ப் பரத்வத்தைச்சொல்லி மேல் விபவத்தைச் சொல்லுகிறது: ''ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலேயும் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும் தேவமநுஷ்யாதிஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்' இத்யந்வய. ''பத்துடையடியவரில்'' ப்ரமேயம் - 'திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்' என்றது. இனி ''அஞ்சிறையமடநாரை'' தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தஞ் சொல்லிக்கொண்டுபோகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, 'தன்னுடைய அவதாரங்களிலும்' என்று தொடங்கி. 'கர்ப்பநிர்ப்பாக்யர்' என்றது-''கருவிலேதிருவிலாதீர்'' என்கிறபடியே கர்ப்பப்ரப்ருதிநிர்ப்பாக்ய ரென்னுதல், அவதார காலத்திலே கர்ப்பஸ்தரையாகிற பாக்யமில்லாதவர்க ளென்னுதல். 'இழக்கவேண்டாத படி' என்றதுக்கு - ''வந்து நின்றருளியும்'' என்றத்தோடு அந்வயம். அபராதஸஹதை ''அஞ்சிறையமடநாரையிலும்'' ஸ்வாராததை, ''பரிவதிலீசனிலும்'', அத்யந்த பாரதந்த்ரயம்.- ''ஒழிவில்காலத்திலும்'', அவஶிஷ்டங்கள் ''பொருமாநீள்படை''யில் ''நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்றதிலுங் கண்டுகொள்வது. ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான முதற்பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து ''அவாவற்றுவீடுபெற்ற'' என்றத்தோடேசேர்த்து நிகமிக்கிறார், 'இப்படியுள்ள' இத்யாதி.''ஸ்ரியபதியாய்''என்று தொடங்கி ''இப்படி விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து'' என்னுமளவும் ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு - ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ''ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே'' என்று தொடங்கி ''கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்'' என்னுமளவும் - ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ''வரவாறொன்றில்லையால்'' ''வெறிதேயருள்செய்வர்'', ''என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்'' இத்யாதியைப் பற்ற, 'நிர்ஹேதுகமாக' இத்யாதி. 'முடிக்கிறார்' - தலைக்கட்டுகிறார். முதற்பத்தில் ப்ரமேயகதநம் போருமோ? மற்ற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் ஏது? என்ன, 'இனிச்சொல்ல' இத்யாதி.

முதல்திருவாய்மொழி எல்லாத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமென்று விவக்ஷித்து, ததநுகுணமாக த்ருஷ்டாந்தமும் தார்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார்- 'முதல் திருவாய்மொழியில்' இத்யாதி. திரள-ஸமுதாயாகாரேண.முதற்பாட்டில் ப்ரமேயம்-'ஸ்வரூபரூபகுண இத்யாதி. ''யவன்'' என்று ஸ்வரூபமும், ''சுடரடி'' என்று ரூபமும், 'உயர்வற'' இத்யாதியாலே குணங்களும்,''அயர்வறுமமரர்களதிபதி'' என்றுவிபூதியும் சொல்லுகிறது.''மிகுநரையிலன்'' என்றத்தைப்பற்ற, 'எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு' என்கிறது. மூன்றாம்பாட்டுத்தொடங்கி நாலுபாட்டிலும்ஸகலவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் பகவததீந

மான ஸூத்ருடப்ரமாணஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்பரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து; அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி எவம்விதனானவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதிலுண்டான முத்துமாணிக்காதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிசெய்தார் இவரேயல்லர்; பாரதராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள்ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

பரஸ்வரூபம் அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும் கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணமாய, விபுத்வாத்தேஶதஃபரிச்சேதரஹிதமாய் நித்யத்வாத் காலத:

மென்கையாலே 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' எனகிறது, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்கையாலே 'ஶ்ருதிப்ரபத்தியாக' இத்யாதி. "சுரரறிவருநிலை" "உளனெனிலுளன்" என்கிற இரண்டுபாட்டையும் பற்ற, 'பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி' என்றது. வ்யாப்திஸௌகர்ய ப்ரதிபாதகமான பத்தாம்பாட்டில் ப்ரமேயமும் 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' என்றத்திலே ஸூசிதம். "அளிபொறையாய் நின்றபரன்" என்றதைப்பற்ற, 'ஸவிபூதிகனான' இத்யாதி. 'எவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்' என்கையாலே, 'பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முதற்பாட்டில் க்ரியையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது' என்று அருளிச்செய்வர். ஸ்வரூப ரூபாதிகளை முதல்திருவாய்மொழியிலே தானேசொன்னால் குறைத்திருவாய்மொழிகளுக்கு விஷயமேது? என்ன, 'கடலை' இத்யாதி. 'ஓரோவகைகளிலே' என்றது - பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்ய மென்கிற வகைகளிலே யென்றபடி. இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தர ரூபேண சொல்லுவானென்" என்ன, 'இப்படி செய்தார்' இத்யாதி. இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்று கருத்து. 'ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்' - பண்ணினார்கள். ஸங்க்ரஹவிஸ்தர ரூபேண ப்ரபந்தீகரணம் ஶ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; இவ்விடத்தில் "விஸ்தரேண்ருஷய: ப்ராஹ: ஸம்க்ஷிப்ய வ்யாஸவர்ஜிதா: । இஷ்டம் ஹி விதுஷாம் லோகே ஸமாஸவ்யாஸதாரணம்" என்கிறது அநுஸந்தேயம்.

முன்பு ஸங்க்ரஹேண சொன்ன தத்வத்ரயத்தையும் புநஶ்ச விவரிக்கக்கோலி, முன்பு பரஸ்வரூபத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்யாமையால் அதலைத முந்துற அருளிச்செய்கிறார், 'பரஸ்வரூபம்' இத்யாதி. கத்யத்திலே "அகிலஹேயப்ரத்யநீக" இத்யாதி சூர்ணையை ஸ்ருதீகரித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய்' என்னுமளவும். அகிலமென்று - தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி. அவர்கள் ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகன் - நிராஸகனென்று, பாத்யபாதக பாவலக்ஷண விரோதஞ் சொல்லுதல்; அகிலமான ஹேயமென்று, த்ரிவிதாசேதநகத ஸ்வரூப விகாரம். த்ரிவிதசேதநகத ஜ்ஞாநஸங்கோசஸுகித்வதுஃகித்வங்கள், சேறுதோய்ந்து கழுவின ஆகாரம், அணுத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற இவற்றைச் சொல்லி, எதத்ப்ரத்யநீகனென்று ஸஹாநவஸ்தாநலக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல். பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாலங்காரமாகிலும் ஸ்த்ரீக்கும் புருஷனுக்கும் ஶமஶ்ருஸ்தநோத்பேதங்களைப்போலே ஸ்வதந்த்ரேஶ்வராபேக்ஷயா ஹேயமாகலாமிறே. கல்யாணைகதாநத்வமாவது - கல்யாணகுணாநாம் எகாஸ்பதத்வ மென்னுதல்; யத்வா, பாவப்ரதாந நிர்தேஶமாய், கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்யைகாஶ்ரய மென்னுதல்; கல்யாணஶப்தத்தாலே - கல்யாணப்ரதத்வத்தை விலக்ஷித்து, 'ஆஶ்ரிதர்க்குக் கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகரூகனென்னுதல்; 'ஆஶ்ரிதாநாம் கல்யாணப்ரதத்வே ஜாகரூக:' இதி கத்ய வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் அருளிச்செய்தார். ஜாகரூக: - எகாக்ர:. "ஸதைகரூபரூபாய" இத்யாதி.... இத்யமர:. "நித்யம் விபும் ஸர்வகதம்" என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே அநந்தசப்தார்த்தமான த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'விபுத்வாத்' இத்யாதி. வஸ்து பரிச்சேதராஹித்யமாவது - ஸத்ருஶவஸ்த்வந்தராராஹித்யமும் ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வமுமாகையாலே உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வமும்' இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்தமயத்வமாவது - ஆநந்தரூபஜ்ஞாந

பரிச்சேத ரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ஒரு ப்ரகாராந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமுமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநபலைஶ்வர்ய ஶீலாத்யநந்த கல்யாணகுணகணமஹோததியாய் ஸ்ரீயப்பதியாய ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய் ஶுத்தஸத்வமயமாய ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய் புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகமாயக்கொண்டு ஶேஷியாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம் மஹதாதிவிகாரங்களையுடைத்தாய் நித்யமாய் த்ரிகுணாத்மிகையாய் ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணையாய் அநேகப்ரஜைகளுக்கு ப்ரஜநபூதையாய எம்பெருமானுக்கு ஶரீரதயா ஶேஷமாய் சேதநர் கர்மாநுகுணமாக ஆச்சிக்க இந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதிதத்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய் இப்படி எம்பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய்த்

ஸ்வரூபத்வம்; அநந்யாதீந ப்ரகாரஶ்த்வாஹலாதகாதஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்வத்தையே ஸ்வரூபமாக வுடைத்தானவனென்றபடி. கீழ் 'கல்யாணைகதாந' என்றது - ஸாவப்ரதாநநிர்தேஶமானபோது ஜ்ஞாநாநந்தமயமாயென்றது; தத்விவரணமாதல்; ஸ்வபராபேக்ஷயா அநுகூலத்வபரமாக விஷயவிபாகம் பண்ணுதல். கல்யாணகுணபரமானபோது ஜ்ஞாநபல இத்யாதி தத்விவரணம். கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரம் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமைக்காக தத்போக்த்ரியைச் சொல்லுகிறது, ஸ்ரீயப்பதியாய் இதி. அப்ராக்ருதமாய் - அத ஏவ ஶுத்தஸத்வமயமாய் என்றபடி. "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" இத்யாதிப் ப்ரமாணஸித்தமிஷ்டவ்யம். ஸ்வாஸாதாரணமாய் - ஏதாத்ருஶவிக்ரஹம் ஒருவர்க்குமில்லை யென்றபடி. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய்: புஷ்பஹாஸமாவது - புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம். அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸௌகுமார்யம்; ஆக, புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம்போலே ஸுகுமாரமாயென்னுதல். யத்வா - புஷ்பஹாஸஶப்தம் விகாஸாஶ்ரயத்வத்தாலே புஷ்பத்தினுடைய பர்யந்தத்தி லுண்டான அவயவபரமாய், அவைகள்போலே ஸுகுமாரமென்றபடி. இவ்விடத்தில் "ஸம்ஹநநவிரோசநவத்ஸ்நாத்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "ஸர்வகந்த:" இத்யாதியைப் பற்ற, புண்யகந்த இத்யாதி. ஸர்வாபாஶ்ரயமாய் என்றது - "வஸந்தி யஸ்மிந் ஸர்வாணி ப்ரஜாநாம் ஶுபாஶ்ரயம்" இத்யாதியைப் பற்றவாதல்; அஸ்த்ரபூஷணாதிமுகேந வாதல். விக்ரஹம்போலே - விக்ரஹத்தைப்போலே யென்றபடி. "யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய" இத்யாதி ப்ரகாரேண - 'வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து' இதி. ஶேஷியாயிருக்கும் - இப்படி ஶரீரத்வேந ஶேஷியாயிருக்கு மென்றபடி. அநந்தரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி இதி; ஆதி ஶப்தத்தாலே அஹங்கார தந்மாத்ராதிகள் விவக்ஷிதங்கள். "அஜாம்" இத்யாதியைப்பற்ற, நித்யமாய் இத்யாதி. அத ஏவ, ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணமாய். விவரணம் - 'ஶுக்லக்ருஷ்ண' இத்யாதி ஆதல். "பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம்" இத்யாதியைப் பற்ற 'அநேக ப்ரஜைகளுக்கு' இதி. மஹதாதி விகாரங்களை யுடைத்தாய் இதி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி:; அநேக ப்ரஜைகளுக்கு இத்யாதிநா வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி:. "யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஶரீரதயாசேஷமாய்' என்றது. சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இதி - சேதநருடைய கர்மாநுகுணமாகப் புருஷார்த்தோபயோகி கரணகளேபராதிக ளுண்டாயிருக்கவென்று, ஈஶ்வரன் ஸ்வயம் இச்சியாநின்றுகொண்டு, தாத்ருஶேச்சாநுகுணமாக ஸ்வயமேவ "பஹு ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்க, அந்த ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதி தத்த்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்றபடி. "ப்ரயோஜநாநபேக்ஷத்வாத்" "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே" இத்யாதியைப்பற்ற, இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும் என்றது. அநந்தரமாத்மஸ்வரூபமாஹ - ஆத்ம இதி. 'அணுபரிமாணமாய்' இதி: முன்புத்தையில் லக்ஷணவாக்யத்திலே 'அணுவாய்' என்றுவைத்து, இங்கே 'அணுபரிமாணமாய்' என்றது - "ஸ்வாத்மநா சோத்தரயோ:" என்கிற ஸூத்ரஸித்தமான "உத்க்ராந்திகத்யாகதீநாம்" என்கிற ஸ்வஶப்தமும், உத்க்ருத்யமாநம் - உந்மாநமென்றும் "வாலாக்ரஶதபாகஸ்ய" "ஆராக்ரமாத்ர:" இத்யாத்யுக்தமான உந்மாநமுமாகிற அணுத்வஸாதக ஹேதுத்வயத்தைப் பற்ற. வாலாக்ரம் - வால்நெல்லின் நுனி.

தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய் ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய் நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ ப்ருதங்நிர்தேஶாநர்ஹ அநந்யார்ஹஶேஷமுமாய் பரஶேஷைகரஸமுமாய் அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; இத்தை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதேன்னில்;-- முதல் திருவாய்மொழியிலே "உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று தோடங்கி "உணர்முழுநலம் மிகுநரையிலன்", "நிலனிடைவிசும்பிடையுருவினனருவினன்"; "ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர்" என்று சோல்லிக்கோண்டு போந்து "கரவிசும்பேரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைவரனவில்திறல்வலியளிபோறையாய் நின்ற பரன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணனே பரதத்த்வமேன்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணஶப்தார்த்தம்; இதினுடைய ஶேஷமிறே

ஆராக்ரம் - ஆயுதாக்ரம். தேஜோத்ரவ்யமாய் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. "[illegible] பராஸ்ஸ்வயம்ஜ்யோதிர்பவதி" இத்யாதி. ஜ்ஞாதாவாய் - ஜ்ஞாநகுணகனாய்; "விஜ்ஞாதாரமரே [illegible] நவிஜாநீயாத்" இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்த குணகனாய் - கீழ் 'ஜ்ஞாதாவாய்' என்று ஜ்ஞாந குணகத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஆநந்தகுணகத்வமும் சொல்லுகைக்குத் திரியட்டும் அநுவதிக்கிறு ரென்றபடி; ஆகையாலே, புநருக்தியில்லை. 'ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே' ஜடவஸ்துக்களில் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி. இத்தால், சித்தென்றபடி. திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயார்த்தத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ இத்யாதி. அநந்யார்ஹ ஶேஷமுமாய் என்று - ப்ரணவார்த்தம். பரஶேஷைகரஸமுமாய் என்று - சரமபதார்த்தம். அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாய் என்று நமஶ்ஶப்தார்த்தம். அப்ருதக்ஸித்யர்ஹமாவது - பிரிக்கைக்கு யோக்யமன்றியிலே யிருக்கை. ப்ருதங்நிர்த்தேஶாநர்ஹமாகையாவது - பிரியச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. ஶேஷைகரஸத்வம் - கைங்கர்யபோகத்வம். ஶேஷதா - கைங்கர்யம். தத்த்வப்ரஸங்காத் தத் விஷயஜ்ஞாநாதிக்யரூப வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் - இத்தை [illegible] படி இத்யாதி. இத்தை - தத்வத்ரயத்தை.

"ஸம்க்ஷிப்தஸ்ய விஸ்தாரோ விஸ்தரஸ்ய ஸங்க்ரஹ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே கீழ் வாக்யத்வயோக்தமான அர்த்தபஞ்சகத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - இவ்வாழ்வார் இத்யாதியால். செய்ததாயற்ற அர்த்தம் - ப்ரதிபாதிதமாய்த் தீர்ந்த பொருள். அதில் முதல் பரஸ்வரூபத்தைநிரூபிக்கக்கோலி அந்தப்பரனுகிறான் நாராயணனென்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை முதல்திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்றுகாட்டுகிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி. 'உயர் திண் அணை' இத்யாதியாலே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே வகையிட்டு அருளிச்செய்கதுக்கும் அடி இதுவாயிற்று. உணர்முழுநலம் - முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான. மிகுநரையிலன் - மிக்காரையுடையனல்லன்; நிலனிடை - பூமியிலும், விசும்பிடை - ஸ்வர்க்கலோகத்திலுமுண்டான, உருவினன் அருவினன் - ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர் - ஆகாமிகளாயும் அதீதமாயுமுள்ள வஸ்துக்களுந் தாமேயாய்நின்றவர். கரவிசும்பு இத்யாதி - ஸூக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாஶம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி இவற்றின்மேலேயுண்டாய் இவற்றுக்கு ஸ்வபாவமான ஶப்தஸ்பர்ஶம், தாஹகத்வ ஶக்தி பலம் குளிர்ச்சி தாரகத்வம் இத்தர்மங்களோடு தர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று பொருள். இவை நாராயணஶப்தார்த்தமானபடி என்? என்ன, ஸர்வாதிகத்வம் இத்யாதி. 'மிகுநரையிலன்' இத்யாதியாலே ஸர்வாதிகத்வமும், 'உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்' இத்யாதியாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், 'ஆமவையாயவையாய்' இத்யாதியாலும் 'கரவிசும்பெரிவளி' இத்யாதியாலும் 'அயர்வறு மமரர்களதிபதி' என்கிறத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வமுஞ் சொல்லிற்றிறே. 'திண்ணன் வீட்டிலும் ஒன்றுந்தேவிலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறதே' என்ன, இதினுடைய இத்யாதி. 'திண்ணன்வீடு' என்

"ஒன்றுந்தேவும்","திண்ணன்வீடும்". அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்குவாசகமான திருநாமந்தன்னை *"வண்புகழ்நாரணன்" என்று அருளிச்செய்தார்; வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ் வர்த்தத்தை அறியலா யிருக்குமே; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே வாசக மென்று தம்திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரம் தோற்ற,†"செல்வநாரணன்";‡"திருநாரணன்", $"நாரணன் முழுவேழுலகுக்குந்நாதன்",¶"காராயினகாளநன்மேனியன் நாராயணன்", §"திண்ணம்நாரணம்" என்று ஆதரித்துக்கொண்டு போந்து**"வாழ்புகழ்நாரணன்"என்று வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமென்கிற நிர்ப்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார; இனி, ††"மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்"என்று தொடங்கி‡‡"திருவுடையடிகள்"என்றும்;$$"மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்" என்றும்;¶¶"நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பன்" என்றும், §§"கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே" என்றும் சோல்லிக்கோண்டு போந்து, ***"திருவாணை" என்றும், †††"கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பே" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்த்வமென்றும் சோல்லிற்று. இத்தால்;நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்திற் பதத்வயத்தாலும்அருளிச்செய்துகோண்டுபோரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கு மென்றதாயிற்று; ஆஶ்ரயணவேளையிலே "மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்" என்று தொடங்கி, ஹோமவேளையிலே ‡‡‡"கோலமலாப்பாவைக்கன்பாகியவென்னன்பே" என்று சொல்லுகையாலே, ஆஶ்ரயணவேளையோடு ஹோமவேளையோடு வாசியற ஒருமிதுநமே உத்தேஶ்ய

றது 'அணைவ தரவணை' க்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வர்த்தத்துக்கு - ஸர்வாதிகத்வாத்யர்த்தத்துக்கு. வண் புகழ் நாரணன் - அழகிய குணங்களை யுடைய நாரணன், அர்த்தகதநம் போராதோ? வாசகஶப்தமும் சொல்லவேணுமோ? என்ன, வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. வ்யாபகாந்தரங்கள் - வாஸுதேவ விஷ்ணு நாமங்கள். இதுவே யென்கிற அவதாரணம் - ப்ராதாந்யபரம். அஸக்ருதுக்தி ஆதரகார்யமென்று தோற்றுகைக்காகப் பலசந்தைகளையும் எடுக்கிறார், செல்வ நாரணன் இத்யாதி. செல்வ நாரணன், திருநாரணன் - ஸ்ரீமானான நாராயணன். நாரணன் முழுவேழுலகுக்கு நாதன் - நாராயணஶப்தவாச்யன் ஸமஸ்தமான ஏழுலகுக்கும் நாதனானவன். காராயின இத்யாதி - காளமேகம்போலே ஶ்யாமலமாய் அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனான நாராயணன். திண்ணம் நாரணம் - நிஶ்சிதமாகத் திருநாமமான நாராயணஶப்தமே எண்ணுங்கோள். வாழ் இதி - ஆநந்தாவஹமான குணங்களை யுடைய நாராயணன். வழி - அர்ச்சிராதிமார்க்கம். தலைக்கட்டுகையாலே என்கிறதுக்கு - "உபக்ரமோபஸம்ஹாரௌ" இத்யாதியிலே நோக்கு. இனி-இதுக்குமேலே. வஸ்துவுக்குப் பரத்வம் சொல்லுமளவில் ஶ்ரிய:பதித்வமும் அதுக்கு உடலாகச்சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார், மலர்மகள் இத்யாதி. இப்பாசுரங்களுக்கு அர்த்தம் - தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டி விரும்பும்படியான பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமியானவன். திருவுடையடிகள் - ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய. மைய இத்யாதி - மையணிந்த கண்ணை யுடையவளாய்த் தாமரைப்பூவில் வஸிக்குமவளான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மார்பையுடையவன். நமக்கும் இத்யாதி - நித்யஸம்ஸாரியான நமக்கும், பத்மவாஸினியான பிராட்டிக்கும் ஆநந்தஜநகனானவனே. கோல இத்யாதி - அழகிய பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டாதே. திருவாணை - பிராட்டியுடைய ஆணை. கோலமலர் இத்யாதி - அழகிய பத்மவாஸினியான பிராட்டிக்கு அன்பனாய், அத்தாலே என்பக்கலிலும் அன்பையுடையவனே. இத்தால் நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி:- ரஹஸ்யத்தில்-த்வயத்தில். பதத்வயத்தாலும் - பூர்வோத்தரகண்டாதியில் 'ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே' என்கிற பதத்வயத்தாலு மென்றபடி. அருளிச்செய்து கோண்டு போரும் அர்த்தம் - புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். உக்தவிவரணம் - ஆஶ்ரயணவேளையிலே இத்யாதி. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகவும், ஸங்கதி ஸ்புரணார்த்தமாகவும் வ்ருத்தத்தை நிகமியா

---

* திருவாய்மொழி க-உ-கo. † ஷை க-கo-அ. ‡ ஷை ச-க-க. $ ஷை உ-எ-உ.
¶ ஷை கூ-ரு-க. § ஷை கo-டு-க. ** ஷை கo-கூ-எ. †† ஷை க-ரு-க.
‡‡ ஷை க-ரு-கூ. $$ ஷை ச-டு-உ. ¶¶ ஷை ச-டு-அ. §§ ஷை சா-ரு-சு.
*** ஷை கo-கo-உ. ††† ஷை கo-கo-எ. ‡‡‡ ஷை க-க-எ.

மேன்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று; இப்படி பரஸ்வரூபம் நிர்ணீதமாயிற்று. பரஸ்வரூபப்ரதிஸம்பந்தியானஸ்வஸ்வரூபம் இருக்கும்படிஎன்? என்னில்;— * "உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்து" என்று ஶரீராத்மஸாவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே †"உம்முயிர்வீடுடையானிடை" என்று அந்த ஶரீராத்மஸாவந்தன்னையே உபதேசித்து, இந்த ஶரீராத்மஸாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்ஹஶேஷத்வ மேன்னுமிடத்தை ‡"தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும்$"அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்" என்றும் சொல்லி இது தச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்பதொன்றல்ல, ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமானலாயிற்று தச்சேஷத்வஸித்தி யென்னுமிடத்தை, "பயிலுஞ்சுடரொளி" "நெடுமாற்கடிமை" யிலே பரக்க அருளிச்செய்து, ¶"அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே §"அடியரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே ஸாமவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வருபமேன்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்;-|"தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று தொடங்கி, **"வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்றும்††"பணிமானம்பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட" என்றும்‡‡"முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றும் இப்படிகளாலே அடிமையே புருஷார்த்தமேன்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து 'இதுதான் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமேன்று செய்யுமளவல்ல: ஸ்வரூபப்ராப்தமேன்று செய்யுமளவல்ல: ராகப்ராப்தம்' என்று சொல்லுகைக்காக அடியிலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று கொண்டு ப்ராப்யமான குணங்களைச் சொல்லி, $$"சுவையன்திருவின்மணாளன்" என்றும் §§"தூயவமுதைப்பருகிப்பருகி" என்றும் குணவிஶிஷ்டவஸ்துவினுடைய போக்யதையையுஞ் சொல்லி, ¶¶"அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றும் ***"ஆராவமுதே" என்றும் †††"ஆராவ

நின்றுகொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணகாங்க்ஷையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் - இப்படிபரஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னேன்னில் என்றது - ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்ஙனே யென்னி லென்றபடி. உடல்மிசை இத்யாதி - ஶரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே மறைந்து எங்கும் வ்யாபதனாய். முதல்திருவாய்மொழி ஸ்வாநுபவரூப மாகையாலே, தாம்அநுஸந்தித்து என்றது. உம்முயிர் இத்யாதி - உங்களுடைய ஆத்மாவை வீடாகவுடையவன். தனக்கே இத்யாதி - எனக்கும் தனக்கும் பொதுவாகை யன்றிக்கே தனக்கே பரதந்த்ரமாம்படி என்னை அங்கீகரிக்குமதுவே. அடியேன் இத்யாதி - ஶேஷத்வைக நிரூபணீயமான என்ஆத்மாவிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் நில்லாநின்றான்; ஹேயமான ஶரீரத்தினுடைய ஹ்ருதயாம்பரத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான். அடியார் இத்யாதி - நித்ய தாஸ்யைக நிரூபணீயரான ஸூரிகளுடைய ஸங்காதங்களை ஒருசேரம்படி உடன்கூடுவ தென்றோ? அடியரோ டிருந்தமை - நித்யஸூரிகளோடு கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை. மேல் புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாஹ - ஸ்வரூபாநுரூப இதி. புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி என்னென்னில் - புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியை அருளிசசெய்தபடி எங்ஙனேயென்னி லென்றபடி. பணிமானம் இத்யாதி - அடிமையில் நாளவுந் தப்பாதபடி அடியேனை அடிமைகொண்டு. முகப்பே இத்யாதி - திருமுன்பே அழைத்து அடிமைகொண்டருளவேணும். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமேன்ற விடத்திலே-"யொமொஹாஉயவா஽வஸ்ராஉக்ஸு தாஜெயதாருநம் | ஸஜெக்ஷயாதிநரகாநுகெஜெஷவிஜாயதெ" என்றது அநுஸந்தேயம். ப்ராப்யமான - போக்யமான. சுவையன் இத்யாதி - ரஸிகனான லக்ஷ்மீபதியானவன். தூய இத்யாதி - பரிசுத்தமான அம்ருதமானவனை, நிரந்தரமாக அநுபவித்து. ஆராவமுதானாய் - த்ருப்திபிறவாத அம்ருதமா

* திருவாய்மொழி க-உ-க. † ஷை உ-கூ-ச. $ ஷை அ-அ-உ. ¶ ஷை உ-ங-க0, § ஷை ங-ங-க. ** ஷை ச-அ-உ. †† ஷை அ-ரு-எ. ‡‡ ஷை க-கூ-க. $$ ஷை க-எ-ங. ¶¶ ஷை உ-ரு-ச. §§ ஷை ரு-அ-க. *** ஷை க0 க0-ரு. ††† ஷை க0-அ-க0.

முதாறுயே'' என்றும் இந்த ஹோமத்தினுடைய நித்யாபூர்வதையைச் சொல்லி, *''உகந்துபணி செய்துனபாதம்பெற்றேன்'' என்று குணுநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னு மிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவதாத்மபாவியான புருஷார்த்த மென்கைக்காக †''ஈதே யின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்'' என்றுதலைக்கட்டுகையாலே பகவத்குணுநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அருளிச்செய்தார்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி வேஷத்தை இரண்டாந்திருவாய்மொழியிலே ''வீடுமின்முற்றவும்'' என்று கட்டடங்கச் சொல்லி அதுதன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவை எவை யென்னில்;—அஸேவ்யஸேவை த்யாஜ்ய மென்றார், ''சொன்னால் விரோத''த்திலே; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்ய மென்றார், ''ஒருநாயகத்''திலே; ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வரும் பரிக்ர ஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார், ''கொண்டபெண்டி''ரிலே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ஶாஸ்த்ரஸித்த மான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமாகத் தட்டென்? என்னில்; - பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு ஐங்கருவிகண்ட வின்ப மாகையாலும், தெரிவரிதாய் அளவிறந்து இருந்ததேயாகிலும் பகவதநுபவத்தைப் பற்றச் சிற்றின்பமாகையாலும், முமுக்ஷு வுக்கு இவை த்யாஜ்யமென்றார்; ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்தார். த்யாகப்ரகாரமிருக் கும்படியென்? என்னில்,—த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனையன்றோ; த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோ? என்னில், - வேணும்; விஷயங்களினின்றும் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே, விஷயங்களை நஶிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால்;— இரண்டும் ஒண்ணுது; கடக்க வர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஶிப்பித்து வர்த்திக் கவோவென்றால் பகவத்விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷயஸந்நிதியினின் றும் நிர்மாநுஷமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ? என்றால்,— ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலே யிருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாய் ஜந்மப்ரஸம் பிறந்தது; ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக்கிடக்கச்செய்தே அங்கே சிலமத்ஸ்யஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு விஷயப்ரவண ஞனன்; ஆகையாலே, த்யாகப்ரகாரம் இவையல்ல; ஆனல் ஏதாவதென்னில், - ‡''நீர்நுமதென் றிவை வேர்முதல்மாய்த்திறைசேர்மின்'' என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திக ளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையுந் தவிருகை த்யாகப்ரகாரமென்று பிறர்க்கு உபதேசித் தார்;₰''யானேயென்னையறியகிலாதே யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்'' என்று தாமும் அநுஸந்

ஞய். உகந்து இத்யாதி - ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கொண்டு அடிமைசெய்து உன்திருவடி பெற்றேன். ஈதே இத் யாதி - இவ்வடிமையே இவ்வாத்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிருபாதிக பந்துவானவனே. விரோதி ஸ்வரூபமாஹ - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இத்யாதி. இடைச்சுவர் - மத்யகுட்யம்; ப்ரதிபந்தக மென்றபடி. கட்டடங்க - ஸாகல்யேந. ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஐங்கருவி இத்யாதி. ஐங்கருவி பஞ்சேந்த்ரியம். அளவிறந்தது - அபரிச்சிந்நம். ஐங்கருவிகண்ட வின்பம் என்றது - பஞ்சேந்திரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிக ஸுக மென்றபடி. ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நம் - த்யாகப்ர காரமித்யாதி. தடஸ்த்த ப்ரஶ்நம் - த்யாஜ்யமென்றல் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்களில்நின்றும் இத் யாதி. ஜந்மப்ரஸம் பிறந்த தென்றவிடத்திலே-''யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே களேவரம் | தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவித:'' என்றது அநுஸந்தேயம். விஷயப்ரவண ஞனன் என்றது - ''நிரீக்ஷ்ய ஸ கத்வா ஸ்த்ரீ நமேத்ருக் க்ருத்யம் ஸ்வய ஸம்போக விஹாரிண:'' என்றத்தைப்பற்ற. நீர்நுமது இத்யாதி - நீங்கள் உங்களது என்கிற அஹங்காரமமகாரங்களாகிற இவற் றை வேரோடே முதலறுத்து. யானே இத்யாதி - நான்தானே என்னுடைய யாதாத்ம்யத்தை அறியமாட்

* திருவாய்மொழி க-அ-கo. † ஷை ஷை. ‡ ஷை க-உ-ங. ₰ ஷை உ-க-க.

தித்தார்; "நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்" (நிவ்ருத்தராகஸ்யக்ருஹம் தபோவநம்) என்று நிவ்ருத்தராகனுயிருக்குமவனுக்குத் தானிருந்த தேசமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலமென்றதாயிற்று; இப்படி எங்கேகண்டோம்? என்னில், - ஸ்ரீஜநகராஜன்பக்கலிலும் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்பக்கலிலும் கண்டுகோள்வது; ஆகையாலே, புத்தித்யாகமே த்யாகமென்றபடி. இவ்விரோதி நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்தஸித்திக்கும் உபாயம் எது? என்னில்,— த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியும் அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் என்று இரண்டிறே வேதாந்தஸித்தமான உபாயம்; இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்னும் ஆகாரம் தோற்ற உபாயவேஷத்தை அருளிச்செய்தார், *"நோற்றநோன்பிலேன்" என்று தொடங்கி †"ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றும், ‡"உழலையென்பிற் பேய்ச்சிமுலையூடவளையுயிருண்டான்கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும், $"நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேற்சேமங்கோள் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றும், ¶"நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கு" என்றும் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து. §"ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவடிகளே உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்; இத்தைப் பிறர்க்கு உபதே

டாதே 'நான்' 'என்னது' என்று அஹங்காரமமகாரங்களைப் பண்ணி அநர்த்தாவஹமாம்படி யிருந்தேன். நிவ்ருத்தாஹங்கார மமகாரனுக்கு வஸ்தவ்யதேசநியமாஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நிவ்ருத்தராகஸ்ய இத்யாதி. இதிஹாஸஸமுச்சயே த்ரயோதசாத்யாயே இதம்வசநம். "வநேபி தோஷா: ப்ரபவந்தி ராகிணாம் க்ருஹேபி பஞ்சேந்த்ரியநிக்ரஹஸ்தப: । அகுத்ஸிதே கர்மணி ய: ப்ரவர்த்ததே"

இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ரீஜநகராஜன் பக்கலிலும் என்கிற விடத்திலே "மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் ந மே கிஞ்சித் ப்ரதஹ்யதே" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் என்றது - "ஊனேறு செல்வத்துடற்பிறவி" இத்யாதிகளைப் பற்ற. அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் - இவ்விடத்திலே "ப்ரபத்யே" "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே", "ப்ரஹ்மகத்வி ஸஸ்ய அகிஞ்சநஸ்ய ... தப: । ஸர்வஸ்ய ... தாரணம் ப்ரபத்தம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். - ப்ரபத்யாணி: - உபாயாந்தரஸ்பர்சராஹித்யாத் விசுத்தஹஸ்த இத்யர்த்த:. இரண்டிறே என்றவிடத்திலே - "ஸைஷா ... தேவாவதாநாம் ... ப்ராப்நோதி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். வேதாந்தஸித்தமான என்றது - "நித்யோ ..." "... ஸாதோ ..." "ஸர்வஸ்ய சரணம் ப்ரபத்யே" இத்யாதியைப்பற்ற. அதில் ப்ரபத்தியே உபாய மென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்கையாலே பக்தி உபாயமன்றென்றபடி. ப்ரபத்தி - ஈச்வர:. "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம" என்று இருக்கையாலே. நோற்ற இத்யாதி - பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டித கர்மயோகமுடையேனல்லேனென்றபடி. ஆறெனக்கு இத்யாதி - எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் உன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். உழலை இத்யாதி - உழலைத்தடிகோத்தாற்போலே யிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயில் அவள் ப்ராணங்களை யுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அந்தத்திருவடிகளையே உபாயமாகப் புத்திபண்ணிக்கொண்ட. நாமங்கள் இத்யாதி - நாமஸஹஸ்ரத்தையுமுடைய நம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே க்ஷேமகரத்வபுத்திருபவ்யவஸாயத்தையுமுடையராய், அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். நாகணை இத்யாதி - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளே உபாயம் நமக்கு. ஆவிக்கோர் இத்யாதி - என்னுத்மாவுக்கு அபாச்ரயமாயிருப்பதொரு உபக்ரம் உன்னையொழிய நான் அறியேன். தாம் சதுர்த்தவர்ணத்திலே அவதரிக்கையாலே பக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் ப்ரபத்தி நிஷ்ட்டரானால், அத்தாலே பக்தி உபாயமன்று, ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தோன்றுமோ? என்ன, இத்தைப்

* திருவாய்மொழி ரு-எ-க. † ஷை ரு-எ-க0. ‡ ஷை ரு-அ-கக. $ ஷை ரு-கூ-கக.
¶ ஷை ரு-க0-கக. § ஷை க0-க0-ரு.

சிக்கிறவிடத்திலும் *"திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்றார். "ஆறெனக்கு நின்பாதமே" என்றும், "கழல்களவையே" என்றும், "சரணேசரணமக்கு" என்றும் அவயாரிக்கை யாலே உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்? என்னில்;- †"மயர்வறமதிநலமருளினன்"என்ற விடத்தில் எனக்கருளினனென்கைக்குத் தம்மைக்காணாமை யாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாயநிர்ணயவேளையிலே "நோற்றநோன்பிலேனுண் ணறிவிலேன்" என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வயமுகத்தாலே ஆகிஞ் சந்யத்தைப் பேசி, ஆஶ்ரயணவேளையிலே ‡"புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றுசொல்லி ஹோம வேளையில் தமக்கு உண்டானது அடங்க பகவத்ப்ரஸாதலப்த மென்கைக்காக $"நீசனேன் நிறை யொன்றுமிலேன்" என்று கருந்தரையைப் பேசி, ¶"ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு" என்று ஸாபராதஜந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகார மென்றதா யிற்று. அதிகாரியைப்பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையா காமையாலே அந்தஸ்வீகாரவேஷத்தை §"கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும்; இதினு டைய ஸாங்காநுஷ்டாநவேளையிலே *"அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே யென்னுமிடத்தை **"நின்பாதமேசரணாகத் தந்தொழிந் தாய்" என்றும், (§)"அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகர்த்தாவினு டையஅத்யவஸாயவேஷத்தை (||)"களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய களைகண்மற்றிலேன்" என் றும்; $$"நாடோறு மேகசிந்தையனாய்" என்றும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உப தேசிக்கிற விடத்திலே ¶¶"சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும்" என்று உபாயஸௌகர்யத்தை அரு ளிச்செய்து, இதுதன்னை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே "இது பக்த்யங்கமன்று; ஸ்வ

பிறர்க்கு இத்யாதி. திருநாரணன் இத்யாதி-ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலவிளம்பம் பிற வாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். அவயாரிக்கையாலே-அவதாரணமாக அருளிச்செய்கை யாலே. உபாயபூர்த்தி யென்றது - ஏகஸப்தார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து. உபாயபூதனான ஈஶ்வரனுடைய ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூப பூர்த்தியை யென்றபடி. கீழே 'அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும்' என்கையாலே இங்கே 'இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார்ஆர்? என்னில்' என்கிற ஶங்கைக்கு உத்திதி யில் லையென்னில்;—அங்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அவலம்பித்து தத்ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினபடி; இந்தஶங்கை திருவாய்மொழியை அவலம்பித்து உண்டானது; ஆகையாலே, ஶங்கிக்கலாம். ஆகிஞ்சந்யமாவது-உபாயாந்தர ஶூந்யதையும் கத்யந்தரஶூந்யத்தையு மென்று விவக்ஷித்து உபயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கி றார் - உபாயநிர்ணயவேளையிலே இத்யாதி. புகலொன்றில்லாவடியேன் - கத்யந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனான நான். நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் - அத்யந்தநீசனான நான் குணபூர்த்தியொன்று மில்லாதவன். கருந்தரை - பாழ்நிலம்; ஶூந்யதை யென்றபடி. ஒப்பிலா இத்யாதி - ஒப்பற்றிருக்கிற க்ரூரபாபத்தையுடைய என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் ஸித்தோபாயமாயிருக்க, ஸர்வர்க்கும் முக்தி வரவேண்டாவோ? என்ன, அதிகாரியை இத்யாதி. ஸ்வீகார மில்லாதபோது என்ற விடத்திலே - "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா காருணிகோபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றது அநுஸந்தேயம். ஜீவிக்கை யாகாமையாலே-ஜீவநஹேதுவாகாமையாலே. அமர்ந்து-அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி. இப்படியானால் நிர்ஹேதுகத்வபங்கம் வாராதோ? என்ன, இந்தஸ்வீகாரஸித்தி இத்யாதி. அதுவும் அவனதின்னருளே - அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. களைவாய் இத்யாதி - துக்கத்தைப் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், கத்யந்தரம் வேறில்லாதவனா யிருந்தேன். நாடோறும் ஏகசிந்தையனாய் - நாள்தோறும் ஏக ப்ரகாரமான சிந்தையுடையனாய். சிற்றவேண்டா இத்யாதி - பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா; சிந்தாமாத்ரமே அமையும். ஸப்ரகாரமாக - "அடைந்தார்க்கெல்லாம்" என்று ஸர்

---

* திருவாய்மொழி ச-க-க. † ஷை க-க-உ. ‡ ஷை கூ-கo-கo. $ ஷை ங-ங-ச.
¶ ஷை எ-கூ-ச. § ஷை ரு-அ-கக. ** ஷை ரு-எ-கo. (§) ஷை அ-அ-ங. (||) ஷை ரு-அ-அ.
$$ ஷை ரு-கo-கக-கக. ¶¶ ஷை கூ-க-எ.

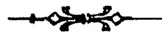
தந்த்ரோபாயம் என்கைக்காக *“சரணமாகும்” என்று தொடங்கி “மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்” என்று ப்ராப்திபர்யந்தமாக முடியநடத்துமென்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலக்ஷேபப்ரகாரம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்;- †“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள்சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலக்ஷேபப்ரகார மென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து இதுவே போதுபோக்காகத்திரியும் அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக்கும்படியென்? என்னில்; - ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமாயிருக்கு மித்தனையும் உபாயபலமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு இழியவேணும் உபாஸகனுக்கு; ஜிதேந்த்ரியத்வமும் உபாயபலம் இவ்வதிகாரிக்கு. எங்ஙனேயென்னில், - ‡“என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” $“மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்”என்று ஜிதேந்த்ரியத்வம்அவனாலேயென்னுமிடத்தைச்சொல்லி ஜிதேந்த்ரியனானவாறே ஸ்வபவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான ஸக்த்யாதியாதிகள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று ஸக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையுந் தானே தந்தா னென்கையாலே ஸக்த்யுத்பத்தியும் அவனாலே யென்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது. ஆனால், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர்ஆர்? என்னில், - ¶“காதல்கடல்புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தக னென்னுமிடஞ் சொல்லி, வ்ருத்திக்கு எல்லை ஏதென்னில், §“அதனிற்பெரியவென்னவா” என்று தத்த்வத்ரயங்களையும் விளாக்

வாதிகாரத்வப்ரகார ஸஹிதமாக. சரணமாகும் இத்யாதி - தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்களெல்லாம் உபாயமாம்; அவர்களுக்கு மரணமானால் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் இதி - கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே யென்றும் அருளிச்செய்தாரகையாலே இத்திருவாய்மொழி எதுக்காக வென்று இப்ஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். காலக்ஷேப ப்ரகாரம் - காலக்ஷேபஸாதநம். தொண்டர்க்கு இத்யாதி - அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபவிக்கலாம்படி ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமானவற்றைச் சொன்னேன். உபாயத்தை - ஸித்தஸாதநத்தை. இதுவே - இத்திருவாய்மொழியே. போதுபோக்காக - காலக்ஷேபஸாதநமாக. ‘ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்’ என்று கீழே அருளிச்செய்து ‘பலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்’ என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்னில்;—பலத்தினுடைய ப்ரதமசரமாவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் - பலவேஷம் இத்யாதி. அவாந்தர ப்ரதாந பல வேஷ மிருக்கும்படி யென்? என்னி லென்றபடி. யத்வா, கீழே பலஸ்வரூபம் சொல்லியிருக்க மீளவும் பலப்ரஸ்நம் உபாஸகரிற்காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு வாசிசொல்லுகைக்காக. அத்தை ஸங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார், பலவேஷம் இத்யாதி என்னவுமாம். ஜிதேந்த்ரியத்வம் - ப்ரதமாவதி, கைங்கர்யம் - சரமாவதி. இவனுக்கு விசேஷம் எது? என்ன, ஜிதேந்த்ரியத்வம் இத்யாதி. ஜிதேந்த்ரியத்வம் உபாயபலமென்றத்தைக்காட்டுவாராக ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஸ்நத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார், எங்ஙனே இத்யாதி. எங்ஙனே- எங்ஙனே அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னுடைய துஷ்டமான மநஸ்ஸைப் போக்கினாய். மருவி இத்யாதி - அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்ப் பொருந்தி அடிமை செய்யும் நெஞ்சைத் தந்தாய். காதல் இத்யாதி - அபிநிவேசத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்தமாய் விளையும்படி பண்ணின வர்ஷுகவலாஹகஸ்வபாவத்தை யுடைய திருமேனியை யுடைய நம்முடைய க்ருஷ்ணன். அதனிற்பெரிய

* திருவாய்மொழி ௩-௧௦-௫. † ஷை ௯-௪-௯. ‡ ஷை ௨-௭-௮. $ ஷை ௨-௭-௭.
¶ ஷை ௫-௩-௪. § ஷை ௧௦-௧௦-௧௦.

குலேகோள்ளும்படி பெருகினபடி சொல்லி, "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்கையாலே ஶரீரஸம்பந்தத்தை யறுத்து தேஶவிஶேஷத்திலே கொண்டுபோய் ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினு னென்றதாயிற்று. ஆக, இவ்வைந்தர்த்தமுமே திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது; அல்லாதவை ஆநுஷங்கிகஸித்தமாய் வந்தது இத்தனை; எங்ஙனேயென்னில், – பரதத்த்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும்; குணநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியேன்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்யஸித்திக்கும் ஸர்வஸுலபனுன ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளே உபாய மேன்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தோடக்கமாகக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது. "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿 𑌚 ॥ 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑍇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌕𑌾𑌃। 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑍇𑌦𑌿𑌨𑌃" (ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஶ்சப்ரத்யகாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம்பலம்ப்ராப்தேஸ்ததாப்ராப்திவிரோதிச। வதந்திஸகலாவேதாஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஶ்சமஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந:) என்று ஸகல வேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமேன்னுமிடத்தைப் பேரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மோழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

என்னவா, அவா - அபிநிவேசம். அதிற்காட்டில் பெரிய என் அபிநிவேசம். விளாக்குலேகொள்ளுகை - தன்னிலே அந்தர்ப்பவிக்கும்படி பண்ணுகை. உக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. "பரிஹாஸ்ய த உந்மத்த்ய உந்மத்த வத் இதி" இதிப்ரகாரேண பரமதநிரஸநாஹேரப்யத்ர தர்ஶநாத் இதரநிஷேதம் எப்படி பண்ணுகிறது? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி. ஆநுஷங்கிக ஸித்தமாய் - அநுஷங்கஸித்தமாய். புத்திஸௌகர்யார்த்தம் விஸ்த்ருதம் ஸங்க்ருஹ்ணுதி - எங்ஙனேயேன்னில் இத்யாதி. அர்த்த பஞ்சகஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னி லென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு வங்கிப்புரத்து நம்பி யோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார், ப்ராப்யஸ்ய இத்யாதி. 'இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தது' என்று அரும்பதத்திலே யிருக்கிறது. "ஹாரீத ஸம்ஹிதாயாம் தத்வத்ரயாதி ஜ்ஞாநம் ப்ரதிபாதநம்" இதி ப்ரமாணத் திரட்டி லிருக்கிறது. ஸகலவேத தாத்பர்யம்-இவ்வர்த்தபஞ்சக மென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய் மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தா ரென்று க்ரமேண அந்வயமாகவுமாம்; ஸகலவேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்த பஞ்சகமென்னு மிடத்தையும், இவ்வர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாகவும் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்கவுமாம்.

ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன், *"மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறித்திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விஶததமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளினான். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வயவிவரணம் பண்ணுகிறார். இதில் முதலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்கு உண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் முதற்பத்தாலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன் - துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே" என்று ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸூரிபோக்யனானவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமாணமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ரமாணம் "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்று நிர்த்தோஷமான ஶ்ருதியே ப்ரமாணமென்றும், ஏவம்விதனானவன் ஆர்? என்ன, "வண்புகழ்நாரணன்" என்றும், "திருவுடையடிகள்" என்றும், "செல்வநாரணன்"

இப்படி திருமந்த்ரவிவரணத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; மேல் த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்வாராக தாத்ருஶப்ரபந்த நிர்மாணஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஶ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி. ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்ரீராமாயண ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேணார்த்தபஞ்சகப்ரபத்தி பக்தி ப்ரயோஜநத்ரயாபிப்ராயேண ஶ்ரிய:பதித்ரயமென்றும் சொல்லுவர்கள்; அதவா, ஶ்ரிய:பதீத்யாதி வாக்யத்ரயம் அருளிச்செய்தது-மத்யேமத்யே வந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல், மஹாபாஷ்யத்தில் பூர்வதிவஸோபந்யஸ்தாநுவாத பூர்வகமாக் திவஸத்ரயம் உபந்யஸிக்கையாகிற ஆஹ்நிக த்ரயப்ரக்ரியையாலேயாதல். திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதியாகிற மூன்றும் திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஶ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்த மென்னுமத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி த்வயத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி. யத்வா, கீழ் அர்த்தபஞ்சக யோஜனையை அருளிச்செய்து த்வயயோஜனையும் அருளிச்செய்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி என்னவுமாம். முதலிட்டிதி-த்வயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச் செய்யாதே உத்தரவாக்யார்த்தம் முன்னாக அருளிச் செய்தது - அநுஷ்டாநதசையில்போலே உபாயம் முற்பட்டு, பலம் பிற்படுகையன்றிக்கே வ்யுத்பத்தி தசையில் "ப்ரயோஜநஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரவ்ருத்திஹேதுத்வாத்" இதிந்யாயேந பலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்படவேண்டுகையாலே; "ஸர்வஸ்யைவ ஹி ஶாஸ்த்ரஸ்ய கர்மணோ வாபி கஸ்யசித் । யாவத் ப்ரயோஜநம் நோக்தம் தாவத் தத் கேந க்ருஹ்யதே" என்னக் கடவதிறே. "கடல்ஞாலங்காக்கின்ற, மின்னு நேமியினாய்" என்றத்தைப்பற்ற, உபாயோபயோகியான குணங்களை என்றது." உன் கணோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற, ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி என்றது. "நாராயணன் நங்கள்பிரானவன்" என்றதைப்பற்ற, அவனோடு தமக்குஉண்டான இதி. தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்யாதி - "தொழுதெழு" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே, "அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா ரென்றபடி.

உக்தவிவரணம் - இதில் முதற்பத்தாலே இத்யாதி. அயர்ப்பிலன் இத்யாதி - அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி மறப்பில்லாதவனாய் அக்ரமமாக குணங்களைச் சொல்லுவன், ஸம்ஶ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன்; இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பன். முதற்பத்தாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டா ரென்றது -"உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோபூர்வதா

---

* திருவாய்மொழி உ-கூ-அ.

என்றும் விசேஷித்து, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபக்ரமித்து *"அயர்ப்பிலனலற்று வன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே" என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமைசெய்து தலைக் கட்டுகையாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டார். இரண்டாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து, †'ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசிகரான அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்றுகொலோ?' என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, ‡"நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீர்" என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே 'இவர்க்குப் பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது' என்று ஈச்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப் புக, $' "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்று - எனக்கு அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; ¶"தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று - உனக்கேயாயிருக்கும் இருப்பே எனக்கு வேண்டுவது' என்று இப்புருஷார்த்தத்தை ஓடவைத்தார். மூன்றாம்பத்தால் இவர்க்குக் கைங்கர்யத்திலுண்டான ருசியையும் த்வரையையும் கண்ட ஈச்வரன் கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில்நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு §"வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்" என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே சரமவதசேஷத்வபர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார். நாலாம்பத்தால் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் திருநாரணன் தாளென்றும், விரோதி **"குடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்","எல்லாம் விட்டவிறுகலிறப்பு"என்று ஐச்வர்யகைவல்யங்களே விரோதி யென்றும் பிறர்க்கு உபதேசித்து, ††"ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்" என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார். அஞ்சாம்பத்தால் இந்த இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் ‡‡"ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்"என்று தன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தா னென்றார். அவன்தந்த உபாயத்தை வடகரை முன்

ஃபலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிறபடியே "தொழுதெழு" என்று உபக்ரமித்து "சொல்பணிசெயாயிரம்" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், "அயர்ப்பிலன்" இத்யாத்யப்யாஸத்தாலும், இந்தஅர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணாப்ராப்தத்வேந அபூர்வமாகையாலும், "தொழுதெழு" என்கிற இத்தால் பலார்த்தவாதங்கள் ஸித்திக்கையாலும், "தொழுதெழு" என்கிற இந்தவிதேயார்த்தத்திலே "உயர்வற வுயர்நலம்" இத்யாதிகள் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷண மாகையாலே உபபத்தி யுண்டாகையாலும், முதற்பத்து பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறத்திலே தத்பர மென்றபடி. இரண்டாம்பத்தால் இதி - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து என்றது - "களிப்புங்கவர்வுமற்று" இத்யாதியைப்பற்ற. ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் - தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய். நலமந்தம் இத்யாதி-நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். ஓடவைத்தார் - நிஷ்கர்ஷித்தார். மூன்றாம்பத்தால் இதி - "ஈதேயானுன்னைக்கொள்வது" என்றத்தைப்பற்ற ருசி. "ஒல்லை" என்று த்வரை. நாலாம்பத்தால் இதி - குடிமன்னும் இத்யாதி - குடியிருப்புடைய ஸுகோத்தரமான ஸ்வர்க்கம். எல்லாம் இதி - ஆத்மவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டவனாய் ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த மோக்ஷம். இறுகல் - ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். ஐங்கருவி இத்யாதி - ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பரிச்சேதித்தநுபவித்த ஐச்வர்யஸுகமும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபவிக்க அரிதாய் இந்த ஐச்வர்யஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே அபரிச்சிந்நமாய் பகவதநுபவாபேக்ஷயா அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகமும். வடகரைமுன்னிட்டு என்றது - "வைகல்" "பொன்னுலகாளீர்"

---

* திருவாய்மொழி க-ங-கo. † டை உ-ங-கo. ‡ டை உ-அ-ச. $ டை உ-கூ-க.
¶ டை உ-கூ-ச. § டை ங-ங-க. ** டை ச-க-கூ. †† டை ச-கூ-கo. ‡‡ டை ரு-எ-கo.

ளிட்டுப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக *“அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேன்” என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறும்பத்தால். ஏழாம்பத்தால் இப்படி ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் சடக்கெனப் பலியாமையாலே விஷண்ணராய் †“கடல்ஞாலங்காக்கின்றமின்னுநேமியினாய்” என்றுதொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட ‡“கூராராழி வெண்சங்கேந்திவாராய்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வெள்ளைச்சுரி சங்கொடாழியேந்தி வந்தஇது மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம் கிடையாமையாலே விஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார். எட்டாம்பத்தால் கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே $“உமருகந்துகந்தவுருவநின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பரானாரவருகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை” என்று - இப்படி ஆஶ்ரிதாயீந ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளையுடையவன் நமக்குத் தன்னைக்காட்டி மறைக்கைக்கு அடி ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையுண்டாகவேணுமென்று அதிஶங்கைபண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாம்பத்தால் “நீரென்றியஅதிஶங்கைபண்ணிப்படுகிறீர்இப்படி” என்று தன்னுடைய நிருபாதிகபந்தத்தையுங் காட்டி, “நான் நாராயணன்: ஸர்வஶக்தியுக்தன்: உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, ¶“சீலமேல்லையிலான்” என்று அவனுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டார். பத்தாம்பத்தால் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்துதங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதி கதியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்று இவர் திருவாயாலே அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப்பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

களில் தூதப்ரேஷணமுகேந ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு என்றபடி. விஷண்ணராய் என்றது - “உண்ணிலாவி”யில் ப்ரமேயம். கடல் இத்யாதி - கடல்சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷித்த உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடையயாய். கூரார் இத்யாதி - கூர்மைமிக்க திருவாழியையும் வெளுத்த சங்கத்தையும் ஏந்திக்கொண்டவராய். வெள்ளை இத்யாதி - வெளுத்த நிறத்தையும் சுரியையுமுடைய சங்கோடே திருவாழியையும் தரித்து. விஶ்லேஷித்தபடி என்றது-‘பாமருமூவுலகு’’ “ஏழையராவி”களைப் பற்ற. கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷமென்றது - “ஆழியெழச் சங்கு” “கற்பாரிராமபிரான்”களைப் பற்ற. உமருகந்து இத்யாதி - உனக்கு ஶேஷபூதரானவர்கள் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய் உன்னளவிலே அன்பையுடையரானவர்கள் ஆகரித்து அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருக்கிற உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களை. அவற்றில் நசையற்றபடியை என்றது - “உங்களோடெங்களிடையில்லை” என்றத்தைப் பற்ற. ஒன்பதாம்பத்துக்கு, ஓராயிரத்திலே நோக்கு. என்றிய - எதுக்காக. திருமோகூர் இத்யாதிக்கு - தாளதாமரையிலே நோக்கு. அர்ச்சிராதி இத்யாதிக்கு - சூழ்விசும்பிலே நோக்கு. என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய் - என் அபிநிவேஶங்கெடும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தாய்.

ஆக, முதற்பத்தாலே உத்தரவாக்யகத ப்ரதம த்விதீயபதார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது; இரண்டாம்பத்தால் நமஶ்ஶப்தார்த்தம்; மூன்றாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யம் பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமென்று நிஷ்கர்ஷித்து நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தாநுகுணமாக ஸ்வாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது; ஆக, கீழ் மூன்றுபத்தும் உத்தரகண்டார்த்தம். நாலாம்பத்தால் பூர்வகண்டஸ்த்த பதத்வயார்த்தமும், ஐந்தாம்பத்தால் க்ரியாபதார்த்தமும், ஆறாம்பத்தால் உபாயத்தினுடைய ஸாங்கஸ்வாநுஷ்டாநமும் சொல்லுகையாலே, மேல் மூன்றுபத்தாலும் பூர்வகண்டார்த்தம்; மேல் நாலுபத்தும் இதுக்கு ஶேஷமென்றபடி.

* திருவாய்மொழி ௬-௰-௰. † ஷை ௭-௧-௨. ‡ ஷை ௬-௯-௧. $ ஷை ௮-௧-௬. ¶ ஷை ௯-௩-௧௧.

ஈடு—மஹாப்ரவேஶம் - மூன்றும் ஶ்ரியஃபதி.

ஶ்ரியஃபதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகனுன ஸர்வேஶ்வரன், "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை *"அடியையடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம்யான் மூழ்கினன்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விஶேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணியருளினுன். முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல் அசித்ஸ்வரூபமாதல் ஈஶ்வரஸ்வரூபமாதல் அறியாதே யிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்ஶம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதநன் உபாதேயனென்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதம னென்னுமிடத்தையும் அவன்தானே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, அவனேட்டை யநுபவத்துக்கு இத்தேஹஸம்பந்தம் விரோதியாயிருக்கையாலே, த்வதநுபவவிரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே போனுல் அநுபவிக்கக்கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் பரப்பற ஏழுபாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி இங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒருதஶாவைஶத்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்க அவ்வழகை யநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னுர் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியைமிகுத்துச் சோறிடுவோரைப்போலே தமக்கு ருசியைப்பிறப்பித்த படியையும், அந்த ருசி தான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமான படியையும், பின்பு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் அற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின படியையும் சொல்லுகிறுர் திருவாய்மொழியில். கைங்கர்யமநோரதம்பண்ணிக்கொண்டு வரக் கொள்ளக் கைகேயி "ராஜ்ஞ" "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டபாடுபோலே யிருக்கிறதாயிற்று, திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று கேட்டு "ஸஹிஸ்ருஸுஷீவெஷாரும்" (ஏபிஶ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) என்கிறபடியே என்னுேருவன்கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர்ஆற்றுமைகண்டால் மீளாதொழிவரோ? "ஶிரஸாயாசிதோமயா" (ஶிரஸாயாசிதோமயா)-என் அபிமதம் தந்தலையாலே யிரந்துசெய்யக்கடவஅவர், நான்

ஸ்ரீபரதாழ்வானை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கைக்காகப் புநஶ்ச ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வாராக மீளவும் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - 'ஶ்ரியஃபதியாய்' இத்யாதி. யத்வா, இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான தசைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய தசையை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிற முகேந திருவாய்மொழியினுடைய பக்தியோக ப்ரதிபாதகபரத்வத்தை அருளிச்செய்வாராகத் தாத்ருஶ ப்ரபந்தநிர்மாண ஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந மீளவும் வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - ஶ்ரியஃபதியாய் இத்யாதி என்னுதல். சேதநனுக்கு உபாதேயத்வம் - 'அடியேன்' என்றதைப் பற்ற. தன்னுடையமேன்மை இத்யாதிக்கு - முதற்பாட்டிலே நோக்கு. பரப்பற - ஸங்க்ரஹமாக. "ஆமத்தையறுத்து" என்றுதொடங்கிச் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்ரயத்துக்கும் அடைவே தார்ஷ்டாந்திக த்ரயத்தைக் காட்டுகிறுர், தமக்கு ருசியை என்று தொடங்கி. ஆமத்தையறுத்து என்றதுக்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் மயர்வறமதிநலமருளுகை யென்று கண்டுகொள்வது. இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான அவஸ்த்தைகள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அவஸ்த்தைகள்போலே யென்கிறுர், கைங்கர்ய மநோரதம் இத்யாதி. "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு -

---

** திருவாய்மொழி உ-கூ-அ.*

என்தலையாலேஇரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ? "ப்ராதுஃ" (ப்ராதுஃ) - நான் தம்பின்பிறந்தவனல்லேனோ? "ஶிஷ்யஸ்ய" - (சிஷ்யஸ்ய) பின்பிறந்தவனென்று கூறுகோள்ள இருக்கிறேனோ? மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? "தாஸஸ்ய" (தாஸஸ்ய) - ஶிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ? "ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி" (ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி) - ஆனபின் என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளாரோ? என்று மநோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதைதரிப்புப்போலே,திருவாசிரியத்தில்நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே "ராமாகமநகாங்க்ஷயா" (ராமாகமநகாங்க்ஷயா) என்கிறபடியே பதினாலாண்டும் ஆசைவளர்த்துக்கொண்டிருந்தாற்போலே யிருக்கிறது, திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றாற்போலேயிருக்கிறது; இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி; முதல்திருவாய்மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதல் மூன்றுபாட்டு; முதல்மூன்றுபாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதற்பாட்டு; முதற்பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதலடி; என்போலேன்னில்; - "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்" (ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநி ததைவாதர்வாணநிச | ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாங்யதபிவாங்மயம்) என்கிறபடியே ஸகலவேதஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய் அதினுடையஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய் அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாற்போலே. மற்றும் பாரதராமாயணாதிகளையும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

"உத்திஷ்ட்டோத்திஷ்ட்ட கிம் ஶேஷே ராஜந் ப்ராதுர்மஹாயஶஃ । தஸ்யா நஹி ஶோசஸி வீரஸ்ய ...ஶா" என்கிற சொல்லைக் கேட்டு. அயம் ஶ்லோகோऽயோத்யாகாண்டே மாதுலகுலாதாகதம் பரதம்ப்ரதி கைகேய்யுக்திஃ. மறுப்பரோ - திரஸ்கரிப்பரோ. கூறு - பாகம். மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ இதி-அத்ர வஸிஷ்ட்டர் பெருமாளுக்கு மந்த்ரங்களை உபதேஶித்தார், பெருமாள் கநிஷ்டர்களுக்கு உபதேஶித்தா ரென்று கண்டுகொள்வது. ஏபிஸ்சேத்யாதி - அயம்ஶ்லோகோऽயோத்யாகாண்டே. இது பெருமாள் ஸமக்ஷத்திலே விண்ணப்பம் செய்ததே யாகிலும் வழியிலும் நினைவு இதுவாகையாலே மநோரதரூபமாக வ்யாக்யாநம் உபபந்நம். "ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி । நந்திக்ராமேऽவஸத்வீரோ ராமாகமநகாங்க்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. அவனும் - ஸ்ரீபரதாழ்வானும்.

முதற்பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாம்போது விக்ரஹவிபூதிகள் எங்கே சொல்லுகிறது? என்ன, விக்ரஹவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹங்களாகையாலே 'நலம்' என்று ஆநந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹவிபூதிகளும் அர்த்தாத்ஸித்தங்கள்.

திருவாய்மொழியின் ஓரோதசகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகப் பெருமாள்கோயில்
அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதியின் உபோத்காதம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலியின் உபோத்காதம்.

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ||

[illegible] ||

[illegible] ||

ஸ்ரீமந் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்.

அல்லும்பகலும் அனுபவிப்பார்தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
துணையா நூற்றந்தாதிதான்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளால் உட்பொருள்கள்தம்முடனே — சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே! உற்று.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

முதற்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—உயர்வற.

முதற்பாட்டு.

உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வறமதிநலமருளினன் யவனவன்
அயர்வறுமமரர்களதிபதி யவனவன்
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

ஆறாயிரப்படி.

(உயர்வறவுயர்நலம்.) அப்ராக்ருதஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபபூஷணாயுத மஹிஷீபரிஜந ஸ்தாந விஶிஷ்டனாய், நிகிலஜகதுதயவிபவாதிலீலனாயிருந்த பரமபுருஷனை உள்ளபடியே ஆழ்வார் தாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநிதமான நிரவதிகப்ரீதியாலே அவனை அநுபவித்தபடியே பேசுகிறார்.

அஶேஷதோஷப்ரத்யநீகமாய், "தேயேஶதம்" இத்யநுக்ரமத்தினாலே நிரதிஶயதஶாஶிரஸ்கமான: அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த ஆநந்தாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண மஹோததியாய், இந்த ஆநந்தாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனான தான் மேலே பொன்னுமாய் நாறினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக எனக்குத் தன்திறத்தில் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாததொருபடி தன்னை உள்ளபடி அறிவித்துத் தன்திருவடிகளிலே நிரவதிகபக்தியையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனாய், இந்தக்கல்யாணகுணங்களையுடையனான தன்னை ஸ்வபாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள ஶேஷ ஶேஷாஶந வைநதேய ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய திவ்யபுருஷர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமௌதார்யத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்தது:காபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிமலர்களிலே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணி உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து – அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணனாய், குணங்களுக்கு நிறங்கொடுக்க வற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு போக்தாக்களான அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே என்னுடைய தோஷாகரதையைப்பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷய

பக்திரூபஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதரனாய்க்கொண்டு தந்தருளினான்; ஆனபின்பு, அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால், ப்ரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

[உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியாலே ஓரோ குணத்தின் ஸந்நிதியிலே வ்யதிரிக்த ஸகலார்த்தகதமான எல்லாப்படியாலுமுள்ள எல்லாவுயர்த்தியும் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியாய், அவைதனக்கு அவதியுண்டாயிருக்கை யன்றியே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அபிவ்ருத்தியாநின்றாலும் மேன்மேலென உயர்ந்து காட்டாநிற்பனவான கல்யாணகுணங்களை யுடையான். நலமென்றவிடத்தில், ஏகவசநம் - குணஜாதிபரம். நலமாவது - குண விபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையாலே வந்த ஆநந்தகுணமாகவுமாம்; ஆநந்தமென்று ஆநந்தஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். குணநிரபேக்ஷமாகத் தானே விலக்ஷணமாய், தன்னைப்பற்றிக் குணங்கள் சிறம்பெறும்படியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபநிஷத்ப்ரஸித்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்]-முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று நிர்த்தேசிக்கிறது. இப்படியே மேல் யவனவன்களுக்கும் பொருள். 'அவன்' என்று பலகால் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - இப்பாட்டில் ப்ரதிபாதிக்கிற குணங்கள் தனித்தனி ஸர்வாதிக்யஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. [மயர்வற]—ஸ்வவிஷயத்திலே எனக்கு அநாதியாயிருக்கிற அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி. [மதிநலம்] - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம். [அருளினன்] - இத்தலை நன்மை தீமைபாராதே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்க்ருபையாலே தந்தருளினான். எனக்குத் தந்தருளினானென்னாதொழிவானென்? என்னில்;— "ஸுஸஞெளவஸஹவதீ" என்று சொல்லுகிறகணக்காலே பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அயர்வறு மமரர்களதிபதி] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதமில்லாமை ஸ்வபாவமாய், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருநாளும் விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி. 'அமரர்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு முக்யார்த்தத்வம் ப்ராப்தமாகையால் அவர்கள் தங்களுக்கு எண்ணில்லை யென்கிறது. [துயரறுசுடரடி] - துயரறும் ஸ்வபாவமாய், அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருவடிகளை. திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோ? என்னில்;— ஆஶ்ரிதருடைய துயர் திருவடிகளுக்குத துயர். அவனைத் தொழுதெழென்னாதே திருவடிகளைத் தொழுதெழு என்பானென்? என்னில்;— ஸ்தநந்த்யப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே அடியானவனுக்குத் திருவடிகளிலே தலைமடுக்கை முறைமையாகையாலே. [தொழுதெழு] - அடிமையாலல்லது செல்லாத தன்மையா யிருக்கச்செய்தே அநாதிகாலம் அடிமையிழந்து உருவி இல்லாதார்கணக்காயிருக்கிற நீயே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவி. எம்பெருமானோடு ப்ரத்யாஸந்நமான திருவுள்ளத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, 'என்மனனே' என்கிறார்.

'ஸந்மாத்ரமே வஸ்து'என்கிற வாதமும், 'ஜீவபரர்களுடைய பேதம் ஔபாதிகம்; மோக்ஷதசையில் எல்லாம் ஒன்று' என்கிற வாதமும் இவர்க்கு ஸித்தாந்த மன்றென்னுமிடம் வ்யக்தம் இப்பாட்டில்; பராமவர்களுக்கு விருத்தமாகையால். இப்பாட்டில் 'அவன், அவன்' என்கிற மூன்று பர்யாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிப்பர். "நமோநமஃ" இத்யாதி ஶ்லோகவத் ப்ரதிவிசேஷணம் ஈடுபடுகையாலே.

பன்னீராயிரப்படி.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் பரத்வப்ரதாநோபபாதகமான நிரவதிக கல்யாணகுணயோகத்தையும் நிர்ஹேதுக உபகாரகத்வத்தையும் நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும் நித்யமங்கள விக்ரஹயோகத்தையு முடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே நிரந்தர ஶேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணென்று தம்நெஞ்சை நியோகிக்கிருர்.

(ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே), உயர்வு – அல்லாத உயர்த்திகள், அற – அஸத்கல்பமாம்படி, உயர் - அவாங்மநஸகோசரமாய் உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை, உடையவன் - உடையனாக, யவன் அவன் – ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன் யாவனொருவன்,—மயர்வு - (ஸம்ஶயவிபர்யயாதி ரூபமான) அஜ்ஞாநம், அற - நசிக்கும்படி, மதிநலம் - ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை, அருளினன் - (தன் அருளாலே) தந்தருளினவனாக, யவன் அவன்-"வஜ்ஞாவஷஸ்ரா தஸ்தாவஸாணீ" என்கிற ப்ரஸித்தியை யுடையவன்) யாவனொருவன்,—அயர்வு - விஸ்மரணப்ரஸங்கம், அறும் - இல்லாத, அமரர்கள் - (நிரந்தராநுபவயுக்தரான) நித்யஸூரிகளுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஶேஷியானவன், யவன் - யாவனொருவன்,—அவன் - அவனுடைய, துயரறு - ஸமாஶ்ரிததுஃகநிவர்த்தகமாய், சுடர் - நிரந்தரௌஜ்ஜ்வல்யவிஶிஷ்டமான, அடி - திருவடிகளைக் குறித்து, தொழுது - ("வஜ்ஞாஜ்ஞிவடிாஃ" என்கிறபடியே) ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, என்மனனே - என்மநஸ்ஸே! எழு - நித்யோச்ச்ராய ரூபமான உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறு (என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுபாஷித்தருளினாராயிற்று.)

இதில் முதலடியில் - 'நலம்' என்று ஆநந்தகுணத்தையாதல், ஆநந்தஹேதுவாக உபநிஷத்திற்சொன்ன யுவத்வாதிகுண விபூதிகளையாதல் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில் - 'நலம்' என்று பக்திரூபஸ்நேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டில் மூன்றடியிலும் 'யவன்' என்கிற ஶப்தத்தோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி, நாலாமடியைத் தனித்தனியே அந்வயித்து, மூன்று வாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; முதலடியில் யவனோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி இரண்டாமடியைக் கூட்டி வாக்யமாக்கி, அவ்விரண்டாமடிதன்னை ஆவர்த்தித்து யச்சப்தத்தாலே நிர்த்தேசித்து அத்தை 'அவன்' என்று தொடங்கி மூன்றாமடியோடே கூட்டி, அதுதன்னையும் ஆவர்த்தித்து 'யவன்' என்று நிர்த்தேசித்து அத்தோடே 'அவன்' என்று தொடங்கி நாலாமடியிலே வினைமுடித்து வாக்யைகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; அங்ஙனன்றியே, "ஸயஶ்சாயம்வஷேயஶ்சாஸாவாதித்யே ஸஏகஃ" என்கிற கணக்கிலே 'யவனவன்' என்று யச்சப்தார்த்தமாய் ப்ரஸித்தியைக் காட்டி, அத்தை 'அவன்' என்று தொடங்கி நாலாம்பாதத்தாலே பராமர்ஶித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர். இப்பாட்டு ஸர்வஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹணமான இப்ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸ்த்ரஸங்க்ரஹரூபமான மந்த்ரரஹஸ்யார்த்ததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்,—'உயர்நலமுடையவன்' என்கிற ஸர்வாதிக ஶேஷித்வத்தாலே ப்ரதமபதார்த்தமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், 'மதிநலமருளினன்' என்று க்ருபாகார்யமாகச் சொன்ன உபகாரகத்வத்தாலே மத்யமபதார்த்தமான உபாயபாவத்தையும், 'அமரர்களதிபதி' என்று நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தாலே சரமபதார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், 'தொழுதெழு' என்கையாலே சதுர்த்த்யர்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இருபத்திநாலாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு. ஸ்ரீயப்பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய் அவற்றையநுபவிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலே அநுபவயோக்யமாம்படி நமக்கு பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினான்; அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாரென்று தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஸந்திக்கிறார்.

[உயர்வு] - உயர்த்தி; அதாவது—தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களிலும் எல்லாப்படியாலுமுண்டான எல்லாவுயர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. [அற]-ஆதித்யஸந்நிதியிலே நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை; “ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத்” இத்யாதி. [உயர்] - உயராநிற்கை. காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸங்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. அநுபூதாம்ஶம் அல்பமாய் அநநுபாவ்யாம்ஶமே விஞ்சியிருக்கை. [நலம்] - குணவிபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையால் வந்த ஆநந்தகுணம்; ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய் குணஜாதிபரமாகவுமாம்; ஆநந்தாவஹமான குணவிபூத்யாதி பரமாகவுமாம். நலமென்கையாலே - கட்டடங்க நன்மையேயாயிருக்கை. [உடையவன்] - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கை. இதுக்கு ஆளவந்தார் “ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக” என்று அருளிச்செய்வர். ‘குத்ருஷ்டிகளுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே நலமுடையவன் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி கண்டாயே’ என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தான். [யவன்] - இக்குணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இந்தக்குணங்கள்தானும் நிறம்பெறும்படியான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்] - முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக ‘அவன்’ என்று உத்தேஶிக்கிறது. [மயர்வு] - அஜ்ஞாநம்; இத்தால், ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபமான அஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. [அற] - ஸவாஸநமாகப் போகும்படி. [மதிநலம்] - மதியென்று - ஜ்ஞாநம், நலமென்று - பக்தி: பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாந மென்றபடி [அருளினன்] - இத்தலையில் நன்மை தீமை பாராதே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தந்தருளினான்; முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுமாபோலே. எனக்குத் தந்தருளினானென்னாதொழிந்தது - பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [யவன்] - இப்படி உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனானவன். [அவன்]-அதுக்குமேலே ஒருநன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்றுதேஶிக்கிறது. [அயர்வறும்] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸ்ம்ருதியில்லாமை ஸ்வபாவமாயிருக்கை. [அமரர்கள்] — மரணமின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு மரணமாவது - பகவதநுபவ விச்சேதம்; அதின்றிக்கே யிருக்கை. அமரர்களென்கிற பஹுவசநத்தாலே — அவர்களுக்கு எண்ணில்லை யென்கிறது. [அதிபதி] - அதிகனான பதி. அஸங்க்யாதரான நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையவன். [யவன்] - நித்யவிபூதியோகத்தாலே வந்த ப்ரஸித்தி. [அவன்]-அதுக்குமேலே விக்ரஹத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக உத்தேஶிக்கிறது. [துயரறு] - துயரற்ற என்றபடி. இவர் மயர்வற, அவன் துயரற்றபடி. [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹம். [அடி] - ஶேஷபூதர் அநுபவிக்க இழியுந் துறை. [தொழுது]-ஶேஷியைக்கண்டால் பிறக்கும் வ்ருத்திவிஶேஷம். [எழு] - உஜ்ஜீவி. தொழப்பெறாத போது “ஸதைவ” என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [என்மனனே] - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே தமக்குத் திருவுள்ளத்தோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

தனித்தனியே ‘அவன்’ என்கிறது - ஓரோவொன்றே ஈஶ்வரத்வ ஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. மூன்றுபர்யாயத்திலும் ‘துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே’ என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்; “நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே” என்னுமா

போலே தனித்தனியே ப்ரீதியாலே ஈடுபடுகையாலே. "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வறமதிநல மருளினன். மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவன் அயர்வறும் அமரர்களதிபதி; அயர்வறும் அமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே" என்று வாக்யைகவாக்யந்யாயத்தாலே யோஜிக்கவுமாம்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு.—தான் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான்; அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறவேண்டும்படியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான்; இப்பேற்றுக்கு எனபக்கல் சொல்லலாவது ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, நிர்ஹேதுகமாகத் தானே உபகாரகனானான்; ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும்அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்; தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான் என்று அவன்பண்ணின உபகாரங்களடையச் சொல்லி, இப்படிஉபகாரகனானவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கவாரா யென்று தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகிறார். ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் நேர்நின்றமரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே புகும்; நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும்; அதுபோலே பகவத்குணங்களினுடைய எடுப்பு இருந்தபடி கண்டோமுக்கு எதிரே நானேன்று பிழைக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்துப் பிழைக்க வாராய் நெஞ்சே. என்கிறார்; உயர்வறவுயர்நலமுடைய

சீயர் அரும்பதம்.

இப்படி அவதரிப்பித்த ப்ரபந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடைவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் - 'முதற்பாட்டு' இதி; முதற்பாட்டு - வ்யாக்யாயதே என்றபடி. இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது. வாக்யைக வாக்யயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை-'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி. 'தொழுதெழு' என்ற கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாக வேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேநோபகாரபரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. 'அருளினன்' என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அந்வயித்து 'உபகரித்தான் உபகரித்தான்' என்கிறாராதல்; இப்ப்ரபந்தம் அநுபவபரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தாத்ஸித்தமாதல். தான் ஸமஸ்தேத்யாதிக்கு - 'நலம்' என்றதிலே நோக்கு. அக்குணங்களும் 'தன்னைப்பற்றி' என்கிறவிடத்திலே - 'குணயத்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகஶ்ச, ஹேமாரவிந்தபரிமளந்யாயஶ்சஅநுஸந்தேய꞉. மங்களபதம் - மங்கள பதப்ரயோக꞉. ஶ்ரீபூயம் - ஶ்ரீபத்வம். ஶ்ருதிவஶாத் என்றது - "ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி꞉" என்றத்தைப் பற்ற. 'அக்குணங்களும்' இத்யாதிக்கு - 'யவன்' என்ற விசேஷ்யாம்ஶத்திலே நோக்கு. 'இப்பேற்றுக்கு' இத்யாதி - 'அருளினன்' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' இத்யாதி - 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' - தங்களுடைய அபஹதபாப்மத்வாத்யஸாதாரணாகாரத்தை அடைந்தவர்களாய். 'துயரறுசுடரடி' என்றத்தைப் பற்ற, 'தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹ' இத்யாதி. கூட்டுகை - உபதேசிக்கை. உபகாரத்துக்குத் தோற்றால், "ஹாவுஹாவுஹாவு" என்றாற்போலே தாம் தொழாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிசயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமல், மூந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே- 'திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகிறார்' என்று பாடமானால், 'என்மனனே' என்று உறவுகொண்டாடுகிறாரென்றபடி. இந்தப் பாடத்தில் 'உஜ்ஜீவிக்க வாராய்' என்றது, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாரா யென்றபடி. வாக்யபேதயோஜனைக்குச் சேர அவதாரிகாந்தரம் - 'ஆறு கிண்ணகம்' இத்யாதி. இதுக்கு 'உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்' என்கிற பதத்திலே நோக்கு. யத்வா, 'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி வாக்யத்திலே உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கில் அவஶ்யம் தொழவேணு மென்கிறாராய், 'இதில் நேரே நாம் தொழாதொழியிலும் குணோத்ரேகம் தொழுவித்துக்கொள்ளு மென்றார்' என்று யோஜிக்கவுமாம். கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். நேர் - எதிர். 'நீர்வஞ்சி' இதி; அத்ர "கூலாத்ஸம்ரக்ஷிதவ்யம்வேஹஸரீத்தோஶ்ரீருத்வேதஸீம்" என்றது அநுஸந்தேயம். எடுப்பு-அதிசயம்;ஔத்தத்யம்வா. குணங்களுடைய எடுப்பு என்கிற விடத்திலே - "த்ருஷ்டாக்ருஷ்ணம்தடா" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். கண்டோமுக்கு - கண்ட நமக்கு. உக்தார்த்தஸ்ய ஶப்தாகாங்க்ஷாயாமாஹ - 'உயர்வற' இத்யாதி. குணக்ருத

வன் துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பாரா யென்கிறார்; "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" (அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாபோலே: இளைய பெருமாளை 'நீர்இவர்க்கு என்னுவீர்?' என்ன, 'பெருமாளும் ஒருபடி நினைத்திருப்பர், நானும் ஒரு படிநினைத்திருப்பேன்' என்றார்; 'அவர்' நினைத்திருக்கும்படி யேன்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியேன்?' என்ன; 'அவர் தம்பின்பிறந்தவனேன்றிருப்பர்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனா யிருப்பன்' என்றாரிறே; அப்படியே இவரும் 'உயர்வறவுயர்நல முடையவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழப்பாராய் நெஞ்சே' என்கிறார். இவர்தாம் முற்படக் குணங்களிலே யிழிவானேன்? என்னில்;—தாம் அகப்பட்டதுறை அதுவாகையாலே. இவரைக் குணத்தையிட்டாயிற்று வணங் குவித்தது.

[உயர்வு இத்யாதி] - பகவதாநந்தத்தைப் பேசப்புக்க வேதங்கள் மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சேன்று பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சேன்று பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீண்டனவிறே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியே

தாஸ்யஸ்யத்ருஷ்டாந்த: - 'அஹமஸ்ய' இத்யாதி. உபபாதகம் - 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி. 'நீர் இவர்க்கு என்னுவீ ரென்ன' என்றதுக்கு - "ராஜ்யாத்ப்ரஷ்டேந வநவாஸம் ஸம்யோஜிதாத்மந: । ஸாந்த்வயாவஹோ தேஜஸ்வீ தயா நந்தாவளீ" என்கிறபடியே பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தார், பார்யை யாகையாலே பிராட்டி வந்தாள்; இரண்டுநிமித்தமு மின்றிக்கேயிருக்க "அபாஸாம்" என்று நீர் வந்த இது க்கு நிமித்தபூத ஸம்பந்தமேது? என்று தாத்பர்யம். ப்ராத்ருத்வமாவது-தோள்தீண்டியான ஆகாரம். தாஸத்வ மாவது-க்ரயவிக்ரயார்ஹத்வம். ஒருவனுக்கு ஏகவிஷயத்தைக்குறித்து இந்தஉத்கர்ஷாபகர்ஷரூப ப்ராத்ருத்வ தாஸத்வபுத்திகள் விருத்தங்களாகையாலே பிந்நபுத்யதீநங்களாக அருளிச்செய்கிறார் - 'பெருமாளும்' இத் யாதி. ஏதந்நியாமகம் - "யச்சிவ்யம் த்ரிதஹாராஜயக்ஷ்யந்து ஹாஹ்யதாமயி" என்றது; ப்ரீதி - ப்ராத்ருத்வ நிபந்தனை. அநுக்ராஹ்யதை - தாஸத்வநிபந்தனை. "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று 'ஸப்தநிர்வாஹம்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன, 'அப்படியே இவரும்' இத்யாதி- கத்யத்தில் "ஸவிஶேஷ" இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபம் முன்னாகச் சொல்லாதே குணத்தில்இழிவான் என்? என்றபடி. முற்பட - ஸ்வரூபாபேக்ஷயா என்றபடி. த்விதீயாவ தாரிகைக்குச்சேர ஹாவார்த்தரம்-'இவரை' இத்யாதி. சாடுவுக்குக்குணம்-கயிறு. குணத்தையிட்டிறே தநுஸ்ஸை வணங்குவிப்ப தென்றபடி.

ஶ்ருதியாலும் அபரிச்சேத்யமான ஆநந்தத்தை 'உயர்வற' இத்யாதியாலே வர்ணித்து நிலமா கப் பேசுகையால் வந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்திலே வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார். 'பகவதாநந்தத்தை' இத்யாதி; 'நில மாய்ப்பேசுகிறார்றே இவர்' என்னுமளவாக. அதாவது - வேதத்தைப்போலே பரிச்சேதிக்கவென்று இழி ந்து நிலமல்லாமை மீளுகையன்றிக்கே முதலிலே அபரிச்சிந்நமென்று சொல்ல இழிகையாலே நில மாய்ப் பேசத் தட்டில்லை யென்றபடி; அதவா, ஆநந்தகுண பரிச்சேத்யதைக்கு ப்ரமாணம்-'பகவத்' இத்யாதி. "யுவா ஸ்யாத் ஸாதுயுவாத்யாயக: ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:" என்றுதொடங்கி "ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேராநந்த:" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து 'மநுஷ்யாநந்தம்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று' என்கிறார் பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்து என்றவிடத்திலே - "உபர்யுபரி ப்ரஹ்மாதிவர்த்தமாநா", "ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ஸஹஸ்ர ஸம்ஸ்தா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'யுவாஸ்யாத்' இத்யாதி ஶ்ருதியிலே அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்தமை இல் லாவிட்டாலும் ஊஹ்யாயஸித்தம். அதாவது - "யுவாஸ்யாத்" இத்யாதியாலே மநுஷ்யாத்ய ஸம்பாவித ஆகாரத்தைச் சொன்னபோதே ப்ரஹ்மாவையும் மநுஷ்யஸ்தாநே கல்பிக்கை ஶ்ருதிக்கு விவக்ஷித மென்ற படி: ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; 'மற்றகுணங்களின் அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே யென்னில்' என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. 'குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே' என்றது - ஆநந்தாபரிச்சேத்யதா

யிறே இருப்பது; இக்குணங்களெல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறுரிறே இவர். உயர்வு - வருத்தம். எல்லாருக்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்த முண்டு; அப்படி வருந்தவேணுமோ? என்றால், உயர்வறஉயராநிற்கும்; இத்தைப்பற்றவிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. பகவத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துகதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உச்ச்ராயத்தை‘உயர்வு’என்கிறது; அற - இன்றியிலே ஒழிய. இத்தால். அத்யந்தாஹாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; பின்னை என்

ஹேது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆநந்தம் அபரிச்சிந்நமென்றபோதே தத்பரிச்சிந்நத்வ ஹேதுவான குணாந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தஸித்த மென்றபடி. இது “யுவா ஸ்யாத்” இத்யாதி ஶ்ருதிவ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஆனால், இவர் பரிச்சேதித்துப்பேசும்படி என்? என்னில்,—‘இக்குணங்களெல்லாம்’ இத்யாதி என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

தைத்திரீயகே “யுவா ஸ்யாத்ஸாதுயுவாத்யாயக: ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:। தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத், ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:, தே யே ஶதம்” இத்யாதி — யுவா - பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிக:, ஸாது: - ஸ்வவர்ணாஶ்ரமாசாரஸஹித:. யுவாத்யாயக: - ஸ்வஶாகாத்யயநஸம்பூர்ணாத்யாயக:; ததர்த்தஜ்ஞாந இத்யர்த்த:. ஆஶிஷ்ட: - அஶநக்ஷம: அஶநஶக்த்யுக்த:. த்ருடிஷ்ட: - காயபலவாந். பலிஷ்ட: - மநோபலவாந். வித்தஸ்ய பூர்ணா - வித்தேந பூர்ணா. ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: - ஏவம்குணஸம்பந்நஸ்ய விஶிஷ்டைஶ்வர்யயோக்து: ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: இதி தத்ஸமுதாயம் ஆநந்தஶப்தேந நிர்திஶ்ய தஸ்யாநந்தஸ்ய நிரதிஶயத்வப்ரதிபாதநாத் ஸர்வகுணாநாம் விஶிஷ்டாநவதிகாதிஶயத்வம் ப்ரதிபாதிதம் பவதி. ந ச ஜ்ஞாநாதிஸ்வகுணவிஶிஷ்டத்வாதே: ஆநந்தாதிஶயத்வம், ஆநந்தமயத்வம் ஸ்யாத். தச்ச ஸ்வரூபவைஷம்யம். தச்ச குணவிஶிஷ்டதயா ஸம்பவதி. ஶ்ருத்யா ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாநந்தத்வம் உக்தம். ஆநந்தரூபஜ்ஞாநமேவ - ஆநந்தமிதி குணவிஶிஷ்டவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய ஆநந்தத்வேபி தஸ்யாநந்தஸ்ய நிரவதிகாதிஶயத்வோக்த்யா குணவிஶிஷ்டத்வஸ்ய அவதிகாதிஶயத்வம் ப்ரதிபாதிதம் பவதி, ததாநந்தஸ்ய குணவிஶிஷ்டாநந்த நிபந்தநத்வாத், ஏவம் “ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:” இத்யாரப்ய “ஸ ஏக: ப்ரஜாபதேராநந்த:” இத்யந்தே க்ஷேத்ரஜ்ஞாநந்தாதிஶய உக்த:. “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:” இதி பகவதாநந்த உக்த இதி “யுவா ஸ்யாத்” இதி ஶ்ருதேர்வ்யாக்யாநம்.

உயர்வென்று - வருத்தமாதல்; உச்ச்ராயமாதல். அதில் ப்ரதமத்தை அருளிசசெய்கிறுர், ‘உயர்வு வருத்தம்’ என்று. வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, ‘எல்லாருக்கும்’ இத்யாதி. “யோ ப்ரஹ்மகோடிஶதஸஹஸ்ராணி விஷ்ணோராராத்யவலஹர்ஷ்ய:। யாநந்தைஶ்வர்யாத்யநுபவாத்ப்ரதிஶ்ராந்தாஶ்ச”, “ஸோபி தேவஸஹஸ்ராணி யோஷிதா ஸ்வர்க்காணி தேவதேவோபவஹர்ஷ” இத்யாதிப்படியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வருத்தமுண்டு என்றபடி. உயர்வற உயராநிற்கும் - வருத்தமற்று உயராநிற்கும். இந்த அர்த்தத்தில்‘அற’என்று அத்யந்தாஹாவத்தைச் சொல்லி, வருத்தமற் றென்றபடி. வருத்தமற்றிருக்கு மென்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. இந்தஅர்த்தத்துக்கு ஆளவந்தார்ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறுர்,‘இத்தைப்பற்ற’இத்யாதி. வருத்தமற உயராநிற்கும் என்கிற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிறேயென்றபடி. ஆளவந்தார்அருளிச்செய்யும் சந்தையாவது - “ஸ்வாஹாவிக” இத்யாதி சந்தை யென்றபடி. இது மேலே சொல்லுகிறதிறே. உயர்வென்று-உச்ச்ராயமாக அர்த்தாந்தரம்-‘பகவத்வ்யதிரிக்த’ இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ‘அற’ என்று அல்பதையிலே தாத்பர்யம். பூர்வயோஜநையில் வ்யாவ்ருத்தி - ‘இத்தால்’ இத்யாதி.

சொல்லுகிறது? என்னில்;—தன்னுடைய உச்ச்ராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலவும்,மேருசிகரத்திலே நின்றவனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இப்படி அல்லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால் தனக்கு ஓரேல்லை யுண்டாயிருக்குமோ? என்னில்;— [உயர்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராநிற்கும் ஆனால்,"ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தா: ஸமுச்ச்ரயா: । ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம்" (ஸர்வேக்ஷயாந்தாநிசயா: பதநாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயா: | ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தாமரணாந்தஞ்சஜீவிதம்.) என்கிறபடியே இருக்கிறதோ? என்னில்:—அன்று; *இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜநமாயிராதே காடு பட்டுக் கிடக்குமோ? என்னில், — [நலம்] - கண்டிடமெங்கும் பயிர்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று - ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறதென்னுதல்; குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுதல்; ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல். [உடையவன்] - இக்குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கு மென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து "நிர்க்குணமென்பார் மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்

இவ்விடத்திலே "வாணஸ்ஸ்த்ரீத்வநிவர்ஸாந்தாகிஞ்சநஹாயநா: | ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத் ராஜந் குலாநுவ்ருத்தா ஹ்யபஜஞ்ச்ரியா" என்றது அநுஸந்தேயம். 'உயர்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - 'கால தத்த்வம்' இத்யாதி. மந்தஶங்கை - 'ஆனால்' இத்யாதி. இதம்வசநம்-அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி ராமः. ஆனால் - அத்யுச்ச்ராயமானா லென்றபடி. - 'அத்யுச்ச்ராயःபதநஹேது:' என்று விவக்ஷிதம். நலபதத்தைப் பாராமல் ஶங்கித்து அதுக்கு நலபதத்தைக் கடாக்ஷித்துப்பரிஹாரம் - 'அன்று இயத்தா' இத்யாதி-இதுக்கு த்ரவ்யகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது, குணகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது வன்றென்று பரிஹாரம். குணஸமூஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே குணமுடையவனென்றால் வரும் ஶங்கையை அநுவதித்துத் தத்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பதத்தை அவதரிப்பிக்கிறார். 'இப்படி கரைகட்டா' இத்யாதி. குணங்கள் அநந்தங்களாகையாலே ஸமூஹைகதேஶமான ஓரோகுணங்களிலே அபோக்யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிறே யென்று சங்காதாத்பர்யம். உயர்குணமென்றதே 'உயர்நலம்' என்றதுக்கு வாஸநை - 'கண்டிடம்' இத்யாதி. உபாதேயமாயிருக்கு மென்றது - 'நலம்' என்ற ஶப்தத்தினுடைய மூன்றுபொருளுக்கும் ஸமுதாயம். ஸமூஹவாசித்வ பக்ஷத்தில் "வநகோவ்ரீஹி:" இதிவத் 'நலம்' என்று - ஜாத்யேகவசநம்; "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்னக்கடவதிறே. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு "ஸுயஜ்ஞோ வ்யாப்தம்" என்றாற்போலே கார்யவாசிஶப்தத்தாலே காரணமான விபூதியை நினைக்கிறது. ஆநந்தகுண மொன்றையுஞ் சொன்னபோது, மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பற்ற - பற்றி, விவக்ஷித்து என்றபடி. "ஹேதுஶநிந்தாவ்யஶம்ஸாஸந்நித்யயோகேதிஶாயநே | ஸம்பந்தேஸ்திவிவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய:" என்கிறவற்றில் வைத்துக் கொண்டு அஸ்திவிவக்ஷயா வன்றிக்கே நித்யயோகமதுப்பு என்கிறார் - 'இக்குணங்கள்தன்னை' இத்யாதி. இத்தால் 'உடையவன்' என்கிற மதுப்பு நித்யயோகததைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளா யிருக்கு மென்கையாலே குணமில்லை யென்கிறவர்கள்பக்ஷம் நிரஸ்தமாயிற் றென்கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி. யத்வா, நலஶப்தஸ்ய குண பரத்வேஸம்மதிமாஹ - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி ஆதல். 'நலம்'என்று குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறவதுக்கு

* இவ்வளவென்று சொல்லத்தக்க அளவு கடந்திருக்கை.

தான். இத்தால் "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ" (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்றபடி; "வர்ஷாயுதைஃ" (வர்ஷாயுதைஃ) இத்யாதி, "யாதோऽநாதிபவேऽபி நோ குண

ப்ர.— 'நலமுடையவன்' இத்யாதி:— ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே, [சு-ரு] "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶாத் த்ருʼதபூதஸர்க: | இச்சாக்ருʼஹீதாபிமதோருதேஹ: ஸம்ஸாதிதாஶேஷஜகத்திதோऽஸௌ" [அசு] கல்யாண: ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரைர்விவ்ருʼத:. "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக:" இதி கல்யாணகுணவத்த்வோக்தேச - ஆத்மஶப்த: - ஸ்வபாவவாசீ ஸ்யாத். ஆத்மஶப்தஸ்ய ஸ்வரூபவாசித்வே கல்யாணஶப்தோ பாவப்ரதாந: - ஸமஸ்தகல்யாணம் குண: யஸ்ய ஸ: ஸமஸ்தகல்யாணகுண: - 'த்வேஷ்யோऽஸ்மி தவ தேநைவ' இத்யாதிவச்சப்தவத்; "அம்மிக்குழவி" இதி ஹி வ்யுத்பத்தி:. ஸமஸ்தகல்யாணகுண: ஆத்மா - திவ்யஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ: - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக:; பஹுவ்ரீஹிரௌபசாரிக:; ஶிலாபுத்ரகஸ்ய ஶரீரமிதிவத். திவ்யாத்மஸ்வரூபமேவாஸ்ய "ஸ்வஶக்தி" இதி. ஸ்வாம்ஶலேஶாத் த்ருʼதபூதஸர்க:; யத்வா, ஶக்தி: - ஸாமர்த்யம். ஸ்வகுணலவாத் த்ருʼதஜாத இத்யர்த்த:. பூதஸர்க: - பூதஸமூஹ:. யத்வா, ஸ்ருஜ்யத இதி ஸர்க: - கார்யவஸ்துஜாத இத்யர்த்த:. விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாஹ "இச்சா" இதி. அபிமதத்வம் - அபிமதத்வம் - அநுரூபத்வம்; அவதாரேண ஸாத்யம் விக்ரஹப்ரயோஜநமாஹ "ஸம்ஸாதித" இதி.

ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இத்தால் ஸமஸ்த' இத்யாதி. வைஷ்ணவே புராணே "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶாத் த்ருʼதபூதஸர்க: | இச்சாக்ருʼஹீதாபிமதோருதேஹ: ஸம்ஸாதிதாஶேஷஜகத்திதோऽஸௌ". மஹாபாரதே பீஷ்மபர்வணி கர்ண: "வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணா ந ஶக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: | மஹாத்மந: ஶங்கசக்ராஸிபாணேர்விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர்வஸுதேவாத்மஜஸ்ய". கிஷ்கிந்தாகாண்டே பஞ்சதஶேஸர்கே தாரா "நிவாஸவ்ருʼக்ஷ: ஸாதூநாம்" இத்யாரப்ய "யாதோऽநாதிபவேऽபி நோ குணநாமாவ்ருʼத்த" அயோத்யாகாண்டே தஶரதம் ப்ரதிராஜாந: "ததேவ குணஸம்பந்நம் பராத்பரதரம் தவ... ஸுஹ்ருʼத்" இத்யாதி 'ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகண:' இதி யாமுநாசார்ய வசநம். 'ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ'-அஸ்யார்த்த த்வயம், ஸமஸ்தாஶ்சதே கல்யாண குணாஶ்ச ஸமஸ்தகல்யாணகுணா:. தேஆத்மாஸ்வபாவோயஸ்ய ஸ இதிவா; அதாவது - ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்றபடி. அஸ்மிந் அர்த்தே குணஶப்தோ குணபர:; ஆத்மஶப்த: ஸ்வபாவவாசீ. அன்றிக்கே, கல்யாணஶப்தம் பாவப்ரதாநமாய், கல்யாணத்வத்தை குணமாக - ஸ்வபாவமாகவுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் யாவனொருவனுக்கு, அவன் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மக னென்னுதல்; குணம் - ஸ்வபாவம். ஆத்மஶப்தம் - ஸ்வரூபபரம். ஸமஸ்தகல்யாணத்வமாவது ஸமஸ்தப்ரதேஶமும் கல்யாணமாயிருக்கை. அதாவது கட்டளைபட்ட அநுகூலமாயிருக்கை; ஆநந்தமயனென்றபடி. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமென்றும், அதையுடையவனென்றும் இரண்டில்லாமையாலே உடையவனென்கிற பஹுவ்ரீஹி ஔபசாரிகம்; ஶிலாபுத்ரகஸ்ய ஶரீரமிதிவத் "அம்மிக்குழவியினுடைய சரீரமென்னுமாபோலே. திவ்யாத்மஸ்வரூபமேவ ஸ்வஶக்தி ஸ்வஶக்தி' இதி. ஸ்வஶக்திலேஶாத்-ஸ்வாம்ஶலேஶாத். யத்வா, ஶக்தி:- ஸாமர்த்யம். ஸ்வகுணலவாத் த்ருʼதஜாத இத்யர்த்த: - பூதஸர்க: - பூதஸமூஹ:. யத்வா, ஸ்ருஜ்யத இதி ஸர்க:. கார்யவஸ்துஜாத இத்யர்த்த:. விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாஹ - 'இச்சேதி' இச்சாக்ருʼஹீதமென்கையாலே - அபிமதத்வம். அப்ய மென்கையாலே - அநுரூபத்வம். அவதாரேண ஸாத்யம் விக்ரஹப்ரயோஜநமாஹ - 'ஸம்ஸாதித' இதி. 'வர்ஷாயுதைஃ' இத்யாதி; விஶேஷணைர்குணஸ்ஸர்வலோகைஸ் ஸமே

[illegible] (தாதூநாமிவஸைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோமஹாந்) [illegible] (பஹவோநருபகல்யாணகுணா: புத்ரஸ்யஸந்திதே); [illegible] (ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணா:) என்றுஇதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ் சந்தை.-இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால் இக்குணங்களாலே தனக்கு நிறமாம்படியிருக்குமோ திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்? என்னில்,—அங்ஙன் இராது; அஸ்ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி குணங்களுக்கும் நிறம்பெறவேண்டும்படியிருக்குமென்று ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது—['யவன்' என்று]- [illegible] (யதாஸைந்தவகந:) என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்ற 'யவன்' என்கிறார். இத்தால் குண

ப்ர.— 'யவன்' இத்யாதி:— [illegible] [௪-௫] [illegible], [illegible] [௪-௪] [illegible] [illegible]

தைரபி வர்ஷாயுதைர்வக்தும்நஸக்யா இத்யர்வய:. 'தாதூநாம்' என்கிறதுக்குமுன்னே 'ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸம்பந்நோ நிதேஸேஸிரத:பிதுர:' என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸப்தங்கள் அலௌகிக லௌகிக ஜ்ஞாந பரங்கள்; [illegible] இத்யமரகோஸ:. 'நலமுடையவன்' என்றவிடத்தில் ஸாமாந்யேந தர்மிஸ்வரூபம் ப்ரதிபந்நமாயிருக்கச்செய்தே திரியவும் ப்ரஸித்திபர யச்சப்த ப்ரயோகஸாவம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி குணங்கள்' இத்யாதி. ஸ்வரூபம் குணநிர பேக்ஷமாய் போக்யமா யிருக்கு மென்கைக்கு ஸ்ருதியை தர்ஸிப்பிக்கிறார். - 'யதா' இத்யாதி. யத்வா, 'யவன்' என்ற யச்சப்தத்தாலே எந்தப் ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது என்ன, 'யதா' இத்யாதி என்னுதல். இயம் ஸ்ருதிர்ப்ருஹதாரண்யகே மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே- [illegible], [illegible].'[illegible]' இதிஅந்தரங்கவ்யதிரிக்த தர்மபூதஜ்ஞாநம் தார்ஷ்டாந்திகே உச்யதே. 'அபாஹ்ய:' - பஹிரங்கவ்யதிரிக்த:. அந்தரங்க ஆத்மோச்யதே. ஆக, அநந்தரோ பாஹ்ய: என்று - தர்மதர்மிகளைச் சொல்லுகிறது. க்ருத்ஸ்நஸப்தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஏகதேஸவ்யுதாஸார்த்தம். இத்தால் தர்மதர்மிகளெல்லாம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமா யிருக்கு மென்றபடி. இந்த ஸ்ருதி '[illegible]' இத்யாதி மேலில் பதஸாமர்த்யத்தாலே ஜீவபரமேயாகிலும், ப்ரகார வாசி ஸப்தம் ப்ரகாரி பர்யந்தாபிதாநம் பண்ணு மென்னுமத்தைப்பற்ற, பரமாத்மபரமாகக் கண்டுகொள்வது. இத்தால் - 'யவன்' என்கிற இத்தால். குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூபப்ரஸித்தி பரமானபோது 'யவன்

நிரபேக்ஷமான ஸ்வரூப ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுதல். [அவன்] - இதுக்குஅவ்வருகே ஓர்உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ்நின்ற நிலையை அமைத்து மேலே தோள்படிகொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரந்தான் ஏது? என்னில்;—[மயர்வற] - ஜ்ஞாநாநுதயம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. “ஜ்ஞாநாநுதயமாவது – தேஹாத்மாபிமாநம் அந்யதாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தரஶேஷமென்றிருக்கை. விபரீதஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். தம்வாயாலே ‘மயர்வற’ என்று சொல்லலாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கினபடி. [மதிநலம்] - ‘ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டையுந் தந்தான்’ என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, ‘நலமான மதியைத் தந்தானென்றாய், முளைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்கிறார்’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்திஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பக்தியாயிற்று இவரது. “ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? பக்திநிஷ்டரோ?” என்று எம்பாரைச் சிலர்கேட்க, “ஆழ்வார்ப்ரபந்நர்; பக்தி இவர்க்குதேஹயாத்ராஶேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார்; என்போல வென்னில்;—நாமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவநம்தேடுகிறாப்போலே; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்

ணாக. [illegible]

உயர்வற உயர்நலமுடையவன்’ என்று அந்வயிப்பது; மற்றபக்ஷத்தில் அடைவே அந்வயம் குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை-வைலக்ஷண்யகதப்ரஸித்தியை. ‘அமைக்கை’ - ‘அவன்’ என்று பராமர்ஶிக்கை. கீழ்நின்ற நிலையாவது - கல்யாணகுணயோகமும் ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமும். தோள்படிகொள்ளுகையாவது- ராஜாவானவன்கஜாரோஹணதசையில் ஸாமந்தர்தோளைப்படியாகக்கொள்ளுகை; அதிஷ்டிக்கையென்றபடி. ‘ஜ்ஞாநாநுதயம்’ இத்யாதி ஜ்ஞாநாநுதயாதிகளுக்கு தத்த்வத்ரயோக்தலக்ஷண மொழிய இங்கே லக்ஷணாந்தரமென்று கண்டுகொள்வது. வாஸநையோடே போக்கினதுக்கு ப்ரஸக்தமில்லையே என்ன ‘தம்வாயாலே’ இத்யாதி பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு ஏகவசந ஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தாதிஶயமும் உண்டு. இத்தைக்கடாக்ஷித்திறே “[illegible]” என்றது. ஜ்ஞாநமுண்டாய் பக்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன,-‘முளைக்கும்போதே’ என்றுதொடங்கி. முளைக்கும் பதார்த்தம்-கருங்காலி முதலானவை. இவர்பக்திக்கு அடியேது? தத்விநியோகந்தான் ஏது? என்ன, ‘கர்மஜ்ஞாந’ இத்யாதி, பக்திஸ்த்தாநத்திலே-பரமபக்த்யாதிஹேது பூதபக்த்யங்குர ஸ்த்தாநத்திலே. பக்தி கைங்கர்யோபகரண மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-‘ஆழ்வார்’ இத்யாதி. தேஹயாத்ரையென்றது - அநுபவகைங்கர்யங்களை. ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு - ‘ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்கும்’ என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். இது தேவமாத்ருக நதீமாத்ருக தேஶவிபாகத்தைப் பற்ற; தேவமாத்ருகம் ஒருபூ விளைகையாலே வர்ஷாவதிக்கு ஜீவநந்தேடுர்கள், நதீமாத்ருகம் இரண்டு பூ விளைகையாலே ஆறுமாஸத்துக்கு ஜீவநந் தேடுவார்களென்றபடி. அப்படி அநுபவகைங்கர்யங்கள் தேஹயாத்ரையாயிருக்குமோ, பக்தி இதுக்கு ஶேஷமாயிருக்குமென்கைக்கு? என்ன, ‘உண்ணுஞ்சோறு’ இத்யாதி. கண்ணனிறே

* திருவாய்மொழி—சு, எ, க.

றிலேயு மெல்லாம் கண்ணனிறே இவர்க்கு. [அருளினன்] - நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. 'எனக்குஅருளினன்' என்றுதொழிந்தது பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அருளினன்] - இத்தலை அர்த்திக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை; "தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்" (தாதுஃப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீசம்) என்கிறபடியே நிர்

ப்ர.— *'அருளினன்' இத்யாதி:* — தைத்திரீயகே ஸ்ரீநாராயணே [௧௦] "அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயாநாத்மா குஹாயாந்நிஹிதோऽஸ்ய ஜந்தோ:। தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்." அஸ்யார்த்த: - "அணோ: - ஸர்வேப்யஸ்ஸூக்ஷ்மாஜ்ஜீவாதபி. அணீயாந் - அணுதர:. மஹத: - ப்ருதிவ்யாதேர்மஹதோऽபி. மஹீயாந் - மஹத்தர:; விபுதர:. ஆத்மா - அணுதரஸ்யைவ ஜீவாத்மநோऽபி ஸர்வேஷாமாத்மா; ஸர்வாணி ஹி பூதாந்யஸ்ய ஶரீரம். அஸ்ய ஜந்தோ: - ஜநநாதியுக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்ராணிஜாதஸ்ய. குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹாயாம். நிஹித: - ஸர்வாத்மபாவேந ப்ரேரகதயா நியமநத்வேந ஸ்தித:. ஹ்ருதயகுஹாநிஹிதத்வாத்வாஹ்ருதஸ்ய நாராயணத்வம் ஸாத்யதே. தஸ்மாதயமேவ நாராயணாநுவாகப்ரதிபாத்யதத்த்வமிதி போத்யம். (தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோக:) தம் - பரமாத்மாநம், அக்ரதும் — க்ரது: - ஸங்கல்ப:. தத்ரஹிதம்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வாதக்ரதும் ஸங்கல்பஶூந்யமிதி. அதவா, ஸஜாதீயக வைதிககர்மைகஸாத்யத்வம் க்ரதுத்வம் நாஸ்தீதி அக்ரதும்; ஸர்வஸம்ரக்ஷணைகதீக்ஷிதமித்யர்த்த:. யதா பஶ்யதி, ததா வீதஶோகோ பவதி. அதவா, யதா வீதஶோக:, ததா பஶ்யதி. வீதஶோகத்வம் நாம - ஸாம்ஸாரிகஹேயேஷு நிஸ்ஸ்ப்ருஹத்வம் பரமபுருஷவிஷயே நிஸ்ஸ்ப்ருஹத்வாபாவஶ்ச. தத்ர ஶப்தநிஷேதார்த்தம் "தாது: ப்ரஸாதாத்" இதி. தாது: - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய. ப்ரஸாதாத் - "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" [௧-௨-௨௩] இதி ஶ்ருதே:. மஹிமாநம் - மஹிமாநம் - ஸ்வாஸாதாரணமஹாமஹிமயுக்தம். ஈஶம் - க்ருத்ஸ்நஶாஸிநம்;

யென்று - க்ருஷ்ணநுபவ தாரகத்வாபிதாநம் தஜ்ஜநித கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். நிர்ஹேதுகமாக வென்றது - ஹேத்வநுக்தி ஸித்தார்த்தம். எனக்கருளினன் என்றுதே 'அருளினன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யமான நிர்ஹேதுகத்வம் இரண்டுவிதம்; அதில் முந்தினது - 'எனக்கருளினன் என்றுது' இத்யாதி அதாவது - அங்கீகாரஸாதநம் தம்பக்கலில்லை யென்றபடி ; இத்தால் உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. இரண்டாவது - 'இத்தலை அர்த்திக்க வன்றிக்கே' இத்யாதி. அதாவது - ப்ரபத்தியும் தம்மிடத்திலில்லை யென்றபடி. இத்தால், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தி. அன்றிக்கே, கீழே எனக்கு என்றுததுக்கு ஹாவமாய், 'அருளினன்' என்ற பதமாத்ரத்துக்கு ஹாவம் - 'இத்தலை' இத்யாதி என்னுதல். பீச்சுவார் - கறப்பார் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'தாதுஃப்ரஸாதாத்' இத்யாதி. "பும்ப்ரஜாபதிமேவாஸ்வேந்யோஹவதி" என்னக்கடவதிறே. தைத்திரீயே ஸ்ரீநாராயணயே "அணோரணீயாந்" இத்யாரப்ய "தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்". அஸ்யார்த்த:— அக்ரதும் - க்ரத்வநாராதிதம். யத்வா - க்ரது: - ஸங்கல்ப:, அக்ரதும் - ஸங்கல்பரஹிதம். அவாப்த ஸமஸ்தகாம மிதி யாவத். மஹிமாநம்- மஹிமவிசிஷ்டம். தமீசம் - பரமாத்மாநம். தாது: ப்ரஸாதாத் - ஸர்வேச்வரஸ்ய நிர்ஹேதுகக்ருபயா யதா பச்யதி, ததா, வீதசோகோபவதீதி

ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்தருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாதா னொருவனோ? என்னில், — [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - தான் அருளாதஅன்று ஸத்தையின்றிக்கே யிருப்பாரை ஒருநாடாகவுடையவன். அயர்வாகிறது - விஸ்ம்ருதி. அதின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். ப்ராகபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது, ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு. [அமரர்கள்] - பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்கள் உளரன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், "நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ) என்கிறபடியே. [அமரர்கள்] - த்ரிபாத்விபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே ஓலக்க மிருந்தாலாயிற்று, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் சேஷியென்றுஅறியுமத்தனை. ஆனால், இப்படியிருக்கிற இவர்கள் பலராய்த் தான் ஒருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்

ஸவம்ஶேஷிணஃ. ஈஶேந நாராயணஸ்ய ஸம்பந்தாத் ஸவஜ்யாவிகம், ஸவஜ்ஞத்வம், ஸவஶக்த்யம், நாராயணத்வம், தத்ஸர்வதேவத்ஸ்வ ஜநஶிகீ இதி ஶ்ருதி வாதிதஃ" இதி நாராயணோபநிஷத் வ்யாக்யாதஃ.

'யவன்' என்ற யச்சப்தம் "யஜ்ஞாவதஸ்மாத்ஸ்வாதாவசாணீ" என்கிற ஶ்ருதிப்ரஸித்திபரம். 'யச்சப்தம் "யாதஃஷ்ஹஸாதாஸ்நாஹீஙாநஃ" 'இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்திபரம்' என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே நிர்வாஹம். எனக்கருளினன் என்னுமையாலே - பக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக வ்யவச்சேதமும், பக்திக்கு அயோகவ்யவச்சேதமுமாகிற நாலர்த்தமும் ஸித்தம். அவதாரிகை - 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கே' இத்யாதி. அயர்வறுகையாலே அமரர் என்று விவக்ஷித்து ஸாவம் - 'தானருளாத' இத்யாதி. அதாவது - அருளாதவன்று அமரர்களன்றென்றபடி. பஹுவசநதாத்பர்யம். 'ஒரு நாடாக' என்று. ப்ரஸக்தஸ்யஹி பாதிஷேதஃ அன்றோ? அவர்களுக்கு விஸ்ம்ருதிப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்ன, 'ப்ராகபாவத்தை' இத்யாதி. "ஈஶ்வரன் நித்யநிர்த்தோஷனாயிருக்கச்செய்தேயும் "ஸவஹதவாதா" இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழித்தாற்போலே இங்கும் ப்ராகப்யஹாவஃ - ப்ராகஹாவஃ என்றாய், அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா நிர்வாஹம். 'ப்ராகஹாவத்தைப்பற்ற' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ப்ரத்வம்ஸ' இத்யாதி. அயர்வுண்டாய்க் கழிந்ததென்றபடி. அயர்வறுகையாலே அமரர்கள் என்று விவக்ஷித்து அந்வயமுகத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்றென்று வ்யதிரேகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'பகவதநுபவ' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நசஸீதா' இத்யாதி. பஹுவசநார்த்தம் - 'த்ர்பாத்விபூதி' இத்யாதி அமரஶப்தத்தாலே "அமராநிஜராதேவாஃ" என்று அமரஶப்தபர்யாயமான தேவஶப்தத்தை விவக்ஷித்து, "வஶ்ருத்ஸவஸராதேவம்", "ஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவாஃ" என்கையாலே உபயர்க்கும் தேவஶப்தம் த்யோதமாநத்வாதி குணஸாம்யத்தைப் பற்றவென்று ஸாம்யாபத்தி தோன்றுகையாலே, இப்படி ஸாம்யாபந்நரானவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியும்படி எங்ஙனே யென்ன, 'பரமஸாம்யாபந்நராய்' இத்யாதி என்று ராமாநுஜம்பிள்ளை; "வநஸாரஶ்ருஶஸம்ஜ்ஞ" என்று இருக்க "ஶஶிஶிதஃ" என்று சந்த்ரஶப்தபர்யாய ஶஶிஶப்தத்தாலே கர்ப்பூரத்தை நிர்த்தேஶித்ததும், 'கழுக்காணிக்கண்ணாள்' என்று உலக்கை வேங்கை புலி புண்டரீகம் தாமரை என்று இவ்வளவு பர்யாயம் தமிழர் சொன்னதும், இதுக்கு உதாஹரணம். 'அதிபதி' என்று - அதிகஃபதிஃ என்று விஶேஷிக்கையாலே, ஸாம்யம் ப்ரஸக்தமாகையைப் பற்ற, 'பரமஸாம்ய'இத்யாதி என்று அப்பு நிர்வாஹம். "ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்குமவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்' என்று அவதாரிகையிற் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாம்படியைக் காட்டுகிறார் - 'பரமஸாம்ய' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே" என்று அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். ஓலக்கம் இராதபோது அறியும்படியென்? என்ன, 'பிராட்டிமார்' இத்யாதி. 'அதி' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - 'ஆனால்' இத்யாதி. ஆனால், என்கிறதின் விவரணம் - 'இப்படி' இத்யாதி. யத்வா, 'அமரர்கள்' என்ற

தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சேஷித்வமாம்படியிருக்குமோ? என்னில்,—[அதிபதி] - அவர் களுக்கும் தொட்டுக்கொள் தொட்டுக்கொள் என்ன வேண்டும்படி ஆனைக்குக் குதிரைவைத்து அவ வருகாயிருக்கு மென்னுதல்; ஸ்வாமிவாசக மென்னுதல்

இதுக்கு அவ்வருகே விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் சொல்ல ஒருப்பட்டுக் கீழ்நின்ற நிலையைக் குலுக்கி 'அவன்' என்று அவ்வருகே போகிறார், [துயரறு] - 'துயரறுக்கும்' என்று முன்புள்ள முக லிகள் அருளிச்செய்யும்படி, ஸமஸ்த கல்யாணகுணஸ்வபாவமான திருவடிகள், ஸகலாத்மாக்க களுடையவும் து:கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள் 'துயரறுசுடரடி' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - ((வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:)) (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:) என்றால் து:கநிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்கு மிறே, இவர் துயரற்றத் தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கை இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற றபடி [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது [சுடர்] - பஞ்சசக்திமயமான புகரைச் சொல்லுகிறது [அடி] - சேஷபூதன் சேஷியைக் கணி சிப்பது திருவடிகளையிறே ஸ்தநந்தயப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே, இவரும் "உன் தேனேமலரும் திருப்பாதம்" என்கிற திருவடிகளிலே வாய்வைக்கிறார் [தொழுது] - நித்யஸம் ஸாரியாய்ப் போந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து [எழு] - ((அஸந்நேவ ஸ பவதி)) (அஸந்நேவஸ்பவதி) என்னும் நிலைகழிந்து, ((ஸந்தமேநம் ததோ விது:)) (ஸந்தமேநம்ததோவிது) என்கிறவர்கள் கோடியிலே எண்ணலாம்படியாக உஜ்ஜீவிச

பஹுவசநத்தையும் அதிபதி' என்ற ஏகவசநத்தையும், ஹ்ருதிகரித்து பாவிக்கிறார் ஆதல்' இத்யாதி என்னுதல் அதிபதி யென்றது - அதிக:பதி என்றதாய் அபரிச்சேத்யனாயிருக்குமென்னுதல், ஸ்வாமி யென்னுதல் இரண்டாத்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - 'அவர்களுக்கும்' இத்யாதி ஆனைக் குக் குதிரைவைத்தென்றது பிடிகொடுக்குமாபோலே யிருந்து பிடிகொடாமையைப் பற்ற ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாவது - ஆனையினுடைய வேகபரீக்ஷார்த்தமாகக் குதிரையை முன்னடத்தி ஆனையைப் பின்னடத்துவர்கள், ஆனையும் முடுகுகையாலே குதிரையைத் தொடும்படி கிட்டகிட்டச் சென்று [illegible] யுந் தொட்டாட்டாதொழியும்; அப்படியே பரமஸாம்யாபந்நரா யிருக்குமவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கு மென்றபடி இதுக்கு தரிபாதவிபூதியோகத்துக்கு ஒருப்பட்டு உத்யோகித்து கீழ்நின்றநிலையை - நித்யவிபூதியோகாநுபவத்தை குலுக்கி - விக்ரஹவைலக்ஷண்யாநுபவத்துக்கும் இடமுண்டாம்படி பண்ணி துயரறுக்கும் ஆஸ்ரிதருடைய துயரறுக்கும் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், துயரறு - தான் துயரற மென்றபடி அதாவது ஆஸ்ரிதருடைய துயரடியாகத் தனக்குத் துயருண்டாகையாலே அவர்கள் துயர் தீர்கதால் தனக்கு து:கநிவ்ருத்தியுண்டாகையும் குணமாமித்தனை யென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் து:கநிவ்ருத்தி ஆஸ்ரிதரதாயிருக்கத் தன்னதானபடியென்? என்ன, 'வ்யஸநேஷு' இத்யாதி ((உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி)) இத்யுத்தரார்த்தம் இதம் அயோத்யாகாண்டே த்வி தீயே தசரதம் ப்ரதி ராஜ்ஞ பௌராஜநபதாஸ்ச பலிதம் 'இவர்துயரற' இத்யாதி ஏதத்விவரணம் இத்தால்' இத்யாதி 'அடி' என்றுவிக்ரஹத்தைலக்ஷிக்கிறதென்கிறார் 'நிரவதிக' இத்யாதி தேஜோரூபத்வே ஹேதுமாஹ பஞ்சசக்தி' இதி பக்வசசாஸ்த்ரே ((பரமேஷ்டீ பூமாநிவேஸ்வோ நிவ்ருத்திஸ்ஸர்வ இதி | பஞ்சோபநிஷத்மயம் ரூபம் பரஸ்யாஸ்ய)) இத்யுக்த பஞ்சோபநிஷத்: பஞ்சசக்திமய தாத்த விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகில் திருமேனி என்னாதே 'அடி' என்கிறதென்? என்ன 'சேஷ பூதன்' இத்யாதி இத்தால், ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும் திருவடிகளில் வாய்வைக்கிறார் என்ற படி கணிசிப்பது - ஆசைப்படுமது அப்படி இங்கே ரஸாஸ்வாதத்துக்கு விஷயமுண்டோ? என்ன, 'இவரும்' இத்யாதி 'உன்தேனே' இத்யாதி உன்னுடைய மதுஸ்யந்தியாய விகாஸியான திருவடி களை 'தொழுதெழு' என்கிற பதச்சேர்த்தியாலே பலித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'அஸந்

கப பாா அடியிலே தொழாமையால வநத ஸஙகோசம தீருமபடி அடியிலே தொழுது உஜஜீவி யெனகிறா [எனமனனே] இபபோதாயிறறு தமமைக கணடது, 'அருளினன' எனறு நினற விததனையிறே முனபு இருவா கூடப பளளியோதியிருநதால, அவாகளிலே ஒருவனுககு உதகாஷ முணடாளுல,மறறையவன தனககு அவனோடே ஒருஸமபநததததைச சொலலிககொணடு கிடமோ போலே "உநவனவஃ நாஷுாணாஂகாரணஂபைநஜோகூயொஃ" (மநஏவமநுஷயாணாம காரணம பநதமோகூயோஃ) எனகிறபடியே நெநோள பநதஹேதுவாயபபோநதது இபபோது முநதுறற நெஞ சாய முறபடடு நிறகிறபடியாலே அததோடே தமககு ஒரு ஸமபநதததை ஆசைபபடடு 'என மனனே' எனகிறா

பாடடை முடியசசொலலி 'அவன எனனஅமையாதோ? அடிதோறுஞ சொலலுகிற இதுககுக கருததேன? எனனில,-இவாதாம,இததிருவாயமொழிதனனில ஈஸவரதவமாயிறறு பரதி பாதிககிறது; அநத ஈஸவரதவததுககு ஓரோகுணஙகளே நிரபேகூமாகப போநதிருககையாலே சொல்லுகிறா உயாவறவுயாநலமுடையவனயவன, அவனமயாவறமதிநலமருளினன எனறு இங ஙனே வாககியைகவாககியமாவததாலே யோஜிககவுமாம, அனறிககே உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன,அவனதுயரறுசுடரடிதொழுதெழெனமனனே எனறு வாககியபேதமபணணி யோஜிககவுமாம, "நமஃபுரஸதாதுதபருஷடதஸதே" (நமஃபுரஸதாததபருஷடதஸதே) எனனுமாபோலே ஆனுல, உயாவற வுயாநலமுடையவன அயாவறு மமராக ளதிபதி மயாவறமதிநலமருளினன எனனவேண டியிருககு, 'உயாவற உயாநலமுடையவன" எனற அநநதரம "அயாவறுமமராகளதிபதி" எனறு அவவளவும போகமாடடாமை உபகாரஸமருதியாலே "மயாவறமதிநலமருளினன" எனகிறா குணமிலலை விகாரமிலலை விபூதியிலலை எனறு சொலலுகிறவாகளெலலாரும நிரஸதா இப

கேவ' இதயாதி ஈஸோகதி 'அடியிலே' இதயாதி அடியிலே தொழாமை யெனறது சாடு அடி யிலே - பூாவகாலததிலே ஜீழ எனககருளின னெனனுதவா இபபோது எனமனனே' எனபானென? எனன, இபபோதாயிறறு' இதயாதி இபபோதாயிறறு அருளினபினபாயிறறு

"ஷு்கூாஸவஹவெநூ தூ்ஃ" எனறு மமகாரம நிஷிததமனறோ? எனன 'இருவாகூட' இத யாதி இததால பகவதபரவணவிஷய மமகாரம உததேஸயமெனறு கருதது இவவிடததிலே தரோண கருபதககதையை நினைபபது பளளியோதி அகூராபயாஸமபணணி 'மகஏவ' இதி "வைநாயவிஷயா ஸஙிஃதெகூ்ாஙிஷியஃநஃ" இதயுகதாாததம இதமவசநம - ஸ்ரீவிஷணுபுராணேஷஷடேமபோ ஸபததமே காணடிகயமபராதி கேஸிதவஜோகதம அடிதோறும 'யவனவன' எனறதுககு 'தான ஸமஸத கலயாணகுணுதமகனுய' இதயாதி யவதாரிகாவாகயத்திலே ஓரோ உபகாரமே தொழுகைக்குபபாயாபது மெனறு விததிகையாலே இஙகே தாதபாயாநதரம - 'பாடடை' இதயாதி கருதீயபாதாநத தசசபதமே போருமே; ககபூாவ தசசபததவயமகிமாததமிதி ஸஙகாபிபராயம 'இவாதாம' இதயாதி தததபாதோக தாகார விஸதேஸவரதவபர மெனறும, இரணடாம பாததததால பலிதமான மோகூபரததவம ஈஸவரா ஸாதாரண மெனறுமா கருதது வாககியைக வாகயயோஜனையை அருளிசசெயகிறா - 'உயாவற' இதயாதி, 'யோஜிககவுமாம' எனனுமளவும வாககியபேதயோஜனைககுத தாதபாயாநதரம அருளிசசெயவாராக அநத யோஜனையும அருளிசசெயகிறா 'அனறிககே' இதயாதி இபபடி பலகாலும தொழுகைககு அடியென? எனன, 'நம புரஸதாத' இதயாதி ஆகராதிஸயததாலே யெனறபடி கீதாஸலோகாதயோ நமோநமஃ ஸஹஸரகருதவஃ புநஸுசபூயோ பி நமோ நமஸதே | நமஃபுரஸதாதுதபருஷடதஸதே நமோஸது தே ஸாவத ஏவ ஸாவ" ஸஙகாநதரததை உதபவிபபிததுப பரிஹரிககிறா- 'ஆனுல' இதயாதி முதறபாதமபோலே தருதீயபாதமும பகவதபரமாகையாலே முதறபாதாநநதரம, தவி தீயபாதாதபூாவம, கருதீயபாதம சொலலவேணடி யிருககசசெயதேயு மெனறபடி இத யோஜநாதவயத திலும கூடமே இபபாடடால பரஹமததுககு குணாதிகளிலலை யெனகிறவாகள நிரஸதரெனகிறா - 'குண

பாடடாலே அவாகளை எதிரிகளாககிச சொலலவேணடாவிறே ஸவபக்ஷததை ஸதாபிககவே பர பக்ஷம நிரஸ்தமாமிறே நெல செயயப புலதேயுமாபோலே தனனடையே நிரஸதராவாகளிறே அவாகள 'உயாவறவுயாநலமுடையவன அயாவறுமமராகளதிபதி' எனகையாலே – பராபய வேஷம சொல்லிறறு 'மயாவற' எனகையாலே - விரோதிபோனபடி சொலலிறறு; 'அருளினன' எனகையாலே - அவனே ஸாதநமெனறது, 'தொழுதெழ' எனகையாலே - பராபதிபலமான கைஙகாயததைசசொலலிறறு; 'எனமனனே' எனகையாலே-பரிஶுததாநதஃகரணனே அதிகாரி யெனனுமிடம சொலலிறறு (க)

இ ர ண் ட ா ம் ப ா ட் டு.

மனனகமலமற மலாமிசையெழுதருமம
மனனுணாவளவிலன பொறியுணாவவையிலன
இனனுணாமுழுநலம எதிாநிகழகழிவினும
இனனிலன எனனுயிாமிகுநரையிலனே

ஆ —(மனனகம) இநதக குணஙகளுககு ஆஶ்ரயமான திவயாத்மஸவருபததி னுடைய ஹேயபரதயநீகதயா கலயாணைகதாநதயா வுளள விஸஜாதீயதவம சொலலுகிறது

மிலலை' இதயாதி அவாகள பரதயவஸததாநமபணண இவா நிரவஹிததாரோவெனன, 'அவாகளை' இத யாதி எதிரிகளாககி - தததமததஙகளைப பூாவபக்ஷதவேந உபநயஸிதது நெலசெயயப புலதேயகையா வது களததிலே நெறபயிககப பயிகக தரையிலே முளைதத புலலும தனனடையே போகை யதவா, நெறசெயய நெறபயிருககு நீககட்ட ஆததபஞசக பரதிபாதகபரமான பரபாததின ஸஙகரஹரூப மான முதறபாடடில ஆததபஞசகம ஸஙகருஹீதமான பரகாரததை அருளிசசெயகிறா - 'உயாவற' இத யாதி இபபடி பரபநதஸஙக்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸதர ஸஙகரஹரூப மநதரஹஸயாாததததை பரகாசிபபிககிறது எஙஙனே யெனனில, "உயாவறவுயாநலமுடையவன" எனகிற ஸாவாதிகஶேஷித வததாலே பரதமபதாாததமான அநயாாஹஶேஷதவ பரதிஸமபநதிதவததையும, "மதிநலமருளினன" எனறு கருபாகாயமான உபகாரகதவததாலே மதயமபதாாததமான உபாயஹாவததையும, "அமராகளதி பதி" எனறு ஸ்ரீஸேவயதவததாலே சரமபதாாந்தமான பராபயதவததையும, 'தொழுதெழு" எனகை யாலே சதுாததயாததமான கைஙகாயததையுஞ சொலலிறறு

-இபபாடடில பரேக்ஷாவத பரவருததயஙகதவேந வகதவயமான விஷயபரயோஜந ஸமபநதாதிகாரி ரூபாநுபநத சதுஷடயமும உகதம இனனமும அவிகந பரிஸமாபதி பரசயகமநாாததமாக பரபநதாரமபத திற பணணககடவ வஸதுநிாதேஶ நமஸகாராஶீாவாதஙகளும "அடிதொழுதெழு" எனகையாலே இதிலே உண்டு

வாககியகவாக்யபக்ஷததில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன, அவன மயாவறமதிநலமருளினன, மயாவறமதிநலமருளினன யவன அவன அயாவறுமமராகளதிபதி, அயாவறுமமராகளதிபதி யவன, அவன துயாறுசுடரடி தொழுதெழெனறு அநவயம; இநதயோஜனையில உததரவாகயததில பூாவவாகயத தைஅநுவதிததுககொணடு ஆததாநதரததை விதிககையாலே வாககிய வாகய மெனகிறது வாகயபேத யோஜனையில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன அவன துயாறுசுடரடி மயாவறமதிநலமருளினன யவன அவன துயாறுசுடரடி அயாவறுமமராகளதிபதி யவன அவன துயாறுசுடரடி தொழுதெழென மனனே யெனறு அநவயிதது மூனறுவாகயமாககடவது அஙஙனனனறியிலே, "ஸயஶ்ரயம்ஶ்ரேஷ்ட யஶ்ராவஹாவாதி த்ரிஷவஙக" எனகிற கணக்கிலே 'யவனவன' எனறு யசசபதாாததமாய அநிபரஷித தியைக காடடி, அதலத 'அவன' எனறு நாலாமபாதததிலே பராமாஶிதது முடிககையாலே ஏகவாகயமாக வும சொலலுவாகள (உ)

பாஹயேநதரியஜநய ஜஞாநவிஷயமான அசேதநததிறகாட்டில் யாதொருபடி விலக்ஷணனுயிருககும், அபபடியே யோகாபயாஸ பரிசுததாநதகரண ஜநய ஜஞாநைகவிஷயமான பரிசுததாதமஸவருபததிறகாட்டிலும விஸஜாதீயனுயக காலதரயததிலும ஒருபடியாலும ஒப பிலலாதானுய, ஸமாபயதிகரஹிதனுய, பரிபூரணஜஞாநாநநதஸவருபனுய எனககு தாரகனுமா யிருநத எமபெருமானுடைய துயரறுசுடரடியைத தொழுதெழு எனமனனே! எனகிறுா

ஓ —இரணடாமபாடடில, அகிலஹேய பரதயநீகதையாலும கலயாணைகதாநதை யாலும சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில அதயநத விலக்ஷணமாய, ஜஞாநாநநதைககளே தனககு வடிவாய, முதறபாடடில அநுபவிதத குணஙகளுககு ஆஸரயமாயிருநதுளள நிஷகருஷடமான திவயாதமஸவருபததை ஸோபாநகரமததாலே அநுபவிககிறுா

[மனனகம எனறு தொடஙகி] - யோகாபயாஸததாலே மநஸஸிலுணடான அவித யாதி தோஷஙகளெலலாம போஙகாடடில விகஸிதமாய மேனமேலெனச கிளாநதுளள மாநஸஜஞாநமயமான ஆதமாவினபடியலலாதான [பொறியுணாவவையிலன] - இநதரியங களால அறியபபடும பராககருதபதாாதஙகளினபடியலலாதான சேதநரிறகாடடில விலக்ஷண னெனறபோதே அசேதநவைலக்ஷணயம சொலலிறறுகாதோ? எனனில,—அவனோடு ஒவவா மைககு அசேதநததோடு சேதநததோடு ஒருவாசியிலலை எனனுமிடம சொலலுகைககாக கருஷ டாநதமயா சொலலிறறு சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில விலக்ஷணமெனன அமையாதோ? அவற றைககாணும பரமாணஙகளாலும காணமுடியாதா னெனபானெனா? எனனில,—ஏகபரமாணகம யதவ ஸாமயமும இலலை யெனறுகொணடு அதயநத வைலக்ஷணயம தோறறுகைககாக 'இனன' எனகிறது - இபபடிபபடடானெனற மேறசொலலககடவ படியைச சொலலுகிறது [உணா முழுநலம] - கடடடஙக ஜஞாநமும ஆநநதமுமாயிருககும. [எதிா நிகழ கழிவினும இனனி லன] - பூதபவிஷயதவாததமாந காலதரயததிலும ஒததாரையிலலாதான சேதநாசேதந வைல க்ஷணயம முதலிலே சொலலிறறிறே, மீளவும தனனோடொதாாிலலாதா னெனபானெனா? என னில;—'திரள ஒபபிலலையே யாகிலும ஒருவகையாலும ஒததாரை யிலலாதா னெனகிறது' என ருாகள சிலா அதுவும சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே சொலலிறறுப; ஆன பினபு, அவனோடு ஒவவாதெனறு சொலலுகைககு ஸதருஸமாயிருபபதொரு பதாாததததை யுடையனலல னெனகிறது [மிகுநரைஇலன] - மிகுநரை இலலாதான ஒததாரையிலலாத நிலததிலே மிககாரையிலலானெனகிறது - மிககாா ஸமபவியாதாபபோலே ஒததாரும ஸமபவி யாதெனறு தோறறுகைககாக [எனனுயிா] – இஙஙனேயிருககிற இவன எனககு தாரகன

ப —அநநதரம,'யவன'எனறு சொனன ஸவருபததினுடைய ஸவேதரஸமஸத வைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறுா

மனனகம - மநஸஸினிடததது, மலம - மலமான காமகரோதாதிகள, அற-கழிய, மலா மிசை எழுதரும - அததால மலாநது மேலே வளாநதுவரககடவதான, மாந உணாவு - மாநஸஜஞாநமாகிற யோகஜஞாநததாலே, அளவு இலன - (அளவிடபபடும ஆதமாவினபடியன றியே) அளவிறநதிருபபானுய, பொறியுணாவவையிலன - பாஹயேநதரிய ஜநிதமான ஜஞாநங கள தனபககல தடடாதபடியாலே இநதரியகோசரமான அசிததில வயாவருததனுய, இனன - இபபடி சேதநாசேதந விலக்ஷணனுனவனுய, உணாமுழுநலம - முழுவுணாவும முழுநலமுமான ஜஞாநாநநத நிருபணீயனுய, எதிா-எதிரான பவிஷயதகாலததிலும, நிகழ - நிகழவான வாததமாந காலததிலும, கழிவினும - கழிவான பூதகாலததிலும, இனனிலன மிகுநரையிலன - இனததிருப பாரையும மிகுததிருபபாரையு முடையனலலனுனவன, எனன உயிா - எனககு தாரகபூதன

அவன துயரறுசுடரடி தொழுதெழு எனறு சீழிற பாட்டில விஙேயோடே அநவயப இபபடிப பததுபபாட்டிலும அநவயமாககககடவது இததாலே பரோயகமான ஸததயஜஞாநாதவாகயததிலே ஸததயஸபதாாததமான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயததையும, ஜஞாநஸபதாாததமான அஸஙகுசித ஜஞாநாநநதஸ்வருபதவதாதையும, அநநதஸபதாாததசதில காலாபரிசசேதரூபமான நிதயஸமாபயததிஙராஹிதயததையும சொலலிறறுயிறறு முதல ‘இனன’ எனறது—இபபடிபபட்டவ னெனறபடி அநநதரம ‘இனனிலன’ எனறது - ஒதகாரிலலாதா னெனறபடி

இ —இரணடாமபாட்டில, சீழ ‘யவன’ எனறு பரஸதுதமான திவயாதமஸவரூபததை அகிலஹேயபரதயநீகதையாலும கலயாணைகதாநதையாலும சேதநாசேதந விலக்ஷணமாய ஜஞாநாநநதமே ஸவருபமாயிருககுமெனறு ஸோபாநசரமததாலே அநுபவிககிறார

[மனன] - மன மெனறபடி [மனனகம]-மனனில; மநஸஸி லெனறபடி, நிரவயவமாயிருககிற இதுககு உளவாய புறவா யிலலாமையாலே அகமெனறிகதே, இமமநஸஸு பாஹயவிஷயமாயும பரதயகாதம விஷயமாயும போருகையாலே பரதயகாததவிஷயமானதை ‘அகம’ எனறு சொலலிறறுகவுமாம [மலமற] - யோகாபயாஸததாலே மநஸஸிலுணடான அவிதயாதி தோஷஙகள கழியககழிய [மலாமிசையெழுதரும] — விகஸிதமாயகொணடு மேனமேலெனக கிளாநினறுளள [மனனுணாவளவிலன] - மாநஸஜஞாந முடையவனும ஆபரமாலினபடி யலலாதான [பொறியுணாவவையிலன] — இநதரியஙகளாலறியபபடும பராசருகபதாாதஙகளினபடி யலலாதவன சேதநாவலக்ஷணயம சொனனபோதே அசேதநாவலக்ஷணயம சிமபுநயாயஸிதத மனறோ? எனனில, — அவறறோடு ஒவவாமைககு இரணடிலும ஒருவாசியிலலையெனனுமிடம தோறறுகைககாக கருஷடாநதமாய சொலலிறறு ஆனால சேதநாசேதநவிலக்ஷண னெனன அமையாதோ? அவறறைச காணும பரமாணஙகளால காணமுடியாதெனயா னெனனெனனில,—ஏகபரமாணகமபதவ ஸாமயமு மிலலையெனறு கொணடு அதயநதவைலக்ஷணயம தோறறுகைககாக “நேவஸாதத...” எனறு ஸருதநமான மநஸஸாலே சுரஹிதமான காரஹயனெனகிறவிடம - ஜஞாநவிஷய மெனகைககாக; இஙகு அளவில னெனகிறது - பரிசசேதிககவொணணாதெனறு [இனன] இபபடிபபட்டான இது கீழாகும மேலுககும பொது [உணாமுழுநலம] கட்டடஙக ஜஞாநமும ஆநநதமுமாயிருககும; ஆநநதஸ்வருபஜஞாந மெனறபடி [எதிாநிகழ கழிவினும இனனிலன] — காலதரயததிலும ஒததாரிலலாதான இனன - ஸவபாவன; இன மெனறபடி சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே இதுவும உகதமனறோ வெனனில,— அவறறோடு இது ஒவவாதெனகைககு ஸதருஸமாயிருபப தொரு பதாாதத மிலலையெனறு வைதாமய தருஷடாநதததாலே சொலலுகிறது [மிகுநரையிலனே] — மிககாரை யிலலாதான ஒததாரிலலாத நிலததிலே மிககாரிலலை யெனகிறது - மிககாரிலலாதாபபோலே ஒததாருமிலலையெனறு தோறறுகைககாக [எனனுயிா] - எனககு தாரகன மனனகமலமற மலாமிசை யெழுதரும மனனுணாவளவிலன, பொறியுணாவவையிலன, எதிாநிகழகழிவினு மினனிலன மிகுநரையிலன, உணாமுழுநலம, இனன, எனனுயிா எனனுயிா இனன அவனதுயரறுசுடரடி தொழுதெழெனமனனே எனறுகொணடு கீழோடே கூடடககடவுமாம

ஏடு —இரண்டாம பாட்டு “யதோவா இமாநி” (யதோவா இமாநி) இதயாதி ஸருதியா கரியையாலே காரயாகாரமான ஜகததைப பிடிதது ஜகதகாரணவஸது உபாஸ்ய மெனனுதல,

இரணடாமபாட்டு ‘மனனகம’ இதயாதி புததயாரோஹண கரமத்தைபபறற, ‘யதோவா’ இதயாதி அதாவது, இமாநி யெனறு - பரிதருஸ்யமான ஜகத்தைப பிடித்து, இதுக்குக் காரணபூதமான ஸவரூபததைச சொலலுகை புததயாரோஹணகரமம “ஸதியஞாநமநநதமபிரஹ்ம” எனறு ஸவரு

அனறிககே, ஸவரூபததை முறபடசசோலலிப பினனை விபூதியிலே போருதல செயயாதே முற படடக குணஙகளிலே இழிவானேனனெனனில,-ஸாவேஶவரன தமமை வசீகரிததது குணஙகளைக காடடி யாகையாலே தாம அகபபடட துறையிலே முறபட இழிநது பேசினார, அககுணஙகள் தான ஸவரூபததைப பறறியலலது இராமையாலே அவறறுககு ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபததை 'அவன' எனறு பரஸங்கிததார முதறபாடடில, அஙகு பரஸதுதமான திவயாதமஸவரூபம ஹேய பரதயநீகதையாலும கலயாணகுணைகதாநதையாலும சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயிருககு மெனறு அநதஸவரூபததை அநுபவிககிறார இபபாடடில.

[மனனகம இதயாதி] - ஜீவாதமஸ்வரூபததில பகவத்ஸவரூபம விலக்ஷணமெனகிறார ஆனால, 'மனனகம' எனறு தொடஙகிச சொலலுகிற இதுககுக கருதது என?எனனில,- ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யததை அநுபவிககிற இவருடைய பரதிபததிகரமம இருககிறபடி. மன னெனறது - மன மெனறபடி [அகம] - நிரவயவமா யிருககிற மநஸ்ஸுககு ஓர உளளும புறமபு மிலலாமையாலே, மனனக மெனறது - மநஸஸிலே எனறபடி. அனறியே, பராகாதத விஷயமாயும பரதயகாதத விஷயமாயும் போருகையாலே பராகாதததததைத தவிரநது பரதயகாதத விஷயமானததை அகமெனகிற தாகவுமாம [மலமற] - மனனகததிலுண்டான மலமுண்டு - அவிதயாதிகள, * (அவையற அவையாவன-«காமக்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச ஹர்ஷமாநமதாதய꞉ | விஷாதஶ்சாஷ்டம꞉ ப்ரோக்த இத்யேதே மநஸோ மலா꞉» (காமகரோதஶசலோபஶச ஹாஷமாநம தாகுறா꞉ | விஷாதஶசாஷ்டம꞉பரோகத இதயேதேமநஸோமலா꞉")) ஆதமஸவரூபமும நிதயமாய,

பாதி பரதிபாதக ஶாஸதரகரமததைப பறற 'அருளிசசெயகிறார 'அனறிககே, ஸவரூபததை' இதயாதி ஸவரூபததை முறபடசசொலலுகைககு பரமாணம «ஸதேவ» இதயாதி, «ஸவிஶேஷ» இதயாதி ஆக, பருகுவலலியில விபூதியைச சொலலி ஸவரூபததைசசொலலிப பினபிறே «ஆநநதோ ப்ரஹ்ம» எனறு குணததைச சொலலிறறு, ஶருதயநதரத்தில «ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி» எனறு ஸவரூபததைச சொலலி «ஆநநதம ப்ரஹ்மணோ» எனறு விபூதியைசசொலலி «ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந காமாந» எனறு குணததைசசொலலிறறு; இபபடியனறிககே, இவரு குணததை முறபடசசொலலுவா னென? என னிலெனறபடி குணஙகள தமமை வஶீகரிததபடியாலே முநதுறக குணததைச சொலலிறறெனறபடி. இஶ ஶஙகை உதிககைககு அடியேது?எனனில,—இரணடாமபாடடிலேஸவரூபததைசசொலலி,மூனறுமபாடடுத தொடஙகி விபூதியைச சொலலுகையாலே ஶ்ருதிசாயையாலே குணஙகளை அககதாரு சொலலவேண டாவோ? எனறு இரண்டாமபாடடிலே ஶஙகை உதிககும்பிறே 'குணஙகளைக்காடடி' எனகையாலே ஸவ ரூபததால திருநதின யோகிவயாவருததி 'ஹேயபரதயநீகதையாலும' எனறது 'முழுநலம' எனறு கல யாணைகதாநதவம சொனனபோதே ஸிததம 'மனனுணாவளவிலன' எனனுமளவுககுத தாதபாயமாய, பதாவதாரிகை - 'ஜீவாதம' இத்யாதி 'ஆனால' இதயாதி ஜீவாதமஸவரூபததை 'மனனகம' எனறு தொடஙகி இததனை வாணிககசவேணுமோ? எனறபடி ஸவரூபவைலக்ஷணயததை பரஸவரூபவைல க்ஷண்யததை பரதிபததிகரமம இருக்கிறபடி - பரிஶுததமநோக்ராஹயமாயிருககும ஜீவஸவரூபம எனறு ஜீவஸவரூபவைலக்ஷணயஞ சொலலி, இதோபயதிகவிலக்ஷணம பரஸவரூபமெனறால புதயாரோஹகரமம ஸிததிககு மெனறபடி, பரதிபததிகரமம் - அநுபவ பரகாரம யதாநுபவம சொனனாரெனறபடி 'மன மெனறபடி' எனறது 'மனககளுழிவரும' எனறததைபபறற உழறுகை மாறுகை ஆனால, கீழே 'எனமனனே' எனறவிடததில இபபடி ஶிக்ஷியாதொழிநதது சேதநஸமாதியாக உபதேஶிககையாலே, இஙகு ஸவரூபகதநமாகையாலே சொலலுகிறார நிரவயவமெனறது ஸௌக்ஷ்மயததைப பறறவாதல, தாரக்கிகமதாநுஸாரேண வாதல அகமெனறது ஸபதமயாததவாசக மெனறதுககு "கணகாலபுறமகம" இதயாதி தொலகாபபியததிலே கண்டுகொளவது அகமனமெனறுஅநவயிததது அஹமாகதகாரஹேதுக மான மநஸ்ஸிலே யெனறு அாததாநதாம - 'அனறியே' இதயாதி அவிதயாதிதி ஆதிஶபததாலே காம வாஸநாருசிகள சொலலபபடுகிறது அவிதயாதிகள ஆதமகததஙகளாதல, ஜ்ஞாநகதஙகளாதலானாலோ? எனன, 'ஆதமஸவரூபமும' இத்யாதி ஸவரூபகதமுமலல ஜ்ஞாநகதமுமலல வெனறது ஸாதிக்தம,;

* குணடலிதகாநதம - க்லாஸிதக மெனபா

ஜ்ஞாநமும் நித்யமாகையாலே இத்தோஷம் ஸ்வரூபகதமுமல்ல, ஜ்ஞாநகதமுமல்ல, ஆத்மா ஞுடைய தாமபூதஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாஸ்தமய வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறது ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்வாரத்தைப் பற்றவாயிற்று, ஆக, ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற தோஷமான யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பாஹ்யவிஷயப்ரவணமான நெஞ்சைப் ப்ரத்யக் விஷயமாக்கி யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே கழியக்கடவது அறவெ றது - அறவற வென்றபடி. அநந்தரம், மலர் - விகஸிதமாய் மிசை - மேல் நோக்கி எழு

ப்ர — 'யமநியமாதி க்ரமத்தாலே' இத்யாதி — [illegible]

மஹாப்ரளயத்தில் மநஸ் இல்லாமையாலே யத்வா, மநஸ்ஸு அவித்யாதிதோஷேண துஷ்டமாகையாலே மநோகத்தை யென்கிறது. ஆக, மநோஜந்யப்ரகாசப்ரதிபந்தகத்வாத்மநா தோஷ மென்கிறது ஸ்வரூப கதமுமல்ல - தத்ஸ்பந்த-ப்ரயுக்தத்வப்ர ஜ்ஞாநம் நித்யமானால் உத்பாஸ்தமய வ்யவஹாரம் எப்படி? என்ன, 'ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்வாரத்தை ஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதிமுகத்தை அற அற க்ரமத் திலே போகப்போக விகஸிதமாய - விஷயாவகாஹநோந்முகமாய மேல்நோக்கி ப்ரகாராந்தராவகாஹ நோந்முகமாய் மேன்மேலெனக்கிளராநின்றுள்ள - தத்ப்ரகாராவகாஹநபூர்வகம் புந: ப்ரகாராந்தராவ காஹநோந்முக மாகாநின்றுள்ள ஆக, 'மலர்' இத்யாதி விசேஷணத்ரயத்தாலும் ஆத்மவிஷயக ஜ்ஞாநத

ரும - கோழுநதுவிடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மனனுணாவு உணடு - மாநஸ ஜஞாநம; இபபடி விகஸிதமாயக கோழுநது விடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மாநஸ ஜஞாநகமயமாயிருககும ஆதமா, அளவிலன - அதினளவலல ஈஶவரன மாநஸஜஞாநகமயமா யிருககும ஜீவாதமஸவருபம, பகவதஸவருபம அஙஙனிராது எனறதுககுக கருதது என? என னில; — ஏகோநதரியகராஹயதவமும இலலையெனகை போனனுககும கரிககும அதயநதம வைஷமயமுண்டாயிருககச செய்தே கரஹிகைககு ஸாமகரி ஒனறு யிருககுமிறே, அபபடி ஏக பரமாணகமயதவஸாமயமு மில்லை யெனகை ஆனால, “[illegible]” (மநஸாது

[illegible]

“[illegible]” — [illegible]

இனுடைய உததரோததரபரிபாகவிஶேஷம சொலலுகிறது மனனுணாவெனறு - ஜஞாநகமயாதமபாயந தம விவக்ஷிதம அளவு பரகாரம, ஏகோநதரியகராஹயதவமும ஒருபரகாரமிறே ‘மாநஸ’ இதயாதி - ஜீவேஶவராகளுககு அநேகாகாரஙகளாலே அதயநத வைஷமயம் உண்டாயிருக்க, அவவாகாரஙகளாலே வைஷமயம சொலலாதே மாநஸஜஞாந கோசரத்வ ரூபவைலக்ஷணயம சொலலவேணுமோ? எனறு ஶஙகாபி பராயம லோகததிலே அதயநத வைஷமயம உணடாயிருககசசெயதேயும சிலபதாாததஙகளுககு ஏக பரமாணகமயதவஸாமயம உணடாகக் காணகையாலே அவவாகாரததாலேயும ஸாமயமிலலை யெனனும அாததமும சொலலவேணடுகையாலே அதுதை அருளிசசெயகிறா ‘ஏகோநதரியக்ராஹயதவமுமிலலை யெனகை’ எனறு ஏகேந்தரியகராஹயதவம ஏகபரமாணகமயதவம இததால ஜீவனிறகாடடில அத யநதவிலக்ஷணம ஈஶவரஸவருப மெனறதாயிறறு, உதகருஷட நிகருஷட வஸதுககளுககு ஏகபரமாணகம யதவ பரஸக்தி யுணடோ? என்ன, ‘போனனுககும’ இதயாதி ஸாமகரி - [illegible] விஶுதத மநோகராஹயதவம உணடே யெனறு ஶஙகிததுப பரிஹரிககிறா - ‘ஆனால மநஸாது’ இதி “[illegible]”, “[illegible]” இதி ஶருதிঃ இஙகே ஜீவாதமாவைப

விஶே-ததேந) எனறு பரிசுததமான அநத'கரணததாலே கரஹிககலா மேனறுஙினறதே, அத தோடு விரோதியாதோ? எனனில;— ‹‹ெநதிெநதி›› (நேதிநேதி) எனறு கரஹிககுமததனை யலலது, ஈத்ருகதயா இயததயா பரிசசேதிதது கரஹிககபபோகா தேனகை முதலிலே ஜஞாந விஷயமன றேனனில, துசசதவம வருமிறே அணுதரவயததை கரஹிககுமாபோலே விபுதாவ யததை கரஹிககபபோகா தெனகை [பொறியுணாவவையிலன] - பொறியெனறு - சக்ஷுராதி கரணஙகள அவறறால அறியபபடுமே பதாாததஙகளின படி யலலன ‹‹யதோ-த்ர நவெதெ›› (யமாத்மாநவேத), ‹‹யஂவபு்யிவீ நவெத›› (யமபருதிவீநவேத) எனகிறபடியே இவவோபாதி ஜீவாதம ஸ்வருபத்தில விலக்ஷணனேனறதுவு மேனகை, ஜாதயநதன பதாாததாஶநம பண ணிறறில னெனபதும, கணணில வைஶதயமுடையவனும கணடில னெனபதும; காணுமைககு இருவரும ஒககுமிறே அபபடியே அசிதவிலக்ஷணனேனற வோபாதி சிதவிலக்ஷணனேனறது வும எனகைககாகச சோலலுகிறது இபபடி உபயவிலக்ஷணனாயிருககுமாகில அவனை பரதிபததி

பா — வ்யாஹஞாரணஂகெ [ச-ந] ‹‹கயாதகஆெஶாெநதிெநதி நஹொகஷாஷிதிெநத்யநயதுரஶஷி›› ஜதி கஸ்யாயஃ, ஜதிெநத்யநயஃ ஜகஃ வெஷெவஂயயா வஶோதூாவணிகஃ, ெநதுஶஸள ௌெநதாவநாதூஶிதி வெஷ்ஸ்யெநதிஶஷஸ்யஃ உதூாஸ்ய கஷ-ஜதூபியதூாஶஷிதஂ ஸஷகாஶஷாஷீதி ஜஶெஜயாயஶநணாவா ௌக்யந வ்யாவகாஶ ஶ்ருதிஃ,(நஹொதஷாஷிதி ெநத்யநயதுரஶஷீகி) வநதஷாக-ஶ்ருெஷெஶாக, ஜதிெநதி-ஜதிெநதிவஸகாரேண, கநயக வஶ-உதூஷ ஷாஷீதி.

போலே அஷடாஙகயோகமாாததா லனறிககே விவேகாதயநுகருஹீத மாஸஸாலே அநுதனனிலும ‹நெதிநெதி›› எனறு கரஹிககுமததனையெனறு பரிஹாரம கணடுகொளவது ‘ஈதருகதயா இயத்தயா’ எனறது - ஸவருபதஸஸவஹாவதஶச எனறபடி பருஹதாரணயகே ‹‹கயாதகஆெஶாெநதிெநதி நஹொதஷாஷிதிெநத்யநயதுரஶஷி›› இதி அஸயாாததஃ, ஆதிஶயதே அநேநேதி காணவயுக பததயா ஆதேஶஃ நியநதா பரமாதமா இதி ந நைதாவநமாதரம அஸௌபரமாதமா பூாவம யநாவா ணித நைதாவநமாதர மிதி பாதமநேதிஶபதஸயாாதத (இதி ந) நேதி இததமிததாரஹிதம வஸத வநதரம ந நாஸதீதி தவிதீய நேதி ஶபதஸயாாதத இமமாததம அநநதரவாகயே ஶருதிவதயஷ ாஹயேதஸமாதிதி எதஸமாத ஆதேஶாத இதி நேதி இதிநேதிபரகாரேண அயதபரம, உதகருஷடந நாஸதீதி ‘மனனுணாவளவிலன’ எனகிறதுக்கு அநுகுணமாக மநோகமயதவாஹாவமே சொலலுகிற தெனன வொணணுதோ? எனன, ‘முதலிலே’ இதயாதி பரிசசேதிதது கரஹிககபபோகாமைககு ஹேது ஏது’ எனன, ‘அணுதரவயததை’ இதயாதி அபரிசசேதயதைககு ‘‘நேதிநேதி’’ எனகிற வாகயம பர மாண பரதாஶகபரம; அணுதரவயேதயாதி வாகயம உபபததி பரதாஶகபரம ‘பொறியுணாவவை’ என றது - உணரபபடும பதாாததஙக ளெனறபடி படியலலன ‘பொறியுணாவவை யளவிலனெனறு அநு ஷஙகிதது அரவயம சிதவிலக்ஷணமெனறால அசிதவைலக்ஷணயம தனனடையே ஸிததியாதோ? எனன, அது தருஷடாநத மெனகிறா - ‘இவவோபாதி’ இதயாதி இநதவாகயம பரோபதேஶாபபதாஶிததம, உபயவிலக்ஷணமாகத தாம அநுஸநதிகக இது தருஷடாநதமாகவேணடாவிறே இவவோபாதி யெனபா னென? ஜீவனுககு வாஶியிலலையோ? எனன, ‘ஜாதயநதன’ இதயாதி பதார்ததம - நிதேஶபம இத கால அவதாரிகையிலே ஹேயபரதயநீகதவ கலயாணைகதாநதவஙகளாலே வைலக்ஷணயமும, இகலே ஏக பரமாணகமயதவமும இலலையெனறும தாதபாயதவயம ‘எனபதும’ எனற அநநதரம ‘ஒககும’ எனறு அதயாஹாரயம இததால சிதசிததுககளுககுப பரஸபரவைலக்ஷணயம உண்டாயிருநதாலும பகவதஸவ ருபததை விசாரிததால ஜீவகதவைலக்ஷணயம வைலக்ஷண்யமாயத தோனறு தெனறபடி

பண்ணுமபடி என? எனனில, — [இனன] - ஏவமவிதனேனனு மிததஇன உகதததைச சோலல வுமாம; வக்ஷயமாணததைச சொலலவுமாம எபபடிபபடடவனெனனில்,-[உணாமுழுநலம] - உணரேன்று - ஜஞாநம நலமேனறு - ஆநநதம முழுவேனறு இரணடிடததிலும அநவயிககி றது கடடடஙக ஜஞாநமுமாயக கடடடஙக ஆநநதமுமாயிருககும இததால ஸவருபததில அபரகா ஶமாயாதல, அநநுகூலமாயாதல இருககு மிடமிலலை யெனகை அனறிககே, ஆநநதமாகிறதும ஜஞாநவிஶேஷமாகையாலே ஆநநததைச சொனனபோதே ஜஞாநததையுஞ சொலலிறறாய வரு மிறே; ஆகையாலே, [இனனுணாமுழுநலம] - நோகோடு நோ தனனை அறியபபோகாமையாலே எனறுமோகக இனனுலே-உபமாநததாலே அறியபபடுவேதான முழுநலமாயிருககும "யதொவெஸ ஞவயு நூ" (யதாஸைநதவகந) எனகிறபடியே நிரதிஶயாநநதமாயிருககும; 'ஆநநதொவுஹம' (ஆநநதோபரஹம) எனறும "ஆநநமய" (ஆநநதமய) எனறுஞ சோல்லககடவதிறே,* கடிசோ நாறறததுளளாலே—கடியும, நாறறமும, இரண்மே-பரிமளம ஆலேயெனபது - மது ஸாவரஸததுக கும உபலக்ஷணம ஸாவமநததுககும உபலக்ஷணம நாறறம "கடிசோ நாறறததுளளாலை யினபததுனபககழிநோமை யொடியாவினபபெருமையோன" எனறு பூவில கநததையும, மதுவில ரஸததையும பிடிதது, அவைதனனிலும அலபாஸதிரதவாதி தோஷஙகளைக கழிதது, ஸதிரமாககிச சோததுப பாாததால சிறிதோபபா மெனனுமாபோலே ஒருபமாநததாலே அறியில அறியலாமததனை; தனனையே இழிநது அறியபபோகாதேனறபடி [உணாமுழுநலம] - முழுவுணாவு மாய, முழுநலமுமாயிருககும கடடடஙக ஜஞாநமுமாயக கடடடஙகஆநநதமுமாயிருககும அநுகூல ஜஞாநமேயாகிலும அநநதமாகிறது பிரிதது வயவஹாரிககககடவதா யிருககுமிறே [எதிா நிகழ கழி வினும இனனிலன] - காலதரயததிலும, இனனுண்டு ஒபபு அதில்லாதான சிதசிதீஶவர தத்தவ

'ஏவமவிகன' எனறது எததைபபறறி? எனன, 'உகததை' இதயாதி உகதவாயமாணஙக ளிரணடையுஞ சொலலவுமாமெனறு கூடடிககொளவது சோகொடுசோ ஸாக்ஷாத தவிதீயாததே, இனன உபமாநம அததாலே உணா உணரபபடுமே, முழுநலமெனறு அறியபபடு மெனகை உபமா நததாலே அறியுமவகை எபபடி? எனன, யதாஸைநதவ' இதயாதி இயம ஶருதிஃ ஸாதகா பூாவ மேவ லிகிதா ஆநநதருபதைக்கு பரமாணஙகள - 'ஆநநதோபரஹம' இதயாதி தைததிரியகே "ஆநநொஹு ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" எககபூாவாநுவாகே "ஸஹைஷாநநஸ்யமீமாமஸா பவதி" உபமாநவேதய தைககு பரமாணாநதரம 'கடிசோ' இதயாதி சபதாாததகதை அருளிசசெயது பினனையும் அநவயாநுகுண தாதபாயம காடடுவதாகப பாசுரததை எடுக்கிறாா - 'கடிசோ' இதயாதி கடிநாற்றததாலேயுள் துனபம கழிநத இனபசேர்மைசே ரொடியாவினபபெருமையோ னெனறு அகவயம திருவுளளமபறறி அருளிச செயகிறாா - 'பூவில' இதயாதி மதுகநதஙகளைச சொலலுகையாலே ஆஶரயதவேந புஷபம விதநிககும பிடிதது எடுதது சேரமைசேர ஸஂஶ்லிஷ்டமாமஶதேரொடாத்த ஆக, ஸகலலோகஙகளிலுமுணடான ஸகலகநதஙகளையும ஸகலரஸஙகளையும திரடடி அதில அல்பாஸதிரதவாதி தோஷஙகளைக கழிதது ஸதிர மாக்கி இபபடி நிதயமாய நிரதிஶயமான கநதரஸஙகளை அநுபவிக்கையால வநத ஆநநதம சிறிது ஒபபா மெனனுமாபோலே யிருக்கிற நிதயமாய நிரதிஶயமான ஆநநததைதையுடையவ னெனறபடி உபமாநத தாலே அறியவேணுமெனறதுககுக கருதது எது?எனன, 'தனனையே' இதயாதி முநதின ஆததமே முகய மெனகைககாக அதனை விவரிககிறாா - 'முழுவுணாவுமாய' இதயாதி விவரணம - 'கடடிக' இதயாதி ஜஞாநமே ஆநநத மாகையாலே பூாவயோஜனை கூடினபடி எஙஙனே? எனன, 'அநுகூல' இதயாதி கேவல பரகாஶததையும ஆநுகூலயததையுமபறற, பேதவயவஹாா மெனறபடி வயவஹாரிகககடவதாயிருக்கு மிறே ஶாஸதரஙகளிலே இதி ஶேஷஃ காலேதி காலதரயததிலும அதிலலாதா னெனறு அகவயம

* திருவாயமொழி அ, அ, உ

த்ரயமேயாயிற்று நம் தாரகத்துக்கு உள்ளது, அதில் சித்சித்விலக்ஷண னென்னுமிடம் முன்பே சொல்லிற்று, இங்குச்சொல்லுகிற தென்? என்னில்,—'தீர ஒப்பில்லையாகில் ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோ? என்னில், அதுவுமில்லை யென்கிறது' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அங்ங னன்றிக்கே, பட்டர் 'ஸாதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்றது முன்பு; வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்த மில்லையென்கிறது இங்கு" என்று வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு உதாஹரணம் - "ந பரேஷு மஹௌஜஸஸ்ச்சலாதபகுர்வந்தி மலிம்லுசா இவ"(நபரேஷு மஹௌஜஸஸ்சலாதபகுர்வந்திமலிம்லுசாஇவ) [என்னுயிர்] - இப்படி யிருக்கிறவன் எனக்கு தாரகன் "யஸ்யாத்மா சரீரம்" (யஸ்யா

பா — 'என்னுயிர்' இத்யாதி — ப்ருஹதாரண்யகே (ரு-எ) "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" ஸ்வாத்மப்ரத்யக்ஷ ப்ரகாசிகா ச்ருதிரேஷா ப்ரமாணமிதி. "ய ஆத்மநி" இதி ப்ரத்யேக-ப்ரஸித்தோ மம சரீரக ஸம்பந்தே, நச ஜீவாத்மநாம் அநாதி தத்வஸ்ய ச விசேஷாணாம் ப்ரகாசத்ம சரீரகஸ்ய ப்ரயோஜகத்வாத், "யஸ்ய வேத்ருத்வே திஷ்டந்" இத்யநேந அநாதிதத்வஸ்ய ஜீவாநாம் ப்ரசரீரகஸ்ய ப்ரயோஜகத்வம் "ஆத்மநி திஷ்டந்" இத்யத்ர வேத்ருத்வநிஷ்டம், தேநைவ ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸ்வாதீநத்வம் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார (ஆத்மநோ ஹரா இதி) யஸ்யாத்மா வேதநம் ஐயம்புத்யாவேத நவிஷய:, ஸம்யக்ஞாநம் ந விநா தத்ஜ்ஞாநஸ்ய

'இன்னுணாமுழுநலமின்னிலன்' என்கிற இதுக்கு "ஸம்ஸாரிணாம் ஸ்வாபாவிகாநாம் பந்தஸ்யாபாவிகாநாம் பந்தஸ்வாபாவிகாநாம்" என்கிற ச்ருதிப்ரக்ரியையிலே தாத் பர்யம் இந்த ச்ருதிக்கு அர்த்தம், 'ஏதத்ஸ்வாபாவிகாநாம்' 'யதோ வேதஸ்யுவயதோ:" என்று சொல்லி இப்படிப்பட்டவனென்று நிரூபிக்கவேணுமென்ன 'நித்ய ஸ்வாபாவிகாநாம் நேரே உபமாநமில்லாமையாலே நித்யனென்னுமித்தனை, ஒன்றின்படியுமல்ல னென்றபடி 'தாத்ருஸ்வாபாவிகா' "ஆகாசவத் ஸர்வகதஸ்ச நித்ய:" என்றாற்போலே பின்னை யோராகாரத்துக்குப் பின்னை ஒன்றைச் சொல்லி இப்படிப்பட டவனென்று நிரூபிக்கவேணுமென்ன, விஸத்ருசாயஸ்வாபாவிகா' உபமாநஸம்பந்த மென்றபடி ஸாஸத்ருசாயஸ்வாபாவிகா' வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்த ஸம்பந்த மென்றபடி, ஸௌஸாத்ருச்யம் வைதர்ம்யா பாவநியதமிறே ஆக, ஈத்ருசாயதாத்ருசாயவென்று - ஓராகாரத்தைப்பற்ற உபமாநத்தாலே நிரூ பிக்கப்படுமவனென்று சொல்லி, நித்ருசாயவென்று உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லி, திரள வும் உபமாநமில்லையேயாகிலும் ஓரோராகாரத்தாலே யாகிலும் உபமாந முண்டாகலாமிறே அது வுமில்லையென்கிறது விஸத்ருசாயவென்று, "விஸத்ருசாய" என்ற அநந்தரம், 'ஸாஸத்ருசாய' என்றது வ்யாஹதமல்லாமைக்காக இதுக்கு வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தாபாவத்திலே நோக்கு என்பா ன 'வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தமில்லை' என்கிறது—ஸாதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தமாவது அதுபோலிருக்கும் இது வென்கிறது அதுபோலல்ல இது என்கிறது வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தம் வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தமு மில்லையாவது சில ஆகாரங்களாலே ஸாதர்ம்ய முண்டானாலிறே வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தம் சொல்ல ப்ர ஸக்தமுள்ளது; ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேத: சண்டாளனைப்போலல்ல வஸிஷ்டனென்றுதான் சொல்லப் போமோ? ஆகையால், அத்யந்தவிலக்ஷணமாகையாலே ஈச்வர ஸ்வரூபம் இவற்றின்படியல்ல வென்று எடுத்துக்கழிக்கவும் யோக்யதை யில்லை யென்றபடி 'நபரேஷுவிதி' "ப்ரஹித: ப்ரயோஜநாய ராஜ்ஞா நஹ்ராக்ராயிதம் ஸ்ரீஹ்ருதா" இதி பூர்வார்த்தம் இதம் மாக்காவியே (கக) துஷ்டசோரர்க்கு ஐச்வர்யம் உண்டானால் எப்படி பராக்ரமங்கள் பண்ணுவார்களோ, அப்படி மஹாதேஜஸ்விகளுக்கு பலமுண்டானால் ப்ராக்ருணம்பண்ணுவ ரென்று "நவெரேஷ—" இத்யாதிக்குப் பொருள் என்னுயிர் எனக்கு தாரக னென்னுதல்; ஸகலாத்மாக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாதலென்று இரண்டு அர்த்தம் ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யகதந ப்ரகரணத்திலே "என்னுயிர்" என்பானென் என்ன, 'இத்தை' இத்யாதி மிகுநரை - மிக்காரை ப்ரஸக்

தமாஶரீரம) எனகிறபடியே இததைத தனககு சரீரமாககககொணடு தானசரீரியாய தாரகனுமிருகககு மேனனும ஆததமும சொலலவேணடுவதோனறிறே [மிகுநரையிலனே] மிககாரையுடையனல லன தான ஜீவாதமாவை சரீரமாககககோணடு தாரகனுய நியாமகனுமிருககிறுபபோலே தனனை யும நியமிகககககடவதோரு வஸதவநதரமுணடோ? எனனில,-தனககு மேறபடடாரையுடையனல லன, "நததஸமஶசாபயதிகஶசதருஶயதே' (நததஸமஶசாபயதிகஶசதருஶயதே) எனனுமாபோ லே மனனகமலமற மலாமிசையேழுதரும மனனுணாவளவிலன, பொறியுணாவவையிலன, எதிாநிகழகழிவினுமினனிலன, மிகுநரையிலன உணா முழுநலம, இனனஎனனுயிா எனறு அந வயம அனறிககே, எனனுயிரானவன துயரறுசுடரடி தொழுதெழு எனமனனே எனறு கீழப பாடடோடே அநவயம (உ)

ஶக்யஸ்ய நிஷேதோ வா க்ரியதே "அந்தரோ யமயதி" இத்யநேந ஶரீரலக்ஷணமுக்தம் தஸ்மாந் நியாம்யம் தச்சரீரமித்யர்த்த: [illegible] ஶரீரித்வம் நிஷேத்தும் ஶக்ய: [illegible] ஶ்ருதிரேவ [illegible]

'மிகுநரையிலனே' இதயாதி — [illegible] (ச) "நதஸய காயம கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே | பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச" [illegible], காயம - ஶரீரம, கரணம - இந்த்ரியாதி; "காயம் காரணம் கர்த்ரு" [illegible] இதி வ்யாக்யாநாத் "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" இத்ய [illegible] "பராஸ்ய" இதி ஜ்ஞாநஶக்த்யாதீநாம ஸ்வாபாவிகத்வோக்த்யா க்ரியா - [illegible]

தஸயஹி பாதிஷேதத இதயகராஹ - 'தான ஜீவாதமாவை' இதி மிகுநரையில னெனறது - 'இனனிலன' எனறதுககு தருஷடாநதம அதாவது மிககாரிலலாதாபபோலே ஸமருமிலலை யெனறபடி தாரகனெனற போது சுடரடி தொழுதெழெனறு அநவயம ஸகலாதமோபல [illegible] மானபோது பரகாராநதரேண அநவ யமெனகிறா 'மனனகம' இதயாதி பருஹதாரணயகே "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:" இதி ஶவேதாஶ வதரே "நதஸய காரயம கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே| பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" இதி ஶருதிதவயஸயாபயாதத , ஆதமநி திஷடநநிதயுகதே வேதயாமகநிஸதிஷடதி, திலேதைலமதிஷடதீதிவத பஹிரபஹிஸததுதி ஸாதாரணயம ஸயாதிதி ததவைஷமயாாததமாஹ 'ஆதமநோநதர' இதி யமாதமாநவேததி - இயததயாவேதகநிஷேதத:, பகவதபரஸாதேந விநா தகஜஞாநஸய ஶகயதவநிஷேதோவா கரியதே அநதரோயமயதீதயநேந ஶரீரிலக்ஷ ணமுக்தம தஸமாந நியாமயம தசசரீர மிதயாததம 'நதஸயேதி'—காரயம ஶரீரம கரணம - இநதரி யாதி நததஸமஶசேதயாதிநா - ஸமாபயதிகநிஷேதத: பராஸயேதயாதிநா ஜஞாநஶகதயாதீநாம ஸவா பாவிகதவம உசயதே கரியா - நியமநமிதி இபபாடடால பேசாகக வாககயமான ஸதயஜஞாநாதி வாகய ததில ஸதயஶபதாாததமான சேதநாசேதநவைலக்ஷணயமும, ஜஞாநஶபதாாததமான அஸஙகுசித ஜஞாநாதிருபஙகயும, அநநதஶபதாாததமான காலாதயபரிசசேதரூப நிதய ஸமாபயதிக ரஹிததவமும சொலலிறறுயிறறு பொறி இநதரியம முதல இனனெனறது - இபபடிபபடடவ னெனறபடி, யதவா, இனன உபமாநம அநநதரம இனனில னெனறது ஒததாரிலலாதவ னெனறபடி (உ)

மூன்ளும்பாட்டு.

இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன
புலனொடுபுலனலன ஒழிவிலனபரநதஅந
நலனுடையொருவனை நணுகினமநாமே

ஆ —(இலனது) இபபடி ஸர்வேதரஸமஸதவஸது விலக்ஷண ஸவருபகுணவிபூதி களான எமபெருமானுடைய ஜகதைசுவாயம சொலலுகிறது பருதிவயாநதரிக்ஷாதி ஸதயலோக வாஸதியான சேதநாசேதநாதமக ஸமஸதவஸதுககளுககும சேஷியாய, ஸாவஜகதாதமபூதனாய, ததகததோஷாஸமஸபருஷடனாய, ஸவஶரீரபூத ஜகநநியமநருபைசுவாயததையுமுடையனாய, ஸர்வேதரஸமஸதவிஸஜாதீயனுமாயிருநத எமபெருமானை நாம பெறறோம; அவன துயாறுசுடரடி தொழுதெழு என மனனே' எனகிறா

ஒ —மூனறுமபாட்டில, முதறபாடடிற சொனன நிதயவிபூதி யுகதனான எமபெருமானுககு லீலாததமான ஜகதவிபூதியோகததைச சொலலுகிறது

[இலனெனறுதொடஙகி] - ஒனறைச சுடடி அது தனையுடையனலலனெனனில, ஐசுவாயததில சிறிதுகுறைநதுதோறறும, ஒனறைச சுடடி இது தனையுடையனெனனில, இதுதவிர அலலாததெலலாம இவனதலலாமையாலே அதயலபவிபூதிகளும, இவவிரணடுபடியாலும சருக முடியாதான பினனை எஙஙனே சொலலுவ தெனனில, கீழில லோகஙகளிலும மேலில லோகஙகளிலு முணடான சேதநாசேதநஙகளையு மெலலாமுடையான நிலமும விசுமபு மெனறு - கீழுமமேலு முணடானலோகஙகளெலலாவறறுககும உபலக்ஷணம உருவினனருவின னெனறுல - சேதநா சேதநஙகளையுடையனெனனும பொருளுககு வாசகமாமோ? எனனில;—"காராயின காளநன மேனியினன" எனறுறபோலே இதுவும வாசகமாம [புலனொடுவெனறுதொடஙகி] - பராவணாதோ சரமான பதாாததஙகளோடே அநதாாதமதயா கலநது நினறுனேயாகிலும, அவறறின தோஷஙகள தனபககல தடடாதபடியாய இபபடி எலலாபபதாாததஙகளிலும வயாபிததிருபபதாக செயது இநத லீலாவிபூதியோடே முதறபாடடிற சொனன அதயநதவிலக்ஷணதமமாய அநதாாநநத மமா யிருநதுளள நிதயவிபூதியையுடையனாய அததிவிதீயனானவனை அநாதிகாலம ஸமஸாரததிலே மஙகி பகவதபகதிமநயாஹிதரான நாம பரிபூரணமாக அநுபவிசகபபெறறோம எனறு திருவுள ளததோடேகூட "ஐ(ஜ)நதேவரோஸாத் ஸதநவமப்" எனற பாதாமுவரினைபபோலே பரீதராய விஸமிதராகிறா

ப —அநநதரம, வஸதுபரிசசேத ராஹிதயததுககும தேஶபரிசசேதராஹிதயததுக கும உபபாதகமான லீலாவிபூதியோகததை அருளிசசெயகிறா

'இலன அது - (விபாகருஷடமாகையாலே அஸநநிஹிதமான வஸதுவை) உடையனல லன, உடையன இது (ஆஸநநதையாலே ஸநநிஹிதமான) வஸதுவையுடையவன,' என - எனறு சிலவஸதுவாலே பரிசசேதிதது, நினைவு அரியவன — நினைசக அரியவனாய, நிலனிடை பூமியிலும, விசுமபிடை - ஊாதவலோகததிலும, உருவினன அருவினன - ரூபயோகயமான அசததையும ரூபாஹிதமான சிததையும பரகாரமாக உடையவனாய, புலனொடு - (இபபடி பரமாண பரவிஶ ததயா)புலபபடும பதாாததஙகளோடேகலநது நிறகசசெயதே,புலன அலன-அவறறின ஸவபாவம

தனக்கு உடையவனல்லனாய், ஒழிவிலன் பரந்த - ஒன்றும் ஒழியாமல் பரந்து வ்யாபித்திருக்குமவனாய், அந்நலனுடை - கீழ்ச்சொன்ன உபாவறவுயா நலத்தையுடையனான, ஒருவனை - அத்விதீயனை, நாம் நணுகினம் - நாம் கிட்டப்பெற்றோம்

இப்பாட்டில் முதற்கூற்றால் வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தைச் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேசபரிச்சேத ராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று; ஆக, இப்பாட்டில் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது

இ) —மூன்றாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகம் சொல்லுகிறது

[இலனது] - அதில்லாதான் ஒன்றைத் தானனுபவித்து அதனை ஸ்மரித்து அது இவனுக்கில்லையென்றோ, ஐச்வர்யத்திலே சிறிது குறைந்து தோற்றும் [உடையனிது] - இதனை யுடையவன் ஒன்றைப்பரதபக்ஷித்து இது இவனுக்குண்டென்றோ, அல்லாதவெல்லாம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே அபவிபூதிசொன்னதுதோற்றும் [என நினைவரியவன்]-இரண்டுபடியானுமநினைக்கமுடியாதவன் பின்னை எங்ஙனே சொல்லுவதென்னில்,-[நிலனிடை] பூமிமுதலான கீழுள்ள லோகங்களில் [விசும்பிடை] - மேலுள்ள லோகங்களில் [உருவினன் அருவினன்] — இரண்டு கோடியிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்களையெல்லாமுடையவன் நிலனும், விசும்பு மென்று கீழுள்ள லோகங்களுக்கும், மேலுள்ள லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உருவென்று - அசேதநம் அருவென்று - ஆத்மா உருவினனென்று - உருவையுடையவனென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமாமோ? என்னில், - "காராயின காளநன்மேனியினன்" என்றாற்போலே இதுவும் வாசகமாம் [புலனொடு] - புலனென்று புலப்படும் பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது ப்ரமாண விஷயமான ஸகலபதார்த்தங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்துநின்று ஸத்தையை நோக்கும் [புலனலன்] - அந்த பதார்த்தகதமான தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும், தக்கா மாவலல "ஞாவ—வண—ாவய—ஜாவஸ்வ யாவஸோ நவ்வுகூம்வரிஷ்வஜா தெ | தயோ ரந்ய:பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" என்று ஒட்டை நீக்கி விளங்காநிற்குமென்று [ஒழிவிலன் பரந்த] - பரந்த ஒழிவிலன் இப்படி ஸகலத்திலும் வ்யாபித்துநிற்கும் [அந்நலனுடை யொருவனை] - முதற்பாட்டிற்சொன்ன அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் அந்தரங்கதமமாயிருந்துள்ள நித்யவிபூதியையும் இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன அத்விதீயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையுமுடையனானவனை இந்த லீலாவிபூதியோடேகூட [நணுகினம்] - கிட்டப்பெற்றோம் [நாமே] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி பகவத்ஸம்பந்தரஹிதரான நாம், இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் "அவன துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே" என்று அந்வயம் "ஶேஷ்யந்தே ஸஹஜா தஶ ஸம்ஹாராஜாய ஶூராய" என்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே இப்படி பெறுவோமேயென்று விஸ்மிதராகிறார் "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:" [நாமே] - "கிங்ஸ்யாஹி தஶோஹமாய:" - இது ஏதேனும் பரமஸ்வபராதிகளோ வென்றாற்போலே

ாடு —மூன்றாம்பாட்டு முதற்பாட்டிலே பரார்த்தாநயேக கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆச்ரய

மூன்றாம்பாட்டு - 'இலனது' போக்யமான கல்யாணகுணயோகாதிகளையும், அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவியாநிற்கிற இவர்க்கு இப்போது ஹேயமான லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவிக்க ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, உத்தரம் - 'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி அவற்றோபாதி லீலாவிபூதியும் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமோ? என்ன, 'கோபஜநம்' இத்யாதி சாக

மான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சித்சித்விலக்ஷணமுமாய் உபமாநரஹிதமுமாயிருக்கு மென்று இரண்டாம்பாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றார், அவற்றோடே சேர ஒருகோவை யாய்த் தோற்றுமிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் இவர்க்கு, “ஜநாவஜநம்ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்” (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்) என்னும்படிச்செய்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே முக்தனுக்கு, இவர்க்கும் காமநிபந்தநமான ஆகாரமும் கிட்டச்செய்தே மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே ததீயத்வாகாரமும் தோற்றி அநுபவிக்கிறார் ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸம் அநுபவிக்குமாபோலே “திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் பெய்த்தாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு” என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்

[இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன்] - அதுஇலன், இதுஉடையன் என நினைவரியவன் அநுபூதமாயிருப்பதொன்றைச் சொல்லி அதிலனென்றவாறே அதொழிந்ததத்தையுடையவனென்று தோற்றும், ஒன்றைக்காட்டி இத்தையுடையவனென்றவாறே இதொழிந்ததில்லையாய்த் தோற்றும்; இலனது என்றால் பரிச்சிந்ந விபூதிகனும், உடையனிது என்றால் இதொழிந்ததில்லாமையாலே அல்பவிபூதிகனும், இரண்டுவழியாலுமாக ஐஶ்வர்யம் குறைந்து தோற்றும் என் - இப்படியிருக்குமேன் [நினைவரியவன்] - அநுபாந்நங்களைச் சோத்து நினைக்கலாமிறே ஓரூசி நிற்கிறதாகவும் அதின்மேலே கலசம் இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே சால இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே மஹாமேரு இருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபாந்நாக்களைச் சோத்து நினைக்கலாமிறே, அப்படியேதான் மநோரதத்துக்கு விஷயமாயிருக்குமோ என்னில், - மநோரதஸமயத்திலும் பரிச்சேதிக்கவரியனாயிருக்கும் ஆனால், இவனைஶ்வர்யத்தைப்

தோகயே “ஸஉத்தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்” அஸ்யார்த்த:, ஸ: - பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பந்ந: உத்தம:புருஷ ஸ: - ஜீவ:—ஜக்ஷத் “ஜக்ஷஹஸநே” இதி தாது, ஸமருக்போகாநநுபுஞ்ஜாநஸ்ஸந் ஸ்த்ரீபி: க்ரீடந் யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா ரமமாணஸ்ஸந், உபஜநம் ஜநஸமீபே ஸந்நிஹிதமிதம் ஶரீரம், அஸ்மரந், தத்ர ஸர்வத்ர பர்யேதி இதஸ்தத:ஸஞ்சரதி ஸமாநாதிகேஷதம் காமநிபந்தநத்வாகாரேணவாதல “யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி” இத்யாதிப்படியே அநுபாவ்யவிஷய போக்யதாதிஶயத்தாலே யாதல் உபஜநம் உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே - “ஸ்வஸம்ஹவஶ்ய வஶ்யதி” என்று உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே என்றபடி. ஆனால் இவர் முக்தரோ? என்ன, இவர்க்கும்' இத்யாதி இக்கால லீலாவிபூதி ஸ்வரூபேண ஹேயமானாலும் ததீயத்வாகாரேண போக்யமென்றதாயிற்று இதுக்கு எவ்வாகாரத்தாலே ததீயத்வம்? என்ன, ராஜாக்களுக்கு' இத்யாதி யதவா, ததீயமான இதுக்கு விநியோகமேது? என்ன, 'ராஜாக்களுக்கு' இத்யாதி யாதல் 'திருவிண்ணகர்' இத்யாதி திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஶ்வரன் வைத்த லீலோத்யானவிடிகோள பாரஹமாத்யுத்க்ருஷ்ட தேவர்களையுடைத்தான த்ரைலோக்யமும்

விவரணம் 'அநுபூதமாய்' இத்யாதி இத்தால் பலித்த தேது? என்ன, இலனதுவென்றால்' இத்யாதி என்வரியவனென்னுதே 'நினைவரியவன்' என்றதுக்கு ஸாவம் 'அநுபாந்நங்களை' இத்யாதி தத்தேவ விவருணோதி 'ஓரூசி' இத்யாதி சால வடவிஶேஷம் பாகருதே இமாயாதமித்யத்ராஹ 'அப்படியே' இத்யாதி இத்தால் ஸஞ்சயாதியிலே அப்படி ஆரோபம் கூடும், அத்யந்தாநுபூதத்துக்கு அத்யந்தாரோபம் ஶக்யமாகையாலே, இவ்விடத்திலேயோ என்றால், ப்ரஹ்மம் ஸமாயமாணமாகிறபோது காமிக்ராஹகப்ரமாணத்தாலே அபரிச்சிந்நவிபூதிகமாகவே ஸமாயமாணமாகையாலே அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்துவில்லாமையாலே ப்ரஹ்மவிபூத்யந்தர்கத வஸ்த்வாரோபம் ஶக்யமன்றென்றபடி

* திருவாய்மொழி - ச, ரு, ௫

பேசுமபடியென?என்னில,-[நிலன இதயாதி]-“வ்ஷிம் விஶ்வஸ்ய” [பதிமவிஶவஸய]என்னுமிததை ‘நிலனிடை’எனகிறஇது பாதாளததளவும நினைககிறது, ‘விசுமபிடை’ எனகிறஇது பரமபதததுககு இவவருகுளளததையெலலாம நினைககிறது [உருவினன] உருககளையுடையான [அருவினன] - அருககளையுடையான ‘இன்ன’ என்ன உடையவனெனறு காடடுமோ? என்னில;- * “காராயின காளநன மேனியினன” எனறால, மேனியையுடையவனெனறு காடடுமாபோலே ஆக, கீழமே லுணடான சேதநாசேதநஙகளை யுடையா னெனறபடி இததால, பராதேசிகமான ஐஶவாய முடையவாகளதனறு லீலாவிபூதி, ஸாவாதிகன தேனகை இபபடி ஸாவததையுமுடையவ ஞயத தான போகததிலே அநயபரஞயக கோயிறசாநதுபூசி நிதயவிபூதியிலே யிருககுமோ? என னில, - [புலனொடு] - இவை படடததைத தானும படடு உடனகேடனுயினறு நோககு மென கிறது புலன எனகிறது - புலபபடுமே பதாாததஙகளை “த்ருஶ்யதே ஶ்ருயதே வா” (தருஶ யதே ஶருயதேவா) எனகிறபடியே பரமாணகோசரஙகளான பதாாததஙகளை [ஒடு] - “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா” (தததஸருஷடவா) எனகிறபடியே இவறறை யுண்டாககி, ஜீவதவாரா அநுபரவே

பா — ‘நிலனிடை’ இதயாதி — நாராயணாநுவாகே (சச) “பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்”—“பதிஶப்தேஶேஷிவாசீ । தஸ்ய ச ப்ரகாஶதே...” [illegible]

நினைவரியவன - நினைககவரியவன வாகயதாதபாயம - பதிம’ இதயாதி ஶபதாாததம ‘நிலனிடை’ இதயாதி நிலனிடை நிலததிலே விசுமபிடை விசுமபிலே ஜிஜஞாஸாபரஶந ‘இனனெனன’ இதயாதி பரயோகாநதரததாலே பரிஹாரம ‘காராயின’ இதயாதி காாமேகமபோலே ஶயாமளமாய விலகஷணமான விகரஹததையுடையவன பலிதம - ஆக’ இதயாதி வயதிரேகாநவய பரயோகம பண் ணினதுககு பரயோஜநம அருளிசசெயகிறா இததால’ இதயாதி வாகயதவயததாலே இததால ஸமஸத கலயாண குணதமகனுய ஸாஶரிஸேவயனு யிருககுமவன சேதநாசேதந ஸவாமி யெனகையா லெனறபடி ‘பராதேசிகமான ஐஶவாயம’ - தததநபரதேசமாதராதிபதயாகத ஈஶவரஹாவ மெனறபடி கோயிற சாநது அநாககமான சநதனம இது போகோபகரணஙகளுககும உபலகஷணம / புலனெனறதுககு முக யாாததம இநதரியஙகள புலபபடுமே பதாாததஙகள லகஷணயா சொலலபபடுகிறன வாகயாாததம ‘இவை’ இதயாதி இவை படடததைத தானும படடு இதயதா - “வ்யவஹிதானுஷ்ருஷ்டாண்யா” இதயாதயநுஸநதேயம உடனகேடன கூடககெடடுககிடக்குமவன ஸமதுகஸாஹீ இதுககு பரமாணம ‘தருஶயத’ இதயாதி தருஶயதே ஶருயதே யென்றது பரதயகஷமயாசிததையும ஶாஸ்தரகமயாததா வையுமாதல, தேவமநுஷயாகளையாதல “ஸோ ந்ந ஜீவேந” இதயாதி விவகஷயா, ஜீவதவாரா அநுபர வேஶிதது எனறது அனறிககே “தந்நுப்ரவிஶ்ய” எனறது அநுவாதமனறிககே, “இவையுமவை

---

* திருவாயமொழி - க, ந, க

ஶித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வஸ்துத்வ நாமபாகத்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (அந்தப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், பின்னை தான் ஸர்வாத்மாவாய் நின்றால் அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளாதல், சேதநருடைய ஸுகித்வ துக்கித்வங்களாதல் தனக்கு ஸ்பர்ஶிக்கும்படி யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனலன்]-தத்தர்மவல்லன் "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" (த்வாஸுபர்ணாஸயுஜாஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம்பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய:பிப்பலம்ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி) என்று தாழ்ந்தொட்டற்று

பர — "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் — ஸர்வாத்மா" அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா இதி த்ருதீயார்த்தஸ்ய விவரணம் அந்த:ப்ரவிஷ்ட:, ஶாஸ்தா, இதி வ்யாப்யம் நியாம்யம்ச தந்மஹாவ்யாப்தி:, அந்தஶ்ஶரீராத்மா ஸர்வாத்மா; அந்த: ப்ரவிஶ்ய நியாம்யம் ஶரீரகம் இத்யர்த்த:

'புலனலன்' இத்யாதி — ருக்வேதே "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" அஸ்யார்த்த: ஶ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹே ஸ்பஷ்டமுக்தம்; த்வா ஸுபர்ணா - ஶோபநஜ்ஞாநாதிரூபபக்ஷவந்தௌ ஜீவபரமாத்மாநௌ ஸயுஜா - ஸமாநஜ்ஞாநாதிகுணகௌ, ஸகாயா - ஶேஷஶேஷிபாவஸம்பந்தௌ, ஜீவஶேஷத்வேந ஸம்பந்த:, பரஶேஷித்வேந ஸம்பந்த: இத்யர்த்த: "ஸகாத்ததிஸஜ்ஜாதம் ஸாக்ஷிம் ப்ரஹ்மணிஸ்தித:" இதி ஸ்வாமி - ஶேஷஶேஷிணாவபி இத்யுக்தம் ஏகஸ்மிந் ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் - ஶரீரம் பிப்பலம் - கர்மபலம் அபிசாகஶீதி - ஸ்வயமநஶ்நந்நாஶ்ரயித்ருத்வாத் ப்ரகாஶமாநோ தீப்யதே

யும்" என்கிற பாட்டிற்போலே நியமநார்த்தாநுப்ரவேஶபரமாகல் "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய", "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிற இவையிரண்டும் ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமான அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது 'அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம்' என்றது, ஸத்தயாதாநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்பர்கள் வஸ்துத்வநாமபாகத்வங்களென்றது "ஸச்ச த்யச்சாபவத்" என்றதைப் பற்ற ஸத் சேதநம் த்யத் அசேதநம் ப்ரஹ்மந்தானே சேதநாசேதநாத்மநா ஸம்ஸ்திதமென்றபடி. புலனொடு புலனலன் புலப்படும் பதார்த்தங்களோடே கலந்து நிற்கச்செய்தே தத்கததர்மத்தை யுடையவனல்லனென்று ஶப்தார்த்தம் முதலின் 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் ப்ரமாணமாகையாலே ப்ரமாணலக்ஷணமாய ப்ரமாணகோசரபதார்த்தங்களை லக்ஷிக்கிறது இரண்டாம் 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் ப்ரமாணகோசரபதார்த்தகததர்மத்தை லக்ஷிக்கிறது; அவற்றினுடைய தர்மம் இவனுக்கில்லை யென்னுமிதுக்கு ப்ரமாணம் 'த்வா ஸுபர்ணா' இத்யாதி, ருக்வேதே "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி"; அஸ்யார்த்த: த்வா ஜீவேஶ்வரௌ ஸுபர்ணௌ ஶோபநஜ்ஞாநரூபபக்ஷவந்தௌ, ஸயுஜா ஸமாநப்ரஹ்மத்வாதிகுணகௌ ஸகாயா ஶேஷஶேஷித்வரூபஸ்நேஹயுக்தௌ ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் ஏகம் ஶரீரம் பரிஷஸ்வஜாதே அந்ய: ஜீவ பிப்பலம் - கர்மபலம் அபிசாகஶீதி ஸ்வயம் அநஶ்நந்த்வாத் ஆஶ்ரயித்ருத்வாச்ச ப்ரகாஶதர்மமாதீத்யர்த்த: "அநஶ்நந்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'தாழ்ந்தொட்டற்று' இத்யாதி ஒழிவிலன்பர்த்த

நினறு விளஙகாநிறகும [ஒழிவிலன பாநத]- *ஒருவஸ்துககளோழியாமே இபபடிவயாபிததிருககு மேனனவுமாம; அனறியே, காலபரயாககி, எலலாககாலததிலும எலலாவஸதுககளிலும வயாபிததிருககு மேனனவுமாம [அநநலனுடையோருவனை] - கீழிரணடுபோட்டாலும சொனன குண விஶிஷ்டஸ்வருபததை நினைதது 'அநநலனுடையோருவனை' எனகிறா [நணுகினம] - "மயாவறமதிநலமருளினன" எனகிற ஜ்ஞாநமாதரமனறிககே கிட்டப்பெறறோம [நாமே] - இது பொயயோ? "கிந்த்வஸ்யாச்சிததமோஹோயம்" (கிநதுஸயாசசிததமோஹோயம) - இது ஏதேனும பரமஸவபநாதிகளோ? எனறாறபோலே இவா ஈஶ்வரோஹமெனறால அவனுககும குடிவாஙக வேண்டுமேபடியாயிறே இருபபது; அஹமெனறால அவனளவிலே பாயவஸிகக வேணடுமேபடியாயிருகக, தேஹததளவிலேயாமபடியாகவிறே முனபு போநதது; "மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம தம் தேஶம் பரத்வாஜோயமப்ரவீத்"(மநயேபராபதாஸஸமதநதேஶம பரதவாஜோயமபரவீத) கைகேயி†"ராஜந்" (ராஜந) எனறு ஸமபோதிககுமபடி பிறநது ஸ்ரீபரதவாஜபகவான'அவளமகனுயக கீழவயிற றுக கழலைய றுகக வருகிறறேனோ?' எனறு "கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி" (கசசிநநதுஷடோவரஜஸி)-

---

*எனறதுககு விடாதவனுயககொணடு வயாபிததிருககு மெனறு பாவதாாததம இனனததை விடாதவனெனறு நிாததரியாமையாலே வஸதுககளை விடாதவன, காலததை விடாதவனெனறு இரணடுவகையாக அருளிசசெயகிறா 'ஒருவஸதுககள' இதயாதி வாகயததாலே இனனவஸதுவிலே யெனனுமையாலே, 'எலலாவஸதுககளிலும' எனகிறா அநநலனுடையொருவனை - கீழிரணடுபாட்டிலும சொனன கலயாண குணவிஶிஷ்டஸவரூபனுன அதவிதீயனையெனறு பாவதாாததம ஜ்ஞாநமாதரமனறிக்கே கிட்டபபெறறோம ஞாநமபிறநதமாததிரமாகாமே அநுபவபாயநதமாகப பெறறோ மெனறபடி. நாமே யெனறது ‡ பிாிநிலை யேகாரமாய, 'இதுமபாயயோ' எனகிறா பிரிநிலை வயதிரேகம "தேறறமவினவேபிரிநிலையெணணே, யீறறசை யிவவைநதேகாரமமே" எனனககடவதிறே தேறறம - நிஶசயம வினவே - பரஶநம பிரிநிலை - வயதிரேகம எணணே ஸஙகயை ஈறறசை பாதபூரணம, அவயய மெனறபடி இவறறுககு உதாஹரணம - ஏகாரததுககு ஆகரம அருளிசசெயகிற இடஙகளிலே கணடுகொளவது இபபடி ஶஙகிததுககு உதாஹரணதரயம 'கிநதுஸயாத, மநயேபராபதாஸஸம, வாநராணும' இதயாதி "கிந்த்வஸ்யாச்சித்தமோஹோயம் பவேத்வாதக்ருதம் ததா। உந்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" இதிஸலாநதரகாணடே சதுஸதரிமஶே ஸாாகே ஹநுமததாஶநாநநதரம ஸதா சிததமோஹோநமாதஜவிகாரஙகளுககு பேதம அருளிசசெயகிறா - 'பரமஸவபநாதிகளோ' எனறு வாதகதியாவது - வேணுநாநஙகளிலே காறறுவரும போது ஶைவாத வாணஸாரூபயம தோறறலாமிறே ஸயாசியம மருககருவஞசிகா எனறது சொனன வறறில ஏதேனுமொரு பாகாாததிலே ஶ்ரமமாயிததனையலலது பரமையாகமாட்டாதிறே எனறபடி யதவா, மருகதருஷணிகையும ஒரு பரமபரகாரமெனறு சேட்டிருநதபடியாலே கலககததாலே அது காணோ வெனறு ஶஙகிககிறு னெனனவுமாம இபபடி ஸமஶயிககைககு அடியேது? எனன, 'ஸவாதநதரயாபிமாநமும தேஹாதமாபிமாநமும' எனகிறா - 'இவாஈஶவரோஹம' இதயாதி வாகயதவயததாலே குடிவாஙகவேணடுமேபடியாயிறே ஸநிவேஶநிாககமம பணணவேணடுமேபடியிறே 'மநயே' இதயாதி - "ஶ்ருத்வா து வசநம் தஸ்ய ஸ்வயம் த்ருஷ்ட்வா ஸம்ஸ்திதம் । மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸ்ம தம் தேஶம் பரத்வாஜோயமப்ரவீத்" இதயயோதயாகாணடே சிதரகூடமாககே பரதவசநம 'மநயே' எனறது - ஶஙகே யெனறபடி "கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி" இதி தணடீ 'ஸ்ரீபரதவாஜ பகவான' இதயாதி "கச்சிந்நதஸ்யாபாபஸ்ய பாபம் கர்த்துமிஹேச்சஸி" இத்யாதியிலே நோக்கு 'அவளமகனுய' கைகேயியினுடைய புததியை அநுவாததிககிறவனுய கீழவயிற்றுககழலை அதஞசுஙிவா ணம கசசிநநதுஷ்டோவரஜஸி' - எனறது - குஹவசநமேயாகிலும பரதவாஜோகதி துலயாததகமாகை

---

* ஒருவஸதுககளொழியாமே வஸதுககளிலொனறும ஒழியாமே யெனறபடி.

† ஸ்ரீராமாயணம அயோதயா - ௭௨, ௨௪ ‡ வினவேகாரமாய எனறிருககலாம

என்னும்படியான நான் அவன் சொன்ன ஆஶ்ரமத்திலே புகுந்தேனோ? என்று ஶங்கியாநின்றே னென்றுனிறே "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கத²மாஸீத்ஸமாக³ம:" (வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதம் ஆஸீத் ஸமாகம:)-காட்டிலே வர்த்திக்கக் கடவ குரங்குகளுக்கும் நாகரிகரான சக்ரவர்த்திபிள்ளை களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன, "ராமஸுக்³ரீவயோரைக்யம் தே³வ்யேவம் ஸமஜாயத" (ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத) - பெருமாளும் மஹாராஜ ரும் சேர்ந்த சேர்த்தி, பின்னே பிறந்த இளையபெருமாள் நிற்க அடியேன் அர்த்த புரஸ்காரத்துக்கு வரும்படியாகவிறே, நானும் இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை [நாமே]-இவ் வநுபவத்துக்குப் புறம்பான நாம் பகவத் ஸமாகமப்ரஹிதரான நாம் [நாமே] - இது போயயோ? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள்
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றஅவரே

யாலே அப்படி அருளிச்செய்யக் குறையில்லை "க்வ ப்ரஜ்ஞாதோ வைஸம்ஸர்க³ஸ்ஸுக்³ரீவாக்ஷிணம் | வாநராணாந்நராணாஞ்ச கத²மாஸீத்ஸமாக³ம:" இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே ஸர்க³யோஸ்தம்பாதி ஸீதா ஏதத்பரிஷ்டாதப்ரஶ்நோத்தரே "தத்ர தாவிஹ ஸுக்³ரீவஸாமர்த்²யா ஸுஸந்தௌ | ஸுக்³ரீவேணோபேத்³ராம் ஸுக்³ரீவஸ்ய வர்த்திதம் | ராமஸுக்³ரீவயோரைக்யம் தே³வ்யேவம் ஸமஜாயத" "கத²மாஸீத்" இத்யத்ர கதம்ஶப்த ப்ரகாரபரோ ஹேதுபரஶ்சேதி ஹநுமதுக்தவா ஏவம் ஶப்தஸ்யஹாவத்வயமாஹ - 'பெருமாளும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந "நராணாம்" இதி பஹுவசநம், கௌரவிகம், யத்வா, இவர்களோடே சேர்த்தியே ப்ருவம்ஶத்திலுள்ளார், திருவயோத்யையிலுள் ளார் இத்தனைபேரோடும் சேர்ந்த சேர்த்தியாகையாலே நாளு மென்கிறதாதல் 'ஸமஶப்தஸ்ய அர்த்த த்வயப்ரதம்' எங்ஙனே? இதி பதேந ஸூசிதம் எங்ஙனே - ப்ரகாரம், எவ்வளவு ஸ்நேஹ மென்ற படி, என்னஹேது? என்றபடி திருவடிவாக்யம் 'ராமஸுக்³ரீவயோ:' இத்யாதி ப்ரகாரமென்றதுக்கு உத்த ரம் 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி என்ன ஹேதுவென்றதுக்கு உத்தரம் - 'நானும் இங்ஙனே' இத் யாதி இச்சேர்த்திக்கு ஹேது அறிந்திலனென்றபடி இக்க அர்த்தம் "ஸமஜாயத" என்கிற ஸ்வார்த்த ப்ரத்யயத்தாலே தோற்றுகிறதென்று பாவம் ஏவம் 'தத்ர தாவிஹ' இத்யாரப்ய "ஸுக்³ரீவ ஸ்கேவர்த்திதம்" இத்யாத்யுக்தப்ரகாரேண என்றபடி "ஏவம்" என்றது - ப்ரக்ருதபராமர்ஶியன்று, புத்திஸ்த²பர மென்கிறார் 'நானும்' இங்ஙனே இத்யாதி "ஏவம்ஸமஜாயத" என்கையாலே திருவடி ஶங்கித்தமை தோற்றுகிறது 'வாநராணாம்நராணாஞ்ச' - என்கிற ஶ்லோகம் ராமஸுக்ரீவயோரைக்ய மென்றதுக்கு உபோத்காதமாக வந்த தித்தனை, '<u>ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத' என்ற இதுவே இவ்விடத்துக்கு வேண்டுவது</u> "இவா ஈஶ்வரோஹம்" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - 'இவ் வநுபவத்துக்கு' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, யத்வா, 'நாம' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - 'இவ்வநுபவத் துக்கு' இத்யாதி ஏதத்விவரணம் - 'பகவத்க' இத்யாதி 'நாமே' என்கிற ஸ்வரத்துக்குத் தாத்பர்யம் - இதுபொய்யோ' என்று இப்பாட்டில் முற்கூற்றிலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேஶபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லிற்றாயிற்று ஆக, இப்பாட்டால் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம" என்கிற ஸ்வரூபஶோதக வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது 'இலனது' என்று தொடங்கி 'நாமேநாங்கினம்' இத்யந்வய: (௩)

ஆ —(நாமவன்) இனி இத்திருவாய்மொழிக்குறையும் இப்பாட்டை விஸ்தரிக்கிறது விவித்நிர்த்தேசங்களாலே நிர்த்திஷ்டமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம் பகவத்தீநமென்று சொல்லுகிறது

ஒ —இத்திருவாய்மொழியில், ப்ரேக்ஷித்த பாட்டுக்கால இம்மூன்றும்பாட்டில் பொருளே விஸ்தரிக்கப்படுகிறது நாலாம்பாட்டு நாநாவிதமான சொற்களாலே சொல்லப்படுகிற எல்லாப்பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் பகவத்தீநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது

'நாமவனிவனுவன் என்கிறது' - தந்தாமையும் தூரஸ்தனையும் ஸந்நிஹிதனையும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனையும் சொல்லுகிறது 'அவளிவளுவளெவள் என்கிறது' - தூரஸ்தையையும் ஸந்நிஹிதையையும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையையும் வினவப்படுமவளுமான ஸ்த்ரீலிங்க பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [தாமவரிவருவர்] பூஜ்யராயுள்ளாரில் தூரஸ்தராயும் ஸந்நிஹிதராயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயு முள்ளாரைச் சொல்லுகிறது 'அதுவிதுவுதுவெது' என்றது தூரஸ்தமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயும் வினவப்படுவதுமான நபும்ஸக பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [வீமவையிவையுவை] - நச்வரமான பதார்த்தங்களில் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயும் தூரஸ்தமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [அவைநலந்தீங்கவை] - அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும் [ஆமவையாயவையாய்நின்ற அவரே] - ஆகக்கடவனவும், பண்டேயானவையும் ஆய்நின்ற பதார்த்தங்கள் அவரே இப்பாட்டிற் சொன்ன ப்ரயோகங்கள் ஓரிடத்திலுண்டாய் ஓரிடத்திலின்றிக்கே ஒழிந்தவை இல்லாதவிடத்தில் யோக்யமானவை கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது

ப —அநந்தரம், மூன்றுபாட்டாலே விபூத்யந்தர்க்கத ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்த்யாதிகள் பகவத்தீநங்கள் என்கிறார் அதில் முதற்பாட்டில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் தத்தீநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்

நாம - (மேல் சொல்லுகிற தூரத்வாத்யுபாதிகளுக்கு த்ருவமான) தாமும், அவன் - அதுக்கு தூரஸ்தனும், இவன் - அந்திகஸ்தனும், உவன் - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனும் என்று புல்லிங்கசப்த நிர்த்திஷ்ட பதார்த்தமும், அவள் - (ஸ்த்ரீலிங்கசப்த நிர்த்திஷ்டையான) தூரஸ்தையும், இவள் - ஸந்நிஹிதையும், உவள் - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையும், எவள் - வினவப்படுமவளும், தாம - கௌரவ்யதயா பூஜ்யரும், அவர் - அவர்களின் விப்ரக்ருஷ்டரும், இவர் - அந்திகஸ்தரும், உவர் - அநதிதூரவர்த்திகளும், அது இது உது - நபும்ஸகலிங்கசப்த நிர்த்திஷ்டமான தூர அந்திக அவிதூரஸ்தமும், எது - வினவப்படும் வஸ்துவும், வீமவை - நச்வரமாய் அப்ரக்ருஷ்டங்களான, இவை உவை அவை - ஆஸந்ந அநதிதூரவிப்ரக்ருஷ்ட வஸ்துக்களும், நலம்தீங்கவை - உத்க்ருஷ்ட அபக்ருஷ்டரூப தாமங்களும், ஆமவை ஆயவை-ஆகாமிகளாயும் அதீதங்களாயுமுள்ள ஏவம்விதவஸ்துக்களும், ஆய்நின்ற அவர் - தாமேயாய் நின்ற அவர், இதாநீந்தநங்களான இவ்வஸ்துக்களுமானு ரென்றதாயிற்று 'எவன் எவர்' என்று இல்லாதவிடங்களுக்கு அழைத்துச் சொல்லிக்கொள்வது இத்தால், காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் தத்தீநமென்று கருத்து

இ —இனி இத்திருவாய்மொழியில் குறையும் இந்தலீலாவிபூதியை விஸ்தரேண பேசுகிறார் நாலாம்பாட்டில், இதினுடைய ஸ்வரூபம் தத்தீநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறார்

[நாமவனிவனுவன்] - தந்தாமும், தூரஸ்தனும், ஸந்நிஹிதனும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனும் [அவளிவளுவளெவள்] - தூரஸ்தையும், ஸந்நிஹிதையும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையும், வினவப்படுமவளும் [தாமவரிவருவர்] - பூஜ்யராயுள்ளாரில் தூரஸ்தரும், ஸந்நிஹிதரும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டரும் [அதுவிது உதுவெது] - தூரஸ்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ளவையும், வினவப்படுமதாயுமுள்ளவையும் [வீமவையிவையுவை] - நபும்ஸகபதார்த்தங்களில் ஸந்நிஹிதமாயும், தூரஸ்தமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [அவைநலந்தீங்கவை] - அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும்; நன்மையும், தீமையு மென்னவுமாம் [ஆமவையாயவை] - ஆகக்கடவனவும், பண்டேயானவையும் [ஆய்நின்ற அவரே] - ஆகாநின்ற அவரே இவையெல்லாம் ஆகாநின்றார் பரகருதானவர் ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்யாமதயா ஸத்தாஹேதுவாய் நிற்கையாலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது இப்பாட்டிற் சொன்ன ப்ரயோஜகங்கள் ஓரிடத்திலே உண்டாய் ஓரிடத்தில் இன்றிக்கே யொழிந்தவற்றை இல்லாதவிடத்திலே யோக்யமானவற்றைக் கூட்டிக் கொள்ளக்கடவது ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்யபதார்த்தங்கள் நபும்ஸகபதார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாநகால பேதத்தாலும் வந்த விசேஷங்களாலே ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவதீந மென்றதாயிற்று

௪ — நாலாம் பாட்டு கீழ்ப்பாட்டிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார், இனி மேலிற் பாட்டுக்களெல்லாம் லீலாவிபூதிவிஷயமாயிருக்கிறது நித்யவிபூதியில் வந்தால் அவ்விபூதி ஸர்வஜ்ஞமாய அவனுடைய சந்தத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும்; *“ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்னும்படியாயிறே இருப்பது, கர்மநிபந்தனமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தோடே கூடி ஈச்வரஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி அந்த விபூதியில் வந்தால் அவ்விருப்புக்கண்டு உகக்குமதுக்கு அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை, அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகையாலே இரண்டையும் தவிர்த்து பகவதீநமென்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கேயாயிருந்தது இனி ஒரு மூன்று பாட்டாலே இதினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி

நாலாம்பாட்டு - ‘நாமவன்’ இத்யாதி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிற தென்றது - ஸ்வரூபஸ்தித்யாதி பரங்களாகையாலே நித்யவிபூதியை ஒருபாட்டிலும், லீலாவிபூதியைப் பலபாட்டுக்களிலும் அநுபவிப்பானென்? என்ன, ‘நித்யவிபூதியில்’ இத்யாதி சொல்லவேண்டுவது இங்கேயா யிருந்ததென்னுமளவும் விபூதியென்றது விபூதிஸ்தரை சந்தத்தை - அபிப்ராயத்தை அவ்விபூதி சந்தாநுவர்த்தி யென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘ஒண்டொடியாள்’ இத்யாதி விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியையுடைய பிராட்டியும் நீயுமே ஒருபடிப்பட்டு வர்த்திக்கக் கடவதாக நீ பார்த்தருள்வதத் நல்ல விரகைக் கண்டு இவ்விபூதி யிருக்கும்படி யென்? என்ன, ‘கர்மநிபந்தந’ இத்யாதி ஈச்வரஸங்கல்பத்தை - காமாநுகுணமான ஈச்வர ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமென்ற விடத்திலே - “க்ஷேத்ரஜ்ஞா [illegible]” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் இச்லோகத்தில் “ஸ்வர்க்கம்” என்கிறது - நரகம், ஆகையாலே, ‘அந்தவிபூதியில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை - பரிக்ஷிக்கவேண்டுவதில்லை சொல்லவேண்டுவது - உபதேசிக்க வேண்டுவது ‘சொல்லவேண்டுவது’ என்றது - இவர்க்குப் பரோபதேசாபாவ ஸ்வாநுபவமென்றும், ஸ்வாநுபவாபாவ பரோபதேசமென்றும் ஆகாரத்வயமுண்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி கேவலாநுபவமன்றிக்கே பரோபதேசாபாவமாகையாலே பரக்கச் சொல்லவேணுமென்றபடி புத்திஸௌகர்யார்த்தமாக மேலிற் பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இனியொரு மூன்று’ என்று தொடங்கி அதீநமாகிறபடி - ஸ்வரூபம் அவனதீநமாகிறபடி வஸ்துத்வ மென்றது - ரூபமாய், - ரூபநாமங்

---

* திருவாய்மொழி—௪, ௧, ௧௦

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவத்தீநமாயிருக்கு மென்று, ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவமென்று த்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, ஸ-நயவாதியை நிரஸித்து, வ்யாப்திஸௌகர்யத்தைச் சொல்லி, பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார் அதில் ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறார் இப்பாட்டில் அதாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில், — ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தவாறே இவற்றையுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களும் உண்டாம்படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று ஸூக்ஷ்மவஸ்த்த ப்ரபைபோலே தன்பக்கலிலே ஸூக்ஷ்மரூபேண கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும், காரணதசையோடு கார்யதசையோடு வாசியற்றத் தன்னைப்பற்றிஸ்வரூபஸத்திஸ்த்யாதிகளாம்படி இருக்கையாலே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறது அதில், லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களையும் தனித்தனியே சொல்லி, 'இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே, இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே' என்னில், பணிப்படமிறே ஜீவாநந்த்யத்தாலே, இனி ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லிவிட்டு மன்று, ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது, ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை நாலுமூன்று வகையாலே சோத்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறார்

[நாம் அவன் இத்யாதி] - நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும் தந்தாமைச் சொல்லக்கடவது ஸந்நிஹிதமென்ன, தூரஸ்த்தமென்ன, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமென்ன, வினவப்படுகிறதென்ன, [அவள் இவள் உவள் எவள்] - ஸ்த்ரீலிங்க நிர்த்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது [தாம்] - பஹுமந்தவ்யரை [அது] - நபும்ஸகலிங்க நிர்த்திஷ்டவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது [வீமவை] - நச்வரபதார்த்தங்கள் [நலம்தீங்கு] - நன்மை தீமை என்னுதல், நன்றானவை தீதானவை என்னுதல் [ஆமவையாயவை] - கழிந்தவற்றிலும் வருமவற்றிலும் அடைப்புண்ணுமிறே வர்த்தமானம் [ஆயநின்ற] - ஆயநின்ற பதார்த்தங்கள் இவற்றைப்

களுண்டாம்படி பண்ணி யென்றபடி ஸூக்ஷ்மவஸ்த்தப்ரபை, விகாஸாவஸ்த்தப்ரபை என்று த்விவிதம் ஸூக்ஷ்மாவஸ்த ப்ரபையாவது - பொடிசூழ்ந்த தணல் பணிப்படம் - யத்நகௌரவமாம், ப்ரயாஸமா மென்றபடி ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம் நாலுமூன்றுவகை - ஏழுவகை அதாவது - ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகம் மூன்று, பூஜ்யபதார்த்தமொன்று, நச்வரபதார்த்தம் ஒன்று, நன்மைதீமையொன்று, காலபேதமொன்று, ஆக, ஏழு நாலுமூன்றென்று - சாடு

'அவனிவன்' என்றால் நானென்னாதே 'நாம் என்கிறதென்? என்ன, 'நானென்றும்' இத்யாதி தூரஸ்த்தத்வ அந்திகஸ்த்தத்வ அதூரவிப்ரக்ருஷ்டத்வங்கள் ஸ்வாபேக்ஷயா வாகையாலே 'நாம்' என்று தம்மை மூந்துறச் சொல்லுகிறது அவன் தூரஸ்தன் இவன்-ஸந்நிஹிதன் உவன்-அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன் எவன்-வினவப்படுமவன் இப்படி மேலுள்ளவற்றுக்கும் கண்டுகொள்வது 'எவன்' என்றும் 'எது' என்றும் இருக்கையாலே வாக்காதரங்களிலும் எவன், எவர், எவை என்றும் கூட்டுவது பஹுமந்தவ்யர்-பூஜ்யர் 'தாம்' என்கிறதுக்கு விஹாரம் 'அவர்' இத்யாதி 'வீமவை' என்கிற இதுக்கு விஹாரம் 'அவை' இத்யாதி 'நலந்தீங்கு', மூந்தினது - தாமபரம், இரண்டாவது தர்மிபரம் பதார்த்தபரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற இப்பக்ஷத்வயம், ஆமவை - ஆகக்கடவவை ஆயவை பண்டேயானவை வர்த்தமானத்தைச் சொல்லாதொழிவானென்? என்ன, 'கழிந்த' இத்யாதி அடைப்புண்ணும் அநாகபூர்தமாம் பவிஷ்யத்காலாபேக்ஷயா பூதார்த்ததா பவநதி, பூதகாலாபேக்ஷயா பவிஷ்யதர்த்ததா பவநதி என்றபடி 'ஆயநின்ற' என்றது - ஆயநின்ற பதார்த்தங்களைச் சொல்லி, இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியான ஈச்வரர்யாயதனைச் சொல்லி, ஆயநின்ற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயநின்றவனென்னுதல், அன்றிக்கே, அவர் ஆமவை ஆயவையான பதார்த்தங்களெல்லாமாய நின்ற வென்னுதல் அந்தர்யாமதயா ஸத்தாஹேதுவாயநின்ற வென்றபடி மூந்தின அர்த்தத்திலே ஆயநின்றபதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயநிற்கிறவ னென்று ஈச்வரபர்யாயத்தைச் சொல்லுகிறதென்? பதார்த்தமாத்ரத்தைச் சொன்னாலோ? என்ன, 'இவற்றை' இத்யாதி

பதார்த்தத்தளவிலே கொண்டபோது மேல் ஐக்யஞ் சொல்லப்போகாது, அசித்தும், அசித்பிமானி யான ஜீவனும், ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதம் இத்தனைக்கும் வாசகமா யிருக்கிறது இச்சப்தம் [அவர்] - இவையாய் நிற்கிற அவர் ''ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம'' (இதமஸாவம் பரஹமகலு) என்னுமாபோலே ''தத்த்வமஸி'' (தத்தவமஸி) என்றாற்போலேயிருக் கிறது முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவை லக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி ற்று; தச்சப்தம் ப்ரக்ருத பராமர்சியாகையாலே 'அவர்' என்று கல்யாணகுணவிசிஷ்ட வேஷத்தைச் சொல்லி, 'ஆய்நின்ற' என்று அசிஜ்ஜீவவிசிஷ்டபரமாத்மாவைச் சொல்லி, ஸாமாநாதிகரண்யத்

பர — நாமவன இத்யாதி — ஶாரீரகே (௧-௧௪) ஶாண்டில்யவித்யாயாம் ''ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத அத கலு க்ரதுமய: புருஷ: யதாக்ரதுரஸ்மிம்ல்லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி'' ஸர்வம் ப்ரஹ்மஸ்வம் - காரணாவஸ்தம் ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டம் ப்ரஹ்மவாசகம், ஸர்வஶப்த: - கார்யாவஸ்தோ ஸ்தூலசேதநாசேதநவிசிஷ்டம் ப்ரஹ்மவாசக:, தயோஸ்ஸாமாநாதிகரண்யேந தாதாத்ம்யம் ப்ரதிபாத்யதே தஜ்ஜத்வ தல்லத்வ ததநத்வ ஹேதுநா ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதிதம் தத்ர ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவநிபந்தநமிதி நிஷ்கர்ஷயதி தத்த்வேந ததாத்மஶரீரபாவநிபந்தநம் ஸாமாநாதிகரண்ய மிதி ச ஸித்தம்

ததேவ [௧-௧௨] ஶ்ருத்யர்தவ்யாக்யாநே ''ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ'' இதி (தத்த்வமஸீதி)—ஸூத்ரார்த: — ''தத்த்வமஸி'' இதி ஸாமாநாதிகரண்யவ்ருத்தயோஸ்த்வம்பதயோரபி ப்ரஹ்மைவ வாச்யம் தத்ர ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிர்விகாரமாவேஷ்டு, த்வமிதி ச தேவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தர்யாமி ஸஶரீரஜீவப்ரகாரவிசிஷ்டமாவேஷ்டு ததேவம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதேந ஏகஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யேவ ''தத்த்வமஸி'' இதி பதயோரபி வ்ருத்தயோ வ்ருத்திரித்யுக்தம்

இவற்றை - ஸங்கோசித்தவாதி பதார்த்தங்களை ஐக்யஞ்சொல்லப்போகாது - ''ஆய்நின்றவர்'' என்று ஸா மாநாதிகரண்யத்தால் வந்த ஐக்யம் மேற்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மவஸ்துவுக்கும் இவற்றுக்குஞ் சொல்லப்போகா தென்றபடி ஆனால், ஆய்நின்ற பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தம் ஈச்வரபர்யந்தஞ் சொல்லுமபடி யென்? என்ன, 'அசித்தும்' இத்யாதி 'அவர்' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் பலித்ததென்? என்ன, 'இவையாய' இத்யாதி மூலத்தின் அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் {இதமஸாவமபரஹம்' இத்யாதி அவர் இவை யெல்லாமாய் நின்றாரென்று அர்த்தாந்தரவிவக்ஷயா ப்ரமாணம் - 'தத்த்வமஸி' என்றது சாந்தோக்யே சாண் டில்யவித்யாயாம ('ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநீ'' இதி தத்ரைவ ஸத்வித்யாயாம் ''ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ'' இதி அங்கு 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' என்று ஜகத்காரணதவேந ப்ரஹ்மம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ''தத்'' என்கிற நிர்த்தேசமும் உண்டு; இங்கு அப படி ப்ரக்ருதபராமர்சமுண்டோ? என்ன, 'முதற் பாட்டிலே' இத்யாதி ஜகத்காரணத்வாதி குணவிசிஷ்ட ப்ரக்ருதபராமர்சம் உபயதா துல்ய மென்றபடி இத்தால், பேதச்ருதிகளெல்லாம் இங்கே காட்டித்

தாலே ஐக்யம் சொல்லுகிறது ஆக, ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்யபதார்த்தங்கள் நஸ்வர பதார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான காலபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களாலும், ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவத்தீந மென்றதாயிற்று (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அவரவர் தமதம தறிவறிவகைவகை
அவரவரிறையவரென அடியடைவர்கள்
அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர்
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே

ஆ —காமகருக்கு ஆராத்யஸ்வரூபம் பகவததீந மென்று சொல்லுகிறது (அவரவர்) ஸ்வர்க்காதிஸாதநபூத ஜ்யோதிஷ்டோமாதி காம்யநிஷ்டரான அவ்வவ்புருஷர்கள் தந்தா

பா —(ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ஐக்யஞ்சொல்லுகிறது) [illegible]

ளென்றதாயிற்று 'நாலுமூன்றுவகையாலே' என்றதை முதலிக்கிறார் - 'ஆக' இத்யாதி 'அவர்' இத்யாதியும் 'அவை' இத்யாதியும் - 'அவன்' இத்யாதியோடும், 'அது' இத்யாதியோடும், புநருக்தமன்றோ? என்னில், 'அவர்' இத்யாதி கௌரவ்யார்வாசதாவிஷயம்; 'அவை' இத்யாதி ஸர்வார்வாசதாவிஷயம் மென்று தாத்பர்யம் (௩)

முடைய ஜ்ஞானானுகுணமாக அவ்வவ இந்த்ராதிகளைத் தந்தாமுடைய காமங்களுக்கு ஆராதயராகவும ஸ்வாபிலஷித பலபரதராகவும அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அந்தக காமங்களாலே ஆஶ்ரயிப பார்கள, ஆஶ்ரயிக்கப்பட்ட அவ்வவ இந்த்ராதி தேவதைகளும ததஸமாராதகாபிலஷிதபல பர்தாநத்திலே குறையுடையருமலலா எத்தாலே யெனனில்,-ஶாஸ்தரோகத மாரக்கத்தாலே அந்தந்தப புருஷாகள இந்த்ராதிகளை ஆஶ்ரயித்து ஸ்வாபிலஷித பலங்களைப பெறுமபடி பரமபுருஷன தானே அந்த இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மதயா நினறு ஸகலகாமபலபரதனாய ஸாவகாமஸமாராதயனா யிருக்கையாலே இவவாததததில பரமாணம எனனெனனில; "ஜஷ்டா பூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமானம் விஶ்வம் பிபர்த்தி புவனஸ்ய நாபி:", "ததேவாக்நிஸ்தத்வாயு: ததாதித்ய: ததுசந்த்ரமா:", "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்ச்சிதுமிச்சதி", "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச", "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்", "யேப்ய ஜந்திவிதா ஹோதா நீ" என்று தொடக்கமாயுள்ள ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகள ஆக, இபபாட்டாலே சொல்லிற்றாயிற்று ஏது? எனனில்,—எமபெருமான ஸர்வதேவதாநதராத்மதயா ஸாவ காமஸமாராதயனாய ஸகலபல பரதனா யிருக்கையாலே ஜகத்ரக்ஷணமும தத்தீநம எனகிறது

ஒ —அஞ்சாமபாட்டில, ஸகலபதார்த்தங்களுடைய ஸ்திதியும எமபெருமானாலே எனகிறது

[அவரென்று தொடங்கி] - தந்தம பரகருதயநுகுணமாக விவிதபலாபிஸந்தியையுடைய அதிகாரிகள தந்தாமறிந்த மாரக்கபேதங்களாலே தஙகளுடைய அபேக்ஷித பலபரதாநமுகதரான அவ்வவதேவதைகளை இவர்களே நமக்கு அஸாதாரணஸ்வாமிகளெனறு ஆஶ்ரயிபபாகள [அவரவரென்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரயணீயா ஆஶ்ரயிக்கிறவாகளுடைய அபேக்ஷிதம செய்கைக்குக குறையுடையரல்லா; ஆஶ்ரயிக்கிறவாகள ஆஶ்ரயணீயரை வித்யுக்தபரகாரமே ஆஶ்ரயிக்கவும, அவாகள அவாகளுக்கு பலபரதாநமுகதராகவும, ஸாவேஶ்வரன அந்தராத்மதயா நினறான

ப —அநந்தரம, ரக்ஷணரூபையான ஸ்திதி, தத்தீநையெனறு வையதிகரணயத்தாலே அருளிசசெயகிறா

(அவவோபுருஷாரத்தங்களுக்காக), அவா அவா - அதிகாரிகள, தமதமது - தந்தாமுடைய, அறிவு அறி வகை வகை-அறிவினறிவினவகையாலே, அவா அவா - ருசிக்கு ஈடான தேவதைகளை, இறையவா என - பலந்தரும சேஷிகளாக, அடி அடைவாகள — ஆஶ்ரயிபபாரகள, அவா அவா - அவ்வவதேவதைகள, இறையவா - பலஙகொடுத்து ஸ்வாமிகளாக, குறைவிலா - குறையிலலை, இறையவா - ஸாவஸ்வாமியான அவா, அவரவா - அவவோ அதிகாரிகள, விதிவழி - விதிமாரக்கத்தாலே, அடைய - பலத்தை அடையுமபடி, நினறனா - (அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய) நினறா அனறியே, 'அவாவாவிதிவழியடைய' எனறு அவவோதேவதைகள தந்தாமுடைய பலபரதத்வாதிபதவிதயாததமாக வித்யுக்தமாரக்கத்தாலே ஆஶ்ரயிக்குமபடி இறையவா ஆஶ்ரயணீயராயநினறாரெனறுமாம

இ —ஸ்திதியும பகவததீநையெனறு வையதிகரணயத்தாலே சொலலுகிறது

[அவரவா]—ஸத்வாதிகுணபேதத்தாலவந்த பரகருதிபேதத்தைச சொலலுகிறது [தமதமது]-குணபேதத்தால வந்த பல்பேதத்தைச சொலலுகிறது [அறிவறி] — அதுக்கு அடியான ஜ்ஞானபேதத்தைச சொலலுகிறது [வகை வகை] - மாரக்கபேதங்களாலே [அவரவா] - அவ்வோபல்பரதாநத்துக்கு முக்தராக ஸவீகரித்த தேவதைகளை [இறையவரென] - அவரவர்களே தந்தாமுக்கு ஸ்வாமிகளெனறு [அடியடைவாகள்] - ஆஶ்ரயிப்பாகள அடியடைவாச

ளெனறு – ஸவகோஷடடிபரஸிததியாலே அருளிசசெயகிறா [அவரவா இறையவா] - அவவோதேவதைகா [குறைவிலா]-ஆஸ்ரயிககிறவாகளுடைய பலமகொடுககைககுக குறையுடையரலலா [இறையவா] - நிருபாதிக ஸாவேஸ்வரன [அவரவா விதிவழியடைய] - ஆஸ்ரயிககிறவாகள விதயுசத பரகாரததாலே ஆஸ்ரயிககவும, ஆஸ்ரயணீயா அவாகளுககு பலபரதாநததுககு ஸ்கதராகவும [நினறனா] - அநதராதமதயா நினறுா

ஈடு — அஞசாம பாடடு ஸவரூபம அவனதீநமானவோபாதி ஸததிதியும அவனதீனை யெனகிறுா

[அவரவா இதயாதி] - ஒருவன ஒருகருஹததுககுக கடவனுயிருககும; ஒருவன ஒரு கராமததுககுக கடவனுயிருககும, ஒருவன ஒருஜநபதததுககுக கடவனுயிருககும; ஒருவன தரை லோகயததுககுக கடவனுயிருககும, ஒருவன சதுாததஸ்புவநததுககுக கடவனுயிருககும; ஆக, சதுாததஸ்புவநததுககுக கடவனனவனேடு, ஒருகருஹததுககுக கடவனனவனேடு வாசியற அவாகள ரக்ஷகராகிறதும, இவை ரக்ஷயமாய உபகாரஙகொணடதாகிறதும - ஸாவேஸ்வரன அநதராதமாவாய நினறு நடததுகையாலே, அவன இபபடி நடததிககொணடு போராதவனறு இவாகள ரக்ஷகராகமாடடாாக ளெனகிறுா "நஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவாததநே । ஸமாததோ தருஸ்யதே கஸசித் தம் விநா புருஷோததமம் ॥ நஹிபாலந ஸாமாததயம்ருதே ஸாவேஸ்வரம் ஹரிம்" (நஸமபதாம ஸமாஹாரே விபதாம விநிவாததநே । ஸமாததோ தருஸயதேகஸசித்தம விநாபுருஷோததமம ॥ நஹிபாலந ஸாமாததயமருதே ஸாவேஸ்வரமஹரிம) - எலலா நனமைகளையும பணணிததரவலலனுய விரோதிகளையும போககவலலனனவனை யொழிய வேறேருவா பககலில இநத ரக்ஷகதவம கிடவாது "யதவேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோகதோ வேதாநதே ச ப்ரதிஷ்டித:" (யதவேதாதௌஸவர:பரோகதோ வேதாநதேசபரதிஷடித:) - சேபபிலேகிடநத ஆபரணததை

பா — தைததிரீயகே ஸ்ரீநாராயணே [கO] "யவேதாதௌ ஸ்வர ப்ரோகதோ வேதாநதே ச ப்ரதிஷ்டித: । தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஸ்வர:" தஸ்யைவ வேதாதிஸ்வரஸ்ய ஹாஷ்யகாரேணாபிஹித:— "ஸர்வஸ்ய வேதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி: ப்ரணவஸ்ம்ருத:; ப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதிரகார:; ப்ரணவவிகாரோ வேத:, ஸ்வப்ரக்ருதௌ ப்ரணவே லீந: ப்ரணவோ ப்ரக்ருதாகாரஸ்வப்ரக்ருதாவகாரே லீந: தஸ்ய ப்ரணவப்ரக்ருதிலீநஸ்யாகாரஸ்ய ய: பர:, வாச்ய:, ஸ மஹேஸ்வர:" இதி

அஞசாமபாடடு - அவரவர் இதயாதி ஸததிநி அவனதீனை எனகிறதென? பிதாதிகளனறோ ரக்ஷகராகிறாகளெனன, ஒருவன் இதயர்தி கருஹாதிஸபதங்கள - தகாதயாகளைச சொலலுகிறன

அவாகள ரக்ஷகாகளாகமாடடாாக ளெனகைக்கும, ஈஸ்வரனே ரக்ஷக னெனனுமிடததுககும் பரமாணம நஸம்பதாம இதயாதி நஹித் - "ஸ்திதௌ ஸ்திதம் மஹாத்மாநம் ஸர்வத்ராப்யஸ்ய ஸம்ஸ்திதிம்" இதயுகதாராததம இதம - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பரதமேமஸ தவாவிமஸேத்யாயே ஸ்ருதிக்கு முனனே புராணவசககயமம ஸ்பஷ்டாாத்தமாகையாலே "ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே, ஹரிம்" என்ற பதங்களயாாததம எலலாநன்மைகளையும இதயாதி அதாவது "ஷண்ணாநு" என்று தாதுவாய, புரு பஹு ஸர்வோதீதி புருஷ:" எனறுய, பஹூபாத னெனறபடி "ஹராணாதேவதேவோ நாம ஹரிரிதி ஸ்ம்ருதிகீயதே" எனகிற நிருக்தியாலே விரோதிநிவாாதக னெனறபடி பராமாசாதரம-யதவேத இதயாதி வேதாதௌ வேதாநதே என்றது வேதாதயயநாதியிலும, அதயயநாநதத்திலு மென்றபடி; அலலது "ஸநநதாதௌ வேதா:" என்று வேதததுககு ஆதயநதஙகள இலலையோ இஙகே; "ப்ராஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவநதே ச ஸர்வதா । ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதே" என்றது அநுஸநதேயம பரஹமண:-வேதஸய "ஆதௌ ப்ரோகத:, அந்தே ப்ரதிஷ்டித:" எனறதின தாதபாயம - சேபபிலே இதயாதி பரணவததை உசசரிதது, வேதததை அநுஸநிதது, பின

வாங்கிப பூணடு, பினனையும அவவாபரணததை வாங்கிச சேபபுககுளளே யிடடு வைககுமா போலே ஆக்ஷியநதபீஜமாயிருககிறது யாதோனறு "தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய" (தஸயபரகருதிலீநஸய) - அது தனனுடைய பரகருதியிலே லீநமாயிருககிறதாகிறது - அகாரம அது ஈ ஸ்ரீகனைக காடடவேதோனறிறே "யஃபரஸ்ஸமஹேஶ்வர" (யஃபரஸஸமஹேஶவரஃ) - அதுககு வாசயதயா பரனுயிருககிறுன யாவனொருவன, அவன ஸாவேஶவர னெனறதிறே [அவரவா] - தமமுடைய அநாதரமும, அவாகளுடைய வைவிதயமும தோறறுகிறது [தமதமது] - குணபேதததால வநத பலபேதததைச சொலலுகிறது [அறிவறி] - அதககுஅடியான ஜஞானபேத ததைச சொலலுகிறது [வகைவகை] - மாாககபேதஙகளாலே [தமதமதறிவறிவகைவகை] - சேதநபேதததோபாதியும போருமாயிறறு ருசிபேதஙகளும தநதாமுடைய குணநுகுணமாகப புறமபே ஆஶ்ரயிபபாருமு ஆஶ்ரயணீயராயிருபபாருமா யிருககுமிறே ரஜோகுணபரசுரராயிருபபாரும தமோகுணபரசுரரா யிருபபாரும அளாவனுன ஸதவததைதயுடையரா யிருபபாருமாயிறே இருபபது, அபபடியே குணநு குணமாகபபிறநத ஜஞானமும அறிநதவறிநத வகைகளாலே [அவரவா இறையவரென] - அவவ வா ஆஶ்ரயணீயரெனறு [அடியடைவாகள] - அவவவதேவதைகளா தான துராராதநதேவதைக ளாய, 'பரஜையை யறுததுததா, ஆடடையறுததுததா' எனறுநிறகசசெயதேயும, ஆஶ்ரயணமா வது - அவறறினகாலிலே குனியும அதுககு அவவருகிலலை யெனறிருககிறாா(ர்)வா, ஸவகோஷ்டீ பரஸித்தியாலே, ஓரஞசலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே தமககு வாஸனை, "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" (அஞசலிஃபரமாமுதராக்ஷிபரநதேவபரஸாதிநீ), "க்ருதாபராதஸ்ய)

னையும பரணவததை உசசரிககககடவதிறே, அதில பரதமோசசாரணததாலே அதயேயமான வேதாாத தகளெலலாம இதுககுளளே யிருககிற தெனறு ஸூசிபபிததது, அநத அாததஙகளை வேதமுகததாலே அநுஸநதிததது, அபிதாாததமெலலாம இதுககுளளே யெனறு தவிதீயோசசாரணததாலே ஸஙகிபபிககை யாலே செபபிலாபரணமாதி தோனறுகிற தெனறபடி ஆகயநதபீஜம - ஆகயநதோசசாயமாணபீஜம பராக்ருதிலீநஸய தஸய - பரணவததுககுக காரணமான அகாரததிலே லீநமான பரணவமாவது அகார மெனறபடி ஸவரஃ - பரணவ யசசபதயாச சாாதஸ அவர் இதயாதி அதுககடியான - பலபேததுககு அடியான ராஜஸராயும, தாமஸராயும, ஸாததவிகராயுமுளள அவவோசேதனா தநதாமுடைய பலபேதங களுககு அடியான ருசிபேதஙகளுககு அநுகுணமான ஸாதநபேதஙகளாலே எனறு பாபதாாததம ஜ்ஞா, குணநுகுணமான ருசிகளும, ருசயநுகுணமான பலஙகளும பலஙகளுககுசடான ஸாதநபேதஙகளு மெனறு ஆாததகரமம அவரவா அடியடையவாகளெனறு அநவயம கீழசசொனன ஜ்ஞானம ருசிரூபமெனறும 'அறிவறி' எனகிற வீபஸையால பலிதத அாததததையும அருளிசசெயகிறுா - ரேதாமோது இதயாதி இநத ருசிபேதததுககு அடியேது? எனன, தநதாமுடைய இதயாதி எதாவிலாணம - ரஜோதுண இதயாதி அளாவனுன - மிஶ்ரமான ருசிபேதஹேதுவைச சொலலுகிற வழியாலே அதிகாரிபேதமும ஸிதததிகை யாலே அததை ருசிபேதததுககு தருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறுா - அபபடியே இதயாதி 'அறிவறி வகைவகை' எனறதுக்கு அாததாநதரம - அறிந்தவறிந்த வகைகளாலே எனறு அவவோ அதிகாரிகள தநதாமுடைய பலவிஷயமாக அறிநதவறிநத மாாககபேதஙகளாலே யெனறபடி ஏகபலவிஷயமாகவும அநேக ஸாதநகைளுண்டாகையாலே, அறிந்தவறிந்த எனகிறது அபபோதைககு, உபாயவிஷயமான ஜ்ஞானமெனறபடி முநதின அாததததிலே, பலவிஷயமான ஜ்ஞானமெனறு கணடுகொளவது 'அதுககு அடியான ஜ்ஞானபேதததைச சொலலுகிறது' எனற - பலததுககு அடியாகவும கீழே அருளிசசெயகை யாலே ஆராதிபபாகளெனனுதே 'அடியடைவாகள' எனகிறதென? எனன, அவவவதேவதைகளா இதயாதி ஸவகோஷ்டீ - பரமவைதிக பரபநநஜநகோஷ்டீ பரிஹாராநதரம - ஓரஞசலி இதயாதி; தம முடைய வாஸனையாலே அருளிசசெயகிறு ரெனறபடி யதவா, ஸவகோஷ்டியில பரஸிததிககு ஹேது வேது? எனன, ஓரஞ்சலி இதயாதி அஞசலிஸாதயவஸதுவுககு பரமாணதவயம, அஞ்சலி: இதயாதி இதம பரதவாஜஸமஹிதாயாம க்ருதாபராதஸ்ய இதயாதி - விஷகிநதாகாணடே தவாதரிமஶோ ஸாக்ரீவம பரதி ஹநுமதவசநம "யஸ்ய ஸ்ரீ, தஸ்ய கோடிர: ஸ" எனகையாலே "க்ருதாபராதஸ்ய" எனகிற

ஹிதேநா ந்ருபஸ்ரேஷ்டம் ஸம்க்ஷ்மம் | அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத நாத்'' (கருதாபராதஸயஹிதேநாநயதபஸயாமயஹமமக்ஷமம| அநதரேணஞசலிமபதவா லக்ஷ்மணஸயபரஸாதநாத) இளையபெருமாளுடைய ஜயாகோஷததைக கேடடு மஹாராஜா கழுததில் மாலையையறுததுபபோகடடுக காபேயமாயச சிலவயாபாரஙகளைப பணணி, அருகே நினற திருவடியைப பாாதது 'இவவளவில நமககுச செயயபவடுபபதேன?' எனன, 'அபராதகாலததிலே அநுதாபம பிறநது மீண்டோமாய எளியனசில செயகிறோமலலோம, தீரககழிய அபராதமபணணினபினபு இனி ஓரஞசலி நோாமறபோகாது' எனறுனிறே இபபடி குணாதிகனுய பராபதனுயிருககிறவனுடைய வாஸனையாலே 'அடியடைவாகள' எனகிறுா மாமலாநீாசுடா தூபஙகொணடு தொழுதெழுது மெனனுமிது மிகையாயிறே இவாபறறின விஷயம இருபபது [அவரவா இறையவா குறைவிலா] - ஆஶ்ரயிககிறவாகளுடைய இறையவ ரெனனுதல, அவவவ ஆஶ்ரயணீயரானவாக ளெனனுதல அவாகளுககு ஆஶ்ரயணீயரானவாகள அவாகளுககு பலபரதாநஶ்கதராகைககுக குறையுடையரலலா அதுககு அடியென? எனனில,—[இறையவா] பொதுவிலே 'இறையவா' எனகிறுா, அவாகளோடு, அவாகளாஶ்ரயிககிற தேவதைகளோடு, தமமோடு வாசியற எலலாாககு மோகக இறையவராகையாலே, ''பதிம் விஶ்வஸ்ய'' (பதிமவிஶ்வஸய) எனகிறபடியே எலலாாககுமோகக ஸவாமியானவா [அவரவா விதிவழி யடைய நினறனரே] அவவவ ஆஶ்ரயணீயா தநதாமுடைய ஆகமாதிகளிலே விதிததுவைதத பரகாரஙகளிலே அடையுமபடியாக நம இறையவா அநதராதமாவாய நினறுா அனறிககே, ஸாவேஶ்வரன காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே அவர்களடை

பர —(காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே)—ஸ்ரீமத்கீதாஸு ஸப்தமே, ''காமைஸ் தைஸ் தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே(அ)ந்ய தேவதா: | தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ||௨௦|| யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி | தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் ||௨௧|| ஸ தயா ஶ்ரத்தயா யுக்தஸ் தஸ்யாராதநமீஹதே | லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹிதாந் ||௨௨|| அந்தவத் து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்'' —ஸ்வப் நவஹி ளக்கா: பாராஷா: ஸ்வயா ப்ருக்ருத்யா வாஸநயா ஶாணயோஹாவவிஷயயா நியதா:, தே ஸ்வாஸநாநுரூபே ஶாணயோ யோரவ காமை:

ஶ்லோகம், ஈஶ்வரன அஞசலிஸாதயனுயிருககு மெனறதுககு பரமாணம க்ருதாபராதஸ்யதே அஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் அநதரேண எனறு அநவயம ''க்ருதாபராதஸ்ய'' எனற ஶ்லோகததுககு பாவம- தீாககழிய இததியாதி தீாககழிய - அததயநதாதிகமாக நோாமல் - பணணமல போகாதேன்றுனிறே - திருவடி சக்ரவாததி பிளளைகளுடைய ஸாவஜஞதையாலே யெனறபடி நோாமற போகாது எனறு - ஸ்ரீகரமான அஞசலியை துஷகரமாகச சொனன இது 'நீ கனகக நோபபுகுகிறுய' எனறு உபாலமபதாதபாயததாலே உகதாாத்தகமம - இபபடி இததியாதி அஞசலிஸாதயனுன வளவனறிககே அஞசலிதான மிகையாயிருககு மெனகிறுா - மாமலர் இததியாதி ஶ்லாகயமான புஷபஙகளையும அாக்பாதிஜலததையும தீபதூபஙகளையும ஸவீகரிததுககொணடு தொழுகைககாக உதயோகிபபோ மெனனுமிது உன ஶீலாதிஶயததாலே மிகையா யிருததலா லெனறபடி தொழுதெழுது மெனறு அநவயிததா இனனுருககு எனனுதே 'இறையவா' எனறதுககு பாவம - பொதுவிலே இததியாதி விவக்ஷிதாாததததை ஸபராமாணமாக அருளிசசெயகிறுா பதிம் இததியாதி விதிநறுவைதத - ''ஶாஸ்த்ரவஶ்ய'' போலே விதிததுவைதத அடையுமபடியாக - ஆஶ்ரயிதத பலமடையுமபடியாக அாததாநதாம - அன்றிக்கே இத்யாதி காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே - ஸாவேஶ்வரன காமநாதிகாரததில

யுமபடியாக வேணுதல் ஸர்வேஶ்வரன் இராமடமூட்டுவாரைப்போலே முகந்தோறும் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே அவர்களும் ஆஶ்ரயித்தார்களாய், இவர்களும் பலப்ரதாநம் பண்ணிற்றாராகிறார்கள் என்கிறது, அவனையொழிந்தவன்று இவர்கள் ஆஶ்ரயிக்கவும் மாட்டார்கள், அவர்கள் பலப்ரதாநம் பண்ணவும் மாட்டார்கள் என்கிறார் "அயனபாழியில் ஆனை போரக்கு [illegible]" அன்றியிறே அவவோதேவதாமாதரங்களுக்கு பலப்ரதாநஶக்தி யுள்ளது (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்
நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்
என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர்
என்றுமோரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே

[illegible]

விதித்தபடியே அதாவது ஶ்ரீதாயாம ஸபதமே ' [illegible] ' இத்யாதி 'அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர்' என்றதுக்கு - அந்தந்த ஆஶ்ரயணீயதேவதைகள் தந்தாமுடைய ஆகமங்களிலே [illegible] போலே விதித்த ப்ரகாரங்களிலே தங்களை யாஶ்ரயித்து பலமடையும்படியாகவும், ஆஶ்ரயணீயர் அவர்களுக்கு பலப்ரதாந ஸக்தராகவும், ஆஶ்ரயணீயர்க்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்றனர் என்று ப்ரதிபோஜனைக்கும், அந்தந்த அதிகாரிகள் காமநாதிகாரமான ' யோயோயாம்யாம்'' இத்யாதியிலே சர்வாநு விதித்த ப்ரகாரத்திலே தத்ததேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி உபயர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்றார் என்று தலிகயோஜனைக்கும் விஷகருஷடமான பொருள் முந்தின அர்த்தத்தில் தேவதாந்தர்யாமித்வமும், இரண்டாமர்த்தத்தில் சேதநாந்தர்யாமித்வமுமே சொல்லுகிறதென்னுமது, பாட்டு யோஜனையோடு விரோதிக்கும் இந்த அர்த்தத்வயத்தாலும் பலிதம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி இராமடமூட்டுவாரைப்போலே - விஷயப்ரவணரான பிள்ளைகளை வாத்ஸல்யத்தாலே ராத்ரியில் ஸ்தாநங்களிலே தாங்கள் அவர்கள் கணபடாமல் புஜிப்பிக்கும் மாதாபிதாக்களைப்போலே என்றபடி மாட்டார்கள் என்கிறதென்? ' [illegible] '' இத்யாதிகளிலே அவ்வவதேவதைகளன்றோ பலப்ரதாநம்பண்ணுகிறதாகச் சொல்லுகிறது என்ன, அயனர் இத்யாதி அயனர் சாஸ்த்ர ப்ரதிதத்ஸ்தாநம் க்ரமேண அந்வய:

(ரு)

ஆ —(நின்றனர்) சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸமஸ்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பரமபுருஷ ஸங்கல்பாதீநமென்று சொல்லுகிறது.

ஒ —ஆறாயிரப்படியில், சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களுடைய ஸமஸ்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென்கிறது.

'நின்றனர் இருந்தனர்' என்று தொடங்கி [என்றுமொரியல்வினர் என்று தொடங்கி] அநேக ப்ரகாரனுமிருக்கையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி இதுவே படியென்று ஒருநாளும் பரிச்சேதிக்க அரியனாய அபரிச்சேத்யனைச் ஸ்வரூபனாய் இப்படி ஸுத்ருடப்ரமாண ஸித்தனை யுள்ளவர் 'எம்' என்று ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகிறது. நாலாம்பாட்டிலே ஸ்வரூபதாதீந்யம் ஸித்தமாகையால இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்ஸ தாதீந்யத்திலே தாத்பர்யமாயிற்று, "சுரோணயா விஷ்ணாக்ஷா வொரஷேணாதி" என்கிறவிடத்தில் ஆருண்யாதிகளே விதேயமானாற்போலே.

ப —அநந்தரம், ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளும் தததீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் – நிற்றலும் இருத்தலும் கிடத்தலும் திரிதலுமாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு ஆச்ரயமான பதார்த்தங்களும், நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் - நிவ்ருத்திக்கு ஆச்ரயமான பதார்த்தங்களுமாய், (இத்தாலே), என்றும் – என்றுமொக்க, ஓர் இயல்வினர் – ஒரு ஸ்வபாவத்தை யுடையவர், என – என்று, நினைவு அரியவர் - நினைக்கைக்கு அரியராயிருப்பர், என்றும் – என்றுமொக்க, ஓரியல்வொடு நின்ற – ஸ்வேதரஸமஸ்த வ்யாவ்ருத்தமான, எம் திடர் – நம்முடைய த்ருடப்ரமாணஸித்தர்.

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளான தர்மங்களினுடைய தததீநத்வம் சொல்லாநிற்க தர்மிபர்யந்தமாகச் சொல்லிற்று - இத்தர்மங்கள் ஆச்ரயத்தை யொழிய ப்ரதிபத்திபண்ணவொண்ணாமையாலும், கீழே தர்மிஸ்வரூபம் தததீநமென்று சொல்லுகையாலும், தர்மிபர்யந்த ஸம்பந்தமே யாகிலும் தர்மத்திலே தாத்பர்யமாகக்கடவது. இவ்விடத்தில் 'ப்ரவ்ருத்தி ஈச்வராதீநையானாலும் எறிட்ட சட்டி விழுகைக்கு ப்ரேரகர் வேண்டாதாப்போலே நிவ்ருத்திக்கு தத்பேக்ஷையுண்டோ?' என்னில், த்ரிசங்குக்கு நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தம் காண்கையாலே நிவ்ருத்திக்கும் ஈச்வராபேக்ஷையுண்டு. இப்படி ப்ரபாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தருடைய நிவ்ருத்திக்கும் ஈச்வராபேக்ஷை யுண்டாகையாலே ஸர்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கும் ஈச்வராபேக்ஷை யுண்டு.

இ —ஆறாயிரப்படியில், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் பகவத்ஸங்கல்பாதீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது.

[நின்றனர் இத்யாதி] ஸகல சேதநாசேதநங்களுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் விசேஷ்யபர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகிறது, இங்ஙனே சொல்லுமதென்? என்னில்,—"நாமவன்" என்கிறபாட்டிலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலே இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையே நினைக்கிறது, அருணாதிகரணத்தில் ஆருண்யாதிகளே விதேயமானாற்போலே [நின்றனர் இத்யாதி] ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளும் தததீநைகளென்கிறது. நிவ்ருத்தி தததீநையாவதென்? எறிட்ட சட்டி விழும்போது ஒருநியாமகர் வேணுமோ? என்னில்,—வேணும், ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவுக்குத் தன்னால் முடிய விழவொண்ணாமையாலே [என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்] அநேக ப்ரகாரனாகையாலே ஒருப்ரகாரத்தையே சொல்லி இது இப்படியென்று ஒருநாளும் பரிச்சேதிக்க அரியவர் [என்றுமொரியல்வொடுநின்ற] என்றுமொக்க

இப்படி அபரிச்சேதயத்தைக்கலவஹாவராயிருக்கை [எமதிடரே] இப்படி ஸ்ருருட பயமான எ
தா 'எம' என்று தமக்கு இவ்வாத்தம பாகாபிகையாலே ஸவலாப ந்ன ந்ச சொல்லுகிறது

ஈடு —ஆறும்பாட்டு லீலாவிபூதியினுடைய ஸதிதியும் பகவதஸங்கலபாதீநமென
கீழ, அதினுடைய பரவருத்தி நிவருத்தியும் பகவதஸங்கலபாதீந மெனகிறார் இதில

[நின்றனா இதயாதி] நிறறல இருத்தல கிடததல திரிதல என்று, நிலலாமை இரா
கிடவாமை திரியாமை என்றும் சொல்லக கடவதிறே பரவருத்தி நிவருத்திகளை பகவதவயதிர
ஸமஸதவஸதுக்களுடையவும் பரவருத்திநிவருத்திகளைச் சொல்லுகிறது இப்படி மையால ஆக
வாசகமபதம வயகதியிலே பாயவஸிதது நிறகுமாபோலே பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகம
பதமும், அபாயவஸாநவருத்தயா அவனளவிலே சென்றலலது நிலலாது "அரு ணயாவி
க்ஷ்ரவொசக்ஷீணாதி" (அருணயாபிங்காக்ஷயாஸோமங்கரீணாதி) எனகிறவிடத்திலே கு
விஶிஷடவஸது தோற்றுநிறகசசெயதேயும் ஆருணயாமஶத்திலேதாதபாயமாகிறபபோலே, பரவரு
நிவருத்திகளுக்கு ஆஶ்ரயமான வஸதுக்களினுடைய ஸவரூபம அவனதீநமெனறு முனனே சொ
கையாலே பரவருத்தி நிவருத்யமஶத்திலே நோக்கெனறு சொல்லுவாரு முண்டு, அப்போது ஸ
நாதிகரணயம ஸிததியாது, ஆக, பரவருத்திநிவருத்திகளுக்கு வாசகமான இம்பதம அவற்
ஆஶ்ரயமான சேதநனைக் காட்டி, அவனதனக்கு ஈஶவரனையொழிய பருத்கஸதிதியாதல உடல
மாதல இல்லாமையாலே அவனளவுங் காட்டுகிறது, ஆக, விசிஷடவஸதுவையே காட்டுகி

பர —வயகதியிலே பாயவஸிதது நிறகுமாபோலே, — ஆகருதிவாசயபதம
[illegible]

ஆறும்பாட்டு நின்றனர் இதயாதி உகதாநுவாத பூரவகமாக இப்பாட்டில பூரவாததததை கடாக்ஷி
அவதாரிகை லீலாவிபூதியினுடைய இதயாதி வாகயதவயததாலே

மூலத்தில விஶேஷய பாயநதமா யிருக்கசசெய்தேயும் நாலாமபாட்டில ஸவரூபதாததீநயம உக
கையாலே பரவருத்தி நிவருத்திமாதரத்திலே தாதபாயமெனகிறார் நிற்றல் இத்யாதி யத்வா, பரவருத்தி
ருத்திகள இங்குத தோற்றுகிறதோ? என்ன, நிற்றல் இதயாதி என்னுதல பஹுவசநதாதபாயம - பகவது
திரிக்த இதயாதி பரவருத்திநிவருத்தி தாததீநயம சொல்லுகிறதாகில தாமிபாயதது சொல்லுவானென? என
ஆக்ருதி இதயாதி ஆக்ருதி: ஜாதி: அபாயவஸாந வருத்தி: - பாயவஸாநரஹித போதகஶக்தி: அரு
காணததில பாஷயகாரவிததாநத பாக்ரியையாலே அருளிச செய்தது பூரவபக்ஷமதாநுஸாரேண சொல
பக்ஷத்தை அநுவதிக்கிறார் அருணயா இதயாதி "[illegible]
[illegible]" என்று நஷ்டாஶவதகதுரநயாயேந பாஸபரஸாகாங்க்ஷதையாலே விஶிஷ்டதாமிஸவரூபா
தீமததனை 'ஏவாக்ஷீணாதி" என்று கோஸவரூபம முனனே பரிபந்நமாகையாலே அருணிமபத
ஆருணயாதி தாமமாதரவாசகமென்று பூரவபக்ஷயபிபராயம குணமென்று - விஶேஷணம, தாவயமென
விஶேஷயம ஸாமாநாதிகரணயம் ஸிததியாது-'எநதிடா' என்ற பதததோடே ஸாமாநாதிகரணயம ஸிததிய
'ஆகருதி' இதயாதி வாகயோகத ஊவிததாநதமாஹ-ஆக இத்யாதி பரவ்ருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகம
பரவருத்தி நிவருத்யமஶத்திலே தாதபாயமான உபலமபம - தோற்றரவு பக்ஷாநதா நிராகரணததை உட
ஹரிக்கிறார் ஆக விஶிஷட என்று, விஶேஷணமஶத்திலே ஊற்றமானலும விஶிஷடத்துக்கே வ
மெனறபடி நிரவயாபாரதாருபநிவருத்திக்கும் அவன வேணுமோ? எனகிற ஶங்கையை அபியுக்தோகதிய

'பரவருததி அவனதீனையாகிறது வேணுமாகில நிவருததிககு அவன வேணுமோ?' எனறு எமபா ரைக கேடக, 'ஸவாககததினினறும விழுகிற தரிஙஙகுவை சகதிமான நிறகச சொலல நிறகவேண டிறறுக கணடாயே, அபபடியே நிவருததிககும அவன வேணுஙகாண' எனறு அருளிசசெயதா [எனறுமொரியலவினரேன நினைவரியவா] இபபடி அநேக பரகாரரா யிருககையாலே காலததவ முளளதனையும ஆராயாநினறுலும இனனபடிபபடட ஸவஹாவததையுடையவ னெனறு நினைகக வுஙகூட அரியவா [எனறு மொரியலவொடு நினற] வருஷலவிவாஹமநதரமபோலே எனறும ஓரியலவொடு நினறவராவது என? எனனில,—எனறும ஒருபடிபபடட ஸவஹாவததை யுடை யவ ரெனறு நினைகக அரிதான நிலை எனறும ஒருபடிபபடடிருககுமெனகை [எமதிடா] - அபௌ ருஷேயமான வேதபரதிபாதய ஞைகையால வநத தாாடயததைச சொலலுகிறது இபபடி ஸமதருட பரமாண ஸிததரான நிலை தமமுடைய லாபமாயத தோறறுகையாலே, 'எநதிடா' எனகிறா நினற னா இருநதனா கிடநதனா திரிநதனா நினறிலா இருநதிலா கிடநதிலா திரிநதிலரான இவையெலலாம, எனறு மொரியலவினரேன நினைவரியவராய எனறும ஓரியலவொடு நினற எநதிடரானவா (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

திடவிசுமபெரிவளி நீரநிலமிவைமிசைப
படாபொருள்முழுவதுமாய அவைபவைதொறும
உடலமிசையுயிரெனக கரநதெஙகுமபரநதுளன
சுடாமிகுசுருதியுள இவையுணடசுரனே

ஆ — (திடவிசுமபு) கீழ மூனறுபாடடாலும ஜகததினுடைய ஸவரூபஸதிதி பரவ ருததிகள பகவததீநமெனனு மிடததை ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொலலிறறு, இனி இநத ஸாமாநாதிகரணயமானது ஜகதீஸவரயோஸஸரீராநமததவநிபநதந மெனறு சொலலுகிறது

இநதஸரீரததை இவவாதமா நியநதருதயா வயாபிததிருககாறபோலே எமபெரு மானும அபாதிக பரமாண ஸிததமான பருதிவயாதி பூதபஞசகஙகளையும ஏததாரபதஙகளான ஸமஸதவஸதுககளையும நியநதருதயா வயாபிததிருககும இபபடி காயகாரணோபயாவஸதா ஸிதவஸதுவிறகாடடிலும பதந முகா நிகய ஸிதந கரிவித சேதநாறகாடடிலும விலக்ஷண ஜஞாநாநநதாமலஸவரூபனுய, ஹேயபரத்யநீகசலயாணைகதாநாபரிமித குணவிபூதிகனுய, அகிலபுவநநிரமாண தராண ஸமஹாரணாதி லீலாவிநோதனுய, ஸாவஜகதாதமாவாய, ஸாவ

---

*பரிஹரிசகிறா பிரவருததி இதயாதி ஸவாககததினினறும விழுகையாகிற பரவருத்திககு விழாமை நிவ ருத்தியிறே அது ஸவாபீஷடமானுலும தனனால முடியாதே, ஸகதிமததீநமாகவேணடிறறெனனுதல பதநமே நிவருததியாய அதுதானும சகதிமதபாதிருததமாயிற றெனனுதல அநேகபரகாராயிருக்கையாலே-'நினறனா' இதயாதயநேகபரகாராயிருககையாலே 'எனறுமொரியலவினரென நினைவரியவா' எனறததை "முடிசசோதி"யிலே வடிவழகு விஷயமாக எடுககையாலே இது ஸாவபரகாரா பரிசசேதயதைககும உபலக்ஷணம இதே 'நினைவரியவா' எனறுவைதது "வருஷலவிவாஹமநதரமபோலே" எனறு கூடடுவது வருஷலவிவாஹ மநதரமாவது - 'அரசாணியைபபத தொடடுத தொடடிலேன, பாயநதிடடுப பாயநதிலேன, சொலலிடடுச சொல லிலேன' தருடடவமாவது என? எனன, அபௌருஷேயமான இதயாதி 'எம' எனறதுககுத தாதபரயம - இபபடி இதயாதி ஸரோதருபததிஸமாநாநாததம அநவயம - நினறனா இதயாதி இவையெல்லாம் - ஸஙகா தாதமகமான இவையெலலாம இவையெலலா மெனறது - அாவிதமாகைககாக (௬)

ஜகச்சரீரனுய், ஸ்வதந்த்ர அகர்மவஶ்யனுகையாலே ஸ்வஶரீரபூத சேதநாசேதநகதபரிணாம வஸ்துகத ஸுகதுஃகவிகாராதி ஸாவத்யரஸஸ்பர்ஶரஹிதனுயிருந்த பரமபுருஷனை, "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம", "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்", "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "மநோமய: ப்ராணஶரீரோ பாரூப: ஸத்யஸங்கல்ப:", "ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோऽவாக்யநாதர:", "தஸ்ய நாம மஹத்யஶ:", "அத பரா யயா ததக்ஷரமதிகம்யதே யத்தத் அத்ரேஶ்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷு:ஶ்ரோத்ரம் ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத்பூதயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீரா:", "ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:", "ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர்ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ணஸ்தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ", "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே", "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா", "மஹாரஜநம் வாஸ:", "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ", "அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ", "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் தாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம்", "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:", "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:", "தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத்பரமம் பதம்", "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:", "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்", "யோऽஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்", "ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:", "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:", "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:", "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி", "ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோऽநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந: । ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக:", "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா", "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா", "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா", "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாऽऽநந்தீ பவதி", "ததா வித்வாந் நாமரூபாத்விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்", "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி", "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா", "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி", "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:", "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:", "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே", "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்", "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே", "ப்ரஹ்ம வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்", "ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாந்யாகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே", "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்", "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷ

ப்ராணி', "நதஸ்யேஸே கஸ்சந", "பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்", "யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ரூயதேபி வா । அந்தர்பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:", "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:", "ஸர்வலோகேஸ்வர: வரத: ஸ்வராட்" இத்யாதியாய, "அவிகாராய ஸுத்தாய", "ஸுத்தஸ்பேஷஹாவிஷ்ணோ த்ருஷ்டவ்யஃ", "ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரக்ருதிம் விகாராந்", "ப்ரகாஸம் ஸ்வஸ்வயீமஸ்யம்", "ஸர்வாஸ் சைதாஸ் ஸர்வஸ்ய விஷ்ணோ தேஜஸா ப்ரதிஷ்டிதா: । தஸ்ய ப்ரபவமேவாப்யயம் ப்ரபவேஸ்வராம்ஸஸ்த:", "ஹரிஷணா ஸ்வஸ்வப்ரபவஸ்யம்", "நஹி தஸ்ய ஸம்ஸாரே நாஸ்யா வரோத்ருந:", "தமேஸ: வரமோயாதா ஸத்வஸ்வ மயாரஸ: । ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ ரஜய்யஸ்ஸாஸ்வதோ த்ருவ:", "நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீ ரநபாயிநீ", "தேஷாம் துவரேண்யம் யதேவஸ்வஜி ஸர்வம்", "திவ்யம் ஸ்தாநமஜரஞ்சாப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயம் சாகமைர்கம்யமாத்யம்", "வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ", "க்ஷராத்மாநாவீஸதே தேவ ஏக:", "காமம் ஸர்வவதே", "ஸர்வ ப்ராணிநஸ்ஸர்வ ஸர்வமஸ்மா ஸாயஸ்ய", "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:", "தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:", "தத்ஸர்வம் வைஷ்ணவஸ்தநு:", "ஸர்வஸ்ஸர்வம் ஹரித்தாத்விஸ்வரூபோ யதோவ்யய:", "ஜகத்ஸர்வம் ஸரீரந்தே", "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத் அஸந்நிஹிதத்வாச்ச", "போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச", "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ஸர்வநோகேஸ்ஸா அஸித்த:", "இதம் ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: । ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச", "விஷ்ணோஸ் ஸாயுஜ்யமாப்நோதி" இத்யாதி ஸமஸ்த ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணோ பப்ருஹ்மிதமாய, அபௌருஷேய மாகையாலே நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷமாய, அபாதித ப்ராமாண்யரூப தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ருதிகளிலே 'உள்ள' னென்கிறார். ஆதலால், லோகாயத மாயாவாத பாஸ்கரீய யாதவப்ரகாஸாதி வேதவிருத்த ஸமயங்களெல்லாம் நிரஸ்தமாயின.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், மூன்றாம்பாட்டிலாக்க சேதநாசேதந பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளை ஈஸ்வராதீநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலுமாகப் பேசி, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநமான ஜகதீஸ்வராசவ்ருக்குஉண்டான ஸரீர ஸரீரிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதயாதிகள் ஈஸ்வராதீநமாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஸரீர மென்கிறது' என்னுஞ் சொல்லுவர்.

[திடவிசும்பு என்று தொடங்கி] ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயங்களுண்டாவதற்கு முன்பே உண்டாய அவை நஸிந்தாலும் தான் சிலநாள் நிற்கும் காண ஆகாஸம் முதலான பூதபஞ்சகங்களையும் உபாதாநமாகக் கொண்டு கார்யமாய விஸத்ருதமாகாநின்றுள்ள தேவாதிபதார்த்தங்களையெல்லாம் உண்டாக்கி இங்கு ஆகாஸத்துக்குச் சொன்ன காடயம லோகாயதாதிமதநிராஸபரம், எரியாவது தேஜஸ்ஸு, வளியாவது காற்று [அவையவை யென்று தொடங்கி] - அவ்வப்பதார்த்தங்களைக் கோறும் ஸரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே தாரகனுமாய் நியந்தாவுமாய்க் கொண்டு வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே வ்யாபித்து, அவ்வளவன்றிக்கே அப்பதார்த்தங்களுடைய புறம்பும் வ்யாபித்து, காலத்திலே இவற்றை ஸம்ஹரிப்பதுஞ் செய்த ஸர்வேஸ்வரன், முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்னபடியே, பௌருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதி தோஷரஹிதமுமாய், அபாதிதப்ராமாண்யமுமாகையாலே மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய், ஒருவரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் கேட்டேவருகையாலே ஸ்ருதியென்று சொல்லப்படுகிற வேதத்திலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு உள்ள னென்று அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் தம்முக்கு ஸ்ருதியை ஸாக்ஷி

யாகச் சொல்லுகையாலே ஶ்ருதிபிறசொல்லுகிற ஶரீரபதித்வமும் நாராயணபரத்வாசய ஈல மும் அநுஸந்தித்தாராகவேணும் இவ்வர்த்தத்தில் நிர்தோஷஶ்ருதியே ப்ரமாணமாகப் பிடிக்கை யாலே வேதவிருத்தரான பாஹ்யரும், ஜகதீஶ்வரர்களுக்கு அந்யதாஸம்பந்தம் சொல்லும் குத் ருஷ்டிகளும் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தரானார்கள்

ப —அநந்தரம், இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவஸம்பந்த நிபந்தநம் என் கிறார்

திடம் (பூதாந்தரங்களிற்காட்டிற் சிலகாலம் நிற்கையாகிற) திண்மையையுடைத்தான விசும்பு ஆகாசமும், எரி அக்நியும், வளி வாயுவும், நீர் ஜலமும், நிலம் - பூமியும், இவை மிசை இவை ஆஶ்ரயமாகக்கொண்டு, படர் பரந்த, பொருள்முழுவதும் பௌதிகபதார்த்த ங் களுமெல்லாம், ஆய் (தானும்படி அவற்றுக்கு) உபாதாநமாய், அவைஅவைதொறும் - அவ்வோ பதார்த்தங்களதோறும், உடல்மிசை சரீரத்தில், உயிர் என - ஆத்மா வ்யாபிக்குமா போலே கரந்து கரந்து வ்யாபித்து, எங்கும் பரந்து இப்படி ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தனுய சுடர் ஸ்வதஃப்ராமாண்யௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலும், மிகு மிக்கிருப்பதாய், சுருதியுள் (வேதாந்தங்களாலே வருவிக்கப்படுவதான) ஶ்ருதியினுடைய, உள்ள உள்ளானபொருளாய்க்கொண்டு தோற்றுமவன் இவையுண்ட - (இப்பதார்த்தங்களை ஸம்ஹாரகாலத்திலே “அத்தா சராசரக்ரஹணாத்” என்று தன்னுள்ளே) விழுங்கின, சரன் - தேவஶப்தவாச்யன்

“தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:” என்னக்கடவதிறே விசும்புக்கு அநந்தரம் வளியை எடாதே எரியை எடுத்தது தைத்திரீயோபநிஷத்திலே “ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:” என்கிற ஆகாஶப்ராதம்யமும், சாந்தோக்யத்தில் “தத்தேஜோஸ்ருஜத” என்கிற தேஜ:ப்ராதம்யமும் தோற்றுகைக்காக இத்தால், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களும் அநுப்ரவேஶநியந்தநமான அந்தர்யா மித்வமும் தத்தீநமென்றதாயிற்று

இ —ஏழாம்பாட்டில், கீழ் மூன்றுபாட்டிலே சேதநாசேதநங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவததீநங்களென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண் யத்தாலும் சொல்லிற்று, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஜகதீஶ்வரர்களுடைய ஶரீ ராத்மபாவ ஸம்பந்தமென்கிறது ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபாதிகள் பகவததீநங்களாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஶரீரமென்று சொல்லிற்றாகவுமாம்

[திடவிசும்பு] திருடமான விசும்பு ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயத்துக்கு முன்பே யுண்டாய் அவை நஶித்தாலும் சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே ஸ்திரமான ஆகாஶ மென்கிறது, இது முதலான பூதபஞ்சகங்களென்ன [இவைமிசை படர் பொருள்] - இவற்றின் கார்யமாய் விஸத்ருஶமாகாநின்றுள்ள தேவாதி பதார்த்தங்களென்ன [முழுவதுமாய்] இந் ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி ஆகாஶத்துக்குச் சொன்ன தார்ட்யம் லோகாயதாதிமத நிரஸநபரம் வளி காற்று [அவையவைதொறும்] அவ்வவபதார்த்தங்களதோறும் [உடல் மிசை உயிரென] ஶரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே ப்ரகாஶனுமாய், நியந்தாவுமாய், ஶேஷி மாய், “ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரியவிவர்ஜிதம் । ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீஶாநம் ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்” [கரந்து] வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே [எங்கும் பரந்து] உள்ளும் புறம்பும் வ்யாபித்து [இவையுண்ட சரன்] ப்ரளயத்திலே இவற்றை ஸம்ஹரித்த ஸர்வேஶ்வரன் [உள்ள சுடர் மிகு சுருதியுள்] - முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச்சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரமாணம் நிர்தோஷஶ்ருதி யென்கிறது சுடர்மிகுகையாவது

பௌருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதிதோஷ ரஹிதமுமாய், பரமாணுந்தரங்களைக்கொண்டு பாஹ்யக்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாகையாலே மிசசதேஜஸ்ஸை யுடைத்தாகை ஒருத்தரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் சேட்டேவருமதாகையாலே ஶ்ருதி யென்கிறது [உள்ள] இப்படிப்பட்ட ஶ்ருதியிலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு தோற்றினவர் காம அநுஸந்தித்த ஆத்தங்களுக்கு ஶ்ருதியை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலே அதிற்சொல்லுகிற ஸ்ரீய:பதித்வமும் நாராயணஶப்த வாச்யத்வமும் அநுஸந்திக்கராக வேணும், இவர்க்கு நிர்தோஷஶ்ருதியே ப்ரமாணமாகையாலே பாஹ்யரும், ஜகதீஶ்வரர்களுக்கு அந்யதாஸம்பந்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் ஆத்தாத ப்ரதிக்ஷிப்தரானார்கள்

௬ — ஏழாம்பாட்டு [திடவிசும்பு இத்யாதி] — கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்ன இது - * ஹாவிபரதிஸந்தாந ந்யாயத்தாலேயாய், அத்தால் பலித்த ஸம்பந்தம் ஶரீராத்மபாவம் என்கிறார்தல், அன்றியே, கீழே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார் அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவம் என்கிறார்தல் “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” (அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்யநாமரூபே வயாகரவாணி) என்கிறபடியே தரிவருத்கருத்மான அசித்தி

எழாம்பாட்டு - திடவிசும்பு இத்யாதி இப்பாட்டிலே ஶரீராத்மபாவம் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் இத்யாதி வாக்ய த்ரயத்தாலே கீழே ஸாமாநாதிகரண்யஞ் சொல்லுகிற விடத்தில் ஹ்ருதீகருத்மான ஶரீராத்மபாவத்தை இங்கே வெளியிடுகிறாரென்று முந்தின ஆத்தம் ஹாவிபாதிஸந்தாநந்யாயத்தாலே - இந்தப்பாட்டிலே ஶரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்யப் புகுகிறாரென்று திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு கீழே “நாமவன்” என்கிற பாட்டிலும் “நின்றனர்” என்கிற பாட்டிலும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தார், அங்கு அருளிச்செய்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவநிபந்தநமென்று தெரிய அருளிச்செய்கிறா ரென்றபடி அந்நால் - ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே பலித்த ஸம்பந்தம் - காரணத்யா பலித்த ஸம்பந்தம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் இத்யாதி - “நாமவன்” “நின்றனர்” என்கிற பாட்டுக்களிலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும், “இலனது” “அவரவர்” என்கிற பாட்டுக்களிலே வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னா ரென்றபடி இந்தபேதாபேதங்களிரண்டுங் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே வடகஶ்ருத்யர்த்தமான ஶரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்கிறா ரென்கிறார் - அப்படி சொன்ன இத்யாதி அப்படி சொன்ன - வையதிகரண்ய நிர்தேஶஸஹசரித ஸாமாநாதிகரண்ய விஷயமான வென்றபடி ‘அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கும் பேதத்துக்கும் நிபந்தநம்’ என்று கூட்டுவது ஆக, கீழ் “தத்த்வமஸி”, “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” இத்யாத்ய பேதஶ்ருத்யர்த்தமும், “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்”, “ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம்”, “நித்யோ நித்யாநாம்”, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” இத்யாதி பேதஶ்ருத்யர்த்தமுஞ் சொல்லிற்று, இப்பாட்டில “யஸ்யாத்மா ஶரீரம்”, “யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்” இத்யாதியான வடகஶ்ருத்யர்த்தமுஞ் சொல்லுகிறது இங்கே “அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் ப்ரமாணமுநமுகேனோக்தார்த்த விவரணம்-அநேந இத்யாதி சாந்தோக்யே ஸத்வித்யாயாம் “ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணி” என்றதைப் பற்ற, தரிவ்ருத்க்ருத்மான அசித்திலே என்கிறார் இந்த ஶ்ருதியிற் சொன்ன தேஜோபந்நங்கள்மூன்றும் ஆகாஶவாயுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சீகருத்மான அசித்திலே யென்றபடி ஐக்ஷதேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: அநேநைவ ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ஸேயம் தேவதைக்ஷத த்ரய: ஸேயம் தேவதா - அந்த ஶப்தவாச்யன பரதேவதை யென்று கூறி பார்த்தது, ஸங்கல்பித்ததென்றபடி திஸ்ர:- ப்ருதிவ்யப்தேஜாம்ஸி இவை தேவதைக ளென்கிறது-அக்த

---

* ஹாவிபாதிஸந்தாநந்யாயம் - ‘உணர்ந்து மேன்றல்’ என்னும் உக்தி

* 1—7

லே ஜீவதவாரா அநுபரவேஶித்து வஸ்துதவநாமரூபாகதவங்களுண்டாமபடி பண்ணி, இவை தானென்னலாமபடி யிருந்தால 'மருதாதமகோகட:' என்னுமபடி யிருக்கையன்றிக்கே, ''அஙக:ப்ரு விஷ்டஶ்ஶாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா'' (அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வேஷாம ஆத்மாவாய, இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில இந்த ஶரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா தாரகனும நியாமகனும ஶேஷியா யிருக்கிறபோலே ''யஸ்யாத்மாஶரீரம்''(யஸ்யாத்மா ஶரீரம்), ''யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்'' (யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்கிறபடியே தான இரண்டுக்கும தாரகனும நியாமகனும ஶேஷியாய நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்சசொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத

பர — ''அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'' ப்ருஹதாரண்யகே [ரு-எ] அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணே ''ய:ப்ருதிவ்யாம்திஷ்டந்ப்ருதிவ்யா அந்தரோயம் ப்ருதிவீ நவேத, யஸ்ய ப்ருதிவீஶரீரம்ய:ப்ருதிவீமந்தரோயமயதி ஸதஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: யஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸதஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: '' (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம ஶரீராத்மபாவமென்கிறார்) பகவாந் பாஷ்யகார: '' வேதார்த்தஸங்க்ரஹே '' இதிந்யாயஸாதநம் ஶரீர லக்ஷணத்ரயம் ஸங்க்ரஹேண ஸங்க்ஷிபதி, ஸர்வஶரீரவ்யாப்யம்லக்ஷணம் தாத்ரயம் உபந்யஸ்யதி ''யஸ்ய சேதநஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய'' [ஶ்ரீபாஷ்யம் ௨ க] யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச ஶக்யம் தச்சேஷதைகஸ்வரூபம் ச தத்தஸ்ய ஶரீரம் யஸ்யேதி ஷஷ்ட்யந்த பதேந ஶரீரத்வம் நவேத் ஆத்மீயகம், கிந்து விதிதம் ஆத்மீயகம் ஸம்பந்தியோகி இதி ஸூசயதி, தத் ''நவா ஆரண்யஸ்ய அந்த:'' [வேத ஸூ க] இத்யாதிஷு கேவலாத்மஶப்தப்ரயோகேபி தத்ப்ரதி ஸம்பந்தி ஶரீரத்வம் விவக்ஷிதமிதி ஜ்ஞாபநாய தாரயிதும் ஶக்யம், சேஷ தைகஸ்வரூபமிதி லக்ஷணத்ரயே ப்ருதக்ப்ருதக்ஸ்தேஷு, லக்ஷணத்ரயேப்யந்யஸ்மிந் ஸாத்யஜ்ஞாநயோஶ்ச ஶரீரஶரீரிபாவவ்யவஹாரஸாம்யம் வேதநஸ்யேதி ஸம் வேத

யாதிதேவதாதிஷ்டிதங்களாகையாலே ஜீவேநாத்மநா-ஜீவஶரீரகேணமயா''அநேநஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி'' இதிவத அநேநஜீவேநாத்மநா-அநேந ஜீவஶரீரகேணபூதவா ஜீவஸவரூபேண மயாநெனவனுத்தாழ்ந்தது-இதுவாகயமஶரீராதமஹாவபாதாமபரமாகையாலே ''ஜீவேநஜீவேந'' இத்யாதிய ஶ்ருதியில் லாம்படியிருந்தால்'என்னுமளவும இபபாட்டில பூர்வார்த்ததத்தை அருளிச்செய்தபடி, ''அந்த:ப்ரவிஷ்ட:'' இத்யாதியாலே மூன்றும பாதார்த்தம சொல்லுகிறது 'இவைதானென்னலாமபடி' என்றது, ''ஸர்வாத்மா'' என்றதைப்பற்ற ''அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா'' என்கிற இது ஸாவாதயமபத விவரணம ''அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா''இத்யனேந ரூபநிரூபணயாவருத்தி ஶரீராத்மபாவலக்ஷணமான ஸ்ஷாதயகமான அருளிச்செய்த ஆதாராதேயபாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, ஶேஷஶேஷிபாவங்களாகிற மூன்றும 'உடன்மிசை யுயிரென' என்கிற இதிலே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார், 'இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில்' என்று தொடங்கி 'ஶேஷியாய்நின்று நடத்திக்கொண்டுபோரும' என்னுமளவாக ப்ருஹதாரண்யகே அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணே ''ய:ப்ருதிவ்யாம்திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோயம்ப்ருதிவீநவேதயஸ்ய ப்ருதிவீஶரீரம்ய:ப்ருதிவீமந்தரோயமயதி - யஆத்மநிதிஷ்டந்நாத்மநோந்தரோயமாத்மாநவேத யஸ்யாத்மாஶரீரம்யஆத்மாநமந்தரோயமயதி'' இதி 'ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம ஶரீராத்மபாவ மென்கிறார்' என்றது - ''யஸ்யசேதநஸ்யயத்த்ரவ்யம்ஸர்வாத்மநாஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச ஶக்யம், தச்சேஷதைகஸ்வரூபஞ்ச தத்தஸ்யஶரீரம்'' என்ற பாஷ்யவாக்யத்தைப்பற்ற

துக்கு நிபந்தனம் ஶரீராத்மபாவமென்கிறார். வ்ருக்ஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றானென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, ஜாதிகுணங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்ததென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, விஶிஷ்டத்திலேயிறே ஶரீராத்மபாவம் கொள்ளலாவது.

[திடவிசும்பு] இது தான் அல்லாதவற்றிலும் எரி, 'த்ருடமான எரி, த்ருடமான காற்று' என்று கிடக்கிறதாகவுமாம், அன்றிக்கே, "ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" (ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:) என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாய், அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே த்ருடமான விசும்பெனவுமாம், அன்றிக்கே, "ஸ்வபாவாதேவ பூதாநி" (ஸ்வபாவாதேவபூதாநி) என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம். ஆக, பூதபஞ்சகங்களை

தஸ்ய — ஏவைதஸ்ய விஶிஷ்டஸ்யைக்யம். யதி — யத்ர நிர்தேஶ: ஶ்ருத்யுபபத்தே: ஜீவப்ரக்ருத்யாதீநாம் ஶரீரத்வம் ப்ரதிபாத்யதே ஸர்வாத்மநேதி காலாதித்வயாத்ம்யத்வாதி ஜ்ஞாநம் ஸமஷ்டாஸ வஸ்த்வாபரணஸ்வபக்ஷாத்ராதீநாம் ஶரீரத்வம் ப்ரதிபாத்யதே ஸர்வாத்மநா யாவத்த்ரவ்யாவஸ்திதயைக்யம்: ஏகைவ ப்ரகாரப்ரவிஷ்டம் ப்ரதி ப்ரகாரஸ்ய தேஹத்வாவ்யாப்திஶ்ச ஆகாஶாதி ப்ரதேஶஸம்பந்தாதிஷ்வபி நியமநாஸம்பவாத் அவ்யாப்த்யபாவம் 'ஸர்வம்' இத்யுக்தம் ஸ்வஶப்தஶரீரபர:, தத்ஶரீரஸாமான்ய லக்ஷணம் காரணத்வமிதி யாவத் ஏதியாத்ம்யாயாத்ம்யஶேஷஸம்பந்தேஷு பரமாத்மாதிஷ்விதி வ்யாப்திவரிஹாராய நியமநாதிபதம் ராஜ்ஞாதி ஶரீரேஷு நியமநாத்யம் தேந லக்ஷணஸ்யாவ்யாப்திவரிஹாராய ஶக்யமித்யுக்தம் ராஜ்ஞ ஶரீரேஷ்வபி நியமநாதி ஶக்திமத்த்வவ, காரணஸ்ய ரோகாதி ப்ரதிபந்தகஸ், ஶக்திப்ரதிப ந்தாதிஷ்வபி நியமநாதிகாரணாந்தரவஸ் ஶக்யம் ஶக்திவிஷயஸ்வதந்த்ரம்: 'தஸ்மை ஷஷ்டேக ஸ்வரூபவத்' இதி விஶிஷ்டவாக்யதயா நிர்தேஶஸ்ய, ஸ்வயம் ஶக்ய இதி வசந வாக்யஸ்ய வ்யவஹாரத்வாத் தஸ்மை ஷஷ்டேக ஸ்வரூபவதிதி அதஏவ ஶரீரபதே ந ஸர்வாத்மநேதி வசநாய உக்த: வேதாந்தே ந ஸ்வகார்யவாதிதயா ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யவ்யவா நாம் ஸர்வாதிதாநா மேவாவயவிநேக ந ஶரீரத்வா ஸ்வதேஷ்விதி வ்யாப்திஶங்கநீயா நியாத்ம்யத்வாதிகம் ஹி ஸர்வாதிதாநாமேவ த்ருஶ்யதே, ந தத் விஹகாநாம் ஸ்வவ்ருத்தியேஷ்வபி

அப்ருதக்ஸித்தரூபத்வ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாஹ — வ்ருக்ஷத்திலே இதி, ப்ருதக்ஸ்திதிபாஹ்யமாகையாலே யென்றபடி. த்ரவ்யபதவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாஹ — ஜாதி இதி, ஜாதிகுணங்கள் அத்ரவ்யங்களாகையாலே யென்றபடி. ஆனால், எங்ஙனே என்ன, விஶிஷ்டத்திலே இத்யாதி. ஊர்த்வ்யக்யேவஸதி வ்யுத்க்ரமஸித்த்யர்த்தமாயாராயேயமாவ நியாம்யமான ஶேஷஶேஷிபாவ விஶிஷ்டத்திலே யென்றபடி. இத்தால், தாரகத்வாதி விஶிஷ்டத்ரவ்யத்திலே ஆத்மபாவமும், தார்யத்வாதி விஶிஷ்டத்ரவ்யத்திலே ஶரீரத்வமு மென்றபடி. அவஶிஷ்டம் பரமாணத்திரட்டிலே வ்யக்தம்.

இதுதான் 'திடம்' என்கிற விசேஷணந்தான் த்ருடத்வத்தை மூன்று வகையாக அருளிச்செய்கிறார். இது தான் இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு த்ருடமென்கிறது — சிரகாலஸ்தாயித்வத்தைப் பற்ற "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:, ஆகாஶாத்வாயு:" இத்யாதி தைத்திரீயகே. சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே' யென்றவிடத்தில் 'ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே" இத்யாதி ஸுபாலஶ்ருதி விவக்ஷிதா. மூன்றாமர்த்தத்தில், த்ருடமென்று ஶ்ருதியிலே த்ருடமாகச் சொல்லப்படுகிற இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகையாலே "ஸ்வபாவஸம்பூதாநி" என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாரென்றபடி. "ஸ்வபாவஸம்பூதாநி நியமஸம்பந்தாநி ஸர்வாணி தைத்திரீயகாதேஷ்வாதௌ" என்கிற

யும சொலலுகிறது [இவைமிசை படாபொருள முழுவதுமாய] இவறறை அடியாகக கொணடு மேலே விஸதருதமாகாநினறுளள பதாாததஙகளெலலாவறறையும உணடாககி 'ஆய' எனறது ஆககி எனறபடி 'ஆய' எனபானேன? எனனில,—''பஹு ஸயாம'' (பஹு பஸயாம) எனகிற தன விகாஸமே யாகையாலே, வைதிக நிாதேஶம இருககிறபடி [அவையவைதோறும] அவ வொபதாாததஙகள தோறும அவறறிலே வயாபிககுமிடததில பலதாணுககாக ஒரு உததிரம கிடந தாறபோலேயனறிககே, ஜாதி வயகதிதோறும பரிஸமாபய வாததிககுமாபோலே எலலாவறறிலும தனிததனியே குறைவற வயாபிததுநிறகும இபபடி வயாபிததுநிறகுமிடததில, [உடலமிசை உயி ரேன] இஶஶரீரததுககு ஆதமா தாரகனுய நியாமகனுய ஶேஷியாயிருககிறுபபோலே இஶஶரீராத மாககளுககுத தான தாரகனுய நியாமகனுய சேஷியாயிருககும [கரநது] இபபடியிருககசசெயதே ''யமாதமா ந வேத'' (யமாதமாநவேத) எனகிறபடியே அநயைரதருஶயனுயிருககும [எஙகும பரநது] அநதாபஹிஶச வயாபிதது இதில பரமாணமேன? எனனில,—[உரன சுடாமிகு சுருதியுள] அபௌருஷேயமாய நிாததோஷமாயிருககிற வேதததாலே பரதிபாதிககபபடடிருககும பரதயகஷாதி பரமாணஙகளபோலே ஹேதவநதரததாற கழிககவொணணுத ஒளியையுடைததா யிருககை சுருதி பூாவபூாவோசசாரணகரமததைபபறறி உததரோததரோசசாரயமாணததவததைப பறறச சொலலுகிறது இததால முதறபாடடுத தொடஙகிச சொனன அாததஙகளுககெலலாம பர மாணம நிாததோஷஶருதி எனகிறது [இவையுணட சுரன] இவறறை ஸமஹரிகக தேவன முனபே ஸருஷடி ஸதிதிகள அவனதீந மெனறு சொலலிறறு, ஸமஹாரம வேறொரு சேதநாதீநமாகில இது தனனதலலாமையால வரும ஐஶவாயம குறையுமிறே, அதுககாக ஸமஹாரமும அவனிடட

நாதிவ்யாப்தி: ப்ருதக்ஶரீரஸ்ய வெதநவியோககஷணவாவ விஶிஷ்டஶரீரஸ்ய கஷணாநதரெ விஶீர்ணதெவ ந ஶரீரதவா ஹாவ்யாப்தி: தத்ர ஶரீரஶப்த ப்ரயோகஸ்து, ஶப்தவத்ஶரீர தயா ஸவகாலஸம்வாதெதிதக்ஷேஶெஷாவ ஸகெவதந்ஸாவஸிக: தவ்யாதிதவெவ ஸதீஷ்டம் ஶரீரலகஷணம் இதயுக்தி

வன - லோகாயதிகன இவைமிசை - இவறறினமேலே இவறறை அடியாகக்கொணடு - பூதபஞசகததைக காரணமாககொணடு ஆய எனகிற பதம உணடாககி யெனகிற அாததததைச சொலலுமோ' எனன, ஆய்என்றது இதயாதி ஆக்கி என்றபடி யெனற இது பலிதாாததம ஜிஜஞாஸ பாஶகம - ஆய் இதயாதி உததரம பஹுஸ்யாம இதயாதி பஹுஸ்யாம்எனறு வயஷடிஸருஷடி ப்ரஜாயேயஎனறு ஸமஷடி ஸருஷடி வைதிகநிர்த்தேஶம வைதிகநிாதேஶமபோலே யெனறுகூடடுவது தாதபாயாாததம அவறறிலே வயாபிக்குமிடததில் இதயாதி அவையவறறில எனனுமல 'அவை தொறும' எனறதின தாதபாயம - ஜாதி இத யாதி கரந்து - வயாபயபதாாததஙகளுககுத தெரியாதே ஶருதிககுத தேஜஃபாாசுயததை இரணடுவகை யாக அருளிசசெயகிறுா-அபௌருஷேயம் இதயாதி வாகயதவயததாலே ப்ரதயகஷாதிஇதி ஆதிஶபதததாலே அநுமானததைச சொலலுகிறது 'பரதயகஷாதிபரமாணஙகள' இதயாதி வாகயம - 'சுடா' எனறதுககு அாததாந தரம ஜவாலாபேதாநுமானததாலே ஐக்யகாஹிபரதயகஷமும, பரதயகஷததாலே வறறயநுஷணதவாநுமாநமும பாதிதமிறே ஶருயதே நிதயமிதி ஶ்ருதி: எனறுய, கஷணதவமாயியான ஶபதததுககு நிதயத்வம எபபடி? எனன, பூர்வபூர்வ இதயாதி காயநிதயதவம விவகஷிதம இபபாடடிறசொனன அாததததில பரமாணமேது? எனறுல, வேதஙகளெனறு சொலலிறறு, முதறபாடடுததொடஙகிச சொனன அாததஙகளிலே பரமாணமேது? எனன, இதநால் இதயாதி இவறறை ஸமஹரிகக தேவன - ''ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம'' எனகிற ஶருதிபரதயபிஜ்ஞைககாக 'சுரா' எனகிற தெனகிற திருவுளளததாலே 'தேவன' எனகிறுா 'யஸய பரஹமச' இதயாதி ஶ்ருதியில ஓதனோபஸேசநஸூசிதாததாவை ஸமஹாாா'அததா'எனறு ஸமஹாரகிலநிாதேஶிததாற போலே 'உணட' எனகிறுா ஶரீராதமஹாவயாகரணததிலே ஸமஹாாதாததியா சொலலுவானெனன' எனன, முன்பு இதயாதி முனபே-''படாபொருள முழுவதுமாய'',''காநதெஙகுமபரநது''எனற இடததிலே இது தன்ன தல்லாமையால் வரும் ஐஶவர்யம் ஸமஹாரம தனனதலலாமையாலே ஸமஹாரம தததீநமெனறு வருகிற ஐஶ வாயம இததால இததிருவாயமொழியிலஸவாதநதரயமாயிறறுபரதிபாதிககிறதாகையாலேஇததைசசொலலாதொழி

வழக்கு என்கிறார் இத்தால், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மாதிகளே நடத்துகிறார்களென்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார் 'திடவிசும்பு' என்கிற இத்தால், அவைதிகமாயாதையிலே நடக்கிற லோகாயதிகனை நிரஸிக்கிறார் 'உடலமிசையுயிர்' என்கிற இத்தால், ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம் சொல்லுகிறவர்களை நிரஸிக்கிறார் 'சுடாமிகுசுருதியுள்' என்கையாலே, நாராயணநுவாகாதிகளில் சொல்லுகிற பரத்வம், லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இவையெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்தாராகிறார் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சுரரறிவருநிலை விணமுதல் முழுவதும
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன்
புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே

ஈடு—(சுரரறிவருநிலை) இப்படி ஸ்ருதிப்ரஸித்தனுகிற ஸர்வேஸ்வரனுகிறுன பாஹ்மாவாக அடிக்கும் ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனுகையாலேயென்றுதல், ருத்ரனுக அடிக்கும் ஸம்ஹாரக்ஷமனுகையாலே யென்றுதல் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிராகரிக்கிறது எங்ஙனே யென்னில், "தஸ்மிந்நேகஸ்வஹா ஸ்வயோகவிதாநேஹ:", "கஷ்டாதாவாத்நேஷாம் ஸாதம் ப்ரயாயதஸ்தா:| ப்ராதிராஸீத்ஸ்ருஷ்டிமோரேகரோதமீ ஜோஹித:", "யஸ்ய ப்ரஸாதாதஹ்ஹமச்யுதஸ்ய ஹூத: ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோ ஹகாரி| க்ரோதாச்ச ருத்ர: ஸ்திதிமோ தாமாதேதா யஸ்மாச்சயே வார்யோக: வரஸ்மாத்", "ஏதௌ த்வௌ விபுதஸ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ| ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ", "யம் நதேவா நசேதநயோ நவாஹம் நவஸங்கர: | ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" "ஈஹம் ஹவே ஹஸ்தஸ ஸ்வயம் நாராயணாத்மகம்| தவாக்ராதா ஈஃ வயேவாநேந் தேஷிஸஞ்ஜ்ஞா:" இத்யாதி வாக்யங்கள் அண்டத்துக்குள்ளே ப்ரஹ்மா பிறந்தானென்றும், அந்த

யில் ஐஸ்வர்யம் குறைந்து தோற்றுமிறே என்றபடி. ஸரீராத்மபாவப்ரதிபாதகமான இப்பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுவானென்? என்னில்,—ஸரீராத்மபாவம் அநுப்ரவேசகாரணமாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்திலேயே அநுப்ரவேசம் சொல்லுகையாலும் சொல்லுகிறது இந்நால் - "படர்பொருள்முழுவதுமாய்" என்றும் 'உண்டசுரன்" என்றும் சொல்லுகிற இத்தா லென்றபடி பரபக்ஷநிரஸநமும் இத்தாலே ஸ்வபக்ஷஸத்திதியும் உண்டாயிற்று என்கிறார் - திடவிசும்பு இத்யாதி ஸ்வரூபேண தாதாத்மயவாதிகள் - யாதவீயர் 'பூர்வபூர்வோசசாரணத்தைப்பற்றி' என்கிறவிடத்திலே—"ஏதத்வேவவேதிவ்யம் ஏஷாயம் நித்யமாத்மஸம்ஸ்தம் ... தந்தாந்தவேதிவேவம் கர்ணேஷாம் ப்ரூணாகவ்" என்கிற பாஷ்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம் 'ஸ்வரூபேண தாதாத்மயஞ் சொல்லுகிறவர்களை' என்கிறவிடத்திலே - "ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ஸ்வரூபைக்யே நிப்ந்த பூர்வஸித்திபாகாராமா ஸாமாநாதிகரண்யலக்ஷணஹாநி:, ஏதாதஸ்ரூபயோக ஜேயயத்வம், ஏதாநாம்வந்த்யாபகாவஸ்யாச், ஸ்வபாவஸத்யஸ்ய ஸ்வரூபைக்யே ... தேணேகதாந்தா, கவிதேஹய ப்ரத்யக்காவ பாயேந" என்கிற பாஷ்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம் இவையுண்டசுரன் திடவிசும்பு என்று தொடங்கி, சுடாமிகுசுருதியுள் உள்ள இத்யாதய: (எ)

ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே ருத்ரன் பிறந்தா னென்னும் சொல்லுகையாலே அ[illegible] ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் அண்டாத ஷஹிரபூதமான ப்ரக்ருதிமஹ தஹங்கா[illegible] அறியமாட்டாமையாலும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை [illegible] லும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை எம்பெருமான் பண்ணுகையாலும், “ யெ வ ஹ்ரணம் விதயாதி வூர்வம்” என்னும், “விஷ்ணோர் ஹ்ம வேஷவெதா [illegible] ஜஸ:” என்னும் இப்படி ப்ரமாணங்களாலே சதுர்முக ருத்ரர்கள் [illegible] ஜ்ஞாந ப்ரதாநமும் த்ரிபுரதஹநமும் பண்ணினாற்போலே அண்டாந்[illegible] னுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் முன்புசொன்ன [illegible] பூதனுய, அதுவே தத்வசஸம்பந்தவாசயனுபகசொண்டு அவர்களுக்கு [illegible] எம்பெருமான் தானே செய்தருளுகையாலும் எம்பெருமானே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் [illegible] என்கிறார்

ஒ—எட்டாம்பாட்டு இப்பாட்டில் இப்படி ஸ்ருஷ்டி [illegible] ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாக ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிலே [illegible] சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகள் நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள்

[சுரரென்று தொடங்கி] ப்ரஹ்மாதிகள் அறியவொண்ணாத [illegible] யிருந்த ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக மேலுள்ள ப்ரக்ருதிசப்தம் [illegible] மான காரணமாய விண் என்று ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாசத்தைச் சொல்லுகிற [illegible] ப்ரக்ருதியிலே ப்ரயோகிக்கிறார் [அவைமுழுதுண்ட] ஈச்வரனாலும், அவன் காட்டின வழியை யுடைய ப்ரஹ்மாவாலும் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களில் ருத்ரனால் ஸம்ஹார்யமானவற்றை [illegible], ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரன்தன்னையும், அவனுக்கு நிலமன்றிச்சே யிருந்த [illegible] அகப்பட ஸம்ஹரித்தவன் [பரபரன்] அவன் காட்டின வழியாலே ஏகதேசஸ்ருஷ்டியையும் ஏகதேசஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுகையாலே அஸமர்த்திகளாய் நாட்டில் பரராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு நிலமல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலே அவர்களுக்கும் ப[illegible] னென்றவாறு [புரமொரு மூன்றெரித்து என்று தொடங்கி] ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணி[illegible] னென்னும், ப்ரஹ்மா வைதிகஜ்ஞாநத்தை தேவர்களுக்கு உபதேசித்தா னென்னும் அவர்களுக்கு ப்ரஸித்தியைக் கொடுத்து, அந்தராத்மதயா நின்று தானே அவ்வுபகாரங்களை [illegible] பண்ணினாற்போலே ஸமஸ்தஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் தானே செய்தருளுகையாலே வேறும் சிலர் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவா ருண்டென்று சொல்ல முடியாது

ப—அநந்தரம், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் [illegible] என்கிறார்

சுரர் தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், அறிவு அரும் அறியவொண்ணாத, நிலை நிலையையுடைத்தான, விண்முதல் ஆகாசம் முதலாயுள்ள, முழுவதும் ஸமஷ்டிரூப ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும், வரன்முதலாய ஸ்ரேஷ்டமான காரணமாய, அவை அவற்றை, முழுது உண்ட நிச்சேஷமாக உபஸம்ஹரிப்பதும்செய்கையாலே, பரபரன் (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸம ஹாரகர்த்தாக்களாய்க்கொண்டு) பரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் பரனானவன், அரன் ருத்ர னும், அயன் ப்ரஹ்மாவும், என் என்று ப்ரஸித்தமாம்படி, புரமொருமூன்று அத்விதீயமான புரத்ரயத்தை, எரித்து தஹித்தும், அமரர்க்கு தேவர்களுக்கு, அறிவு இயந்தும் ஜ்ஞா நத்தை உபதேசித்தும், உலகு அண்டாந்தர்வர்த்திலோகங்களை, அழித்து ஸம்ஹரித்தும், அமைத்து அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும், உளன் (அவர்களுக்குள்ளே) ஆத்மாவாயிருக்குமவன்

விணை எனறு "க்ஷிதௌ வஹ்நௌ ககநே ஸமீரணே" எனறு காரகவிதயையில சொலலுகிற கணககிலே மூலபாகருதி யாகவுமாம இபபதல கொடுககல இதநால, பரஹம ருகராதிசளபககலிலே பாதவஸாஙகைபபணணுகிற குதருஷடிகளை வயாவாததிககிறது

இ — எடடாமபாடடில, இபபடி ஶருதிபரஸிததனான ஸாவேஶவரனுகிறுன ஸருஷடயாதிகளிலே பரஸிதரான பரஹமருதராதிகளிலே ஒருவனனறோ? எனகிற குதருஷடிகளை நிரஸிககிறுர

[சுரா அறிவரு நிலை விணை] பரஹமாதிகளால அறிய அரிதான ஸதிதியையுடைய முதல பாகருதி சாககிவிதயையில "க்ஷிதௌ வஹ்நௌ ககநே ஸமீரணே" எனறு ஆகாஶ ஶபதததாலே முதல பரகருதியைச சொலலுகையாலே, இஙகும ஆகாஶஶபதததாலே மூலபரகருதியை அருளிசசெயகிறுர [விணைமுதல முழுவதும வானமுதலாய] மூலபரகருதி தொடககமான மேலுள்ள பதாரததஙகளெலலாவறறுககும விசிஷடமான காரணமாய வான வரம [அவை முழுதுணட] ஈஶவரனுலும அவனடியாக பரஹமாவாலும ஸருஷடமான பதாரததங களில ருதரனால ஸமஹாரயமாவது ஏகதேஶம, ஸமஹாரகதாவான ருதரனையும, அவனுககு நிலமலலாத மஹதாதிகளையும அகபபட ஸமஹரிககவன [பரபரன] ஈஶவரனடியாக ஏகதேஶ ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளைப பணணுகிற பரஹமாதிகள அஸமதாதிகளில பரர, அநத பரஹமாதிகளுககும பரனாகையாலே பராதபரன [புரமொரு மூனறு எரிதது எனறு தொடஙகி] ருதரனுககு அநதராமியாயக கொணடு திரிபுரதஹநம பணணி, பரஹமாவுககு அநதராமியாயநினறு வைதிகஜஞாநததை தேவாகளுககு உபதேசிததது இவனதா - எனது, அறிவையீநது [அரன அயனென] திரிபுரதஹநமபணணினுன ருதரனெனறும, வைதிகஜஞாந பரவாததகன பரஹமாவெனறும அவாகளுககு பரஸிததியைக கொடுததாறபோலே [உலகழிதது அமைததுளனே] பரஹமாவுககு அநதாயாமியாய நினறு அணடாநதாவாததிகளை ஸருஷடிததும, அவனுககு நிலமலலாத பராகருத ஸருஷடியை ஸவேநரூபேண பணணியும, ருதரனுககு அநதராயாமியாய நினறு அவனாலே ஸமஹாரயமான அமஶநதை ஸமஹரிததும, அவனுககு நிலமலலாத பராகருத ஸமஹாரததை ஸவேநரூபேண பணணினுன ஸாவேஶவரனே "ஹந்தாஹமிமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா:" இபபடி ஸமஸதஸருஷடி ஸமஹாரஙகளையும தானேசெயகையாலே வேறேயும சிலர ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககுக கடவாருணடெனறு சொலல முடியாது சுராறிவருநிலை விணைமுதல முழுவதுககும வானமுதலாய அவை முழுதுணட பரபரன அரனெனப புரமொருமூனறெரிதது, உலகழிநது அயனென அமராககு அறிவியநது உலகமைததுளன "விஷ்ணுராத்மா பகவத:"

எடடாமபாடடு [சுரா இதயாதி] ஶருதிஸிததன அவனேயெனறும, ஸாவஶரீரியாயநிறகிறுன அவனே யெனறும சொலலாநினறீர, அலலாதாரும ஓரோ காரியஙகளிலே அதிகரிதது அவையும நடததியனறே போருகிறது? பரஹமா ஸருஷ்டிககுக கடவனுய, ருதரன ஸமஹாரததுககுக கடவனுயனறே போருகிறது, இவறறை ஒரு வயகதியிலே ஏறிடடால நீர பக்ஷபாததாலே சொனனீராகீரோ? எனன, - 'ஒரு வயகதியில பக்ஷபாததாலே சொலலுகிறேனலலேன, பரமாணஙகளை யாராயநதால அவை அவாகளபககலில கிடவாமையாலே சொலலுகிறேன' எனகிறுர

எடடாமபாடடு - சுரர் இதயாதி 'வானமுதலாயவைமுழுதுணடபரபரன' எனகிற பதஙகளையும 'அரனயனெனவுலகழிததமைததுளன' எனகிற பதஙகளையும கடாக்ஷிதது பரஶ்னோததரரூபேண ஸஙகதி ஶ்ருதிஸிததன் அவனே இதயாதி ஶருதிஸிததன் அவனே யென்றும எனறது-'சுருதியுளளன' எனறதைப பறற ஸர்வஶரீரியாய் இதயாதியாலே - ஶரீரபூதபரஹமாதிகளுக்கு ஸவதநத்ரதயா காதருத்வமிலலையெனறு பலிதம ததா ஶஙகதே - அல்லாதாரும் இதயாதி விவரணம - பரஹமா இதயாதி

[சுடர் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகளால் அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கி விண் உண்டு மூலப்ரக்ருதி அது தொடக்கமாக வுண்டான எல்லாவற்றுக்கும் விசிஷ்டமா காரணமாய “[illegible]” (அக்ஷரமம்பராந்ததருதே:) என்று அம்பரா மென்று சொல்லக்கடவதிறே, கார்கி வித்யையிலே “[illegible]” (கஸ்மிந்நு கல்வாகாச ஓதஸ்ச ப்ரோதஸ்ச) என்று ஆகாசசப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இவரும் ஆகாசசப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்தார், ப்ரக்ருதிகார்யமான ஆகாசவாசி சப்தத்தை யிட்டுக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியை

பர —(அறிவருநிலைவிண்) [illegible] [ஸூ-௧-௩] “[illegible]” [illegible] [ப்ரு-௫-௮-௭] [illegible] [௮-௭] “[illegible]”

சுடர்மிகுநிலை என்கிற விசேஷணம் - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் ஸாவதிகளென்று அறிவிக்கைக்காக ப்ரதர்தநம் - ப்ரஹ்மாதிகளால் இத்யாதி நிலை - ஸ்வபாவம் விண் உண்டு - மூலப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மாதிகளால் துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவமான ஆகாசமென்றபோதே மூலப்ரக்ருதி மென்று வ்யக்தம் முழுவதும் - முழுவதுக்கும் ஆத்தஸௌகர்யார்த்தமாக ப்ரத்யக்ஷம் ஸூத்ரம் ஸந்தேயம் ஆகாசவாசி சப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொன்ன இடமுண்டோ? என்ன, கார்கி இத்யா ப்ருஹதாரண்யகே கார்கிப்ரச்நே “[illegible]” ஆகாசசப்தவாச்யமான மூலப்ரக்ருதி னிடத்திலே குறுமபாவும் நெடும்பாவும் போலே ஸம்ச்லிஷ்டமாகக் கோக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது? என்ன, அ சப்தவாச்யமான ப்ரஹ்மத்திலே ஓதமும் ப்ரோதமுமாகக் கிடக்கிறதென்றதிறே ப்ரக்ருதி யென்றபடி. இச்ச தியில ஆகாசவாசிசப்தம் மூலப்ரக்ருதிக்கு வாசகமென்னுமதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, அர்த்தம் இத்ய உத்தரமீமாம்ஸாயாம் ப்ரதமாத்யாயஸ்ய த்ருதீயபாதே, இதம்ஸூத்ரம் “[illegible]” எ ஆகாசவாசிசப்தம்-மூலப்ரக்ருதிவாசி யென்னுமது தோற்ற [illegible] என்றாரிறே ஸூத்ரகாரரென்றபடி அம்பராந்தம் - அம்பரகாரணம், ஆகாசகாரணம் அவ்யாக்ருதம் [illegible] விண்’ என்று மூலப்ர திக்கு வாசகமான சப்தமேது? என்ன, ப்ரக்ருதிகார்யமான இத்யாதி “[illegible]” என்

உபசரிககிறது [வரன முதலாய] காரணதசைமயிலும ஸூக்ஷமரூபேண வயாபிததுத தனமேலே யேறிட்டுககொண்டு நோககியும, காரயமாமளவிலே வநதவாறே அவயகதம மஹாந அஹஙகாரம எனகிற இவறறிலும ஸூக்ஷமரூபேண வயாபிததும, காரண பரமபரையோடு காரய பரமபரையோடு வாசியறத தானேநின்று நடததிககொணடு போருகையாலே வரிஷ்டமான காரண மாய எனகிறது [அவை முழுதுணட] ஸமஹாரததிலும வநதால முழுகக ஸமஹாததாவாகிரு னும அவனே **“यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं”** (யஸய பரஹமசக்ஷதரஞச உபேபவத ஓதநஃ, மருதயுரயஸயோபஸேசநம) யாவ ஞெருவனுககு பரஹம க்ஷதராதமகமாயிருககிற இதேலலாம ஓதநமா யிருககிறது, யாவனெருவ னுககு மருதயு உபஸேசந கோடியிலே நிறகிருன **“क इत्था वेद यत्र सः”** (கஇததாவேத யதரஸஂ) அபபடி யிருககிறவன பெருமை ஒருவாககும அறிய நிலமோ? எனறுநினறதிறே [பரபரன] பரஹமாதிகள அதிகாரிபுருஷாகளா யிருககையாலே நமமைககுறிதது அவர்கள பராா யிருபபதோனறு உணடிறே, **“परःपराणां”** (பரஃபராணும) எனகிறபடியே அவாகள் தஙகளுககும பரனுயிருககுமவன “மனிசாககுத தேவாபோலத தேவாககுந தேவா” எனனக கடவதிறே [புரம இதயாதி] ருதரன தரிபுரதஹநம பணணிஞ னெனறும, [அமராககு மறி வியநது] அறிவை ஈநது அனறிககே, வியததல - கடததலும, கொடுததலு மாகையாலே அறி வைக கொடுதது எனனவுமாம பரஹமா தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணிஞ னெனறும ஒருபரஸிததி யுணடிறே நாட்டிலே அவாகளுககு, அஙஙனனறே? எனனில, — அவறறை ஆராயந தால **“विष्णोरात्मा भगवतो भवस्यामिततेजसः। तस्माद्धनुर्ज्यासंस्पर्शं**

எனற வாகயாநநதரம ‘ஆகாஶஸபத நிரதிஷ்டததை’ எனறு ஶேஷம உபசரிககிறது காரணே காரயோபசாரம காரணததிககுப பாதவமாவது என? எனன, காரணதசையிலும் இதயாதி ஸமஹாரததை ஊனுககசசொலலு வானென? எனன, யஸய ப்ரஹம இதயாதி கடவலலயாம ‘यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्था वेद यत्र सः’ इति ब्रह्मक्षत्रம் எனறது ஸமஹாா யஙகளுககெலலாம உபலக்ஷணம மருதயுவைச சொனனது - ஸமஹாததாககளுககெலலாம உபலக்ஷணம “[illegible]” எனறபடி, [illegible] “परः पराणां परमः परमात्मात्मसंस्थितः। रूपवर्णादिनिर्देशविशेषणविवर्जितः” इति श्रीविष्णुपुराणे ‘पराणां परः परः स्वात्मसंस्थितः’ தனக்குததானே ஆதாரம ‘प्राकृतरूपवर्णादिरहितः स्व[illegible] வாதம மனிசர்க்கு இதயாதி - மநுஷயாகளுககு தேவதைகள உத்தேஶயமானவோபாதி, தேவாகளுககும உத தேஶயதயா ஆஶரயணீயனுயிருக்குமவனே ‘சுராறிவருநிலே’ இதயாதியாற சொனன ஸமஷ்டிஸருஷ்டி ஸம ஷ்டிஸமஹாரஙகள பகவததீநஙகளாகிலும, வயஷ்டிஸருஷ்டி வயஷ்டிஸமஹாரஙகள பரஹமருதராதீநஙக ளெனறனறே பரஸிததி? எனன, அவறறையும தததாயாமியாய ஈஶவரனே செயகிறு னெனகிருா புரமொரு மூன்றெரிதது இதயாதி எனறு மேலுககெலலாம ஸஙகதி கணடுகொளவது இநத ஸஙகதிககு ‘அரனயனென வுலகழிததமைததுளனே’ எனறதிலே நோககு ஆனுல, ‘புரமொருமூனறெரிததமாககுமறிவியநது’ எனகிற பதஙகளுககுக கருததென? எனனில, - அவாகளுககு அநதராதமாவாய நினறு தரிபுரதஹநததையும ஜஞாந பரதாநததையுந தானே நடததினுறபோலே வயஷ்டிஸருஷ்டயாதிகளையும தநதராதமாவாய நினறு தானே நடததினுனெனறு தருஷ்டாநதாரதத மெனறு கணடுகொளவது ‘ருதரன தரிபுரதஹநம பணணினுனெனறும’ எனற சஶபதம - ‘தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணினுனெனறும’ எனறததை ஸமுசசயிககிறது அறிவு இயநது எனறுபிரித்து, இயநது எனறது ஈநது எனறதாய, கொடுதது எனனுதல, அனறிக்கே, அறி வியநது எனறு பதபேதமானபோது வியததல - கடததலும கொடுததலு மாகையாலே அறிவைககொடுதது எனறபடி,

ஸஸ்ய ச ஸவிஶேஷ ஹேதவ:" (விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:, த மாத்தநுர்ஜ்யாஸமஸபாஸம ஸவிஷேஷஹேமஹேஸவரம்) என்றுகின்றார்களிறே அக்கதை அடிய வார, "நணணார்நகரம விழ நனிமலை சிலைவளைவுசெய தாகழனிற வமபதுவானவனே" என்று நின்றார்களிறே மயாவறமதிநல மருளப பெற்றவர்கள , தான பூட்டின நாணி, தன கழுததை யறுதுககொண்டு போகாதொழியுமபோதும ஈஸவரன அநதராதமாவாய நிறகவேணும பரஹம தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணினானெனறு ஒரு பரஸிதத் யுணடு, அதுககு அடி ஆராயதால "*யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம்*" (யோபரஹமாணம விதததிபூரவம) எனகிறபடியே அவன அடியா யிருககும [அரன இதயாதி] - அரன செயதான, அயன செயதானென உலகழித்தமைததுள்ன சுராறிவருநிலை விண்முதல முழுவதும வரனமுதலாய அவை முழுதுணட பரபரன அரனெனப புரமொருமூனறெரிதது உலகததையழிதது, அயனென அமராகளு அழிவியந்து உலகததை யமைததுள்ன "*ஸநத்கௌ விபாயேஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ । ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ*" (ஏதெளதவெள புதஸரேஷ்டடெளபரஸாதகரோதஜெளஸமருதெள, ததாதாஸிதபநதாநெளஸருஷடிஸமஹாரகாரகெள)எனகிறபடியே பரமாணகதிகளஇருநதபடியால ஏகதேஸஸருஷ்டியும ஏகதேஸஸமஹாரமும பரஹமாதிகளுககு உளளது, அதுதானும இவாகளுககு அநதராதமாவாயநின்று ஸருஷடிஸமஹார

பர —(பரஹமா தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநம பணணினனென்று) *ஶ்ருதாவே* ॥ரு॥ "*யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை । தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே*" "*ஸம்ஹாரார்தே ஶோகவந்தம் நாராயணீயே, நாரதீய ப்ரஸாதாயே*" ॥கரு௬॥ "*ஸநத்கௌ விபாயேஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ । ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ*" *தத்ஹரார்த்தயா: வஶ்யத நாராயணதர்ஶிதபந்தாநௌ ப்ரஹ்மருத்ரௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரயுக்தா வித்யத:* ॥

ஆததபேதமிலலை, பதபேதமே யுளளது அடியறிவார்-வயாஸாதிகள 'விஷ்ணுராத்மா' இதயாதி ஸமோகே பாரதே காணபாவணி ததனைவ நாராயணீயே ஸாமகிரவசநாதயாயே 'ஸநத்கௌ' இதயாதிஸச பராமரு ஷ்டம - நணணார் இதயாதி ஸததருககளுடைய தரிபுரமாகிற படைவீடு ஸிககுமபடியாகப பெருதத மேருவான விலலை வளைதது, அககரஙகளிலே நெருபபுகிரமபுமபடி அமபுககுக கூரமையாயபபுகது அழியசசெயதது அநத விஜயாபதாநததை அவனசெயதானெனறு விருதுஇததிரியுமபடி பணணினவனே! 'ஸம்ஸாரநாஶாய ஸஸ்ய ச ஸவிஶேஷஹேதவ:' எனறதுககுததாத்பாயம தான்பூட்டின இதயாதி பாமாஸகதாரோததமாக உதாஹவாதம-பரஹ்மா தேவர்களுக்கு இதயாதி 'யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை' எனனுமவும விவக்ஷிதம. இயம ஸவேதாஸவதரே "தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" இதயாதம ஆதமபுததிபரஸாதம - ஆதமபுததிபரஸாதகா அவன அடியாயிருககும எனறது தான பரஹமாவுக்கு ஜஞாநபரதாநமபணணி, அவனுககு அநதராதமாவாய அவனையிட்டு தேவாகளுககு ஜஞாநபரதாநமபணணினு னெனறபடி அழிக்கை-ஸமஹாரம அமைக்கை ஸருஷடி இபபடி பதஙகளினுடைய அாததஙகளை அருளிசசெயது வாக்யயோஜனையை அருளிசசெயகிறா - சுரர் இதயாதி கிழே தரிபுரதஹநததுககும ஜஞாநபரதாநததுககும அடி அவனெனனுமதுககு பரமாணஙகாட்டி, வயஷ்டி ஸருஷ்டி வயஷ்டி ஸமஹாரஙகளுககும அடி அவனெனனுமதுககு பரமாணஙகாட்டுகிறா ஸநத்கௌ இத்யாதி யதவா, 'பரமாணகதிகளை ஆராயகதால' எனறு அவதாரிகா விவக்ஷித பரமாணதலதைக காட்டுகிறா - ஸநத்கௌ இதயாதி

களைப் பண்ணுகிறன ஸாவேஸ்வரனுகையாலே சொன்னேனதனை, ஒரு வயகதியில பக்ஷபாதத தாலே சொன்னேனல்லேன என்று குதருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறா (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உளனெனிலஉளன அவனுருவமஇவவுருவுகள
உளனலனெனில அவனருவமஇவவருவுகள
உளனெனஇலனென இவைகுணமுடைமையில
உளனிருதகைமையொடு ஒழிவிலனபரநதே

ஆ — (உளனெனிலுளன) இபபடி வேகாவலமபி குதருஷ்டிகளை நிராகரிதது, ‘பரமாணமு மிலலை, பரமேயமு மிலலை, ஸாவமும ஶூனயம, ஆகையாலே, வேதமும வேதவேதய ஞான ஈஸவரனும, அவனுடைய ஐஸவாயமான ஜகததும இலலை’ எனகிற ஶூனயவாதியை நிராகரிககிறது

/ ஶூனயவாதியான உனனைக கேடபோம, ஈஸவரனுடைய இலலாமையை ஸாதிககிற நீ ஈஸவரன உளனெனறோ இலனெனறோ பரதிஜ்ஞை பணணுவது? இவை இரணடுபரகாரத தாலும நீ நினைககிற இலலாமை ஸமபவியாது எததாலேயெனனில, லோகததில பாவாபாவரூப தரமஙகளும பாவாபாவ பரதீதிகளும விதயமானவஸதுவினுடைய அவஸததாவிஶேஷ கோசரமாகக காணகையாலே ஆதலால, ஈஸவரன உளனெனனில, அஸதிதவதாமவிஶிஷடனாயிருககு மெனறு சொலலிறறாய வரும, ஈஸவரன உளனலனெனனில, நாஸதிதவதாமவிஶிஷடனாயிருககு மெனறு சொலலிறறாய வரும இபபடி ஈஸவரவயதிரிகத பதாரததஙகளையும உளவெனனில, இவையும அஸதிதவதாமவிஶிஷடஙகளாயககொணடு உளவெனறு சொலலிறறாய வரும, தத்வயதிரிகத பதாரததஙகளை இலலையெனனிலும, அவை நாஸதிதவதாமவிஶிஷடஙக ளெனறு சொலலிறறாய வரும, அநத அஸதி நாஸதி ரூப பதாரததஙகளும அவனுககு ரூபமாயிருககும, கீழசசொனன பரமாணஙகளாலே இபபடி அஸதிதவ நாஸதிதவஙகளாகிற குணஙகளையுடையனெனறு சொலலு கையாலே, அஸதியெனனிலும உளன, நாஸதியெனனிலும உளன, உளனுமிடதது ஸாவாநத ராதமாவாயககொணடு உளன எனகிறா இபபடி ஶூனயவாதியை நிரஸிததது

ஒ — ஒனபதாமபாடடில,இபபடி பரமாணமும பரமேயமும ஒருபடிஉளவாககொணடு ஈஸவரஸவரூபததிலும ஈஸவரவிசேஷணததிலும விபரதிபததி பணணின வாதிகளையெலலாம நிராகரிதது, ‘பரமாணமுமிலலை, பரமேயமுமிலலை, ஸாவமும ஶூனயம, ஆதலால, வேதமுமிலலை, வேதபரமேயமாயுளள ஈஸவரனும அவனுடைய விபூதியாயுளள ஜகததுமிலலை’ எனகிற ஶூனய வாதியை நிராகரிககிறது

எஙஙனேயெனனில ,— ஶூனயவாதியான உனனைக கேடபோம ஈஸவரன இலலா மையை ஸாதிகக நினைககிற நீ நினைதத பொருளை ஒருவாகயததாலே பரதிஜ்ஞைபணணி, பினனை ஹேதுவாலே அததை ஸாதிககவேணுமிறே, அவவிடததில நீ ஹேது சொலலுவதறகு முனபே உன பரதிஜ்ஞையைககொணடு ஈஸவரனுள னெனனுமிடமே ஸாதிபபன, அதுககாக ஈஸவர

யாதல ‘சுராரிவருநிலை’ இதயாதி வாகயததில அநவயம அருளிசசெயகையாலே அநதவாகயததிலே பாடடுககு அநவயஙகணடுகொளவது ‘உளன’ பாஹமருதராகளுககுளளே அநதராதமாவாய நிறகுமவ னெனறபடி (அ)

னுடைய இனமையை பரதிஜஞை பணணுவது உாளெனற சொலலாலேயோ? இலலெனற சொ லாலேயோ? எனன, இபபடிக கேடகைககுக கருததெனன? எனனில,—உளளெனற சொலலா இனமையைக காடடவொணணுதாபபோலே இலலெனற சொலலால நீ சொற நினைகக இனமை காடடவொணணுதெனறவாறு அது எஙஙனேயெனனில,—உணடெனற சொலலாலும இலலை யெனற சொலலாலும லோகததில யாதொருபொருள வினையச கணடோம, அபபொருளோ உ சொறகளுககும பொருளாக வேணுமிறே, கணடறியாத பொருளை இபபபத நசன காட மாடடாதிறே, லோகததில, குடமுணடெனருல, குடமெனறு சொலலபபடுகிற பொருள உணமை யெனபதொரு தாமததை யுடைததெனறு தோறறுகினறது, அவவிடததில குடமாவது மண ணாலே பணணிறறெனறு அதினுடைய உணமையாவது மணணும உருவேயுமனறியே இரண டுககும நடுவில அவஸதையாய வயிறும வாயும உடைததான, மணணுவிருககை இபபடியால ஈஸவரனுளளெனனனில உளளுய வரும, இசசொலலால அவனுடைய இனமை காடடவொணணுது இபபடி ஈஸவரனுள ளெனனவே, ஐஸவாயததையொழிய ஈஸவரன உளளுகச கூடாமையால அவனுடைய விபூதியான ஜகததும உணடாம, ஆமிடததிலும அவனுககு ஸரீரமாயே உளதாம இபபொருள "அவனுருவமிவவுருவுகள" எனறவிடததாலே சொலலபபடடது இனி, ஈஸவரன இலலெனற சொலலாலே அவனுடைய இனமை காடட நினைததாயாகில, இலலையெனற பொரு ளிலும லோகததிறகணடபடி பொருளகொளளவேணும லோகததில குடமிலலையெனருல, இர கிலலை யெனனுதல, இபபோதிலலை யெனனுதல, மணணுருவேயா யிருநதது குடமாயப பிறகு இலலையெனனுதல, தளாநது ஓடுகளாயக கிடநததெனனுதல, இவவனைததிலொனறு பொருளாகக கணடோம, இபபடியனறியே, வெறுமனே குடமிலலையெனனில, எனறும எஙகும எபபடியும குடமிலலையெனறு சொலலிறறுக வேணும, அபபடியாகில, எபபடியும குடமென றுெனறு அறிய உபாயமிலலை யாகையால குடமெனறு சொலலவும ஒடடாது, நினைககவும கூடாது, ஆதலால, ஒன றிலலை யெனபானுககு ஒருபடியாயினறியே மறறபபடியாலுணடாக இசையவேணும, ஆதலால, இஙகிலலை யெனறது அபபாலே யுணடு எனறவாறு இபபோதிலலையெனறு மறறொருபோது உணடு எனறவாறு குடமிலலையெனறது மணணுருவேயாதல, ஓடுகளாயதல இருகக வெனற வாறு இபபடியால இனமையாவது மறறொருபடியா லுணமையாயத தோறறிறறு இபபடியால ஈஸவரனிலலை யெனறுனுககும அவன தனனையும அவனைஸவாயஙகளையும ஒருபடியால உளளாகக கொணடு, அபபடியால உணமையிலலையெனற சொலலாலே சொனனுனுகவேணும, ஆகலால, உள ளெனற சொலலால அவனும அவனைஸவாயமும ஸிததிததாறபோலே இலலெனற சொலலாலும அவன தனனுடைய உணமையும அவனைஸவாயததின உணமையும ஸிததமாய வநதது இபபொருள - உளனலலெனனில அவனருவம இவவுருவுகள எனறதால சொலல படடது அவனருவமெனறது அருவமெனற சொலலாலே சொலலபபடடதான உளதாயிருநத அது எனறவாறு இபபடியால உணமையும இனமையுமாகிறன உளள வஸதுவுககே இரணடு குணமாய முடிநதன ஆதலால, ஈஸவரனுளளெனனறுதல, இலலெனனறுதல, இரண்டுபடியாலு முளனும இவவழியாலே வேத முணடாயிறறு, அதிற சொனனபடியே அவனதான எஙகும பரநதுளளுனன இபபொருள இபபாடடில மேலிரணடடியாலுஞ சொலலுகிறது இபபாடடு ஆழவான யோஜிததபடி

ப —அநநதரம, ஈஸவரததததவததை இசையாதே வேதபாஹயரில பாதமமனையாய ஸாவஸூனயவாதிகளான மாதயமிக பௌததரை நிராசரிககிறுா

உளளெனில (ஸவமததாலே) உளளெனிலும, உளனலலெனில (பரமததாலே) உளனலலெனிலும, உளன - (ஸதஸாவாஸதஸாவ தாமஙகளுககு ஆஸரய விதர ஸததியிலலா

மையாலே பரதிஜஞாவேளையிலும)உளனெனறுய ஸதஹாவஙகொளள வேணும,(ஆனபினபு), உள னென இலனென இவை உளனெனறும இலனெனறுஞ சொலலுகிற இவறறை, குணமுடைமை யில - குணமாகவுடையனுகையாலே, இவவுருவுசள இவவுருவுகள ரூபவததாயும அரூபவத தாயுமுளள இஜஜகததில வஸதுககா, அவனுருவம அவனருவம தனககு பரகாஸரூபமாயும அபரசாஸரூபமாயுமுாள பரகாரமாயிருககிற, இருதகைமையொடு இரணடுஸவஹாவ ஙகளோடும, உளள உளனுய, பரநது - அவறறை வயாபிததது, ஒழிவிலன - ஒழிவினறியே நிறகுமவன

இ —ஒனபதாமபாடடு ஒருபடியாலே பரமாணபரமேயஙகளைகொணடு ஈஸவரஸவ ரூபாதிலும ஈஸவரவிசேஷணததிலும விபரதிபததி பணணினவாகளை நிராகரிததது, கீழ, இப பாடடில பரமாணபரமேயஙசளிரணடு மிலலை யெனற ஸூநயவாதியை நிராகரிககிறது, ஸூநய வாதியை ஹேது சொலலுவதுசகுமுனபே பரதிஜஞாமாததரததிலே ஸவிபூதிகனுன ஸாவேஸவர னுடைய உணமையை ஸாதிககிறுா

[உளனெனில] உளனெனறு பரதிஜஞையாகில [உளன] - அஸதிதவ விசிஷடனுயக கொணடு உளனும, ஈஸவரன உளனுமபோது ஐஸவாயததையொழிய உளனுசககூடாமையாலே விபூதியான ஜகததும உணடாம [அவனுருவம இவவுருவுகள] உணடாமிடததில, பரமாணம காடடுகிறபடியே ஸாீரமாயககொணடு உளவாம 'இலலாமையை ஸாதிககிற நான அஸதிஸபதத காலே பரதிஜஞைபணணுவனே?'' எனனில,—'உளன' எனகிற ஸபதம இலலாமையைக காட்ட மாட்டாதோபாதி, 'இலலை' எனகிற ஸபதமும நீ நினைககிற அதயநதாஹாவததைக காட்ட மாட்டா தெனகை [உளனலனெனில] - நாஸதிஸபதததாலே அவனுடைய இலலாமையை பர திஜஞை பணணில, லோகததில நாஸதி ஸபதாாதகமே உனககும ஆாதத மாகவேணும, கடோ நாஸதி யெனறுல,இஙகிலலையெனனுதல, இபபோதிலலை யெனனுதல,மருதபிணடமாய உதபததய ஹாவ ததாலே இலலையெனனுதல, கபாலாவஸததமா யிலலை யெனனுதல, இவறறிலே ஒனறு நாஸதி ஸபதாாததமாகக கணடோம, ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இலலையானது பரகாராநதரததாலே உணடாயிருககையால, ஈஸவரனும நாஸதிதவ விஸிஷடனுயககொணடு உளனும [அவனருவம இவவருவுகள] - அவனுடைய விபூதியும ஒருபாகாரததாலே இலலையானவை பரகாராநதரத தாலே உணடாகையாலே அஸாவவிஸிஷடமாயச கொணடு உளவாம [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில] அஸதிதவ நாஸதிதவஙகள உளள வஸதுவுககு இரணடுங குணமாய முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஸவரன உளனெனறுதல, இலனெனறுதல, இரண்டுபடியாலு முளன [ஒழிவிலனபரநதே] இவவழியாலே விபூதியையும வயாபிததுக கொணடே யொழிவிலன

௱டு —ஒனபதாமபாடடு ஸாவஸூநயவாதியை நிரஸிககிறுா நிரஸிககிறபடிதான என? எனனில,—பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிதத கரமததிலே இவவாழவாாதாம அடி யாக பாஷயகாராகது அவனை நிரஸிககலாம, இவாதாம அவனை நிரஸிககைககு அடியென? என

ஒனபதாமபாடடு உளனெனில இதயாதி பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிததக்ரமததிலே யெனறது - ''ஸவபுயாநுவபததேஸ'' எனற ஸூததரததை விவக்ஷிதது 'பாஷயகாரா இதுகொணடு ஸூததரவாக்யஙகள ஒருஙகவிடுவா' எனறிருகக, பாஷபததில நிரஸநகரமததை தருஷடாநதீகரிபபா னென? எனன, பாஷயகாருககு அநநதாகாலீநரான வயாகயாதாவுககு தருஷடாநதீகரிககலாமெனறு பரிஹாராமாதல, காலைகபமாதரததிலே தாதபாயமாதல ஸஙகாநதரம - இவவாழ்வார்தாமடியாக இதயாதி ஆழ்வார்தம்பக்க லிலே புண்டு என்றது - மயாவற மதிநலமருளபெறறவராகையாலே நிரஸிகக அறியலா மெனறபடி நிரஸிக் கும பரகாரமேது? எனன, பூமபே இதயாதி யதவா, இவர்தாம அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடி யென்?

னில,—அதுவும் இவ்வாழ்வார்தம் பக்கலிலே யுண்டு. புறம்பே சிலர் ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே ஈச்வரத்வப்ரதிபத்தியைப் பண்ணி, ப்ரமாணங்களையும் அதுக்கீடாக நியமித்துக்கொண்டு வந்து தோற்ற, தாம் அங்கீகரித்தவனே ஸர்வஸமாத்ப்ர னென்றும், ஜகத்து அவனுக்கு சரீரதயா சேஷ மென்றும், தத்ப்ரதிபாதகப்ரமாணம் வேத மென்றும், தம்முடைய மதத்தை உபந்யஸித்து நின்றார் கீழ், இவையித்தனையும் இல்லையென்னும்போது பூர்வபக்ஷமாக இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்துக் கழிக்கவேணுமிறே, அதில் இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்து அவனல இல்லையென்னப் போகாது, முதலிலே சூந்யமென்னில் ஸர்வ சூந்யவாதம் ஸித்தியாது. இனி உன்னைக் கேட்போம் நீதான் ஈச்வரன் உளனென்கிற சொல்லாலே அவனில்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? இல்லையென்கிற சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? என்ன, இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்குக் கருத்தென்? என்ன, உளனென்கிற சொல்லாலே சொன்னால், உனக்கு அபிமதமான அபாவம் ஸித்தியாதவோபாதி, இல்லையென்கிற சொல்லாலும் உனக்கு அநபிமதார்த்தமேகாண் ஸித்திப்பது, ஆனபின்பு, நீ இல்லையென்கிற சொற்கொண்டே அவனுண்மையை ஸாதிப்பன

என்னில் என்றது - சூந்யவாதியை நிரஸிக்கைக்கு ப்ரஸங்க மேது? என்றபடி. அதுவும் இவ்வாழ்வார்தம் பக்கலிலே யுண்டு என்றது - அந்தப்ரஸங்கமும் இவர் பக்கலிலே யுண்டென்றபடி. ப்ரஸங்கமுண்டென்றதை உபபாதிக்கிறார் - புறம்பே சிலர் இத்யாதி. ஸவிபூதிகனான ஈச்வரனுடைய உண்மையையும் வேதப்ராமாண்யத்தையும் இவர் கீழே ஸாதிக்கையாலே அவர்கள் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணுகிறார்களென்றபடி. என்று இங்ஙனே ஸங்கதியாதல், அதவா, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - புறம்பே சிலர் இத்யாதி ஆதல். உபந்யஸித்து நின்றார் கீழ் - ஏழாம்பாட்டிலும் எட்டாம்பாட்டிலும் உபந்யஸித்து நின்றார் என்றபடி. 'இவையித்தனையும்' என்று தொடங்கி 'சூந்யவாதம் ஸித்தியாது' என்னுமளவும் ஸ்வகதமாக ஆழ்வாருடைய விசாரம். இவையித்தனையும் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாத்ருப்ரமாணப்ரமேயங்களை. கழிக்கவேணுமிறே - வெறுமனே சூந்யமென்று சொல்லப்போகாதே என்று கருத்து. இல்லை யென்னப் போகாது என்றது - அநுபாஷித்தில்லை யென்னும்போது, இப்போதில்லை, இங்கேயில்லை, இன்னப்ரகாரத்தாலில்லை என்னவேணுமிறே, அதில் இப்போதில்லை யென்றால், காலாந்தரத்திலே யுண்டாம், இங்கில்லையென்றால் தேசாந்தரத்திலே யுண்டாம், இன்னப்ரகாரத்தாலே யில்லையென்றால், ப்ரகாராந்தரத்தாலே யுண்டாம், ஆக, லோகத்ருஷ்டப்ரக்ரியையைப் பார்த்தால் ஸார்வத்ரிகமான அபாவமாகையாலே தேசாத்யுபாதிரஹிதமாக இல்லையென்னப்போகா தென்றபடி. முதலிலே சூந்யமென்னில் - உல்லேகமாக சூந்யமென்னில். ஸர்வசூந்யவாதம் ஸித்தியாதென்றது - சூந்யத்வப்ரதீதிக்குப் ப்ரமாத்ருத்வம் அங்கீகரிக்கையாலே யென்றபடி. அன்றிக்கே முதலிலே இத்யாதிக்கு - அங்கீகரித்து அநுபாஷியாதே வெறுமனே சூந்யமென்னில், சூந்யபூதமான ப்ரமேயவிஷயாணுவிகே சூந்ய மாமித்தனை யொழிய ஸர்வசூந்யவாதம் ஸித்தியாது, ஸர்வத்தையும் ஆச்ரயத்வேந அங்கீகரித்து அவற்றில் சூந்யத்வத்தை ஸாதியாமையாலே என்றது ஆகதமாதல். அது *"ப்ரதிஜ்ஞா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கீழ் ஸ்வகதமாக விசாரித்து, இனி அவனை அபிமுகீகரித்து விகல்பித்துதூஷிக்கிறார் இனி உன்னை இத்யாதி. இனி ஏவம் ஸ்வமதே உபந்யஸ்தேஸதித்யாதத: [illegible] - இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்கு இத்யாதி. ஸித்தியாதவோபாதி என்கிறவிடத்தில் - அநபிமதஸித்தியும் விவக்ஷிதம் த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமதாஸித்தியும் விவக்ஷிதம். இல்லையென்கிற சொல்லாலும் இத்யாதி - வட்டோஸதியென்றால் [illegible] ப்ராகாரம் போய் கபாலாவஸ்தமா யிருக்குமாபோலே, அவஸ்தாந்தராபந்நமாய் ஸித்திக்கையாலே, உனக்கு அநபிமதார்த்தமே ஸித்திக்குமென்றபடி. ஸாதிக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார் - சொற்கொண்டே இத்யாதி. இன்ன

---

* ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே - உத்தரசதகே "ப்ரதிஜ்ஞா [illegible] ॥"

லோகததில ஹாவாஹாவஸமபதஙகளுககு யாதொருபடி பொருளகொளளுகிறோம, அபபடிகொளளில நீ நிஙனககிற அாததம உனனால ஸாதிககபபோகாது, அஙஙனேகொளளாயாகில வாதநதனனில உனககு அதிகார மிலலை

[உளனெனில] ஈமவரஸதஹாவம முதலிலே இலலை யெனகிற நீ அவனுணமைககு இசையாயிறே, நான உளனெனகிறுபபோலே சொலலில தானே உளன [அவனுருவம இவவுருவுகள] ஈமிதவயநிரபேக்ஷமாகவனறிறே ஈமவரன உளளுவது, அவன உளளுமிடததில "*யஸ்யாதமா ஶரீரம்*" (யஸயாதமாமரீரம) "*யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்*" (யஸயபருதிவீமரீரம) எனகிற படியே ஜகதது அவனுககு மரீரதயா மேஷமா யுணடாம உளனலனெனபாயோ? அபபோது

பர —(உளனெனில இதயாதி) (ஸ்ரீபாஷயததிலே ஶூனயவாதியை நிரஸிதத க்ரமததிலே) **உததரஸூத்ரஸயாரம** *அதீயாயஸயாயஸ்ய அதீயவாஜே "ஸவ௯யாநுபப ததேஶ்ச" [ஸூ-௨-௩௰] ஶஸ்யாய௯: —ஸவ௯யாநுபபததே: ஸவ௯ஶூந்யக்ஷபக்ஷ பரிஶுததம ந ஸம்பவதி கிம்ஹாநு ஸவ௯ஸஹ்திவா ப்ரதிஜாநீதே ? அஸத்திவா ? அந்ய யாவா ? ஸவ௯யாபரிஶுததம் ததுக்தம்நஸம்பவதி, ஜோகேஹாவாஹாவஶூந்யோஸக்த த்வேத்யாஶ்ச விஷ்ஞாநஸ்யைவ வஸ்தூநாஞ்வஸ்தாவிஶேஷமோவஸகஸ்ய ப்ரதிவாதித கஸாத் ஈதஶூந்யதிப்ரதிஜாநதாஸவ௯ஸஹ்திப்ரதிஜாநேதவஸவ௯ஸ்யவிஷ்ஞாநஸ்யா வஸ்தாவிஶேஷயோரிதேவ ப்ரதிஜ்ஞாதாஸதீதி ஸவதஸித்தாதத்வதாநகாதஶ்சதவி வித்யதி கிஞ்ச காதஶ்சப்ரமாணாத்ஶூந்யத்வஸ்ய ஶூந்யத்வஸிஷாயஷிதா தஸ்ய ப்ரமாணஸ்ய ஸதயதவேநேததுஷ தஸ்யாஸதயேவ ஸவ௯ம் ஸதயம் ஸ்யாதிதி ஸவ௯யாஸவ௯ஶூந்யதவம் வாநுபபததிதி*

வஸது இஙகேயுணடு, இபபோது உணடு, இனனபாகாரததாலே உணடெனகிறது - ஹாவம, இஙகிலலை, இபபோதிலலை, இனனபாகாரததாலே யிலலை யெனகிறது - அஹாவம இபபடிகொளளில ஹாவாஹாவஙகளிரணடாலும உணமை ஸிததிககையாலே நீ நிஙனககிற அாத்தம உன்னால ஸாதிககபபோகாதெனறபடி அஙஙனே கொளளாயாகில் இதயாதி- ஹாவாஹாவஙகளுககு இபபடி அாததஙகொளளாதே வெறுமனே இலலையெனற போது நீ சொலலுகிறது உலலோகமாகையாலே வாதநதனனில உனககு அதிகார மிலலை யெனறபடி இஙகே "ஸவ௯ஷாஸதூபாயாநாம வாதஶாஸ்த்ர: ப்ரவத௯தே । அநிகாரோநாயகா தவாதே ஶூந்யவாதிந:" எனகிற ஹாட்டவசநம அநுஸநதேயம

'எனில" எனகிற யதிமபததது ககுத தாதபாயம - ஈமவரஸதஹாவம இதயாதி ஸாமவருதிக ஸததையை யிடடு அவனுககு முளனெனறு சொலலலாமிறே, அததை வயாவாததிககிறா - நானுளன் இதயாதி ஸமவருதி - ஜஞாநம சொலலிலதானேயெனறு - முழுசசொலலாய, சொலலி லெனறபடி அவனுருவம - அவனவடிவு உரு - ஸதூலருபம வஸது அரு - நாமருப விபாகாஹிதம ஸூக்ஷமருபம வஸது இவவுருவுகள அவனுருவமாயக கொணடே உளவெனறு, உளவெனறததை அதயாஹரித்து அநவயம அவனுளளுமில இவையும உளவாகவேணுமோ? எனன, ஈமிதவய இதயாதி இவவுருவுக ளெனறு - சேதநாசேதநாதமகமான ஜகததைச சொலலுகிறது மரீரதயா வெனறது - உருமபதாாததம மேஷமாயெனறது - 'அவன' எனகிற ஷஷ்டயாாததம உளனல னென்பாயோ? எனகிற இடததில - ஏவம விகலபோபிபரோத: ஸோபாதிகநிஷேதமே பணணுகிறதோ? நிருபாதிகநிஷேதமோ? ஸோபாதிகநிஷேத பக்ஷததிலும, ப்ரகாரோவாயிநிஷேய: கிம்யதே? உத ஶேஷாவாயிநிஷேய:? காரோவாயிநிஷேயோ வா ? இதி தரேயாவிகலப:,ஏததவிகலபதாயஸயாபி நிருபாதிகநிஷேயபக்ஷஸயாபிகாமேண தூக்ஷணமாஹ அபபோது அஹாவதாமியாயத் தோறறுமிதயாதிநா அபாவதர்மியாய் அஹாவருபதாமவிஶிஷ்டமாய இவவுருவுகள அவனருவமுளனாஸதிமபதவாசயமாய ஸூக்ஷமருபமான சிதசிதாதமக பாபஞசமான இவை அவனுககு அவஸ்தாநதராக்காய

அஹாவதாமியாயத தோறறும [அவனருவம இவவருவுகள] அபபோது நாஸதிபபதவாசயம அவஸதாநதர பாககாயககொண்டு இவறறின உணமை தோறறும 'பவடோஸதி' எனறுல வா வஷிறுமான ஆகாரந தோறறும, 'வடோநாஸதி' எனறுல நாஸதிதவதாமவிசிஷடமாயத தோற இஙகு இலலை யெனறதாகில, வேறேரிடததிலே யுணடாம, இபபோது இலலையெனறதாக வேறேரு காலவிசேஷததிலே யுணடாம,எஙகும எபபோதும ஒரு பரகாரததாலு மடைமிலலையெ னககூடாமையால, நிருபாதிகநிஷேத மிலலையிறே [உளனென இலனென இவைகுணமுடை யில] உளனெனகிற இததையும இலனெனகிற இததையும இவையிரணடையுங குணம வுடையனுகையாலே இவையிரணடுமே இரணடு தாம மாயிறறு [உளனிருதகைமையோடு உளனெனகிற சொலலாலும இலனெனகிற சொலலாலுஞ சொனன இரணடு ஸ்வஹாவததாலு உளனுன [ஒழிவிலனபரநதே] நான உளனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததே நீ இலனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததாய, ஆக, இருவருமாக உணமையை ஸா தோம, இனி அவன உளனுனுல உளனுமாபோலே, ஸவிபூதிசனுயே உளனுக அமையாதே எனகிறுா

பத்தாம் பாட்டு.

பரநததணபரவையுள் நீரதோறுமபரநதுளான்
பரநதவணடமிதென நிலவிசுமபொழிவறக
கரநதசிலிடநதோறும இடநதிகழபொருள்தோறும
கரநதெஙகுமபரநதுளன இவையுணடகரனே

அபரகாரஸருபமாயககொண்டு சேஷமாயததோறறு மெனறபடி. அவனுருவம இவவுருவுகள உள - அஸதிப வாசயமாய ஸததாலருபமாயச சேதநாசேதநாத்மகமான இவவஸதுககள அவனுககு சரீரதயாசேஷமாய பரக ரூபமாயககொணடு தோற்று மெனறபடி இபபடி பதார்த்தங கணடுகொளவது எபபோது - அஹாவதா வே அவனுடைய ஸதஹாவந தோறறுமபோது உணமைதோறறும பாசுரததை அருளிசசெயகிறு வடோஸதியென்றல் இதயாதி நாஸ்திதவதர்மவிசிஷடமாய் - கபாலாவஸததமாய் பரதவமாரல ததைபபறற நாஸதியெனனபபோகா தெனறுா கீழ தேசாதியாலுணடான ஸமஸாககாஹாவததா நாஸதியெனககூடா தெனகிறுா, இஙகிலலை இதயாதியால த மாகவுமுடையனு னையாலே - ஆகையா யெனகிறது - இல பதாரததம 'குணமுடைமை' எனறு சொலலலாமோ? எனன, இரணடும இரணடு மாய விததிககிற பரகாரம உபபாதிதமாகையாலே சொலலலா மெனகிறுா - இரணடாயிறறு என்று உள தகைமையொடு இதயாதி உளனெனகிற இததாலே - ஒருகுணமும, இலனெனகிற இததாலே - ஒருகுண விததிககையால, நான அவனுளனெனறு சொலலுகையாலே விபூதிவைசிஷடய ரூபஸவபாவமும நீ 'இல எனகையாலே, ஸூக்ஷ்மாவஸததவஸதுவைசிஷடயரூபஸவபாவமும விததிததது, ஆகையால, இலனென ஸூக்ஷ்மாவஸது விசிஷடனெனறு சொலலாதே, உளனெனறு - ஸதூலஸூக்ஷ்ம ஸமஸதவஸது வயாபிய கொண்டு ஸவிபூதிகனுயிருககுமெனன வமையாதோ? எனறு வாகயாரததம தகைமை - ஸவபாவம ஒழி வுயககொணடு பரநதேயுளனெனறு அகவயாந திருவுளளமபறறி அருளிசசெயகிறுா - நானுளனென்கிற சொ லாலே இதயாதி இனி எனகிறது - ஹேதுபரம அவன உளனுனுல உளனுமாபோலே - நானுளனென உளனுமாபோலே யெனறபடி ஸவிபூதிகனுயே உளனுக வமையாதோ - நீ இபபடி அஙகீகரிக்க அ யாதோ வெனறபடி யதவா, அவனுளனுனல் இதயாதி-ஸ யதா பவதி ததா விபூதிரபி ஸயாத அதாவது-அ அஸதிதவதாமவிசிஷடனுனல விபூதியும அஸதிதவதாமவிசிஷடையாககடவது, அவன நாஸதிதவ விசிஷடனுனல விபூதியும நாஸதித்வ தாமவிசிஷடையாககடவது எனறபடி உளனெனில உளன, இவ வுகள அவனுருவமாயுள, உளனலனெனில உளன, இவவருவுகள அவனருவமுள, உளனென இலனென இ குணமுடைமையில இருதகைமையொடுஉளன, ஒழிவிலன பரநதே யுளன் இதயாநவயம்

ஆ —(பரநத) ஸமுதரஜலபரமாணுககளிலும பருதிவயாகரிகூஷாதி லோகாநதாவாத ஸியாய அதிஸூகூஷமமா யிருநத அசிதவஸதுககளிலும வயாபிததது அவறறிலுளளே பரகாஸிக கிற சிதவஸதுககளிலும ஸதூலமான அணடததில வயாபிததாறபோலே அநாயாஸததாலே அஸ ஙகுசிதனுய அநயைர கருஷடனுயசகொணடு ஜகதஸமஹார கர்வுமாய ஸூகருட பரமாணஸிதத னுமாயிருநத எமபெருமானுடைய அயாறுசுடாடி தொழுதெழு எனமனனே! எனகிறா

ஒ —பததாமபாடடில, கீழசசொனன ஹ்ருவதவயாபதியினுடைய ஸௌகாயததை அருளிசசெயகிறா

[பரநத எனறு தொடஙகி] பரநது குளிாநதிருநத கடலில ஜலபரமாணுதோறும அஸஙகுசிதமான அணடாவகாஸததிற போலே வயாபிததிருககும [நிலவிசுமபு எனறு தொடஙகி] இபபடி எலலா பூதஙகளிலும பௌதிகமான கூஷூமஸரீரஙகளிலும ததஙகாவாததி களாய ஸவயமபரகாஸமாயுளள ஆதமாககளதோறும அநயைரதருஷடனுயககொணடு ஸமஸத வஸதுககளிலும வயாபிததிருககும இவறறை யெலலாவறறையும தனதிருவயிறறிலே வைததது ஸமஹரிததவஸ கிடீ பரமாணுககளிலும வயாபிததுநிறகிறு னெனறு கருதது

ப —அநநதரம, கீழசசொனன வயாபதியினுடைய ஸௌகாயததை அருளிச செயகிறா

பரநத (எஙகுமொககப) பரநத, தண (பூதாநதராாயமான விகாரமிலலாமை யாலே ஸவதாமமான) ஸைதயததையுடைததான, பரவையுள - (காரணஜலருபமான) ஏகாணவ ததின, நீாதொறும (அதிஸூகூஷமமான) ஜலபரமாணுககளதோறும, பரநத அணடம இதென - மஹாவகாஸமான இவவணடததி லிருககுமாபோலே, பரநதுளன அஸஙகுசிதமாக இருககு மவனுய, (இபபடி), நிலம பூமியிலும, விசுமபு - ஊாதவலோகஙகளிலும, ஒழிவற - ஒன றொழியாமே, கரநத அதிஸூகூஷமமாய, சிலஇடநதொறும அலபமான ஸததலஙகளதோறும, இடம அநதஸதலஙகளிலே, திகழ - ஸவயமபரகாஸதயா உஜஜவலமான, பொருளதொறும ஆதமவஸதுககாதோறும, கரநது - (வயாபயவஸதுககளும அறியாதபடி) மறைநது, எஙகும எஙகுமொகக, பரநதுளன - வயாபதனுயிருககும, இவையுணட கரன இவவஸதுககளை ஸம ஹார தஸையிலும தனககுளளே அடககிக கான ஸததிரனுய நினறவன

இததால, காரணதஸையோடு காயதஸையோடு வாசியற அதிஸூகூஷமமான சேத நாசேதஙகளிலும அஸஙகுசிதமாக வயாபிததிருககு மெனறதாயிறறு

இ —பததாமபாடடில, கீழசசொனன ஹ்ருவதவயாபதியினுடைய ஸௌகாயததைச சொலலுகிறது

[பரநத தண பரவையுள நீாதொறும பரநதுளன பரநத அணடமிதென] - பரநது குளிாநத கடலில ஜலபரமாணுககளதோறும, சதுாததமபுவநாதமகமான அணடாவகாஸததிலே ஓா ஏகாகி வாததிககுமாபோலே அஸஙகுசிதமாக வயாபிததிருககும இகா பூதஙகளிலும வயாபதி இபபடியே யெனகிறது [நிலவிசுமபு] - முதலான பூமியையும, முடிவான ஆகாஸததை யுஞ சொனனபடி இது அநுகதமான பூதஙகளுககும உபலக்ஷணம [ஒழிவற] ஒனறொழி யாமே வயாபிததிருககும பூதகாயஙகளில அதிகூஷூமமான ஸரீர ஸரீரிகளிலு முண்டான வயாபதி சொலலுகிறது [கரநதசிலிடநதொறும] அதிகூஷூமதர ஸரீரஙகளிலும [இடநதிகழ பொருளதொறும] ததஙகாவாததிகளாய ஸவயமபரகாஸமான ஆதமாககளதோறும [கரநது] அநயைரதருஷடனுயிருககை [எஙகுமபரநதுளன] இபபடி ஸமஸதவஸதுககளிலும வயாபித

திருக்கும் [இவையுண்ட] இவற்றையெல்லாவற்றையும் த ன திருவயிற்றிலே வை த்து உபகரி வன [கரன] இப்படி தருட்பமான விதத்தை இப்படி எல்லாவற்றையும் தன திருவயிற்றி வைத்து உபகரித்தவனன்றோ, பரமாணுக்கடோறும் வியாபித்திருக்கிறவென்று சருந்து

௱ —பத்தாம்பாட்டு [பரந்த இத்யாதி] ஜகத்தை ஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடை யனுய எங்கும் வயாபித்து யாரகனுய நியாமகனுய ஶேஷியாயிருக்குமென்று கீழே சொன இப்படி வ்யாபித்துநின்றால அசித்ஸமஸாகத்தாலே சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம் பிறவாநிற் திறே, அப்படியே அவனுக்கும் இவற்றோடு ஸமஸாகத்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோ? ணில்?—அது செய்யாது, அஸங்குசிதமாக வயாபித்துநிற்குமென்று வயாபதிஸௌகாயத்தை அரு செய்கிறார

[பரந்ததண்பரவை இத்யாதி] பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில ஜலபரமாணுக் தோறும் வயாபித்திருக்கும் நீர்சசெறிவாலே திரண்டுதோற்றுகிற இத்தனையிறே, பரமாணுஸங் மிறே "ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத" (ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத) எனகிற வஸ்து, ஜலபரமாணுக்கள வ்யாபியாநின்றால் அலபாவகாஶமாய நெருக்குப்பட்டிருக்குமோ? எனனில, [பரந்தவண்டமிதெ அந்த ஜலபரமாணுக்கள்தான பரந்த அண்டமிதெனவாயிற்று வயாபித்திருப்பது ஓரண்டசன சமைத்து, அதிலே ஓரேகாகியை வைத்தாற்போலே யிருக்கும் இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே பித்துவிடுமித்தனையோ வெனனில, [நிலவிசும்பொழிவற] பூமயநதரிக்ஷங்களிலும் அப்படி இவைமூன்றும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய, அஞ்சாலும் ஆரப்தமான அண்டங்களாயும் நினை மேல் காயமான பதார்த்தங்களில வயாபித்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது [கரந்தசிலிடந்தோறும இமையோடு இமை பொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அவயவங் கள் தோறும் [இடந்திகழ்பொருள்தோறும்] அவ்வவஶரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமா கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள்தோறும் [கரந்து] வயாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாத அந்யைரதருஷ்டனுய [எங்கும்பரந்துள்ளன] சேதநன ஶரீரத்திலே வயாபிக்கும்போது அதில தேஶத்திலேநின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வயாபிக்கக் கடவனுயிருக்கும், இவன, அங்ஙனன்றிக் ஸ்வரூபத்தாலே, எங்கும் வயாபித்திருக்கும் விபுத்வத்தை அவனுக்குச் சொல்லி, அ

பத்தாம்பாட்டு - பரந்ததண் இத்யாதி கீழேசொன்னார் என்றது - ஏழாம்பாட்டிலே சொ ரென்றபடி சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம் - ஜ்ஞாநஸங்கோசம் சேதநஜ்ஞாநஸங்கோசம், ஈஶ்வரஸ்வரூ கோசத்துக்கு தருஷ்டாந்தம் ஸங்கோசம் பிறக்குமோ - விபுவானஈஶ்வரஸ்வரூபத்துக்குக் காயரூபஸங் சம் பிறக்குமோ ? அஸங்குசிதமாக வயாபித்துநிற்கும் - விபுவான ஸ்வரூபம் அணுவுக்குள்ளே வயாபித்தால வான ஆகாரத்துக்கு ஸங்கோசம் வாரா தென்றபடி

'கரந்தசில' என்று மேலே காயத்தைச் சொல்லுகையாலே,'பரவை' என்றது - காரணமான ஏகா வத்தைச் சொல்லுகிறது ஜலஸமுதாயமொழிய பரமாணுக்களுண்டோ ? என்ன, நீர்ச்செறிவு இத்ய செறிவு நிபிடதை சாந்தோக்யே ஶாண்டில்யவித்யாயாம் 'ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயாந்திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:' இதி ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதய ஏதத் ப்ரஹ்ம இதி ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாந் இத்யாதி விவரணம் ஓரண்டத்தை யாதி ஒழிவற - ஒழியாதே நிலவிசும்பொழிவற - பூமியிலும் அந்தரிக்ஷத்திலும் ஒன்றொழியாதே ஶப்தார்த்த: இவைமூன்றிலுமோ வயாபதியுள்ள தென்ன, இவைமூன்றும் இத்யாதி ஆகாஶம் ஸாவய கையாலே பரமாணுஸங்காதாத்மகமா யிருக்கும் கரந்தவென்றும் - ஸூக்ஷ்மமாய, சில என்றும் ஸூக்ஷ்ம இடமென்று ஶரீரமாய, அத்யல்பஶரீரந்தோறு மென்றபடி இதின சாமாவதி இமையோடு இமை இத்ய இமை - பக்ஷ்ம மிளிருகை - பரகாஶிக்கை எங்கும் பரந்துளனென்று - பஹிர்வ்யாப்தியுஞ் சொல்லுகி 'திவ்ருதவிஷ்டி' 'ஸ்வேஷ்டிஸேதுஶிபவிஷ்ட்' இத்யாதியைப் பற்ற 'விபுத்வத்தையும் அணுத்வத்தை

தவததை இவனுககுச சோலலி, இதுககுளளே அவன குறைவற வயாபிததிருககுமெனறுல, அதுகூடுமோ? எனனில,—[இவையுணடகரனே] சிறுவடிவைககோணடு பெரியவறறையெலலாந தனவயிறறிலே வைததால * "தயிருணடபோனவயிறு இவவேழுலகுமுணடு மிடமுடைததால" எனகிறபடியே பினனையும அவவயிறே இடமுடைததாமபடி யிருநகவலல ஸாவஶகதி, சிறியவற றிலே குறைவற இருககமாடடானே? எனகிறார [கரன] இபபடி ஸநதருஷடபரமாண ஸிததன இவையுணட கரன பரநததணபரவையுள நீரதோறும பரநதவனடமிதேனப பரநதுளன, நில விசுமபொழிவறப பரநதுளன, கரநதசிலிடநதோறுமிடநதிகழபொருளதோறும எஙகுஙகரநது பரந துளான எனறு அநவயம (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

கரவிசுமபெரிவளி நீரநிலமிவைமிசை
வரனவிலதிறலவலி யளிபொறையாயநினற
பரனடிமேல குருகூரசசடகோபனசோல
நிரனிறையாயிரதது இவைபததுமவீடே

ஆ —(கரவிசயபு) ஸ்ரீலோபகரணலோகோபகரணோபயவித விபூதி விஶிஷடனன எமபெருமானை பரதிபாதிககிறது இததிருவாயமொழி யெனகிற இபபொருளை ஶாசிதயததாலே அவன திருவடிகளை பரதிபாதிககிறது எனகிறார, இததிருவாயமொழியின சொறகளினழகையும, ஸநதாபபததினழகையும, பொருளின சீரமையையும, இசையினழகையும, இசசோததிகளினு டைய நிரதிஶயபரேமகாபபதவததையும, இவை பொயயிலபாடலா யிருககிறபடியையும பாா ாது, இபபடியாலே தமிழா இசைகாரா பததா பரவுமபடி நிரதிஶய கலயாணமா யிருபபன எம பெருமானுககு இபபாயநதமாக வேணு மெனறு தமமுடைய அபிநிவேஶததாலே ஆயிரமெனறு அருளிசசெயகிறார

ஒ —நிகமததில, ஸமஸதகலயாண குணாகரனய, நிரவதிசகருபாமபோதியாய, தன ககு ஸதருஶமான திவயதேஹததையு முடையனுய, ஹேயபரதயநீகதவ கலயாணைகதாநதவஙக ளாலே சேதநாசேதநஙகளிறகாடடில அதயநத விலக்ஷண ஜஞாநாநநத ஸவரூபனுமாய, ஸவா தீநமான அஶேஷ சிதசிதஸவரூபஸததிதி சேஷடைகளையு முடையனுய, ஸமஸதஜகததையும ஶரீரதயா ஶேஷமாக வுடையனுய, அபரதிபக்ஷமாமபடி வேதபரதிபாதயனுய, வேதஙகளில பர ராகசசொலலுகிற ருதராதிகளுககும பரனுய, 'பரமாணமு மிலலை பரமேயமு மிலலை' எனகிற ஶூநயவாதிகளால அவிசாலயமான தனமையை யுடையனுய, பரமாணுககள தோறும புககு அணு காரனுய வயாபிககவலலனுய, ஶரிய:பதியாய, நாராயணனன ஸாவேஶவரனை ததபரஸாத லபதையான ஜஞாந தருஷடியாலே ஸாக்ஷாதகரிதது, தததநுபவஜநித ஹாஷபரகாஷததாலே தனககுததானே பிறநது இவனுடைய ஏவமவித பரதவ பரதிபாதகமாய, ஶபதசசோததியையும

சொலலி' எனறது இவை - பரதயக்ஷமானவை 'இவையுணட' எனகிற மாததிரததுககு ஸாவம - சிறுவடிவை இதயாதி நுயிர் இதயாதி தயிரையுணட ஸபருஹணீயமான வயிறுனது இததஸபதலோகஙகளையும புஜிததும பினனையும அவகாஶமுடைததாயிருககும, ஆல ஆஶசாயம கான வான தருடன, தருடபரமாணவலி தத னெனறபடி பாடடுககு அநவயம - இவையுணட இதயாதி (கo)

---

* *திருமொழி - கக, ௬, ந*

ஆத்தபௌஷ்கல்யத்தையு முடைத்தா யிருந்துள்ள இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளி
பரிசாயாரூபமாகப் பிறந்தன என்கிறார்

[காவிசும்பென்று தொடங்கி] ஸ்வஹாவமான பூதபஞ்சகங்களையும், தத்பலக்ஷி
மான காயவாக்கநித்யவிபூதயாதிகளையு முடையனுகையாலே ஸர்வஸமாநபரனுன ஸர்வேஸ்வர
திருவடிகளிலே காவிசும்பென்னுமிடத்துக்கு அல்லாத பூதங்களிற்காட்டில் அசக்யா க
திருக்கை யென்றுஞ் சொல்லுவர், நிறைமை சொல்லிற்றுசவுமாம நிரனிறை யென்கிற இடத்
க்கு ஆத்தபௌஷ்கல்யமும் பதபௌஷ்கல்யமும் 'வாடிவெஙோ/கூபுரவஸ்ஸ ஸ்ரீ யய
உதிதஃ" என்றாற்போலே சொல்லும் பொருளும் இசையுந் நாமமும் அநகாதியும் அடை
நிறுத்தப்படுகை யென்றுஞ் சொல்லுவர் பரனடிமேற்சொன்ன இவ்வாயிரத்து இப்பத்து
மோக்ஷபரத மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்

ப —அநந்தரம், கீழ்ப்பாதித்த பரத்வத்தை நிகமிப்பதின்றுகொண்டு இத்திருவா
மொழிக்கு பலம் மோக்ஷமாக அருளிச்செய்கிறார்

காம (ஸூக்ஷ்மமாகையாலே) காந்தியையுடைய, விசும்பு ஆகாஶம், எரி - அக்
வளி வாயு, நீர் ஜலம், நிலம் பூமி, இவைமிசை இவற்றை ஆஶ்ரயமாகவுடைத்தாய இ
றுக்கு ஸ்வஹாவங்களாயுள்ள, வான - ஶ்ரேஷ்டமான, நவில் ஶப்தம், திறல் தாஹசக்
வளி பலம், அளி தண்ணளியான குளிர்த்தி, பொறை தாரகத்வம், ஆய் நின்ற இத்நாம
ளோடு தாமங்களோடு வாசியறத் தனக்கு பரகாரமாய்படிநின்ற, பரன் ஸர்வஸமாதிகபரனுடை
அடிமேல் துயரறுசுடரடிவிஷயமாக, குருகூர் சடகோபன் திருநகரியைப் பிறப்பிடமா
வுடையராய ஶடாரான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை வெல்லும் ஸ்வபாவரான ஆழ்வார், சொல் அ
ளிச் செய்த்தாய, நிரனிறையாயிரத்து (சொல்லும் பொருளும் இயலும் இசையும் தாளமு
அபிநயமும் ஒன்றுக்கொன்று சேருகையாலே) நிரைத்து நிறைந்த ஆயிரத்து, இவைபத்தும் ப
த்வபரதிபாதகமான இவைபத்தும், வீடே (பரனடிமேல்) விடப்பட்டன , ஸமர்ப்பிக்க
பட்டன வென்றபடி

இவைபத்தும் வீடான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாலே 'வீடு' என்று காரணத்
லே காரியோபசாரமாகவுமாம் 'வாஜீஹிஷ்ரவா ந்ருஷிஃ' என்று அநுஹவத்தாலும் ஜ்ஞானாதி
ஶவத்தாலும் அவனுக்குப் பூர்த்திசொன்னாற்போலே 'குருகூர்ச்சடகோபன்' என்று பரப
காத்தாவான ஆழ்வாருடைய ஆப்தி சொல்லுகிறது 'நிரனிறை' என்று அடைவே நிறைந்த வெ
றுமாம் 'ஆயிரம்' என்கிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஶத்தாலே காத்தாவான இவருடைய ஶாஸ்த்ர
வம் ஸூசிதமாகிறது இத்திருவாய்மொழி நாற்சீராய் அரவடி நான்கும் ஒத்திருக்கையா
கலிவிருத்த மென்பது

இ—நிகமத்தில், இப்படி உபயவிபூதிநாதத்வமான பரத்வத்தை பரதிபாதி
இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பரிசாயாரூபமாகப் பிறந்தன என்கிறது

[காவிசும்பு] தருடமான விசும்பு ஸூக்ஷ்மமான ஆகாஶம் [எரிவளிநீர்நிலம்
இந்தப் பூதங்களோடும் நித்யவிபூதிக்கும் ஸ்வகாயமான அண்டாதிசளுக்கும் உபலக்ஷண
[இவைமிசை வானவில் திறல்வளியளிபொறை] இந்த பூதங்களின் ஸ்வஹாவமான, [வானவில
இவ்வாகாஶ குணமாய வரிஷ்டமான ஶப்தம் [திறல்] அக்நியினுடைய ஸ்வஹாவமான தா
கத்வஶக்தி [வளி] வாயுவினுடைய ஸ்வஹாவமான பலம் [அளி] ஜலத்தினுடையஶைத்யத்தா
வந்த தண்ணளி [பொறை] - பூமியினுடைய ஸ்வஹாவமான க்ஷமை [ஆய்நின்றபரன்] - இ

உபயவிபூதியையும் ஶரீரவத்ப்ரகாரமாக வுடையனாகையாலே ஸர்வஸமாத்பரன் [அடிமேற் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்] - திருவடிகளிலே பரிசர்யாரூபமாக அருளிச்செய்தது "வால்மீகி ர்பகவாந்ருஷி:" என்னுமாபோலே தம்முடைய ஆப்தியைத் தாமே அருளிச்செய்கிறார் [நிரனிறை] ஶப்தபௌஷ்கல்யமும் அர்த்தபௌஷ்கல்யமும் சொல்லும் பொருளும் இசையுந் தாளமும் அந்தாதியும் அடைவே நிறக்கப் பாடுகை யென்னவுமாம் [இப்பத்தும் பரனடிமேல்வீடு] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது [இப்பத்தும் வீடு] மோக்ஷப்ரத மென்ன வுமாம் 'இச்செய்யடைய செல்' என்னுமாபோலே மோக்ஷமென்றது - மோக்ஷப்ரத மென்றபடி

ஈடு —நிகமத்தில், முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதி யோகத்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம்பாட்டிலே இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதநவிலக்ஷண மென்றும், மூன்றாம்பாட்டிலே நித்யவிபூதியோபாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார், நாலாம்பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீந மென்றார், அஞ்சாம்பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநை யென்றார், ஆறாம்பாட்டிலே ப்ர வ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீந மென்றார், ஏழாம்பாட்டிலே ஶரீரஶரீரிகளுக்கு உண்டான லக்ஷ ணம் ஜகத்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே இதுக்கும் அவனுக்குஞ் சொன்ன ஐக்யத் துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவ மென்றார், எட்டாம்பாட்டிலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார், ஒன்ப தாம்பாட்டிலே ஶூந்யவாதியை நிரஸித்தார், பத்தாம்பாட்டிலே வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்தார், இப்படிகளாலே அவனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ், இத்திருவாய் மொழியில் அநுபவித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[கரவிசும்பு] - கரமான விசும்பு, த்ருடமான விசும் பென்றபடி அன்றியே, [கரவிசும்பு]- கரந்த விசும்பு, அச்சமான விசும்பென்னுதல் "ஆகாஶவதீதி" என்று நிரூபிக்கவேண் டும்படியாயிருக்குமிறே [எரி] தேஜஸ்தத்த்வம் [வளி] காற்று [நீர்] ஜலம் [நிலம்] பூமி [இவை மிசை] இவற்றின்மேலேயுண்டான [வரன்] வரனான, ஶ்ரேஷ்டமான [நவில்] வர்ஷிஷ்ட மான ஶப்தம், அக்நியினுடைய தாஹகத்வஶக்தி, காற்றினுடைய திண்கு, ஜலத்தினுடைய தண் ணளி, பூமியினுடைய பொறை இப்படி ஸ்வஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகங்களையுஞ் சொல்லி, இத் தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயா யிருக்குமிறே நித்யவிபூதி, அதுக்கும் இதுதானே உபலக்ஷணமாய், ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வஸமாத்பரன் திருவடிகளிலே [இவைபத்தும் பரனடிமேல்வீடு] அவன்திருவடிகளிலே விடப் பட்டன, ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன [குருகூர்ச்சடகோபன்] "வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:" (வால் மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி:) என்னுமாபோலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார் நிரல்நிறை என

நிகமத்தில் - கரவிசும்பு இத்யாதி ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகப் பாட்டுக்களில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டிலே இத்யாதி நாம்பெற்றபேறே பேறென்றது 'அவாவற்று வீடுபெற்ற' என்று தாம் பெற்ற பேற்றைன்றபடி, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபக்ரமித்தது 'நணுகினம் நாமே' என்றதால்

'த்ருடமான' என்ற தாத்பர்யம் - சிரகால வாத்தித்வமாதல் ப்ரமாணதாத்பர்யமாதல் அச்சமானபடி யென்? என்ன, ஆகாஶவதீதி இத்யாதி இவற்றின்மேலேயுண்டான-இவற்றினுடைய குணங்களான வென்றபடி ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக்கழித்து' இத்யாதியாலே விஶேஷித்தது-ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்குமேலே நித்யவிபூதியென்கிற யாதவப்ரகாஶ மதத்வ்யாவ்ருத்திக்காக "தமஸ: பரஸ்தாத்", "தமஸ: பரஸ்தாத்" என்கைக்கடவதிறே ஸ்வப்ரஶமனை பண்ணலாமோ? என்ன, வால்மீகி: இத்யாதி பாலகாண்டே சதுர்த்தே "ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:। சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபதமர்த்தவத்"

னுதல், நிரனிறையென்னுதல், *நிரல்நிறை என்றபோது பதங்களும் நிறைந்து, அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை நிரனிறை என்றபோது நேரே நிறுத்தப்படுகை "ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்தி ர்வ்ருத்தி:" (ப்ரமாணஸத்ரிப்ரநவிதம்) "வாக்யவாசகஸம்பந்தானுபூர்வ்யவஸ்திதி:" (பாதட தோக்ஷரஸமஸ்தநதரீலயஸமநவித:) என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே, எழுத்தும் சொல்லும்பொருளும் அந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை [ஆயிரம்] "காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" (சாவயமராமாயணமகருதஸநம்தருஸைஶ்கரவாணபஹ) என்னுமாபோலே மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே மேலுள்ளதடைய தோற்றுகின்ற வாச:க்ரமவர்த்திகள், அடைவேசொல்லுமத்தனையாகையாலே 'ஆயிரம்' என்கிறது அன்றிக்கே ஆயிரமுஞ்சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத விஷயஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிறாரதல் [இவை பத்தும் வீடே] இவைபத்தும் பரனடிமேல விட்டபட்டன வென்னுதல், அன்றிக்கே, 'இச்சே யுடைய நெல்' என்று நெல்லைவிளைக்குமதென்று காட்டுமோபோலே, இவைபத்தும் வீடென்ற வீட்டை விளைக்குமென்றபடியாய், மோக்ஷப்ரத மென்கிறாரதல் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தமக்

ப்ர —(நிரனிறை) வாக்யாத்தே ப்ரத்யேகம் "வாக்யைகதேஶவாக்யார்த்த ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்திர்வ்ருத்தி:। ஜாதிமத்வ்யக்திவிஷயகத்வம் பதஸந்நிதி: ॥ அ ॥" வாக்யார்த்த வாக்யஜ்ஞ: ஶ்ருதஸந்ஜ்ஞ: கேவலஶ்ரோத்ரவேத்யவர்ணவிஶேஷ:, தஸ்ய ஶ்ரவண "ஷப்தத்வ ஸம்யோகம் வாக்யஸந்நிதி: । யத்வ்ருதோ நாஸ்தி தத்வாக்யமிதி தத்" இதி மேயம் மாநம் "ஆப்தவாக்யம் வாக்யம் தாத்பர்யமிதியதே । மேய தாத்பர்யஸம்யுக்த யோக்யதாவிவக்ஷிதம்" இதி தயோ: வாக்யமேயயோர்யோக்ய (ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்திர்வ்ருத்தி) ஶ்ரோத்ராணி மாநவ்ருத்தி வர்ணபேதகாநி ஶ்ருத்யர்த்தார்த்த ஸம்ஜ்ஞகாநி, ஆர்த்தஸங்க்ரஹவிஶேஷகாநி வா வர்ணபேதஸ்வ்ருத்தி: ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்தி (ஜாதிமத்வ்யக்திவிஷயம்) ஶாப்தவிக்ருதஸங்க்ரஹஸ்வரூபஜாதிஷு ஷாஸ்த்ரப்ரவ்ருத்தி: ப்ரயோஜநாதி ஸ்வஸ்தி ஜாதிமத்வ்யக்தி ஶப்தாநாம் "ஸர்வஶக்தி ஸமர்த்தோ ஜாதிவிஶ்வமிதியதே । ஷாஸ்த்ரஜ்ஞைர்வேதவேதாந்தை தேவதேவாஶ்ச யா। ஸர்வ்யாபி வேதாந்தார்த்தஸ்வரூபாஷ்டாக்ஷரா" இதி (தத்ஸந்நிதிவ்ருத்தி) தத்ஸ்வரூபயோகநவ வ்ருத்தி தத் விவக்ஷ்ய: தாத:, ஹேயப்ரத்யநீகாம் தத்வயேகஸம விராதஸ்யாம் ஸந்நிதி, ஸ்வஸம்பந்தஸ்வஸ்தாநாம் தத்ஸ்வரூபாவ்யாபகத்வம் வேதாந்தாஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸமஷ்டித்வம் வ்யாவ்ருத்தி யாவத்

வாத்" "ததேவ பரிஷ்கார "வாக்யைகதேஶவாக்யார்த்த ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்திர்வ்ருத்தி ஜாதிமத்வ்யக்திவிஷயகத்வம் ஸந்நிதிவ்ருத்தி:" ததேவ வ்ருத்தியே "வாக்யவாசகஸம்பந்த ஸந்நிதிவ்ருத்தி: । ஶாஸ்த்ரார்த்தவ்யுத்பத்தி ப்ரதிபாதநாய" இதி முந்தி அர்த்தத்தில், நிரல், நிறை என்று இரண்டும் பௌஷ்கல்யபரம், இரண்டாமர்த்தத்தில் நிரல் என்று - நேரா நிறை என்று - நிறுத்தப்படுகை நேரே - க்ரமத்திலே விவரண ம - ஶ்ரோத்ரானுவ்ருத்தி: இத்யாதி வா க்யார்த்த வ்ருத்தியே "காவ்யம் ஶ்ரீயம் ஜாதவர்ணகேஶவிதாத:। காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" அப்படி தோற்றினால் ஒருகாலே சொல்லலாகாதோ வென

வாச:க்ரமவர்த்திகள் இத்யாதி பாதம்நிவாஹவிவரணம - அன்றிக்கே இத்யாதி 'இவைபத்துமவீ என்றதுக்கு "ஶ்ரேயோவ்ருத்தம்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது முதற்பாட்டில் அர்த்தத்தோடே

* ஸரியானபாடம் கோஶாந்தரங்களிலே கண்டுகொள்வது

பரதவஜஞானம பிறநதபடியையும, அநத ஜஞானததுககு பலம மோக்ஷமெனனுமிடததையும், இப பரபநதததில ஏதேனும ஒருபடி அநவயமுடையாரககு பலம தமமுடைய பலமெனனுமிடததை யும அருளிசசெயகிறார (கக)

பாடடில ஆரததததைச சோதது நிகமிககிறார - பகவதுபாஸநத இதயாதி 'காவிசுமபு' எனறு தொடஙகி 'ஆயநினறபரன' எனறததைப பறற பாதவஜஞாநமபிறந்த படியையும எனறது 'இவைபததுமவீடு' எனகை யாலே, அந்தஜஞாநததுக்கு பலம மோக்ஷமென்னுமிடததையும் எனறது 'இவைபததும' எனகையாலே இபபரபந்ததத்தில் ஏதேனும இதயாதி இபபரபந்ததநில் இததிருவாயமொழியிலே காமேண அநவயः (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — தத்ராதிமே .... ஸர்வாத்மநா ஸம்ஜிஜ்ஞேஹவ ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி — .... ॥

திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி

உயர்வேபரன்படியையுள்ளதெல்லாமதானகண்டு
உயர்வேதநோகொண்டுரைததது—மயர்வேதும
வாராமலமானிடைவாழவிககுமமாறனசொல
லோகவேவிளையுமவீடு

ஆழவார திருவடிகளே ஶரணம், எமபெருமானார திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர திருவடிகளே ஶரணம

இரணடாநதிருவாயமொழி—வீடுமின பரவேஶம

ஆ —(வீடுமினமுறறவும) இபபடி பரமபுருஷ யாதாதமயாநுபவ ஜநித நிரவதிக ப்ரீதியானது ஸகவதேககஹோகார யிருபபார பலரோடேகூட ஸகவதசவரூப ரூபகுணசேஷ்டித விபவஙகளைச சொலலியும கேடடும அநுபவிககவேணுமெனனும அபேக்ஷையைப பிறபபிககை யாலே அநத அபேக்ஷாநுகுணமாக அநுபவிசகைககு இநதலோகததிலாதமாககளில ஸகவதேகச ஹோகார யிருபபா ரிலலாமையாலே 'இவாகளை ஸகவதேக ஹோகராககிககொணடாகிலும அநுப விககவேணும' எனறு இநத ஆதமாககளைககுறிதது ஸகவதேகஹோகதவோபாயமான ஸகதியோ கததைப ஸகவதவயதிரிகதவிஷய வைராகயபூாவகமாக உபதேஶிககிறார

ஒ —இரணடாநதிருவாயமொழியில, இபபடி எமபெருமானுடைய பரதவததை அநு ஸநதிதத ஆழவார, அவவநுபவஜநித ஹர்ஷபரகாஷததாலே 'வொயயஙःவாஸ்ஸாஷ்' எனனும படியாலே சிலரோடே உசாவியலலது புரிககமாடடாத கலை வருகையாலும, அதுககீடானாரைக காணாமையாலும, எலலாரையும தமககுப பாஙகாமபடி திருததியாகிலும அவாகளோடேகூட எமபெருமானை அநுபவிகக நினைதது, அவாகளைத திருததும விரகு எஙஙனே? எனறு பாரத தருளி, 'சேதநாகிறார பொலலாதது கணடால கைவிடவும, நலலது கணடால கைககொளளவுங

கடவரா யிருபபா, ஆனபினபு, அவாகளபறறின நிலததில பொலலாஙகுசலோக காடடிககொடு தும, ஸகவததுணஙகளுடைய நனமையைச காடடிககொடுததும இவாகளைத திருததுவோ எனறு இவாகள பறறின நிலஙகளினுடைய அஸததிரதவாதி தோஷஙகளை உபதேசிததது, அகி ஹேயபரதயநீகனுய ஸமஸதகலயாண குணததமகனுய ஸாவைஸஸபருஹணீயனுன எமபெருமா படியையும, இவனைபபறறுமிடததிலுளள அநதராயபரிஹாரபூரவகமாக மறறும பஜநததுக வேணடும உறுபபுககளெலலாம உபதேசிததருளி, இபபடி அவனை பஜியுஙகோ ளெனறு ஸக யோகததை அருளிசசெயகிருா

ப —இரணடாந திருவாயமொழியில, இபபடி ஸாவஸமாதபரனுனவனே ஆஸ்ரய யனுகையாலே ஆஸ்ரயணரூபமான ஹகவதபஜநததுககு உபயுகதமான ததிதர ஸகலதயாகதை யும, பஜநபரகாரததையும, அஸஜதாயததையும, தயாகபரகாரததையும, தயாகபூரவகமாக ஆஸ்ர யணீயனுடைய ஸவரூபவைலக்ஷணயததையும, அதிஸயித புருஷாரததவததையும, ஸாவஸமக ததையும, விலக்ஷணஸவரூபமான ஆஸ்ரயணபரகாரததையும, ததபலமான அநிஷட நிவருத தையும, ஆஸ்ரயணீயனுடைய அபிமதபலரூபதவ பூாததியையும சொலலிககொணடு ஆஸ்ரய ரூப பஜநததைப பரோபதேஸமுகததாலே அருளிசசெயகிருா

இ —இரணடாநதிருவாயமொழியில, இபபடி எமபெருமானுடைய பரகவததை அநுபவிததவா அநுஹவஜநிதஹாஷ பரகாஷததாலே "பொயயஞை: வரஹுா" பணணியலல தரிககமாடடாத தசை வருகையாலும, "ஏகஃஸ்ஸாது ந ஸஞ்ஜீத" எனகிறபடியே தனிே அநுபவிககும விஷயமலலாமையாலும், இவாதாம தனியே அநுபவிககக்ஷமாலலாமையாலு துணைதேடி அதுககிடானுரை ஸமஸாரததில காணுமையாலே 'எலலாரையுந திருததி யாகிலு அவாகளோடே அநுபவிபபோம' எனறு நினைதது, 'திருததும விரகு எஙஙனே?' எனறு பாா தருளி, 'சேதநாகிருா பொலலாதது கணடால கைவிடுகையும, நலலது கணடால கைககொள வுங கடவாகளாயிருபபாகள, ஆனபினபு, ஸமஸாரததின தனமையைச காடடியும, ஸசவகவிஷய தின நனமையைக காடடியும, திருததுவோம' எனறு பாாததருளி, இவாகளுககு ஸமஸாரததி டைய அலபாஸததிரதவாதி தோஷஙகளையும, ஸாவராலும ஸபருஹணீயனுன எமபெருமா படியையும உபதேசிததருளி, அவனை பஜியுஙகோ ளெனறு ஸகதியோகததை அருளிசசெயகிரு

ஏடு —(வீடுமினமுறறவும)தததவபரமாயும உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷஸாஸ்தரந ஙிருபபது, அதில தததவபரமாகச சொலலவேணடுவதெலலாஞ சொலலிறறு, கீழில திருவாயமொ யிலே, உபாஸநபரமாகச சொலலவேண்டுமவறறுககெலலாம ஸஙகரஹமாயிருககிறது, இததிருவா மொழி இததிருவாயமொழிதனனை ஆளவநதாா அருளிசசெயதாராகத திருமாலையாண்டான ப பததிவிஷயமாககி நிாவஹிததுககொணடு போநது, எமபெருமானாரும அபபடியே அருளிசசெய கொணடு போநது, பாஷயம தலைககடடினபினபு ஹகதிவிஷயமாக அருளிசசெயதுகொண்டுபோருவ பினபு எமபாருமம அபபடியே அருளிசசெயதாா இவருடைய ஹகதிபரபததிகளதான விகலபிககு

வீடுமினமுறறவும பரவேஸம்-கீழிலதிருவாயமொழியோடு இததிருவாயமொழிககு இரணடு விதம ஸஙகதி அதில வேதாநதஸாஸதரபரக்ரியயா ஸஙகேஷபேண முநதின ஸஙகதி - தததவபரமாயும என தொடஙகிப பிறீக்த உபதேஸிக்கிறாாகவமையும எனனுமளவும கீழ தாம அநுபவிததா, இதில பரோ தேஸம பணணுகிருரெனறு விஸதரேண இரணடாம ஸஙகதி கீழில் திருவாய்மொழியிலே எனறுதொடங் மோக்ஷஸாஸ்த்ரமான வேதாநதஸூத்ரம நாலதயாய மாகையாலே அதுக்குப பூரவதவிகமெனறும உத்தரதவ் மெனறும இரணடுவகையான பிரிவுணடெனறு திருவுளளமபறறி, அவறறிறசொலலுகிற பரமேயஙகளை அ

யிறே யிருப்பது, "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று இவர் தாம் பெற்றது ஸக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமா யிருந்தது தாம்பெற்ற தென்றும், பிறர்க்கு உபதேசிப்ப தொன்றுமாக வொண்ணாதே, அப்போது

ளிச்செய்கிறார் - தத்வபரமாயும் இத்யாதி தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே யென்றது - "ஸஶேஷாஶேஷசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம் க்லேஶகர்மாத்யஶேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநபலாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணம் புருஷோத்தமம் ப்ரதிபாத்ய தத்ஸமாஶ்ரயணம் நிர்" என்று சதுஶ்ஶ்லோகீ வ்யாக்யாநோபக்ரமத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்தபடியே ஸமந்வய அவிரோத ஸாதந பலரூப அர்த்த ப்ரதிபாதக அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமான வேதாந்தஶாஸ்த்ரந்தான் பூர்வபாகத்தாலே தத்த்வபரதிபாதகமாயும், உத்தரபாகத்தாலே உபாஸநபரதிபாதகமாயு மிறே இருப்ப தென்றபடி உபாஸநபரம் - உபாய பரம் பூர்வபாகத்தில் ப்ரதிபாதித்த ப்ரமேயங்கள் - ஸர்வவேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ஒன்றுகச்சேரு மென்னுமதுவும், அப்படி நிர்ணயித்த வஸ்துவுக்கு ப்ரபலதர்க்க த்ருஷ்டிகளால் ஒருபாதை யில்லாமையும், இரண்டத்யாயத்துக்கும் ஸமந்வயமென்றும் அவிரோதமென்றும் பேர் அதில் முதலேழுபாட்டாலே ஸமந்வயாத்யாயத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது, "ஶாநி", "உளனெனில்" என்கிற இரண்டுபாட்டாலும் ப்ரபல குத்ருஷ்டிகளால் வரும் பாதையில்லாமை சொல்லப்பட்டது இது அவிரோதாத்யாயார்த்தம் உத்தரபாகத்துக்கு, ஸாதநாத்யாயமென்றும், பலாத்யாயமென்றும் பேர் ஸமந்வயாவிரோதப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகம் தத்த்வபரம், உபாயபலப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகம் உபாயபரமென்றபடி பலபாதத்தையும் உபாயபரமென்றது - பலம் உபாயஸாத்யமாகையாலே "நாநாஶப்தாதி பேதாச் ச்ருதிஶத நிகமஜ்ஞே ஸஞ்சிதே ஸத்ப்ரகாரே" என்று வேதாந்தவிஹிதோபாயம் நவவிதமாகையாலே எந்த உபாயத்தை இத்திருவாய்மொழி சொல்லுகிறதென்ன, இந்த திருவாய்மொழிதன்னை இத்யாதி இத்தால் ப்ரபத்த்யுபாயத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி தலைக்கட்டினபின் | இத்யாதி ப்ரபத்தி, வேதகுஹ்யமான ரஹஸ்யோபாய மாகையாலே உபக்ரமத்திலே வெளியிட வொண்ணாதென்று ப்ரபத்த்யுபாயமான ஸாத்யபக்தியாலே மறைத்து அருளிச்செய்துகொண்டு போந்தாரென்றபடி பக்தி ஸாத்யபக்தி அதாவது - ப்ரபத்தி "ஸாயுஜ்யத ஸ்வாஹா" என்னக்கடவதிறே "திணைகழலசேர்" என்றது - ப்ரபத்திபரதைக்கு ஸூசகம், "புலகுபற்றறறே" என்றது - பக்திபரதைக்கு ஸூசகம் யத்வா, 'பாஷ்யந் தலைக்கட்டினபின்பு' இத்யாதிக்கு - பாஷ்யத்திலே விவேகாதிஸாதநஸப்தகஸம்பத்யமாத்யங்கக்த்வம் உபாஸநத்துக்கே யென்று 'ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்திः' "ஶாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுः" இத்யாதி வாக்யங்களை யிட்டு நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்குத் தத்ஸங்கத்வம் திருவுள்ளமல்லவிறே, ஆகையாலே, "வீடுசெய்து வீடுசெய்மின்" என்கிற வாக்யத்தாலே "ஸர்வத்யாகா ஹம்ஸிரஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே அங்காங்கிஹாவம் தோற்றுகையாலும், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாக", "அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்கையாலே ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராக அத்யவஸித்தரான இவர் ப்ரபந்நரோ? பக்தரோ? என்று ஸம்ஶயிக்கும்படி விஷயாந்தரவைத்ருஷ்ண்ய பரிஷ்கருதையான பக்தியை "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கையாலே அவன்கருணையாலே உடையராயிருக்கையாலும் இவருடைய ப்ரபத்தி வைராக்யஸஹசரிதையாகையாலும், இவருடைய உக்த்யநுஷ்டானங்களாலே ஶமதமாத்யங்ககையா யிருக்குமென்று ஶங்கிக்க வருமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராப்யபக்தி பரமாக நிர்வஹித்தருளினா ரென்றபடி பித்தோபஹதனுக்கு க்ஷீரத்தில் தீற்றிப் பித்தத்தைப்போக்கிப் பாநம்பண்ணுவிக்கிறவிறே க்ஷீரம் ரஸிப்பது, ஆகையாலே, "வீடுசெய்து வீடுசெய்மின்" என்கிறதென்றும், இவருடைய வைராக்யம் விஷயதோஷதர்ஶநத்தால் வந்ததின்னை யென்றும் கருத்தென்று திருவுள்ளம் ஒன்றில பக்திபரமாகவேணும், இல்லாவிட்டால் ப்ரபத்தி பரமாகவேணும் மொழிய, இனைத்தபடி நிர்வஹிக்கக்கூடுமோ? என்ன, இவருடைய இத்யாதி அதாவது - ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி பக்திபாரவஶ்யத்தாலே வந்ததாகையாலே கார்யகாரணங்களை அபேதேந வ்யவஹரிக்கலாமென்று கருத்து இவர்க்கு பக்தியுண்டோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி அன்றியே, ஸாதநபக்தியை உபதேசிக்கிறாரோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி என்னவுமாம் தாம்பெற்றது ஸாத்யபக்தியானாலும் பிறர்க்கு ஸாதநபக்தியை உப

விப்ரலம்பககோடியிலேயாவரே. "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ் என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பரபக்தி; அந்த ஜ்ஞா கர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக அநந்தரம் விளைந்ததிறே இவருடை பக்திதான். இதுதான் வேதாந்தவிஹிதையான பக்திதானேயாறேலோ? என்னில்; - ஸர்வே வரன் அருள இவர் பெற்றாராகிற ஏற்றம் போம்; அபஶூத்ராதிகரண ந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆ

ப்ர:—(அபஶூத்ராதிகரணந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்)-உத்தரமீமாம்ஸாயாம் ப்ரு ஶாத்ராயஸ்ய த்ருதீயபாதே "ஶுகஸ்ய ததநாதரஶ்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" [ஸூ-1-33]. அஸ்யார்த்தோ பாஷ்யகாரேணாபிஹித:--ஜைவஷ்ருதிம் வைகவ்ய ஹம்ஸோக்தாநாதரவாக்யஶ்ரவணாத், ததைவாசார்யம் ப்ரத்யாத்ரவணாத், ஶூத்ரேதி ணாஶஸ்ய ஶுசஸ்ய ஶூசோ விஷ்யாஸபதேந ஸூச்யதே ஹி. ஹி ஶப்தோ ஹேதௌ. யஸ்மாதஸ்ய ஶோக: ஸூச்யதே, அதஶ்ராவநா ஶூத்ர இதி ரைக்வ ஆசார்யே ரோக்த: ஜாநஶ்ருதிம் ஶூத்ர இத்யாஹ்வயதே; ந ஜாதியோகேநேத்யர்த்த:.

தேசிக்கிறாரேலோ? என்ன விப்ரலம்பக இத்யாதி. கர்மஜ்ஞாநங்களடியாகவன்றே பக்தியுண்டாவ; இவர்க் பக்தி வந்தபடியென்? என்ன, உபயபரிகர்மித இத்யாதி. ஆத்மஸித்தௌ யாமுநாசார்ய வசநம் - "உபயபர கர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகலப்ய:" இதி. அஸ்யார்த்த: - கர்மஜ் நங்களிரண்டாலும் அலங்க்ருதமான ஸ்வாந்த:கரணத்தை யுடையவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே நியதமாயிருப தாய் நித்யமாயிருக்கிற பக்தியோக மொன்றாலும் லப்ய னென்றபடி. அநந்தரம் - அநந்தரக்ஷண ஏவ அநந்த விளைந்ததாகையாலே ஸாத்யபக்தி யென்றபடி. விபர்யயே அநிஷ்டங்காட்டுகிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இ தான் - இவருடைய பக்திதான். "சார்வேதவநெறி" ப்ரவேஶத்திற்படியே. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யா விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். "சுகஶூத்ர" இத்யாதி வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தித்து, விதுராதிகளை போலே இவருடைய ப்ரபாவத்தாலே உபதேசிக்கக் கூடாதோ? என்ன, ஸர்வேஶ்வரனருள இத்யாதி என் கண்டுகொள்வது. அபஶூத்ராதி காணமாவது - "ஶுகஸ்ய ததநாதரஶ்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" என்கிற அதிகரணத்திலே, ஜாநஶ்ருதியென்கிற ராஜா பஹ்வந்நப்ரதனுமாய் பஹுஶ்ராத்தப்ரத மாயிருக்க, ஹல்ல ஹல்லாக்ஷரென்கிற இரண்டு ருஷிகள் இந்தராஜாவினிடத்தில் அநுக்ரஹத்தாலே 'ஶாஸ்த் தர்மங்கொண்டு கார்யமில்லை, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்' என்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அ ராஜாவின்மேலே பறந்துகொண்டு போகிறவிடத்திலே ஹல்லாக்ஷனை ஹல்லனென்கிறவன் 'ஜாநஶ்ருதிமேலே நிழல்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்' என்ன, பல்லாக்ஷனென்கிறவன் 'நிழல்பட்டால் வந்ததேது? ரைக் னைப்புகுகிறானோ?' என்று அநாதரம்பண்ணிக்கொண்டு போக, அத்தைக்கேட்டு ஜாநஶ்ருதி ஶோகிதனாய், ரை வனைத் தேடி, சிரங்குஞ் சொறிந்துகொண்டு கார்ப்பண்யத்தோடே ப்ரச்சந்நஹாவனாயிருக்கிற அவனைக் கண் அநுவர்த்தித்து 'ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேணும்' என்ன, 'ஶூஶ்ரூஷாஹீநனுக்குச் சொல்லப்போகா என்ன, 'ப்ரஜாரக்ஷணதத்பரனான எனக்கு ஶுஶ்ரூஷைக்கு அவகாஶங் காணேன்' என்ன, ஆதரபரீக்ஷார்த்தமா 'ஆனால், பஹுத்ரவ்யங் கொண்டுவா' என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அ ராஜாவினுடைய ஆதரங் கண்டு ரைக்வன் "ஆஜஹாரேமா: ஶூத்ராநேநைவ முகேநாலாபயிஷ்யதா:" என்றதுக்கு பாஷ்யம்பண்ணுகிற பாஷ்யகாரர் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமுடையவனுக்கொழி ப்ரஹ்மவித்யோபதேஶத்துக்கு யோக்யதையில்லை; பின்னை ஶூத்ரனென்றதுக்குக் கருத்தேது?' என்று ஶ கித்து "ஶோசநாத் ஶூத்ர:" என்று ஶோகமுடையவனாகையாலே ஶூத்ரனென்கிறதென்று நிஶ்சயித்தா அந்தஶோகமாவது-பல்லாக்ஷருடைய அநாதரத்தாலும் ப்ரஹ்மவித்யாராஹித்யத்தாலு முண்டான ஶோகம். ஆ அந்த அதிகரணத்திலே ஶூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாயோக்யதையில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அ விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்றபடி. 'ந்யாயமும்' என்கிறவிடத்தில் ச ஶப்தம் - 'ஏற்றம்போம்' என்றத்தோ ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆக, ஸாதநபக்தியென்றால் பாதகத்வயம் வருகையாலே ஸாத்யபக்தியே யென்று கருத்

பின்பு, தாம் பெற்றத்தையே பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறாராக அமையும். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநாள்போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறபடி எங்ஙனே தான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லைகண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ? என்னில்;—விஷயமோ என்றால், *"தனக்குந் தன்தன்மை யறிவரியான்" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நவிஷயம்; †கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமிறே. இனித் தம் அபிநிவேஶமோ என்றால், ‡ "காதல் கடலின்மிகப்பெரிதால்" என்றும், §"மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலுநீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்" என்றும், ¶"சூழ்ந்ததனிற்பெரியவென்னவா" என்னும்படி பெருகியிருந்தது. ஆகிலும், ஒருகால் ஒன்றிலே அபிநிவேஶம்பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயந்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணாநின்றோம்; அப்படியே சிலகாலம் அநுபவித்துப் பின்பு விரக்தி பிறந்ததோவென்னில்; — அங்ஙனஞ் சொல்லவொண்ணாது; **"எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டூழியூழிதோறு மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்" என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகவன்று; க்யாதிலாப பூஜை

யநவியில் ஜஸ்வாயப்ராயாயிமதஜ்ஞாநப்ரேமபாவாஸநாவாயக்ஷ்வாஹுத்ருஸ்யப ஹோ வாஸநஸாரஸ்யம் நாஸ்தி. உதிஹாஸாத்யவி ஸ்வாயப்ராயஸிஜஸேவ ஜ்ஞாநஶேஷப்யம்ஹயதீதி தஸோவி நாஸ்யஜ்ஞாநமாஸ: ; ஶ்ரவணாநந்தரம் ஜ்ஞாதா வாவக்ஷயாதிஸஹா. விநா ராதீநாஞ்ச ஸ்வாஸ்த்ரவாஸநயா ஜ்ஞாநமாஹாக பஹுநிஷ்கஷ்ட. தஸ்மா உநயீதஸ்ய ஸ்ய ஶ்ரு தஸ்யாஞ்சஸ்ய பஹுஸ்வரஞ்சதக்ஷவாஸநாத்யநஹிஜ்ஞஸ்ய உவாஸநாத்ம ஹஞ்சதயஜ்ஞாதிஷ்வநயிக்ருதஸ்ய ஶஞ்சஞ்ஜஸ்யாவாஸஸேநாவஸம்ஹாரஸாரஸ்யாஸ்ஹவாக கயிருக்வஸஹாஸ்யஸ்யவாஸநாவஸம்ஹாரஶக்திவிரஹாச்ச பஹுவித்யாயாம் ஶஞ்ச ஜ்ஞஸ்ய ந கயஞ்சித்வ்யயிகாரஇதி.

பூர்வோக்தஹேத்வநுவாத பூர்வகமாகத் தாம் பெற்ற பக்தியை உபதேஶிக்கிறாரென்கிறார்-ஆனபின்பு இத்யாதி. ஆனபின்பு என்று - "உஹய" இத்யாதி வாக்யார்த்தத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது. தாம்பெற்றத்தையே - ப்ராப்ய பக்தியையே. ஆக, இந்தப் பத்துப்பாட்டாலும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரபத்திஶரீரமும், ததுபயுக்தார்த்தங்களையுஞ் சொல்லி, ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யதஃ பர்யவஸிக்கிற தென்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ப்ராப்யருசிக்கு உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லி, ப்ராப்யருசியிலே பர்யவஸிக்கிற தென்று பாஷ்யகாரர் நிர்வாஹ மென்றதாயிற்று; இந்த அர்த்தத்தில் வீடுசெய்ம்மினேயாவது - அவன்பக்கலிலே புத்தியை வையுங்கோ ளென்றபடி. பாஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு என்றதுக்கு - காலவிஶேஷப்ரதர்ஶநமே பலமாகவுமாம். இரண்டாம் ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தனக்கும் இத்யாதி - தனக்குந் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை யறிய வரியவன். கொள்ள வித்யாதி - அநுபவிக்க எல்லைகாணவொண்ணாத ஆநந்தஸமுத்ரம். காதல் இத்யாதி - ஆசையானது கடலிற்காட்டிற் பெரியது. மண்திணி இத்யாதி - மண்செறிந்த பூமியும், அத்தைச்சூழ்ந்த ஏழ்கடலும், எல்லாத்துக்கு மிடங்கொடுக்கும் மஹாவகாஶமான ஆகாஶமுந் தனக்குள்ளே யாம்படி அவ்வருகே பெருத்திராநின்றது. சூழ்ந்து இத்யாதி - அந்தத் தத்த்வத்ரயத்தையும் வ்யாபித்துக்கொண்டு அதுக்கும்பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶமானது. விஷயந்தானே - விஷயந்தன்னிலே. இங்கே "தஜ்ஜவஸ்தஜ்ஜேஹஞ்சவாவாநந்த ஜ்ருஷ்ணவாயஜாயதே" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். எப்பொழுதும் இத்யாதி - எல்லாக்ஷணம், எல்லாநாள், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எல்லாவகைப்பட்ட கல்பம் கல்பந்தோறும் அவ்வோகாலங்களில் எனக்குள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன். "ஏபாவம்பரமே" என்கையாலே ஆசார்யபதநிர்வஹணார்த்தமாக வன்று. "நீசனேன்", "பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக", "தொண்டர்தொண்டன்", "ஓதவல்லபிராக்கள்" என்கையாலே க்யாத்யாதிகளுக்காகவன்று. "வீடுமின்முற்றவும்" என்று பலரைக்குறித்து உபதேஶிக்கை

* திருவாய்மொழி, அ, ச, சு. † ஷை ச, எ, உ. ‡ ஷை எ, ந, சு. § ஷை அ. ¶ ஷை கூ, கூ, கூ
** ஷை உ, ரு, ச.

களுககாகவனறு, "ஆஸ்ரயாக" (பரபக்ருயாத) எனறு ஒருவிதிபரதநதரரா யன
ஆனால், இது பினனை எததாலேயாவ தேனனில,—ஸவாநுபவபரகாஷ்ம இருநகிறபடி தா
அநுபவிதத விஷயம தனியே அநுபவிககுமதனறிககே யிருநதது, இனி நமககு போதயந
பரஸபரததுககு ஆளாவாராரேனறு ஸமஸாரிகள பககலிலே கணவைததார, தாம பகவ
விஷயததிலே பரவணராயிருககிறபபோலே அவாகள ஙபதாதிவிஷயஙகளிலே பரவணராயிருநத
கள, இவாகளநாததம பரிஹரிததலலது நிறகவொணணுதா யிருநதது, 'ஒருவனுககு வைஷ
வதவமுணடு, இலலை எனனுமிடம தனககே தெரியுஙகாண' எனறு சீயா பலகாலும அருள
செயவா, பிறாநாததங கணடால ஐயோ! எனறிருநதாலுகில 'நமககு பகவதஸமபநதமுண
எனறிருகக அடுககும, இததனையும படடிவோனுககெனறிருநதாலுகில, 'நமககு பகவதஸமபா
மிலலை யெனறிருகக அடுககு மெனறு இவாகளை இவா மீடகப பாாககிற வழிதானென? எனனி
இவாகள சேதநரா யிருநதாாகள, ஙபதாதிவிஷயஙகளில வாசியறிநது, தீயவை கழிதது, நலலன
பறறிப போருகிறதோன றணடாயிருநதது, அவறறினுடைய ஹேயதைதயையும, ஸாவேஸவரனுடை
உபாதேயதைதயையும இவாகளுககு அறிவிததால அவறறைவிடடு இவனைப பறற அடுககு மென
பாாதது, ஸாவேஸவரனுடைய நனமையையும, இவாகள பறறின விஷயஙகள அலபாஸதிரதவா
தோஷதுஷடஙகளெனனு மிடததையும, பறறுமிடததில வரும அநதராயபரிஹாரததையும, பற
மிடததில இனறு புதிதாகச செயயவேணடுவதொனறிலலை பழையஸமபநதததை உணர அமை
மெனனுமிடததையும, பறறுவாாககு அநுஸநதிககபபடுமே மநதர மினனதெனனு மிடததையும, அ

பர —(ஸ்ரூ ஸ்ரயாக எனறு) ஶ்ரணகொவமிஷதி [க-உ-கந] "தமெ
வமிதாநாவமஹாய மஹ்யக் ஸ்ஶரணமவித்தாயஶரஹீதாய । யெநாகூமம் வாராவு
வெடிமஸ்யம் ஸ்ஶரவாயதரம் தத்ஷெதா ஸ்ஷவிஷ்யாழ்" ஐதி "ஸ்ஶரவாய - ஸ்ஶ்ர -
யாதிதுயபூ:" ஐதி ஹாஷ்யகாரெண வாரெணவிமிதழ

யாலே "ஸ்ரூ ஸ்ரயாக" எனறு ஒருவிதி பாதநதராயல னெவனறபடி பரபக்ருயாத எனறது "ஸ்ஶரவா
தாாஜ்தத்ஷெதா ஸ்ஷவிஷ்யாழ்" எனகிற முணடோபநிஷச்சருதியில 'ஸ்ஶரவாய' எனகிறதுககு அ
ததவே சொனன வேதாாததஸஙகாஹவாகயததையாதல, "நாவமஹ்தரவாவிபெ ஸ்ஶ்ரஸ்ரயாக" எ
றததையாதல விவரணம தாம அநுபவிதத விஷயம இதயாதி "ஊவிதாஶ ஸ்ரணாவொயவஞூ
ஸ்ஶரவாழ் கயயஞுஸ்ஶரஹிதம் தாஷ்யவிஷாஸேச"இதி கீதாஸூதபபடுமே ஸததிதம வசனம அவவுட
போதயநதிபரஸபரததுககு" எனறது ஆனால அவாகள உசாததுணையாவாகளோ' எனன, நாம பகவதவ
யததிலே இதயாதி ஆனால அவாகளுககு உபதேஸிபபானென? எனன, தீாமுடைய தயாவிஷயததாலே யெ
கிறா - இவர்களநாததம இதயாதி பிறாநாததம பரிஹரிககவேணுமோ? எனன, ஒருவனுக்கு இதயா
அதாவது-"ஸாஹஹூஶவபூஹாஸ்ரிதாநாழ்"எனறவன இருநதால 'யஸ்ய ஸ்யஸாஶதஸ்யொஷாஸ
எனறு இவனுககு இருக்கவேணுமிறே யெனறு கருதது அடுககும - பாாபதம இததனையும படடிடுவ
னுககு - இவவளவு அநாததமும படககடவன பகவததைவலக்ஷணயஜஞாநகாநதமிலலாதவாகளை எவவழியாலே
ஙபதாதிவிஷயஙகளினினறும மீடகப பாாக்கிறா ரெனகிற ஙஙகையை அநுவதிககிறா - இவர்களை இவ
மீடக இதயாதி ஙபதாதிவிஷயஙகளில ரஸிகதவஜஞாநமடியாக மீடகபபாாககிறா ரெனறு ஙஙகைககு உததர
அருளிசசெயகிறா இவர்கள சேதநராய் இதயாதி "எலலையிலசெலவம்" எனறததைபபறற, ஸாவேஸவ
னுடைய நனமையையும எனறது "மினனினிலையில" எனறததைபபறற, அல்பாஸ்திரதவாதிதோஷது
டம எனறது "அதுசெறறு" எனறததைபபறற, அந்தராயபரிஹாரம எனறது "அடஙகுகவுளளே" என
தைபபறற, ஸம்பந்தததை யுணரவமையும எனறது "வணபுகழநாரணன" எனறததைபபறற, மந்தரமி

னுடைய பஜநீயதையையும அருளிசசெயயாநினறுகொணடு, இதரவிஷய வைராகயபூாவகமாக பக வதபகதியைப பணணி ஆஶரயியுஙகோ ளேனறு பரோபதேஶபரவருததராகிறா

முதற் பாட்டு.

வீடுமினமுறறவும, வீடுசெயது உமமுயிர்
வீடுடையானிடை, வீடுசெயமமினே

ஆ —பகவ தவயதிரிகத ஸாவவிஷய ஸஙகததையும விடடு இவவாதமாவை ஶேஷ த ஶேஷ ஸமாபபியுஙகோள, ஸமாபபிககு மிடததில இதனை உடையவனபககலிலே ஸமாபபியுங கோள, ஸமாபபணமாவது இவவாதமா அவனுககு ஶேஷமெனறு ஸமவதிககை யெனகிறா

ஒ —முதறபாடடில, பகவ தவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும அறவிடடு, ஸாவ ஶேஷியான எமபெருமான திருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோள எனகிறா

[வீடுமின] பறறினிற நிலததினுடைய தயாஜயதாதிஶயம தோறறுகைககாக முத லிலே விடுஙகோ ளெனகிறா [முறறவும] - பணடுபறறின விஷயஙகளில சில ஹேயபுமும, சில உபாதேயஙகளுமா யிருககிறனவலல, எலலாம தயாஜயமே 'வீடுசெயது' எனறு அநுபாஷிக கிறது பறறினவறறை விடுகையே பரயோஜகம போநதிருககசசெயதே அதுககுமேலே ஒரு நனமை உபதேசிககைககாக வெனனுமிடம தெரிகைககு [உமமுயிா எனறு தொடஙகி] உம உயிரை விடுமிடததில உறவிலலா நிலததிலனறிககே உடையவனபககலிலே விட இசையுஙகோள

ப —இதில, முதறபாடடில ஸகலேதரபரி தயாக பூாவகமாக ஹகவதவிஷயமான ஆதமஸமாபபணததை விதிசகிறா

முறறவும - பஜநவிரோதியான ஸாதயஸாதநஙகளெலலாவறறையும, வீடுமின ஸவா ஸநமாக விடுஙகோள, (அவைாவில நிலலாதே), வீடுசெயது அவறறை விடடு, உம உயிா உஙகளுடைய ஆதமாவை, வீடுடையானிடை - மோக்ஷநிவாஹகனை ஸவாமிபககலிலே, வீடு செயமமின விடுகைபபணணுஙகோள விடுகையினே யெனறுஞ சொலலுவா

இ —முதறபாடடில, ஹகவ தவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும விடடு ஸாவஶே ஷியான எமபெருமானதிருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோ ளெனகிறா

[வீடுமின] விடுமி னெனறபடி இ—னததை விடுஙகோ ளெனனுதொழிவா னெனி? எனனில,—சிறுபானை ஸாபபததைப பிடிததுகொணடிருநதால, விடடுககொளளெனறு பினனை யிறே ஸாபபமெனபது அதுபோலே விடுகிறவறறினுடைய தயாஜயதாதிஶபம தோறறுகைககாக முகலிலே விடுஙகோ ளெனகிறா உபதேஶம அதைடகாணமாயிருகக பஹுவசநததாலே சொல லிறறு - சிலா ஒருததாய அாததிககச சொலலுகிறாஅலலாமையாலும, அநாததம ஸாவஸாதாரண மாகையாலும, எலலாரையுஙகுறிததுச சொலலுகிறா எததைவிடுவதெனனும அபேக்ஷை யிலே "முறறவும" எனகிறா, "ஸுஹ்ருஜஜநாநிஷ்யஜநாவா:" சணடாலா குடியிருபபை பாாஹம

ணது எனகிறது "இறைசோமன" என்றததைபபறற, பஜநீயதையையும எனறது 'வீடுமினமுறறவும'' எனறததைபபறற, இதரவிஷயவைராக்யபூர்வகமாக எனறது "அநவைமபுகு" எனறததைபபறற, பக்தி யைபபண்ணி எனறது

னனுககு ஆககுமபோது சணடாலஸபாஸமுான பாாததமடைய ாயாஜயாநுறாா அஹஙகாரகாபபமாக ஸவீகரிதகவறறில தயாஜயமலலாதா விலவீ யெனனை இனி, "உமமு வீடுடையானிடை" என்ன அமைாதிருகக, "வீடுசெய்து" எனறு அநுபாவிககிறது விடு தானே பாயோஜநம போநதிருககை ராஜபுாரன சிறையிலே கிடநதால முடிசூடுவாகிலுமசி விடுகைதானே பாயோஜநமாயிருககுமிறே [உமமுயிாவீடுடையானிடை] உாராாகமா யும ஶரீரததையும உடையவனபககலிலே, உஙகளாரமானைத தனககு ராாமாகவுடையானப கிலே யெனனுதல உஙகளாதமாவை விடுமிடததில உடையவனபககலிலே யெனறு, சேஷி பாகனபககலிலே யெனனுதல [வீடு] விடுகையை, ஸமாபிககையை [இறையிலே இசையுஙகோள அவனநினைவு நிருபமாயிருகக நீஙகள் இசையாமையாலேயிறே இழநதுபோாத "யஜோவெவஸெதாராஜாயஸவெஷவாஜி ஹி தஃ । ஜெதமெ ஸிவாா வெஸோஙா ரோகஸாருஹஃ"

ஈடு —முதறபாடடு இதரவிஷயஙகளை விடடு, உஙகளுககு வகுததவிஷயததைபபா பாருஙகோள எனகிறா

[வீடுமின] "வீடுமின" எனறு ஒரு சொலலாயக கிடககவுமாம, விடுமின எனறுத நீடடி 'வீடுமின' எனறு கிடககிறதாகவுமாம முதலிலே 'வீடுமின' எனபானென? எனனில சிறுபராஜைகையிலே ஸாபபததைப பிடிததுககொணடு கிடநதால, போ நடடுககோடு நிறகசசொல பினனை 'ஸாபபம' எனபாரைபபோலேயும, ஒருவன கருஹததுசகுளளே கிடநது உறஙகாநி நெருபபுபபறறிப புறமபே எரியாநினறால 'புறபபடடுககோளகிடாய' எனறு பினபு 'நெருபபு' பாரைபபோலேயும, முநதுற விடுஙகோ ளேனகிறா ஜநமமரணஙகளுககு நடுவேயிறே இவைத நோவுபடுகிறது "த்யகதவாபுதராமஸசதாராமஸச" (தயகதவாபுதராமஸசதாராமஸச) என "பரிதயகதாமயாலஙகா" (பரிதயகதாமயாலஙகா) எனறும விடுகை முனனுககவிறே மு பறறினவாகளும பறறிறறு "வீடுமின" எனகிற பனமையாற சொலலுகிறதென? எனனில,— வன தாநதனுய வநதுநிறக அவனுககு உபதேஸிககிறு ரனறே, ஸமஸாரவேககாயம எலலா மோததிருககையாலே ஒருவரலலாவோருவருககாகிலும ருசி பிறககுமோ? எனறு எலலாககும

முதறபாடடு வீடுமின இதயாதி 'வீடுமின உமமுயிா வீடுடையானிடைவீடுசெயமமினே' எ மனவுந கடாகஷிதது அவதாரிகை - இதா விஷயஙகளை இதயாதி வகுதத விஷயததை யெனறது - 'உ யான' எனறததைப பறற

ஒரு சொல்லாய் "வீடுமின" எனறு ஒருஸபதமுணடாய விடுமினெனறததை யெனறது - "நீடடுவழி நீடடல குறுககுவழி குறுககல" எனற தமிழாமாயாதையைப பறற, இா னும பலிதாாத்தமொனறு முதலிலே - தயாஜ்யத்தைச சொலலாதே முதலிலே எனறு கூடடுவது பரிஹ சிறுபாஜை இதயாதி த்யாஜயவஸதுககளினுடைய கொளயாதிஸயந தோறறுகைககாக வெனறபடி. களுககு அாாத்தமேது? எனன, ஜந்மமரண இதயாதி தயாகததபூாவகமாக தயாஜயததைச சொனன முணடோ? எனன, தயக்தவாஇதயாதி "ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: । த்யக்த்வாபுத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" இதியுக்கா விபீஷணவசனம் "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச । பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச" இதி ... விபீஷணவசனம் உபதேஶம் அநுஷ்டானமாக வேணடியி பஹுவசநததாலே சொலலிறறு - சிலா தாநதாய ஆததிககச சொலலாமையாலும, அநாததம ஸாவஸதா மாகையாலும, எலலாரையும குறிததுச சொலலுகிறு ரெனனுமததை ஸஙகாபரிஹாரமுகேந அருளிச கிறா வீடுமினென்கிற இத்யாதி பன்மை பஹுவசநம வேக்காயம் - தளஷணயம முறறவும்

தேசிக்கிறார் எத்தை விடுவதென்னில்,— [முற்றவும்] சண்டாளிருப்பிடத்தை ப்ராஹ்மணனாக்கக்கும்போது சிலகூட்டிச் சிலகழித்தன்றே கொள்ளுவது, அப்படியே அஹங்காரமமகாரங்களாலே தூஷிதமானவற்றிலே சிலகூட்டி ஸ்கொள்ளவொண்ணாதே, ஆகையாலே, கட்டடங்க விடுங்கோ ளென்கிறார் [வீடுசெய்து] "வீடுமின்முற்றவும்" என்றாரகில் திரிய "வீடுசெய்து" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், — மேலொருபேறு பெறுவதிலும் இவற்றைவிட்டு நிற்கும் நிலைதானே பேறாகப் போருகையாலே விடுகையாகிற பேற்றைப் பெற்று என்கிறபடி, ராஜபுத்ரன் அழுக்குச்சிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம்பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமிறே [உம்முயிர்வீடுடையானிடை] இதுக்குப் பலபடியாக அருளிச்செய்வர் "யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்) என்கிறபடியே, உம் உயிரையும் அதினுடைய வீட்டையும் உடையவனென்னுதல், உம்முயிரை வீடாகவுடையவனென்னுதல், உம்முயிரை விடுமிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்குமிடத்தில், உடையானபக்கலிலே யென்னுதல், [வீடுடையான்] பரமபதநிலயன்பக்கலிலே யென்னுதல் [உம் உயிர்] அநித்யமான ஶரீரத்துக்கு நன்மைபார்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நான் நன்மைபார்க்கச் சொல்லுகிறது, அதுதானும் என்னுயிர்க்கோ? உம்முயிர்க்கன்றோ? [உடையானிடை] பொதுவிலே யுடையவனென்கிறார், ருசிபிறந்து 'அவனார்?' என்றால், "வண்புகழ்நாரணன்" என்பாராக அவன் உடையவனாய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும் 'நான் எனது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பாருங்கோள் அவன்உடையவனான பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவது, "யம:" (யம:) பராதேஶிகமான நியம

டங்க ஸாகல்யேந இப்படி ஸகலபரித்யாகத்தில் அடியேதென்ன, சண்டாளர் இத்யாதி இங்கே 'ஸஹ்ருதோ ஶிவஷ்டாயஶ:" "ஸஹந்த்ரஸாக்ஷ்யாயஶ:" இத்யாதிவிவக்ஷிதம் இத்தால் பகவத்வ்யதிரிக்த ஸாத்யாந்தரஸாத நாந்தரத்யாகத்தைச் சொன்னபடி மேல் ஒருபேறு இத்யாதி - விடுகைதானே பலமென்கைக்காக 'வீடுசெய்து' என்று அநுவதிக்கிறதென்றபடி விடுகைதானே ப்ரயோஜநமாமோ? என்ன இதுதான் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமென்னுமதை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே ஸ்தாபிக்கிறார் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி " நக்ஷத்ராணாம் ந ஜ்யாய நேந" இத்யாதி அழுக்குச்சிறை அழுகியேபோம்படியான சிறை பலபடியாக - நாலுவிதமாக அருளிச்செய்வர் - ஶ்ருதியிதி ஶேஷ: ப்ருதிவீஶாயமஹி ஶரீரமென்னும் அபிப்ராயத்தாலே சொல்லிற்று - "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" என்று அதினுடைய வீட்டையுமென்றபடி முந்தின யோஜனையிலே உடையவனென்றது - ஶரீரமாக வுடையவனென்றபடி த்ருதீயயோஜனையில், உம் உயிர - வீடுசெய்மினென்று அந்வயம் 'உயிர்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - அநித்யமான இத்யாதி 'உம்' என்றதுக்கு பாவம் - அதுதானும் இத்யாதி நாராயணனென்னாதே பொதுவிலே 'உடையான்' என்றது - ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக இவ்விடத்திலே "ஜநமேஜயனை வைஶம்பாயநர் 'ஸாகல்யேந பாரதகதையைச் சொல்லுகிறேன், கேள்' என்ன, 'அவகாஶமில்லை' என்ன, 'ஒரு த்யாயந்தான் கேள்' என்ன, 'அதுக்கும் அவகாஶமில்லை' என்ன, 'ஒரு ஶ்லோகந்தான் சொல்லுகிறேன்' என்ன, 'ஆனால் சொல்லும்' என்ன, 'த்ரௌபத்யா: ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷாத் ...ஶா நந்தனா! மோகம் ஹம்ஸநாதம் ...' என்று ஸார்த்தமாகச் சொல்ல, அதிலே ருசிபிறந்து 'கேஶக்ரஹணம் ஏது? வஸ்த்ரபங்கம் ஏது?' என்ன "ருசிபிறந்தபின்பு அடிதொடங்கி பாரதமெல்லாஞ் சொன்னாற்போலே ருசிபிறக்கைக்காக" என்பர்கள் பொதுவிலே - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லாமல் முந்தின அர்த்தத்தையும் இரண்டாமர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'வீடுசெய்மின்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவன்உடையவனாய் இத்யாதி உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு என்றது-உயிரைவீடாகவுடையவனென்கிறதைப்பற்ற ஸமர்ப்பணமாவதென்? என்ன, அவன்உடையவனான பின்பு இத்யாதி உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-யம இதி "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: । தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம:" இதி மாநவே தர்மஶாஸ்த்ரே யமயதீதி - யம: நிருபாதிகம் நியமநம் யஸ்யாஸ்தி ஸ: யம: என்று விவக்ஷிதமென்னும் அபிப்ராயேணாஹ - பராதேஶிக இதி பாபவதீதி "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா ...

ந்தத்தையுடையவனையன்று சொல்லுகிறது, "ப்ரபவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:" (ப்ரபவதி ஸம்யமநேமாமபிவிஷ்ணு:) என்று அவன் தன்னையும் நியமிக்குமவனாயிற்று, இவன் "வைவஸ்வத:" (வைவஸ்வத:) விவஸ்வானுடைய குலத்திலே பிறந்தவனென்னுதல், ஆதித்யானந்தரவஸ்தத்தி னென்னுதல் "ராஜா" (ராஜா) - அவனைப்போலே "த்வம்வச" என்கை யன்றிக்கே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருக்குமவனாயிற்று, இவன் "ய:" (ய:) அந்தர்யாமிப்ராஹ்மண ஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தி "தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:" (தவைஷஹ்ருதிஸ்தித:) - அவன் எங்குற்று னென்ன, கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து "ஆட்சியில் தொடர்ச்சி" என்றிருக்கிறான் ஆனால், செய்யவேண்டுவதென்? என்னில், "தேந சேத் அவிவாதஸ்தே" (தேநசேதவிவாதஸ்தே) உடையவனாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத முண்டாகில் இத்தால் பேறென் என்பாயோ? "மா கங்காம் மா குரூந் கம:" (மாகங்காமமாகுருநகம:) ஒருதீர்த்தந் தேடிப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரந் தேடிப்போதல் செய்யவேண்டா, அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுகையாவது நிஷித்தத்ரவ்யத்தை உள்ளேவைத்து * மெழுகூட்டினவோபாதியிறே உடையவனுக்கும் உடைமைக்குந் தக்கபடியிறே ப்ராயஶ்சித்தமும், உடையவன் ஸர்வேஶ்வரன் த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஆத்மத்ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது அபஹரித்த த்ரவ்யத்தைப் போகட்டு ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணவேணுமே போகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியு மில்லையே ஆகையாலே, நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடுசெய்ம்மினே வீடு ஸமர்ப்பிக்கை அதாகிறது இசைகை (க)

தேநயா த்ராஸ்ஸஜகலோகஸ்திதாஸ்தே நியாமக: । ஸர்வம்ஸ்வஸ்மௌரிந வஸ்தஜ: ப்ரபவதி ஸம்யமநேமமாபிவிஷ்ணு:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்ருதீயேம்ஶே யமகிங்கரஸம்வாதே வைவஸ்வத: என்றதுக்கு கோத்ராபத்யத்தில அண்ப்ரத்யயமாதல், ஸம்பந்தார்த்தே அண்ப்ரத்யயமாதலென்றுஇரண்டார்த்தமுங் கண்டு கொள்வதென்கிறார் - விவஸ்வானுடைய இத்யாதி ரஞ்சயதீதி ராஜேத்யபிப்ராயேணாஹ - அவனைப்போலே இத்யாதி "வஶ:" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்டிலையோ என்றது ஆட்சியாவது-ஶேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமான அடிமையைக்கொள்ளுகை தொடர்ச்சியாவது-ஹ்ருதயாந்தரவஸ்திதி "அவிவாதஶ்சேந்நாம:" என்கையாலே, விவாதிக்கில கங்காதிகமநமும் அகிஞ்சித்கரமென்னுமத்தை ஸ்வருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் அஹங்கார இத்யாதி,சேச்சப்தஸூசிதோயமர்த்த: அத"கேஷத்ரஜ்ஞேஶ்வரஜ்ஞாநாதிஶுத்திபரமா ததா", "யஸ்யைஷஷ்ஜஹார ஜ்ஞாநம் நஸ்வரஷிதகேஶவம் । நஷேஷ தாம் பாபாந்தீயே ஷாமதிஸம்ஸரிணாமவி" இத்யநுஸந்தேயம் 'மெழுக்கூட்டின' என்று பாடமானால், மேழுத்தகை - பூசுகை இத்யர்த்த: இது பாபவிமோசகமானமாத்ரமன்றிக்கே வேறு இதுக்கு ஸ்வருப ப்ராயஶ்சித்தமுமில்லையென்கிறார் - உடையவனுக்கு இத்யாதி ப்ராயஶ்சித்தமுண்டானாலும் அதிகாரியில்லை யென்கிறார் - அபஹரித்த இத்யாதி "த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானம்" என்கிறவிடத்தில - "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "த்ருணகாஷ்டாபஹாரேண யோதோஷ:பரிகீர்தித: । ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரேண தாவாநேவஹ்வேத்யஸௌ । ஸர்வாகஷ்டாபஹாரேண" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் போகடுகிற த்ரவ்யம் இத்யாதிக்கு-போகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே உடையவனாயிருக்கிற ஈஶ்வரன் பக்கலிலே போகடுகையாவது அவனதென்றிசைகையான படியால்,பின்னை யிசைந்தால் தான் அவனதினனாய் தானென்று ஒரு ஸ்வதந்த்ர னில்லாதபடியாலே ப்ராயஶ்சித்தாதிகாரியில்லை யென்றபடி ஆகையாலே யென்றதுக்கு - 'அவனுடையவனன்பின்பு" என்ற பூர்வதவாக்யத்தோடே ஸங்கதி ஆத்தத்தத்வம் இதுவான பின்பு நீங்களும் இப்படியே செய்யுங்கோளென்னும் ஆஶயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - நீங்களும் இத்யாதி நீங்களுமென்ற ஸமுச்சயம் - ஸ்வதவேகாநுஸந்திக்கிற ஈஶ்வரனோடே "வீடுஇசைமின" என்று இருபத்துநாலாயிரத்தில பாடம், "வீடுசெய்ம்மின" என்று இவ்விடத்தில பாடம் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் - பகவதாஶ்ரயணம், இப்பாட்டுக்கு ப்ரமேயம் - ஸகலேதரபரித்யாகபூர்வகமாக பகவத்விஷயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் முற்றவும் வீடுமின, வீடுசெய்தியாரப்ய க்ரமேண அந்வய: (க)

---

* 'மெழுக்கூட்டினால்' என்று ஒரு பாடமுண்டு என்பது, அரும்பதத்தா லேறபடும

இரண்டாம் பாட்டு.

மினனினநிலையில, மனனுயிராககைகள்
எனனுமிடததிறை, யுனனுமினநீரே

ஆ -(மினனினநில) சிரகாலவாஸிதமான விஷயஙகளை விட முடியுமோ? எனனில, இவவாதமஸமபநதியான ஶரீராதி பராகருத விஷயஙகளினுடைய அஸததிரதவாதி தோஷஙகளை நீஙகளே ஆராயநது உணருஙகோள , உணரவே எளிதாக விடலாம எனகிறா

ஒ —இரணடாமபாடடில, நெடுஙகாலம பழகின விஷயஙகளை விடவொணணுமோ? எனனில, அஸததிரதவாதி தோஷஙகளை அநுஸநதிககவே விடுகை எளிது எனகிறா

[மினனினநிலையில] மினனுககுளள நிலையு மிலலை யெனகிறது, அஸதிரமாயிருகதே ஸதிரஙகளபோலே சிலநாள செலலுகிலுஞ செலலு மெனறவாறு [மனனுயிராககைகள] ஆதமா தான தனககு உபாதேயமாகக கொணடு விடே னெனறு பறறிககிடககிற தேஹஙகள 'உயிா' எனகிற ஏகவசநததுககும 'ஆககைகள' எனகிற பஹுவசநததுககும கருததது ஓராதமாவே காமாநுகுணமாக அநேக தேஹஙகளிலே நலிவுபடு மெனறு தோறறுகைககாக [எனனுமிடததது எனறு தொடஙகி] எனனும இஸதலததில தோஷபபரபபெலலாம அநுஸநதிககவேணடு வதிலலை, தோஷததினுடைய ஏகதேஶாநுஸநதாநததாலே விஷயஙகளில வைராககியம பிறககும [நீரே] தோஷாநுஸநதாநததுககு பராபேகைஷயிலலை, உஙகளுககே அநுஸநதிககலாம

ப —அநநதரம, தயாகபுநதி ஸௌகாயததுககாக தயாஜயஙகளுடைய நிலையாமையை அருளிசசெயகிறா

உயிா ஆககை, மனா (தனககு அபிமததமாகச) செறிநத, ஆககைகள பநதகஶரீரங கள, மினனின மினனிலுஙகாடடில, நிலை இல தோனறியே மாயககடவதான நிலைமையும உடையவலலவா யிருககும, எனனுமிடதது எனறுசொலலுமபடியாதலில, நீரே நீஙகள, இறை ஸவாமியை, உனனுமின மநநமபணணுஙகோள "மனனுயிராககைகள" எனறு ஆதமாவுககு மாறிமாறிவரு மாசகைக ளெனறுமாம "இறையுனனுமினீரே" எனறு "நீரே நிலையாமையைச சிறிது நிருபியுஙகோள" எனறுஞ சொலலுவா, இது பூாவோததமான இரணடுபாட டிலுஞ சொலலுகிற பகவதாஶரயண பாயநதைககுச சேராது

இ —இரணடாமபாடடில, நெடுஙகாலம பழகின விஷயஙகளை விடவொணணுமோ? எனனில,—அஸததிரதவாதி தோஷஙகளை அநுஸநதிககவே விடலா மெனகிறா

[மினனினநிலையில] மினனுககுளள நிலையு மிலலை, "ஸ‌ர்வ ஏவ உபவாஸ்தராஶா: ... ... " அது தோறறி நசிககும, இது காலபததிலே நசிககும, தோறறிநபோகே மாயககடவதா யிருபபமிகாரு வய வஸதை உணடு அதுககு, இது சிலநாளிருககிலும இருககும அஸதிரமெனறு ஹிததில பரவாதநிசகவொடடாது ஸதிரமெனறு விஶவஸிககபபணணி நசிககும [மனனுயிராககைகள]- உயிா மனனி விடேனெனறு பறறிககிடககிற ஶரீரஙகள, நிதயனான ஆதமாவினுடைய ஶரீரங்க ளெனனவுமாம 'உயிா' எனகிற ஏகவசநததுககும, 'ஆககைகள' எனகிற பஹுவசநததுககும கருததது ஓராதமாவே காமாநுகுணமாக அநேக ஶரீரஙகளிலே நலிவுபடடுபபோருகிறு னெனறு தோறறுகைககாக, "மகிழலகொனறேபோல", "வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநி" அனறிககே, ஜாதயேச

வசநமாகவுமாம [என்னுமிடத்து] என்னும ஸதலத்தில, என்னும இவைா ரதஙிலே யொன வுமாம, ஆனபின்பு என்னவுமாம [இறையுன்னுமின] இதினுடைய தோஷம எலலாட அறியவேண்டா, ஏகதேசாநுஸநதாநத்தாலே விரகதி பிறககும [ரீசே] ரீ பாஷாநுஸநதாநக துககு ஶாஸதாம வேண்டா, தோஷம பாதயக்ஷமாகையாலே உலகளுக்கே தெரியும

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு ஹகவதவயதிரிகத விஷயங்களை விட்டு ஸாவேஶவரனை எம்பெருமானபக்கலிலே ஆதமஸமாபபணம பண்ணப பாருங்கோ ளெனறா முதறபாட்டில,'பகவத வயதிரிகத விஷயங்களை விடச சொலலாநினறீா, அநாதிகாலம வாஸனைபண்ணிப போநதவற்றை இப்போதாக விடப்போமோ?' என்ன,—அவற்றினுடைய தோஷதாஶநம பண்ணவே விடலா மெனகிறா, இதில

[மினனின நிலையில] மினனுபாதியும நிலையுடைததலல அலபமாய் அஸதிரமா யிருககுமிறே அது, இதுவும அஸதிரமாயிருக்கச்செய்தேயும ஸதிரபுததியைப பிறபபித்து, அநாததத தோடே தலைகட்டுவிததுவிடும சநதநபராநதியாலே நாறறம குளிாததி மெனமைகளைககொண்டு ஸர்பபததினமேலே கையை வைததுககொண்டு கிடநது உறஙகாநினறால, ஒருதாமிகன 'இது ஸாப பங்கிடாய' என்று அறிவிததால, பினனை அதினினறுங கைவாஙகியலலது நிறகவொண்ணாதிறே, அபபடியே இதரவிஷயங்களிலே போகயதாபுததிபண்ணிப்போருகிற இவனுககு 'இது அலபம, அஸ்திரம' என்று இதினுடைய தோஷதர்ஶநததைப பண்ணுவிககவே விடலாயிருககுமிறே [மன னுயிராககைகள] உயிர்மனனுகிற ஆககைக ளெனனுதல, நிதயமான ஆதமவஸது பரிகரஹிககிற தேஹஙக ளெனனுதல் திறநதுகிடநத வாசலகளதோறும நுழைநதுதிரியும பதாததமபோலேயிறே இவன திரிவது, மகிழலகொனறேபோல மாறும பலயாககையிறே, ஓரலகுதானே காணிஸதாநததிலே நிறபது கோடிஸ்தாநத்திலே நிறபதாமிறே அபபடியே ஓராதமாதானே காமபேததாலே தேவாதி தேஹபேதஙகளைப பரிகரஹிககுமிறே அனறியே, 'உயிா' எனகிற ஏகவசநம் ஜீவாநந்தயததுககு

இரணடாமபாட்டு - மின்னின் இதயாதி கீழே தயாஜயததைவிட்டுக விடுமகோ ளெனறு சொலலி, அநநதரம அலபாஸதிரதவாதிதோஷஙகளைச சொலலுகிறதுகககு பரயோஜநம ஸமஸாரிகளுககுபபிறநத ஶஙகை யைப பரிஹரிககை யெனகிறா - பகவதவயதிரிக்த இதயாதி

"எலலையேதுவமைமீககம" என்று தமிழாசொனனபடியே பஞசமிககு அநேகாநத முண்டாகையாலே இவவிடததில உபமாநதே பஞசமி யெனகிறா - மின்னுபாதியும் இதயாதி நிலை - ஸவஹாவம நிலையுடைத் தலலாமை எபபடி? என்ன அல்பமாய் இதயாதி யதவா, மினனிறகாட்டிலெனறு அாததாநதாமாதல ''மஹெ...'' இதயாதி மின தோறறி மறையும, அதுவு மிலலை இதுகவெனறு வயாகயாநததில ஆததம போகயதாலபதை - அலபதையாவது யதவா, அலபமாய இதயாதிககு - அலபாஸதிரதவாதி தோஷமுணடா யிருககசசெயதேயும, ததபாகாஶததவகுணமுணடிறே மின னுககு இதுககும அநதத தோஷமுணடாயிருககவும ததபாகாஶகதவரூபகுணமுமிலலை யெனறபடி தோஷதா ஶநமபண்ணினால விடலாமோ? என்ன, சந்தந இதயாதி அநாதிகாலவாஸிதமான வஸதுககளினுடைய தோஷங களை தாபிததால ஸுஶகமாக விடலா மெனறபடி இதுககு அவதாரிகையோடே சோததி உயிர்மன்னுகிற ஆக்கைகள் - ஆதமாவைபபறறி விடே டுெனறிருககிற ஶரீரஙகள தவிரியாததத்துககு, மன்னுகை - காலத தோடே பொருநதுதல, நிதயமான வெனறபடி 'உயிா' என்று ஏகவசநமாயிருகக 'ஆககைகள' எனகிற பஹு வசநம சேருமபடி யென? என்ன, திறந்துகிடந்த இதயாதி நுழைந்து பரவேசித்தது திரியுமபதார்த்தம் - ஶவா ஓராதமாவே அநேகஶரீர பரிகாஹம பணணுமெனனுமதுககு பரமாணம மகிழலது இதயாதி மகிழலது - மகிழமவிரை உகதாாததததை உபாதத பரமாணருடமாககி அருளிசசெயகிறா - ஓரலகுதானே இதயாதி அதாவது ஜ்யோதிரவிததுக்கள மகிழமவிரையை அலகாக வைததது எண்ணக கடவாகளிறே, அவாகளமூநதற காணிஸதாநததிலே வைததது, பினனை பததுஸதாநததிலே வைதது நூறுஸதாநததிலே வைதது, கோடி ஸ்தாநத்திலே வைதது இபபடி வாககடவிறே, அததைச சொனனபடி அதா '' ...''

உபலக்ஷணமாய, ஆதமாககள பரிகரஹிககிற ஶரீரங்க ளெனனவுமாம [எனனுமிடததுு] ஹக வததுணஙகளைப பரிசசேதிககிலும பரிசசேதிககப போகாதாயிறறு தோஷபபரபபு, இவவிடையாட டததுு எனறபடி [இறையுனனுமின] இதிலே அலபததை ஆராயுஙகோள [நீரே] இது தனககு ஒரு பரமாணுபேக்ஷையு மிலலை, ஸதாசாரயோபதேஶமும வேணடா (உ)

மூன்ரும் பாட்டு.

நீரநுமதெனறிவை, வேர்முதலமாயததுஇறை
சேர்மினுயிரககதன, நேர்நிறையிலலே

ஆ—(நீர) ஆகமநாஶகரமான அஹஙகார மமகாரஙகளை ஸவாஸநமாகவிடடு ஸர வேஶவரனை ஆஶரயியுஙகோள, இவவாதமாவுககு அததோடொததசீரியதுு ஒனறு மிலலை யெனகிருர

ஒ—மூனருமபாடடில, தயாஜயததைச சுருஙக உபதேசிககிருர

[நீரநுமதெனறு] அநாததசாமான அஹஙகார மமகாரஙகளைச சொலலுகிறது [இவை வேர்முதல மாயததுு] அஹஙகார மமகாரஙகளகான செவவாநினறனவேயாகிலும, ஆசாரயர ஸவாபராசுயததாலும, பராஸதாபபாஸததின மிருதியாலுமாக இவை அபுருஷார்தத மெனறு அதயவஸிககை இவறறினுடைய வேர்முதல மாயககையாவது ஸவாஸநமாக இவறறை விடடு எமபெருமானை ஆஶரயிககை துஷகர மாகையால இதுவே பொருளாகை உசிதம [இறை எனறு தொடஙகி] - ஸர்வேஶவரனை ஆஶரயியுஙகோள, ஆதமாவுககு அததோடொககும சீரியதுு இலலை சீரியதாவதுு - ஹிதமும, பரியமும

ப—அநநதரம, தயாகபரகாரததை ஸஙகரஹேண அருளிசசெயகிருர

நீரநுமதெனறிவை (ஆகமாதமீயஙகளிலுணடான) அஹஙகாரமும மமகாரமுமாகிற இவறறை, வேர்முதலமாயததுு ருசிவாஸனைகளாகிற பககவேரோடே முதலறுததுு, இறை- ஸவாமியை, சேர்மின சேருஙகோள, உயிரககு ஆதமாவுககு, அதனநேர் அததோடொதத, நிறை இலலை நிரபபமிலலை

இ—மூனருமபாடடில, அநாதிகாலம பறறிபபோநத விஷயஙகளை விடுமபோது பற றின காலமெலலாம வேணடாவோ தனிததனியே விடுகைககு? எனனில,—அது வேணடா, எளி தாக விடலாமெனறு தயாஜயததை இரணடாசாரததாலே சுருஙக உபதேசிககிருர

வகாரேணா ஹுஜயொஃகாகணிகாவஸவண-ரகொடூாஃ"இதயாதயநுஸநதேயம 'தேஹபேதஙகளைப பரிகரஹிககுமிறே'-அதர "வாஸாஂஸி ஜீணா-நி" இதயாதி தாஷடவயம இறே இதி ஶருதிஸமருதி பரஸித்தி விவக்ஷிதா ஶிழலததருஷடாநதேந தததஸததாக பரவேஶஸய அநபாதீநதவம ஸூசயதே 'அனறியே' எனகிற யோஜனையும 'உயிர்மன்னுகிறவாககைகள' எனகிற பாதமயோஜநாஶேஷம யோஜநாநுயஸய மூலம வசகவவநவாரஸ்ஹஸாநாயஸ அிர்பயொஜநாயாஂநிக்ஹெவாகெஃ ஹ்யொஜநஂ தெஹமாதவிகெஃ என்னுமிடததுு - எனனும இவவாததததிலே 'எனனுமிடம' எனனு போதே தோஷபாஹுலயம ஸூசிதம எனனுமிடததிறையுனனுமின' எனறததால பலிதம - பகவதகுணங் களை இதயாதி இவவிடையாடடததுு - அஸமிநவிஷயே, இதிலே அல்பததை யிதி - தாவகாநதரேண விடலா மெனறபடி 'நீரே' எனகிற ஏவகாராாததம இதுதனக்கு இத்யாதி தோஷம பாதயககமாகையாலே யெனறு கருததுு உயிர்மனனுககைகள யினனினிலையில, எனனுமிடததுு நீரே இறையுனனுமின இத்யவயஃ (உ)

[நீா நமது] அநாததகரமான அஹஙகாரமமகாரஙகளை 'நான, எனனது' என்னும் அாததததைப பிறாககு உபதேசிககபபுககால 'நீஙகள' எனறும, 'உஙகாது' எனறுமிறே சொல லுவது அதாகிறது - அநாதமநயாதமபுததியும, அஸவே ஸவததவபுததியும 'நான, எனனது எனனிலனா வேமிறே "அநாதமநயாதமபுததிர்யா அஸவே ஸவமிதி யா மதி: । அவிதயாதருஸமபூதிர்பீஜமேததத் த்விதாஸ்திதம்" எனறு ஸமஸாரபீஜததையும, "அஹஙகாராபிமானோத்தைர் ஸௌஸம்ஸாரஹேதுஜ:" எனறு பரிஹாரததையும சொலலிறறிறே [இவை வேர்முதலமாயததது] இவறறை ஸவாஸநமாகப போககி இது 'ஊர்த்வநாலிகேறுஸ' போலே ஈவசாம இவை வேராக விடுமபோது ஸதவததவிஷயததைபபறறி விடவேணும, அவனைப பறறுமபோது இவறறை விடடலலது பறறவொணணாது, ஆகையாலே, இநதரேதராஶ்ரயகரஸநம ஆனால், இதுககுப பொருளென? எனனில,— ஆசாரயஸேவையாலும ஶாஸதராபயாஸத்தாலும இவை அபுருஷாாததமெனறு அதயவஸிககை இரணடுவருககும வேர நினறால ஒனறிலே குடடமிடடுப பெருஙகாயததை வைததால மறறையது நிறக இது காமததாலே உலாநதுபோமாபோலே இநதஜஞாநம பிறநதால இவை ஸவகாாயம செயயமாடடாது, "பீஜாநயகநயுபதகதாநி" இதயாதி ரகஷகன அவஸர பரதீகஷனாயிருககை இவனபககலிலே விலககாமை யுணடானால விரோதி போகைககுத தடடிலலை யெனகை [இறைசேமின] - ஸாவேஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுஙகோள கெடுமரககலம கரைசோநதாறபோலேயிறே ஸமஸாரிககு பகவதஸமாஶ்ரயணம [உயிாககு அதன நோநிறையிலலே] ஆதமாவுககு அதநோடொததச சீரியதுஇலலை பாகமததில ஹிதமாய உதாககததில பரியமாயிருககும நோ ஒபபு நிறை மிருதி ஒதரஷம மிககது மிலலை யெனனவுமாம "ஸமஸாராணவமகநாநாம"

ஈடு —மூனறாமபாடடு 'தோஷதாஶநமபண்ணவே விடலா மெனறா, காலம அநாதி, மேல அநநதமாயிராநினறது, பறறின காலமெலலாம வேணுமிறே விடுகைககும' எனன, தயாஜயாம ஶததைச சுருஙக அருளிசசெயகிறா, ஸமஸாரபீஜம இனனதெனறும, அதுககு பேஷஜம இனன தெனறும அருளிசசெயகிறா

[நீா நமது] அநாததகரமான அஹஙகாரமமகாரஙகள நான எனனது எனனுமததைப பிறாககு உபதேஶிககுமபோது "நீா நமது" எனறிறே சொலலுவது, நான எனனது எனறு தமவாக காலே சொலலமாடடாரே, நாகககு வேமெனறு 'எனனுடைமை' எனனுமது, வேணுமாகில தவிரு கிறுன, 'நான' எனனுமது தவிருமபடி என? எனனில,—இவன அஹமெனறல ராவணாதிகள

மூனறாமபாடடு - நீா நுமது அஹஙகாரமமகார நிவருததியையும பகவதஸமாஶ்ரயணததையுஞ சொலலுகிறதுககு பரயோஜநததை ஶஙகாபரிஹாரமுகேந தாஶிபபிககிறா - தோஷதாஶநம இதயாதி காலம அநாதி அநாதிகாலாாஜிதமானதை விடககூடாதிறே யெனறு ஶஙகை, அநாதிகாலமாக ஆாஜிததததாகையாலே விடுகைககு அத்தனைகாலம வேணு மெனகிறீரோ? ஆகில, அநநதகாலமுணடேயெனன, அத்தையநுவதிதது, உணடெனகிறது மெயயே, அதிற குறையிலலை, அது விடுகைககே போருமததனை, ஆஶ்ரயணததுககுக கால மெஙகேயெனறு ஶஙகிததுப பரிஹரிககிறா - மேல் அநந்தமாய் இதயாதி சுருங்க ஸஙகரஹமாக சுருஙக அருளிசசெயதபடியைக காடடுகிறா - ஸமஸாரபீஜம இதயாதி 'நீா நுமது' எனகையாலே ஸமஸாரபீஜம 'வோமுதலமாயதது' எனகையாலே - பேஷஜம அதுக்கு - ஸமஸாரததுககு

நான, எனனது எனறனறே அஹஙகார மமகாரஙகள இருபபது? எனன, நான் என்னது இத்யாதி பரிஹாராநதரம-நானெனனெனறு இதயாதி வேமததமாம இது கவௌாயாபிபராயம பாாருகி பாாருத விஷய மமகாரம விடலாம,நானெனனுமது ஸவரூபாநுபநதியாகையாலே அஹஙகாரததை விடுமபடி யென? எனறு ஶஙகிககிறா, என்னுடைமை இத்யாதி தவிரும்படியென்னென்னில்-நானெனனுமது அஹமாததாநுபநதியா கையாலே தவிருமபடி யென? எனனி லெனறபடி பரிஹாரம இவன் அஹமென்றல் இதயாதி நானென்று

நான எனறுறபோலே பிறருடைய நானைத தவிரததுககொணடிறே யிருபபது, தேஹததில அஹம புததி பணணிபபோருமது தவிரவேணுமே! [இவை வேரமுதலமாயதது] இவை வேரமுதல மாயககைகயாவதேன? எனனில, இது அபுருஷாரததமெனனும பரதிபததியைச சொனனபடி. இரணடு வருக்ஷம தனனிலே சேரநினறால, ஒனறிலே தோளைததுப பெருங்காயததை வைககச சில நாள ஒனறுபோலே நினறு, பினனை படடுபபோகாநினறதிறே, அபபடியே அஹஙகார மமகாரஙகள தயாஜயமெனனும பரதிபததி யுணடாகத தனனடையே ஸமஸாரம அடியறறு நிறகும "அநாத்ம ந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதியாமதி: । அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத்த்விதா ஸ்திதம்" (அநாதமநயாதமபுததிரயா அஸவேஸவமிதியாமதி: - அவிதயாதருஸமபூதிபீஜமேதததவி தாஸததிதம) எனறு ஸமஸாரபீஜமுஞ் சொலலி, "அச்யுதாஹந்தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம்" (அசயுதாஹநதவாஸமீதி ஸைவஸமஸாரபேஷஜம) எனறு பரிஹாரமுஞ் சொல லிறறிறே, ரக்ஷகனுனவன அவஸரபரதீக்ஷகனுயிருகக, இவனபககலிலே விலககாமை யுணடானால விரோதி போகைக்குத தட்டிலலை யெனகை [இறைசேரமின] அபராபத விஷயஙகளை விடடு வகுத்த சேஷியானவனைப் பறறப் பாருஙகோள "சேரமின" எனகிறாாகாணும, கெடுமரககலம கரைசேரநதாறபோலே யிருககையாலே ஸமஸாரிககு பகவதஸமாஶரயணம [உயிரககதனோ நிறை யிலலே] இததோடொதத சீரியதிலலையெனனுதல, நேரெனறு ஒபபாய, நிறையெனறு மிகுதி யாய, உயிரககு இததோடொததுதும மிககது மிலலை யெனறுமாம பரதமததில *(ஔஷதமபோலே ஸமஸாரிகளுககு பகவதஸமபநதம) ஹிதமுமாய, உததாககததில பரியமுமாயிருககும நிதயமாய ஜ்ஞாநாநநதலக்ஷணமான வஸ்துவுககு இததோடொககுஞ் சீரியதிலலை, "ஸம்ஸாரார்ணவமக்ந

போலே-ஸவதநதரோஹ மெனறுறபோலே பிறருடைய ஈஶ்வரனுடைய "உதத்ஸ்வாராஷ்ட்ர:" "பிறாநனபொருள" எனனககடவதிறே ஆக, இததால 'ஆத்மநோஷ்டநதோஷாய மமேவாஹமிதிபி ஜோஹ்ரிஜ । அநாத்மாத்மவிஜ்ஞாநம் மமேவாஹமிதி லக்ஷண:" எனகிறபடியே தேஹாதமாபிமாந ஸவாதநதரயாபிமாநரூப தவிவிதாஹஙகாரநிவருததி வேணு மெனறபடி இவை வேர்முதல்மாய்த்து-இவறறை ருசிபரகருதிகளாகிற வேரோடும் பக்கவேரோடும் மாய்த்து 'வேர, முதல' எனகிற இரடடிபபாலே ஸவாஸந நிவருததியைச சொலலுகிறது பரதிபததிமாதரம போருமோ? எனன,இரணடுவருக்ஷம் இதயாதி தாருஷடாநதி கததில அஹஙகாரமமகாரஙகள ஒருவருக்ஷம, ஆத்மா ஒருவருக்ஷ மெனறு கணடுகொளவது அவதாரிகைககுச சேர பரமாணதவயம அநாதமநி இதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ஷஷ்டாம்சே காணடிககயமபரதி கேசித்வ ஜோக்தமிதம 'அநாத்மநி தேஹே யா ஆத்மபுத்தி:, அஸ்வே ஸ்வமிதியா மதி:, இயம் அவித்யாதரு ஸம்பூதிபீஜம்' அவித்யாவித்யாநமானகாமம காமமாகிற வருக்ஷததினுடைய உதபததிககு விதையாயிருககு மெனறபடி "நவ்யாவய தீக்ஷ்யநத:" எனறதைபபறற, ரக்ஷகனுன எனறது "தவாஸ்மி" எனறதைபபறற, விலக்காமை எனறது 'நீரநுமது' இதயாரபய 'சேரமின' இதயந தஸய ஸாவமாஹ - அபராபத இதயாதி பறறுமின எனனுதே 'சேரமின' எனறதுககு ஸாவம - சேர்மின் என்கிறர் இதயாதி கெடுமரககலம - கெடுமரககலததிலுளளார கரைசேரநதாறபோலே யெனறபடி, இததால, மரககலததை ஆலமபநமாகக கொண்டன்றே, வாயுவஶாத கரைசேருகிறது, அபபடி விஷ்ணுபோதமான ஈஶ் வரன கருபாவானுயககொணடு கடததுமெனறபடி மாக்கலம்-ஓடம இநதோடொதத இதயாதி நேரெனறு-ஒபபாய, நிறையென்றத்தாலே சீர்மையாய், விலக்ஷணமான ஆதமவஸதுவுககு இததோடொதத சீரியதிலலை யெனறபடி ஆததவயபலிதம - பரதமததில் இதயாதி இததால "விஷயேஷ்வியம் யோ ஶாஸ்த்ரேஷு தாவத்ஸ்வபி ஸ்வர்ண விஷயசித்தவம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்" எனகிற விஷயஙகளை வயா வாததிககிறது உததரீககததில உததாகாலததிலே முகதின ஆததததிலே நோக்காக 'உயிரககு' எனற பதததுககு வாஸனை - நிதயமாய் இதயாதி ஸிம்ஹாவலோகநயாயேந, "மரக்கலமகரைசேரநதாறபோலே

---

* குண்டலிதகாநதம - சில ஸ்ரீகோசஙகளில இலலை

ஙாம" (ஸமஸாராரணவமகநாநாம) இதயாதி "விஷ ணு வொதம"(விஷணுபோதம) இககரை யும அககரையும ஒனறுயினறு அவவருக கடததும ஓடம (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இலலதுமுளளதும, அலலதவனுரு
எலலையிலாநலம, * புலகுபறறறறே

ஆ — (இலலதும) தயாஜயமாகச சொலலபபடுகிற பாகரு ந விஷயஙகளிற காடடில ஸமாஶரயணீயமாகச சொலலபபடுகிற விஷயம ஏனறு மிருககிலனறோ இதைதவிடடு அதனைப பறறவவ தெனனில,—ஹேயபாதயசேதயா சலயாணைகதாநயா இரணடு சோராமாரதநஙகளிற காடடில அதயநத விலகஷண ஸவரூபனுய, ஸவாபாவிக கலயாணகுண விஶிஷடமுமாகையாலே நிரவதிக ஹோகய பூதனுயாயிறறு இவன இருபபது, ஆகலால, இநத ஹேயமான விஷயஙகளில ஸஙகததைவிடடு அவனைப புலகு எனகிறார

ஒ — நாலாமபாடடில, பறறபபடுகிற விஷயததின நனமை சொலலுகிறார

[இலலதும எனறு தொடஙகி] ஸவரூபமலலாமையாலே இலலையெனனலாமபடி இருககிற அசேதநததின தனமையும, ஸவரூபமானவையாலே உணடெனனலாமபடியிருககிற சேதநாபடியும மனறிககே யிருககும அவனஸவரூபம, அவன ஸவரூபநதா னிருககுமபடி எஙஙனே? எனனில,—[எலலையில எனறு தொடஙகி] அஸஙகயேய கலயாண குணஙகளை யுடைததாயிருககும, புறமபுளள ஸஙகததை விடடு அவனை ஆஶரயி 'புலகு' எனகையாலே, ஆஶரயணம இனியதெனறு கருதது

ப — அநநதரம, இபபடி தயாகபூரவகமாக பஜநீயமான வஸதுவினுடைய ஸவரூப வைலகஷணயததை அருளிசசெயகிறார

இலலதும உளளதும (ஸவரூப பரிணாமததாலே ஒருபடிபபடட அஸதிதவ மிலலாமை யாலே அஸதய ஶபதவாசயமாயும ஏகரூபதவததாலே ஒருபடிபபடட அஸதிதவததை யுடைத தாகையாலே ஸதயஶபத வாசயமாயுமுளள) அசிததினுடையவும சிததினுடையவுமபடி, அலலது அனறியே, அவனஉரு - அவனுடைய ஸவரூபமானது, எலலைஇல அபரிசசிநநமான, அநநலம கீழசசொனன ஆநநததை வடிவாக உடைததாயிருககும, பறறறறுப புலனு (அதனை, இதர விஷயஙகளில) பறறறறு ஸநேஹயுகதமாகச செறி

புலனுதலாவது ஸஸநேஹமான செறிவாகையாலே பஜநததினுடைய அதயாதத பரி யதவஞ சொலலுகிறது 'புலகு' எனறுஞ சொலலுவர கீழ மூனறு பாடடிலும பனமை யாலே உபதேஶிதது இபபாடடுத தொடஙகி ஒருமையாலே உபதேஶிககிறது தயாஜயஙகள பரஸபர விருததஙகளாயககொணடு பலவாதலாலும, ஸததவாதி குண பேதததாலே ருசயாதி விஶிஷடரான அதிகாரிகள ஒனறேடொனறு ஓவவாத புததிபேதததை யுடையராகையாலும, இதர தயாகததில பனமையாலே உபதேஶிககவேணும, ஐகவதபஜநததில புகதயைகயததாலும, புருஷாரததைகயத்தாலும, அதிகாரயைகயமுணடாகையாலே ஒருமையாலே உபதேஶிககலாம

யிருககை' எனனுமதிககு பரமாணம ஸம்ஸாரா இத்யாதி "ஸமஸாராரணவமகநாநாம விஷயாககராநதசேதஸாம । விஷணுபோதம விநாநாநயத கிஞசிதஸதி பராயணம" இதி ஸ்ரீவிஷணுதாமே "விஷணுபோதம" எனகிற தாதவாத்தம - இக்கரையும இதயாதி கரமேண அநவய: (௩)

* புலனுஎனறு பனனீராயிரபபடிக்கு மூதறபாடம

இ —நாலாமபாட்டில, பறறுகிற விஷயததின நனமை சொலலுகிறா

[இலலது முளளது மலல லவனுரு] ஸமபநதமான அசேதநததின ஸவரூபமும, லக ரூபனன சேதநனபடியு மனறிககே யிருககும அவனஸவரூபம, இலலெனறது - துசசதவ மிதயாதவஙகளைச சொலலுகிறதனறு ஸவாஸததையைச சொலலுகிறது உளளெதனறு அஸ திதவமாததைதச சொலலுகிறதனறு, நிதயததையைச சொலலுகிறது [எலலையிலநலம] - அவன ஸவரூப மிருககுமபடிதா னென ? எனனில, அஸஙகயேய கலயாண குணஙகளையுடைத தாயிருககும எலலையிலலாத அநநலததை யுடைததெனறுதல, எலலையிலலாத அநநல மென றுதல [புலகு] - ஆமராயி அபிமத விஷயததை அணைததாறபோலே ஆமராயணததான இனிதா யிருககையாலே 'புலகு' எனகிறா [பறறறறே] பாகருதிபராகருதஙகளில ஸங கததை விட்டு

ரடு —நாலாமபாட்டு விடுகிறவைபோலே அபோகயமுமாய, ஸதோஷமுமா யிரா தேனறு பறறபபடுகிற விஷயததினுடைய போகயதையை அருளிசசெயகிறா

[இலலதும] பரமாணயோகய மலலாமையால வரும துசசதவததைப பறறவாதல, பரதீதிமாதரமாய பாதயோகயமான மிதயாதவததைபபறறவாதல "இலலது" எனகிறதனறு, விநாமிதவததைபபறறச சோலலுகிறது [உளளதும] இலலாதான வஸ்துவில வயாவருததி யைப பறற "உளளது" எனகிறது, "யதஸதியநநாஸதி" (யதஸதியநநாஸதி) எனறும, "ஸத்யஞசாந்ருதஞச" (ஸதயஞசாநருதஞச) எனறுஞ சோல்லககடவதிறே சிதசிததுககளை

பர —தைத்திரீயகே [ரூ-சு] "ஸத்யஞசாந்ருதஞ ஸத்யமபவத்" - இத்யாதி [illegible]

நாலாமபாட்டு - இலலது இதயாதி விடுகிறவை சிதசிததுகள அபோகயதவ ஸதோஷத வஙகள அசிதவததிலே, ஸதோஷதவமாதரம சிதவஸதுவிலே, ஜஞாநாநநத லக்ஷணதவேந போகயதவாத தஸய ஸதோஷத்வம் - ராகாவஹதவாதி

ஶஶவிஷாணமெனகிற ஶூநயவாதியையும ஶுகதிகாரஜதமெனகிற மாயாவாதியையும போலே இலலை யெனகிற தலல வெனகிறா - பரமாணயோக்யம் இதயாதி "[illegible]" இல்லாதான வஸது வில் - அநிதயமான வஸதுவில வ்யாவருததியைபபற்று அவிநாமிதவததைபபறற சத அஸதிதவமாதர மவலமபய எனறபடி அபபடி அசிததை அஸதயஶபதவாசயமாகவும, சிததை ஸத்யஶபத வாசயமாகவுஞ சொனனவிட முணடோ? எனன, யதஸதி இதயாதி "[illegible]" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்விதீயேம்ஶே தைத்திரீயகே "ஸத்யஞசாந்ருதஞ ஸத்யமபவத்"-அஸதிஶபதவாசயமான ஆதமவாககம யாதொனறு உணடு,நாஸதிஶபதவாசயமான அசிததவம யாதொனறு உணடு, ஸாவமுமததீந மெனறபடி புவனாநி யெனற விடம-காரயாவஸத்தை ஸதயஞ்ச இதயாதி-

அன்றியே, ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமான ஶரீரத்தின்படியும் அதத்தை இருப்பிடமாக வுடைய ஆத்மவின்படியு மல்ல வேண்டுமாம் [அவலது அவனுரு] நஶ்வரமா யிருக்கிற அசித்தின்படியுமன்று அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே "ஸுகம்ஸுகீ, ஸுகம்துகீ" என்கிற சேதனன்படியுமன்று, அவன ஸ்வரூபம ஆனால், எங்ஙனேயிருக்கும்? என்னில்,—[எல்லையிலந்நலம்] "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்றும், "உணர்முழுநலம்" என்றும், "ஒடியாவின்பப்பெருமையோன" என்றும், "சுடர்ஞானவின்பம்" என்றும், "ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோऽஸௌ" (ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோ ஸௌ) என்றுஞ் சொல்லலாம்படி யிருக்கும் [புலகு] அங்காபரிஷ்வங்கம்போலே போகரூபமா யிருக்குமிறே, குணஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு குணாதிகவிஷயாநுபவம் [பற்றற்றே] அதுசெய்யுமிடத்தில் இருக்கரையனுகையன்றிக்கே, புறம்புள்ள பற்று அற்றே புலகு பற்றிலாபற்றி நின்றானிறே அவன், ஆகையாலே, பற்றற்றே புல்கவேணும் (ச

ஐந்தாம் பாட்டு.

அற்றதுபற்றெனில், உற்றதுவீடுயிர்
செற்றதுமன்னுறில், அற்றிறைபற்றே

ஆ—(அற்றது) விஷயத்தில் ஸங்கத்தை விடுமளவில் பாகருதிவிநிர்முக்தமாய் ஸ்வரூபமாயிருந்த ஆத்மா தோன்றும், அதிலகப்படாதே பகவச்சேஷத்வைககாரமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருக்கில், முக்கிலே விஷய ஸங்கத்தை விடும்போதே எம்பெருமானைப் பற்றி விடுவது என்கிறார்

ஸத்யஶப்தவாச்யமான ஆத்மவர்க்கமும், அந்ருதஶப்தவாச்யமான அசித்தும், ஸத்யஶப்தவாச்யனான ஈஶ்வரனும் இறு தவிதீயார்த்தத்துக்கு இல்லானது முள்ளானதுமென்றபடி இல்லது-அசித்து உள்ளது-ஆத்மா இவை இரண்டையும்பற்ற பகவத்ஸ்வரூபம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் பரகாரத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்கிறார் நஶ்வரமாயிருக்கிற இத்யாதி பூர்வயோஜனையில் நஶ்வரமாயென்கிற இது ஸ்பஷ்டஸாமர்த்யலப்யம் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யென்கிற இது அர்த்தஸாமர்த்யலப்யம் தவிதீயயோஜனையில் மாறுடியிருக்கும் அதாவது ஶரீரத்துக்கு நஶ்வரத்வம் அர்த்த ஸாமர்த்யலப்யம், ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஸ்பஷ்டஸாமர்த்யலப்யமென்றபடி அவனுரு - அவனுடைய ஸ்வரூபம் எல்லையிலந்நலம் - அபரிச்சிந்நமாகச் கீழ்சசொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாவுடைத்தாயிருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம் ஒடியா இத்யாதி நஶியாத ஆநந்தம யிக்கிருக்கிறவன் சுடர் இத்யாதி - கல்யாணகுணோஜ்ஜ்வலமான ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தை யுடையவனே ஸமஸ்தகல்யாணத்வ குண: - ஸ்வபாவோஸ்ய வென்கிற ஹ்ரவப்ரதாந நிர்தேஶமான ஆத்மம இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதம் பற்றென்னாதே 'புலகு' என்றதுக்கு ஹ்ரவம - அங்கநா இத்யாதி புல்குதலாவது - ஸ்நேஹயுக்தஸம்ஶ்லேஷம் 'குணாதிகவிஷயாநுபவம்' என்கையாலே நலமென்று - குணங்களையுடைத்தென்னவுமாம் கீழ்மூன்று பாட்டாலும் த்ருதீயாத்யாயத்தில ஸமஸாரதோஷ பாதிபாதக பாதமபாதார்த்தம் சொல்லிற்று, இப்பாட்டு கல்யாணகுண விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மப்ரதிபாதக தவிதீயத்ருதீய பாதார்த்தஞ் சொல்லுகிறது, 'நஸ்யாந்யோதாவ ஏஷ' இத்யாத்யநுஸந்தேயம 'பற்றற்றே' என்கிற ஏவகாரத்துக்கு ஆத்தம - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி உபாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கமற்று என்று ஆத்தாந்தர விவக்ஷயா பரமானம - பற்றிலார் இத்யாதி லதுமுள்ளதுமல்லதவனுரு, எல்லையிலந்நலம், பற்றற்றே புல்கு இத்யந்வய: சித்சித்தின்படியன்றியே அவனுடைய ஸ்வரூபமானது அபரிச்சிந்நமாகக் கீழ்சசொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும், அதை இதரவிஷயங்களிற் பற்றற்று ஆஶ்ரயியுங்கோ ளித்யர்த்த: தைத்திரீயகே "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" "ஸமஸ்தகல்யாணகுண" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[அற்றது என்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அறுங்காட்டில் ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. [செற்றது என்று தொடங்கி] - அந்தப் புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து நிரதிசய புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் ஆச்ரயிக்கும்போது உன்னை எம்பெருமானுக்கே சேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆச்ரயிப்பது.

ப.—அநந்தரம், பஜநீயனுடைய அதிசயிதபுருஷார்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பற்று - (புறம்புள்ள) பற்று, அற்றதெனில் - அற்றதென்றபோதே, உயிர் - உயிரானது, வீடு - மோக்ஷத்தை, உற்றது - உற்றதாம்; அது - அந்த ஆத்மப்ராப்திமோக்ஷத்தை, செற்று - செறுத்து, மன்னுறில் - நிலைநிற்கும்படி (பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்) பார்க்கில், அற்று - இதர ஸங்கத்தையறுத்து, இறை - ஈச்வரனை, பற்று - ஆச்ரயி.

பற்றற்றதென்னில் உயிர் வீட்டையுற்ற தென்று ஸாமாந்யத்தாலே சொல்லி அந்தப் பற்றைச் செற்று நித்யபுருஷார்த்தத்தைக் கிட்டில் அறுதியுடையையாய் இறையை ஆச்ரயி என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கு அந்தராயபரிஹாரஞ் சொல்லுகிறது.

[அற்றதுபற்றெனில்] - பற்று அற்றதென்னில்; இதர விஷயங்களில் பற்றற்றமாத்ரத்திலே ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. அநித்யமாய் ஜடமான அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அற்றவாறே நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஆத்மா தன்பக்கலிலே கால்தாழப்பண்ணும்; நிஸ்சிதம். [செற்றது] - அத்தை ஜயித்து, அத்தை முகம்சிதறப் புடைத்து. [மன்னுறில்] - நிரதிசயமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில். [அற்றிறை பற்றே] - இதர விஷயங்களில் தொற்றற்று ஸர்வேச்வரனைப் பற்று என்னுதல்; ஆச்ரயிக்கும்போதே உன்னை பகவச்சேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆச்ரயி யென்னவுமாம். அன்றிக்கே, விபக்தியை மாறுடி, இறையைப்பற்றி அத்தை அறுங்கோ ளென்னவுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; "இந்த்ரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஐச்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டானஇந்த்ரபதத்திற் கண்வையான்; ஆத்மாநுபவத்தைஆசைப்படுமவன் ஐச்வர்யாதிகளிற் கண்வையான்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் நித்யமங்கள விக்ரஹ

அஞ்சாம்பாட்டு - அற்றது இத்யாதி. 'செற்றதுமன்னுறில்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி. நித்ய புருஷார்த்தமான ஆத்மாநுபவத்தை அந்தராய மென்கிறதென்? என்ன, பகவத்ப்ராப்திரூப அதிசயிதபுருஷார்த்தாபேக்ஷயா ந்யூநமாகையாலே அந்தராயத்வங் கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரபதத்தை இத்யாதி. உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியாதொழிகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதேகொள் என்றபடி. அத்தை அபேக்ஷியாமலிருக்கையே பரிஹார மென்று கருத்து. பற்றுமவன் - ப்ராப்யதயா பற்றினவன். இவையித்தனையிலும் கண்வையா னென்ற விடத்திலே - "ஹொமாஜெவியிஸிஷாஷிவஷஷ" இத்யாதியும், "வாஸுெதவெ ஐெநா யஸ்ய ஐவெஹொமாவஷநாஷிஷ। தஸ்யாநுராயொ

யுக்தனுயிருக்குமவனைப் பற்றுமவன் இவையித்தனையிலும் சண்ணையான், ஆக, இங்ஙனவரும் அந்தராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[அற்றதுபற்றேனில்] ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான பற்று அற்றதென்னுமளவிலே [உற்றது வீடுஉயிர்] ஆத்மா மோக்ஷத்தைப் ப்ராபித்தது விலக்ஷணஜ்ஞானத்தையும் ஸ்வரூபத்தையுமுடைய வஸ்துவுக்குத் திரோதானத்தைப் பண்ணுகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கமிறே, யோகாப்யாஸத்தாலே கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும், அது நித்யமாய ஜ்ஞானாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கையாலே ‘இதுதன்னையே அநுபவிக்க அமையாதோ?’ என்று தன்பக்கலிலே கால் தாழப்பண்ணும் [செற்றது] அத்தைச்செற்று, அத்தை முகமசித்தற்புடைத்து [மன்னுறில்] மன்னவுறில் தன்னைப்பற்றினால் ‘இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அநுபவமுண்டு’ என்று இருக்கவேண்டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பார்க்கில் [அற்றிறைபற்றே] ஆஸ்ரயண காலத்திலே அவனுக்கேயென்று அத்யவஸித்து, சேஷியான அவனைப் பற்றப்பாருங்கோள் அன்றியே, விபக்தியைமாறடி, இறையைப்பற்றி இத்தை யறப்பாரென்னுதல் * ‘‘மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையார்தோளைகைவிட்டு’ என்னுமாபோலே (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

பற்றிலனீசனும், முற்றவுமநின்றனன்
பற்றிலையாயஅவன், முற்றிலடங்கே

ஒளபெத்ய தெவொஹ தாஷீகரைவம் ” இத்யாதி ச அநுஸந்தேயம் இரங்ஙன்வரும் - வ்யவபாகாரோண வரும் அந்தராயம் - கைவல்யம்

பற்று அற்றதெனில் உயிர் வீடுற்றது இத்யந்வய: ஸம்பதார்த்தம் - ஆத்மா இத்யாதி மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தது - ப்ராபிக்க ஒருப்படும், இச்சிக்குமென்றபடி இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராபித்ததென்று ஆத்தமானால் அத்தை முகஞ்சித்தற்புடைக்கை கூடாதிறே ‘அத்தைச்செற்று’ என்கைக்கு - தன்பக்கலிலே துவக்க வல்ல வைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கு உண்டோ? என்ன விலக்ஷணஜ்ஞானாத்யும் இத்யாதி கழிந்த வாறே - திரோதானம் கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும் - ஸ்வரூபம் போக்யமாக ப்ரகாசிக்கும் ஏவம்பூதமான ஆத்மாநுபவம் பகவதநுபவத்துக்கு அந்தராயமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அது நித்யமாய் இத்யாதி கால் தாழப்பண்ணும் - தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ‘கைவல்யம் அநித்யம்’ என்கிற பக்ஷவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாக, மன்னுறில் என்றதுக்கு - நித்யபுருஷார்த்தத்தைப் ப்ராபிக்க வேண்டில் என்னுதே, பொருந்தவுறில் என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - தன்னைப்பற்றினால் இத்யாதி மன்னவுறில் - பொருந்தவுறில், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப்பார்க்கில் என்றபடி ஸ்வாநுபவமேயமையுமென்றிருக்கிற கேவலனுக்கும் வேறேயொன்றிலே அபேக்ஷை பிறக்குமோ? என்ன, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமைசெய்து அநுகூலர்கள் இருக்கிறபடியைக் கேட்டு இவனுக்கும் அபேக்ஷை பிறக்கும், பிறந்தாலும் தத்காலத்யாயத்தாலே ஈஶ்வரன் அத்தையே அநுபவிப்பிக்கு மென்றபடி நிலைநின்ற - அபரிச்சின்னமாகையாலே மேன்மேலென்ப புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறவாதபடி நிலைநின்ற இறை - சேஷியானவனை முதலின அர்த்தத்தில், அற்று அநுஸந்தித்து, தவிர்தியார்த்தத்தில், இறையைப்பற்றி அறு என்றபடியாய், அறப்பாரென்றபடி விபக்தியை மாறடி - ‘அற்று’ என்கிற ல்யப்பை ‘பற்று’ என்கிறதிலேயும், ‘பற்று’ என்றதில விகுதியை ‘அற்று’ என்கிறதிலேயும் மாறடி ஆக, பற்றியறு என்றபடி பற்றி ப்ராப்யத்யாபற்றி இத்தை - கைவல்யத்தை பகவத்விஷயப்ரீதியால் இதர விஷயப்ரீதி நிவ்ருத்திக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாற்பால் இத்யாதி ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே மாநஸப்ரவணமாக ஸ்த்ரீகள் தோளோடு அணைகையில ஆசையைவிட்டு மங்கையர்தோள் கைவிடுகையாவது - ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி யென்றும் ஒருயோஜனை யுண்டென்று திருவுள்ளம் ”பற்றற்றதெனில் உயிர் வீடுற்றது அது செற்று மன்னுறில், அற்றிறையைப்பற்று இதிவா, இறையைப்பற்றி அறு இதிவா அந்வய: (௫)

---

* மூன்றாந்திருவந்தாதி - கச

ஆ—(பற்றிலன்) எம்பெருமானை நாம் பற்றினால் அவர் நம்மை விஷயீகரிக்குமோ? அவன் ஸர்வேஶ்வரனல்லனோ? என்னில்,—ஸர்வேஶ்வரனே யாகிலும் ஆஶ்ரிதரெல்லார்பக்கலி லும் ஒக்க ஸ்நேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கும், ஆதலால், நீயும் அவன்பக்கலிலே ஸ்நேஹஸ்வபாவனாய் அவனுடைய ஸர்வஶேஷ வ்ருத்தியிலும் புகு என்கிறார்

ஒ—ஆறாம்பாட்டில், விலக்ஷணரான நித்யாஶ்ரிதரையுடைய ஈஶ்வரன் அவிலக்ஷண ராய இன்றுவந்த அபூர்விகர்களை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்,—

நித்யாஶ்ரிதர்பக்கல் அவன் ஸங்கத்தைத் தவிர்ந்து இன்று ஆஶ்ரயித்தவர்களையே ப்ராப் யாதிகளாகக் கொண்டிருப்பானொருவன் ஆனபின்பு, நீயும் அப்படியே புறம்புள்ள ஸங்கத்தை யற்று அவனையே ப்ராப்யபோஷகாதிகளெல்லாமாகக் கொண்டு பற்று நிரபேக்ஷனான ஈஶ்வரன் ஸாபேக்ஷரான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்,—அங்ஙனேயிருந்தானேயாகிலும் ஸங்கஸ்வ பாவனாய் ஆஶ்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் ஒக்க ஸங்கித்திருக்கும், நீயும் ஸங்கஸ்வபாவனாய், அவனு டைய ஸர்வஶேஷ வ்ருத்தியிலும் அதிகரி யென்றுமாம்

ப—அநந்தரம், ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வஸமத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஈசனும் ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும், பற்றிலன் (பூர்வாஶ்ரிதரான மஹர்ஷி பரிஜநாதிகளில்) ஸங்கமற்று, முற்றவும் (அபூர்வாஶ்ரிதரான நம்பக்கலிலே) ப்ராப்யத்வ போஷ கத்வ போக்யத்வாதிக ளெல்லாமாக, நின்றனன் நிலை நின்றான், பற்றிலையாய் (நீயும்) ஸாம்ஸாரிக ஸங்கத்தைவிட்டு, அவன் முற்றில் - அவனுடைய (ப்ராப்யத்வாதி) ஸமஸ்தஸ்வபாவங்களிலும், அடங்கு அந்தர்ப்பவிக்கப்பார் அன்றியே, ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல் ஸங்கத்திலே உள்ள "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்று ஆஶ்ரயணீயத்வத்தில் தார தம்யமற்று நின்றான், நீயும் அவன்பக்கலில் ஸங்கத்திலே நிலையுடையையாய் அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூத்யாதி ஸமஸ்த பதார்த்தாநுபவத்திலே அந்தர்ப்பவி என்னவுமாம்

இ—ஆறாம்பாட்டில், நாம் புறம்புள்ளவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றினால் அவன் ஸர்வேஶ்வரனன்றோ? நமக்கு முகந்தருமோ? என்னில்,—ஈஶ்வரத்வம் வந்தேறி யென்னும்படி ஸங்கஸ்வபாவன்கா ணென்கிறார்

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம், அதை வாஸஸ்தானமாக வுடையவன் [பற்றி லன்] பற்றிலான், பற்றிலேயுள்ளா னென்னவுமாம், ஸங்கஸ்வபாவ னென்றபடி. [ஈசனும்] - ஈஶ்வரனும் ஈஶ்வரத்வத்தைத் தவிர்க்கவொண்ணாமையாலே கிடக்குமத்தனை, இஸ்ஸங்கம் குண மாகைக்காகக் கிடக்கிறது, பயப்படுகைக்கு உடலன்று, "வ்யூஸாதவரளோநாயள" [முற்றவும் நின்றனன்] "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்கிறபடியே ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸர்வ ஸமானனாயிருக்கை [பற்றிலையாய்] நீயும் அவன்பக்கலிலே ஸங்கஸ்வபாவனாய் [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனுடைய எல்லாமுற்றிலும் அடங்கு, எல்லா ஶேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வயி அதவா, நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஶ்ரயித்த நாம் ஒருத்தலையானால் நித்யாஶ்ரிதர்பக்கல் ஸங்கத்தைவிட்டு நம்மையே ப்ராப்யாதிகளாக நினைத்திருப்பானொருவ னென்கிறது [ஈசனும்பற்றிலன்] நித்யாஶ்ரிதரையுடைய னாயிருந்தானேயாகிலும் இன்று ஆஶ்ரயித்த நாம் ஒருத்தலையானால், அவர்கள்பக்கல் ஸங்கத்தை யுடையனல்லன், "க்ஷயிகிஷ்ணூஶோவெண" இத்யாதி [முற்றவும் நின்றனன்] - நாமே தனக்கு ப்ராப்யாதிகளெல்லாமாக நினைத்திருக்கும் [பற்றிலையாய்] நீயும் புறம்புள்ள ஸங்கத்தைத் தவிர்ந்து, ஶ்ரமகரமான நித்யஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டு என்கிறது, அவன் தனக்கு நித்யபோக்யமான

நித்யவிபூதியில ஸஙகததையனறே விடுகிறது [அவன முறறிலடஙகே] அவனுகிற எலலாவற றிலும அடஙகு அவனே யாரகாதிகளும ஸாவவிதபநதுவும எலலாமாகப பறறு, "ஊதாவிதா ஹாதா", "வாஸுதேவஸ்ஸவவம்" "உணணுஞசோறு பருகுநீர்", "சேலேயகணணியா" "ஸவெகெககஸலயஸாய" இது படடா நிரவாஹம

ஈடு —ஆறுமபாடடு பறறமிடததில வரும அநதராயபரிஹாரஙகு சொனனா கீழ, நீா பரிஹாரஙகு சொலலுகைககு அவாபத ஸமஸதகாமனுய மேஷியா யிருககிற அவனதான நமககுக கைபபுகுநதானே? எனன, அவனபககல திருததவேணடுவதொனறிலலை, அவன ஸஙகஸவபாவ னெனகிறா

[பறறிலன] பறறு உணடு ஸஙகம அததை வாஸஸததாநமாகவுடையவன பற றிலானெனனுமததை 'பறறிலன' எனறு குறைததுககிடககிறது 'இனனுன இஙகு உண்டோ?' எனறல, 'இஙகிலலை அவன, அகததிலான' எனனககடவதிறே [ஈசனும] ஈஸவரததவம கழறற வொணணாமையாலே கிடககுமிததனை இஸஸஙகம குணமாகைககாகக கிடககிறது பயப படுகைககு உடலனறு பெரியவ னெளிமையிறே குணமாவது, "ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ" (பரஸாதபரமௌநாதௌ) - தணணளியே இவாகளுககு விஞசியிருபபது, மேனமை கழறற வொணணாமையாலே கிடநதவிததனை இரணடுமே அவவாஸரயகதமா யிருககு, தணணளியே யுளளதென றறிநதபடியென? எனனில, "மமகேஹமுபாகதௌ"(மமகேஹமுபாகதௌ) மேஷிகளாயிருபபாரககு மேஷபூதரை அழைததுக காரியஙகொளளலா யிருககக, நெடுநதெருவே போகிறவாகள நான இருநத முடுககுததெருத தேடி வநதபோதே பரஸாதமே விஞசியிருககுமெனனு

ஆறுமபாடடு - பறறிலன் இதயாதி 'ஈசனும' எனறததைக கடாக்ஷிதது அவாபத இதயாதி கைபபுகுந்தானே - கைபபுகுருமபடி நினறானே? நீா பரிஹாரஙசொலலி, நாஙகளும ஆஸரயிககைககு அவன இபபோது கைபபுகுருமபடி நினறானே? எனறபடி

பறறெனறு ஸஙகமாய, இலலெனறு - வாஸஸததாநமாய, ஸஙகஸவபாவ னெனனுதல, பறறிலா னெனறததைப் பறறிலனெனறு குறைததுககிடககிறதாய, அகததிலான எனனுமாபோலே முழுசசொலலாய, பறறியேயானவன பறறிலான எனறாய, ஸஙகததையுடையவ னெனனுதல இரணடாததததையும அடைவே அருளிசசெயகிறா - பறறுணடு இதயாதி வாகயதவயததாலே அாததவயததுககும, பறறு ஸஙகம பறறி லான எனறு லோகத்தில பரயோகமுணடோ? எனன, இன்னுன் இதயாதி ஈஸ்வரனனறே அவன? என கிற ஸஙகையிலே உததரம ஈசனும் எனறு 'ஈசனும' எனற ஸபதம - ஸமுசசயாநவாசயேதரேதரயோக ஸமாஹாரஙகளில அநவாசயததைச சொலலுகிறது ஸஙகம பரதமோபாத்தமாகையாலே ஈஸவரதவம ததுபஸா ஜந மெனறு கருதது ஈசனும் ஈஸனுமாகிறுன கழறறவொணணுதே கிடநதாலும பயஹேதுவோ? எனன, இஸ்ஸங்கம் இதயாதி குணஹேதுதவம எபபடி? எனன, பெரியவன் இதயாதி ஸஙகமே ஸவபாவம, ஈஸவரதவம அது குணமாகைககாக வநத தெனனுமதுக்கு பரமாணம, பரஸாத இதயாதி "ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ । தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவநः" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாம்ஸே ஏகோநவிம்ஸோத்யாயே தணணளியே இவர் களுக்கு விஞ்சியிருபபது எனறது - பரமபதாாத்தம இரணடுமே - பரதவ ஸௌலபயஙகள நானிருந்த முடுக் குத்தெருத தேடி - 'ஆகதௌ, உபாகதௌ, கேஹமுபாகதௌ, மமகேஹமுபாகதௌ' எனறு பிரிதது, ஸ்ரீவைகுணடததிலநினறும இருளதருமாஞாலத்திலே எழுநதருளினபடியையும, ஸத்ருபூயிஷ்டமான மதுரையிலே எழுநதருளினபடியையும, அதிலும வீதியிலே போகையனறிககே கூடா கருஹததிலே எழுநதருளின படியையும அநுஸநதித்து, அதிலும ராஜவீதியிலே யிருக்கிற கருஹததிலே யனறிககே கூடாரான மநுஷ்யாககும அருவருககுமபடியான என அகத்திலே வருமபடியே! எனறு ஈடுபடுகிற அாததஙகளையெலலாம ஹருதீகரிதது - நானிருந்த முடுக்குத்தெருநதேடி எனகிறா உபாகதௌ - ஸமீபாக

மிடந் தெரிந்ததில்லையோ? "யத்ராஹம்" (தநயோஹம்) என்று மோக்க ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே நிதியெடுப்பாரைப் போலே "ஆசயிஷ்யாமி" (ஆசசயிஷயாமி) என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அநவயித்து அழிந்ததுக்கெடுத்து ஜீவிக்கப் பாராநின்றேன் "இத்யாஹ" (இதயாஹ) - சூடநேன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே! என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான் "மால்யோபஜீவநம்" (மால்யோபஜீவநம்) - பூவிலகண்வைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை மாறவைத்துத் தொடுத்து, பூவிற்று ஜீவிக்குமதத்தை புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது! என்கிறான் [முற்றவும் நின்றனன்] "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" (ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு) என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸமனாயநின்றான் இத்தலையிருந்தபடி யிருக்கத் தான் எல்லாருக்கு மொத்திருக்கை [பற்றிலையாய்] நீயும் பற்றிலையாய நீயும் பற்றையுடையையாய ஸங்கத்தையுடையையாய [அவன் முற்றிலடங்கே] "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (அஹமஸாவங்கரிஷயாமி) என்கிறபடியே அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி அதவா, பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி - [பற்றிலனீசனும] "வாஸுதேவோஸிபூர்ண:" (வாஸுதேவோஸிபூர்ண:) என்கிறபடியே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனாய்த் திரைமாறின கடல்போலே ஈமிதவயரான நித்யஸூரிகளையுடையனாய பரமபதத்திலே எழுந்தருளி

தென்ன மஹாநிதி ஸமீபாகமமென்று தாத்பர்யம் தநயோஹம் - தலவான 'என்றமொக்க' என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - என்னுடைய ஸ்வரூபம் அநாதியாயிருக்க, இழந்த நான் இப்போது நிர்ஹேதுகமாகக் காணப்பெற்றேனென்று நிதியெடுப்பாரைப்போலே - "யதநமணம்ஸ்யா" என்கிற ஸூத்ரத்திலே இருவுள்ளம் "யதநம்ஸ்யா - யதநு:, மணம்ஸ்யா மணு:" என்றிறே தத்வருத்தி "யதநு:" என்கிற விடத்தில் ஈஸ்வரனை நந்தவேந சொல்லுகையாலே தநஸமாநியாலேசொல்லுகிறா, அழிந்து இத்யாதி அழிக்கை - காயவிக்ரயம் பண்ணுகை கெடுக்கை - அவஸ்தாந்தராபத்தி இத்தால - யதேஷ்ட விநியோகத்தைச் சொன்னபடி பராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச இத்யாதத: தாதத்துக்கு ஆபரணதிருபேண பராபயத்வம், அபீஷ்டவஸ்துகாய ஸாதநத்வேந ப்ராபகத்வம் அழிந்து - ஸ்வபோக்யம் அழியாதே ஸாதநமாக்கி கெடுத்தேனென்று - ஆபரணமாக்கிப் பூணகை அத்தால பராபயத்வஞ் சொல்லுகிறது சூடநேன்மாலைகள் இத்யாதி - சூடுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகளைப் பரிமாத்தமானவற்றை தூரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூரிகள் பூவிற்று - பூ விக்ரயம்பண்ணி புல்லியன் க்ஷுத்ரன் முற்றவும் - எல்லாவற்றுக்கும் நின்றனன் - ஆஸ்ரயணீயத்வேந ஸமனாய நின்றான் "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:। யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" இதி ஸ்ரீகீதாஸு நமேத்வேஷ்ய மயி தே தேஷு சாப்யஹம் அவர்கள் என்னிடத்திலே நிரதிஸயப்ராவண்யத்தை யுடையராயிருக்கிறாப்போலே நானும் அவர்களிடத்திலே நிரதிஸய ஸ்நேஹயுக்தனா யிருப்பனென்றபடி 'ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு' என்றதுக்கு ஆத்தம் இத்தலை இத்யாதி இத்தலை இருந்தபடி யிருக்க - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாந ஸாஹித்யராஹித்யவிஷேண இருந்தபடியிருக்க முற்றில் - ஸகலத்திலென்றபடி, எல்லாக்கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி யென்றபடி "அஹம் ஸர்வம்" இத்யாதி, பூர்வமேவ விகிதம் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்ய ஸம்ஸாரியான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஸ்ரயித்தாரும் ஒருதலையானால் நித்யாஸ்ரிதாபகல ஸங்கத்தைவிட்டு நம்மையே தாரகாதிகளாக நினைத்திருப்பானொருவனென்று தவிர்ந்தியாவாஹ்ஸய ஸங்கதி: ஈசனும் பற்றிலனென்று அந்வயம் விவக்ஷிதது அருளிச்செய்கிறார் வாஸுதேவோஸி இத்யாதி 'பூர்ண:' என்று - குணை: உண்டான பூர்த்தி 'ஈசன்' என்றதைக் கடாக்ஷித்தது - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி திரைமாறின கடலென்றது - "நிஸ்தரங்க மஹார்ணவோபம:" என்றதைப்பற்றக் கடல்போலே எழுந்தருளியிருக்கிற விதயகவய: பற்றிலன் - பற்றுடையவனல்லன் ஸங்கமில்லாதவு

யிருககிறவனும அவாகளபககல பறறுடையவனலலன அவாகளபககல பறறுடையவனனறிககே யிருநதால குறைபடடிராளோ? எனனில, [முறறவும நினறனன] அவாகளெலலாராலும வரும ஏறறமும இனறுஆஸ்ரயிககிற இவனுலேயாமபடி நினறுன, "க்ஷயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம்காயமஸீதயாமம" (தவயிகிஞசிதஸமாபநநேகிமகாயமஸீதயாமம) எனனுமாபோலே இனறு ஆஸ ரயிததொரு திரயககுககு ஒரு வாட்டம வரில நிதயாஸரிதையான பிராட்டியாலும காரியமிலலே, அனறு ஈனற கனறினபககல வாதஸலயததாலே முனனணைககனறையும கொமபிலே கொளளுமா போலே [பறறிலையாய] விடவொணணுதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான அவன, அவன ஒரு தலையாலுல விடலாமவறறை விடத தட்டென உனககு? [அவன முறறிலடஙகே] அவனையே எலலாமாகப பறறபபாா, "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" (வாஸுதேவஸ்ஸாவம) எனகிறபடியே, "மாதாபிதா ப்ராதா நிவாஸஸ்ஸரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" (மாதாபிதா

னெனறபடி அவர்களபக்கல் நிதயஸூரிகளபககல முறறாம முறறவுமாக, ராமனபோலெ ஸபாகயஙக ளெலலாமாக நின்றுனர் - நினறுன ஏறறம - அதிஸய: அபபடிநினற விடமுணடோ? எனன, தவயி கிஞ்சித இதயாதி "உதாதீர்ஜாகரூபாவீர ஸர்வம்விபஷிதம் । க்ஷயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம் காயம்ஸீதயாமம ॥ ஸாதேந நாஹமார்யேண லக்ஷ்மணேந யவீயஸா । ஸத்ருக்நேந ஸத்ருக்நேந ஸ்வஸரீரேண வா புந:" இதி யுதகாண்டே ஸங்க்ஷேபகாஸர்கே ஸமுத் ராவண கொடிஹ்ஸம் க்ருதகா ஸுமதம் ஸுஹ்ருதம் ஸ்ரீராம: ஸலோகாாததம - இன்று ஆஸாயித் தது இதயாதி "இனறு ஆஸரயிததொரு திரயககுககு ஒரு வாட்டமவரில பிராட்டியாலும காரியமிலலை" எனற தகுப பிராட்டி நிமிததமாகவிறே உமக்குக கிஞசித அவமதிபபடவேணடுகிறது, இதுககு நிமிததபூதையான அவளையும வேணடேன, அவளிலும பரியதமரான இளையபெருமாளநிமிததமாக உமககு ஒருவாட்டம வரில அவரையும வேணடேன, அவரிலும பரியதமரான பாதன நிமிததமாக உமககு வாட்டமவரில அவனையும வேணடேன, அவனுககும பரியனுன ஸதருககன நிமிததமாக உமககு வாட்டமவரில அவனையும வேணடேன, இவவளவுமலல, இவாகளிததனைபோ நிமிததமாகவும ஒரு வாட்டமவரில இவாகளிததனைபேரையும வேணடேன, இவாகளுககெலலாம ஜீவனமிறே திருமேனி, அதனையும வேணடேன, ஆனபினபு, உமககு ஒரு வாட்டம வாராமலிருககுமிததனையே எனககு வேணடுவ தெனறு கருதது ஸவஸரீரேண - ஸ்வேஷ்டாஸரீரேண, ஸவகீயான பிராட்டி முதலான இததனைபேருககும ஜீவனமான தமமுடைய திருமேனியா லெனறபடி ஸவ ஸபதம - பிராட்டி முதலானவரைச சொலலுகிறது தமமைச சொலலுகிறதலல, தமமுடைய திருமேனியென கிற ஆததம ஸரீரமெனறபோதே ஸிததமிறே உகதாாததததை வெளிககதருவிடாநததாலும ஸாாததிககிறா- அன்றீன்ற இதயாதி பற்றிலையாய் பறறிலலாதவனுய, ஸஙக மிலலாதவனுய விடவொண்ணுதாரை இதயாதி - நீ ஒருதலையும நிதயஸூரிகள ஒருதலையுமாலுல நிதயஸூரிகள தலையைவிடடு உன தலையைப பறறி னுன அவன இபபடி மாணிககததை விடடுக கரியைபபறறினுறபோலே நிதயஸூரிகளைவிடடு உனனைபபறறி னுல நீயம விடலான பாசருதிபாகருதஙகளான கரியைவிடடுப பாமபாாபயமான மாணிககததைப பறறத தட்டு என உனககெனறபடி அவன்ஒருதலையாலுல் இதயாதி-'பகவான ஸவீகாத்தவயனே? விஷயஙகளோ?' எனறு கோடிதவயே ஸதி ததா பகவானேக கோடியாகு லெனறபடி அவன்முறறிலடங்கு - அவனுகிறமுறறி லடஙகு அவனையே எலலாமாகப பறறபபாா - தாரகபோஷகபோகயதவேனவும், ஸாவவித பநதுதவேனவும பறறபபா ரெனறபடி அவன அபபடி எலலாமாக இருககுமோ? எனன, வாஸுதேவ இதயாதி "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" இதி கீதாஸு ஸ்பஷ்டம் மாதாபிதா இதயாதி - ஸுபாலோபநிஷதி ஸர்வலாபாய -

பராதாநிவாஸஸம்ஸரணம ஸ்ஹருதகதிரநாராயணஃ), "ஸௌகைகஸெளஹார்த்தாய ஸவபூர்ணாயகேஶவஃ" (ஏகைகபலலாபாய ஸாவலாபாயகேசவஃ) (ரு)

ஏழாம் பாட்டு.

அடங்கெழில்சம்பத்து, அடங்கக்கண்டு ஈசன்
அடங்கெழில்அஃதென்று, அடங்குகவுள்ளே

ஆ—(அடங்கெழில) ஸர்வஸ்வாமியாகிலும இந்த லீலோபகரணமான ஜகத்விபூதியையும, போகோபகரணமான அபரிச்சேத்ய மஹாவிபூதியையுமுடையனாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டால் சென்று அணுகலாயிருக்குமோ? என்னில,—அந்தஸம்பத்தெல்லாம் என ஸ்வாமியுடைய ஸம்பத்தென்று அநுஸந்திக்கவே கூசாதே சென்று அணுகலாம், அப்படி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கூசாதேகபோய அடிமைசெய்யுங்கோள என்கிறார்

ஓ—ஏழாம்பாட்டில, ஸர்வஸ்வாமியாகிலும அபரிச்சேத்யோபயவிதமஹாவிபூதியா யிருக்கையாலே நமபோலவாருக்குக் கொள்ளவொண்ணுது, ஆனபின்பு, ஆஶ்ரயிக்கக்கூடா தென்னில,—எமபெருமானேடு உள்ள ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திக்கவே தன சிறுமையால வெருவாதே புரிகது ஆஶ்ரயிக்கலா மென்கிறார

[அடங்கெழில என்று தொடங்கி] அடங்க எழிலான ஸம்பத்து எல்லாவற்றையும கண்டு [ஈசனென்று தொடங்கி] அந்த விலக்ஷணமான ஸம்பத்தெல்லாம என்ஸ்வாமியது என்று அநுஸந்தித்து தானும அவன விபூத்யந்தர்பூதனாக அநுஸந்திப்பது

ப—அநந்தரம், அவன விபூதிமஹத்தையைக் கண்டு இறாயாதே அவனுக்கு அத்தோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து அதினுள்ளே சொருகப்பார் என்கிறார

அடங்கெழில கட்டடங்க அழகிதான, சம்பத்து - ஸம்பத்தை, அடங்க ஒன்றொழியாமல, கண்டு - அநுஸந்தித்து, 'ஈசன் ஈஶ்வரனுக்கு, அஃது அது, அடங்கெழில அடங்கெழிலாய அதிஶயகரமான மோக்ஷமாயிருக்கும,' என்று என்று ஸம்பந்தத்தையறிந்து,உள்ளே அதினுள்ளே, அடங்குக (விபூத்யேகதேஶமாகச)சொருகு ஸம்பந்தஜ்ஞானமுண்டானால உள்ளேயடங்கலாமிறே

இ—ஏழாம்பாட்டில, ஸர்வஸ்வாமியாகிலும அபரிச்சேத்யோபயமஹாவிபூதிகனாயிருக்கையாலே நமமால முகங்கொள்ளவொண்ணுமோ? என்னில,—அவனேடு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணரவே கிட்டலா மென்கிறது

ஸாவவித போக்யதவமும விவக்ஷிதம '(வித்ருசோத்ருஸஹதத்ருசாமதி)ஸோவிர்ஸோஹேநிகைக' இத்யாதி ஈசனாயிருக்கச்செய்தேயும நமபக்கல ஸங்கத்தையுடையனாய எல்லாவற்றுக்கும ஆஶ்ரணீயதவே ஸமனாய நின்றான நீயும அவனபக்கல ஸங்கத்தையுடையையாய, அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும அநதாபபவி யென்று பாதமார்த்தஃ, பட்டாயோஜனையில, ஸர்வேஶ்வரனா யிருக்கச்செய்தேயும ஸம்ரிகளபக்கல ஸங்கமிலலாதவனாய இன்று ஆஶ்ரயித்தவனபக்கலிலே தாரகதவாதிகளெல்லாமாக நிலநின்றான, நீயும ஸாம்ஸாரிக ஸங்கத்தை விட்டனாய அவனுடைய தாரகதவாதி ஸமஸ்தஹாவத்திலும அநதாப பவிக்கப் பாரென்று ஆர்த்தம. இதுவே அந்வயம (சு)

[அடஙகெழில சமபததடாககககணடு] அடஙக எழிலான ஸமபததை ஒனறொ யாமே கணடு புறமபு ஒரா ஶ்ரயககிற சாஞ்ச இஸ்வமபநதை ஓரிடததே சேரக சண அவன விபூதியாகில் கட்ட்டஙக உபாதேயமாயிறே இருபபது, முகதாககும் தரீய நவாகாரே லீலாவிபூதி அநுஹவயமாயிறே யிருபபது [சாணடஙகெழிலஃதெனறு] - எனநாயசனுடை ஐஶ்வாயம சதெனறு அநுஸநதிதது [அடஙகுச உளளே] அநதவமபநதஜ்ஞாநமுடையாச தானும அவனவிபூதியிலே ஒருவனெனறு அநவயிககலாம, ஸமுதரம அபரிசசிநநமாகிலும அதிலுளள ஸதவஙகளுககு வேணடினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸமபநதஜ்ஞாநமுணட கவே கிடடலாம ஸமபநதஜ்ஞாநமிலலாத கருணததைகயிறே கடல கரையிலே எறநதளளுவது ஸமபநதஜ்ஞாநததைப பிறபபிககையிறே வடககருதயம இஙகே படடா பிதாபுதாகளிருவரு படவோடின கதையை அருளிசசெயவா

ஏடு —ஏழாமபாடடு ஸஙகஸவஹாவனெனறா கீழ, அவன ஸஙகஸ்வஹாவனுனெ அபரிசசிநநோபயவித மஹாவிபூதியையுடையனாயிருநதான அவன, இவன அதிஶ்யபசநனாய ஶ்ரோபகரணனாயிருநதான, ஆனபினபு, அவனை இவனாலே கிடடலாயிருநததோ? கடலிலேபுகக துர பானது இரணடுதலையிலும் நினைவினறிககேயிருககத திரைமேலதிரையாகத தளளுணடுபோநது கர யிலே சேருகிறதிலலையோ? அபபடியே அவனுடைய ஐஶ்வாயதரஙகமானது இவனைத தளளாதே எனனில,—இநத ஐஶ்வாயமெலலாம நமககு வகுதத ஶேஷியானவனுடைய ஐஶ்வாயமெனறு ஸநதிககவே, தானும அதுவாய அநவயிககலாமிறே, ஆனபினபு, ஸமபநதஜ்ஞாநமே வேண்டு எனகிறா ஒருவயாபாரி, ஸ்தரீ காபபிணியான ஸமயததிலே அாததாஜநமபணணவேணுமென போவது, அவளும பிளளைபபெறறு, அவனும பகவனாயத தனககும தமபபனுடைய வயாபார யாத்ரையாய, அவனும போய இருவரும சரககுபபிடிததுககொணடு வநது ஒருபநதலிலே தஙகுவ அது இருவருககும இடம போராமையாலே அமபறுததேயபவேணடுமபடி விவாதம பரஸதுதமா ஸமயததிலே, இருவரையும அறிவானொருவன வநது 'இவன உனபிதா, நீ அவனபுதரன' என அறிவிததால், கீழிழநத நாளைககு ஶோகிதது, இருவாசரககும ஒனறாய, அவன ரக்ஷகனாய, இவ

ஏழாமபாடடு - அடஙகெழில இதயாதி ஸதருஷடாநதவிவரணம - கடலபோல இதயாதி இர தலையிலும எனறது - கடலுககும இதனைத தளளவேணுமெனகிற நினைவிலலை, துருமபுககும தளளபபோ தெனகிற நினைவிலலை யெனறபடி ஐஶ்வர்யதாஙகம இவனைத தளளுகையாவது அவன எவவிடததான யா ஆா ? எனறு அயோகயதாநுஸநதாநததாலே பிறகாலிககை தானும் அதுவாய் - அவவிபூதிககுள்ளே ஒருவனா ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் - ஸவஸவாமிஹாவ ஸமபநதஜ்ஞாநம ஸமபநதஜ்ஞாநமுணடாகில கிடடலாமோ? என தருஷடாநததவயம ஒருவயாபாரி இதயாதி அமபறுததேயயவேண்டுமபடி - அமபைத தாணியிசசி றும வாஙகி எயயவேணடுமபடி தாாஷடாநதிகததிலே ஜீவபாகள ஶரீரமாகிற வருகூஷததிலே ஸஙகதாயிருக செயதே "த்வம்ஶே" எனறால "அஹம்ஶே" எனறு ஸவாதநத்ாயாபிமாநம பணணிபபோநத வாஸனையா அவனோடே ஸபாயிகக, அவனும இவன செயத அபராதமடியாக "க்ஷிவாமி ந க்ஷமாமி"எனறு ஸபாயி இஙஙனே பிணஙகுகிற ஸமயததிலே இருவருடையவும ஶேஷஶேஷிஹாவஸமபநதததை அறியும ஆசாா வநது 'நீ இவனுககுஶேஷபூதன, நீ இவனுககுஶேஷி' எனறு ஸமபநதததை யுணாததி, தன உபதேஶததா இவன அபிமாநமபோமபடி திருததி, 'தேவாககு ஶேஷபூதமான ஆதமவஸதுவை அபராதமடியாகத தளளெ ண்ணாது' எனறு அவன திருவடிகளிலே ஶரணமபுகக, இவவழியாலே இரணடுதலையுநதிருநதினதடியாக வருமகூடினால, 'இபபடி ஸுலபமானவிஷயததை அநாதிகாலம இழநது அநாதபபடடோமே!' எனறு இவ ஶோகிகக 'நமககு அவாஜ்ஜநீயஸமபநதமுணடாயிருகக, காமததை வயாஜீகரிதது அநாதிகாலம தளளிவிடடோ மே!' எனறு அவனஶோகிகக, இபபடிஇருவரும கீழிழநத காலைககு ஶோகிதது இருவரும ரஸ்யரஸ்கஹாவே சேருகை தாாஷடாநதிகததில, பநதலாவது-ஶரீரம எனனுமததை ஸபரமாணமாக அருளிசசெயயாநில

ரஹஸ்யமாய அநுபவிததுவிடுமிறே, ''ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே'' (ஸமாநமவருக்ஷம பரிஷஸ்வஜாதே) ஜீவாதமாவும பரமாதமாவும தேஹமாகிற வருக்ஷததைப பறறியிருநதால், ஒருவன காமபலஙகளை புஜியாநிறகும, ஒருவன புஜிபபியாதது விளஙகாநிறகும அவன நியாமகன, நாம நியாமய மெனனும முறை யறியவே பொருநதலாமிறே ராஜபுதரன ஒரு உதயாநததைக கணடு புக அஞசினால, 'உனதமபபனதுகாண' எனனவே நினைததபடிபுககுப பரிமாறலாமிறே, ஆனபின்பு, ததீயமெனனும பரதிபததியே வேணடுவது, தானும அதுககுளளே ஒருவனாய அநுபவிககலா மெனகிறார

[அடஙகெழிலசமபதது அடஙகக கண்டு] ஹோமபூமியாயிருககும நிதயவிபூதி, காமநிபந தநமாக அவனாலே நியாமயமாயிருககும இவவிபூதி, அதில ததீயமெனறு அநுஸநதிககபபுககவாறே காமநிபநதநமான ஆகாரம தோறறாதே ததீயதவாகாரமேயிறே தோறறுவது [அடஙகெழில இதயாதி] கடடடஙக நனறான ஸமபததையெலலாங கணடு, நமககு வகுதத ஸவாமியானவனுடைய ஸமபதது இதெலலா மெனறு அநுஸநதிதது, அவவிபூதிககுளளே தானும ஒருவனாய அநுபவிககப பாரபபது, அபபோது ஶேஷிககு அதிஶயததை விளைததாளாகலாமிறே, ஶேஷபூதனுடைய ஸவரூப

பர —(ஶேஷபூதனுடைய ஸவரூபஸிததி இதயாதி)—ஸமவாநு ஸூத்ரகாரா: ''ஶேஷ: பரார்த்தத்வாத்'' [பூ-மீ] இதி ஶேஷஶேஷிபாவலக்ஷணபரம் ஜைமிநீயம் ஸூத்ரம் பஶ்சாத்தநஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய தஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய பாஷ்யம் யதாவத் ப்ரதிபாதயதி—''பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் - ஸ ஶேஷ:, பர: - ஶேஷீ'' [வே-ஸம்] இதி ஸத்யார்த்த: - அந்யஸ்ய ப்ரயோஜநமேவ யஸ்ய பரப்ரயோஜநம் - ஸஶேஷ:, அந்யஶ்ஶேஷீதி, ஶேஷஶேஷி பாவாய: பரஶப்தாதிஶயஶப்தயோ: ஆசார்யஶப்தாவ்ருத்த்யோ: மத ஶப்த:, தேந ஸ்வகதாதிஶயாயைக ஶேஷித்வவ்யாவ்ருத்திர் லாப: இதிஶய: -

---

கொண்டு எடுதத பரமாணததுககு அரததம அருளிசசெய்கிறார ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் இதயாதி இதமபூர்வம விஹிதம பாதலஸநாததிலே, வருக்ஷமெனகிற தேஹம ஒருவன் புஜிபபித்து விளங்காநிறகும் எனறது - ''ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம்'' எனகிற ஶ்ருதியைப பறற ''அபிஸம்பவாயஸம் - அபிஜ்ஞாநம்'' இதி ஶ்ருதி தத வ்யாகயா 'ஸமபநதஜ்ஞானமே வேணடுவது' எனறவிடததிலே ஸவஸவாமிபாவஸமபநததை அருளிசசெய்தார், இதில நியநத்ருநியாமயபாவஸமபநததை அருளிசசெய்கிறார்-அவன் நியாமகன இதயாதி இததால, ''அபி வாகயமிதி'' எனறததால பலிதத நியநத்ருநியாமயபாவஸமபநதமும இபபாடடுக்கு விவக்ஷித மிதி த்ரஷ்டவ்யம த்ருஷ்டாநதாநதரம ராஜபுத்ரன் இதயாதி ராஜபுதரனிதயாதி வாகயததிலே - ஸர்வேஶ்வரனை ராஜாவாகவும், ஆதமாவைப புத்ரனாகவும, உதயானம பெயதகாவாகவும, ஜ்ஞாபகன ஆசாரயனாகவும த்ரஷ்டவ்யம உத்தாததிகமம-ஆனபின்பு இதயாதி

*கடடடஙக நனறான ஸமபதெனனலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமனறோ? எனன, ஹோமபூமியாய் இதயாதி ஹோமேதயாதி - த்ருஷ்டாநதாநதம இவனுககு அநுகூலமானபடியை அருளிசசெய்கிறார் - அதில் ததீயம இதயாதி ததீயதவாகாரமே தோற்றுவது - ததீயதவாகாரமே உததேஶ்யதாபரயோஜகமாகை ஶப்தாரததததுககாக மீளவும பரதீகோபாதாநம - அடங்கெழில் இதயாதி இதி கடடடங்க - ஸகலயோ, உபயவிபூதியு மெனறபடி அஃதடஙக ஈஶ்வரனுடைய ஸமபதெனறு உளளேயடஙகுக எனறு அநவயம அடங்குகை - அநுபவிககை அநுபவிததால பலமேது? எனன, அப்போது இதயாதி அப்போது - தானும அவவிபூதிககுளளே ஒருவனாய அநுபவிததபோது ஶேஷிக்கு அதிஶயததைவிளைக்கை - கைங்கர்யமபண்ணுகை ஶேஷிககு அதிஶயததை விளைத்தால ஶேஷபூதனுககு பலம் எது? எனன, ஶேஷபூதனுடைய இதயாதி ஸவரூபஸிததியே பலமெனறபடி ''பரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேய

ஸ்திதி, ஶேஷிபக்கல் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாயிருக்குமே [அடங்குகவுள்ளே] - ஸ்வஸ்வாமிஸ்ஸா ஸம்பந்தஜ்ஞானமடியாகத் தானும் அவன்விபூதியிலே ஒருவனுய அந்வயிக்கலாமிறே, ஸமுத்ர அபரிச்சிந்நமானாலும் அதினுள்ளில் ஸத்த்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸம் பந்தஜ்ஞானமடியாகக் கிட்டலாம், ஸம்பந்தஜ்ஞானமில்லாத தருணத்தையிறே கடல் கரையிலே யேறத் தள்ளுவது ஸம்பந்தஜ்ஞான ப்ரகாஶிகையிறே ஹ்ருதயம்

விஶேஷ:, கிஞ்சித்காராதியாலே "நாகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வம்" இதி ஹி ஶ்ரீ ஸூக்தாநாம் ப்ரஸித்தி: கேநசித் அதிஶயஸ்யைவ ஸ்வரூபேணாநந்தரம் நாஶாத்ருஶ்யமா நாநாம் ஶேஷத்வஶங்காவ்யுதாஸ:, ஸவிநாஶ்யஸ்ய ஹி கஞ்சித் ஸ்வகதவிநாஶாய யத்நோ ப்ரதி ந ஶேஷித்வம் ஸ்வயாதநஸம்பந்தாதிஶயம் ப்ரத்யுபயிகாரணதயா ஶே ஷத்வம் விவக்ஷிதம், கேநசித் பரமதாதிஶயம் ஸ்வஸித்தாவாப்யதிகா இச்சயோபா தஸ்ய ஶேஷிண ஶேஷத்வஶங்காநிவ்ருத்தி: (இச்சயேதி) பரமதாதிஶயஸ்ய இச்சாவிஷ யதா ப்ரயோஜநத்வோக்த்யா இச்சாஶூந்யஸ்ய நிர்வ்யாபாரா த்ருஷ்டாந்தேஷ்வதிவ்யாபி யத்வோக்தம், ஸாக்ஷாதிச்சாவிஷயஸ்ய ப்ரயோஜநம், தத், "பராயத்தஸ்வாத்ம ப்ரயோஜநத்வோக்தம், ஸ்வயத்நாத இதி ஹி ஸ்வபத:, இஷ்யதே இதியாலே நிர் வ்யாபாரஸ்யாத்மப்ரயோஜநவ:, கேநசித் ஸ்வாதிஶயாயாகே வ த்யாதௌ லக்ஷணாவ்யாப்தி ஶங்காவ்யுதாஸ: ஸ்வத்யாஹி ஸ்வாதிஶாராதிக்கேவ ஸ்வார்த் யாய யவதீதி ஸாஶ்யா ஸ்வாதிஶயோயதே, கதா ஸ்வதேஹ ஸ்வாதிஶயாயாதவ பராதிஶய: பரப்ரயோஜநமிதி ந வ்யாப்தி: உபாதேயத்வம் ஸ்வீகார்யத்வம் இ ஸ்வீகாரஶ யதாயோக்யம் ஸங்கல்ப: ஶேஷஶேஷிணோ பரஸ்பரம் சேதநஸ்ய சே இச்சாஸ்வீகாரஶ தஜ்ஞஸ்ய, யதா ராஜப்ருத்யயோ: சேதநஸ்ய சேதநஸ்ய சேதந சேஷ்டயை இச்சாஸ்வீகாரஶ, யதா ராஜஸேவகயோ: உபயோரபி சேதநத்வ த்சிதேசதநம் தா இச்சாஸ்வீகாரஶ யதாயோக்யம் ஸங்கல்பதஃ, யதா புஷ்பா புஷ்பாவ்யதா உபாதேயத்வம் உபாதாநஸாமர்த்யம், சேதநாகிஞ்சித்காராதிஶயா வ்யாப்திவாரிண ர: ஸங்காரேண க்ஷாதிப்ராஸ்தித்வாதிஶயாயாகஸ்ய ஶேஷிண: பரம் ப்ர ஶேஷத்வவ்யுதாஸ: (ஸ்வரூபமிதி) ஸ்வரூபாதிரிக்ததர்மாந்தரவ்யாவ்ருத்யர்த ஸ்வரூபவ்யாப்தம், ந து தர்மார்த்யநுப்ரயாஸத்யத்யர்த: பராதிஶயவ பரப்ரயோஜநம் யஸ்ய ஸ பரம் ப்ரதி ஶேஷ இதி லக்ஷணம் தஸ்ய

க்ஷ சேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸஶேஷ:, பர: - ஶேஷீ" என்ற பாஷ்யகாருடைய ஶ்ரீஸூக்தி அநுஸந்தேயம் "பராதிஶயவஸ்வபர ப்ரயோஜநம், யஸ்ய - ஸ பரம்ப்ரதி ஶேஷ என்று ஶேஷத்வலக்ஷணம் அன்றே சப்தவர்விபூதிகளுள்ளேயன்றோ இருக்கிறது இன்று அடங்குகை தென்? என்ன, ஸ்வஸ்வாமிஸாவ இத்யாதி அடங்குகை - ஸ்வஸ்யதஸித்தி க்ஷேத்ர ஸந்நிதாநமஸ்ஸாந அவதாரிகையில 'கடலிலே புகக் தருமப்' இத்யாதி ஶங்காவாக்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஸமுத்ரம இத்ய ஸத்த்வங்களும் ரக்ஷ்யரக்ஷகஸாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே ஸமுத்ரத்தைக் கிடக்கிறதென்றபடி தருஷ்டாந்தத பிதாபுத்ரஸம்பந்தத்தை யுணர்த்தினாற்போலே தார்ஷ்டாந்திகத்தில ஶேஷஶேஷிஸாவஸம்பந்தஜ்ஞா ஆமென்ன, ஸம்பந்த இத்யாதி அன்றிக்கே, ஸம்பந்தஜ்ஞானமுண்டாம் படி யென? என்ன, ஸம்பந்தஜ்ஞா இத்யாதி என்று கீழ்வாக்யத்தோடே ஸங்கதியாதல் அடங்கெழிலென்று தொடங்கி, அஃதடங்க ஈசனெ லென்று உள்ளேயடங்குக என்று அந்வயம்

எட்டாம் பாட்டு.

உளளமுரைசெயல, உளளவிமமூனறையும
உளளிககெடுததுஇறை, உள்ளிலொடுஙகே

ஆ —(உளளம) என்ன உபகரணஙகளைககொணடு அடிமைசெயவதெனனில, —ஸம பாதிசகவேணடாதே பணடே ஸமபநநமாயிருநத வாஙமநஃகாயஙகள மூனறையும ஊகவதபரிசா யாகரணாதஙமாகப பரிகலபித மெனனுமிடததை அநுஸநதிதது நகவயதிரிகதவிஷயஙகளி னினறும மிவாததிபபிநது ஊமவதவிஷயமாககுவ தெனகிறா

ஒ — எடடாமபாடடில, பஜ்ஙபரகாரததைச சொலலுகிறா

[உளளம எனறு தொடஙகி] மனோவாககாயஙகள கேடவேணடாதே ஸமபநநமாய விதேயமான மூனறையும என்ன பரயோஜநஙகொளளைககு இவையுணடாககிறது? எனறு ஆராயநது அவறறுசகு உணடான அபராபதமான பாஹயவிஷய பராவணயததைத தவிாதது அவனபககலிலே நிவேசி யெனகிறா

ப —அநநதாம, பஜ்ஙபரகாரததை அருளிசசெயகிறா

உளளம - (மநநாதிகரணமான) மநஸஸும, உரை (ஸஙநயாதிகரணமான) வாககும, செயல (பாணமாதிகரணமான)காயமும, உளள - (நமககெனன)அடியிலேயுணடாப, இமமூனறை யும - ஸநநிஹிதமான இமமூனறையும, உளளி (இவறறினுடைய ஸருஷடி பரயோஜநததை) நிருபிதது, கெடுதது (இதரவிஷயாஙவயததைத)தவிாதது, இறையுளளில ஸவாமியான பராபத விஷயததிலே, ஒடுஙகு பாநநதாணப ஒதுஙகு 'உரை, செயல' எனறு வருததிகளையிடடு தததகரணஙகளை லக்ஷிககிறது 'உளளிககெடுதது' எனறு இவறறினுடைய பூாவவருததததை ஆராயநது, அநயபரதையைத தவிாதது எனறுமாம

இ —எடடாமபாடடில, பஜ்ஙபரகாரம சொலலுகிறது

[உளளமுரைசெயல] மனோவாககாயஙகள உரை செய லெனறு ததாஸாரயமான கரணஙகளை நினைககிறது [உளள] இனறு தேடவேணடாதே ஸமபநநமாயிருககை [இம மூனறையும] ஸநநிஹிதஙகளும விதேயஙகளுமான இமமூனறையும இவறறுககு அவவருகே ஒனறு தேடவேணடா, இவையே அமையும [உளளி] - இனனபரயோஜநம கொளளுகைககு இவறறை யுணடாககிறது எனறு ஆராயநது "ஈஸவராயநிவெதிதும" எனறு நிருபிததால ஊமவதவிஷயததிலே ஸமாபபிககைககாகவா யிருககுமிறே [கெடுதது] - அவறறுககு உணடான பாஹயவிஷய பராவணயததைத தவிாதது [இறையுளளிலொடுஙகே] வகுததவிஷயததிலே இவறறையுங கொணடு புகசு அடிமைசெயயப பாா அனறிககே, ஒடுககெனறு மெலலொறறை வலலொறறாககி அவன திருவடிகளிலே ஸமாபபி யெனறுமாம இபபாடடில பஜிககைககுப புறமபொரு உபகரணம ஸமபாதிககவேணடா, முனனமே யுணடானவறறின வயபிசாரததைத தவிாதது வகுததவிஷயததிலே ஸமாபபியுஙகோ ளெனகிறா

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு அவனுக்கு விபூதியாய் அந்வயித்தால் பின்னை தானும் தன் கென்ன சிலகரணங்களும் என்று உண்டாய் பலித்தாகுகை அரிதாயிருந்ததே! என்ன, பஜநப்ரச ரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[உள்ளம் உரை செயல்] பாஹ்யவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாகிற மநஸ்ஸை ப்ரத்ய காக்கினவாறே ஹ்ருதநுஸந்தாநத்துக்குஉடலாமே, அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து *"பொங்கேழ்புகழ்க வாய்வாய" என்கிறபடியே சொல்லாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாக்கு, "ஶ்ரேணமத்தோ ஸ்ஸர்வாமத:" (குணாதாஸ்யமுபாகத:) என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல கை காயங்களும் பண்ணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு [உள்ள இம்மூன்றையும்] இவை தான் இன்றாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாதே ஶேஷியான தான் இவற்றை யுண்டாக்கிவைத்தானே இவையும் வேறே சிலவுந் தேடவேண்டாவே, இங்கே†"தாமரைரே"‡"நாவாயிலுண்டே" இத்யாதி களை யோஜித்துக்கொள்வது உள்ள இம்மூன்றையும் உள்ளுவது, 'இவைதான் எதுக்காகக் கண் டது? இவைதான் இப்போது இருக்கிறபடியென்?' என்று ஆராய்ந்துபார்த்தால் அப்ராப்தவிஷய களிலே ப்ரவணமாயிருக்கும் [கெடுத்து] கெடுப்பது அவற்றினின்றும் மீட்பது [இறையுள்ளி லொடுங்கே] பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சுவாரைப் போலே ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கப் பார்ப்பது ஒடுங்கென்னுதல், ஒடுக்கென்னுதல், மெல்லினமான நகா ரத்தை வல்லொற்றாக்கி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல்

எட்டாம்பாட்டு - உள்ளம் இத்யாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநபூர்வகமாக அவன் விபூதிகுள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிப்ப தென்ற அநந்தரம் கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்காதே பகவத்விஷய திலே ப்ரவண மாக்குவ தென்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஶங்காபரிஹார க்ரமேண அருளிச்செய் கிறார் - அவனுக்கு இத்யாதி பஜநப்ரகாரத்தை யென்றது, 'இறையுள்ளிலொடுங்கே' என்றத்தைப் பற்ற பஜந ப்ரகாரம் - அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை

'உள்ளமுரைசெயல்' என்ற இது பதிகோபாதாந மன்று பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதாநம், மேல் வரு வாக்யதாத்பர்யம் இத்தால், ஏவம்விதமான பஜநம் ஸாரமென்று தயோஜித த்ரிவித கரணங்களையும் இறை உள்ளே யொடுக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - பாஹ்யவிஷயங்களிலே இத்யாதி ப்ரத்ய க்காக்கினவாறே அந்தர்முகமாக்கினவாறே வழிந்து ஸ்ரவித்த பொங்கேழ் இத்யாதி வாதஜித்துக்கின் படுகிற குணங்களா னவை வாக்விஷயங்களாக உரையும்செயலும்-ஸ்வகாரணமான வாக்கையும் காயத்தையும் லக்ஷிக்கிறது உள்ள வென்றதுக்கு பாவம் - இவைதான் இத்யாதி பிரித்து மூன்றையும் நிர்தேஶித்திருக்க, புந: 'இம்மூன்றை யும்' என்றதுக்கு பாவம் இவையும் இத்யாதி உள்ள இம்மூன்றையு மென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - இங்கே தாமுளரோ இத்யாதி ஆதிபதம் - "கரணைஸ்ஸதிவ த்ராணி", "நாராயணோ திஶ்வோதவி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தது உள்ளுகை - விசாரிக்கை உள்ளும் ப்ரகாரத்தையும், உள்ளினால் இருக்கும்படி யையுங் காட்டுகிறார் - இவைதான் எதுக்காக இத்யாதி எதுக்காகக் கண்டது - அவனை ஆஶ்ரயிக்கைக்காகக் கண்டதென்று கண்டுகொள்வது "ஆராய்ந்துபார்த்தால்" என்ற அநந்தரம் பகவதஸமாஶ்ரயணமாக ஸ்ருஷ்டங் களாயென்று அத்யாஹாரம் கெடுத்தென்றதுக்கு அர்த்தம் - கெடுப்பது என்று உக்தவிவரணம் - அவற்றி னின்றும் இத்யாதி பகவத்விஷயத்திலே கரணங்களை ப்ரவணமாக்கினால் அது ப்ரயோஜநமுமாய ஸ்வரூப ப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்னுமிடந் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - பாழிலே மேட்டிலே இத்யாதி கரணங் களைக்கொண்டு ஒடுங்கென்னுதல் அதாவது - கரணங்களைக்கொண்டு தான் ஆஶ்ரயிக்கை யதவா, கரணங் களை யொடுக்கென்னுதல் அதாவது - கரணங்களை அவன்விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குகை "ஒடுங்கு" என் றால் ஒடுக்கென்று காட்டுமோ? என்ன, மெல்லினமான இத்யாதி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல் என்றது - ஒடுக்கென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிற தென்னுதல் என்றபடி

* திருவாய்மொழி - அ, ௧௦, ௪ † இரண்டாந்திருவந்தாதி-௨௧ ‡ முதல்திருவந்தாதி ௬௰

"தாமுளரே"—தநதாமைத தேடவேணடாவே " தமமுளளமுளளுளதே "—' என கருச சறறுபபோது ஊமவதவிஷயததை நினைககைககு நெஞசு தரவேணும' எனறு தனிசு வாஙகவேணடாவே, தாம உளராஞல உண்டான நெஞசும உணடே " தாமரையின பூவுளதே " கைககெடடுமே பூ உணடாககிவைததானே * " களளாாதுழாய " எனறு அங்குத்தைககு அஸாதாரணமான திருததுழாயைச சொலலி, அததோடேோகக " கணவலா " எனறு காககணததையும ஆமபலையும சொலலுகையாலே அாகுததைககு ஆகாததிலலை யெனற படி, ஆகையாலே, 'தாமரையின பூவுளதே' எனறது - எலலாப புஷபஙகளுககும உபலக்ஷணமான இததனை "எததுமபொழுதுணடே" காலததை யுணடாககி வைததானே, அது தனிசு வாஙக வேணடாவே "வாமன" இதெலலாம வேணடுவேது அவனஅவனலலவாகிலனறோ! தனனுடைமை பெறுகைககுத தான இரபபாளனுவானெருவன யிருந்தானே 'திருமருவுதாள' அவனுடைய ஐஸவாய பரகாஷ்டமான திருவடிக ளெனனுதல, †"வடிவிணையிலலா மலாமகள மறறை நிலமகள பிடிககும மெலலடி" எனனுதல 'மருவுசென்னியரே" மருவுகை சேருகை இபபடிபபடட திரு வடிகளிலே சேருகைககுத் தலையாககி வைததானே "வாமன" அமரா சென்னிபபூவான திருவடி களை நிதயஸமஸாரிகள தலையிலும வைபபானெருவன யிருநதானே இபபடியிருககச்செயதே, "சேவவேயருநரகம சோவதரிது" இவாகள ஸமஸாரததுககு விலககடி தேடிககொணடுபோகிறபடி எஙஙனேயோ? "நாவாயிலுணடே" இது முனனம புறமபு தேடிபபோக வேணடாவே "நமோ நாராணுவெனறு ஓவாதுரைககுமுரையுணடே" ஸஹஸராக்ஷரீமாலாமநதரமபோலே இருககை யனறிககே எடடெழுததாய நடுவே விசசேதியாதே சொலலலாந திருநாம முணடாககிவைததானே "மூவாதமாககதிககட செலலும வகையுணடே" புநராவருததியிலலாத பராபயததை யுணடாககி வைததானே "எனனெருவாதீககதிககடசெலலுநதிறம" இஙஙனே யிருநதபினபு இவர் தணணிய வழி தேடிபபோகிறபடி யெஙஙனேயோ? (அ)

*கீழெழுதத பாடடுககளுககு வயாகயானம - தாமுளரே இதயாதி 'தமமுளளம' எனறதிககுத தாதபாயம - எனககுச்சறறுபபோது இதயாதி "உளளுளதே" எனறதககு ஊவம தாமுளராஞல் இதயாதி அனறிககே, வாககியதவயமும 'உளளுளதே' எனறதுககு ஊவமாதல சறறுபபோது கிஞசிதகாலம தனிசு - கடன கைக்கெடடும் பூ வெனறது - தாழினறு ஸாகாஹமாகையைப பறற கைககெடடுமபூவென கிறதென? ஸாவகயபுஷபஙகளுக்கும உபலக்ஷணமாஞலோ? எனன, களளார் இதயாதி கணவலா - காககணமபூ ஈ விளை - பிலவம ஆம்பல் குமுதம புளரி - தாமரை வாமனெனறு இரபபும அளபபும கொனறும இதெலலாம வேணடுவெது இதயாதியாலே இரபபையும, அமராசென்னி யிதயாதியாலே அளபபையும அருளிசசெயதாா அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ வாமனுய ஸாலபனனறிககே மேனமையோடே யிருநதாஞகிலனறோ அவன அவனுகையாவதென? எனன, தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத்யாதி திரு - ஐஸவாயமும, பிராடடியும ஐஸவாயபாகாஷ்டமெனறது - தவஜாஙகுசாதி ரேகையைப பறற வடிவிணை இதயாதி - வடிவழகுககு ஒபபிலலாத பெரிய பிராடடியாரும மறற பூமிபபிராடடியும பிடிககும மருதுவான திருவடிகளை தாதபாயாநதரம - அமரர்சென்னி இத்யாதி அருநாகம் - ஸமஸாரம விலக்கடி - பராபயபராபசாநதரஙகள நாவாயிலுணடே இத்யாதி 'வாயில' எனறதுககு ஊவம - இதுமுன்னம் புறமபு இதயாதி ஸஹஸராக்ஷரீமநதரமெனறும, மாலாமநதரமெனறும இரணடு மநதரம 'ஓவாது' என கிறதின ஊவம - விச்சேதியாதே எனறு திருநாமததிலுடைய ஸௌலபயஞ சொனனபடி மூவாத - சுரியாத, புநராவருததி யிலலாத வெனறபடி கயயதஇதி - கதிர் எனறுய, பராபய மெனறபடி கதிக்கண் - கதியிலே செல்லும் வகையுணடே - செலலுகைககீடான உபாயமுணடே ஓவாதுரைககு முரையெனறு கீழே ஸாதனஞசொலலுகையாலே மூவாத இதயாதி - பராபயபரம " நாராயணேதிமுகோ வாஸி " இதயாதி "வகதகஙீகிகிமேஷோஸது" இதயநதம கரமேண அநவயம் (அ)

* திருமொழி ௧௧, ௭, ௬ † திருவாயமொழி-௯, ௨, ௧0

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஒடுங்க அவன்கண், ஒடுங்கலுமெல்லாம்
விடும்பின்னுமாக்கை, விடும்பொழுதெண்ணே

ஆ—(ஒடுங்க) இப்படி அவன்பக்கலிலே கரணங்களை ஒடுங்கப் பண்ணப் பகவத்கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்க ளெல்லாம் போம், பின்னையும் இவ்வாத்மாவான ஶரீரம் பே தகனையும் பார்த்திரு, அத்தனையே விளம்பமுள்ள தென்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஆஶ்ரயிக்க பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான கர்ம கமெல்லாம் நஶிக்கும், ஶரீரபாதவஸாநமாத்ரமே இவனுக்கு விளம்ப மென்கிறார்.

[ஒடுங்க என்று தொடங்கி] அவனையாஶ்ரயிக்குங்காட்டில் அவித்யாதி ஸங்கோச மெல்லாம் போம், ஆக்கை என்று சரீரத்துக்குப் பே(ர்)

ப—அநந்தரம், பஜநபலமான விரோதிநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அவன்கண் ஸ்வாமியானவனிடத்திலே, ஒடுங்க (அபக்ருஷ்டகலிகத்த பாகார்ய) அநுஸந்திக்கவே, ஒடுங்கலும் (ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிஸ்வரூப) ஸங்கோசமும், லாம் (தத்தேதுவான)அவித்யாதிகளும் எல்லாம், விடும் விட்டுக்கழியும், பின்னும் ("க்ஷீ க்ஷீணா: ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே) பின்னையும், ஆக்கை - ஆரப்த ஶரீரஶேஷத்தினுடை விடும்பொழுது முடிவை, எண் பார்த்திரு ஆக்கைவிடும்பொழுது எண்ணவேணுமோ? என மாம் அன்றியே, 'பஜநத்துக்கு அங்கமென்று நினைத்துப் பின்னையும் அந்திம நமையாலே நினை என்று அந்திமஸ்ம்ருதியை விதிக்கிற தென்பாரு முளர்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், பஜநம் எளிதானாலும் அநாதிகாலஸஞ்சிதமான அவ் யாதிகள் பஜநப்ராப்திகளுக்கு விரோதியன்றோ? என்னில், 'பஜிப்போம்' என்கைக்கு அடியா ஸுக்ருதமே வேண்டுவது, அதடியாக பஜநத்திலே இழியவே அவையடங்கக் கழியு மென்கிறது.

[ஒடுங்க அவன்கண்] "ஸம்ஶ்லேஷம்" என்றிருக்கை தவிராது அவனுக்கு காரமாய அவன்பிமாநத்துக்குள்ளே அநுஸந்திக்கவே [ஒடுங்கலுமெல்லாம்விடும்] - ஒடுங்க ஒடுக்கத்தைப்பண்ணுமவை ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசகங்களான அவித்யாதிகளெல்லாம் போ ஒடுங்கல் வந்தேறியாய ஒடுங்கிக்கிடந்தவை யென்னவுமாம் ஸ்வரூபாதிரேகியாய ஒடு கிடந்த அவித்யாதிகளெல்லாம் போம் 'எல்லாம்' என்கையாலே - பஜநவிரோதியோடு ப்ராப விரோதியோடு வாசியற ஸர்வமும் நசிக்கு மென்கிறது [பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே பின்பு ஶரீராவஸாநமே விளம்பம் காமினி தன் உடம்பில் அழுக்கைக் கழற்றி ஸ்நாநத்தி அநுபவிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையாயிருக்குமாபோலே ஶரீராவஸாநத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கை உடையவர் குணமுத்தநச்சீயரை "சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநம்கிடாய்" என்ன, நிதாநம் அறியாமை யாலே திகைத்து நிற்க, "ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான காலத்திலே ஆறுமாஸம் போந்தது உனக் கொன்றுமிருந்ததில்லையோ?" என்று அருளிச்செய்தார் "க்ஷீணக்ஷீணா:" இத்யாதி எம்ப "அஸ்திரமான ஶரீரம் தானே நசியாநிற்க இவனுக்குத்தான் மநோரதிக்கவேணுமோ?" என அருளிச்செய்வர்.

ஈடு —ஒனபதாம்பாட்டு ஸம்பநதஜ்ஞாந முண்டாகவே தன சிறுமை பாாதது அகல வேண்டா வெனறும, பஜநமாவது - தான அவன தனககாகத தாத கரணஙகளை அவனுககு உறுப பாகக்குகை யெனறுஞ சொலலி நினறா கீழிரண்டுபாட்டாலே, இது தனனரசுநாடாய பராபத விஷயம அவனலலாமை பஜியாதிருககிறோமோ ? பஜநவிரோதிகள கனககவுண்டானையனறோ நாஙகள பஜியாதொழிகிறது ? எனன, நீஙகள அவனைக கிட்டவே அவையடைய விட்டுபோ மெனகிறா இதில

[ஒடுஙக அவனகண்] பரகாரபூதரான நீஙகள பரகாரியான அவனபககலிலே செனறு சேர [ஒடுஙகலுமெலலாமவிடுமே] - பராபததனைச செயய அபராபதமானவையெலலாம தனனடையே விட்டுபபோம ஸவருபாநுருபமானததைச செயயவே ஸ்வருபவிரோதிகளடஙக விட்டுப போம ''ஒடுஙகல'' எனகையாலே இது ஸவருபததிற கிட்டப தோனறலல, ஸ்வருபவிரோதி யாயக கொண்டு வந்தேறி யெனனுமிடம தோறறுகிறது, அனறிககே, ''ஒடுஙகல'' எனகிற மேல லோறறை ஒககவேனறு வலலோறறாககி இவனுககு ஸஙகோசததைப பிறபபிககுமவை யெனனு தல [எலலாம விடுமே] அவிதயாகாமவாஸநாருசிகள ஸவாஸநமாக விட்டுக கழியும ''வானோ மறிகடலோ'' இதயாதி, ''மாடேவரபபெறுவரா மெனறே வலவினையாா'' இதயாதிகளை யோஜி ததுககொளவது இவை போமாகில பினபு இவனுககுக காததவயமெது ? எனனில,—[பினனுமா ககை விடுமேபொழுதெண்ணே] 'உபாஸநததால வநத ராஜகுலஙகொண்டு பலம தபபாது, தனன

ஒனபதாமபாட்டு ஒடுங்க இதயாதி கீழிரணடுபாட்டு பரமேயததை அநுவதித்துககொண்டு, இப பாட்டில 'ஒடுஙகலுமெலலாமவிடுமே' எனகிற பதததைக கடாக்ஷித்து ஸஙகதி அருளிசசெயகிறா - ஸம்பநத ஜ்ஞாநமுண்டாகவே இதயாதி வாகயதவயததாலே அவனைக்கிட்டவே - அவனை ஆஸ்ரயிக்கவே

ஒடுங்க - சேர அபருதகவிததவிஸேஷணமான இவன இனறு ஒடுஙகுகையாவதெனன்? எனன, பரகார பூதரான இதயாதி 'ஒடுஙக' எனறு பரகாரதவாநுஸநதாநம விவக்ஷிதம ஒடுஙகலெனறு - வநதேறியைச சொலலு கிறது அபராபதம் - வநதேறி விவரணம - ஸவருப இதயாதி இது - விரோதிஸமஷ்டி ஸ்வருபததில் கிட்டபதோனறலல - ஸவருபாநுபநதியனறு மேல்லோறறு - மருதவக்ஷரம வல்லோறறு - கடிநாக்ஷரம அவிதயா - அஜ்ஞாநம பகவதஸமாஸ்ரயணாநதரம விரோதிகள போமெனகைககு பரமாணம வானோ இத யாதி பெரியதிருவநதாதி - (இச) ''வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருஙகிறறுங கண்டிலமா - லானினற, ஈனறுயாததாயெறிநத காயுதிரதகாாதாளபணிநதோம, வனதுயரையாவாமருஙகு'' (ஷ-ருக) - ''மாடேவரபபெறுவராமெனறே வலவினையாா, காடானுமாதானுங கைககொளளா - ஞூடே போயப, பேரோதம சிநத திரைககணவளருமபேராளன, பேரோதஞ்சிநதிககபபோாது'' ஆனினற எனறு தொடஙகி, தாளபணிநதோம வனதுயரை மருஙகுகண்டிலம, வானோவொருஙகிறறும மறிகடலோ வொருஙகிறறும, மாருதமோ வொருஙகிறறும, தீயகமோ வொருஙகிறறும, கானோ வொருஙகிறறும ஆ, ஆ, ஆல!! இதயாவயவு பசுவினறகனறை எறிதடியாகத தாம உயர எறிநது விளஙகாயை உதிர்த்தவருடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிததோம, பாபலதுககததை விளைவிககும பராபதிபாதிபநதக காமங களை நமமுடைய ஸமீபததிலே கண்டிலோம, இது ஆகாஸததிலே போயிறறோ ? திரைகளையுடைய கடலிலே போயிறறோ? காறறிலே போயிறறோ? நெருபபிலே போயிறறோ? காட்டிலே மஹாபரஸதாநமாயப போயிறறோ? எஙகேயொருஙகிபபோயிறறோ? ஆ, ஆ, ஆல - ஹநத ஹநத, இதெனன ஆஸ்சாய மெனறபடி துயரொனறு - துபரைவிளைககுங காமஙகளைச சொலலுகிறது ஊடேபோய எனறுதொடஙகி, சிநதிக்கப போநது வலவினையாா காடானுமாதானுங் கைககொளளாா, மாடேவரபபெறுவரா மெனறே இதயாவயவு கடலி லேபோயப பெரியகடல சிநதுகிற திரைகள தொடைகுததக கணவளாநதருளும பெருமையையுடையவனுடைய திருநாமஙகளைச சொலலவேணுமெனறு மனோரதிகக, நமமைவிட்டுப்புறபபட்டு பராபதிபாதிபநதககாமததினை ரானவா தமககுக காடாதல மலையாதல ஓரரண தேடிககொளளுகிறிலா, இதுககு அடி பண்டு போலே நமமண்டையிலே வரலாமெனறோ ? வநதாாகில தாமே படுகிறா ரெனறு கருததது வலவினையா ரெனறது - அவிதயாதிகளுககும உபலக்ஷணம யோஜிததுக்கொளவது - பரமாணதயா யோஜிததுக் கொளவது பினனும் - அவிதயாதிகள கழிநதபினனும ராஜகுலங்கொண்டு - ராஜகருஹாவஷ்டமபந

டையே வருகிறது' என்று ஆறியிருக்கை யன்றிக்கே, 'ஹேதுவான அவித்யாதிகள் கழிந்தால் அவற்றின் கார்யமான இச்சரீரமும் ஒருபடிபோய், தண்ணீர்த் துரும்பற்று ப்ராப்தி கைபுகுருவது எப்போதோ?' என்று அதுக்கு விரல் முடக்கி யிருக்கு மித்தனை, காமினியானவள் தன்னுடல் அழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே அந்வயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையா யிருக்குமாபோலே சரீராவஸானத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கை, "கோங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்" என்று அழுக்குக் கழற்றி யொப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே, அப் "அழுக்குடம்பு" என்கிற இவ்வழுக்குக் கழன்று, ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததாவது எப்போதோ என்று பார்த்திருக்கு மித்தனை, "ஶரீரம் ப்ரியம் அப்ரியம் வா ததிஹ" (ஶரீரமுமப்ரியமப்ரியவாதிதிம) என்னக்குமித்தனை "க்ருதக்ருத்யா:" (க்ருதக்ருத்யா:) க்ருதக்ருத்யராகிறார் ஸித்தஸாதநபரிகரஹ பண்ணினவர்களிறே, "விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:" (விது:க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்த்வதோயே தேஷாம்ராஜந் ஸர்வ யஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா:) அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினார்களாகிறார், ஓரயநத்தின்று குன்றத்துச்சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, அவருடைய சிறுபேரைச் சொல்லி "சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநங்கிடாய்" என்ன, திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறது இன்னதென்று அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, "இத்தேஹஸம்பந்தத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவற்ற பின்பு நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற உனக்கு ஒன்றுமிருந்ததில்லையோ?" என்று அருளிச்செய்தார் அன்றியே, எம்பார் ஒருருவில் "பின்னும் ஆக்கைவிடும் பொழுதெண்ணே" என்று "இங்ஙனே காரணமாவது கழிந்தபோதே கார்யம் தன்னடையே கழிந்ததே யன்றோ! ப்ராப்தியும் இனிக் கைபுகுந்ததே யன்றோ? இனிச் சிந்தாவிஷய முண்டோ?" என்று அருளிச்செய்தார்

கொண்டு ஹேதுவான ஶரீரோத்பத்திகாரணமான தன்ஶரீர ஸம்பந்தம் | அப்பும் – பரிபந்தகம் போம் 'எண்ணே' என்கிற ஏகாரம் – ஈற்றசையாதல் ஈற்றசை – பாதபூரணம் அவ்யய மென்றபடி யத்தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேணுமென்றபடி தேற்றம் – நிஶ்சயம் கேவலனைப்போலே தேஹநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிற தென்? என்ன, காமினி இத்யாதி அதாவது – ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக என்றபடி இதுக்கு அநுஷ்டாநம் – கோங்கை இத்யாதி முலையின்மேலே பூசின குங்குமக்குழம்பு அழியப் பரவேசித்து ஒரு நாள் நிற்குமாகில் என்னுடைய ப்ராணனும் நிற்கு மென்றபடி ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒருநாள் வந்து அணையுமாகில் தரிக்கலாமென்று கருத்து அவ்வாகாரிக்கையாலே அழுக்குக்கழித்தமைதம் "நாத்ருதோஸ்ஸோரணாதியம்" என்றிருக்க, இது ப்ராப்தமாமோ? என்ன, மருப்பும் இத்யாதி "ஶ:பாவகாஸி ஸாத்மநோ ஜாதவேதஸ் ஸ்ஜஜநா: | க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்" இதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே தாமஸோநுமபாதி க்ருஷ்ண: "க்ருதக்ருத்யா: ம்ருத்யும் ப்ரியமிவ ப்ரதீக்ஷந்தே" இத்த அதிகாரிக்குப் புருஷார்த்த மென்றபடி இஶ்ஶரீரத்திலே க்ருதக்ருத்யர்களன்றோ இது உத்தேஶ்ய மென்கிறதென்ன, க்ருதக்ருத்யா இத்யாதி ஸித்தஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள் க்ருதக்ருத்ய ரென்கைக்கு ப்ரமாணம் – விது: இத்யாதி "ஸர்வே வேதாஸ் ஸர்வவேத்யா: ஸஶாஸ்த்ரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யாஶ்ச க்ருஷ்ண:" இதி பூர்வார்த்தம் – இதம் ஆநுஶாஸநிகே வேதவ்யாஸவசநே இதுக்கு அர்த்தம் அவனை இத்யாதி ஶரீரநிவ்ருத்தி புருஷார்த்தமென்கைக்கு ஹ்ருதயம் – ஓரயநத்தின் இத்யாதி 'எண்ணே' என்றதுக்கு – தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேணுமென் றர்த்தம் அருளிச்செய்து, * பிரிநிலை யேகாரமாய், எண்ணவேண்டா வென்றுமாய், இனி சிந்தாவிஷயமுண்டே என்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் – அன்றியே எம்பார் இத்யாதி பிரிநிலை – வ்யதிரேகம் அவலக்ஷணங்கள், ஒழிந்தவை மித்யாப்ய அர்த்தம்

---

* வினைவென்றபொருளில் இவ்வாறு வருகின்றது

பத்தாம் பாட்டு.

எணபெருககநலதது, ணைபொருளீறில
வணபுகழநாரணன, திணகழலசேரே

ஆ —(எணபெருககு) இபபடி ஸகலஸமாஸ்ரயணீயனுகச சொலலபபடட ஈஸ்வரன தான ஆர? எனனில,—அஸஙகயேயராய ஜஞாநாநதஸவஹாவராயிருநத ஸாவாதமாககளேயும நிதய ஸிதககலயாணகுணஙகளேயுமுடையனுயிருநத நாராயணன அவனுடைய ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும கைவிடாதே ரக்ஷிககும ஸவஹாவமான திருவடிகளே ஆஸ்ரயி எனகிறா

ஒ —பததாமபாடடில, ஸாரதமாகந திருமநதாரதை அருளிசசெயது இததாலே யாவசசரீரபாதம எமபெருமானே யாஸ்ரயியுஙகோள எனகிறா அஸஙகயேயராய ஜஞாநாதி கலயாணகுணஙகளேயுடையருமாய நிதயமாய விலக்ஷணமான ஸவரூபததையுடைய ஸாவாதமாவை யும நிதயஸிதககலயாண குணஙகளேயுமுடைய நாராயணனுடைய ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும விடாதே ரக்ஷிககும ஸவஹாவமான திருவடிகளே ஆஸ்ரயி

ப —அநநதரம, பஜநீயனுடைய பராபயதவபூாததியை அருளிசசெயகிறா

(ஆநநதவலலியிற சொலலுகிற கணககிலே), எண எணணுககு, பெருககு அவ வருகே பெருகியிருபபதாய, அநநலதது (அநகபாஹமாநநததோடு ஸமாநமான) ஆநநதாதி குணததையுடைய, ஒணபொருள (அகாமஹதஸ்ரோதரியஸபதவாசயமாய ஆவிாபூதஸவரூப மான) விலக்ஷணாதமவாககமெனன, ஈறில - (அஸஙகயேயமாய) அபரிசசிநநமான, வண்புகழ கலயாணகுணஙகளெனன, (இவறறையுடையனுகையாலே), நாரணன நாராயணஸபதவாசயனுன ஸவாமியினுடைய, திண (ஆஸ்ரிதரைககைவிடாதபடி) ஸதிரமான, கழல திருவடிகளே, சோ ஆஸ்ரயி விலக்ஷணகுணவிபூதி விஸிஷடனுன நாராயணன திருவடிகள ஆஸ்ரயணீயமாகச சொலலுகையாலே இஙகுசசொலலுகிற ஆஸ்ரயணம பஜநபரபகாயாதாரண மெனனவுமாம இபபடி கீழிறபாடடுககளிலும உபயாகார ஸாதாரணயம நிரூபிததுககொளக

இ — பததாமபாடடில, ஆஸ்ரயணததிலே இழிவாா திருமநதரததை ஸாரதமாக அநுஸநதிககுககொணடு ஆஸ்ரயியுஙகோ ளெனகிறா

'எணபெருககு' எனறு ஜீவாநநதயததைச சொலலுகிறது [அநநலம] கலயாண மான ஜஞாநாதிகுணஙகளே யுடைததாகை [ஒணபொருள] ஸவயமபாகாஸமாயிருககை [ஈறில] நிதயமாயிருககை இபபடிபபடட ஆதமவாககததையும [வண்புகழ] கலயாண குணஙகளேயுமுடையனுயிருககை 'ஈறில' எனறு குணஙகளுககு விஸேஷணமாகவுமாம [நார ணன] நிதயஸிதத கலயாணகுணஙகளோபாதி ஜீவஸமூஹததையும ஸவாதீநமாகவுடையவனு கையாலே நாராயணன [திணகழல] - இபபடிபபடட ஸமபநதஜஞாநம முனனுகப பறறினரை ஒருகாலும விடாத திருவடிகள [சோ] ஆஸ்ரயி

ஈடு —பததாமபாடடு அழகிது, அபபடியேயாகிறது, பஜநததுககு ஆலமபநமான மநதரம எது? எனன,—அது இனனதெனறும, அதினுடைய அாததம அநுஸந்தேயமெனறுஞ

பததாமபாடடு - எண்பெருக்க இதயாதி பஜநந்துக்கு ஆலமபநமான மந்த்ரம் எது? என்ன வென றது - 'ஸாவஸாதிஷ்டஸ்ஷ்டாவிஸாதாவஸஹையொடியா । நபூவஸீத சிவெவிஷ்ா விநாவஸ்டவஷெம்தூ" எனறததைப பறற மநத்ரமமாதரம அமையாதோ? அர்த்தமும் அருளிசசெய்ய

சோலலுகிறா இதுதனனைப புறமபுளளாா ஜபஹோமாதிகளாலே ஙாாயயாநாளளாமிடபாச நம ஆசாாயாகள 'ஸ்வரூபாநுஸநதாநததுககு ாடாயிருககிற இதினுடைய அாததாநுஸநதாநம மோ ஸாதநம' எனறு தாஙகளும அநுஸநதிதது, தஙகளைக கிடடினாாககும உபதேஶிததுககொணடு டே வாகள வேதஙகளுககும இவவாழவாாககும இமமநதரம பரஸததுமானவாறே, முனபே ததைதசசொலலி அநநதரம அாததததைச சொலலுதல, அனறியே, முனபே அாததததைசசொல பினபே ஶபதபரயோகமபணணுதல, செயயககடவதொரு நிாபபநத முணடாயிருாககும, அது அடி அாததாநுஸநதாநம உததேஶயமாகையாலே, ''யாவையும யாவருந தானு மமைவுடை ணன''எனனுதல, ''நாரணனமுழுவேழுலகுககுமநாதன'' எனனுதல செயவதொரு நிாபபநதமுண ''அநதாபஹிஶச தததஸாவம வயாபய நாராயணஸஸதிதஃ'' (அநதாபஹிஶசததஸாவம வயாபயநா யணஃஸதிதஃ) எனனுதல, ''நாராயணபரோஜ்யோதிஃ'' (நாராயண பரோஜயோதிஃ) னுதல செயயும வேதம [எணபெருககநநலம இதயாதி] இபபாடடாலே திருமநதாாா ஸாாததமாக அருளிசசெயகிறாா ஆழவான இபபாடடளவும வரப பணிதது, இபபாடடளவி வநதவாறே 'இததையும தம ஆசாாயாகளபககலிலே கேடடுககொளளுஙகோள' எனன, படட சீராமபபிளளையும எழுநதிருநது போகபபுககவாறே அவாகளை யழைதது, 'இனனபோது இனு இருபபாா, இனறு போவாா எனறு தெரியாது, இருநது கேளுஙகோள' எனறு திருமநதரததை உ தேஶிதது, இபபாடடை நிாவஹிதது, 'இபபாடடை இதுககு அாததமாக நினைததிருஙகோள' என பணிததான

எண்பெருககெனகிற இததாலே ஜீவாநநதயததைச சொலலுகிறது [நலநது] - இ

வேணுமோ? எனன, இதுதன்னை இதயாதி புறமபுளளாா - உபாஸகா ஸ்வரூபாநு ஸநதாநா கீடாகை - அநயாாஹ ஶேஷதவ அநய ஶரணதவ அநய போகத்வரூப ஸவரூபாநுஸநதாநத்துககு ஈடான அர்ததாநுஸந்தாநம் மோக்ஷஸாதநமெனறது, அாததம ஈஶவராஞைகையாலே அவனே ஸாதந மெனறு இவாகளுக்கு அாததபாாதாநயஹேது ஆழவாாகள நிஷடடையும வேதமு மெனனககாா, தஙக பாதாநமபணணுவாாாக அதிஷடிககையிடுகிறா - வேதங்களுக்கும இதயாதி உகதநிாபபநதநதாபயதி யாவையும இதயாதி எலலா அசேதநஙகளும எலலாசசேதநஙகளுந தானேயாமபடியான அமைவ யுடைய காரணன நாரணன இதயாதி - நாராயணஶபதவாசயனும, அதிலுடைய அாததமான ஸமஸ லோகததுககும ஸவாமியானவன அநதர்பபஹிஶச - பஹாவாதிஹிவிததமான ஸாவபயா யோதிஃ - ததபுருஷவிததமான பாதவம நாராயணபரஃ'' எனகிறவிடததில விஸாஜநீயா ஶாவஶச நதஸஃ, நாராயணஃபரோஜயோதிஃ எனறபடி ஏததபாதிபாதயாாததத்தினுடைய அதயநதோததேஶயத வததைத திருவுளளமபறறி பாதமம பாதிபாதயம விஶிஷப தாஶயதி - இபபாடடாலே இதயாதி இபபா டுத திருமநதராாததமெனனுமதுககும, மநதராாததம ஆசாாயனபககலிலே கேடடறியவேணுமெனனுமதாம் ஐதிஹய -ஆழ்வான் இதயாதி அதா 'யஸ்ய தேவே பரா பகதிாயதா தேவே ததா குரௌ । தஸயைதே கதிதா ஹயாாதாஃ பரகாஶநதே மஹாதமநஃ'' இதய நுஸநதேயம ஆழவானுடை முநதின வாாததைககு - கௌரவயதையிலே நோககு பிநதின வாாத்தைககு - போகயதையிலே நோககு

எண்பெருககு-எணணுககவவருகே பெருகியிருககிற வெனறாததமாய ஆநநதபததைசசொலலுகிறது எணபெருககு, அநநலம எனறு பதபேதமாய, எணணுக்கவவருகே பெருகியிருபபதாய அநதபாஹமாநநததோ ஸமாநமான ஆநநதாதிகுணததைபுடைய வெனறு உரையிலாதது ஸவதாமபூதஜஞாநம அநுகூலமாகையாலே ''நலம'' எனகிறது நலந்து, அநது - சாரியைசசொல நலம் நலத்தையுடைய நலநதேனறு ஜஞா குணகதவமும, ஒண்பொருளேன்று - ஜஞாநஸவரூபதவமுஞ சொலலுகிறது ஜஞாநஸவரூபதவததைசசொ னற போராதோ? ஜ்ஞாநகுணகதவமுஞசொலலவேணுமோவெனன, இவ்வஸதுக்கள்தான்இத்யாதி ''ஜஞா

வஸ்துக்களதான ஜ்ஞாநகுணாஸ்ரயமுமா யிருக்கக்கடவதிறே, ப்ரணவத்தில த்ருதீயபதமான மகா ரத்தாலே ஜ்ஞாநகுணாஸ்ரயமுமாய ஜ்ஞாதாவுமா யிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே [ஒண்பொருள்] அசேதநயம அசித்துக்கு ஸ்வஹாவமாகாநிறகச்சேயதே வஸ்துதான ஜடமுமாயிருக்குமிறே அஸமஜ ஞாவத்தா யிருக்குமிறே, அங்ஙனன்றிக்கே, வஸ்துதான ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்பரகாஶமுமாய, தாம பூதஜ்ஞானமானதுவும விஷயங்களை க்ரஹித்தத தன்னையும அறிவிக்கக்கடவதாயிருக்கும, அதனைப பற்றச சொல்லுகிறது ஈறிலவெனகிற இது கீழும மேலும அநவயித்துக்கிடக்கிறது ஈறிலவான ஒண்பொருளையும, ஈறிலவான வண்புகழையு முடையனுகையாயிற்று நாராயணனாகையாகிறது, "ஸாவ ஞ்ரம் மறு மணாஹி நிஷ ப ஞ நம ந" (பாவத்கமங்கலகுணஹிநிதாஸநம ௬) தன்னு டைய கல்யாணகுணங்களோபாதி நித்யமுமாய ப்ரகாரமுமாயிருக்கும இவவஸ்துவெனகைக்காக குணங்களை நிதாஸநமாகச சொல்லுகிறது, நித்யரான த்ரிவிதசேதநரையும, நித்யமான கல்யாண குணங்களையு முடையனு யிருக்கையாயிற்று நாராயணனாகையாவது அவனுடைய [திணகழல சேரே] - இப்படி ஸமபந்தம காதாசித்கமாகை தவிர்ந்து நித்யமாயிற்றபின்பு, ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடை யாரை அவன ஒருநாளும விடானிறே, ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும விடக்கோடாத திண்மையைப

குணாஸ்ரயமுமாய" என்ற பதம - ஒண்மைக்கு விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தையை ஸமுச்சயிக்கிறது அதாவது - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாயிருக்கு மென்றபடி இதுக்கு நியாமகப்ரமாணம - ப்ரணவத்தில் இத் யாதி அதாவது - "ம ந ஜ்ஞா நே" என்கிற தாதுவிலேயாதல, "ம ந அவபோதநே" என்கிற தா துவிலேயாதல, ஜ்ஞாநவாசியாய, அதுதான இன்ன ஜ்ஞாந மென்று விஶேஷியாமையாலே தாம தாமிரு ஜ்ஞாநத்வயத்தையும் சொல்லிற்றிறே யென்றபடி ஜ்ஞாதாவுமாய் ஸ்வயம்பரகாஶமுமாய ஏதந்நியாமகம - 'ஸ வித்யம் ஜ்ஞா த்ருத்வ ஜ்ஞாயதே" என்ற ஹாஷ்யவாக்யத்துக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶி கையிலே "ஸ்வஸ்மாஸ்தித ஸாவந்தயஸ்மயத்வம் வ்ருத் ஞாஸ்ய ஜ்ஞாதத்வக்ஞம, நதா யமநஜ்ஞாநஸ்வரணா" என்ற வாக்யம ஜ்ஞாதாவுமாய் என்றது - ஸ்வஜ்ஞாதாவுமாயென்றபடியாய, ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்பரகாஶ மென்றபடி ஆனுல அந்த ஸ்வபரகாஶ த்வம இங்குச சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, அதுவும இங்கே சொல்லிற்று என்கிருா - ஒண்பொருள என்று 'நலத்து, ஒண்பொருள' என்கிற விஶேஷணத்வயத்துக்கும வ்யாவர்த்யமேது? என்ன, அசேதந்யம இத்யாதி அதாவது - ஸ்வரூபேண ஸ்வபாவத்பஸ ஜடமான அசித்தில வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி அசேதநயமாவது - அஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வம அசேதநயஸ்வஹாவவிவரணம - அஸமஜ்ஞாவத்தாய் - இத்யாதி அஸமஜ்ஞாவத்தாய்- ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய 'ஜடமுமாய' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்பரகாஶமுமாய் என்றது இத் தால ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வஞ் சொன்னபடி 'அஸமஜ்ஞாவத்தாயிருக்கும' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - தர்மபூதஜ ஞானமானதுவும என்றுதொடங்கி அதனைப்பற்ற - ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்பரகாஶத்வத்தைப்பற்ற ஆக, இவ்வள வால, ஒண்பொருள' என்று ப்ரதீகோபாதாநம பண்ணினதின தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று ஒண்மை - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்பரகாஶத்வம நாராயணபதத்துக்கு அர்த்தங்கள அநேகமுண்டாயிருக்க, ஆத்மாவுக்கநந்தரம குணங்களைச்சொன்னது - நித்யவஸ்துவுக்கும நித்யபாரதந்தர்யங்கூடு மென்கிறதுக்கு த்ருஷ் டாந்தத்வேந வென்கிருா - பாவத்க இத்யாதியாலே "நிஷ ஞ நம ந" என்ற அநந்தரம, 'ஸ்லோகத்தின படியே' என்று ஶேஷம கீழ 'ஈறிலவான' என்ற வாக்யவிவரணம - நித்யரான இத்யாதி ஈறு நாஶம இலவென்று - இல்லாமை, ஆக, நாஶமின்றிக்கேயிருக்கிற நித்யமாயிருக்கிற வென்றபடி ஸமபந்தம் நித்ய மாயிற்றபின்பு என்றது - நித்யவஸ்துக்களுடைய ப்ரகாரப்ரகாரிஹாவ ஸமபந்தமாகையாலே ஸமபந்தமும நித்ய மென்றபடி 'விடானிறே' ஆகையாலே யென்று கூட்டுவது உன்னுடையதாய் - உனக்கு போக்யமாய இது - 'கழல' என்றதனைப்பற்ற 'நாரணன' என்ற பதத்தைக் கூட்டித் தாத்பர்யம - உனக்குவத்தநதாய் என்றது யத்வா, "உன்னுடையதாய" என்றதுக்கு விவரணம உனக்குவத்ததாய் என்று இது "நாரணன

பறற "திணகழல" எனகிறது [சோ] ஆமரயி உனனுடையதாய உனகது வகுததா யிருநத பினபு நீ கடுகே ஸ்வீகரி, நமঃ எனறபடி (கo)

பதிஞோராம் பாட்டு.

சோததடதேனகுரு, கூரசசடகோபனசோல
சீரததோடையாயிரதது, ஓர்ததவிபபததே

ஆ —(சோததட) பகவதகுண பரதிபாதகமாயிருநத இவவாயிரததிலும இததிரு வாயமொழி எமபெருமானை யுணாநது சொலகிறது

ஒ —நிகமததில, எமபெருமானுடைய குணஙகளைத தொடுதத ஆயிரம திருவாய மொழியும ஆராயநது சொலலபபட்டன இவை யெனகிறா

[சோததடததெனகுருகூரசசடகோபா] திரணட கடஙகளையுடைய திருநகரியை யுடைய ஆழவார "சோததடஙகளை யுடைதது" எனறுஞ சொலலுவா "இபபததைசசோ" எனறு கரியாபதமாகவுஞ சொலலுவா பரோபதேசம பலரைககுறிதது உபகாமிககையாலே மேல ஏகவசநமான இடஙகளெலலாம ஜாதயபிபராயம

ப —அநநதரம, இததிருவாயமொழியினுடைய உபாதேயதமததைதை பலமாக அருளிசசெயகிறா

சோ செறிதலையுடைததான, தடம - தடாகஙகளையுடைய, தெனகுருகூா - அழகிய திருநகரியில, சடகோபன ஆழவார, சொல அருளிசசெயத, சீாசதொடை ஸமபநலக்ஷணமாக மான சீாகளினுடைய தொடையையுடைய, ஆயிரதது ஆயிரததிலும, இபபதது (ஆமரய ஞோபதேசபரமான) இபபததது, ஓாதக நிருபிககபபட்டன ஓாததவிபபததைசசோ எனறு விணையாகவுமாம இததிருவாயமொழி இருசீராயக குறளடி ஙானகு மொசதிருககையால வஞசித துறை

இ — நிகமததில, பகவதகுணஙகளைத தொடுதத ஆயிரநதிருவாயமொழியிலும ஆராயநது சொலலபபட்டன இவை யெனகிறா

[சோததடம] ஊரோடே சோநத தடா, தனனிலே சோநத தடமெனனுதல [சீா ந தொடையாயிரம] சீரெனறு - கவிககு உறுபபான அலஙகாரஙகளைச சொலலுதல, பகவத குணஙகளைச சொலலுதல [ஓாததஇபபதது] ஓாநதுசொலலபபட்டன இவை பாஜஜகளா நதாச கதியைக கணடு இவறறினுடைய உஜ்ஜீவநோபாயததைதத திருவுளளததாலே ஆராயநது அருளிச செயதது, "இபபததைசசோ" எனறு கரியாபதமாக ஒருவன சொனனான இபபததை நெஞசிலே சோ அநுஸநதி பரோபதேசம பலரைககுறிதது உபகாமிககையாலே ஏகவசநமான இடம ஜாதயபிபராயம

திணகழல" எனகிற ஷஷ்டிவயாஹாரலபயம அனறிககே, பஹுவ்ரீஹியிறசொலலுகிற ஸெளலபயததையும, தததபுருஷனிறசொலலுகிற ஸவாமிதவததையும பறறச சொலலுகிறா - உனனுடையதாய் இதயாதி ஆதல 'சேர்' எனறது நமஸ்ஸபதாாததமெனறபடி எமபெருமானலத் தீமிலவான ஓணபொருளையும எமிலவான ஙணபுகழையுமுடைய நாரணன திணகழல சேரெனறு அனவயம (கo)

ஈடு —நிகமததில, முதறபாட்டில வயதிரிகத விஷயஙகளை விடடு ஸாவேஸவரனபககலிலே ஆதமாவை ஸமாபபிகக இசையுஙகோ ளெனறா, இரணடாமபாட்டில வயதிரிகத விஷயஙகளினுடைய தோஷதாஸநமபணணவே விடலாமெனறா, மூனறாமபாட்டில தயாஜயாமஸதததைச சுருஙக அருளிசசெயதாா, நாலாமபாட்டில பறறபபடுகிற விஷயததினுடைய நனமையை அருளிசசெயதாா, அஞசாமபாட்டில பறறுமிடததில வரும அநதராய பரிஹாரததை அருளிச்செயதாா, ஆறாமபாட்டில அவன ஸஙகஸவஹாவனெனறா, ஏழாமபாட்டில ஸமபநதஜஞாந முணடாகவே பொருநதலா மெனறா, எடடாமபாட்டில வேறு உபகரணம தேடவேணடா, அவன தநத கரணஙகளை அவனுககாசக அமையு மெனறா, ஒனபதாமபாட்டில அபபடிசசெயயவே பஜநவிரோதிகள தனனடையே விடடுபபோ மெனறா, பததாமபாட்டில பஜநததுககு ஆலமபநமான மநதரம இனன தெனறா, இதுதான வாயவநதபடி சொலலிற றெனறலல, சேதநருடைய ஹிததுககீடாக ஆராயந்து சொலலபபடட தெனனுதல, அனறிககே, இதுதான ஹிததமமாயிருபபதொனறுகையாலே எபபோது மோகக ஓரபபடுவதொன றெனனுதல

[சோததடம இதயாதி] 'சோததடம' எனகிற இததைச சோதடமாககி, பொயகைகளோடு பொயகைகள சேரநதிருககுமபடியைச சொலலிறறுகவுமாம, அனறியே, "தெனகுருகூா" எனறு ஊா பரஸதுதமாகையாலே தடாகஙகள சேரநதிருநதுள்ள தெனகுருகூா எனறு ஊருககு விசேஷணமாதல, அனறிககே, "சோ" எனகிற இது கரியாபதமாயக கிடததல [தெனகுருகூாச சடகோபன சொல] ஹிதஞசொலல வெனறிழிநது அஹிததததைச சொலலுவாரொருவன வாாததையனறு, ஆபததமரானவா சொனன வாாத்தை யெனகை [சாததொடையாயிரம] - "எழுததசை சீரபநதமடி தொடைபாவினம" எனறு கவிககு அவயவமாயிருபபன சிலவுண்டு, அவறறைச சொலலுதல, அனறிககே, உபாஸகாநுகரஹததாலே உபாஸயனுடைய கலயாணகுணஙகளைத தொடுதத ஆயிரமெனனுதல [ஆயிரததோாததவிபபததே] ஆயிரததிலும வைததுககொணடு சேதநாககு ஹிதமாவதேதெனறு நிரூபிததுச சொலலபபடட தெனனுதல, அனறிககே, சேதநாககு ஹிததமமாயிருபப தொனறுகையாலே எபபோதும ஓரபபடுவதான றெனனுதல ஓாதத இபபததை, நெஞசிலே சோ அநுஸநதி பரோபதேஸம பலரைககுறிதது உபகரமிககையாலே மேல ஏகவசநமானவிடம ஜாதயபிபராயம (கக)

நிகமம-சேர்ததட இதயாதி இதுதான கீழசசொலலபபடட ஆாததம

ஆதமபாஸமஸாந கூடுமோ? எனன, ஹிதஞ்சொல்ல இதயாதி 'ஆபததமரானவா' எனகையாலே - திருநகரியிற பிறபபும ஆபததாஹேது வெனறு கருதது உபாஸகாநுகரஹததாலே உபாஸகனிடததில ஆழவாருககு உணடான அநுகரஹததாலே ஆயிரததோர்ததவிபபததே - ஆயிரதது இபபதது ஓரபபடடது - ஆராயநதுசொலலபபடட தெனனுதல, ஆயிரதது இபபதது ஓரபபடுவது எபபோது மொகக அநுஸநதிககபபடுவ தெனனுதல ஓாதத இபபததை - நெஞசிலே சோ அதாவது - அநுஸநதி யெனனுதல இவவாததாாயததையும அடைவே அருளிசசெயகிறா - ஆயிரததிலும் வைததுக்கொண்டு இதயாதி பலரைக்குறிதது- வீடுமின' எனறு பலரைக்குறிதது சோததட வெனறு தொடஙகி, இபபததோாதத இதயநவய: (கக)

தராவிடோபநிஷதஸஙகதி - ஸம்ஸாரிணோவ்யுதஸ்யவ்யக்ஷஸரஸஉக்ய ஸ்ரஸ்வஸ்ஸிரெகாரவஸ்ய பூர்ஸவிம் நிரஸ்யது । தத்ராமவஸ்புவதுஹாரிஹக்ஸியாம் ஸயானாஊக்ஷீவிநீ 3ஸ்வஷிதெஶ 3ஸதிவிபு நீயெ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி — ஸாசிக்யாத் ஸ்ருஷ்டிரக்ஷாவிஷயநி ரூபயிஷ்வாத் விஷ்ணுர்ஹ்யாவதாரை: ஸ்வஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஸ்வநவதி வஸ்த்ராவ்யவேஷ்ய வஸ்த்ராஸ: । ஸஸ்ருஷ்ட்ராவக்ஷவாதாத்ம்யஸவிஸவத்யா ஶ்ரீநவஸாந்த்யவஷ்ட்யஸாவாத்ஸ்க்ஷ்ரோவொத்ரா வக்ஷ்வா ஜ்ஞந்யந்தயொவாதிஶஸ்வஷ்யொஹ்யம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வீடுசெய்துமற்றெவையுமிக்கபுகழ்நாரணன்றாள்
நாடுநலத்தாலடைய நன்குரைக்கும் — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர்மாறனிந்தமாநிலத்தோர்தாம்வாழப்
பண்புடனேபாடியருள்பத்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர் ப்ரவேஶம்

ஒ — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், லோகத்தில் கண்ணாலே கண்டு கையாலே பற்றிப் பஜிக்கலாவது இரண்டுபடியுமன்றிக்கே அதீந்த்ரியனான ஸர்வேஶ்வரனை அதிக்ஷுத்ரரான நாங்கள் பஜிக்கும்படியெங்ஙனே? என்னில்,—எம்பெருமான் நிரதிஶயபோக்யனென்று சேட்டமாத்ரத்திலே அவனைக்காணவேணுமென்று அபிநிவேஶம் பிறந்தார் அவர்களுக்குக் காணலாம்படி தன்னுடைய ஸௌஶீல்யாதி குண பலாத்க்ருதனாய்க் கொண்டும், அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தோடும் ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாகவும், தத்விரோதி நிரஸநார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே நிஹீநமான மநுஷ்யாதிகளோடு ஸஜாதீயனாய் ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண யுகந்தோறும் திருவவதாரம்பண்ணியருளாநிற்கும், பரத்வத்தைக்காட்டில் திருவவதாரங்களிலே தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் நிறம் பெறும், இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தினுடைய சீர்மை ஒருவர்க்கும் அறிய அரிது, சிலதார்மிகர் ஏரியைக் கல்லினால் சிலர்க்கு ஜீவநஹேதுவாய்ச் சிலர்க்கு அநர்த்த ஹேதுவாமா போலே இத்திருவவதாரங்கள் அநுகூலர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு எதிரிட்டழிகைக்கு ஹேதுவாமென்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸௌலப்யத்தைப் பேசி, இப்படி ஸுலபனாகையாலே ஆஶ்ரயணம் கூடும், ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், முதல் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே "நீர்தொறும்பரந்துளன்" என்று நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் "வண்புகழ்நாரணன்" என்று நாராயணஶப்தவாச்யனென்கையைச் சொல்லுகையாலும், "தத்த்வம் நாராயண: பர:" என்றும், "யேயோ நாராயணஸ்தா" என்றும் ஸகலஶாஸ்த்ரநிஷ்கர்ஷமான சரமத்திலே தத்த்வஹிதங்கள் நாராயணனே யென்றதாயிற்று இப்படி பரனான நாராயணனை பஜிப்பனமிடத்தில் பஜநஸௌகர்யாவஹமான ஶுபாஶ்ரயத்துக்கு ஏகாந்தமான அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தைப் ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக சதுப்பாரசமான நவநீத சௌர்யப்ரதாநத்தையும், அவதாரக்ருத ஸௌலப்யத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யகாஷ்டையையும், அவதாராஶயத்தினுடைய துர்விவேசத்வத்தையும், அவதாரக்ருதரூப நாமங்களினுடைய அபரிச்சேத்யத்தையும், ஸுலபனானவனுடைய பஜநத்துக்கு உண்டான ப்ராமாணிகத்வத்தையும், அவதாரத்திலும் த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் விவேகிக்கை அரிதென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய

விவேகப்ரகாரத்தையும், விவேகித்து பஜித்தவனுடைய விரோதிநிவ்ருத்தியையும், பஜநீயனுடைய ஸாஜாத்யப்ரதர்மக்ஷேத்ரப்ரகாசகத்வநத்தையும், அவதாரப்ரயோஜநமந்தி ஹநமென்னுமிடத்தையும், உபதேசித்து, ஏவம்வித்துக்கள் ஈச்வரனை நாள் அநுபவிக்கப்பெறுவர்களே யென்று பரீதராய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்க உபக்ரமிக்கிறார்

௪—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், சக்ஷுர்விஷயத்தையாதல் அகதோடு ஸத்ருசமதையாதலாயிற்று பஜிக்கலாவது, அதீந்த்ரியனான ஸர்வேச்வரனை அதிக்ஷுத்ரரான எங்களுக்கு பஜிக்கப்போமோ? என்னில்,—சாஸ்த்ரங்களிலே 'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன், ஸர்வாயிகன், பரமபோக்யன், பரமோதாரன்' என்று கேட்டமாத்ரத்திலே ருசி பிறந்தவர்களுக்குக் கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி க்ருபாதிகுணங்களை ப்ரேரிக்க அஜஹத்ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராக்ருததிவ்யதேஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாசார்த்தமாக ராமக்ருஷ்ணாதிரூபத்தாலே அவதரித்து ஸுலபனாம், ஆகையாலே, ஆச்ரயிக்கைக்கு ஒரு தட்டில்லை, ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

௫—ஸர்வஸமாத்பரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில், பரனுகையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், "பஜியுங்கோள்" என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர், இருகை முடவனை "ஆனை யேறு" என்றால் அவனாலே ஏறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரிசேதநனாலே பற்றப்போமோ? என்ன, 'அவ்வானை தானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்குமென்று ஏறத் தட்டில்லையே, அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொண்டுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனாகில் இவனுக்கு பஜிக்கத் தட்டில்லையே' என்கிறார் அவதாரந்தன்னில் வந்தால் ஹாக்யஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணி அநாத

பத்துடை ப்ரவேசம் - உபாஸநா ப்ரதிபாதநாநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதி யேது? என்ன, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்காஹ ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார் இத்யாதி - அநுபவித்து உஜ்ஜீவிப்பார்த்து உஜ்ஜீவிக்கைமாயாயிற்று அவதாரந் தானிருப்பது என்னுமளவாக 'பலநாளும் அவனை பஜியுங்கோ ளென்றுநின்றீர்' என்றது - மேல விஸ்தர ஸங்கதி மூன்றின ஸங்கதி "பலபிறப்பாயொளிவரும்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸர்வஸமாத்பரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில, பரனுகையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பஜியுங் கோளென்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர், இதுகூடாது, எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத நொண்டியை யானை யேறென்றால் அவனாலே யேறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வஸமாத்பரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிறவனை இந்த அதிக்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரியாலே ஆச்ரயிக்கப்போமோ? என்கிற சங்கையிலே ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸமாத்பரனான அவனே தாழ்ந்து ஸுலபனுமாகில இவனுக்கும் ஆச்ரயிக்கத் தட்டில்லை யென்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழி யென்று பூர்வோக்த பஜநீயத்வ வ்யவஸ்தாபகதயா ஸங்கதி: என்றபடி இருகை முடவன் - எழுந்திருக்கவுமமாட்டாத நொண்டி "பற நிலன் சனும்" என்கிற பாட்டிலே - ஆச்ரயித்தால் அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகங்கொடுத்து நம்மோடு கலசியிருக்குமோ? என்கிற சங்கையிலே அவன் அப்படி யிருக்கு மென்றார், இங்கே - ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவனை நாம் ஆச்ரயிக்கக் கூடாதென்கிற சங்கையிலே அவன் ஸுலபனென்று பரிஹரிக்கிறாரென்று பேதம் இப்படி ஸுலபனானால் எல்லாரும் அவனை பஜித்து உஜ்ஜீவியாதே "அவஜாநந்தி மாம் மூடா:" என்று அவமதி பண்ணி அநர்த்தப்படுவானென்ன? என்ன அவதாரந்தன்னில் இத்யாதி "நமாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: । மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:" இத்யாதிப்படியே அவர்கள் பாக்யஹாநியும் பாக்யாதிசயமுமே ப்ரதிகூலித்து

தப்பிட்டுப் போகவுமாய், ஸூகாதிகளுக்கு “அரியன் எளியனாகப் பெற்றோமே!” என்று ஆச்ர கலாம்படி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே இருப்பது “ஸர்வேச்வரன் அரியனென்று ஸம்ஸாரத்தை ஆளப்பற்றுதே என்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்தோம், அதுதானே இவனுக்கு ‘இத்தனையெளியனோ!’ என்று விடுகைக்கு உடலாயிற்று, அவ்வெளிமைதானே ஆச்ர யிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக்கொருவருக்குமேயிறே” என்று எம்பாரைப் பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தருளினாராம் சில தார்மிகர் ஏரி கல்லுவிக்க, சேற்றிலே தலையை நொழுந்திப் பட்டுப்போகிறார் சிலர், விடாயர் அதிலே முழுகி விடாய்தீர்ந்து போகாநிற்பார்கள், விளக்கை யேற்றினால் அதிலே விட்டிலென்று சிலபதார்த்தங்கள் விழுந்து முடிந்துபோம், சிலர் அதின் ஒளியிலே ஜீவியா நிற்பார்கள், வேதநல்விளக்கிறே இவன்தான் ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்கிறே, வேதங்கள் ரூடிநான குலத்துக்கோர் விளக்கிறே அவன்தான் அன்றியவாணனை ஆயிரந்தோளுந் துணிய அன்று யுத்தங் கொட்ட இப்படிவந்து அவதரித்து ஸஜாதீயனான நிலைதன்னிலேயிறே, அப்படியே சிசுபாலாதிகள் பூதனா சகட யமலார்ஜுநாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய், அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயிற்று அவதாரந்தான் இருப்பது பலகாலும் ‘அவனை பற்றியுங்கோள்’ என்றீரே, கண்ணாலே கண்டாலல்லது பஜிக்க விரகில்லை, பஜித்தாலல்லது காண விரகில்லை, ஆனபின்பு, ஆச்ரயிக்கும்படி யெங்ஙனே?’ என்ன, “தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே

முடிக்கைக்கும் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடியென்றபடி. ஸௌலப்யமே விநாசோஜ்ஜீவநங்களுக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யமும் த்ருஷ்டாந்தத்வயமும் காட்டுகிறார் - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி. ‘வேதநல்விளக்கு’ என்றதுக்கு - “வாசத்தடம்” “மரதகமணித்தடம்” என்று கண்டுகொள்வது. விட்டில் தீபமாகவிட்டு வேதநல்விளக்கு வேதங்களுக்கு ப்ரகாசகமான விலக்ஷணவிளக்கு ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கு-இடையருடைய குலத்திலே ஆவிர்ப்பவித்த மணிதீபம் வேதங்கள் ரூடிநான இத்யாதி - ஆதித்யனுடை குலத்துக்கு அதிதீபமான விளக்கு ப்ரதிகூலர் முடியவும் அநுகூலர் உஜ்ஜீவிக்கவும் கண்டவிடமுண்டே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அப்படியே - பாணனைப்போலே அன்றிய இத்யாதி - பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமுங் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ப்ரயோகித்த “சிசுபாலாதிகள்” என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே - கம்ஸாதிகளும், “யமலார்ஜுநாதி” இதி ஆதிசப்தத்தாலே ப்ருந்தாதிகளும் சொல்லப்படுகிறார்கள் அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார் - ‘ஸுக்ரீவ ஜாம்பவ விபீஷணாதிகள், ஸாம்பவத்தாலுக்ரஸேனர்’ என்கிறபடியே அக்ரூரமாலாகாராதிகளே இழ, பஜநீய விஷய தௌர்லப்யத்தை அநுஸந்தித்து பஜிக்க விரகில்லையென்று சங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரமுகேந உண்டான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்து பரிஹரித்து, பஜநதௌர்லப்யத்தைப்பற்ற பஜநம் கூடாதென்றவர்களுக்கு “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” என்றதைப்பற்ற பஜநம் கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் - பலகாலும் இத்யாதி பலகாலுமென்றது “வீடுமின்முற்றவும்” “இறைசேர்மின்” “அநலம்புலகு” “இறைபற்றே” இத்யாதிகளைப்பற்ற ‘பற்றியுங்கோளென்றீரே’ என்று கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்ன பஜநம் ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமென்று பாவித்துச் சொன்னபடி கண்ணாலே - மனஸ்ஸாலே கண்டாலல்லது - ப்ரத்யக்ஷரூபஜ்ஞானம் தர்சநஸமாநாகாரமானாலல்லது பஜிக்க விரகில்லை பஜநமாக விரகில்லை, உபாஸநமாக விரகில்லை, ஸாதநத்வாபந்நமாக விரகில்லை யென்றபடி பஜித்தாலல்லது - ஸாதநத்வாபந்நமானாலல்லது காண விரகில்லை - மோக்ஷதசையில் பகவத்ஸ்வரூபத்தைக் காண விரகில்லை ஆனபின்பு ஆச்ரயிக்கும்படியெங்ஙனே? தர்சநஸமாநாகாரபந்ந ப்ரபத்தி தனக்கு உண்டாவதரிதென்று தாத்பர்யம் “கண்டாலல்லது பஜிக்க விரகில்லை பஜித்தாலல்லது காண விரகில்லை” என்கிற வாக்யத்துக்கு - தர்சந ஸமாநாகாரமான பக்தியுண்டானாலல்லது இவன் பஜித்தானாக விரகில்லை, இப்படிப்பட்ட பஜநத்தைப் பண்ணினாலல்லது ப்ராப்யஸித்தியுண்டாகாதென்று தாத்பர்யம் அதாவது - பஜநம் தர்சநஸமாநாகாரமாகவேணும், தாத்ருசபஜநம் பண்ணினாலல்லது ப்ராப்யஸித்தியுண்டாகாது, ஆனபின்பு, ஏதாத்ருசபஜநம் எங்ஙனே செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? என்று பலிதார்த்தம் இந்த வாக்யத்துக்கு இப்படி அர்த்தமானாலல்லது “தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே” இத்யாதி மேல் வாக்யம் ஸங்கதமாகாது “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” என்றதைக் கடாக்ஷித்து “பலகாலும் அவனை” இத்யாதி ஸங்கத்யந்தரமாதல் ‘ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவன் எளியனாமபடியையாயிற்று’ என்ற அநந்தரம், ‘ஆனபின்பு ஆச்ரயணம் ஸுகரம் ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது தஸ்மிந் த்ருஷ்டே இத்யாதி - “ க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி

என்றும், “விஶதே தத³நந்தரம்” (விஶதே தத³நந்தரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டுமே ஸாதநபக்தியை யன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, காண வேணுமென்னும் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று ஸர்வாதிகன் தாழநிற்குமென்று நிர்வாஹகரில்லை, “ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி” (பஹூநிமேவ்யதீதாநி) என்கையாலே அவதாரந்தன்னில் புரையில்லை, இச்சைதானே புண்டே, இதுதன்னை அவதார

ப்ர — ஶ்ரீமத்³கீ³தா பா⁴ஷ்யே “ப⁴க்த்யா மாமபி⁴ஜாநாதி, யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: | ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத³நந்தரம்” [௫௫]—அஸ்யார்த²: — ப⁴க்த்யேதி பரப⁴க்திருச்யதே உக்தம் ஹ்யநந்தரம் [௫௪] இதி ப்ரக்ருதவாக்ய அபி⁴ஜாநாதீதி பரஜ்ஞாநமுச்யதே (யாவாந்யஶ்சாஸ்மீதி) ஸ்வரூபதோ யாவாந், ஸ்வபா⁴வதோ யஶ்சாஸ்மீத்யர்த²: தத இதி - பரப⁴க்த்யுத்தர ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷண பரஜ்ஞாநேந மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா தத³நந்தரம் - ஸாக்ஷாத்காராநந்தரம், தத்பலபரமப⁴க்த்யோத்பத்த்யா விஶதே - ப்ரவிஶதி, மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த²: இதி ததே³வோக்தம் “ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத³ ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த² பரந்தப” ||௫|| அநேந ஶ்லோகேந பரமபுருஷஸ்ய ஜந்மநோ ஜாதி வஸ்துத்வ உக்தம் ப⁴வதி விஶயே ஜந்மந: ப்ரகாஶ்ரயப⁴க்தமுச்யதே, தவ சேதி த்³ருஷ்டாந்தோபாதா³நாத், ஸம்ஸாரிணோ ஜந்மவத் பரமபுருஷஜந்மநோ ஸத்யத்வம் இத்யர்த²:

பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ஶ்சி²த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: | க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்³ருஷ்டே பராவரே” இதி முண்ட³கோபநிஷதி “ப⁴க்த்யா மாமபி⁴ஜாநாதி யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: | ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத³நந்தரம்” இதி கீ³தாபா⁴ஷ்யே ஹ்ருத³யஸ்ய மநஸோ க்³ரந்தி²: ராகா³த³ய: யதா² ஹ்ருத³யஶப்³த³: ஹ்ருத³யஸ்தா²நீய ஜீவபர:, தஸ்ய க்³ரந்தி²: ஶரீரஸம்ப³ந்த⁴: ஸம்ஶயஶப்³த³: விபர்யயஸ்யாபி ப்ரத³ர்ஶநார்த²: கேசித் க்³ரந்தி²ரவித்³யா இத்யர்த²: கர்மாணி புண்யபாபரூபாணி அவித்³யாஸஞ்சித கர்மாணி ப்ரக்ருதிஸம்ப³ந்த⁴ நிவ்ருத்திர்த³ஶநஸமாநாகாரோபாஸநேந ஸித்³த்⁴யதீத்யர்த²:” இது, இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தம் பராவரே - அஸந்தாத்யபேக்ஷயா பரரான ப்ரஹ்மாதிகளைத் தனக்கு ஶேஷபூதராக வுடையவன் யாவாந்யஶ்சாஸ்மி - யாதொருபடி குணத்தையுடையனாயிருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வரூபத்தையுடையனாயிருக்கிறேன் ஸர்வம் ஏவம்விதம், மாம் என்னை ப⁴க்த்யா - பரபக்தியாலே ய: - யாதொருத்தன் அபி⁴ஜாநாதி - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் ப⁴க்திஶப்³தே³ந பரப⁴க்திருச்யதே, அபி⁴ஜாநாதீதி பரஜ்ஞாநம் மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணபரஜ்ஞாநே ந மாம் தத்த்வதஸ்ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய, தத³நந்தரம் ஸாக்ஷாத்காராநந்தரம், தத்பல - பரமப⁴க்த்யா, விஶதே ப்ரவிஶதி, மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த²: பரபக்தியாவது - ஶாஸ்த்ரமுகேந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே காணவேணுமென்னும் இச்சை பரஜ்ஞாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவம் பரமபக்தியாவது - விஶ்லேஷாஸஹத்வம் “பரப⁴க்திர்த³ர்ஶநாபேக்ஷா ப்ரத்யக்ஷாபி⁴நிவேஶநம் | பரஜ்ஞாநந்து தத்³ரூப ஸாக்ஷாத்கார: | விஶ்லேஷே ப்ராணவிச்சே²த³: பரமா ப⁴க்திருச்யதே” என்னக்கடவதிறே ஸர்வாதிகனானவன் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ஸுலபனாகக்கூடுமோ? என்ன, ஸர்வாதிகன் இத்யாதி ஆகரான தேவர்களும் ருஷிகளும் நிலத்திலே ஸர்வாதிகன் வந்தவதரித்தானென்றால் இது இந்த்ரஜாலிகமன்றோ? என்ன, பஹூநி இத்யாதி “ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத³ ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த² பரந்தப” இதி கீதாஸந்தர்ப்பே “தவ” என்று த்ருஷ்டாந்திகையாலே அவதாரத்தில் புரையில்லை ஸத்யமென்று கருத்து இவனுக்கு ஜந்மஹேது கர்மம், அவனுக்கு ஹேது ஏது? என்ன, இச்சைதானே இத்யாதி ‘ஆத்மமாயயா” என்னக்கடவதிறே இதில் ப்ரமாணம், இதுதன்னை இத்யாதி இதுதன்னை - பகவதவதாரத்துக்கு இச்சையே

ரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்" (ஜந்மகர்மசமேதிவ்ய என்று என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும் நாம் பிற நிற்கச்செய்தே பிறவாமையுங் கிடக்கும், தாழ்நின்ற நிலையிலே மேன்மையுங் கிடக்கும், அபராகரு ஸமஸ்தத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிவந்து பிறப்புதோம், இவற்றிலே ஒன்றை அறிந்தவர்களு க்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை, நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ? ஈரிறை புண்டோ என்று அவன் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்த படிகளை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ராமக்ருஷ்ண் யவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸுலபனும், ஆனபின்பு, ஆஶ்ரயணங் கூடமே, ஆஶ்ரயிப் கோள் என்கிறார் அவதாரங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லை யான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோ டொக்கச் சொல்லலான நிலை களைக் கழித்து, நவநீத சௌர்ய நகர க்ஷோபத்திலே அகப்பட்டு இளமனறப்பாய்ந்து, 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார், பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேஶம் பண்ண ஞர், ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார், 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார்

முதற் பாட்டு.

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் மலர்மகள்விரும்பும் நமஅருமபெறலடிகள்
மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு
எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே

ஆ—(பத்துடையடியவர்) ஏவம்வித்தபக்தியும் இதரவிஷய வைராக்யமும் எம்பெரு மானை சக்ஷுராதிகரணங்களாலே அநுபவித்தாலல்லது பிறவாது, சாதருஶாநுபவம் தானும் 'பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கும் யோகாப்யாஸ பரிஶுத்தமான மநஸ்ஸுக்கும் கோசரனல்லன்' என்று

ஹேதுவென்னுமதை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே யென்று அந்வயம் தானும் என்று ஶப்தத்தால் ருஷிகள் ஸமுச்சயிக்கிறது திவ்யஶப்தார்த்தமாவது - என்னுடைய இத்யாதி 'அஜோ பிஸந்' என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் நாமபிறவாநிற்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாமையுங் கிடக்கு மென்றது - தாநிபந்தநசுக்லஶோணிதாதிஹேயத்தைப் பற்ற 'ஸம்பவாமி யுகே யுகே' இத்யாதி ஶ்லோகமேஷார்த்தம் இவற்றிலே இத்யாதி ஜந்மாதி காமாணி யென்னுதே "ஜந்மகர்ம" என்கிற ஏக வசனத்தைப்பற்ற-ஒன்றையறிந்தவர்களுக்குஎன்றது நானும் பிறந்து என்றது "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி" என்ன அமைந்திருக்க, "வ நைதி" என்றதின் தாத்பர்யம் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகள் என்றது- "அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபிஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்ம மாயயா॥ ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந" இத்யாதிகளைப்பற்ற உபஜீவித்துக்கொண்டு - ஆஶ்ரயியுங்கோளென்று அந்வயம் பரோபதேசபரவருத்தரான தாம 'எத்திறம்' என்று மோஹிப்பானென்? என்ன, அவதாரங்களை இத்யாதி முன்னிட்டுக்கொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு இளமனறப்பாய்ந்து - ஆதாஹ்ருதயராய் ஈடுபட்டு பரத்வத் தைப்பற்ற ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்துமோ? என்ன, பரத்வத்தை இத்யாதி பரத்வாபேக்ஷயா ஸௌலப்யமே ஈடுபடுத்து மென்றபடி

''மனனகம'' எனகிற பாட்டாலே சொலலபபட்ட எமபெருமானபககல கூடாது, ஆதலால இனி எமபெருமானை யிழநதுபோமததனை யாகாதோ ? எனறு அவஸாநராணவாசனைககுறிககு 'எம பெருமானைக காணவேணுமெனறு அபேக்ஷையுடையராயிருபபாாககுக காணலாமபடி எளியனும பாதிகூலாககு அவன அரியனும அரியனுமிட்டதது, ஆஸ்ரிதாககு எளியனை இவவாகாரததாலே பிறாககளுககு அரியனுயிருபபா ஒனறு விஸமயமீயன' எனறுசொணடு எமபெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸௌலபயததை அருளிசசெயயத தொடங்கி, மததுறுகடைவெணணெய களவினி லுா விடையாபபுணடு உரலினேடிணைநது உளளும மெயயர்கட்டுணடு ஏங்கினபடியே யிருககிற எளிமையைக கணடு, இவவதிமாதர ஆஸ்ரித ஸௌலபயவமஹாகுண ததிலே ஈடுபட்டு, ஆஸ்ரித ஸமாஸ்ரயணீயனு யிருககைககு தததஸஜாதீயனுய வநது பிறநதருள அமையாதோ? இஙஙனே உரலிலே கட்டுணடு நடுஙகினபடியே இருநதருளவேணுமோ ? பிரானே! இது எனசெயதருளி னுய? எதுககாகச செயதருளினுய? எனகிருா

ஒ—முறறபாட்டில, எமபெருமானுடைய ஸௌலபயததுககு உதாஹரணததைப பேசுகைககாகத திருவவதாரஙகளை முனனேட்டுகசொணடு ஆழவாா பரோபதேஸாதருகாய, கருஷ்ணனுடைய நவநீத சௌாயசாரிதரததிலே அகபபட்டு அழுநதுகிருா

பததெனகிறது, ஹகதியை [விததகன] ஆஸ்ரிதஹவயனுயிருககிற இருபபிலே ஸ்தருககளுககுக கணிசிகக முடியாதே யிருககும விஸமயமீயன [மலாமசொனறு தொடங்கி]- பெரியபிராட்டியாலும ஆசைபபட்டபபடுவானுய விலக்ஷணனுக பாஸிததனை பெறுதறகு அரிய ஸவாமி, யஸோதைபபிராட்டி ஆயாஸிததுக கடையாநிறக சாபலாதிஸயததாலே அநதவெண ணெய களவுகாணகிற தஸையிலே உரஸததலததிலே உரலோடு கட்டுணடு உரலோடு தனனேடு வாசியிலலாதபடியிருநது ஏஙகின ஸௌலபயம எததிறம எனறது இது எனனபடி யெனறு தாம ஈடுபடுகிருா உரததையுடைய விடையெனனவுமாம, பெருமிடுககு எனறவாறு

ப—முதறபாட்டில, ஸ்ரியஃபதியான ஸாவேஸ்வரனுடைய அவதாரஸௌலபயததை உபதேஸிகக உபகாமிததது பரதமததிலே நவநீதசௌாயபதாரததை அநுஸநதிதது ஈடுபடுகிருா

பததுடை ஹகதியையுடைய, அடியவாககு அடியாாககு, எளியவன எளியனுய, பிறாகளுககு அதிலலாத பிறாககு, அரிய கிட்ட அரியனுய, விததகன விததகனுய (இவை யிரணடாலும உகநது), மலாமகள தாமரைபபூவைப பிறபபிடமாகவுடைய லக்ஷமியானவள, விருமபும விருமபுமபடியான, பெறல அரு - பெறுதறகு அரிய, நம அடிகள நமஸவாமியான வன, மதது மததாலே, உறு (உறறு) வருநதி, கடை கடைநத, வெணணெய களவினில• வெணணெயினுடைய களவினில, உரவிடை மாாவினிடையிலே, ஆபபுணடு கட்டுணடு, உரலி னேடு இணைநதிருநது உரலோடொககச சலியாதேயிருநது, ஏஙகிய (அசசததாலே) ஏஙகின, (குரல இரஙகமாட்டாத), எளிவு எளிமை, எததிறம எனனபடியாயிருககிறது !

பததியை 'பதது' எனறது கடைககுறைததல விததகன ஆஸசாயபூதன உரவிடை- மாாபிடை உரதத ஏறுபோலச் செருகக னெனனவுமாம எளிவு எளிமை

இ—முதறபாட்டில, ஸௌலபயததை உபதேஸிககைககாக அவதாரஙகளை அநுஸந் திததவா, தொடஙகின உபதேஸததை மறநது கருஷ்ணவதாரததில நவநீத சௌாயசாரிதரத திலே காம அகபபட்டு அழுநதுகிருா

[பகது] ஹகதி பததெனறு ஹகதியைக காட்டுமோ ? எனனில,— '' எட்டினே டிரணடெனனுங கயிறறினல மனநதனைககட்டி '' எனனககடவதிறே ஹகதிஸபததால இஙகு

பரமகதயாதிகளைச சொலலுகிறதனறு, ஸகதயுபகரமமான அகவேஷமாதரததைசசொலலுகிறது தாழநதாாககு முகம கொடுககுமெனகிற குணபரகரணமாகையாலே [உடை] - இமமாதரததை தனககு வுடைமையாகச சொலலுகிறது - "விணணுளாரிலுஞ சீரியா" எனறு இஙகே ஸகவதநதரவமபணணுவாரை நிதயஸூரிகளுககும அவவருசாக நினைநதிருககும ஹகவதபிபராயததாலே [அடியவா] இதுவும ஸகவதபிபராயததாலே ஆநுகூலயலேசமம குவாலாயிருககை "ஸுயிகின தஙேரவஙெஙு"எனறு இனறு கிட்டிறறெருகுரஙகை நிதயஸரிதையான பிராட்டிககும அவவருகா நினைததிருககையாலே [எளியவன] பாபததைப போககுதல, புணயததைக கொடுககல, தத்பரமான ஸவாககாதிகளைக கொடுததல, தனனைக கொடுததல செயயுமவனலலன, அவாகளுககுத தனனைக கையாளாககிவைககும "ஹகிக்க தொஜநாதஞநஃ" தாதயஸாாகயஙகளைப பணணுகையாலே ஆசரிதாககு இஷட விநியோகாாஹனுனிறே இவவெளிமை உகவாராககும பொதுவாகிறதோ வெனனுமதததைப பரிஹரிககிறது, [பிறாகளுககரிய] ராவணாதிகளுககு இளைசகடபோகாதிருககை "ஷிவோநநஙெராஙரஙஃ" [விததகன] விஸமயநீயன யசோதைககுப பவயனாயிருககிற இருபபிலே யமலாாஜுனாககு அநபிஸவநீயனாயிருககை இபபடி இருககிறவன தான ஆா? எனனில, [மலாமசள விருமபும] "ஙஸஙஸஙஸ்ஸீ ஸஙஹஙஙுதாஙாஙஃ" எனகிறமேனமையையுடையளாயப பரிமளம ஒருவடிவுகொணடாறபோலே யிருககிற போகயதையையுடையளான பிராட்டி "அகலகிலலேனிறையும" எனறு விருமபும ஈதவம [அருமபெறலடிகள] பெறுதறகரிய ஸவாமிகள ஸரியபதியெனகையிறே ஸவாதிககவததுககு லகஷணம "நம" எனறு இநத மேனமையும, நீாமையும நமககு பரகாசிததிருககிறபடி [மததுறு]-இபபடி மேனமையை உபபாதிததது ஸௌலபய காஷடையைச சொலலபபுககு அதிலே காம ஈடுபடுகிறா மததுறுகடை வெணணெய களவினில - மததாலே புறறுககடையாநிறகிற வெணணெய களவு காணகிறவளவிலே உறறுககடைகையாகிறது ஆயாஸிததுக கடைகை "கடைகிற பாககிலே ஒதுஙகிச சாபலாதிசயததாலே அளளியமுதுசெயயுமபோலே காண" எனறு பிளளான அவாபஙஸமஸதகாமன தனககு ஒருகுறைபுணடாய, அது நோகொடுநோ கிடையாமையாலே களவிலே யிழிநது, அது தலைககட்டப்பெறாதே வாயது கையதாக அகபபடடுக கடடுணடு அடியுணடு நிறகும நிலையைச சொலலுகிறது [உரவிடையாபபுணடு] உரஸஸதலததிலே கடடுணடு மலாமகள விருமபியணையும மாாவிலேகிடா கயிறறையிடடுக கடடக கடடுணடிருநதது காமோதரனெனகிறபடி யெஙஙனே? எனனில, அபபாதேசஙகைகளெலலாம நினைககிறதாசலாமிறே அனறிககே, உரதத விடையான தான கடடுணடு - பெருமிடுசக னெனறபடி [உரவிடுனூடிணைநதிருநது] உரல மூசசுவிடிலும தான மூசசுவிடாதே அசிதவயாவருததனுயிருககபடி [எஙகியவெளிவு] இநத ஸெளததனைக களளனெனறு கடடினால பொறுககமாட்டாதே அழததொடஙகுமே, அவள "வாய வாய" எனறால வழிட்ட தவரி இழியவிடமாடடாதே பயப்பட்டு நிறகும [எளிவு] ஸௌலபயம [எததிறம] இதுஎனனபடி! "யதொவாசொ நிவததநஙதெ" எனறு வேதம மீணட பாதவததை எலலைசாணலாம, இநத ஸௌலபயம தரைகாணவொணணாதாயிருநதது! எனகிறா

ஈடு —முதறபாடடில, எமபெருமானுடைய ஸௌலபயததை உபதேசிககபபுககு அவனுடைய நவநீத சௌாய சாரிதரததிலே அகபபடடு அழுநதுகிறா.

முதறபாடடு - பததுடை இதயாதி 'வெணணெயகளவினிலுரவிடையாபபுணடெததிறம' எனறத்தைக கடாகஷிததது அவதாரிகை எமபெருமானுடைய இதயாதி

[பத்து] ஹகதி பத்தென்று ஹகதியைக் காட்டுமோ? என்னில், "எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தன்னைக் கட்டி" என்னக் கடவதிறே, ஆகையாலே, பத்தென்று ஹகதியைச் சொல்லுகிறதாய், அதுதன்னிலும் பரஹகதியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, ஹகத்யுபகரம மாத்ரத்தை உபகரமமாத்ரமென்று இத்தை நியமிப்பாரார்? அதினுடைய சாமாவஸ்த்தையைக் காட்டினாலோ? என்னில், அது ஒண்ணாது, இப்போது இங்குச் சொல்லிக்கொண்டு போருகிற இது குணப்ரகரணமாகையாலும், ஸாவேஶவரனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷம் சொல்லுகை இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும், தந்தாமையொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கு முண்டாகையாலும், "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந) என்னுமவனாகையாலும், உபகரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாக்கக்கடவது, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுப்பதாக ஹகவத்கதிபுமுண்டாயிருந்ததிறே, "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றும், "என்னின்முன்னம் பாரித்து" என்றும் விலக்காமைதேடித் திரிகிறவனிறே [உடை] இந்த அப்ரதிஷேத்யாத்வேஷ மாத்ரத்தைக் கனத்தவுடைமையாகச் சொல்லுகிறது ' விண்ணுள்ளாரிலுஞ்சீரியர்' என்று இங்கே ஹகவத்நுஶவம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் கனக்க நினைத்திருக்கும் ஹவத்ஹிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது "இவர்கள் பக்கலிலே இம்மாத்ரமுண்டானால், பின்னை இவர்களுடைய பரத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்" என்றிருக்குமாயிற்று இவன், ராவணஹவந்த்தை விட்டு ஆகாஶத்திலே கிளம்பினபோதே ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி குடிகொண்டபடியிறே "அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந்" (அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந்)

எட்டினோடு இத்யாதி எட்டினோடிரண்டு - பத்து என்னும் கயிற்றினால் பத்தென்று பக்தியாய், பக்தியென்கிற கயிற்றாலே, மனந்தன்னைக் கட்டி - மனஸ்ஸை பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி பத்தென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்,-பக்தி என்று பக்தியாய், அதில் இகாரங்குறைந்து, பத்தென்றிருந்தாலும், ஏகதேஶவிகாரந்யாயத்தாலே அந்யமாய பக்தியைச் சொல்லுமென்றபடி பக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை-அப்ரதிஷேத்யாத்வேஷமாத்ரங்களை சாமாவஸ்ந்தையை பரபக்தியை குணப்ரகரணமாகையாலும் ஸௌலப்யகுண ப்ரதிபாதந ப்ரகரணமாகையாலும் 'புனபுலவழியடைத்து' என்கிறபடியே உத்கர்ஷஞ்சொல்லுகை முதல் திருவாய்மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமென்றபடி உத்கர்ஷம் அபேக்ஷிதமானாலும், பக்த்யுபக்ரமமாத்ரஸாபேக்ஷத்வமாத்ரமே உத்கர்ஷ மென்கிறார் - தந்தாமையொழிய இத்யாதி "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" இதி யுத்தகாண்டே அஷ்டாதஶ ஸர்க்க: அப்ரதிஷேத்யமாத்ரங்கொண்டு கார்யம் செய்யுமோ? என்ன, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶம் இத்யாதி யத்வா, "மித்ரபாவேந" இத்யாதி விவரணம் - ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶ இத்யாதி ஆதல் ஹகவத்கதி - சரயஶ்லோகமாதல், "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்றதாதல் உக்தியுமென்றும் அபிமதம் - கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளோடே ஸமுச்சயிக்கிறது அநுஷ்டானங்காட்டுகிறார் - எதிர்சூழல் இத்யாதி, எதிரே திருவவதரித்து என்னில் இத்யாதி-என்னைக்குமுன்னே பாரித்து விலக்காமை - அப்ரதிஷேத்யம் 'உடை' என்ற மதுப்பு ப்ரமாவிலே பத்தான வென்ன அமைந்திருக்க, 'உடை' என்கையாலே இதுவே ஒரு மஹாஸம்பத்தென்று தோற்றுகிறதென்றபடி லோகத்திலே தம்முடையவனை - உடையவனென்றும், தரித்ரனை - இல்லாதவனென்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே இது கனத்த உடைமையாகக் கூடுமோ? என்ன, விண்ணுள்ளார் இத்யாதி, பரமபதவாஸிகளிலும் சீர்மையுடையவரென்றபடி அவன்தான் அப்படி நினைத்திருக்குமோ? என்ன, இவர்கள் இத்யாதி "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "அநந்யாஶ்சிந்தயந்த:" இத்யாத்யபிப்ரேதம் ஹகவதபிப்ராயமாத்ரத்தாலன்றியே வஸ்துகத்யாவும் ஆத்மாவுக்கு இதுவே ஸம்பத்தென்கிறார் - ராவணஹவந இத்யாதி யத்வா, லோகத்திலே ஐஶ்வர்யத்தையன்றோ உடைமையாகச் சொல்லுகிறது அத்வேஷாதிகளைக் கனத்தவுடைமையாகச் சொன்ன விட முண்டோ? என்ன, ராவணபவந இத்யாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி - ஜ்ஞானபக்திவைராக்யங்கள் ஸம்ம ஐஶ்

எனறது, “ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ” (லகூஷமணேலகூஷமிஸமபநநஃ) எனறிறே இளை பெருமாளை, இதிறே இவனுககு நிலை நினற ஐஸ்வாயம இததைபபறற, ‘உடை’ எனகிறது [அடியவாகளுகு] இதுவும ஸகவதவிஷயததாலே, “ தவயிகிஞ்சிதஸமாபநநே கிமகாாயமஸீதயாமம” (தவயிகிஞசிதஸமாபநநே கிமகாாயமஸீதயாமம) எனறு இனறு கிடடிறறே குரஙகை நிதயாஸ்ரிதையான பிராடடிககும அவவருகாக நினைததானிறே ஒருதிருவடி திருவநதா வானலல இவனுககு ஶேஷபூதராய அதிஶயததைப பணணுகிறவாகள, இவவிலககாமைமை யுடையவாகளாயிறறு, உளளகுணததை யநுபவிததிருககு மிததனையிறே அவாகள, குணம நிறம பெறுவது இவாகளபககலிலேயிறே [எளியவன] அவாகள பாபததைப போககுதல, புணய ததைககோடுததல, தனனைககிடடலாமபடி யிருததல செயகையனறிககே தனனை அவாகளுக்கு இஷட விநியோகாாஹமாககிவைககும, தனனை யொழிநததோனறைக கோடுததல, தனனை யழைததுககோடுததல செயயான, “ இமௌஸ்ம முநிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ (இமௌஸமமுநிஶாாததூல கிஙகரௌஸமுபஸததிதௌ) எனகிறபடியே “நான உஙகளடியான எனனை, வேணடினபடியேவிக காரியஙகோளளுஙகோள” எனறு நிறகும, “ பக்தாய த்வந்நயாஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந ” (பகதயாதவநநயயாஶகய அஹமேவமவிதோாஜுந பீஷமாதிகள சொலல ‘ பரம்ப்ரஹ்ம பரம்தாம ” (பரமபரஹமபரநதாம) எனறு, கனகக

வாயமாமவொழிய ஐஞாநஸகதயாதிக ளாககூடுமோ? எனன, கூடுமெனனுமதை பாயாமேறபபததிகளாலே தாமிபபிககிறாா - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந இதயாதி “உதவாதமதாவாணிஶதமஹிபஸதெ வேஸ்ஸஹ। ஸப்வீஜதராவாகஷ்ய ஜாதகெ ரயொவிஷ்ணஃ। ஸஹஸிகூமதஃ ஸ்ரீமாஹாதாவெவாகூலாயிவம்” ஊதி யஙககாணெஷாஙவெஶ “லவபுவியகாஷஸய ஶாஸ்யாவி ஶரீாதஃ। லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ பஹிஃப்ராண இவாபரஃ” ஊதிவாஙகாணெ கூஷாடிவெஶ அதவேஷமாதாஙகொணடு ‘அடியவா’ எனனலாமோ? எனன, இதுவும இதயாதி அதவேஷம கனததவுடைமையான வோபாதி, இதுடையாா - அடியாரெனகிற இதுவு மெனறு - ஸமபதாாததப கூயிகிஞ்சி இதயாதி - ‘முறறவுமினறனன” இதயதா லிகிதம தாவநமாதாமனறிககே ததவஸததிதியும அபபடியே யெனகிறாா - ஒருதிருவடி இதயாதி அதுககு ஹேதுவேது? எனன, உளளதுணாநதை இதயாதி பாதிஶயாபாயகதவருப ஶேஷதவம இவாகளுககே யுளளதெனறபடி எளிமையின சாமாவஙியைக காட்டு கிறாா - அவர்கள பாபத்தை இதயாதி இததால ஐஶவாயகைவலய ஸகவதபாாபதிகாமமாா வயாவாததிககிறது விவரணம தன்னை யொழிந்தது இத்யாதி அழைநதுக் கொடுததல செய்யான-தானே மேலவிழு மெனறபடி அபபடி இஷடவிநியோகாாஹமாகக எஙகே கணடோம? எனன, இமௌஸ இதயாதி - “ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வெஶாஸநம் காரவாவகிம்” இதயுததாாததம இதம பாலகாணடே வாமநாஶரமே விஶவ மிதரமபாதி ராமலகூமணௌ இபபடி ஸகதிமானகளுககு ஸௌலபயமிருககை ஸஹஜமெனனுமதுககு தயோதக பரமாணததை அருளிசசெயயாநினறுகொணடு அாததததையும அருளிசசெயகிறாா - பக்த்யாத்வநந்யயா இதயாதி நிலைநின்று ஸ்வபாவமென்றுனிறே யெனனுமளவும “நாஹம் வேதைர்ந தபஸா நதாநேந நசேஜ்யயா। ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா। பக்த்யாத்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப” இதி கீதாஸவேகாதமே ‘பரம்ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந் புருஷம் ஶாஶ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும்। ஆஹுஸ்த்வாம்ருஷயஸ்ஸர்வே தேவர்ஷிர்நாரதஸ்ததா। அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸஃ ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே” இதி ததரைவ தஶமே “பக்த்யாத்வநந்யயா” எனறது அதவேஷமாதாபாமெனறு இவவிடததில விவக்ஷிதம பாநதாம வெனறு

கேட்டிருந்தபடியாலே 'நீயொருவன் பக்திக்கு எளிபவனுவதேன்?' என்ன, "ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கும் இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்" என்றுனிறே, "ஸர்வதா ஜநார்த்தநஃ" (பக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தநஃ) ஸார்வபௌமனுன ராஜபுத்ரன் க்ஷாமகாலத்திலே அல்பதரவ்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால் பின்னை தன் சேவகக் கிடப்புக் காட்டி மீட்க வொண்ணுதாப்போலே ஸர்வேச்வரனும் பக்திநிஷ்டனுக்குத் தன்னை அறவிலைசெய்து கொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான், கழுத்திலே ஓலையைக்கட்டி "தூதுபோ" என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும்

இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ? என்னுமிதனைப் பரிஹரிக்கிறது, மேல, [பிறர்களுக்கரியவித்தகன்] பிறர்களாகிறார் "இவனைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளோம்" என்றிருக்குமவர்கள், [வித்தகன்] விஸ்மயநீயன் இங்கு விஸ்மயநீயமேன? என்னில், யசோதாதிகளுக்கு ஸுலபனுன நிலைதன்னிலேபூதநாசகடயமளார்ஜுநாதிகளுக்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கை, இன்னமும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச் செய்தே அர்ஜுநனும் துர்யோதநனுங் கூடவர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே, நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுநிற்க அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயிறே துர்யோதநனநிலை, ராமாவதாரத்திலும் "ஹிமவாந்மந்தரோமேருஃ" (ஹிமவாநமந்தரோமேருஃ) இத்யாதி "சத்ருக்நேநாபிலக்ருஹீத்வாலிமபுஜாந்தரே" (சத்ருக்நமபரகமப்யோபிலக்குத்வமகமத்கபேஃ) - ராவணன் ஸபரிகரனுய்க் கொண்டு எடுக்கப் புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன், திருவடி தனியனு யிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுகை மாலைபோலே எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு போனுன, இங்கு

பீஷ்மாதிகள் சொல்ல என்று அநுவயிப்பது "ஸர்வம்வியுஃ" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஒருவன் இத்யாதி பக்தி லபயனுனும் ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே கதாசித் தூலபனுமாயிருக்குமோ? என்ன, ஸக்திக்ரீத இத்யாதி "ஸர்வத்ரா ஸர்வதாஸம்ஸாரே நராணாம் கபீஸுதாம் | மஹாஸர்வமஸ்வந்தோஹ்யங்கோஸக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தநஃ" இதி வைஷ்ணவே புராமே 'க்ரீதஃ' என்றதுக்கு வாஸனை ஸார்வபௌமனுன இத்யாதி சேவகக்கிடப்பு - ஸமபந்தஸம்ருத்தி அறவிலை - ஸாத்தகார்யம் பின்னை என செய்யுமென்னில், கழுத்திலே இத்யாதி பொதுவாகிறதோ - ஸாராயணத்வ பாயுக்தஸம்பந்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாகையாலே யென்றபடி விஸ்மயநீயனுகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனுன நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கை யென்னுமத்தை ஸங்க்ராபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இந்த விஸ்மயநீயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அர்ஜுநனும் ஸுயோதநனும் படைவேண்டிவந்தபோது இவ்வாகாரத்வயமுங் காணலாமெனகிறார் - இன்னமும் இத்யாதி பங்களத்தை - பத்தை துர்யோதநனபடி உபாயாந்தரபரரோடொக்கச் சொல்லாயிருந்ததென்கிறார் - நம்முடையவர்கள் இத்யாதி இவ்வளவனறிக்கே ராமாவதாரத்திலும் ராவணஸகதியால் ஈடுபட்ட இளையபெருமாளிடத்திலும் இவ்வாகாரங்காணலாமெனகிறார் - ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி "ஹிமவாந்மந்தரோ மேருஸ்த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரைஃ| சக்யம் புஜாப்யாமுத்தர்த்தும் நசக்யோ பரதாநுஜஃ" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநஷஷ்டிதமஸர்கே "ஹிமவாந்மந்தரோமேருஃ" என்றவிடத்திலே - ராவணனொருவனே எடுத்தானென்று சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுவாதத்திலே "சத்ருக்நேநாம்" என்று பஹுவசநமிருக்கையாலே 'ஸபரிகரனுய்க்கொண்டெடுக்க' என்றது "ஸந்த்யஜ்ய வேகேந ததோ மஹாத்மா ராவணாஹிதம்| உந்யத்ராவணபாஹுப்யாம் பாஹுப்யாம் பரிக்ருஹ்யதம்| வாயுஸூநுஃ ஸமுத்க்ஷிப்ய வாஸயோஷஸ்| சத்ருக்நேநாபிலக்ருஹீத்வாலிமபுஜாந்தரே" இதி தனை நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே யென்றது 'சத்ருக்நேநாம்' என்றதின் தாத்பர்யம் "புஜாந்தரே" என்றதுக்கு ஆகூதம் கருமுகை இத்யாதி "நெஞ்சில

னனருகில " ராவணனுககுக கனககவேணும " எனறும " திருவடிககு நோயதாகவேணும எனறுமனறு வஸதுஸவபாவம இருககுமபடி யாயிற்று இது [மலாமகள விருமபும] இவவிரஙகும அடி இவளுடைய சோததியிறே புஷபததில பரிமளமபோலே புஷபததை இருபபிடமாகவுடையளாய, அதில பரிமளநதான ஒருவடிவு கொணடாறபோலே யிருபபாளாய, நாடடாா டமளததை விருமபுவாகளாகில, பரிமளநதான " தணணீா தணணீா " எனனப பிறநதவன √[நம " உளனசுடாமிக்சுருதியுள " எனகிற பரமாண பரஸிததியைப பறறச சொலலுகிறது நாராயணுநுவாகாதிகளோடே சேர, " ஹ்ரீஶ்ச தெலக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ " (ஹரீமசதேலக்ஷமீமசபதநயௌ எனனககடவதிறே, " உளனசுடாமிக சுருதியுள " எனறு ஶ்ருதிவழியாலே அஙகீகரிதத லக்ஷமீஸமபந்தததை வெளியிடுகிறுா [அருமபெறலடிகள] பெறுதறகரிய ஸவாமிகள ; [மலாமகள விருமபும நம அருமபெறலடிகள்] பெரியபிராடடியாா விருமபுமபடி யிருககைபோலேகாணும ஸவாமிக வஸதுவுககு லக்ஷணம " அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ: " (அபரமேயமஹிததேஜ எனனககடவதிறே [மததுறு] கீழசசொனன எளிமையை உபபாதிககிறுா மேல மநதரததை பிடுஙகிக கடலில நடுநெஞசிலே நடடு நெருககிககடைநது வெளிகொடுவெளியே தேவாகளுககு அமுததததைக கொடுததுவிடட மஹாபாஹு கிடீா!இபபோது இடைச்சேரியிலே வநது பிறநது வெணணெய களவுகாணபபுககு, கடடுணடு அடியுணடு நினறுனெனகிறுா [மததுறுகடை வெணணெய தயிாசசெறிவாலே மததாலே நெருககிக கடையபபடட வெணணெய " கடைவெணணெய எனறால காலதரயததிலுளளததையுங காடடும " முபபோதுங கடைநதீணடிய வெணணெய

செவவையாலே" எனறது "வாயுஸுநோஸ்ஸஹ்யதெ" எனறதின தாதபாயம இராமனிறுகிக ஆபிமுகயமுணடாகையும இலலாமையுமே ஹேதுவனறுகில ஆனுல அவைதான ஹேதுவாமபடி யெஙஙனே எனன, வஸதுஸவபாவம இதயாதி இநதவஸதுவின ஸவபாவ மெனறபடி ஸஙகதிமாஹ இவளிரணடுககும இதயாதி இரணடுககும - எளிமைககும அருமைககும இவளோடடைசசோததி அருமைககடி யெனகிறது 'அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜோயஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா" எனறததைப பறற "மலாமகள" எனறதுககு தாதபாயம புஷபத்தில் இதயாதி மகளெனறு, உதபததிதோனறுகையாலே, பரிமளததிலுடைய பரிணும போலே யிருககிறு ளெனறு விவக்ஷித மெனகிறுா - அதில்பரிமளம இதயாதி தணணீாதணணீரெனன பிறந்தவனெனறது "விருமபும" எனறதுககு அாததம "பிறநதவள" எனறு இருததி நிாவஹிபபதும ஒரு வகையுணடு "பிறநதவன" எனறபோது, பரிமளநதானெனறு - பிராடடியைச சொலலுகிறது "பிறநதவள எனறபோது, பரிமளமெனறு ஸாவகநயுளன ஸாவேஶவரனைச சொலலுகிறது √உளன் இதயாதி 'நம' எனறு விஶிஷட பரஸிததிபரமெனறு தாதபாயம அநதபரமாணமேது? எனன, நாராயணுநுவாக இதயாதி அதிலே பரஸிததியேது? எனன, ஹ்ரீஶ்ச இத்யாதி ஹரீயெனறு-பூமிபபிராடடி இநதபபததததுககு பரயோஜநம-உளன சுடர் இதயாதி ஶ்ருதிபரதிபாதய னெனகையாலே அஙகே பரதிபநநமான லக்ஷமீஸமபநதததை அஙகீகரிததானெனறு தோறறுமிறே, அபபடி அஙகீகார விஷயதயா உநநீதமான லக்ஷமீ ஸமபநதததை வெளியிடுகிறுா ரெனபடி 'மலாமகள" இதயாதி ஸமபிவயாஹாரலபயம ஸவாநுபவகாபபம பாவமாஹ-பெரியபிராடடியாா இதயாதி லக்ஷமீவிஶிஷடனே ஸாவாதிகனெனனுமிடததில பரமாணம அப்ரமேய இதயாதி "அப்ரமேயம ஹிதத்தேஜோ யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா । நத்வம் ஸமர்த்தாம் தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாஶ்ரயாம் வநே" இதயாரணயகாணடே ராவணமபரதி மாரீச: மந்தரததை இதயாதி - அமருதமகக வருததாநதஞ சொலலுகிறது, 'மலாமகளவிருமபும' எனறு லக்ஷமீஸமபநதம பரஸக்தமாகையாலே ததவதாரஹேதுபூத வயாபாரமும ஸமருதமாகைபாலேயாதல, தயிாகடைகிறதுககு பரதிகோடிதவேன புததிஸததமாகைபாலேயாதல நடுநெஞ்சிலே - ஸாவதோமததயே வெளிகொடுவெளியே ஸமநதாதபஹி: செறிவு - நைவிடயம கடையபபடட - கடையபபடாநினற கடைவெணணெயெனறால வாததமாநநிாதேஶததாலே காலதரயததிலும கடைகைககு பரஸகதியுணடோ? எனன, முபபோதும இதயாதி காலதரயததிலும கடைநததிரணட

என்னக்கடவதிறே, இந்த வாத்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகாய முண்டாகையாலே, "கடையார் நிறக்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறுசமைப்ப பொறாமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிடுமாபோலே, கடைப்பொறாமல் நடுவே அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி [களவினில்] கடைகிற பராக்கிலே நிழலிலே யொதுங்கிச் சாபலத்தாலே அள்ளி யமுதுசெய்தான்போலே காணும் [களவினில்] களவிடையாட்டத்தில் உபகரம ஸமயத்திலேகிடீர் அகப்பட்டது! [உரவிடையாப்புண்டு] உரமென்று மார்வு * (மார்விடையிலே யென்றபடி) "பொன்பெயரோன்தனதுரம்பிளந்து" என்னக்கடவதிறே பெரிய பிராட்டியார் நெருக்கியணைக்கும் மார்வைக்கிடீர் கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்டக் கட்டுண்டது! அன்றியே, மிக்கேகையுடைய ருஷபம்போலே யிருக்கிறவனைக்கிடீர் கட்டுண்டான! [உரவிடையாப்புண்டு] உதரவிடையாப்புண்டு உதரமென்கிற இத்தை "உரம்" என்று இடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது தாமோதரனென்று பிள்ளைபெறும்படி பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது "தாம்நா சைவோதரே பத்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே" (தாமநாசைவோதரே பத்வா பரதயபதநாதுலூகலே) என்றும், "யதிஸங்க்ரோஷிதச்சஞ்சலசேஷ்டித: । இதயுக்த்வாத நிஜம் காமஸாசகார குடும்பிநீ" (யதிஸகநோஷிகசசதவ மதிசஞ்சலசேஷ்டிதஃ, இதயுகதவாத நிஜம காமஸாசகார குடுமபிநீ) என்றுஞ் சொல்லும்படியிறே எளியனாயிருக்கும்படி, தான தாயான பரிவு தோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே யடுத்துக்கட்டி, மறுகண்ணியும் போதத் "துருதுருக்கைத்தன மடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணாய?" என்று உறுக்கிவிட்டால், போகமாட்டாதே யிருக்கும், "பராஸ்ய ஸக்தி விவிதைவ ஸ்ரூயதே" (பராஸய ஸகதிா விவிதைவ ஸருயதே) என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளிய

வெண்ணெய் 'கடை' என்று - காலத்ரயத்தையுங் காட்டினாலும், வாத்தமானமாகி நிர்வஹித்தால ஆர்த்தா ஸௌலப்யமுண்டென்கிறார் - இந்த இத்யாதி வர்த்தமாநத்திலே ஸௌலப்யம் ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு தாவத்திலே அவனுக்கு உண்டான சாபலாதிஸயம் தோற்றுகிற ஸௌகாயம் சமைப்பப் பொறாமல் - சமைப்ப பொறாமல் வெந்தது கொத்தையாக - வெந்ததும் வேகாததுமாக கொத்தை - வேகாதது கடையார்நிறக்க களவுகாணும்படியென? என்ன, கடைகிறபராக்கிலே இத்யாதி நிழலிலேயொதுங்கி - பின்மாலையே திருவிளக்கேற்றிவைத்துத் தயிர்கடைவார்களாகையால விளக்குநிழலிலே யொதுங்கி யென்றபடி "உரவிடையாப்புண்டு" என்கிறத்துக்கு மூன்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - உரவிடை இத்யாதி பொன்பெயரோன் இத்யாதி ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்து "மலர்மகள்விரும்பும்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியார் இத்யாதி தவிதீயார்த்தத்துக்கு, உரமென்று - மிடுக்கு விடை - வருஷபம் த்ருதீயார்த்தம் - உதர இத்யாதி இடைக்குறைத்தலாய் - நடுவக்ஷரங்குறைந்து உதரத்திலே கட்டுண்டானோவென்ன, தாமோதரன் இத்யாதி கட்டுண்டு ஸௌலப்யனைத்துக்குப் ப்ரமாணம் - தாம்நா சைவ இத்யாதி "தாம்நா சைவோதரே பத்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே । க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணமாஹ சேதமமர்ஷிதா । யதிஸக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித: । இத்யுக்த்வாத நிஜம் காமஸாசகார குடும்பிநீ" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்டே ஸப்ரஸங்கமஷ்டாவசம ஸ்லோகார்த்தமாஹ - தான் தாயான இத்யாதி தாயானபரிவுதோற்ற - "இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது" என்கிற பரிவுதோற்ற அடுத்துக்கட்டி சோத்துக்கட்டி தாம்நா உதரே பத்வா ப்ரத்யபத்நாத் இத்யாவயவிவக்ஷயா மறுகண்ணியும்போதநகி என்றது துருதுருக்கைத்தனம் என்றது - ஏவகாரார்த்தபாயவித்தம் துருதுருக்கைத்தனமடித்து - தாமாகசம பண்ணி உறுக்கிவிட்டால் - மிரட்டிவிட்டால ஸாவஸக்தியை "யதிஸக்நோஷி" என்கைக்கு அடியேது? என்ன, பராஸ்ய இத்யாதி ஸவேதாஸ்வதரே "நதஸ்ய கார்யம்" இத்யாதி "மிகுநரையிலனே" இத்யத்ர லிகிதம் "எத்திறம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

---

* குண்டலிதங்களதம சில ஸ்ரீகோசங்கள இல்லை யென்பர

தானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லலாகிறது, ஸம்ஸாரத்துக்கு ஸத்தித் மோக்ஷஹேதுவான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான், ப்ரஹ்மாதிகளைத் தன்ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது ஒரு அபலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான், "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி) என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை யவிழ்க்கவிறே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது [உரலினோடிணைந்திருந்து] "உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை யுள்ளது" என்று தோற்ற இருந்தபடி [ஏங்கிய] - உரலிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையேகாணும் அழப்புக்கவாறே "வாய்வாய்" என்னுமே, பின்னை அழமாட்டாதே ஏங்கி யிருக்குமித்தனை எளிவுண்டு எளி வந்தபடி [எத்திறம்] பிரானே! இது என்ன பரகாரம்? இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம் நீர்மை தரைகாணவொண்ணாதாயிருந்ததீ! "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்கிற மேன்மை யிலே போவேன் என்கிறார், நியாமயனாயிருக்கிற இருப்பில் நியந்தாவாயிருக்கிற இருப்பு பேச்சலா யிருந்ததீ! பேசப்புக்க வேதங்களும் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்றதும் மேன்மையிலேயிறே, நிலமன்று என்கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை இத்தனை தாழநில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் காணவொண்ணாது, பரத்வத்தில் இந்நீர்மை யில்லை இதென்ன பரகாரம்? என்கிறார் பெரியவன்தாழ்ச்சி யாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலர் (க)

ஸம்ஸார இத்யாதி இயம்பி ஸ்வேதாஸ்வதரே, "ஸவிஸ்வக்ருத்விஸ்வவிதாத்மயோநி: ஜ்ஞ: காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்ய: । ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஸ: ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதிபந்தஹேது:" ஸ: பரமேஸ்வர: விஸ்வக்ருத் விஸ்வகர்த்தா ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி: விஸ்வக்ருத் ஆத்மயோநி: - விஸ்வகர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மாத்யாத்மாக்களுக்குக் காரணபூதன் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி: ஜ்ஞ: என்றும், ஸர்வவித் என்றுஞ் சொன்னது - ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஜ்ஞானத்தைப் பற்றவாதல், ஸர்வவித் 'விச்வஸ்ய' [illegible] என்கிற தாத்பர்யமாய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுதல் காலகால: - காலநியந்தா, குணீ கல்யாணகுணவிஸிஷ்ட:, ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி: ப்ரதாநபரமேஸ்வரயோ நியாமகம் பரமாத்மநோ நியந்த்ருத்வம் ப்ரோக்தே, மோக்ஷம் [illegible] [illegible] பாஷ்யமாதிகள் இத்யாதி ஸர்வஸக்தியானவன் இப்படி அபலைகையாலே கட்டுண்கைக்கு ஹேதுவேது? என்ன த்யக்த்வா இத்யாதி இணைந்திருந்து - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து "இணைந்திருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - உரலுக்கு இத்யாதி அழாதே ஏங்குவானென்? என்ன, அழப்புக்கவாறே இத்யாதி எளிவந்தபடி ஸௌலப்யம் இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம் இத்யாதி வாக்யம் "எளிவு எத்திறம்" என்கிற ஸ்வரஸூசிதமாதல் ஏகாரஸூசிதமாதல் ஆகையாலே-"உயர்வற" என்று கூட்டிக் கொள்வது உக்தவிவரணம் - நியாமயனும் இத்யாதி பரத்வத்தைப்பேசப்புக்க வேதங்களும் "அபரிச்சிந்நம்" என்று மீண்டனவில்லையோ? என்ன, பேசப்புக்க இத்யாதி மேன்மை நிலமாகையாலே சிறிதுபேசி மீண்ட திறே யென்றபடி ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள்பக்கலிலும் இந்தஸௌலப்ய முண்டேயென்ன, இந்நீர்மை இத்யாதி அர்ஜுநன் ருத்ரனை வில்லாலேயடிக்க அடியுண்டானிறே, அது ஜயாதிகளால் உத்க்ருஷ்டவிஷய பாரதந்த்ர்யமாகையாலே விஸ்மயஹேதுவன்று என்றபடி அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் மாதாதிவிஷயத்தில் ஸுலபராயிருக்கவில்லையோ? என்ன, இந்நீர்மை இத்யாதி லோகத்தில் களவுகாண்பாரும் கட்டுண்பாருமில்லை யோ? இதுக்கீடுபடவேணுமோ? என்ன, பெரியவன் இத்யாதி பத்துடையடியவர்க்கென்று தொடங்கி, உர லிடையாப்புண்டு உரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்? இத்யந்வய: (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய்
ஒளிவரும்முழுநலம் முதலிலகேடில வீடாம்
தெளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன்முழுவதுமிறையோன்
அளிவருமருளினோடு அகத்தனன்புறத்தனன்மைந்தே

ஆ — (எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனாம்படியைச் சொல்லப்புக்கு, அந்த ஸௌலப்ய பரஸங்கத்தாலே உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌலப்யத்வத்தை யநுஸந்தித்து அபாகருதிங்கரான ஆழ்வார் நெடும்போதுக்கு பரகருதிகத்தராய், பின்னையும், பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தைத் அருளிச்செய்கிறார் ஸௌலப்யனும்ிடத்தில ஜந்மசேஷ்டிதங்களினுடைய உத்காஷாபகாஷம் பாராதே ஆஶ்ரித ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அபாயந்தமான பிறவிகளைப் பிறந்துவந்து ஸௌலப்யனும் பிறந்தருளும்போது, நித்யஸித்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாந்த ஸ்வஸாக்ஷாத்காரரூபமோக்ஷப்ரதத்வ ஸர்வேஶ்வரத்வாதி ஸர்வகுணங்களையும் ஒன்றுமொழியாமே கொண்டுவந்து பிறந்தருளும் இப்படிப்பிறந்தருளி ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸஸ்நேஹமாக ஆத்மதானம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனும் அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கு மென்கிறார்

ஒ — இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து விவஶரான ஆழ்வார் பரகருதிஸத்தராய் பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதேஶிக்கிறார்

[எளிவருமியல்வினன்] எல்லார்க்கு மொக்க எளியனாம் ஸ்வபாவன் [நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய்] உத்க்ருஷ்டயோநி அபக்ருஷ்டயோநி யென்றின்றிக்கே, உத்க்ருஷ்டசேஷ்டிதம் அபக்ருஷ்ட சேஷ்டிதமென்றின்றிக்கே யிருந்துள்ள பலஜந்மங்களையு முடையனாய், இவையிரண்டு பொருளையும் நிலையில்லாமைக்காக்கி, வரம்பில்லாமைக்குப் பொருளாக திருவவதாரங்களிலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கவேண்டிலும் ஆவிஷ்கரிக்கு மென்னுமாம் [ஒளிவருமுழுநலம்] திருவவதாரங்களிலே நிறம் பெறும்படியான பூர்ணமான கல்யாணகுணங்கள் [முதலில கேடில]- அக்குணங்கள்தான் இன்னநாள் தொடங்கி யுண்டாயிற்றென்றுதல், இன்னநாள் முடியு மென்றுதல் சொல்லவொண்ணாதே நித்யமாயுள்ளன [வீடாமென்று தொடங்கி] மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வபாவம் தொடக்கமான எல்லாவற்றோடுங்கூட [அளிவருமென்று தொடங்கி]- ஆஶ்ரிதபரித்ராணம் தன்பேறாகக்கொண்டு அவர்களிடட வழக்காய், அநாஶ்ரிதர்க்கு எட்டாதே யிருக்கும் [அமைந்தே] இங்ஙனே சமைந்து

ப — அநந்தரம், பரஸ்கதமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தை உபதேஶிக்கிறார்

(ஜந்மவருத்தங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமையாலே), நிலை ஒருநிலையும், வரம்பு- ஒருமரியாதியும், இல இல்லாத, பல பிறப்பாய் பல்வகைப்பட்ட பிறப்பையுடையனாய், முதலில கேடில முழுநலம் முதலுமின்றியே முடிவு மின்றியே யுள்ள முழுநலம், ஒளிவரும் ஒளிவரும்படியான, எளிவருமியல்வினன் எளிவருகை இயல்பாகவுடையனாய், (அவளவிலும்), வீடாம்- வீடாகிற, தெளிதரும் தெளிவைத்தரும், அது நிலைமை அந்த நிலைமையை, முழுவதும்- அடங்கலும், ஒழிவிலன் ஒழிவிலனான, இறையோன் ஸ்வாமியானவன், அளிவரும் உபகார

ஶீலமான, அருளினோடு அருளோடே, அமைந்து சமைந்து, அகத்தனன் (அடியவர்க்கு அகத்தனாய், புறத்தனன் (அல்லாதார்க்குப்) புறத்தனாயிருக்கும் நலம் - கல்யாணகுணங்கள் இத்தால் அவதாரதசையில் ஐஶ்வர்யமான ஸ்வபாவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யம் மிகுந்திருக்கு மென்றதாயிற்று

ஈ—இரண்டாம்பாட்டில், இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிற ஆழ்வார் மோஹங்கதராய், “விரோண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்யசைவ விவிஜ்ஞயாசோக விஶாலநேத்ரா” என்கிறபடியே காலமுணர்த்த பரவஶதரானவர் பரஸந்தமான ஸௌலப்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக உபதேஶிக்கிறார்

[எளிவருமியல்வினன்] “பத்துடையடியவர்க்கு” என்று ஸோபாதிகமன்று இவ்வெளிமை, ஜலத்துக்கு ஶைத்யம்போலே ஸ்வாபாவிகமான எளிமையை இயல்வாகவுடையவன் [நிலைவரம்பில] நிலையில்லாமையாவது ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷமில்லாமை வரம்பில்லாமையாவது சேஷ்டிதங்களில் நியதியில்லாமை இவையிரண்டும் நிலையில்லாமையிலே யாக்கி வரம்பில்லாமைக்குப் பொருள் அவதரிக்கவிடத்திலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும் அதாகிறது - வண்டாகாண மோக்ஷாதிகள் ஒன்றிலும் ஒருநியதியில்லை, ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானவை எதேனுமாக அமையும் [பலபிறப்பாய்] ‘வேதநுசொல்லிலும் ‘பஹூநி யாவிஜாயதே” என்னும்படியே தான் சொல்லிலும் “பஹூநி மே” என்னும், ந்தனை உட்புக்கதம்போலவர் சொல்லிலும் “எங்ஙனேயோ பிறந்தாய” என்னும்படியே [பிறப்பாய்] பாரார்த்தமாகத் தாழ நின்றேனென்று கற்பக்கலிலும் புரையின்றிகளே யிருக்கை “ஶ்ரேஷ்டானம் ஸாந்தோஷம்ஸேத்” “ஸஹஸ்ரேவார்வாஜாதஃ” என்னக்கடவதிறே [ஒளிவருமுழுநலம்] பிறக்கப்பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் கட்டடங்க உஜ்ஜ்வலமாகாநிற்கும் ‘ஸஉஸ்ரேயாந்பவதி ஜாயமாநஃ” [முதலில்கேடில] இக்குணங்களுக்கு உத்பத்தி விநாஶங்களில்லாமையாலே நித்யங்களாயுள்ளன [வீடாந்தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்] - மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வபாவத்தை விடாதே கூடவந்துஅவதரிக்கும் இதுவும் கல்யாண குணங்களிலே ஒன்றாயிருக்கப் பிரித்துச்சொல்லுகிறது அவதாரத்துக்கு மோக்ஷப்ரதாநத்திலே நோக்காகையாலே [வீடாந்தெளிதரும்] அவனே இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் போகமோஹங்களைப் பண்ணும் ஸம்ஸாரிஅங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணுந் தேசம் “பரஸ்மைவேஶா ஸந்நிவேதி” [முழுவதும்] ஒளிவரு முழுநலம் வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழிவிலன் [இறையோன்] “அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபி ஸந்” என்கிறபடியே நியாமயரநடுவே நியாமகத்வம் குலையாமல் வந்துபிறக்கும் [அளிவருமருளினோடு] பகவமான அருளோடே அதாகிறது ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் கண்பேறாயிருக்கை [அகத்தனன் புறத்தனன்] அகத்தனாயிருக்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கு, புறத்தனாயிருக்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கு, அதாகிறது அர்ஜுநாதிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கையும், துர்யோதநாதிகளுக்கு ஆளிட்டு விடுகையும் [அமைந்தே] இங்ஙனே சமைந்திருக்கை இறையோன், முதலில் கேடிலவாமொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது, முழுவது மொழிவிலனாய் அளிவருமருளினோடகத்தனன் புறத்தனனாய்க்கொண்டு சமைந்து நிலைவரம்பில பலபிறப்பா யெளிவருமியல்வினன்

ஈடு—இரண்டாம்பாட்டு ‘எத்திறம்’ என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தா

இரண்டாம்பாட்டு எளிவரும் இத்யாதி பெரியவர்களுடைய ஸந்நிதிப்ரஸங்காதிகளெல்லாம் இவர் தமக்கு ஹ்ருதய ஹக்தி வார்த்தைகளாய்க்கொண்டு தஞ்சமாயிருக்கையாலும், காமிநிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் அபிநிவேஶத்தாலே போக்யங்களாயிருக்குமாபோலே

ரென்று ப்ரஸித்தமிறே, இவர் மோஹித்துக்கிடக்க, பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளி கொண்டரு ளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாற்போலே, ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும் ஃபலிதமான வ்ருக்ஷத்தைப் பக்ஷிஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமா போலே, இவரைச் சூழ்ந்துகிடந்தார்கள், "*ம்ருகயேஸாபரஞ்ஜஸாபதாஸீ தாஸமிஞ்சயநோத்தமே*" (ம்ருகயேஸாபரஞ்ஜஸாபதாஸீ தாஸமிஞ்சயநோத்தமே) வழிநடந்த விடாயாலே ஆபரணங்களை கழற்றுதேயாயிற்றுப் பள்ளிகொண்டது "*தத்ரதத்ரஹி த்ருஶ்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ:*" (தத்ரதத்ரஹி த்ருஶ்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ:) பசியாக்குத் தந்தாம் ஜீவ நத்தைப் பகுந்திவோரைப்போலே, வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த விடத்தைக் காட்டுகிறானிறே அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே "*ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித:*" (ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித:) என்னும்படி அவ்விடத்தைக் காண மோஹித்துக் கிடந்தானாயிற்று ஸ்ரீபரதாழ்வான், அப்படியே மோஹித்துக்கிடந்த இவர் "*சிரேணஸம்ஜ்ஞாம்ப்ரதிலப்யசைவ விசிந்தயாமாஸ விஶாலநேத்ர:*" (சிரேணஸமஜ்ஞாமப்ரதிலப்யசைவ விசிந்தயாமாஸவிஶாலநேத்ரா) என்கிறபடியே அநுபவித்தாக்கள் பாக்யத்தாலே காலமுணர்த்த உணர்ந்தார், நல்லார்நவில்குருகூரிறே, ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் படுகாடுகிடந்தது, உணர்ந்த

இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்கு உண்டான அபிநிவேஶத்தாலே இவருடைய மோஹாவஸ்தையும் தமக்கு போக்யமாயிருக்கையாலும், அதில் தமக்கு உண்டான ஆதராதிஶயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்த போது ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்டடிகை டருளிச்செய்கிறார் இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி ஃபலிதமான வ்ருக்ஷத்தை இத்யாதி - பழுத்தமரத்தைப் பழத்தின் நசையாலே பக்ஷிகள் சூழ்ந்துகிடக்குமா போலே ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான ஆத்மவிஶேஷாநுஷ்டாந விஶேஷ ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யாதி ஸித்த்யர்த்தமாக வென்றபடி. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டிருந்ததுக்கு நியாமகமேது? என்ன, ம்ருகயே இத்யாதி ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுடைய ஆஶ்ரமத்தினின்றும் பெருமாள் புறப்பட்டெழுந்தருளினதுக்கும், அங்கே பரதாழ்வான் எழுந்தருளினதுக்கும் நடுவே இருபத்திரண்டுநாள் வ்யவதாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தச்சயநசிஹ்நங்களை அநுபவித்தபோதே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் இவ்விடத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தமை ஸித்தமென்று கருத்து "ஸாபரஞ்ஜஸாபதாம்ருகயே" என்னுமதுக்கு ஹேதுபூர்வகம பாவமாஹ - வழிநடந்த இத்யாதி விடா யாலே - ஆயாஸத்தாலே "ஸாபரஞ்ஜஸாபதா"என்றதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, தத்ர தத்ர இத்யாதி உதகம் ஶத்ருக்நோ ஹஸ்தவாக்ய தன்ஜீவநத்தை பரதாழ்வானுக்குக் காட்டுவானென்? என்ன, பசியர்க்கு இத்யாதி பகுந்து பாகித்து கோக்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்காட்டி அவர் மோஹித்ததுக்கும் த்ருஷ்டாந் தம-அவ்விடத்தை இத்யாதி புநருக்திபரிஹாரார்த்தமாக,அவ்விடத்தைக் காணவென்றது-கண்டவநந்தரக்ஷணத் திலேயென்று கண்டுகொள்வது அநந்தரஸ்த்தித: என்றது தொட்டால் முடியுமென்னும்படியான அவஸ்த் தையைப் பார்த்துத் தொட அஞ்சி ஸமீபத்திலே நின்றானென்றபடி உத்தரார்த்தத்தில "வஶிஷ்ட" என் றது மோஹந்தெளிந்த அவஸ்தையைப்பற்ற ம்ருகயே ஸாபரணா இத்யாதிக்கு பூர்வஸர்க்கத்திலே "ததஸ்து ஹாஸம் ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித:। வஶிஷ்டஸ்ய ப்ரோக்தவிஸம்ஜ்ஞஶோக கஶித:" உணர்ந்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அப்படியே இத்யாதி சிரேண இத்யாதி ஸுந்தரகாண்டே த்வாதஶஸர்க்கே ஶ்ரவணாநந்தரம் ஹநுமந்தம் த்ருஷ்டவான் ஸீதா "ஸாவீக்ஷமாணா வ்ருக்ஷஸ்தம் ஶாகாஶ்ரிதம் ஸ்வயமேவாகாரம்" இத்யாதி, "ஸாதம் ஸமீக்ஷ்ய ஹரிஶம் விஸம் ஜ்ஞாமதாஸக்லேவ பஹுவஸீதா" இதி பூர்வார்த்தம் அப்படி அநுபவித்தாக்களுண்டோ? என்ன, நல்லார் இத்யாதி மதுரகவிப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்ட திருநகரியையுடையவர் இதுக்கு அர்த்தம் - ஸத்துக்கள் இத்யாதி படுகாடு - வெட்டிவிழுந்தகாடு நவிலுகை - சேருகை, ஸமூஹமாக நெருங்கி

அநநதரம ‘ நான இங்குச சொலலிறறென ? ’ எனறு கேடடார, ‘‘ ‘பததுடை யடியவாககெளி வன’ எனறு பரஸகதாநுபரஸகதமாகச சிலவறறைச சொலலா ‘ எததிறம ’ எனறு மோஹிதத கிடநதீர ’’ எனறாாகள ‘தபபசசொனனேம , அழிதது பரதிஜ்ஞை பணணவேணும’ எனகி இரணடாமபாடடில ஆவதென ? எனனில , —பரோபதேசம பணணபபுகககத தாம அநுஸ தாா முதறபாடடில, இபபாடடுத தொடஙகிப பரோபதேசம பணணுகிறா கீழ பரஸதுதமா ஸௌலபயததை ஸபரகாரமாக அருளிசசெயகிறா இதில

[எளிவருமியலவினன] எளிமையை இயலவாக ஸவஹாவமாகவுடையவன ஸநே களுககு ஸநேஹியாயிருகக மெனனுமிது குறறமனறே ? எலலாாககும காதாசிதகமாக எளிவ கூடமே இவனுககு எளிமை ஸவரூப மெனகிறா [நிலைவரமபில] ‘ இனன அவதாரம, இன சேஷடிதம எனறிலலை ’ எனறு பூாவாசாாயாகள நிாவாஹம பட்டா ழிவவிரணடையும நி யிலலாமையிலே கொணடு, ‘‘ இனி வரமபிலலாமையாவது அவதரிதது எளியனாயநினற தனனிலே பரதவங தோறற நிறகிலும நிறகும ’’ எனறு ஸாரததயவேஷததோடே தாழநிற செயதே ஸ்ரீவிஸவரூபததைக காடடியும, தான புதராாததமாகப போகாநிறக செயதே ஸணட காணனுககு மோக்ஷததைக கொடுததும, ஏழு திருநக்ஷததிலே கோவாதநகிரியை ஏநதி கொண்டு நினறுஞ செயதவை இததாற சொலலிறறாயிறறது ஒனறிலும ஒரு நியதியிலலை, பர ணததுககு உறுபபாமததனையே வேண்டுவது , ஏதேனுமாக அமையும இவனுககெனகை [பல பிறபபாய] தெளிவுடைய தான சொலலுமபோதும ‘‘ *பஹூநி* ’’ (பஹூநி) எனறு யதாபூதவாதியான வேதம ‘‘ *பஹுதா விஜாயதே* ’’ (பஹு பதாவிஜாயதே) எனறும, அவ கொடுதத அறிவுகொண்டு சொலலுவாா ‘‘ பலபிறபபு ’’ எனபாகள [பிறபபாய] ‘‘ பராா மாகத தாழநினறேம ’’ எனறு தனபககலிலும புரையினறிககே யிருககை , ‘‘ *அஜாயமா*

வாதிகளை யெனறுமாம ஆனால, மேல பரபநதம நடநதபடி யெங்ஙனே? எனன, உணாநதவநதாம இதயா பரஸ்துமெனறது ‘பததுடை யடியவாக கெளியவன’’ எனறது அநுபாஸக்ந மெனறது அததை யுபபா கைககாக ‘‘மததிற’’ இதயாதி சிலவற்றைச் சொல்லா வெனறது பாடடை முடியசசொலலில மீள மோஹிபப ரெனறு நினைதது தபபச்சொன்னே மெனறது - தபபசசெயதோ மெனறபடியாய, அதாவது பரோபதேசமபணண இழிநததைவிடடு ஸவாநுபவமபணணினே மெனறபடி அழிநது பாதிஜ்ஞைப ணுகை - பரோபதேசமபணணுகை பாதிஜ்ஞாதாாத்தோபபாதகம-ஆவதென்னென்னில் இதயாதி ஆவதெ னென்னில் எனறது - அழிதது பாதிஜ்ஞைபபணணுகையாவ தெனனெனனில? எனறபடி இபபாடடுக் அவதாரிகை - கீழ்பரஸ்துதமான இத்யாதி ஸபரகாரமாக - ஸமஸ்தகலயாண குணததமகதவ மோக்ஷபரத, ஸாவேஸவரதவ விஸிஷடனானவன அவதரிககையாகிற பரகாரஸஹிதமாக

‘‘ பததுடையடியவாககெளியவன ’’ எனறததை வயாவாதிககிறா - ஸ்நேஹிகளு இதயாதி ‘‘ இயலவினன ’’ எனறததுககு ஸாவம - எல்லார்க்கும் இதயாதி , ஸவரூபாநுப யெனறபடி ‘‘ஜநககூடிவ ’’ எனகிற விஷயததைப பறற, ‘‘நிலைவரமபில ’’ எனறதுக்கு ஆாதத இன்ன அவதாரம் இத்யாதி உபபாதகம - ஸாரததயவேஷததோடே இதயாதி அவயவஸததித விருத்தமனறே ? எனன, இததால் இதயாதி இத்தால் - ‘‘ வரமபில ’’ எனறததால ‘ பல ’ கிறதென ? இவவளவெனறு ஸஙகையிலலையோ ? எனன தெளிவுடைய இதயாதி அதாவது - ஸஸ ரோடு வேதஙகளோடு ஆழவாாகளோடு வாசியற முடிவுகாணவொணணாமையைபபற ‘ பலபிறபபாய’’ என தெனறபடி அவன்கொடுதத அறிவு எனறது-‘‘மயாவறமதிநலமருளினன’’ எனறததைபபற பஹூநி மே வயதீதாநி’’ இதி பூாவமேவ லிகிதம ‘ அஜாயமாநோ பஹுதாவிஜாயதே’’ ‘அஜ’’ ததகு ஸாவம பாாததமாக இதயாதி பிறநதெனறதே ‘‘பிறபபாய’’ எனகையாலே - பிறபபிலுள அபிமததவம தோறறுகிற தெனறபடி புரையின்றிக்கே யிருக்கை-தன ஹருதயத்திலுபபாதவ ஸமயமிலலாம

ஷஂகஙெந' (ஆதமாநமமாநுஷமமநயே) "அஹம்வொவாநவொஜாதஃ" (அஹமவோ பாநதவோஜாதஃ) [ஒளிவருமுழுநலம] அபஹதபாபமதவாதிகள ஜீவாதமாவுககு முண்டிறே, இங ஙனே யிருககசசெயதே ஜநமநிபநநமான திரோதாநம பிறவாநினறதிறே ஸ்வருபததுககு அவனுககு ஜநமததால வரும விகாராதிகளுணடு, இவன தனனைத தாழவிடடுப பிறககபபிறகக, கலயாண குணஙகள புகர்பெறறு வாராநிறகும "ஸஉஶ்ரேயாநுபவதிஜாயமாநஃ" (ஸஉஶ்ரேயாந பவதிஜாயமாநஃ) கர்மநிபநதநஜநம மாகிலிறே பிறககப பிறககப புகரழிவது, அநுகரஹமடியாக வருகிற ஜநமமாகையாலே புகாபெறறு வாராநிறகும ஸஏவஶ்ரேயாந எனறபடி அககுணஙகள தானிருககுமபடி யென? எனறுல, [முதலிலகேடில] ஒருநாளவரையிலே தோனறி ஒருநாள வரையிலே முடியுமவையனறே, ஸ்வருபாநதாககதமாயுளளன [வீடாந தெளி இதயாதி] இக குணம "ஒளிவரு முழுநலம" எனற இதிற புகாதோ? எனனில, — மோக்ஷபரததவமும தனியே சொலல வேணடுவதொரு குணமாகையாலே சொலலுகிறு, அவதாரததுககு பரயோஜநம இதுவேயிறே [வீடாம இதயாதி] - மோக்ஷமாகிற தெளிவு பரமபதம அதனைததரும ஸவ ஹாவம எனறும ஒததிருககுமவன, அவன இஙகேவநது அவதரிககிலும ஶோகமோஹஙகளைப பண ணும இவவிடம, இவன அஙகே செலலிலும தெளிவைபபணணும அவவிடம, "தெளிவிசும்பு" எனனககடவதிறே ¥ [முழுவது மொழிவிலன] கீழசசொனன இரணடையுஙகூடடிச சொல்லு

அபபடி தாழநினற நிலையிலே பாதவநதோறறுமே நினறதுணடோ? எனன, ஆதாநம் இதயாதி பரமாணத வயம "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம் । யோऽஹம் யஸ்ய யதஶ்சாஹம் பகவாந்ஸ்தத்ப்ரவீது மே" இதி யுததகாணடே ராவணவதாநநதரே தரிதஶாநபாதி ராமஃ அஹம்யஃ யஸ்ய-நான எவன, எவனுடையவன அஹம்யதஃ - யாதொரிடததிலவன ததஸர்வம் பகவாந் ப்ரவீது "நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச தாநவஃ । அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யமிதோऽந்யதா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஶே ஶ்ரீவாதகநோததரணாநநதரே "பலபிறப்பா யொளிவரு முழுநலம" எனற டதசசோததியாலே ஜீவவயாவருததியைக காடடுகிறு அபஹத பாப்ம இதயாதி ஸ்வருபாநுபந்தி - ஆதமஸவருபததுககு தாமபூதஜஞாநததுககும விகாரமுண்டெனகிறு- அவனுக்கு இதயாதி அவனுக்கு-ஜீவாதமாவுககு ஸாமஸாரிகபாவருததிகளிலே ஸமஹிதவ துஃகிதவாதிகளுண டெனறபடி. "நலம" எனறு ஜாதயேகவசநம, கலயாணகுண பாமெனறு கல்யாணகுணங்கள எனகிறு அவன அபபடி பிறககபபிறகக, கலயாணகுணஙகள புகர்பெறறுவருமோ? எனன, ஸஉஶ்ரேயாந இதயாதி "யாவாந்யாவாந் வரிவீக்ஷமாணஃ ஸஉஶ்ரேயாந் பவதிஜாயமாநஃ । தத்ராஸ்ய கல்யாண குணாபிவ்ருத்திஃ" யாவா தாவாணஃ யாவாந்யாவாந் ஶோபநவைவாநு ஜாயமாநஸ்ஸந் ஶ்ரேயாந் பவதி, தம் ஶ்ரீராமஃ ஶ்ரீராஃ கலயஃ கல்யாணகுணஃ ஜநாநாம் ஸவமஞ்ஜீவ்யதஃ ஜநமம இருவாககும ஒததிருகக ஈஶ்வரனுககுக் கலயாணகுணஙகள புகாபெறு கைககு ஹேதுவேது? எனற ஶஙகையிலே ஶ்ருதிக்கு தாதபாயம - கர்மநிபந்தந இதயாதி "ஸஉ" எனறதுககு அாததம - ஸஏவ இதயாதி ஈஶ்வரகுணஙகளானபோதே உதபததிவிநாஶரஹிதமாயிருகக இபபடி விஶேஷிககிறது - காதாசிதகோதபததி விநாஶவததான லௌகிககுணவயாவருததயாததமாக வெனகிறு - ஒருநாளவரையிலே இதயாதி ஸ்வருபாநுபந்தம் - ஸவருபாநுபநதி இந்தணம் மோக்ஷபா ததவம மோக்ஷபாததவம பரதாநகுணமாகையாலேயிறே ஹாஷ்யகாரா 'ஸ்யஹேஷூரம்' எனகிறவிடததில ஆகிமபதாநதாககதமாககாதே "விகத" இதயாதியாலே பிரிதது அருளிசசெயதது ஹேதவநதாம - அவதாரத் துக்கு இதயாதி தெளிவை விளைக்கிறதாகையாலே, வீடாகிற தெளிவெனறது - பாமபதம் நிலைமை என றது - நிலை யெனறபடி தெளிவைவிளைககுமெனனுமதனைக காடடுகிறு - அவன்இங்கே இதயாதி ஶோக மோஹங்களைப பண்ணுமெனனுமது - அபிநயபரம இது தருஷடாநதாததம கீழ்ச்சொன்னஇரண்டையும-

கிறா [இறையோன] மோக்ஷப்ரதத்வம ஈஶ்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே அவதரிக்கச் செய்தே ஈஶ்வரத்வத்தில் குறையாதே நிற்கை [அளிவருமருளினோடு] குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடே, நிர்ஹேதுகமான அருளோடே [அகத்தனன] ஆஶ்ரிதர்க்குக் கழுத்திலே ஓலை கட்டி தூதுபோ' என்னலாம்படி யிருக்கும் [புறத்தனன] அநாஶ்ரிதர்க்கு அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும் [அமைந்தே] இப்படி சமைந்து இறையோன அளி வருமருளினோ டகத்தனன புறத்தனனாயமைந்து, முதலில் கேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடாந் தெளிதருநிலைமையது முழுவது மொழிவிலனாய், நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய எளிவருமியல்வினன என்று அந்வயம் (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து
அமைவுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம்
அமைவுடையமரரும் யாவையுமியாவரும்தானாம்
அமைவுடைநாரணன்மாயையை யறிபவர்யாரே

ஆ —(அமைவுடை) அகில ஸாவ நிரதிஶய புண்யமாக்கஸித்தமாய, இதரஸாவ புருஷார்த்தங்களிற்காட்டில் உத்க்ருஷ்டமாய, நிரபேக்ஷமாயிருந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராவாந்தர ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வங்கள் கைவந்திருக்கையாகிற இவ்வைஶ்வர்யத்தை யுடையராய நிரபேக்ஷரா யிருந்த ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக் கையாகிற நிரபேக்ஷைஶ்வர்யத்தையுடையனாயிருந்த நாராயணன ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு பிறந் தருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆஶ்சர்யமான குணம் ஒருவருக்கு நிலமோ? என்கிறார்

ஓ —மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனான நாராயணனுடைய ஶ்லாக்யமான ஜந்ம ரஹஸ்யம் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நிலமன்றென்கிறார்

[அமைவென்று தொடங்கி] இன்னபடி அநுஷ்டிக்க இன்னபலத்தைத் தரும் என் னும் வ்யவஸ்தையையுடைய தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும் எல்லார்க்கும் மேற்பட்டுது நுசெய்து இன்னபடியாக வென்றால் அப்படியுண்டாம் சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் அவாந் தர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் மற்று முண்டான அசேதநங்களெல்லாமும் சேதநரெல்லாரும் [தானுமென்று தொடங்கி] இவை யெல்லாம் தனக்கு ஶேஷமாகையாலே இவை தானே என்னலாம்படியான சமைவை யுடைய நாராயணனுடைய

ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், மோக்ஷப்ரதத்வமுமென்றிரண்டையும் 'வீடாந்தெளிதரும்' இத்யாதியோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் - மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி ஈஶ்வரனாகையாலே மோக்ஷப்ரதனான என்றபடி. "பிறப்பாய இறையோன" என்றுகூட்டித் தாத்பர்யம் - அவதரிக்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டத்தையாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈஶ்வரத்வத்திற் குறைவற்று நிற்குமென்றபடி. அளி' என்று - குளிர்த்தியும் பக்வதையுமாக்கி, உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - குளிர்ந்து இத்யாதி 'குளிர்த்தி' என்றத்தால் பலிதம் - நிர்ஹேதுகமான என்று அருளுக்குப் பக்வதை ஹேல்வ்யாப்த மாகை யதவா, அளிவருமருளினோடு - க்ருபையாலே வரும் க்ருபையோடு என்று அர்த்தாந்தரமாய், 'நிர் ஹேதுகமான அருளோடே' என்கிறதால் அளி க்ருபை, "க்ருதௌ ஸ்வ்யம் என்னுமாபோலே அகத்த னன் - அகத்தாங்கன் அந்வயம் காட்டுகிறார் - இறையோன் இத்யாதி (உ)

ப —அநந்தரம், அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகா தென்கிறார்

அமைவு உடை - சமைவை உடைத்தான, அறம் நெறி தர்மத்தினுடைய வரவாறு, முழுவதும் எல்லாவற்றிலும், உயர்வற உயர - மிகவுமுயர்ந்த, அமைவு சமைவை, உடை - உடையவான, முதல் கெடல் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள், இடைவீடு இடைவீடுவான அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இவை அற நிசவும், நிலமதுவாம் நிலமான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையரான, அமரரும் பரஹ்மாதி தேவர்களும், யாவையும் எல்லா அசேதநங்களும், யாவரும் எல்லாச்சேதநங்களும், தானும் தானேயாம்படியான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையனான, நாரணன் நாராயணனுடைய, மாயையை அவதாரரஹஸ்யத்தை, யார் அறிபவர் - யார் அறியவல்லார்? அமைவு நிரப்பம்

இ —மூன்றாம்பாட்டில், இவ்வவதாரரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியவொண்ணா தென்கிறது

[அமைவுடையறநெறி] பலத்தோடு நியதமாயிருக்குமவர் தர்மமார்க்கம் [முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து] - எல்லாவற்றாலும் இவையநுஷ்டிக்கரில் இவர்களுக்கு அவ்வருகில்லையென்னும்படி எல்லையிலே நிற்கை [அமைவுடைமுதல்கெடல்] இதினபலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் மிகவுமவிதேயமாயிருக்கை [அமைவுடைமுதல்] ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினால் “ஸாவேமவனே!” என்று மங்கிக்க வேண்டும்படியிருக்கை [கெடல்] ஸம்ஹாரம் [ஓடிவிடை] - அவாந்தரஸம்ஹாரம் [அறநிலமதுவாமமைவுடை] மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய [அமரரும்] ப்ரஹ்மாதிகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானுமமைவுடைநாரணன்] தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கையாலே நாரணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவன் [மாயையையறிபவர் யாரே] ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடைய தான் தன்னுடைய விபூதியிலே ஒருப்ரகாரத்துக்குத் தான ப்ரகாரமாய அவர்களுக்கு நியாமயனாய நிற்கிற ஆசயம் ஒருவர்க்கும் நிலமோ? “வித்வாம்ஸ த்ருணவித்யார்நு யோகியோநர் நாவேதவிந்நாத்தம் வ்யூஹத்து” இத்யாதி நித்யஸூரிகள் அநுபவத்திலே அநய்பரராகையாலே அறியமாட்டார்கள், ப்ரஹ்மாதிகள் தாமாந்தர்காலே அறியமாட்டார்கள், ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்கள், இவர்போல்வார் “எத்திறம்” என்று மோஹித்துக்கிடப்பார்கள்

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு எளியவனென்றார், எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார், இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்லகிடீர் என்கிறார் இதில்

[அமைவுடையறநெறி இத்யாதி] ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியாநிற்கச் செய்தே இப்போதே பலம்பெறு தொழிலும் ஒழியும், இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும், அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹூதிபண்ணி நாலு ரத்நத்தை எடுத்துக் கொண்டாற்போலே பலத்

மூன்றாம்பாட்டு - அமைவுடை இத்யாதி கீழிரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன பரமேட்டத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - எளியன் இத்யாதி “மாயையை” என்றதைப்பற்ற, அவதாரரஹஸ்யம் என்றது

அமைவு - சமைவாய, அவிளம்பய ஹலப்ரதமான வென்றபடி ‘அமைவுடை’ என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதர்மத்தை இத்யாதி இப்போதே பலம்பெறு தொழிலு மொழியும்-காமசாத்குண்ய வைகுண்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பலம் லபியாதேபோகிலும் போம் காமவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தர க்ருதபாபம் கர்த்ருவைகுண்யமாவது - கர்மாநுஷ்டாநாயோக்யதை ஸாதநவைகுண்யமாவது - ப்ராஸ்த

தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ தாமமாக்கம் எல்லாவற்றாலும், "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமா போலே 'இதுக்கு இவனுக்கவ்வருக்கு ஒ வருமில்லை' என்னும்படி சமைந்திருக்கை [அமைவுடை முதல் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் 'ஸர்வேச்வரனோ?' என்று சங்கிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை இப்படி சமைவை யுடைத்தான ஸ்ருஷ்டியென்ன, அப்படி யிருந்துள்ள ஸம்ஹாரமென்ன, இடையோடி வென்ன இடை இடையிலே, நடுவே ஓடிவு ஸம்ஹாரம், அவாந்தர ஸம்ஹார மென்றபடி இவை [அறநிலமதுவாம்] இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறந்துக் கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும் [யானையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] சேதநா சேதநங்களெல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவை யுடையனாகையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனுடைய [மாயையை அறிபவர் யாரே] இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல வென்கிறார் ப்ரகாரியான தான், ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று 'என்மகன்' என்று அபிமாநிக்கும்படி வந்து பிறந்த இவ்வாச்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] ஒருவன் ஒருவனை 'உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்?' என்றால், தன்புத்ராதிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு 'எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்' என்னுமன்றோ, அப்படியே இவையடங்கலும் தன் 'அஹம்' சப்தத்துக்குள்ளே யடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமாநியா யிருக்கும்படியை சொல்லுகிறது [அறிபவர் யாரே] நித்யஸூரிகள் பரதந்த்ரவ்வம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள், ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாமறிவாலே அறிய இருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் மோஹித்துக்கிடப்பர்கள், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தானும் "ஜாநந்து பூர்வகர்மாணி" (ஸ்ரீமத்ராமாயணம் திவ்ய ௧) என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார்

சேதந கர்மாநுஷ்டானம் தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும் என்றது - தாமம் யஜ்ஞுத்தாந போருபேண மூன்று ராசியா யிருக்கையைப் பற்ற முழுவதும் - முழுவதினாலும் "உயர்வறவுயர்ந்து" என்றதுக்கு ஸர்வ உயர்வற இத்யாதி "அமைவுடை" என்கிற இது - முதலிலும் கெடலிலும் விசேஷணமாகிறது இது அமைவு - ஸங்கடிதத்வம் முதலென்று - மஹாப்ரளயாநந்தரகாலீந ஸ்ருஷ்டியும், நித்ய ஸ்ருஷ்டியுஞ் சொல்கிறது கெடலென்று - மஹாஸம்ஹாரமும், நித்ய ஸம்ஹாரமுஞ் சொல்லுகிறது அவாந்தர ஸம்ஹார மென்றது அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம் அறநிலமதுவாம் - மிகவும் விதேயமாம் மறந்து ஸங்: மூன்றும்பாதத்தில அமைவுக்கு ஜ்ஞாநசக்திவிபாகம் ஆத்தம நாலாம்பாதத்தில அமைவுக்கு-"பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸ்வவிபாகரூபகருதி ஆத்தம பஹுபவநஸங்கல்பிதமான ஆத்தம - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி நிலமல்லாமை எப்படி? என்ன, "பிதாவஹம்த்ருண" இத்யாதி ஸ்ருதியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்ட பாவம் - ப்ரகாரியான இத்யாதி யொரியொன்ள-யொன்ளயொன்ள தத்புருஷஸமாஸமான ஆத்தம ஒருவன் ஒருவனை இத்யாதி "யாரே யறிபவர்" என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வார்களோடு ஈச்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்களென்று விவக்ஷிதது, இவர்களறியாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் நித்யஸூரிகள் இத்யாதி 'அறிபவர் யார்' என்ற ஸ்வாரஸ்யத்தாலே - வரும் அறியார்களென்றபடி திவ்யமென்னும் 'விலக்ஷணம்' என்று சொல்லும் இத்தனைபோக்கி, இன்னபடியென்று சொல்லமாட்டார் என்றபடி க்ரமேண அந்வய:

நான்காம் பாட்டு.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியவெம்பெருமான
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவெளியவெம்பெருமான
பேருமோராயிரம பிறபலவுடையவெம்பெருமான
பேருமோருருவமும உளதில்லை இலதில்லைபிணக்கே

ஆ -(யாருமோா) பாதிகூலாக்கு அறியவரியனுமிடத்தில அவாகா எத்தனையேனும உத்கருஷ்டரேயாகிலும அவாகளுக்கு, இன்ன ஸவபாவத்தையுடையா' என்று அறிய அரியவ அநுகூலாக்கு அறிய எளியனுமிடத்தில அவாகள எத்தனையேனும தண்ணியரேயாகிலும 'இன்ன ஸவபாவத்தையுடையா' என்று அறிய எளியா 'இன்ன ஸவபாவத்தையுடையன' என்று அறிய எளியனுவதென ? என்னில,—அஸங்க்யேயகலயாணகுணவிஸிஷ்டனுய, மற்றும ஆஸ்ரித பரித்ராணாா்த்தமாக அஸங்க்யேய திவயரூப விஸிஷ்டனென்று அறிய எளியனும இப்படி ஓா பேரும ஓருருவமும தங்களுக்குத தோற்றாமையாலே பாதிகூலா 'இல்லை' என்ன, அநுகூலாக்குத தோற்றுகையாலே அவை அவா 'உண்டு' என்ன, இப்படி விபாதிபத்திகளாயிருக்கு மென்கிறா

ஓ —நாலாமபாட்டில, இப்படி யிருக்கிற திவயாவதாரங்கள ஒருவாக்குப நிலமன்றோ வென்னில,—இதெல்லாம ஆஸ்ரிதாக்கு அத்யநதஸுலபமாய,அநாஸ்ரிதாக்கு அத்யநத தூலபமா யிருக்கு மென்கிறா

[யாருமென்றுதொடங்கி] எத்தனையேனும அறிவுடையாரேயாகிலும அநாஸ்ரிதரால ஒரு ஸததூலாகாரமும அறிய அரியனுய ஒன்றும அறிவிலராகிலும ஆஸ்ரிதாக்கு இப்படிப்பட்டா னென்று பரிச்சேதிக்கலாமபடி யிருக்கும ஸவபாவனுபத தன குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசக மான அநேகதிருநாமங்களேயும மற்றும அநேக விக்ரஹங்களேயுமுடை யான [பேருமென்று தொடங்கி] - இப்போகளிலே ஒருபேரும ஓருவடிவுமாகிலுங்கூட அநாஸ்ரிதரில்லை யென்றிருப்பா, ஆஸ்ரிதா இவையெல்லாமுண்டென்றிருப்பா , இப்படி நித்யவிப்ரதிபத்தமாயிருக்கும பலகாலும 'எம்பெருமான' என்று ஆஸ்ரிதாக்கு எளியனுய அநாஸ்ரிதாக்கு அரியனானபடியை அநுஸந்தித்திருக்கிறபடி

ப — அநநதரம, அவதாரகருத்தமான அஸங்க்யேயரூப நாமங்களேயுடையவனே பாதிகூலா அறியமாட்டாதே அநுகூலா அறியவல்லராய நித்யவிவாதமாய நடக்கு மென்கிறா

பேரும - (விக்ரஹவாசகமான) திருநாமங்களும, பிற (அநதாநாமவாசயங்களான) மற்ற விக்ரஹங்களும, பல ஆயிரம உடைய அநேகமாயிரம உடையனுயக்கொண்டு தோற்றி, எம்பெருமான எனக்கு நாதனுனவனுய, யாரும - எத்தனையேனும ஜ்ஞாநாதிகரால அதிகாாகிலும அநாஸ்ரிதரால, ஓாநிலைமையன ஒருபடியையுடையன, என என்று, அறிவரிய அறிய அரியனுமபடியைக்காட்டி, எம்பெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனுய, யாரும - எத்தனையேனும அறிவிலிகளாகிலும ஆஸ்ரிதாக்கு, ஓாநிலைமையன வயவஸ்தித ஸவபாவன, என- என்று, அறிவெளிய அறிய எளியனுமபடியைக்காட்டி, எம்பெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனுனவனுக்கு, ஓாபேரும ஒருபேரும, ஓருருவமும ஒருரூபமும, உளதில்லை உண்டா யிருப்பதில்லையென்று பாதிகூலாக்கும, இலதில்லை - ஒருபேரும ஒருரூபமுமில்லையாயிருப்பதில்லை யென்று அநுகூலாக்கும, பிணக்கு நித்யபிணக்காயிருக்கும

இஙகுப பலவிடததிலும "எமபெருமான" எனறது அநநவாக உபகாரஙகளா லுணடான உகபபாலே

இ—நாலாமபாட்டில, இபபடி யிருககிற அவதார ஸௌலபயம ஒருவாககும நில மனறே வெனனில,—ஆஶரிதாககு அதயநத ஸுலபமாய, அநாஶரிதாககு அதயநத துாலபமா யிருககு மெனகிறா

[யாருமோாநிலைமையெனன அறிவரிய] அநாஶரிதா எததனையேனும அதிஶயித ஜஞாநாான பரஹமாதிகளேயாகிலும ஒருஸததாலாகாரமும அறிய அரியனாயிருககும தனனுடை புககறியமாட்டிறறிலாகளேயாகிலும ஆபாதபரதீதியாயும அறியபபோகாதபடியிருககும, "நேரே கடிககமலததுளளிருநதுஙகாணகிலான கணணாளடிககமலநதனனை யயன" எனனககடவதிறே [எமபெருமான] உகவாதாா கணபடாதபடி யிருககிற விடம தாமபெறா உககிறா [யாருமோா இதயாதி] அறிவிறகுறைநத இடைசசிகள, குரஙகுகளேயாகிலும ஆஶரிதாககு இபபடிப பட்டானெனறு பரிசசேதிககலாமபடி இருககும [எமபெருமான] ஆஶரிதாககுக கைபுகுந திருககிற இடமும தமபெறாக உககிறா "நமோ நமோ வாஙமநஸாதிபூமயே" இதயாதி [பேருமோராயிரம] ஆஶரிதாககு அநுஸநதேயமான குணசேஷ்டிதஙகளுககு வாசகமான அநேகம திருநாமஙகளையுடையவன [பிறபலவுடைய] இத திருநாமஙகளாற சொலலிக கூபபிட்டாாககுக காட்டும வடிவைச சொலலுகிறது 'பிற' என்று, வடிவைககாட்டுமோ? எனனில, நாமததைச சொனன அநநதரம 'பிற' என்று ரூபததைச சாட்டுமிறே, "நாமரூபெவ்யாகரவாணி" [பேருமோருருவமுமுளதிலலை] இவறறிலே ஒருபேரும ஒருருவமும அநாஶரிதாககு பரகாசி யாமையாலே இலலையெனறிருபபாகள [இலநிலலை] - ஆஶரிதாககு இவையெலலாம பரகாசித திருககையாலே உணடெனறிருபபாகள [பிணககே] இபபடி நிரயவிபரதிபநநமாயச செலலா நிறகும

ஈடு —நாலாமபாட்டு இபபடியிருககிற அவதாரஸௌலபயம ஒருவாககும அறிய நிலமனறே? எனனில, —ஆஶரிதாககு அதயநதஸுலபனாய அநாஶரிதாககு அதயநத துாலபனா யிருககு மெனகிறா

[யாரும] எததனையேனும அதிஶயிதஜஞாநாாயிருககுமவாகளேயாகிலும ஸவயததநத தாலே காணுமனறு 'இனனபடிப பட்டிருபபதொரு ஸ்வஹாவததை யுடையவன' எனறு அறிய வொண்ணாத எனஸவாமியானவன [யாரும] இநத யசசபதம தாழசசிககு எலலையிலே நிறகிறது ஜநமவருததஜஞாநஙகளால ஓரளவுமிலலையேயாகிலும தானேகாட்டக காணுமவாகளுககுத தனபடி களெலலாம அறியலாயிருககும எஙகே கண்டோம? எனனில்,— ஒருகுரஙகு, வேட்சசி, இடைசசி இவாகளுககு எளியனாயிருககக கண்டோமிறே [எமபெருமான] ஆஶரிதாககு எளியனாய அநாஶரிதாககு அரியனான எனனுடைய நிலையிருநதபடியேன? எனறு எழுதிககொடுககிறா,

---

நாலாமபாட்டு யாரும்மோர் இத்யாதி கீழ 'மாயை' எனற அவதார மாறுபாட்டின அதுதா ஸௌலபயம்

முநதின யசசபதம உத்காஷபரம, பிநதின யசசபதம - நிகாஷபரம அவதாரிகையிறசொனன ஆஶ்ரிதாஶ்ரிதாகிறா - ஸவயதநபாருமு நிவருத்திபாரு மெனனுதல யதவா, அாததவயபாதல ஸ்ரீலமை ஸவஹாவம யாரும் - யாாககும ஸபதாாத்தம - ஜந்மவ்ருத்த இதயாதி குரஙகு - ஸுக்ரீவ மஹாராஜா வேடச்சி ஶபரி இடைச்சி - யசோதையாதல, சிநதயநதியாதல எமபெருமானெனறு பததவயோபாதாய அபபடி ஆஶ்ரிதாககு எளியனாய அநாஶரிதர்ககு அரியனாயிருககிற இருபபிலே ஈடுபட்டு எழுதிககொடுதத

“நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே” (நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோநமோ வாங்மநஸைகபூமயே) என்றாற்போலே [பேருமோராயிரம்] அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அநேகந்திருநாமங்களையுடையனாயிருக்கை குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வரும்வற்றுக்கு ஓரெல்லையில்லையிறே, “தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்கிறபடியே [பிறபலவுடைய] அந்நாமத்வாரா காணும் அநேகந்திருமேனிகளையுடையனாயிருக்கை ‘பிற’ என்ன, திருமேனியைக் காட்டுமோ? என்னில்,—“நாமரூபஞ்ச பூதாநாம்” (நாமரூபஞ்சபூதாநாம்), “நாமரூபே வ்யாகரவாணி” (நாமரூபேவ்யாகரவாணி) என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தையுஞ் சொல்லக்கடவது அவ்வளவேயல்ல, இவர்தாமும் இத்தை அநுபாஷிக்கிற இடத்திலே “பேருமோருருவமும்” என்று அருளிச்செய்து வைத்தார் [பேருமோருருவமும்] இவற்றிலே ஒரு திருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும் [உளதில்லை] - அநாச்ரிதர்க்கு ஸத்தாலப்ரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும் [இலதில்லை] ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாங் காணலாமாகையாலே இலதில்லை [பிணக்கே] ஆச்ரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணி நிற்பார்கள், அநாச்ரிதர் இவை இல்லையென்றிருக்கையாலே முதலிலே கிடார்கள், இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து நித்யமாகப் பெற்றோமே! என்று தாம் இனியராகிறார் * (அன்றியே, [பேருமோருருவமுமுளது] திருநாமமும் திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம், இலதில்லை [இல்லைபிணக்கே] இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதம் வேண்டா வென்கிறார்) (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும் நெறியுள்ளி யுரைத்த
கணக்கறு நலத்தனன் அந்தமிலாதியம் பகவன்
வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு
உணக்குமின் பசையற அவனுடை யுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே

பேருண்டோ? என்ன, நமோநம இத்யாதி பூமயே என்றாற்போலே இருக்கிறதென்று கூட்டிக்கொள்வது ஆயிரமென்று ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது, “ச்ருதம் ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாதம் ஸர்வ்வம் ஏகோநத்வாரகம்” என்னக்கடவதிறே உபபாதநம் - குணத்துக்கு இத்யாதி ‘ஸஹஸ்ராஸ்ய ஸஹஸ்ராக்ஷ ஸஹஸ்ரசரணோ விபோ | ஸஹஸ்ர பாஹோ ஸர்வஜ்ஞ தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” இதி மஹாபாரதே பீஷ்ம: ஸ்வரூபத்துக்கு - ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹங்களுக்கு பிற - மற்றவை, திருநாமங்களுக்கு அர்த்தமாயிருக்கிற திருமேனிகளென்றபடி நாமத்வாரா காணும் - நாமத்வாரா அறியப்படுகிற ‘பேரும்’ என்ற அநந்தரம் ‘பிற’ என்கிற இது - ரூபவாசியென்னுமதுக்கு நியாமகம் - பிறவென்ன இத்யாதி ‘நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் | வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ்சகார ஸ:” இதி பாத்மேமஹே பஞ்சமே சாந்தோக்யே, “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம் ரூபஞ்ச க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநஞ்ச கருத்யங்கள் - செய்வகள் ப்ரபஞ்சநம் - வெளியிடுகை நியாமகாந்தரம் - அவ்வளவே இத்யாதி ஓர்பேரும் ஓர் உருவமுமென்று அந்வயம் ஸத்தாலப்ரதிபத்யபாவ: - தாமிஸ்ரோபிஜ்ஞாநாபாவ: பிணக்கே பிணக்குண்டோ? இல்லையென்று ப்ரபத்தாத்தம் ஏகாரம் - பிரிநிலையேகாரம் பிணக்கில்லையென்று உகக்கிறாரென்கிறார் - ஆச்ரிதரெல்லாம் இத்யாதி பிணக்கு - விவாதம் அன்றிக்கே, பிணக்கே - பிணக்காயிருக்கும் இப்படி ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்கும் நித்யவிவாதமாயிருக்குமென்றுமாம் நித்யமாக நிரவத்யமாக காமேண அந்வய: (௪)

* குண்டலித்தகாந்தம் அடையவ்வந்தான அரும்பதத்துக்குச் சேரும்

ஆ—(பிணக்கற) இப்படி விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருந்தவிடத்தில் இவனுடைய உண்மையை நிஶ்சயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்,—அந்த ப்ரதிகூலஷட்ஸமயங்களுக்கும் அநுகூலரான வைதிகர்க்கும் இப்படியுள்ள விப்ரதிபத்தி தீரும்படி வேதமார்க்கத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து, ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாத்யனென்னுமிடத்தையும், அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான வேதத்தோடே விரோதிக்கையாலே இந்த ஸமயங்கள் அப்ரமாணமென்றென்னுமிடத்தையும், ஸ்வாபாவிக ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஸகலகல்யாணகுணோபேதனான தானே ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளினன், இப்படி வேதார்த்தத்தை உள்ளபடியே வ்யக்தமாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனான எம்பெருமானதிறமான ஸக்தியோகத்திலே நின்று பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற களையைக் கடிந்து, அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள் என்று அங்ஙனே விடும்படியென்னில்,—அவன் அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீகீதையாலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான அவனை உணர்ந்து வ்யதிரிக்தஸங்கத்தை விடுவதென்கிறார்.

ஔ—அநுசாம்பாட்டில், இப்படி அவன் ஆஸ்ரயணீயனானவன் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆழ்வார். ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்தபடியே ஸக்தியோகத்தாலே எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[பிணக்கற என்று தொடங்கி] ஷட்ஸமயங்களுக்கும் வைதிகரானவர்க்கும் அந்யோந்ய விரோதத்தாலுள்ள பிணக்கு அறும்படி வேதமார்க்கத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த பரமோதாரன் [அந்தமிலாதியம்பகவன்] என்கைக்கு அந்தமின்றி எல்லார்க்கும் காரணபூதனாய் ஸ்வாபாவிகமாய ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி கல்யாணகுணபரிபூர்ணன் இங்ஙனே சொல்கிறது, இவன் சொல்லியதை விஸ்வஸிக்கலாம்படி இவனுடைய ஆப்தத்வமதிஶயத்தைச் சொல்லுகைக்காக [வணங்கென்று தொடங்கி] ஸக்தியோகத்தை நிரந்தரமாக அநுஷ்டிக்கத் பாஹ்ய விஷயங்களாகிற விரோதிகளைத் தவிர்த்து அவற்றின் ருசியையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள், ஆஸ்ரிதர்க்கு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும் இதனைப் பெருவருத்தமாகக் கொள்ளும் அபிப்ராயத்தாலே 'தவநெறி' என்கிறது [அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] ஸக்திரூபத்தவிஷய ஜ்ஞானத்தாலேயாதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமஶ்லோகோக்தமான உபாயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்.

ப—அந்நகரம், இப்படி ஸுலபனானவனை ஆஸ்ரயிப்பது அவன் அருளிச்செய்த கீதோபநிஷத்ப்ரமாணஸித்தமான பஜநத்தாலே யென்கிறார்.

அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும் (ஆனால் தானும் வைதிகரோடும்) பிணக்கறும்படி, நெறி வேதமார்க்கத்தை, உள்ளி - ஆராய்ந்து, உரைத்த அருளிச்செய்த, கணக்கறு நலத்தனன் எண்ணிறந்த ஔதார்யாபரிமித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், அந்தமில் முடிவில்லாத, ஆதி முதலாகையாலே நியந்தாவாய், அம் ஹேய ப்ரதிபடனாய், பகவன் (கல்யாணரூபமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணவிஶிஷ்டனான) பகவானுடைய, வணக்கு உடை நமஸ்யாதிகளை உடைத்தான, தவநெறிவழி ஸக்திமார்க்கத்திலே, நின்று நிலைநின்று, புறநெறி ("கூடு்யாவாவொவிஶுஷ்ய" என்கிற) அல்லாத வழிகளாகிற, களை களையை, கட்டு அறுத்து, அவனுடை அவனுடைய விஷயமான, உணர்வுகொண்டு - ஸக்திரூப ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு, உணர்ந்து நாமிந்து, பசை (வாஸநாரூபமான) பசை, அற அறும்படி, உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள்.

இ—அநுசாம்பாட்டில், இப்படி ஆஸ்ரயணீயன் ஸுலபனானபின்பு ஆஸ்ரயிக்கும் வழியேன்? என்ன, அவன் ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளின ஸக்திமார்க்கத்தாலே ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும] ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்யஸமயத்துக்கு வைதிக ஸமயங்களோடு உண்டான பிணக்கு அற [நெறியுள்ளியுரைத்த] வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தபடி "வாஜ்வ்ருதாஸ்வெஷா:" என்று தான் சொன்னகட்டங்க வழியாயிருக்க பரஜைகளபக்கல பரிவாலே, ஓராக்தமபோதியாதவன நிரூபிக்குமாபோலே ஆராய்ந்து அருளிச் செய்தபடி [கணக்கறுநலத்தனன] எல்லையிறந்த ஔதார்யகுணங்களை யுடையவன [அந்த மிலாதி] தனக்கு முடிவின்றிக்கே எல்லாக்கும் காரணபூதனாயிருக்கும [அமபகவன] ஷாட்குண்யபரிபூர்ணமான ஜ்ஞானாதிகுண பரிபூர்ணனாயிருக்கை இத்தால உதாரனும் பரமபதனும ஆபத்தனாயிருந்தவன வார்த்தையாகையாலே விஸ்வஸநீய மென்கை [வணக்குடைத்தவநெறிவழி நின்று] வணக்கத்தையுடைய பக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நிலைநின்று பக்திஸாஸ்த்ரத்திலே "நமஸ்யந்தஸ்ச" என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது தபஸ்ஸப்தத்தாலே பக்தியைச் சொல்லிற்று, பக்தி ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" என்கிற ந்யாயத்தாலே யென்னுதல, இவனுடைய பரமமாத்ரத்தையே குவாலாச நினைத்திருக்கும அவனபிப்ராயத் தாலேயாதல [புறநெறிகளைகட்டு] இதுக்கு விரோதியான ஸப்தாதிவிஷயங்களில போகிற வழியாகிற களையைக் கடிந்து பறித்து இதை 'நெறி' என்பானென ? என்னில், இருந்ததே குடியாகப்போகிற மஹாபாபமாகையாலே, தாமாகக மென்னச சடவதிறே [உணக்குமினி பசையற] பறித்தாலும கிடந்திடக்கே கிடக்குமாகில, பருவம செய்யுமிறே அதுக்காக ஸ்வா ஸநமாக விடுங்கோள இது செய்வது எனகொண்டு ? என்னில, [அவனுடையுணர்வுகொண்டு ணர்ந்தே] தத்துக்தஜ்ஞானம, தத்விஷயஜ்ஞானமென்னுதல அவனை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு விலக்ஷணவிஷயத்திலே நெஞ்சைவைத்து, இவற்றின தோஷத்தைத் தாஸிகத்து விடுங் கோள அவனை ஸரணமபுக்கு, இவற்றை ஸ்வாஸநமாக விடுங்கோளென்னவுமாம "தாநிவ ஷ்ராணிஸம்யஸ்ய", "ஸர்வே வேத்யேவம் ஷஷ்ட" சாமஸ்லோகத்தினபடியே

ஈடு — அஞ்சாமபாட்டு பலகாலும பஜியுங்கோ ளென்றுநின்றீர, பஜநோபாயம இருக்கும்படியை அருளிச்செய்யீ ரென்ன, இன்று நான உபதேஸிக்கவேணுமோ ? அவன்தான ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிச்செய்த ஸக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார

[பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும] வைதிகஸமயத்துக்கும பாஹ்யஷட்ஸமயங்களுக்கும தனனிலதானுண்டான பிணக்கு அறும்படியாக [நெறியுள்ளியுரைத்த] தான்சொல்லிற்றுடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச்செய்தே, தந்தாமுக்கென்ன ஓரார்த்தம ப்ரதிபாத்யமாயிராதாற் ஆராய்ந்துசொல்லுமா போலே விசாரித்து அருளிச்செய்தான அதுக்கு நினைவேன ? என்னில,—அஹ்ருதயமாகச் சொல லிலும நன்றாயிருக்கச்செய்தே, பரஜைகளுடைய ஹிதத்தி லுண்டான ஆதராதிஸயத்தாலே, சடக் கெனச் சொன்னால 'வாயவந்தபடிசொன்னான நிரூபியாதே' என்பாக்களென்று ஆராய்ந்துசொன்னா னுக்கச் சொன்னபடி [கணக்கறுநலத்தனன] எல்லையில்லாத குணத்தையுடையவ னென்னுதல, எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தையுடையவ னென்னுதல, ஆர இரக்கச் செய்தான ? தன வாத்ஸல்யத் தாலே அருளிச்செய்தா னித்தனையிறே வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லிற்றெல்லாம ஆப்ததமமித்தனை

அஞ்சாமபாட்டு - பிணக்கறஇத்யாதி அறுவகைச்சமயம ஸாக்யயௌலூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணக கபில பதஞ்சலிமதங்கள 'உள்ளி' என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம நான்சோல்லிறறு இத்யாதி "வாஜ்வ்ரு தாஸ்வெஷா:" என்றதிலே நோக்கு போதியாதார் - தேறரூதா சடக்கென ஸீசாமாக ஆதாதி ஸயத்தாலே - ஆராய்ந்து சொன்னானென்று அந்வயம பாதமாத்தத்துக்கு 'கலம' என்று - ஜாதயேகவசநம ஸ்நேஹமென்றதுக்கு ஹாவம-ஆரிரக்க இத்யாதி ஸிஷ்யஸ்நேஹமென்றது வ்யாஜமாத்ரம, ஸுஹ்ருநஷ்ஷம இத்யாதி வாத்ஸல்யும் ஸ்நேஹம அர்த்தமாமித்தனையோ - யதார்த்தவமும வேண்டாவோ? என்னி

யோ? என்னில்,—[அந்தமிலாதி] ஆபத்தமன எல்லார்க்கும் உத்பத்தி விநாசங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது, இவனுக்கு அவையில்லாமையாலே அகர்மவச்ய னென்கிறது [அம் பகவன்] ஜ்ஞாநாதிகளால் அல்ப மத்கர்ஷமுடையவன்பக்கலிலே ஹ்கவச்சப்தம் வர்த்தியாநின்றதிறே, "[illegible]" (அந்யத்ரஹ்யுபசாரதம்) ஹ வச்சப்தம் முக்யமாக வசிப்பது இவன்பக்கலிலே, அல்லாதார்பக்கல் ஔபசாரிகம் [அம்பகவன்வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று] "[illegible]" (நமஸ்யந்தச்சமாம்பக்த்யா) என்று ஹந்திசரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிறே அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே போக்யரூபமாயிறே இதுதான் இருப்பது [வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று] வணக்கத்தையுடைய ஹந்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று ஹந்திசரீரத்திலே "[illegible]" (மாம்நமஸ்கரு) என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது தபச்சப்தத்தாலே ஹந்தியைச் சொல்லிற்று, ஹந்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே "[illegible]" (யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:) என்கிற ந்யாயத்தாலே யென்னுதல், இவனுடைய பரோமாதரத்தையே த்வாரமாக நினைத்திருக்கும் ஹ்கவதஹிப்ராயத்தாலே யாதல் [புறநெறிகளை கட்டு] புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து பறித்துக் கட்டல் களைதல் ஹந்திவிஷயமானபோது, ஸலாதரத்திலே போம் விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்றுகிறது, பரபத்திவிஷயமானபோது, இதரஸாதநங்களை

வென்றபடி ஆதயந்தாஹிதபத்தாலே யதாத்தத்தாமிதவமும் ஸூசிதம் எதத்பரிதம் - ஆபத்தமன என்ற விவரணம் எல்லார்க்கும் இத்யாதி உத்பத்தி விநாசங்களாலே - தத்தேதுபூதகாமங்களாலே அவையில்லாமையாலே - அந்தகாமங்களில்லாமையாலே அகர்மவச்யன ஜ்ஞாநஸங்கோசரூப கர்மவச்யதை யில்லை 'பகவன்' என்ன அமையாதோ? அம்பகவன்' என்ன வேணுமோ? என்ன ஜ்ஞாநாதிகள் இத்யாதி 'அ என்றதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - [illegible] இத்யாதி அம் அழகு முக்யதையே அழகென்று கருத்து "[illegible]" இதி ஷஷ்ட்டே பகவச்சப்தநிர்வசநம் [illegible] இத்யாதிக்கு ஹாவ பகவச்சப்தம் இத்யாதி அல்லாதார்-பரஹ்மாதிகள் வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி? என்ன [illegible] இத்யாதி "[illegible]" இதி [illegible] 'இதி தத்த்வ பக்திசரீரத்திலேநின்று பக்திஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவிடத்திலே தானே நின்று அம்பகவன் விஷயமான வணக்குடைத் தவநெறியென்று கூட்டி ஹாவம்-அங்கநாபரிஷ்வங்கம் இத்யாதி குணவத்விஷயமாகையாலே போக்யரூபமாயிருக்கு மென்றபடி ஸ்பஷ்டார்த்தம்பண்ணுகைக்காக மீளவும் பரிசோபாத்தம் - வணக்குடை இத்யாதி வணக்குடைத்தயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தை பக்திசரீரத்திலே இத்யாதி, பக்திப்ரதிபாதநஸத்தலத்திலேயென்றபடி பக்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே "[illegible]" இதி [illegible] "[illegible]" த்வாரமாக தபஸ்ஸாகவாதல், அதிகமாகவாதல் பகவ அபிப்ராயத்தாலே யென்றது - ஸாதகபக்திபக்ஷத்தில் அங்குராவஸ்தையைப்பற்ற ஸாத்யபக்தியானபோது ஸ்வரூபம் அன்றிக்கே, யோஜநாத்வயமும் பக்திபரபத்தியோஜநாத்வத்தைப்பற்ற வாதல் கட்டு - பிடுங்கி விலக்கடிகள - காம்யங்கள பரபத்திவிஷயமானபோது 'தவநெறி' என்றவிடத்தில், தபச்சப்தம் - "[illegible]" என்கிறபடியே பரபத்திபரம் மேலே "அவனுடையுணர்க்கொண்டு" என்றதோடு புநருக்தமாகாமைக்காக, தவநெறிவழிநின்று என்றது - அத்யவஸித தென்றபடி பரபத்திவிஷயமானபோது என்கையாலே பரபத்திபரமாக யோஜிப்பது அப்போது வணக்குடைத்தவநெ

தானி என்கிறது [உணக்குமின் பசையற] "ரஸவர்ஜம்" (ரஸவர்ஜம்) என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸனைகளோடே விடுங்கோள் இதெல்லாம் என்கொண்டு தான்? என்னில்,—[அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] தத்வவிஷயஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு என்னுதல், தத்துகதஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு என்னுதல், பக்திமார்க்கத்தைக் கொண்டு என்னுதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகத்திற்படியைப் பற்றிநின்று என்னுதல் (ரு)

~ ~

ஆறாம் பாட்டு.

> உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை
> உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரிது உயிர்காள்!
> உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை
> உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்றே

ஆ—(உணர்ந்துணர்ந்து) ஜ்ஞானைகஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞானஸாக்ஷாத்க்ருதமாய், ப்ரசுருதிநிரூபகமாயிருந்த பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே விசதமாய் உணரிலும் ஆச்ரித ஸமாச்ரயணீயத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ணனான இந்த ஸர்வேச்வரனுடைய பரஹ்மமோ ருத்ரனோ நாராயணனோ என்று அறிகை அரிது ஆகில் எங்ஙனே அறியும்படி? என்னில்,—அரியயனரனென்னுமிவர் ஓதிறமாக ப்ரஹ்மசாஸ்த்ர ச்ரவண மனனங்களைப் பண்ணுவது, இப்படி ப்ரஹ்மசாஸ்த்ர ச்ரவணமனனங்களைப் பண்ணவே அவர்களில் ஒருவன் ஈச்வரன் என்று தோற்றும், அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

யென்று 'ஹ்ருதயமூர்த்தேநமஸ்காரணம்' என்று உபதேசிக்க "ஊர்த்வமூர்த்வமஸ்மிதா ஸவே ருசிஸ்ச ஜப்நாத்யநு" என்று அநுஷ்டானதசையில் சொன்ன காயிகநமஸ்காரத்தையுடைத்தான், "தவஸா ச இதிரிக்த நாமாநோ" என்கிற தபஸ்ஸப்தவாச்யமான அதவேஷரூப ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது பக்திபரமான பக்ஷத்தில், காம்யபலங்களில் ருசிவாஸனைகளை விடுங்கோளென்கிறார் "ரஸவர்ஜம்" இத்யாதி 'விஷயாவிநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: | ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" இதி கீதாஸ்லோக த்விதீயே ரஸவர்ஜம் என்கிறபடியே "ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" இதி ஸ்லோகத்தின்படியே இத்தால் - நிராஹாராதிகளாலே விஷயப்ராவண்யத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசிவாஸனைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுங்கோள் என்றபடி ப்ரபத்திபரமானபோது, உபாயாந்தரங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் பசையறவுணக்குமின் என்று கண்டுகொள்வது தபஸ்ஸப்தோக்தார்த்தத்வயாநுகுணயோஜனார்த்தத்வயம்-தத்வவிஷயஜ்ஞாந இத்யாதி உக்தார்த்தத்வய விவரணம் பக்திமார்க்க இத்யாதி தத்துகதஜ்ஞானம் என்கிறது - ப்ரபத்தியை தத்வவிஷயஜ்ஞான மென்கிறது - பக்தியை பக்திபரமானபோது கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் வணகுடைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளியுரைத்த வணக்குடைத் தவநெறிவழிநின்று அதாவது - உபக்ரமதசையில் அதயவஷித்தது அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து - அநுஷ்டானதசையில் ஜ்ஞானத்தைப் ப்ராபித்து புறநெறி களைகட்டுப் பசையறவுணக்குமின் இத்யாதி அன்றிக்கே - ப்ரபத்திபரமானபோது, அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கறவென்று தொடங்கி அம்பகவனுடைய உணர்வுகொண்டு உணர்ந்து வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உணக்குமின் உத்க்ருஷ்டயோஜனா நெறி - வேதமார்க்கம் சமயமும் சப்பத்துகளும் பிணக்கித்து விவாதம் உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள் (௬)

ஒ —ஆறுமபாட்டில, ஸர்வேஸ்வரன ஸ்வபணுகைச்சார பா ஹம நுகாரசளே ஸஜாதீயனுயத திருவவதாரம பணணுகையாலே ஸமாஸரயணீயா இன்னுர என்று நிரணயி வொணணுமே பழைய காலபதவஸங்கை மீளவும பரஸங்கிகக, பூராகதிரய நிரணயோ யததைச் சொலலிககொணடு அநத தெளர்லபயததைப பரிஹரிசகிறுர

[உணாநது உணாநது] வீபஸையாலே ஆதமாவுசகு ஜஞாதருதவம ஆகநதுகமன ஸ்வாபாவிக நிதயதாமம எனகிறது [இழிநதெனறு தொடங்கி] ஸவஜஞாந பாபபாலே துததிககும வயாபிதது பரகருதிவிபுககமாயககொணடு இபபடியிருககிற ஆதமா னிலைமை ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாதகரிககககூடிலும ஸர்வேஸ்வரன பரஹமருதராதிகளோடொகக தனனை ஸஙகோசிததுககொணடு நிறகையாலே இவாகளில ஈஸ்வரன இன்னுன என்று அறிவ அரிது [உணாநதெனறு தொடங்கி] குணரூபநாமாதிகளாலும நதபாதிபாதகமான ட மாணஙகளாலும இவாகள மூவரிலும எவன ஈஸ்வரனென்று மிகவும ஆராயநது ஈஸ்வரனு நிரணீதனனவனை மநநாதிகளாலே ஹருதயததிலே பரதிஷடிதனுமபடி அநுஸநதிதது ஆஸ்ர யுஙகோள

ப —அநநதரம, பரஹமருதரமதயகதமான பரகமாவதாரம ஸஜாதீயபுத விஷயமாகையாலே விவேசிசக அரிது, அதனை விவேகிதது ஆஸ்ரயியுஙகோள எனகிறுர

உணாநதுஉணாநது (ஜஞாதருதவஸவபாவனுகையாலே என்றபடி) உணருகைசே ஸவபாவமாகவுடையனுய, இழிநசசென்றுயாநது (அநத ஜஞாநம நிஜசரூஷவேஷயில அபரி சிநநமாகையாலே ததவாரா) பதததிககிலும வயாபிதது, உரு ரூபஸ்வாசயமான அசிததி காட்டில, வியநத வேறுபட்டிருககிற, இநநிலைமை - இநத ஆதமாவின நிலைமையை, உணாநத (ஸ்ரவணததாலே) உணாநது, உணாநது (அதுசகுமேலே மநநததாலே) உணாநது, உணரிலும (யோகததாலே ஸாக்ஷாதகரிககது) உணாநதாலும, இறைநிலை - ஸர்வேஸ்வரன (பரஹமருதராக நடுவே தனனை மறைததுநிறகிற) நிலை, உணாவரிது விவேசிதகறிய அரிது, உயிாசாள (சேத னபடியாலே) விவேசிதகறியும ஸவபாவானவாகளே! அரியயனரனென்னுமிவரை அ அயன அரனெனறு பரஸிததரானவாகளை, உணாநதுணாநது (அவாகள குணவிபூதயாதிகளை யிட்டு)பலகாலும ஆராயநது, உரைதறுரைதது (ததபரதிபாதகமான பரமாணஙகளையும ப காலும) வயவஹரிததுப பாாததுபபாாதது, மனபபடுதகொனறு நெஞ்சிலே ஈஸ்வரனுகப்பட தொருவஸதுவை, ("ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டம்" எனகிறபடியே), உணாநதுணாநது - (ததகுண விகரஹாதிகளைப) பலகாலும அநுஸநதிதது, உரைதறுரைதது (தநவாசகமான மநதரஙகளை ளைப)பலகாலும வயவஹரிதது, இறைஞ்சுமின உபாஸியுஙகோள

இயததல வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமாயிருதநல 'இநநிலைமை' என்று உகதப காரவைலக்ஷணயம ஆதமாவுசசொபபிய விலலை எனகிற ஸமபரதிபததியைச சொலலுகிறது

இ —ஆறுமபாட்டில, "ஸ்வேச்சாவிக்ருதிமூர்த்திஸம்வ்ருதாகார:" என்று பாதமா தாரம பரஹமருதராதி ஸஜாதீயமாயிருககையாலே பிரிதது பரதிபததிபணண அரிதாகையா பழைய காலபதவமே ஸமஹவிததிருநதீ! என்ன, தரிமூர்த்திஸாமயததை பரிஹரிககிறுர

[உணாநதுஉணாநது] உணர்வென்றே 'உணாநது' எனகையாலே 'ஜஞபதிமாதர வஸது' எனகிறவனை நிரஸிககிறது வீபஸையாலே ஆகநதுக சைதநயவாதியை நிரஸிககிறது ஜஞாதருதவம நிதயதாமமாகையாலே "ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம்ஜ்ஞாத்ருத்வம் 'அதுதான அநி யம்' எனகிற கரியாவாதியையும நிரஸிககிறது [இழிநததனறு உயாநது] தான அணுபரிமாண யிருகக ஸவஜஞாநததாலே பதததிசகையும வயாபிததிருககும "வாலாக்ர ஸ்தமாமஸ்ய

இத்யாதி [உருவியாக] - ஆகையாலே ஜடமான அசித்திரகாட்டில் வியாதிருக்கும் வேறுபட்டிருக்கும் 'உருவு' என்று ப்ரபேதமானபோது, இய க்கல் கடத்தாய், சடாதிருக்கு மென்ன வுமாம் வேறுபாடுசான பாகாரிக்வ பாமாதருக்வ வியாகருதவங்களாலே [இங்கிலைமை]- ஸங்கிஷிக்னுன ஆத்மாவினுடைய ஸ்வருதி [உணர்ந்துஉணர்ந்துஉணரிலும்] மரவணமனாகி களாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாலும், [இறைநிலையுணர்வரிது] ஈமவரான ப்ரஹ்மருத்ராகளோடொக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்து நிற்கையாலே ஈமவரன் இன்னுனென்று அறிகை அரிது [உயிர்காள்] சேதநராயுள்ளீர்காள்! ஜடவஸ்துவாய் அறியாதொழியப் பெற்றதில்லை சேதநராய ஜஞாதவ்யங்களை அறியப்பெற்றதில்லை உங்கள் நிலை யிருந்தபடி யென்? நீர் அறிவிக்க அறியப் பார்த்த எங்களுக்கு அவவருமை உண்டோ? என்ன, ஆகில கேளுங்கோ ளென்கிறார் [உணர்ந்தென்று தொடங்கி] அரியயனரனென்னு மிவரை உணர்ந்துஉணர்ந்து உரைத்துஉரைத்து இவர்களுடைய குணரூபவிபூதிநாமாதிகளையும் தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களையும் மிகவும் ஆராயந்து [உணர்ந்துஉணர்ந்து இத்யாதி] மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துஉணர்ந்து உரைத்துஉரைத்து இறைஞ்சமின உங்களுக்கேற ஈமவரத்யா நிர்ணீதமான வஸ்துவை மநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்தும், தத்வாசகமான நாமங்களை உச்சரித்தும் ஆமரயியுங்கோள் "வ்யாஹாநாரீநாவஸ்ரா"

ஈடு —ஆறும்பாட்டு அவதாரத்திலே ஆமரயியுங்கோளென்று நின்றீர், "ஈமெ்யவிஷ்ணுமிஸம்ஹ்யோவதார:" (மத்யேவிரிஞ்சகிரிமமப்ரதமாவதார:) என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணனாய்நிற்கிற நிலையாயிருந்தது ப்ரதமாவதாரம், அதில் மூவரும் ஒத்த காரியத்திலே அதிசரித்துநின்றார்கள், இப்படி நிற்கையாலே, மூவரும் பரயாரோ? மூவரிலே ஒருவன் பரயாநனே? மூவர்க்குமஅவ்வருகே ஒருவன் பரயாநனே?என்று எங்களால் விவேகிக்கப்போகாமை யாலே ஆமரயணத்திலே அருமைகூடுமேபடியாயிருந்தது, ஆமரயணீயவஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலாகாதோ நாங்கள் ஆமரயிக்கும்படி ? என்ன,—'காண்கிற தேஹமே ஆத்மா' என்றிருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, 'தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டு' என்று அறிகைதானே அரிது, வருந்தி அதனை யறிந்தானேயாகிலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை மரீரமாகக்கொண்டு தான் மரீரியாய்நிற்கிற ஸர்வேமவரனபடிதானே யறியப்போகாது , ஆனபின்பு, இவ்வழியே இழிந்து ஆமரயிக்கப் பாருங்கோள் என்று, ஆமரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும், ஆமரயிக்கும் ப்ரகாரம் இனைதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்

[உணர்ந்து] உணர்வு என்னுதே "உணர்ந்து"என்கையாலே, 'ஜஞப்திமாத்ரமே யுள்ளது, ஜஞாதரமம் இல்லை' என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸைக்குக

ஆறும்பாட்டு—உணர்ந்து இத்யாதி 'அரியயனரனென்னு மிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து மங்களபூர்வகமாக ஸங்கதி - அவதாரத்திலே இத்யாதி அவதாரிகையிலே "த்ரயோ தேவா ஸ்துல்யா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் 'ஈமெ்யவிஷ்ணுமிஸம்ஹ்யோவதார ஸ்ஸாமீக்ஷதஸ்துயிதம் தவதேவ்யஸ்தர ஏவம்। கிஞ்சேவரக்வமிமாமேநரவிரஷ்யாநுஸந்தேயம் வதபூநக்யவாவரிவாஷநாதெஷு:" "உணர்ந்துணர்ந்து" என்றுதொடங்கி, "உணரிலும்" என்கிற பதத்தளவுங் கடாக்ஷித்து ஸாவம் அருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறதேஹம இத்யாதி 'இறைநிலையுணர்வரிது' என்றதைப்பற்ற, வருந்தி இத்யாதி 'அரியயனரனென்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்றத்தைப்பற்ற இவ்வழியே இத்யாதி 'மனப்பட்டதொன்றை' இத்யாதியைப்பற்ற - ஆமரயணீயவஸ்து இத்யாதி

'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்றதைப் பற்ற ஆமரயிக்கும ப்ரகாரமின்னது என்றது ஜஞப்திமாத்ரமேயுள்ளது என்கிறவன - யோகாசாரன் வீப்ஸை - தவிருகதி "வெதநீமேதைகழ"

கருதது ‘சைதநயம ஆகநதுகம, முகதயவஸதசதையிலும பாஷாணகலபமா யிருககும’’ கிற பக்ஷததைத தவிாதது, சைதநயம நிதயமா யிருககு மெனனுமிடததைச சொலலுகிறது ஜ்ஞா ருதவம நிதயமாகையாலே ‘ஜ்ஞாநகரியாகாதருதவம - ஜ்ஞாதருதவம, அதுதான அநிதயம’ எனகி கரியாவாதியையும நிரஸிககிறது /[இழிநதசனறுயாநது] இசசேதநனதான அணுபரிமாண யிருககசசெயதேயும, ஈமவரன ஸவரூபததாலே எஙகும வயாபிததிருககுமாபோலே ஜ்ஞாநததாலே எஙகும வயாபிததிருககு மெனகிறது ‘‘வ்யாபிசசவெதநா பிரஸவிசசவெதநா’’ (பாதேவேதநா, ஶிரஸிமேவேதநா) எனறிருககுமபடியைச சொலலுகிறது [உருவியநதவிநநிலைமை] உருவிறகாடடில வியநது வேறுபடடிருககிற இநநிலைமை யுணடு இநத ஆதமாவினுடைய ஸவரூபம அனறியே, உருவு இயநத எனறு பதபேதமானபோது, இயததல கடததலாய, உருவிகாடடில கடநதிருககும வேறுபடடிருககு மெனனவுமாம ஆக, இரணடாலும ஜடமான ஶரீரதிறகாடடில வேறுபடடிருககிற ஆதமாவினுடைய ஸவரூபததைக கேவலஶரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாதகரிககககடடிலும, தேஹாதிரிகதமாயிருககிற ஆதமாவினுடைய ஸவரூபததை யோகஶாஸதரததிறசொலலுகிற சரமததாலே இழிநது வருநதி ஒருபடி யறிநதாலும [இறைநிலையுணவரிது] ஸாவேஶவரன பரஹமருதராகளுககு அநதராதமாவாய அவாகளை ஶரீரமாககககொண்டு தான ஶரீரியாய நிறகிற நிலை அறியபபோகாது [உயிாகாள] - சைதநயயோகய மனிககே யிருபதோனறுயத தானிழககப பெறறதோ? சேதநரானபினபு அதினகாரியம பிறககபபெறறதிலலையே அறிவுகேடராய நீஙகள படட(தென? ‘எஙகளறிவும அறியாமையுங கிடககிடோ, அறிநத நீா அருளிசெயயீா, நாஙகள அபபடி ஆஶரயிகக’எனன, அருளிசசெயகிறா மேல, [அரியனரனெனனுமிவையுணாநதுணாநதுரைததுரைதது]—[உணாநதுணாநது] ஒருவுணாகதி ஸவரூபபரம, ஒருவுணாத ஸவபாவபரம உரைததுரைதது ஸவரூபபரமான பரமாணஙகளையும, ஸவபாவபரமான பரம

எனகிறவாகளைப பாயிகவைஶேஷிகாகள, முகதயவஸததையிலும ஆதமா பாஷாணகலபமாயிருககுமென அவாகள சொலலுகையாலே ஜ்ஞாநம ‘‘ஜாநாதி’’ எனகிற யாதவாததமாகையாலே கரியையாயிருககும கரியைதான - சலாதமகமாயும, யாதவாததருபமாயும தவிவிதமாயிருககுமிறே கரியைக்கு உதபததி விநாஶங்களுணடாகையாலே, கரியாஶரயதவமான ஜ்ஞாதருதவமும அநிதயமெனறுசொலலுகிற கரியாவாதியான மாயிவை நிரஸிககிறதெனறபடி ஜ்ஞாதருதவம் நிதயமாகையாலே - ஜ்ஞாதருதவம நிதயமெனறு நமககுப பக்ஷமாகையாலே ஜ்ஞாநக்ரியாகர்தருதவமாவது - ஜ்ஞாநரூபகரியைககுக காததாவாயிருககை ‘இழிநதகனறுயாநத எனறதுககு இரணடாததம அருளிசசெயகிறா இச்சேதநனதான் இதயாதியாலே முநதின அாததததில, நிகருஷட ஸவரூபததைபபறற ஸாவததிகமான வயாபதியைச சொலலுகிறது. தவிதீயாததததில, ஶரீரவயாபதியைச சொலலுகிறது இநத இரணடாமாததம - வ்யாபிசசெ இதயாதி உரு-ஶரீரம வியதத ல இயததல இரணடும வேறுபாடு இநநிலைமை இவவாதம ஸவரூபததை ‘உணாநதுணாநதுணாிலும’ எனறதுககு - தயாரஹித கேவலஶரவணாதிகளாலே உணாிலு மெனறுதல அஷ்டாஙகயோக காரததாலே உணாிலுமெனறு, மெனறு இரணடாததமாக அருளிசசெயகிறா ஆக, இரணடாலும இதயாதியாலும, ஶ்ருஹாநதீநத இதயாதியாலும யதவா, தேஹேநதயாதிவாசயம விவரணமாகவுமாம ‘‘உருவியநத’’ எனகிறவிடததில பதபேதமொழிய அாததபேத மிலலை யெனகிறா ஜடம இதயாதி ‘‘உணாநதுணாநது’’ எனகிறது ஶரவணமநநாதிகளாலே பகவதவிஷயமான ஶரவணாதிகளனறிககே கேவலாதமவிஷயமான ஶரவணமநநாதிகளாலே லக்ஷயமாணததைக கடாக்ஷிததது இறைநிலையுணாவரிது’ எனகிறதுககு அாததம ஸர்வேஶவான் இதயாதி அறிவதால தேவதாநதரஙகளில பாத்வஶஙகை உதியாதெனறபடி பாதவநிணயபரகரணததிலே சைதநய விஶிஷ்டதையைசசொலலி ஸமபோதிககிறவருடைய ஹாாததவததை அருளிசசெயகிறு சைதநயயோக்யமனறிக்கே இதயாதி வாக்யதாயததாலே அரியனாஎனிதயாதியாலே-ததவஙஷ்காஷாபண ணும சரமததைசசொலலுகிறது ‘உணாநதுணாநதுரைததுரைத்து’எனகிற வீபஸைசுருககு விஷயபேததராலே பேதம அருளிசசெயகிறா ஒரு உணாநதியென்று தொடஙகி மூனறு வாக்யததாலே ‘அரியனான’’ என

ணஙகளையும விரோதிநிரஸநஸீலனுய ரக்ஷகனுயிருககும ஒருவன, ஒருவன திருநாபகமலததிலே அவயவதாநேந பிறநதவனு யிருககும, ஒருவன ஸமஹாரமோனறுககே கடவனுயிருககும, இவாகளை பரதிபாதிககிற பரமாணஙகளை ஆராயநது பாாதது, அவைதனனைப பலகாலுஞ சொலலிபபாாதது லிஙகததுககே உத்காஷம தோறறுமபடியா யிருபபதொரு பரபநதம பணணித தரவேணு மென பாரைபபோலே ஒருவயகதியிலே பக்ஷபதிககபபாராதே இவாகள ஸவரூப ஸவபாவஙகளைப பல காலும ஆராயநது பாாதது, கோலவிழுககாட்டாலே உதகாஷஙகிடநத வயகதியைபபறறப பாாபபது இபபடி ஆராயநதவாறே ஒருவஸ்துவே பரதாநமெனறு உஙகளநெஞசிலே தோறறும, அவவஸதுவை ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே ‘கைபுகுநதது’ எனறு விஸவஸிககலாமளவும ஆஸ்ரயிககப பாருங கோள (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒனறெனபபலவென அறிவருமவடிவினுளநினற
நனறெழிலநாரணன நானமுகனரனெனனுமிவரை
ஒனறநுமமனததுவைதது உளளிநுமமிருபசையறுதது
நனறெனாலஞசெயவநு அவனிடைநமமுடைநாளே

ஆ —(ஒனறென) ஏகாதிஷ்டிதமோ? அநேகாதிஷ்டிதமோ? எனறு அறிய அரிதான வடிவிலே நினற நனறெழில நாரணன நானமுகன அரனெனனும இவருடைய ஸ்ரவண மநநஙகளை அவஹிதமநஸகாரபப பணணுவது அவாகளிலே ஒருவனே ஸாவேஸவரனெனறு தோறறி வரும தோறறிவருமிடததிலும பரஹமருதராகளுககு ஸாவாதமாா அஸமபாவிதமான கலயாண குணஙகளையுடையவனுன நாராயணனெனறே தோறறிவரும ஆனபினபு, ததவயதிரிகத பரஹம

றதுககு ஆததம விரோதி இதயாதி ரக்ஷகனுயிருக்கும ஒருவன் எனறது - “நஹிவாலநஸாரேஷு ஹ்ருதி ஸவெடிஸ்ரமஸாரிம” இதயாதியைபபறற அவயகதாநநகி ஸூஜ விஷ்ணோ: ஜாத: ஸுஜ: எனறபடி உணாநதுணாநது’ எனகிற வீபஸைபாலே ஸவரூபஸவபாவபரமான பரமாணஙகளை ஆராயநதெனறு, ‘உரைததுரைதது’ எனறதுககு - பலகாலும சொலலி எனறு அாததமாகி, இநத இரணடா மாததததை அருளிசசெயகிறா இவர்களை இதயாதி பலகாலு மெனறது வீபஸையைபபறற ஆராயகை யாவது - பக்ஷபாதமினறிககே மதயஸதத புதயா விசாரிககை யெனகிறா - லிங்கநதுக்கே இதயாதி ஒருபா பந்தம்பணணிநதாவேணு மென்பாரைபபோலே எனறது - “கஸாததவஸதஙகரேஷு யவஸதேஷு யஸசாததவிகபுராணேஷு ஸமாகாதமயமதிகம” எனறதைப பறற பரமாணஙகளை ஆராயகைககு பரயோஜநம அருளிசசெயகிறா - இவர்கள ஸவரூப இதயாதி கோல் விழுக்காட்டாலே ஸவத: பராபதியாலே “மனபபடடதெனறே” எனறதுககு அாததம இபபடியாராய்நது இதயாதி ‘உணாநதுணாநதுரைததுரைததிறைஞசுமின’ எனறது ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே அநுஸநிதது, வஸதுவுககு வாசகமான திருநாமஙகளைப பலகாலும உசசரிதது ஆஸ்ரயியுஙகோளெனறபடி உரைததுரைதது எனறது - அஸகருசசரவணததை உணாநதுணாநது எனகிறது - அஸகருமநநததை கைபுகுநகை - பலோந முகமாகை இது வீபஸாதாதபாயம உணாநதுணாநது எனறு தொடஙகி உயிாகாள! அரியயனாரனெனனு மிவரையுணாநதுணாநதுரைததுரைதது, மனபபடடதொனறை உணாநதுணாநது உரைததுரைததிறைஞ சுமின இதயநவய: முதலில, உணாநதுணாநதெனறதுககு - ஜஞாதருதவஸவபாவனுகையாலே எனறுமொாக உணருகையே ஸவபாவமாகவுடையனுய இதயாதத: (௬)

ருத்ரர்கள்பக்கல் ஈச்வரத்வ சங்கையை விட்டு அந்த நாராயணன் பாதங்களிலே நம்முடைய ஸரீர யுபகரணங்கள் உள்ளபோதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்வதென்கிறார்.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், மந்தாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் சொன்னேனுபாயத்தாலே மூவரிலும் இன்னான் பரனென்று நிரூபித்து, ஈச்வரத்வ நிர்ணயம் இன்றியே ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றெனக் கொண்டு] மூர்த்தித்ரயத்திலும் ஆர் ஒருவனோ? பலரோ? என்னில் அவர்களில் பரதானன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாதபடியையுடையராய் நின்ற [நன்று எழில் நாரணனை] தன்னடியவர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி நன்றான எழிலையுடைய நாராயணனை [ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து] சொன்னபடி முற்றுமவனையே ஆச்ரயிக்கப் பெறுமாயுள்ள இவர்களைப் பக்ஷபதியாதே.

ப —அநந்தரம், விவேகபரர்களைப் பார்த்து, மிக நீண்ட ஆயுஸ்ஸில்லாமையாலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒன்றெனப் பலவென ஏகாநேகமாயிருக்கிறதென்னில் அத்வைதபக்ஷத்திலும் த்வைதபக்ஷத்திலும் ஒன்றாய் (ஒருவன் பரதானனென்றும் தனித்தனியே பரதானரென்றும்), அறிவரும் அறிவரியான், வடிவுக்குள்ளே நின்ற வாதிக்கிற, நன்று எழில் நாரணனான, எழில் (அபஹதபாப்மத்வாதி) குணங்களையுடையனாய், நாராயணன் நாராயணசப்தவாச்யனாய் ஸமஸ்த சிதசித் அந்தராத்மாவான நாராயணனை, நான்முகன் (ஸ்ரீவேதபாராயணத்துக்கு பஹுமுக ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபயுக்தமான முகங்களையுடைய) சதுர்முகன், அரன் (ஸம்ஹார ஸ்வபாவனான) ஹரன், என்றுமிவரை என்று ஒன்றுமிவரைப் பக்ஷபாதமில்லாதபடி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டவர்களை, ஒன்ற —(ஒருவனைப் பரனாயப் பக்ஷபாதமற) ஏகாக்ரதயா, நும்மனத்து வைத்து உங்களுடைய நெஞ்சிலே வைத்து, உள்ளி (அநுஸந்தித்து ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை) ஸப்ரமாணமாக ஆராய்ந்து, நும் இருபசை அறுத்து உபய பக்ஷபாதத்தாலே இருவர்பக்கலிலுமுண்டான ஈச்வரஸங்கையை அறுத்து, அவனிடை அந்த நாரணன் பக்கலிலே, நம்முடை நம்முடைய, நாள் ஆயுஸ்ஸுள்ள காலத்திலே, ("வணக்கம்" என்கிறபடியே), நன்றென நன்றான, நலம் ஸ்நேஹத்தை, செய்வது பண்ணுவது.

இ — ஏழாம்பாட்டில், இப்படி அருளிச்செய்தவிடத்திலும் அவர்கள் அறியமாட்டாதே திரியிட்டுமந்தாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் வஸ்து இன்னதென்று நிரூபித்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற] மூர்த்திதரயமும் ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்டிதமானால் அவர்களில் பரதான் எவன்? என்று அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையராய் நின்ற [நன்றெழில்நாரணனை] அநந்யபரமான நாராயணநாமவாசகத்தை நினைக்கிறார். பிரிலேயும் "ஸுபஸம்வா நாதிதே தேவ ஏகோ நாராயண:" என்கிற புகழை நினைக்கிறது. [நான்முகன் இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடைய சதுர்முகன், அழிசெருந்தொழிலிலே நின்றிருக்கும் ருத்ரன் இவர்களோடு மற்றுமுள்ள சேதநாசேதநங்களோடு வாசியற எல்லாம் பரிஸமாப்தமென்னுமிடத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தையுடையா னொருவன் [என்னும் இவரை] இப்படி விலக்ஷண ஸ்வபாவராயுள்ளவர்களை [ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து] இவரில் இன்னாறுதென்று நினைவின்றிப் பக்ஷபதியாதே 'ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால் கோல்விழுந்தவன் பரனாகிறான்' என்று மூவரை

மொகக உஙகள நெஞசிலே வைதது [உாளி] ஶருதிநயாயபாசாரஙலே ஆராயநது [நும இரு பசையறுதது] நீஙகள ஈஶவரதயா ஶஙகிதத பரஹமருதராதிகளபககல நசையறுகது [நும இருபசை] புருஷோதமாஈ ரஜஸதமஸஸுககளால வநத ஶஙகையொழிய பரமாணஙகளால அவாகளபககல ஈஶவரதவஶஙகையு மிலலையெனகை [நனறெனாலஞசெயவது அவனிடை] அவனபககலிலே அநநயபரயோஜநஙகியைபபணணப பாருஙகோள [நமமுடைநாளே] கா மததிலே செயகிறோமெனறு இராதே, ஶரீரததினுடைய நிலையிலலாமையை புததிபணணி ர சடககென ஆஶரயியுஙகோள "நநுஹந்யாஷிகத்ருஷிதெநநுஹந்யஸ்திதெரவஂ । த்ருதெநா நாவஞ்யாெத உநுஷ்ய ஜீவிதக்ஷயஂ"

ஈடு —ஏழாமபாட்டு 'அபபடியே செயகிறோம' எனறு ஆறியிருநதாகள, ஐயோ! நீஙகள், உஙகளுடைய ஆயுஸஸினுடைய ஸ்திதியும, இழககிற விஷயததின நனமையும அறி யாமையிறே ஆறியிருககிறது, நீஙகள முடிநதுபோவதறகுமுனனே நிரணயோபாயஙகளாலே வஸது இனனதெனறு நிரணயிதது, நிரணீதனானவனபககலிலே கடுக ஹகதியைப பணணப பாருஙகோ ளெனறு கீழ்ப்பாட்டோடு சேஷமாயிருககிறது இபபாட்டும நீஙகள மநதாயுஸஸுககளாகையாலே கடுகச்செயதுகொடுநினறு, 'செயகிறோம' எனனவேணுமே, 'செயகிறோம' எனறு செயயவொணணா தெனகிற இதுவே விஶேஷம கீழ்ப்பாட்டிறகாட்டில

[ஒனறென] மூவா பரதாநராய மூவாகளும மூனறு ஶரீரமுண்டாயத தோறறுகையாலே, மூனறுஶரீரததிலும ஒருவனே அதிஷ்டிததுககொணடு நிறகிறானே? அனறியே, மூனறிலும மூனறு சேதநா அதிஷ்டித்துககொணடு நிறகி றாகளோ? எனறு அறிய அரிய வடிவுகளையுடையராய நிறகிற ஏகாதமாதிஷ்டிதமோ? அநேகாதமாதிஷ்டிதமோ? எனறு அறியவரிதான வடிவையுடையராய நினற [நனறெழிலநாரணன] அநநயபரமான நாராயணநுவாகாதிகளை நினைககிறா எழிலெனறு- **"அபஹதபாப்மாதிவ்யோதெவ ஏகோநாராயண:"** (அபஹதபாபமாதிவயோதேவ ஏகோநாராயண:) எனகிற புகரை நினைககிறது [நனறெழில] ரூபஸ்ரீயைப பாாததவாறே *"கண்ட வாறறாலதனதேயுலகெனநினறான" எனகிறபடியே ஸாவரக்ஷகன இவனே யெனனலாம [நார

ஏழாமபாட்டு - ஒன்றென இதயாதி 'நமமுடைநாளே' எனறதை பரதாநமாககிககொணடு, 'நலஞ செயவதவனிடை' எனனுமளவுங கடாக்ஷிதது ஸஙகதி அபபடியே இதயாதி வாகயதாயததாலே நன்மையு மெனறது-"நனறெழிநாரணன" எனறதைபபறற 'நலஞசெயவது' எனறதைபபறற, பக்தியைபபண்ணப பாருங்கோள் எனறது கீழ்ப்பாட்டில இதுககு விஶேஷமிலலையோ? எனன, நீங்கள இதயாதி

ஒனறெனப பலவென அறிவருமநனறெழில நாரண னெனன அமையாதோ? "வடிவினுள நினற" எனனவேணுமோ? எனன, இது கோட்யுததாபநாத்தமெனகிறா மூவர்பரதாநராய் இதயாதி ஶரீரம மூன றுகையாலே மூவரெனனலாயிருககும, அநத அநத ஶரீரததை அதிஷ்டிதது பரபலமாய தயமாயிருநதுளள மூனறுகாரியஙகளைச செய்கையாலே ஏகைககாரயஶகதியைப பாாததால "இவனே ஸாவஶக்தன, இவனே ஸாவ ஶக்தன" எனறு தோறறுகையாலே ஒருவனே எனனலாயிருககுமெனறு தாதபரயம யோஜநாநதரம - ஏகாத மாதிஷ்டிதமோ இதயாதி ஒன்று ஒனறாலே அதிஷ்டிதம,பல பலராலே அதிஷ்டிதம "அறிவருமவடிவினுள" எனறதுக்கு முநதினயோஜனையில-அறிய அருமைககு ஹேதுவான வடிவிலெனறு ஆததம தவிதீய யோஜனை யில அறிவருமைககு விஷயமானவெனறு ஆததம வடிவு ஸவபாவமாதல, ஶரீரமாதல நனமைககு ஆததம - அநந்யபரமான இதயாதி எழிலெனறதுககு ஆததம- அபஹதபாப்மா இதயாதி விகாஹததில நனறான எழிலென்று ஆததாநதரம-ரூபஸ்ரீயை இதயாதி இதுககு நனமையேது? எனன, கண்டவாறறால் இதயாதி பரதயக்ஷவிததமான சேஷ்டிதபரகாரஙகளாலே பரமாண நிரபேக்ஷமாக லோகம தனக்கே ஶேஷமெனறு

---

* திருவாயமொழி ௪ - ௫ - ௰

ணன்] திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே தன்னை ஒழிந்தவற்றைப் பரார்த்தமாய்க்கொண்டு தா(ன்) பரகாரியாயிருப்பானொருவனென்று தோற்றியிருக்கும் [நான்முகன்] ஒருவன், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தால் நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தை யுடையனாய ஸ்ருஷ்டிகாமொன்றிலும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும் [அரன்] ஒருவன், ஸம்ஹாரகர்த்தத்வமொ(ன்றி)லும் அந்விதனென்று தோற்றியிருக்கும் "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம் | ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:" (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம் ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:) என்றபடியே ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் ஒக்க எண்ணலாய் விஷ்ணுசப்தத்தோடு பர்யாயமான ஜநார்த்தநசப்தத்தையிட்டுத் தலைக்கட்டுகையாலே தானே ப்ரதாநனென்று தோற்றும்படியாயிருக்கு(ம்) இப்படி விஸத்ருச ஸ்வபாவராயிருக்கிற இவர்களை, [ஒன்றும் மனத்து வைத்து] அவர்களையொழி(ய) இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல், ப்ராமாணிப்பதற்கு முன்னே இவனுக்(கு) உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல் பாராதே ஒருபடிப்பட ஊர்த்த நெஞ்சிலே வைப்பது [உள்ளி] உள்ளுவது ச்ருதிந்யாயங்களாலே ஆராய்வது அவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை இப்படி ஆராய்(ந்த)வாறே ஒருவஸ்து ப்ரதாநமாய் இரண்டு அப்ரதாநமாய்த் தோற்றும், தோற்றினவாறே [நும்மிருபசை யறுத்து] அவ்விரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற நசையைத் தவிர்ந்து, வஸ்துதத்வமாய (ெ)

---

௧ நாடாகச்சொல்லும்படி நின்றவென்றபடி ஸுபாலோபநிஷத்தில் "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" [illegible] என்னை நாராய(ணன்) இதி 'ரூபஞ்சீயைப் பார்த்தவாறே' என்றவிடத்திலே [illegible] என்கிற ப்ரமாணம் அநுஸந்தேயம் [illegible] என்று ரூபத்தை ஸ்மாரிக்கையாலும் ஜ்ஞாபகமா(ய்)ச் சொல்லிற்றிறே பஹுவ்ரீஹியில் அர்த்தம் [illegible] இத்யாதி ப்ரதாநவஸ்துக்கு அப்ரதாநத்தை ஸூசிக்கிறது "நான்முகன்" என்கிற நாமமென்கிறார் - ஒருவன் இத்யாதி நாலுவேதங்களையும் என்றதுக்(கு) பரமாணுசீல ஜ்ஞாநத்வத்திலே தாத்பர்யம் 'அரன்' என்றதும் - ருத்ரனுக்கு அப்ரதாந ஸூசகமான நாமமென்கிறார் ஒருவன் இத்யாதி 'நாரணன்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸமஸ்தமும் பரார்த்தமாய்த் தான் பரகாரியாயிருக்குமென்று சொன்னபோதே அவனுக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றுமிறே அவன் ப்ரதாநனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த இத்யாதி [illegible] 'ஜநார்த்தந:' என்கிறபடியே என்ற அர்த்தம், 'இருதிறத்தேயும்' என்று வாக்யசேஷம் அதெங்ஙனே? என்ன, ஸம்ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி ஒக்கவெண்ணலாய் என்ற அர்த்தம், 'இருக்கிற'வென்று வாக்யசேஷம் 'ப்ரதாநனென்று தோற்றும்படியாயிருக்கும்' என்ற அர்த்தம், 'அப்படியே இங்கு "நன்றெழில்" என்கிற விசேஷணத்தால இவனே ப்ரதாநனென்று தோற்றுகிறது' என்று வாக்யசேஷம் விஸத்ருச ஸ்வபாவர் - விலக்ஷணஸ்வபாவர் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்ருத்வங்களாலே வைஸாத்ருச்யம் ஊர்த்த - ஒருபடிப்பட ச்ருதிந்யாயங்களாலே - ச்ருதியாலும் ந்யாயங்களாலும் ந்யாயங்கள - யுக்திகள் உள்ளி - விசாரித்து பசை - நசை 'நும்' என்றதுக்கு பாவம் - வஸ்துதத்வமாய் இத்யாதி [illegible] - மனஸ்ஸிலே ஏறும்படி (நேற்ற

வதொரு உதகாஷமில்லை,நீங்களேறிடுகிற இவ்வறறைத தவிருவது [நன்றேனாவளுசெய்வதவனிடை]- இப்படி நிரணீதனனவனபக்கலிலே 'இவன நமக்குக கைபுகுநதான' என்று உங்களுக்கேறத தேறறமபிறக்குமபடி அநந்யபரயோஜநமான ஸகதியைப பணணப பாருங்கோள கரமததிலே செய கிறேமெனறிருநதாரகள , [நமமுடைநாளே] கேவிகாள ! நமமுடை ஆயுஸஸின நிலையறிவி கோளே ! கடுக ஆஸரயிககப பாருங்கோள "நமமுடைநாள" என்னுங்காட்டில ஆயுஸஸின நிலையை அறிநதபடி என்? என்னில், --முன்பே "மின்னின்னிலையில" என்று அருளிசசெயதாரிறே ஒருவன இரணடுகேதவையும அடைததுக்கொணடு கிடநது உறங்காநின்றால,நெருப்புபபறறி யெரியா நின்றால, 'அவிக்கிறேம' என்று ஆறியிருக்கலாமோ ? "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ, ஆத்மநோநாவபுத்யந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்" (நநதநதயுதித ஆதித யேநநதநதயஸதமிதேரவேள, ஆதமநோநாவபுதயநதேமநுஷயாஜீவிதக்ஷயம) ஆதிதயோதயததிலே வநதவாறே 'தரவயாரஜநகாலம வநதது' என்று உகப்பாரகள, அவன அஸதமிததவாறே 'அபிமத விஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக காலம வநதது'என்று உகப்பாரகள, சாலிலெடுதத நீரபோலே தங்க ளாயுஸஸு குறைகிறதென்று அறியாதிரா நின்றார்கள என்னுகிறதிறே (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாளுமநின்றநெமபழமை அங்கோடுவினையுடனே
மாளுமோரகுறைவில்லை மனனகமலமறக்ககழுவி
நாளுமநநதிருவுடையடிகளதம நலங்கழலவணங்கி *
மாளுமோரிடததிலும வணக்கொடுமாள்வதுவலமே

ஆ —(நாளுமநின்றடும) இப்படி அநந்யபரயோஜநராயக்கொணடு நமதிருவுடை யடிகளதம நலங்கழல வணங்கவே, இடைவிடாதே நின்று நமக்கு ப்ராப்தமாய அநாதிகால ஸஞ் சிதமாய ஹ்ருதயததுஹ்ருவிரோதியான நமமுடைய கொடுவினையெல்லாம வணங்கின அப்போதே

தெளிவு அநந்யபரயோஜநமான பக்தி ஸாதயபகதி 'நமமுடைநாள' என்றதுக்கு - அஸததிரதவததைபபறற அருளிசசெயகிறார - கேடுவிகாள் இதயாதி கெவிகாள - துஷடாதமாககளே ! இவவிடததில "ஸ்வஸ்த்யஸ்து ஸர்வஸத்த்வேப்ய: ..."
எனறது அநுஸநதேயம 'நமமுடைநாள" என்றதுக்கு அநாதராவஹததவததாலும ஆறியிருக்கபபோகாதென்று ஹ்ருதயதரம - ஒருவன் இதயாதி ஆயுஸஸு தான ஸததிரமானாலும ஸமஸாரபிவருததியாகிற அநாததவிஶேஷம வருகிறபடியை அநுஸநதிததால ஆறியிருக்கவொணணாது, அவனைக கடுக ஆஸரயிக்கவேணுமெனறபடி ஆயுஸஸின அஸததைாயததுக்கு பரமாணம நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே ...
... மநுஷ்யா: ... ஜீவிதக்ஷயம் நாவபுத்யந்தே ...
சாலிலெடுததநீர்போலே என்றவிடததில, 'க்ஷய: ...' என்றது அநு ஸநதேயம சாலிலெடுதத நீரென்றது - ஆயுஸஸினுடைய அலபதையும, க்ஷயததினுடைய பரதயக்ஷதையுந் தோறறுகைக்காக குளததில நீரவறறுகிறமை தெரியாதிறே ஒனறென என்றுதொடங்கி, நம இருபனச் யறறது அவனிடை னனறென நலமசெயவது நமமுடைநாளே இதயநவய: ஒன்றெனப்பலவென்அறிவரும்வடி வினுாநின்ற ஏகாதமாதிஷடிதமென்றும, அநேகாதமாதிஷடிதமென்றும, ஒருவனபாதாகனென்றும, தனித தனியே பாதாகரென்றும அறியவரிதான வடிவுகளுளே வாத்திக்கிற என்று பதாரததம நன்றேழில்நாரணன்- விலக்ஷணமான அபஹதபாபமதவாதி குணொஜ்ஜவலயததையுடைய நாரணன (எ)

* வணங்கின எனபது உரையினபாடம

மாளும் இனி ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை, நாம் அபேக்ஷித்தபடி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறலாம் இப்படி சிரகாலங்கூட ஸாத்யஸாத்யமான ஹக்தியோகத்தை ஸாதிக்கைக்குக் காலவலமும் இன்றியே அந்திமதசாபந்நராய் இழந்துபோமிகாளையோ? என்னில்,—அந்த அதசையிலேயாகிலும், ஓர் அநுசவிமாத்ரமாதல், ஒருக்கிமாத்ரமாதல், ஒருஸம்ருதிமாத்ரமாதல் அவன் திறத்திலே செய்ய, அந்தஹக்தியோகத்திலும் நன்று என்கிறார்

௭—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ப்ராப்யனானைக்கு நிதானமான ப்ரபத்தவத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பஜநோபகாரமகாலத்திலே பஜநவிரோதிஸர்வநிவ்ருத்தியும் உண்டாமென்கிறார்

[நாளுமென்று தொடங்கி] நாள்தோறும் இடைவிடாதே நலியாநின்ற பழையதாய மிகவும் க்ரூரமான நம்முடைய கர்மங்கள் ஆஶ்ரயிக்கத்தொடங்கின வாறே நிஶ்ஶேஷமாக நசிக்கும், ஸாவேஷ்டங்களும் பூர்ணமாம் [மன்னென்று தொடங்கி] ‘சம்ஸாரான இவற்றை மறைப்பவர்களோ?’ என்று தொடக்கமான மங்களஸித்திகள் ஸம்ப்ரயங்களையெல்லாம் போக்கும் ஸ்ரீமானும் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதபார்க்கம் பார்த்த திருவடிகளை நாடோறும் வணங்கி [மாளுமென்று தொடங்கி] நெடுங்காலங்கூட ஸாதிக்கவேண்டும் ஹக்தியோகம் ஸாதிக்க, காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமதசாபந்நரானவர்கள் இறந்தே போம் தனையோ? என்னில்,—அத்தசையிலேயாகிலும் பரனுமாகிலவான்றிலே உபகாரமி, அவ்வளவிலேதான் முடியில் அதுவே பரமஹக்தியிலும் நன்று

௮—அனந்தரம், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கில் ஆஶ்ரயணத்துக்கும் ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களானவையெல்லாம் நசிக்கும் என்கிறார்

மன்னகம் மனத்தை, மலம் அற (த்ரிகுணாத்மிகாப்ரக்ருதியாலுண்டான ஸம்ஶயமாகிற) மலம் அறும்படி, கழுவி (விவேகத்தாலே) பரிசுத்தமாக்கி, நாளும் - (நம அஹ்மதமான) நாள்தோறும், நம் நமக்கேகூடின, திருவுடை ஸ்ரீமானான, அடிகள் ஸ்வாமியினுடைய, நலம் கழல் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயமாய் போக்யமுமான திருவடிகளை, வணங்கின - ஆஶ்ரயிக்கில், நாளும் நாள்தோறும், நின்று அடும் - விடாதே நின்று பரிதபிப்பதாம் - (நாம் புத்திபூர்வகமாக) நமக்குத்தேடின, பழமை அநாதிஸித்தமாய, அங்கொடுவினை மிகவும் க்ரூரமான அக்ருத்யகரணாதிபாபங்கள், உடனே - ஆஶ்ரயணகாலத்திலே, மாளும் நசிக்கும், ஓர்குறைவில்லை (ஸ்வாத்மத்தில்) குறைகிடப்பதொன்றுமில்லை, (இப்படி ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில்), மாளுமோரிடத்திலும் ஶரீரவிஶ்லேஷதசையிலும், வணங்கொடு - ஆஶ்ரயணத்தோடே, மாள்வது - முடியிலும் அதுவே, வலம் ப்ரபலம் (“ப்ரியதாவஸ்தாஞ்ஜலிர்வைஷ்ணவஸ்தாண்ஹுதி” என்னுமாபோலே) “வணங்கி” என்று பாடமாய - வணங்கவென்று திருத்திச் சொல்லுவாருமுளர்

௯—எட்டாம்பாட்டில், “நன்றென நலஞ்செய்வது” என்னுங்காட்டில் ஆஶ்ரயிக்கவிருக்குமோ? அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான கர்மம் ஆஶ்ரயணத்தை விலக்காதோ? என்னில், பஜநோபகாரமவேளையிலே அவையடங்க நசிக்கும், நசிப்பிப்பாருமுண்டு என்கிறது

[நாளுமநின்றடும்] நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கை ஆகமாம் பன, காலம் அநாதி, என்றுமொக்க நலிந்து போருகிற இதிறே [நம] நாம் புத்திபூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்த [பழமை] அநாதியாயிருக்கை [அங்கொடுவினை] - மிகவும் க்ரூரமாயிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆஶ்ரயிக்கத்தொடங்கினவாறே மாளும் நசிக்கும் “தவைஷ்வத்ஷார

ஶாஹாந்ருஶேஷத:'' [தாகுறைவிலலை] மேலும ஒரு விரோதஙகள வாராதெனனுதல, ஸாவாஹிமதஙகளும பூரணமா மெனனுதல ''ஶாஸாநி வாஞ்ஷகி'' [மனனகமலமறககழுவி]- ஆஶ்ரயணீயன இவனோ? மறறையவனோ? எனறு மநஸஸிலுணடான ஸமஶயததை ஸவாஸந மாகப போககி ''சுஜ்ஞஶ்யாஶ்சயாநஸ்ய ஸம்ஶயாதாவிநஶ்யதி'' இறே [நாளும] நாடோ றும வேணுமெனறு ஒருவிதியனறு, அபாவணி கடலதீணடலாகாது எனனுமாபோலே இதுககு நிஷித்தமாயிருபபதொரு காலமிலலை யெனகை [நதிருவுடையடிகள] ஸ்ரீமானான ஸவாமி யானவனுடைய 'நம' எனறு ''சுஜாயமாநோ ஹாவஹாஸ்யாவிஜாயதே'' எனறு அவதாரததை பரஸகாிததது, ''ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்சபதந்யௌ'' எனறு பரமாணபரஸித்தமான ஸ்ரீய:பதித வததைத தமககு பரகாசிபபிததபடியை அருளிசசெயகிறார [நலஙகழலவணஙகி] ''வாஸ:வரம் ஸ்ராயதயிதா ஸ்வவெந்நியதஸ்யஶ்'' எனறு அவள முனனுகப பறறுவாருடைய குணகுண நிரூபணம பணணுந திருவடிகள 'வணஙகி' எனகிற இது விணையெசசம பெறறு, வணஙக எனறு ஆததமாயக கிடககிறது 'வணஙக நாளுமநினறடிமே' எனறு அநவயம [மாளுமோரிடததி லும வணககொடுமாளவதுவலமே] காலமுங காணபாடவமு மினறிககே சரமதஶாபநநாணா இழநதுபோமிததனையோ? எனனில,—அததஶையிலேயாகிலும பரணுமாதிகளிலே உபகாமிதத வளவிலே முடியிலும அதுவே பரபலம, அதுவே ஶ்ரேஷடம ''ஶ்லிஷ்டவாஸ்யாசேஷகாலெவி ஶவஹநிவாரணச்ருதி:'' எனறு ஆதமஸாக்ஷாதகாரததுககு அகபபட இபபடி சொலலாநின றால, ஸஹவதவிஷயததுககுச சொலல வேணுமோ?

௯௫ —எடடாமபாடடு 'ஒரு நாளாகிலும முறபடடது உடலாக ஆஶ்ரயிககச சொலலா நினறீர, அநாதிகாலம நாஙகள பண்ணிவைதத பாபஙகள விலககாவோ? இனிக காலநதா னுணடோ?' என்ன, 'நீஙகள ஆஶ்ரயணததிலே ஒருபபடவே விரோதிகளடஙகலும நசிககும, ஸ்ரீய:பதிஸமாஶ்ரயணமாகையாலே காலஙகழிநதது எனறிருககவும வேணடா, நீஙகள தணடு காலா வூனறிவூனறித தளளி நடககுமபோது அககோலோடே சாயவும அமையும' எனகிறார

[நாளும நினறடிமே] நாளதோறும இடைவிடாதேநினறு ஹிம்ஸிககக கடவதான பர மாணுமததமான பாரிமாண்டலயாதிகள நிதயமாயிருககசசெயதே நிதயபரதந்தரமா யிருககுமாபோல வும, ஸகவத ஸவரூபததோபாதி குணஙகள நிதயமா யிருககசசெயதே நிதயபரதநதரமாயிருககுமா

எடடாமபாடடு - நாளும் இதயாதி 'அஙகொடுவிணையுடனேமாளும, வணககொடுமாளவதுவலமே' இதயாதியைபபறற பாஶ்நோததரரூபேண ஸஙகதி ஒருநாளாகிலும் இதயாதி விலக்காவோ பாதிபநதகஙகளா காவோ? காலந்தானுண்டோ - வருநதி ஒருபடி யாஶ்ரயிககிறோ மெனறாலும, இனி யிருக்கபபோகிறது அலப காலமாகையாலே காலநதானுணடோ? எனறபடி ஆஶ்ரயணததிலே ஒருபபடவே, எனறது - வணங்கி எனறதைபபறற விரோதிகளடஙகலும நசிககுமெனறது - உடனேமாளும் எனறதைபபறற ஸ்ரீய:பதி ஸமாஶ்ரயணமெனறது - திருவுடையடிகள் எனறதைபபறற ''மாளுமோரிடததிலும'' இதயாதியைப பறற, நீங்கள தண்டுகாலாய் இதயாதி, தணடததையே காலாகபபலகால வூனறிவூனறித தமோறி நடபப தறகுமுனனே

நாளுமநினறடிமே எனறு - விணைககு நிதயதையும, நம எனறு - பாரதநதரயமும தோறறுகிறது, விணை தான அசிதஸமஸாககௌபாதிகமாகையாலே அது நிதயமாகிலிறே இது நிதயமாவது, அசிதஸமஸாககநதான ஆதமபாரதநதரமாயிறே இருபபது, பாரதநதரயமும நிதயதவமும பரஸபாவிருததஙகளனறோ? எனன, வயாக் யாதா அருளிசசெயகிறார—பரமாணுகத இதயாதி யதவா, நாளுமநினறடிம் நிதயமுமாய பாரதநதாமுமான ஆதமவஸதுவை நாடோறும இடைவிடாமல நினறு ஹிம்ஸிக்ககக கடவதான எனறு ஶபதார்த்த மாகையாலே, நிதயவஸதுவுககு நித்யபாரதநதரயமகூடுமோ? எனகிற ஶஙகையை ஸதருஷ்டாநதமாகப பரிஹரிததுககொணடு, இபபடி நிதயமாயப பாரதநதரமான ஆதமவஸதுவை ஆஶ்ரநதுககாமம கலிகைககு ஹேதுவேது? எனகிற ஶஙகை யையும பரிஹரிக்கிறார பரமாணுகத இத்யாதி பாரிமாண்டல்யம்-பரமாணுகத பரிமாணம நிதயமாய் அநாதி

போலவும், நித்யவஸ்துவாய் நித்யபரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய்ப் போருகிறதிறே [நம] "ஸ்விஷ்டஸ்ஸ்வாபகஸ்ருத்யம்" (சவிஷ்டந்தம்பாபகருத்யாம்) கிறபடியே பிறர்தாய் அசல பிளந்தேறிட வந்ததல்ல, நெஞ்சு உணர நாமே பண்ணிவைத்தன "அஜ்ஞாநாத்வா ஜ்ஞாநதோவாபி" (அஜ்ஞாநாத்வா ஜ்ஞாநதோவாபி) என்கிற, முன்பு ஸ்வியாதத்தாய், மேல் அநுஸந்தேயமாயிருப்பத் தோன்றி உண்டோ ? "ஸர்வம் ஸஹே" (ஸர்வம் ஸஹே) எல்லாம் பொறுக்கவல்லேன் "மேருஸஹஜம் ஸஹிஷ்யே" (மேருஸஹஜம்ஸஹிஷ்யே) தன்காயப்பொறுத்த கொம்பு உண்டோ ? என்று சொல்லலாம்படியிறே நாமே பண்ணிவைத்தமை இருப்பது [பழமை] அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை [அம அம என்று கரேளாயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது [நோவினை] அநுபவவிநாஶ்யமாயிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆஶ்ரயணகாலத்திலே நசிக்கும் "யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" (யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவமஹாஸ்ய ஸர்வேபாப்மாந: ப்ரதூயந்தே), "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (மேருமந்தரமாத்ரோபி) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே விரோதி போமாவேயே [ஓர்குறைவில்லை] மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாரா தென்னுதல், ஸாவாபிமதங்களும் பூர்ணமென்னுதல் "கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணஶ்யதி" (கௌந்தேயப்ரதிஜாநீஹி நமேபக்த: ப்ரணஶ்யதி) அர்ஜுந ! இவ்வர்த்தத்தில் நம்மை விஶ்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு, நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்தம் வாராதுகாண் ஶ்ருகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் விநகிடக்கைக்கும் அகந்நாஸிக்கு சேதபோலே என்ன சேர்த்தியுண்டு ? அஸங்கதமாய

யாய பாபமாகில் நம்மதென்று ஸித்தமாயிருக்க, 'நம' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஸிஷ்டஸ்யாதி "ஶாஸ்த்ரயநஶாவாயாம் "ஸ்வஹஸ்ததத்தஸாய்கஸ்ருத்யம்ஸ்விஷ்டஸ்ஸ்வாபகஸ்ருத்யம்" க்ருத்யஸ்யாவாப: "நாமே பண்ணிவைத்தவை" என்றதால பலித்தத்தை ஶ்ராயந்தாா ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில்கே ஶிப்பிக்கிறார்-அஜ்ஞாநாத்வா ஜ்ஞாநதோவா இத்யாதி இதுக்கு அர்த்தம் எனக்கு இத்யாதி 'நாமும் நின்றமை' திருக்க, பழமை' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - அதுதான் இத்யாதி பாபத்துக்கு அழகாவது 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே கரௌர்யத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் அம பர்ற இத்யாதி கரௌர்யவவ்வு? என்ன, அநுபவவிநாஶ்யம் இத்யாதி பழமையென்று - அடுக்கிறதில் பழமை விவக்ஷிதம் ஆயித்தால் பூர்வாகம் போ மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - யதேஷீக இத்யாதி உபாநேஹோ ப்ரவேஶநாஸ்யாத் உஷீகதூலம் - நாணற்பஞ்சு ப்ரோதம் - போடப்பட்டது ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மோத்தரே "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்தோ ந்ருணாம் ஜந்மஶதைஶ்சிதம் । பாபராஶிம் தஹத்யாஶு தூலராஶிமிவாநல: । மேருமந்தரமாத்ரோபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" 'ஓர்குறைவில்லை' என்றதுக்கு பூர்வாகங்களை நசிக்குமளவேயன்று, உத்தராகமும் ஶ்லேஷியாதென்னுதல், அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டென்னுதல் இதனை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - மேலும் இத்யாதி இவ்விடத்திலே, "யதா புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த ஏவமேவம்விதி பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யத" இத்யாதியான ஶ்ருதிகள் 'ஸாவாபிமதங்களும் பூர்ணமாம்' என்கிறவிடத்தில், 'ஸர்வே ஶ்ரேயோ ப்ரஶ்ய "ஸர்வஶோபேதாவஸ்ஶ:" "ஸர்வாந் காமாந்ஸமஶ்நுதே" இத்யாதியான ஶ்ருதிகள் உத்தராகாவிஶேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம் கௌந்தேய இத்யாதி கர்த்தாவிஷ்வக் போலே - அகவிக்கும் ஶேஷத்துக்கும் போலே அன்றிக்கே, பூர்வாகநாஶத்துக்கு ப்ரமாணம்-"ஷூ ராயாரோபி" "நவாவஸ்ய" இத்யாதி என்னவுமாம் ஸர்வத்ராஸ்ய நவ "கவித்யு ராயாரோஹதே காத்யாய: । ஸாயம்ரேவ ஸந்த்யோபாஸ்யவதோபி ஸ: । ஶ்வியம்வமியதாத்ப

" து ராசாரோபி " (துராசாரோபி) செயயககடவதலலாதவறறைச் செயதுபோருவது " ஸாவாஸீ " (ஸாவாஸீ) அபோஜயபோஜநங்களைப் பணணுவது "க்ருதகந:"(கருதகநம்)- உபகரித்தவிஷயத்திலே அபகாரததைப பணணுவது ' நாஸதிக: " (நாஸதிகம்) வைதிக மாயாதையை இலலையெனறு போருவது " புரா " (புரா) இதுதான பழையதாயப போருவது " ஸமாஶ்ரயேதியாதி " (ஸமாஶ்ரயேதியாதி)—' இவன அநுகூலிப்பது எபபோதோ ? ' எனறு ஏறகவே அவஸரம பாரததிருககிறவனைப பறறி அநுகூலிககுமாகில பினனை அவனை நீாததோஷனுக பரதிபததி பணணுவது ஏனதான ? எனனில,— " பரபாவாநதரமாதம: " (பரபாவாநதரமாதமந:) இவனைக குறைய நினைககையா வது ஹககவநபரபாவததைக குறைய நினைக்கையிறே, "நவாஸுதேவபகதாநாமஶுபம் விதயதேகவசித்" (நவாஸுதேவபகதாநாமஶுபமவிதயதேகவசித) எனனுமாபோலே இனிச செயயவேணடுவதொனறுணடு, [மனனகமலமறககழுவி] ஸாவேஶவரன பரஹமருதராகளநடுவே கலசிநினறால, 'இவனோ கடவான ? மறறையவாகளோ?' எனறு ஸமஶயிககுமது தவிாநது, 'ஸா வேஶவரனே கடவான' எனகிற அநதகரணஶுததியுணடாகவேணும திருவடிதனனுமமறநதும புறநதொழாதொழியுமிததனையே வேணடுவது [நாளும] அபாவணி கடலதீணடலாகா தேனனுமா போலே ஒருநியதியிலலை [நநதிருவுடையடிகளதம] ஸ்ரீமானன ஸவாமியானவனுடைய இத தால நிதயயோகததைச சொலலுகிறது 'ஸாவேஶவரனை ஆஶரயிததானுகில அவன பலபரதனு கிறான, பிராட்டியைப புருஷகாரமாகப பறறவேணடுகிறதேன?' எனறு நஞசீயா பட்டரைக கேட்க, " 'நாளும நநதிருவுடையடிகளதம நலங்கழலவணங்கி" எனறு அவள முனனாக ஆஶரயிககவேணு மேனனு நினறது கணடீரே' எனறு அருளிசசெயதது, அவனை ஆஶரயிககுமிடததில இவனகுறறம

ஶவாஸீ ஸ்ம்ஹ்ருதி களதேயபூஜிதா மீநிநகேதவ பூணஶ்ம்தி।।" ஹாரிதே வாஸுதேவ
"துராசாரோபி ஸாவாஸீ க்ருதகநோ நாஸதிக: புரா । ஸமாஶ்ரயேதாதிதேவம் ஶ்ரத்தயா
ஶரணம்யதி । நிதோஷம்விதிதம்ஜநதும்ப்ரபாவாநதரமாதமந:" ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதயாயே,
"நவாஸுதேவபகதாநாமஶுபம் விதயதே கவசித । ஜந்மம்ருதயுஜராவயாதி பயம்வாபயு
பஜாயதே" ஸம்ரக்ஷவஸித: - துராசாரவஸாயக: இதுதான்பழையதாய்பபோருவது-
"துராசார: ஸமாஶ்ரயேத" எனறபோதே பூாவதவம ஸிததமாயிருககசசெயதே 'புரா' எனகிறது-
அகாலிதவாபிபராய மெனறு கருதது ஏறகவே எனறது - ஆதிஸபதாாததம அவஸரம்பார்த்திருக்கிறவனை
எனறது - "திவாகீ ஷா" இதயாதியில கதயாததமும சொலலுகையாலே, 'மதியபூா: பாஹயபூா:'
எனறதைப்பறறஸர்வேஸவான்இதயாதி கீழிரணடுபாட்டிலேபரஸகதமாகையாலேபராணுகுணமாக'மலம'
எனறு இஸஸமஶயததைச சொலலுகிறதெனறு தாதபாயம தேவதாநதரபாததவபுததி தவிரவேணுமோ? எனன,
திருவடி இதயாதி ஸவாமியுடைய திருநாமததை மறநதும ததவயதிரிகத க்ஷுத்ரதேவதைகளைத தொழாத
மஹாப்ரபாவரானவாகளை மேலே, "மாளுமோரிடததிலும" எனகையாலும், 'ஸக்ருதேவஹிஶாஸ்தாய:'
இதயாதியாலும, 'நாளும' எனறது - காலநியதாநாவவா மெனகிறாா அபாவணி இதயாதி
க்ஷுத "ஶுஷ்க்ம்ஸிந்துராஜஜநிக்யம் வேஸவேதநஷ்பதேஶ: । ஈஶ்வரோவஷ்பதேஶக்து அவபூ:
வரம்வபூணிஷ்பதேஶ:" எனறது அநுஸநதேயம நாளும - ஏதேனு மொருகாலததிலே நம்திருவுடை
யடிகள்தம் - நமககு ஸவாமினியான பிராட்டியை யுடையனன ஸவாமியானவனுடைய இததால் - மதுபபால
நிததஸம்ஸேஷாஸிக்ஷணாதிபோவேதி ஸாவ: புருஷகாரம அவஶ்யாபேக்ஷிதமெனனு
மதுககு ஸமவாதம-ஸர்வேஸவானை இதயாதி இஙகே, "நிம ஹாஶரணம் காருணயஸுநதரக்ஷண ஈந
ம யெ । க்ஷிக்ஷிதபூா பூஶாஹந்தேக்ருதயேதம யம்ஶ்ரிய:" எனறது அநுஸநதேயம பரமாணம
அருளிசசெயதது உபபததி அருளிசசெயகிறாா அவனை இதயாதி 'பறறவேணும' எனறு உபபததியும அருளிச

பாராதே தனனிழலிலே இவனை வைத்து, அவனபககல முகமபெறறவாறே குறறததைபபெ பிககுமவள முனனுகப பறறவேணும [நலஙகழல] அவா முனனுகபபறறிருநுடைய கு கஙளப பாராதே கைககொளளுந திருவடிகள வணஙகி எனறது வணஙக எனறபடி. 'வண எனகிற இது ["* விஜனயெசசமாய, வணஙகவேணனும ஆகுதமாயிருககும வணஙக, நாளு றமே நமபழமை அஙகோவேனை உடனேமாளும, ஓாகுறைவிலலே 'ஆளுவும ஆபபரயணததது காலம தபபினறதே' எனன, [மாளுமோரிடததிலும] முடிகிற ஒருகூஷணததிலும [வணக மாளவதுவலம] "ஷியாஹஜெஷ்யச்வெஷ்வம்.த.நசெயம்" (தவிதாபஜயேயமபரியவமந யம) எனனுதே, கிடககிற சீரைபபாயைக கவவிககவிழநதுகிடநது சாவவும அமையும [வல வரமேனனுதல, ஶ்ரேஷடடமேனனுதல, பலவததர மேனனுதல அவனையும ஆபபரயிதது சிலாபககலிலும தலைசாயகக இராதே, முடிகிற ஸமயததிலே ஆமபரயிககவே பினனைப பேறே தலைககடமே இததால ஜநமபரமபருதி ஆமரயிததாலும பலமிலலே ஸகலதவயததிருதாபகச ஆமரயணததிலே உபகரிதது முடிநதாலும பலமதபபாது ஸகலதவிஷயததி லேனகை

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வலததனனதிரிபுரமெரிததவென இடமபெறததாநித்
தலதது எமுதிசைமுகனபடைதத நலவுலகுமுநதானும
புலபபடப பினனுந தனனுலகததில் அகததனனதானே
சோலபபுகில இவைபினனுமவெயிறறுள இவையெனறுயகதே

செயதா இதி ஶேஷஃ கனமைககு அாததம - அவா இதயாதி வணஙகவெனறு காடடுமபடி எனன எனன, வணஙகியேன்கிற இதயாதி விஜனயெச்சம கரியாஸஙகோசம வணஙகியெனகிறது - கரியா மாகையாலே, அததை ஸஙகோசிதது வணஙகவெனகிற தெனறபடி அதாவது வணஙகியெனறால - கரி யினுடைய யாவதநுஷடடாநம தோனறும, வணஙகவெனறால - க்ரியையினுடைய உபகாமமாதரம தோ மெனறபடி வணஙகவெனறு பரிகஷிதததுககு அநுகுணமாக அநவயிககிறா - வணஙகநாளும இதயாதி 'ஆ யணததிலே ஒருபபடவே' எனற அவதாரிகாநுகுணமாக, வணஙகவெனறதுகககு வணஙகுகையிலே ஒ படட வெனறபடி முடிகிற ஒருகூஷணததிலும - இடமெனறு காலததைசசொலலி, அததால கூஷணதல சொலலுகிற தெனறபடி சீரைபபாயை - சீரையையும பாயையும விவரணம - ஶ்ரேஷடடமேன்று எனறு ரவயோரமேஷஃ த்விதீயாாததம - பலவததரமெனனுதல எனறு பவயோரமேஷஃ எததுபபாத அவனையும் இதயாதி பலிதம - இததால் இதயாதி யுததகாணடே ஷடதரிமஶ மாலயவநதமபாதி ராவ "ஷியாஹஜெஷ்யச்வெஷ்வம் .த.நசெயஹுகஸ்விசு ஶஷெஸஹஜொஷொஷஸஹவொ ரதிகஃ" "மாளுமோரிடததிலும" எனற விடததிலே, "ஶஷாவ ாஹீஸிகிஃவாய்புஷெநத ஷ்ராவ்விசஹஸிஷிகாஸ்ரஜகாஷெவிவ ஹநிவபூாணசூ்யதி" எனறதுஅநுஸநதே கதகாஷெவ்யஸ்ரம விஷ்ாயாம ஷிதா வ ஹாநதம ஷ்ரஷொஷிதிய்யதஃ நிர்வாணம் தம் "வணஙகநாளும" இதயாதயகவயிததவிடததிலே, "நசஜதெவ்வயொவ ஷியா நஹகஸ ஶிதஃ கஸ்ாகஷயொஹவெஷ்ணாகஃஸவாகஸ்ாவிநாரத" இதயாதயநுஸந்தேயம மனனக மறக்கழுவி நாளும நநதிருவுடையடிகளதம நலஙகழல வணஙகி, நாளுநினறடி நமபழமையஙகொடுவினையுட மாளும, ஓாகுறைவிலலே, மாளுமோரிடததிலும வணக்கொடு மாளவது வலமே இதயாவயஃ

* இது - எசசததிரிபு

ஆ —(வலத்தனன்) ருத்ரனுடையவும் சதுர்முகஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடையவும் சதுர்முகன் தன்னுடையவும் ஸ்வரூப ஸத்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூதனுய், பின்னையும் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே ஸர்வேச்வரபேண ஸர்வலோகபூதமான ஜகத்தினாலே ஆச்ரிதர்க்குக் காணலாம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் இவனுடைய குணங்களைச் சொல்லப்புகில் இவை பின்னையும் உள்ளுள்ளும் அபாயந்தமாயிருக்கும் இந்த குணங்களையுடையனான அவனை எல்லாருமொக்க அறிந்து ஆச்ரயியாதொழிவானென்? என்னில்,—தன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதார்க்குத் தன்னை உள்ளபடி அறியவொண்ணுக்கொருபடி அவர்களை மோஹிப்பித்து வைக்கு மென்கிறார்

ஒ —முன்பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுன் தான் ஸ்வஸ்ருஷ்ட லோகங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணுகிறது ஆச்ரிதர் கண்டு அநுபவிக்கைக்காக என்கிறார்

[வலத்தனன் என்று தொடங்கி] - த்ரிபுரதஹநாதி ஸமர்த்தனுன் ருத்ரன், எம்பெருமானுடைய தக்ஷிணபார்ச்வத்தைச் ஆச்ரயித்திருக்கும் எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாக இருக்கிறது திருநாபிகமலத்திலே, இவை இவர்களுடைய ஸர்வ ப்ரகாரரக்ஷைக்கும் உபலக்ஷணம் நல்லுலகமாவது எம்பெருமானுக்கு வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆச்ரிதரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கிடான தேசம் [சொல்லப்புகில் இவை பின்னும் வயிறுள்] இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக்கால் பேசி முடிக்கவொண்ணாது, ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கு மென்றுமாம் [இவை அவன் துயக்கே] - ஏவம் விதஸ்வபாவனென்று எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்ன? என்னில்,—தன்பக்கல் விமுகரானவர்களுக்கு அறியவொண்ணாதபடி ஸந்தேஹவிபரீதஜ்ஞானங்களை எம்பெருமான் பிறப்பிக்கையால்

ப —அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மருத்ராகளும் இவனாலே லப்தஸ்வரூபராயிருக்க, ஸ்வஸ்ருஷ்டயந்தாபூதனுய் அவதரித்து தத்தத்ஸஜாதீயாதிகளாலே நெஞ்சு கலங்கப் பண்ணு மென்கிறார்

எழுதிசைமுகன் (சதுர்தசபுவந நிர்வாஹகமான) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன், படைத்த ஸ்வஸ்ருஷ்டமான, நல்உலகமும் தானும் விலக்ஷணலோகமும் தானும், துந்தி கலந்து இடம்பெற (அஸங்குசிதமாகத்) திருநாபியிலே இடம் பெற்றிருக்க, திரிபுரமெரித்தவன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணின ருத்ரன், வலத்தனன் ("வசெள்யாத்வா ப்ரஹ்மதக்ஷிணம் வாமபார்ச்வம் தாது" என்கிறபடியே) வலபார்ச்வத்திலான, பின்னும் (ஈச்வராபிமானிகளுக்கும் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறதுக்கு)மேலே, (அவன்), புலப்பட - (காணவாராய் என்றிருப்பார்க்குக்) கண்ணுக்கிலக்காகைக்காக, தானே தானே (காமாதி பாதந்த்ரன்னறியிலே), தனஉலகத்தில் - தன்னதான லோகத்தினுள்ளே, அகத்தனன் அவதரித்து நிற்கும் சொல்லப்புகில் - இப்படி சொல்லப் பார்த்தோமாகில், இவை ஏவம்விதமான குணங்கள், பின்னும் பின்னையும், வயிறுள் உள்ளேயுள்ளே அகாதமாய்த் தொலையாது, இவை அவன் துயக்கு இவை அவன் ப்ரமிப்பிக்கும்படி. "வயிறுள்" என்று ப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்ததாகவுமாம் துந்தி - நாபி

இ —முன்பத்தாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அபரத்வமும் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார், இப்பாட்டில் இவனைப்பற்றி அவர்கள் லப்தஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்

[வலநதனா திரிபுரமெரிததவா] பரிபரநஹமாதி ஸமா நஞரா ருநரன னுடைய திருமேனியில தக்ஷிணபாரஶவததை யாஶாயிததிருசகும "வமெஶ்வாகாடிஶமெர ஊராடீ டிக்ஷிணஂவாஶ்வ—ு ஶாஶ்ரிதாநீ", "தவஸாமெதாஷிதமெலந விஷ்ணுநாகூ விஷணுநா । ஸ்வாமெஶ்வடிக்ஷிணெஶஂமொதிவாஸ: வரிக்ஷிதஃ" [இடமபெறந திததலததெழுதிசைமுகனபடைததா நலலுலகமுநகாறுமா] எழுசசியையுடைய நிசைமுகன தா படைதத நனருன லோகமும காறும அஸங்குசிகமாகத திருநாபிகமலததிலே யிருசகும இவ இவாகளுடைய ஸாவபாகாா ரக்ஷணததுககும உபலக்ஷணம எழுசசியாவது சதுாகஙஶபுவ தககும நிவாஹகனன வளமுடைமை ஈஶவரன விருமபிவநது அவதரிககைககு யோகய யிருககையாலே நலலுலக மெனகிறது ஆபததுககளிலே திருமேனியிலே இடஙகொடுககுமிக மஹாகுணமாகையாலே எபபோது மொகக ஆழவாககா அருளிசசெயது போராநிறபாக ஸாமநதாககுப புறமபே நாடுகா கனககவுணடாஞலும மாளிகைககுளளே செமபாலே நாழிய யைத தஙகளுககு வரிசைககு உடலாக ஆசரிநதுபபோராநிறபாாகளிறே, அபபடியே இவாகளு திருமேனியிற பணணிவைககும பாரபதி விடாசள [பினனும] - பரஹமருதராதிகளுக தனதிருமேனியிலே இடஙகொடுபபதுககு மேலே [தனவலநதிலாதனன] தான உ டாககின லோகஙகளிலே வநது அவதரிககும [காணே] ஒரு நாமசநாலனறு, தன இச யாலே "நாகாரணாககாரணாஆா" இதயாதி இபபடி அவதரிககிறது எதுககாகவெனனில, [புலபபட] காணவாரா யெனறெனறு கணணும வாயுந துவாநது இருபபாககுக காட் கொடுககைகசோட புலமெனறு இநதரியம, புலசையாவது விஷயமாகை, கணணுககி காகை [சொலபபுகில இவை பினனும வயிறறுள] - இவனுடைய குணஙகளைப பேசபபுகக உளளேயுளளேயாயத தோணடத தொலையாது, பாசுரமிடடுபபேசி முடிககவொணணு தென பாலயாபததுககளிலே திருவயிறறிலே வைததுநோககும எனனவுமாம [இவை அ துயககே] துயககெனறு - மனநதிரிவு இபபடிகளை எலலாரும அறியாதொழிவானெ எனனில,—விமுகராயிருபபாாககு ஸமஶய விபாயயஙகளை அவனதானே பணணிவைககையா "ஜீஜீஜீஜீயா" எனறு பாககுருதியையிடடு மறைதது அறிவுகெடுககும நனமேனமை தோ றிறகில எடடானெனறு கைவாஙகிபபோவாகா, தாழநிறகில நமமிலே ஒருவனெனறு க கடைககொளவாகள

ஈடு —ஒனபதாமபாடடு கீழ, பரஹமாதிகளுடைய அபரதவமும, ஸாவேஶவரனுடை பரதவமும சொனஞா, இபபாடடில அவாகள தாஙகள இவனைபபறறி லபதஸ்வருபராயிருக படியை அருளிசசெயகிருா பரஹமாதிகளுககும உதபாதகனுய அவாகளுககு ரக்ஷகனுன ஸாவே வரன அவாகள தாஙகளும காலிடமாடடாத பூமியிலே வநது அவதரிககைககு ஹேதுவென? ணில,—'அவனதான அருளிசசெயது வைததததுவே ஹேது, "வரிததாணாயஸாயமநா

ஒனபதாமபாடடு வலததனா இதயாதி கீழ எனறது - கீழபபாடடுககுககீழ இரணடுபாட மெனறபடி இபபாடடுககு ஆத்தவயாதுகுணமாக ஸஙகதிதவயமாதல, யதவா, ஏகஸஙகதிய பரஹமாதிகளுக்கும இதயாதி - கீழவாகயவிவரணமாய, அவாகள லபதஸவருபாா யிருககிறபடியை அவதாரததுககு ஹேதுவையும அருளிசசெயகிருாதல இநத யோஜனையில, 'பரஹமாதிகளுககு எனறதுககுக் கீழே, 'ஆனுல' எனறு கூடடிககொளவது அருளிசசெயது வைததததுதான எ எனன, வரிததாணாய இதயாதி "வரிததாணாய ஸாயமநாஂ விநாஶாய சூதுஷ்குதாஂ । யதேஶஸஂஸ்தாபநாய்தாய ஸஂமவாமி யுகேயுகெ" இதி கீதாஸு சதுாத 'ஸாயமநாஂ வரிததாணாய', 'யதேஶஸஂஸ்தாபநாய்தாய' எனற பததவயததுக்கும ஆத

(பரித்ராணாய ஸாதூநாம்) என்றுனிறே ஆம்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே தவரை பிறக்கைக்காகவும் ருசிஜநகனுகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன, அதின்பலமாய வருமதிறே துஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாஶம்' என்று அருளிச்செய்தத்துவே ஹேது வென்கிறார்

[வலத்தனன திரிபுரமெரித்தவன] கீழ்ப்பாட்டுக்குச் சீழ்ரணடே பாட்டாலுஞ் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் தரிபுரதஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநியான ருத்ரன திருமேனியில வல வருகைப்பற்றி லபதஸவரூபனாயிருக்கும் "வஷெஶ்காஷம ஜ ரூஜாநு ஷக்ஷிணம் வாஶ்வஜாஶீதாநு" (பஶ்யைகாதஶமேருத்ராந தக்ஷிணமபார்ஶவமாஶ்ரிதாந) என்கிறபடியே [இடம்பெறத் துந்தித்தலத்து எழுதிசைமுகன படைத்த நலவுலகமும் தானும்] எழுச்சியை யுடைய திசைமுகன படைத்த லோகமும் தானும அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும், "ஷஹாணஶீஶம் கஷொஸநஷ்வம்" (ப்ரஹ்மாணமீஶம கமலாஸநஸ்தம்) என்கிறபடியே இவை இவர்களுடைய ஸாவபரகாரரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம எழுச்சியாவது சதுர்த்தஶ புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனன அளவுடைமை ஈஶ்வரன விரும்பிவந்து அவதரிக்கையாலே "நல்லுலகம்" என்கிறது *"ஏறுளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறுளும தனியுடம்பன" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து வைத்தால, அந்தஃபுரத்திலுள்ளாவர்களென்று அவர்களிருப்பிடத்தில இவர்களுக்கு நலியவொண்ணுத படி கூறுக்க கொடுத்துவைக்கும் ஸாவாபாஶ்ரயமாயிறே திருமேனிதான இருப்பது [இடம்பெற] ஸவிகாஸமாயிருக்கும் ருத்ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனுய சதுர்த்தஶபுவந ஸ்ரஷ்

ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி அதாவது - முன்பே ருசியுடையார்க்கு தவரைப்பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்னுமது - 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் தன்னுடைய ஆஶ்ரயணத்தில ருசியில்லாதார்க்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்கிற இது - 'யஜ்ஞஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய' என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் "விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறதே யென்ன, அது ஆநுஷங்கிகம் என்கிறார் அதின்பலமாய் இத்யாதி "விநாஶாயச" என்ற சகாரம் - அவாந்தரத்திலே அந்வயமாவது-அபார்த்தம் "ஜநாஷாஷிகூஷ்மூஷ்கூதாம் விநாஶ:" என்றிறே ஶாஷ்யத்திலே ஶாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது ஆக, ருசிஜநநமும் தவரஜநநமும் தருஷ்டிசித்தாபஹாரி ஸவஸௌலத்தாய பாரதாஶ்ய மின்றியிலே கூடாமையாலே அவற்றுக்கே பரார்த்யம் துஷ்க்ருத்விநாஶம ஸங்கலபமாத்ரத்தாலே செய்யலாமாகையாலே இது அபார்த்த மென்றபடி

பாஹமார்த்யபார்த்தவம் கீழே சொல்லிற்றே யென்ன, கீழ்ப்பாட்டுக்கு இத்யாதி சொன்ன அர்த்தமாவது - இருவர்களுடைய அபார்த்தவம் அப்படியிருக்குமோவென்ன, வஷெஶ்காஷம இத்யாதி "ஆஷஶெவ தயாஷித்ராநாஜோஷ்ம் ஸரோஶீதாநு" இத்யுத்தரார்த்தம் இதம் மோக்ஷார்த்தமே 'திரிபுரமெரித்தவன்' என்றது - ருத்ராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உந்தித்தலத்து என்றது- உந்தித்தலத்தன என்றபடி எழுச்சி - ஸம்ருத்தி கீதாஸவேகாதஶே, "வஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவதேவதேஹே ஸவாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த்மருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்" ஸர்வஶப்தஃ ப்ரத்யேகமந்வேதவ்ய: கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணம் தத்ஸ்தம் ஈஶம் கமலாஸநஸ்தம் ஈஶம் ஸர்வவிஶேஷணம் வா கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணம் வ்யதிரிக்த:

அளவுடைமை ஐஶ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதிகியமவா 'இடம்பெற' என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்-ஏறுளுமஇத்யாதி வசநத்தையாளுகிற ருத்ரனும், சதுர்முகனும், பிராட்டியும் கூறிட்டு வயவஸ்திதமாக ஆளுகிற அதவிதீயமான திருமேனியை யுடையவன இதி ஶபதார்த்த: இவர்களுக்குக் கூறுக்ககொடுப்பானென்? என்ன, ஸர்வாபாஶ்ரயம் இத்யாதி பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் பாதீகோபாத்தம் - இடம்பெற இத்யாதி எழுச்சியையுடைய' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - நிர்வாஹகத்வம் இத்யாதி உக்தியென்றிறே - நாபிக்குப் போ

---

* திருவாய்மொழி ச அ க

டாவான சதுர்முகன தானுண்டாக்கின னன்றன லோகமும தானும திருநாபிகமலத்தைப்பற்றி ல ஸ்வரூபனுமிருக்கும 'உந்தி' என்றும, 'துந்தி' என்றும திருநாபிக்குப் பேர [இடம்பெ துந்தி] இடம்பெற, அத்து, உந்தித்தலம, என்றய பதம, அதில, "அத்து" எனகிற பதம ச யைச்சொல்லாய பொருளின்றியேபோய, "இடம்பெற உந்தித்தலம" எனகிறது "பூதல எனனுமாபோலே [திசைமுகனபடைத்த நலலுலகமும தானும உந்தித்தலத்தனன] - ஸதாந பரஜை தாயமுலையை அகலில நாக்கு ஒடமோபோலே, திருநாபிகமலததை விடில தனஸதை இலலையாமபடி இருக்கை இப்படி பினனை ஸாவகாலமும இவாகளிருப்பாாகளோ? எனனில, ஆபததுக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழவாாச எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவாகள ஸாமந்தாக்குப புறமபே நாடுகள கூ வுண்டாகிலும மாளிகைக்குளளே செமபாலே நாழியரிசியைக தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்தி பர்களிறே, அப்படியே இவாகளும திருமேனியில பண்ணிவைக்கும பராபதி விடாாகளிறே கலகங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குளளே குடிவாங்கியிருந்து, காலமதெளிந்தவாறே புறமபே பு படடாலும 'இவ்விடம இன்னாபறறு, இவ்விடம இன்னாபறறு'என்று பின்னும பராபதி சொல வைக்குமாபோலே [பின்னும] - பரஹமாதிகளுக்குத தன திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுச மேலே [தன்னுலகத்திலகத்தனன] தானுண்டாக்கின பரஹமாவாலே உண்டான லோக களிலே வந்து அவதரிக்கும பரஹமருத்ராகளும தன திருமேனியில ஏகதேசத்தைப பற்றி லட ஸ்வரூபராமபடியிருக்கிறவன அவர்களுங்கூடக் காலிட அருவருக்கிற ஸமஸாரத்திலே வந்து அ தரிக்கைக்கு ஹேதுவேன? எனனில,—[புலப்பட] காணவாராயென்றென்று கண்ணும வாய துவாந்திருக்குமவர்களுக்குத தனஸங்கலபத்தாலே ஸமவிதானம பண்ணவொண்ணாதே அவாக சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகவேணு மென்று என? ஸங்கலபத்தாலே ஸமவிதானம ப ணினால் என்செய்யும? எனனில,—*" மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில தொழுமபாயா

ஆகையால இடம்பெற உந்தியென்றிறே சொலல அபேக்ஷிதனன, உந்தியேன்றும இத்யாதி "துந்தி" எ றும சொல்லலாமென்று கருத்து இவ்விடத்திலும 'உந்தி' என்று பதமாகவுமா மெனகிறாா - இடம்பெற துந்தி இத்யாதி எனகிற தெனனுமளவும 'அத்து' ஐ..... சகாரமெளவ: என்றபி படிம என யதபேதமாய சாரியைச்சொல் - நிராததகபதம ப்ரபததுக்கு பரயோஜனம - பூதலம இத்யாதி தலமெ கிறது என்று மோக்ஷம 'உந்தித்தலத்தனன' என்று நிருபகமாகச சொன்னதுக்கு பாவம - ஸதநந்தய இத்யா நாக்த ஒடமோபோலே - நாக்கு உலருமாபோலே ஆழவாாகள அருளிச்செய்த மாதாமனறிக்கே தாங்கள தங்களுக்கு இததைப பெருமையாக நினைத்திருப்பாரென்று ஹாவாாததம ஸாமந்தர்க்கு இத்யாதி செம்பு நாமராழி செம்பாலே நாழியரிசியை - செமபுநாழியாலே நாழியரிசியை வ... யாக - பரைமாமா அவாகள ஒருகால இருந்தபோதும அவாகளிடம எனனுமதுக்கு தருஷ்டாநதம - ஒருகலகங்களிலேயி யாதி அடையவளைந்தான் எழாமபராகாரம பற்று - இடம, ஸததல மெனறபடி இதே, 'திசைமுகன படைத்த' என்றுவைத்து, 'தன்னுலகம' எனகை வயாஹததமனறோ? எனன, நானுண்டாக்கின இத்யா அதாவது - தானுண்டாக்கின பரஹமாவாலே உண்டாக்கப்பட்ட தாகையாலே தனனதெனலா மென்றபட அருவருக்கிற - ஹேயமாக நினைக்கிற ஹேதுஏன? என்னில்!- பரயோஜனமென் னெனனில காணவாரா இத்யாதி - உனவடிவழகைக் காணுமபடி வரவேணுமெனறெனறு பலகாலும பாாததுக்கூப்பிட்டு, பாாககி கணணும கூப்பிடுகிற வாயும பசையற உலாநது என்றபடி விஷயமாகவேணுமென்று - சக்ஷுராவிஷயதவ பரயோஜநதயா ஹேதுவென்றபடி ஸங்கலபத்தாலே ஸமவிதானமபண்ணுகை - குணவிஷ்காராதிகளாலே ஸமவிதானம பண்ணுகை மழுங்காத இத்யாதி - அமோகமான ஸங்கலபரூபஜ்ஞானமே பரிகாமாக விஸத்ரு மான லோகத்திலே உனக்கு மோக்ஷபூதராானாக்கு உபகரித்தால, ஆர்த்தரக்ஷணம பண்ணுகைக்கு மடுவினக்க யிலே தவரித்து வந்தாயெனகிற உனனுடைய அதயுஜ்ஜவலமான தேஜஸஸு திரஸகருதமாகாதோ? என்றபடி

* திருவாய்மொழி ௬-க ௯

களிததா வுனசுடாசசோதி மறையும '' எனபாகள இதுதனககுததான அடியேன? எனனில,—[தானே]-''ஆத்தாயயா''(ஆதமமாயயா), ஆதமேசசயா ஒருகாமம பரேரிககவனறு,இசசையாலே [சொலபடுகில இவைபினனும வயிறறுள] அவன இபபடி அவதரிததுபபணணும ரகூஷணஙகளில ஏகதேசம சொலலிற சொலலுமததனை, எலலாரு சொலலித தலைககட்டபபோகாது சொலபடுகில உளளேயுளளேயா மிததனை அனறியே, தனனுலே ஸருஷடரான பரஹமாதிகளாலே ஸருஷடரானவாகளுககு 'எனமகன' எனறு அபிமாநிககலாமபடி வநதுபிறநது, ''உனககு ராஜயததைத தநதேன, அதுதனனை வாஙகினேன, போ'' எனறும, கையிலே கோலைககொடுதது ''பசுககளின பினனே போ'' எனறுஞ சொலலலாமபடி எளியனுயிருககிற தான, இவாகளுககு ஓா ஆபதது வந தால இவாகளை வயிறறிலேவைதது நோககுமபடியைச சொலலிறறுகவுமாம 'இபபடி இதுவே அர்ததமெனனுமிடம நீா அருளிசசெயதபோது தெரிநது, அலலாதபோது எஙகளுககுத தெரியாதபடி இராநினறதீ!'எனன,—[இவை!அவனதுயககே] ''ஆத்தாயாதிராதுயா'' (மமமாயாதுரதயயா) எனகிறபடியே அவனதானே பரகருதியாகிற விலஙகையிடட பாகயஹீநரானவாகள தனபதகள் அணுசாதபடி பணணி, அவாகள அகலபபுககால அவனதான அநுமதிதாநம பணணி, உஙகள பககல அவன உதாஸீநனு யிருககையாலே தெரியாதொழிகிறது எனகிறுா துயககு ஸமமயம

—•••—

பத்தாம் பாட்டு.

துயககறுமதியிலநலஞானததுள அமரரைததுயககும
மயக்குடைமாயைகள வானிலுமபெரியனவலலன
புயறகருநிறததனன பெருநிலஙகடநதநலலடிபபோது
அயாபபிலனலறறுவன தழுவுவனவணஙகுவனமர்நதே

இதுதனக்கு - அவதாரததுககு இது காரணபரமம, 'புகபபட' எனறு பரயோஜநஞ சொலலுகையாலே அடியேன்னென் னில் எனறதுககுக கருதது - காமததாலேயோ வெனறபடி 'புகில' எனற யதிமபதாாததம- அவன் இபபடி இதயாதி இவை' எனறு - ரகூஷணபாகாரஙகளைச சொலலுகிறதாதல, பாஸதுத லோகஸததைரயாய, தமாதாதிகளைச சொலலுகிறதாதல வயிறறுள - உளளேயுளளேயாம, வாசாமகோசா மெனறபடி தவிதீயாாததததில, வயிறறுள - வயிறறுககுளளே வைததுககொணடாறபோலே அநத தசையிலும ரகூிககு மெனறபடி பாதயயோஜனையில, ரகூணஙகள - பூாவவாகயதாதபாயலிததஙகள தவிதீயயோஜனையில அாததஙகள - ''உலகததிலகததனன'' எனற பதோபஸததாபிதஙகள இவை அவன் துயக்கே - அருளிசசெயத போது தெரிநது, அலலாதபோது தெரியாமையுமான இவை அவனுணடாககின ஸமமயம அவன பாமிபபிக்கும்படி யென்றபடி இவ்விடததிலே ''ஸம்மோஹிதா ஸர்வஜநா: ... ...'' இதயாதயநுஸநதேயம அநுமதிதாநம்பண்ணி - இருககும இதி சேஷ: 'உஙகளபககல'எனகிறதுககுமுனனே'அபபடியே' இதி சேஷ: துயககெனறு - மனநதிரிவுககுப பேர அது - ஸமமயமும, விபாயயமும இஙகே பாகாரணுற குணமாக ஸமமயம விவகூிதமெனகிறுா - துயக்குஸம்மய மெனறு திரிபுரமெரிததவனிடமபெற வலததனன, எழுதிசைமுகனபடைதத நலலுலகமுநதானு மிடமபெற வுநதிததலததனன, பினனும தனனுலகத்திற புலபபடததானேயகததனன, இவை பினனும சொலபடுகில வயிறறுள, இவை அவனதுயக்கே இதயநவய: இடம்பெற-அஸஙகுசிதமாக

ஆ.—(துயக்கறு.) நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராய் ஸம்யக்ஜ்ஞாநிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குக்கூட அறியவரிதாயிருந்த திவ்யாவதாரந் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஸ்சர்யங்களை செய்தருள வல்லனாய், காளமேகநிஹமான திவ்யரூபத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடை திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலு அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனாகாதேயென்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வஹாவத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜலஸ்தல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார்தலையிலும்பொருந்தவதாய்த் தனக்கும் அயத்நலப்தமாய் நிரதிஸயபோக்யமான திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதி யென்று தொடங்கி]-நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞாவான்களான தேவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின திவ்யாவதாரங்களாகிற மஹாஸ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். [புயற்கருநிறத்தனன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே கறுத்த நிறத்தை யுடையான். [அமர்ந்தே] - அநந்யப்ரயோஜநனாய்; 'மநோவாக்காயங்களாலே அநுஸவிக்கப் பெற்றேன்' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்யாதமான ப்ராமகத்வம் கிடக்க, அவனழகையே அநுபவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு - (ஸம்ஸயவிபர்யயமில்லாமையாலே) கலக்கமற்ற, மதியில் - நெஞ்சிலே பிறந்த, நல்ஞானத்துள் - நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான, அமரரை - தேவர்களையும், துயக்கும்- கலங்கப்பண்ணும், மயக்கு - ப்ராமகத்வஸக்தியை, உடை - உடைய, மாயைகள் - ஆஸ்சர்யமான ஆகாரங்கள், வானிலும் - (எல்லையில்லாத) ஆகாஸத்திலும், பெரியனவல்லன் - அதிஸயிக்கப் பண்ணவல்லனாய், (அதனில்), புயல் - காளமேகம்போலே, கருநிறத்தனன் - கருகின நிறத்தை யுடையனானவனுடைய, பெருநிலம் - பூமிப்பரப்பை, கடந்த-அநாயாஸேந அளந்த, நல்-விலக்ஷணமான, அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளை, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் பற்றற்று) அமர்ந்து, அயர்ப்பிலன் - மறப்பில்லாதவனாய், அலற்றுவன் - (அக்ரமமாக குணங்களை) வாயாலே சொல்லுவன்; தழுவுவன் - (அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸம்ஸ்லேஷிப்பன்; வணங்குவன்-(தலையாலே) வணங்குவன்: இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பேனென்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் விமுகர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டின வழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுஸவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறு என்றுதொடங்கி]-துயக்கறு மதியுண்டு - ஸம்ஸய விபர்யயரஹிதமான அந்தஃகரணம். அத்தையுடையராகையாலே யதாஜ்ஞாநத்தையுடைய தேவர்களை மதிகெடுக்கும்படி தெரியாதகுணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஆஸ்சர்யமான அவதாரங்களுக்குளெல்லையின்றிக்கேயிருக்கை. முற்பட, 'தங்கள்விரோதிகளைப்போக்குகைக்காக வந்தவதரிக்கவேணும்' என்றுஸரணம்புகுவர்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே 'நம்மிலுந் தாழ்ந்தானொருவன்' என்று காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்த்ரன் வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அமரர்களென்று நித்யஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிஹாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டக் கண்ட நாம் அநுபவிப்போமென்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறார். [புயற்கருநிறத்தனன்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பெருநிலங்கடந்த]-

பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்த. [நல்லடிப்போது] - குணகுணநிரூபணம்பண்ணாத பரமபோக்யமான திருவடிகள். [அயர்ப்பிலன்] - மோஹித்துக்கிடக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - ப்ரஹர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். [தழுவுவன்] - கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய் விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றேனென்றுஞ் சொல்லுவர்.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டினவழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே நம்விடாய்கெடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதியில்] - துயக்கற்ற மதியையுடைய. ஸம்ஶயவிபர்யயரஹிதமான மதியையுடையராகையாலே, [நன்ஞானத்துளமரர்] - உள் - மனமும் இடமும் மேலும். இங்கு, மேலான அமர ரென்றபடி. நன்றான ஞானத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. [துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்] - துயக்கு - மனந்திரிவு. அறிவுகேடும்படி தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். [வானிலும் பெரியனவல்லன்] - ஆகாஶத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. ‘அமரர்’ என்கிறது - இந்த்ராதிகளை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, ‘நங்கார்யம் நம்மாற் செய்யப்போகாது; அவனே நங்கார்யத்துக்குக் கடவன்’ என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; தங்களிருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய், நரகவதம்பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போரா நிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அன்றிக்கே, ‘நன்ஞானத்துளமரர்’ என்கிறது - நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதிகனான பெரியதிருவடியும், ‘தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ’ என்றாற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே. அவனுடைய ஆஶ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடீர், அவனநுக்ரஹத்தாலே காட்

---

*பத்தாம்பாட்டு - **துயக்கு** இத்யாதி. கீழெல்லாம் பரோபதேஶம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக் கடவேனென்று சொல்லுகிறது, அவர்கள் திருந்தாமையாலே. இதுக்கு ஹேது - அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிறாரென்கிறார் - **அவன்விமுகர்பக்கல்** இத்யாதி. **அவன்காட்டினவழியே** - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.*

மதி** - அந்தஃகரணம்; தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். துயக்கறுமதியி லென்றது - ஹேதுகர்ப்ப விஶேஷணமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - **ஸம்ஶய** இத்யாதி. **மேலான அமரர்** - மநுஷ்யரிற்காட்டில் மேலான அமரர். ‘துயக்கும், மயக்குடை’ என்கிற புநருக்திக்கு அர்த்தம் - **அறிவுகேடும்படி** இத்யாதி. துயக்கு உண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடே கூடின அவதாரங்களென்றபடி. ‘வானிலும்பெரியன’ என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - **ஆகாஶத்தை** இத்யாதி. **அறிவுகேடு** - ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். **தெரியாமை** - ஜ்ஞாநாபாவம். மயக்கத்தைப்பண்ணுகையாலே, மயக்குஎன்று - குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது. ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை ‘நன்ஞானத்தமரர்’ என்னலாமோ? என்ன, **ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்** இத்யாதி. **அப்போது** - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது. அப்படி எதிரிட்டவிடமுண்டோ? என்ன, **தங்களிருப்பிடமும்** இத்யாதி. **பூண்டை** - பாரிஜாதத்தை. **உள்ளமரர்** - மேலான அமரர்; நித்யஸூரிக ளென்றபடி. **சிவியார்** - கைவர்த்தர்; தண்டிகைமுதலானவை சுமப்பா ரென்றபடி. ‘சொன்னானிறே’ என்ற அநந்தரம், ‘அத்தைச்சொல்லுகிற தென்னுதல்’ என்று வாக்யஶேஷம். அவிஸ்மரணார்த்தம் உக்தார்த்தாநுவாதம் - **அவனுடைய** இத்யாதி. “பெருநிலம்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - **அவனநுக்ரஹ

டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நா மேன்கிறார்; [புயற்கருநிறத்தனன்] - வர்ஷுக வலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [பெருநிலம் இத்யாதி] - "மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "இவற்றாலே யநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்" என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [பெருநிலங்கடந்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிறவிடத்தில், வஸிஷ்டசண்டாலவிபாகமற எல்லார் தலையிலு மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். இவர்கள் நன்மை தீமை பாராதே, தன்னுடைய சுத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினான். [நல்லடிப்போது] - *"படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியிறே இருப்பது, "கதாபுநஃ" (கதாபுநஃ) என்று ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்குமதிறே. செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [அயர்ப்பிலன்] மறக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். [தழுவுவன்] "ஸாகாடம்பரிஷஸ்வஜே" (ஸாகாடம்பரிஷஸ்வஜே) என்னுமாபோலே, கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் இப்படி செய்யக் கடவேன். (க0

பதினோராம் பாட்டு.

அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன் தன்னை
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள்
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுள்ளிவைபத்தும்வல்லார்
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறையே.

ஆ.—(அமரர்கள்.) ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யே அவதீர்ணனாய், தேவாதிஸகலஜநங்களுக்கும் தாஸ்யாவஹமான அம்ருதமதநாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களை யுடையனு

இத்யாதி. "அயர்ப்பிலன்" இத்யாதியை - வர்த்தமாநார்த்தத்திலும் பவிஷ்யதர்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். 'பெரு' இத்யாதிக்கு பாவிதம் - வஸிஷ்ட்ட இத்யாதி நன்மைக்கு அர்த்தம் - இவர்கள் இத்யாதி. 'தன்னுடையஶுத்தியே' என்கிறவிடத்தில் - கங்காப்ரவாஹாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்வேந த்ரஷ்டவ்யங்கள். 'போது' என்றதுக்கு பாவம் - படிக்களவாக இத்யாதி. நிருபாதிபந்துவான நீ பூமிக்கு அந்யாபிமாநம் வந்ததொருநாளிலே பூமிக்களவாம்படி நிமிர்த்தளந்துகொண்ட உன்னுடை திருவடித்தாமரையை என்தலைக்கு அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதம் கதா இத்யாதி. "கதாபுநஶ்ஶங்க" இத்யாதி, ஸ்தோத்ரே. "கதாபுநஶ்ஶங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜாரவிந்தாங்குஶ வஜ்ரலாஞ்சநம்" என்றதுக்குப் பாவம் - செவ்விப்பூ இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶே அஷ்டாதஶே, "தோர்ப்யாமாதாய பாஹுப்யாம் ஆலிங்க்ய ஹ்ருஷ்டரோமா வாஷ்பாகுலா க்ஷணோ நிரீக்ஷ்ய ஸாகாடம்பரிஷஸ்வஜே". துயக்கற மதியை யுடையராகையாலே நன்ஞானத்தராயுள்ளான. அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய் வானிலும்பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனானவனுடைய பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன், வணங்குவன் இத்யந்வயஃ. அமரரைத்துயக்கும் மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியனவல்லன் - தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய ஆஶ்சர்யாவதாரங்களை எல்லையில்லாத ஆகாஶத்திலும் அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லன் இதி ஶப்தார்த்தஃ. மயக்குடை - ப்ராமகத்வ ஶக்தியை யுடைய வென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (க0

---

*. திருவாய்மொழி-க-உ-உ.

யிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்திரூபமாய் நிரதிஶயரஸரூபமாயிருந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் திருவடிகளிற்கொண்டுபோகப் பற்றாமை, மூன்றுறத் திருவடிகளிலே கொண்டுபோய், அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தபின்னை ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் அறிவார் மூன்றுற அயர்வறுமமரர்கள்வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிகல விச்சேதத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அமரர்களென்று தொடங்கி] - தேவஜாதி அநுபவித்து வாழ அஹிக்ஷுஹிதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்ந்திருந்துள்ள பொழிலின் வளர்த்தியுடைய திருக்குருகூர்ச் சடகோபனுடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் ரஸகநமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொக்க உயர்த்தியைப்போய்ப்பெற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்தவ ரென்கிறார்.

அமரர்கள் - சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுதெழ - ("தொழுதெழு" என்ற தம்மைப்போலே) கையும் அஞ்சலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும்படி, அலைகடல் - அலைகிற கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - (க்ஷுஹிதமாம்படி) கடைந்த அக்ஷோப்யஸ்வபாவனைப்பற்ற, அமர் - பொருந்தின, பொழில்வளம் - பொழிலினழகையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குக்கடவ, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், (வாசிகைங்கர்யமாகையாலே), சுவை - ஶப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர் - பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றினுள் - ஆயிரமான அவற்றினுள், இவைபத்தும் - (திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலேயிருக்கிற) இவைபத்தையும், வல்லார் - (அப்யஸிக்க)வல்லார், உயர்வில் - உயர்த்தியில், அமரரோடுசென்று - அமரரோடொக்கச் சென்று, தம்பிறவி - தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறையறுவர் - சிக்கென்ற சிறை அறுவர். இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிலடிநான்கும் ஒத்திருக்கையாலே கலித்துறை. "நேரசைபதினாறே நிரையசைபதினேழே" என்று அடியெழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது - கட்டளைக்கலித்துறையல்லாமையால்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள்வரிசையைப் பெற்றுப் பின்பு ஸம்ஸாரநிகலத்தை அறப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[அமரர்கள் தொழுதெழ] - கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அழகுக்குத்தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. "ததஃ ப்ராஞ்ஜலயஸ்ஸர்வே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டாஃ ஸுரர்ஷயஃ। தாஷ்டுவுஃ வாக்பிரக்ர்யாபிஶ் ஶரண்யம் ஶரணார்த்திநஃ॥".'தொழுதெழு' என்கிற தம்பாசுரமாயிற்று என்கிறார். [அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை] - ஒருகடல் நின்று ஒருகடலைக் கடையுமாபோலே அதிக்ஷுஹிதமாகக் கடலைக் கடைந்தபடி. [அமர்பொழில் இத்யாதி] - சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று இவைதான். வாசிகமான அடிமையிறே. பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற் செய்யலாவதில்லையே. "தத்விப்ராஸோ விபந்யவஃ" நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - இவ்வாசிகமான அடிமை முறையென்று - கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டாதபடி ரஸகநமாயிற்று இவ்வாயிரமும். [அவற்றினுளிவைபத்தும்] - அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதிஶயம் இருப்பது.

[அமரரோடு உயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவிபஞ்சிறையே] - சிறைபிலேபிருந்த ராஜகுரன்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நித்ஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரவஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈஶ்வரன் ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸூக்ஷ்மஶரீர வியோகம்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, **பின்**னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்களென்கிறார்.

[அமரர்கள்தொழுதெழ] - கவிழ்ந்து 'உப்புச்சாறுகிளருவது எப்போதோ?' என்றுகிடக்கிற தேவஜாதியானது எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளுந் தோள்மாலையுமாய் ஒருகடல் ஒருகடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. [தொழுதெழ] - குணங்களுக்குத் தோற்று "தொழுதெழு" என்கிற தம்பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்ற அவர்களுக்கு மென்கிறார். [அமர்பொழில்] - சேர்ந்த பொழில். [வளங்குருகூர்] - வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடைத்தான திருநகரி. [சடகோபன்குற்றேவல்கள்] - இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசிகமான அடிமைசெய்தபடியாயிற்று இதுதான். பூர்ணவிஷயத்தில் வாசிகமான வ்ருத்திக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லையே; "**தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:**" (தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தான் இருப்பது. இத்தால் - வாசிகமான அடிமை "முறை" என்று கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டாவென்றபடி. [அவற்றினுளிவைபத்தும்]-*"விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட" என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உச்ச்ராயத்தை யுடையராய், தங்களுடைய ஜந்ம

*நிகமம் - **அமரர்கள்** இத்யாதி. 'அமரரோடுயர்வில்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - **இத்திருவாய்மொழியை** இத்யாதி. **அறவைச்சிறை** - தயநீயமான சிறை, து:கைகரூபமான சிறை யென்றுமாம்.*

*அம்ருதப்ராஶநாம்மரணராஹித்யார்த்திகள் அமரர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் **கவிழ்ந்து** இத்யாதி. இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகாரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபிநிவேஶமும், இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிஶயமும் சொல்லுகிறது. **உப்புச்சாறு** - அம்ருதம். **கிளருவது** - உத்பந்நமாவது. **எழுத்துவாங்குகையாவது** "வக்ஷ்யாமி ஜீவிதே உரோவிந்யஸ்தகஷ்ம் । தஸ்யாஹம் ஹாணென்னேவ தாஸ்யே தத்த்வ தவிஷ்யம்॥" என்றதில் "உரோவிந்யஸ்தகஷ்ம்" என்கிற தாஸ்யம். அதாவது ஸ்வாமிபேரை மார்விலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. **தோளுந் தோள்மாலையு** மென்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். 'அலைகடல்' என்றதாலே - அக்ஷோப்தகருணாம்புதி ஸூசிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - **ஒருகடல்** இத்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ 'தொழுதெழு' என்னக்கூடுவது, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குக் கூடுமோ? என்ன, **குணங்களுக்கு** இத்யாதி. **குற்றேவல்** - குறுகின ஏவல், அந்தரங்க கைங்கர்யம். இத்திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - **இத்திருநகரிக்கு** இத்யாதி. வாசிகமாத்ரம் போருமோ? என்ன, **பூர்ண** இத்யாதி. உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் - தத்விப்ராஸஇத்யாதி. தத்வை விப்ராஸ: - மேதாவிந: ஸ்தவந்தஸ்ஸர்வஜ்ஞா இத்யர்த்த: விபந்யவ: ஸ்தோதார: வப ஸ்தோத்ரகர்மணி வாசிகமேவ தேஷாம் கைங்கர்யம் காயந்தி த்வா காயத்ரிண:. இதினுடைய போக்யதையே இழியப்பண்ணு மென்றபடி. போக்யத்திலும் போக்யாம்ஶமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - **விண்ணவர்** இத்யாதி. தேவர்கள் அம்ருதத்தை புஜிக்க அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதில்நின்றும் வந்துதோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை புஜித்த என்*

* பெரியதிருமொழி, சு - க - உ.

மாகிற விலங்கு அறப்பெறுவர்கள். இப்பத்தைக் கற்றபோதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒரு வனாக நினைப்பிடும், ஶரீர விஶ்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகு மித்தனை; ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியைவைத்து, பின்னை விலங்குவெட்டிவிடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராம்படியான தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரநிகலவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள்.(*அன்றியே,[அமரரோடு உயர்வில்சென்று]-ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. [அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே] - ஸூக்ஷ்மஶரீரவிதூநநம்பெறுவர்.) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" (த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி) என்று அருளிச்செய்த அதுவே பலமாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், ஸுலபனென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியநிலமல்ல வென்றார்; நாலாம்பாட்டில், அப்படிகள்தான் ஆஶ்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாஶ்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும்,ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார்; ஏழாம்பாட்டில், நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்பிக்கவொண்ணாது, கடுக ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனானவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொன்னார் நிகமத்தில். (கக)

ஸ்வாமியானவனே என்றபடி. அமரரோடு உயர்விற்சென்று - உயர்வில்வந்தால், அமரரோடொத்த உச்ச்ராயத்தையுடையராய். சிறைக்கு அழகாவது - 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே க்ரூரமாயிருக்கை. பிறவியற்று அமரரோயர்விற்சென்று என்னவேண்டாவோ ? என்ன, இப்பத்தைக்கற்ற இத்யாதி. ஶரீரவிஶ்லேஷத்தை உடனே பிறப்பிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, ராஜா இத்யாதி. இவன்பக்கல் ஆதரத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய அநர்த்தகரத்வத்தாலும் நினைப்பிடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. தரம் - வரிசை. அவதாரஸௌலப்ய ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஸ்ரீ கீதையிற் சொன்னதுவே பலம் என்கிறார் - த்யக்த்வேதி. தேஹம் த்யக்த்வா மாமேதி ஸுநஜந்மநைதீத்யந்வய:. ஸம்ஶ்லோக: ஸ்வேஶஸ்வவ்யவஹித:. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டில் இத்யாதி. அமரர்கள் தொழுதெழ இத்யாரப்ய, பத்தும்வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம்பிறவி யஞ்சிறை யறுவர் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:—ஸ்ரீமத்வ்யூஹஸ்த்வஹநி: ஸகலஜநஸமாஶ்ரயணே ஸ்வைரஹீநோ விபவ்யா ஸ்வந்தத்ஸ்வாந்தத்ருஷ்டே | ஆஶ்ரயணஸுகவிதத்வம் விபவந்தஸ்ய ஸௌலப்யம் காஷ்டாஶரணத்யந்தஸ்ய ஜீயே ||

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி:—ஸதாஸக்தாம்ஸ்ஸங்கல்பஸேநாநிகதமாநநசிவத்யாவதாராக ஸ்வேஷ்டதாஸஸ்ரத்தாதஸுமுஸ்த்யாஸ்வப்லவாந் ஸ்வநுதிகஶாஸ்| வ்யாதாஹிவ்யாதிவிஷ்ணாஸ் ஸ்வாமிநிவிதரணாஸ்ஸஸ்த்ரீகாமாஶ்ரயகுணாஸ் ஶவஸ்ய தேஹ: ஸ்வாஹுதாநாஸ் ப்ரஹிதஸ்வதேதயா நதஸஸமஸ்ஸ்ருதோஹ ||

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

ஈடு.—பரத்வத்தையும் ஸுஜநீயதையையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமானதன்மை யழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; "**அயமபர:காரக நியம:**" (அயமபர:காரக நியம:) என்னுமாபோலே, கீழ்ப் போந்த ரீதி யொழிய வேறொன்றாயிறே இருக்கிறது. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனா யிருப்பானொருவன், 'வீதராகரா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிற தொன்றா யிருந்தது தத்த்வபரமாக அடுக்கும்' என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமா யிருந்ததீ!' என்று கைவிட்டுப்போனானாம்; "**நிதித்யாஸிதவ்ய:**" (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்று விதிக்கிற பகவத்காம மென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே. "'அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது அநுபவிக்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்குமென்ற இது, இவருக்கு முனியேநான்முகனளவும் உள்ளது மாநஸாநுபவ மாகையாலே அத்தோடே சேரவிழுமிறே; அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறா ரென்கிற விடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும். திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்; அது ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை யழிந்து ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது. "**ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:**" (ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:) என்கிற விஷயத்தை அநுபவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் என்? என்னில்;-'ஆமத்திற் சோறு **பாயஸம்**' என்னுமத்தாலே நிதாநஜ்ஞரான பிஷக்கு

அஞ்சிறையமடநாரை ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி - **பரத்வத்தையும் இத்யாதி.** **தாமானதன்மை**- *புருஷபாவம்.* **ஆற்றாமை** - *விரஹக்லேசம். ரீதிபேதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அயமபர இத்யாதி.* **இது** *மஹாபாஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்த்ருகரணாதிரூபேண காரகம் அநேகவிதமிறே; அங்கே "அபர:காரக நியம:" என்று பூர்வகாரகநியமாபேக்ஷயா உத்தரகாரகநியமம் விலக்ஷணமென்று சொல்லிற்றிறே; அது போலே என்றபடி. ரீத்யந்தரமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் -* **முற்காலத்திலே இத்யாதி. விவக்ஷிதன்** - *வித்வான். தத்த்வபரமான இதிலே காமுகவாக்யமென்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடி யெது? என்ன,* **நிதித்யாஸிதவ்ய: இத்யாதி.** *ப்ருஹதாரண்யகே - மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே - "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:". "அரே அயமாத்மா ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ த்ரஷ்டவ்ய:" இதி ச்ருதய:. பக்தி ஸார்யமான உக்தியைக் காமுகவாக்ய ரூபேண சொன்னது - புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்குமதிலும் "காமிநீஷு விவாஹேஷு" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்குப் புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்ருசமான தம்முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பரிக்ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பர்க ளென்னுமத்தாலும். விஸ்தரஸங்கதி* - **அயர்ப்பிலன் இத்யாதி.** **ஆற்றாமையாலே** *சொல்லும் பாசுரமேது? என்ன,* **அயர்ப்பிலன் இத்யாதி** *என்னுதல்.* **அத்தோடே** - *பிள்ளான் பணித்த மாநஸாநுபவத்தோடே.* **இத்தோடே** - *இத்திருவாய்மொழியோடே.* **போரச்சேர்ந்திருக்கும்** - *மாநஸாநுபவ மாகையாலே மாநஸமாக* **அநுபவித்து** *பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து தத்அலாபத்தாலே தாமானதன்மை யழிந்து என்று* **அத்யாஹரித்து** *நிர்வஹிக்கவேண்டும்* **பிள்ளான்** *நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரு மென்றபடி. "தழுவவுன் வணங்குவன்" இத்யாதிக்கு வர்த்தமாநார்த்தங் கொள்ளுகிறதும் அமுக்யமிறே.* **போரச்சேர்ந்திருக்கு** *மென்றத்தைக் காட்டுகிறார்,* **திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி. துணுக்கென்று**-*திடுக்கிட்டு, பயப்பட்டு, கலங்கி என்றபடி. "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த: - பரேஷாம் சரணாகத: அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" பரேஷாம்-சத்ரூணாமபி. பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனாகவுமா மென்றபடி.* **அநுபவித்த இவர்க்கு**-*அநுபவித்து அநுபவவிசேஷத்தையாசைப்பட்டஇவர்க்கு.* **இழவு**-*விஸ்லேஷவ்யஸநம்.* **ஆமம்**-*அஜீர்த்தி.* **போநின்றன்**-

கள் ஸோஜந நிரோயம்பண்ணுமாபோலே, மேல்வரும் அநுபவங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடிபேர நின்றான்; மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே. அநந்தரம் கலங்கினார். ; மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார்; அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விஶ்லேஷத்தில் அகிஞ்சித்கரமாம்படியிறே அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்; "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" (தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருந்தவள்தானே வேண்யுத்க்ரதநாதிகளிலே ஒருப்பட்டாளிறே. "ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம்" (ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம்நதீம்) என்றும், "அஶோகஶோகாபநுத ஶோககோப ஹதசேதஸம்" (அஶோகஶோகாபநுத ஶோககோப ஹதசேதஸம்) என்றுமிறே அவர்கள் வார்த்தையும். பிராட்டிமார் தசை தான் உண்டாகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில்;—அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தாலும் அநந்யஶரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் தரித்தும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாதொழிகையாலும், ததேக போகராகையாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார்தசை யுண்டாகத் தட்டில்லை. ஆனால், பிராட்டிதானாகப் பேசுவானேன்? என்னில்;—தாமரை திருவடி

போனான். இவன் பிஷக்கோ? என்ன, **மருத்துவன்** இத்யாதி. ஆசார்யாதிரூபேண ஸம்ஸாரபிஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன். **அநந்தரம்**-போகின்ற அநந்தரம். **கலங்கினார்**-கலங்கிப் பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய்த் தூதுவிடுகிறார். "ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமான் யே ஸர்வஸந்த்யாஸிநோ நராஃ" என்றிருக்கவேண்டாவோ? ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் கலங்கலாமோ? என்ன, **மயர்வற** இத்யாதி. பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடைய ராகையாலே கலங்கினாரென்றபடி. பக்திமாத்ரமன்றிக்கே தத்வைலக்ஷண்யமும் கலங்கப் பண்ணுமென்கிறார் - **அவன்தான்** இத்யாதி. **அகிஞ்சித்கரமாகை** - "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்றிருக்கும்படி பண்ணாமை. இப்படி ஜ்ஞாநாதிகராய்க் கலங்கின பேருண்டோ? என்ன, தத்தஸ்ய இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா; "ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தநஃ। மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ் தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்". தத்ரைவ ஷஷ்டாவிம்ஶே "உத்பந்தநம் வா விஷபக்ஷணம் வா யாவத்விநாஶாய ஸுதீக்ஷ்ணஶஸ்த்ரம்। உத்பத்ஸ்யமாநைர்ஹிமவத்ஶ்ருங்கை: ... " 'தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்' என்றது-வேண்யுத்க்ரதநாநந்தரத்திலே யாகிலும், வேண்யுத்க்ரதநாத்பூர்வமும் இந்தநினைவு உண்டாகலாமாகையாலே விரோதமில்லை. கலங்கி, பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் _ **ஹம்ஸ** இத்யாதி. "க்ஷிப்ரம் ராமாய ஶம்ஸத்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவணஃ" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஆரண்ய காண்டே கோதாவரீம்ப்ரதி, ராவணநீதஸீதாவாக்யம். தத்ரைவ ஸீதாவியோக ஸந்தப்தோ ராமஃ - அஶோக இத்யாதி. "குரு மாம் ஸத்ருஶீம் க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்தர்ஶநேந நு" இத்யுத்தரார்த்தம். ஹம்ஸேத்யாதிக்கு - நதிக்குப் பக்ஷிகளைக்கொண்டு தேசாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஶக்தி யுண்டென்றிருக்கிறாளாயிற்று, கலக்கத்தாலே யென்று கருத்து. **அஶோகேத்யாதிக்கு** - ஒருவன் அஶோகனாயிருக்கைக்கு பலம், பிறர்ஶோகத்தைப் போக்குகை யென்றிறே தாமிருப்ப தென்று கருத்து. **பகவத்விஶ்லேஷ கார்யங்கள்** பிராட்டிமாருடைய தர்மமிறே. அது இவர்க்குக் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-**பிராட்டிமார் தசை** இத்யாதி. "அநந்யதைவதஃ" இத்யாதியாலே அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வமும், "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" "தவாஸ்மி தாஸ இதி" இத்யாதியாலே அநந்யஶரணத்வமும், "நைவ ஜீவேயம்" "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ" இத்யாதியாலே ததேக போகத்வமும், "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கஃ" "நவ ஸீதா" இத்யாதியாலே அந்வயத்தில் தரிப்பும் வ்யதிரேகத்திலே தரியாமையும், "அநந்யா ராகவேணாஹம்" இத்யாதியாலே ததேகநிர்வாஹ்யத்வமும் பிராட்டிக்குக் கண்டுகொள்வது. சேதநர்க்கும் இந்த குணஷட்கம் திருமந்த்ரத்திலே கண்டுகொள்வது. ஆனாலும், கிஞ்சித்ஸாத்ருஶ்யங்கொண்டு இப்படி சொல்லலாமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து ஸௌஸாத்ருஶ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் - **ஆனால்** இத்யாதி. பிராட்டி தானா

களுக்குப் போலியாயிருக்க, "வையங்கோண்ட தடந்தாமரை" என்று - தாமரையாகவே திரு வடிகளைப் பேசுகிறப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; முற்றுவமை யிருக்கிறபடி. ராஜ ருஷி, ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த் வத்தையழித்துப் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது. கூடுமிடம் - குறிஞ்சி; அதுக்கு பூதம்-ஆகாசம்; பிரியுமிடம் - பாலை; அதுக்கு பூதம் - தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தாநம்-மருதம்; அதுக்கு பூதம் - வாயு; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் - நெய்தல்; அதுக்கு பூதம் - ஜலம்; பிரிந்தார் இரங்குவது - நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே: பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கோய்கையிலே அந்யபரைக ளாக, நாயகனும் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுவர, ஏவுண்ட ம்ருகம் இவளை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத் தாலே இருவர்க்கும் ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, 'இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்' என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்தி லுள்ளார் "எம்மின்முன் னவனுக்கு மாய்வர்" என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லா மையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, 'இவை வார்த்தை சொல்ல

கப் பேசுகிறதென்றது - "கிளிமொழியா ளலற்றியசொல்" என்றத்தைப் பற்ற. வையம் இத்யாதி - பூமி யெல்லாம் அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. அங்குத்தான் எப்படி யென்ன, முற்றுவமை இதி. முற்றுவமை - ஸௌஸாத்ருஶ்யம்; பூர்ணோபமை யென்றபடி. புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோ? என்ன, ராஜருஷி இத்யாதி. 'விஶ்வாமித்ரனுக்கு' என்று கூட்டுவது. ஸ்த்ரீத் வம் ஸித்தமானாலன்றோ தத்விஶேஷமான பிராட்டிதசை கூடுவது? இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வதஶாப்ராப்தி ஹேதுவே து? என்ன, எதிர்த்தலை இத்யாதி. "ஸர்வவாஸோபேவோஸர ஸாகஷாக் ஸ்ம்ஸ்ம்ஷஉஷ்தே। ஸ்த்ரீயதி தாரகஸவம் ஜநஷுஷஸ்வஸுஸவு" "ஸாதிகவாதகவஶாஷிகவஸ்வஸாகஷ்ஸ ஸாதிவெஸாஜஸ்ணா:। ஷெஹேஷாஸக ஷெஷகவ ஶேஷகவ ஸ்ரீகவஷாயிநு:" என்னக்கட வதிறே. "வாஸுநாஷ்ய: ஷஷாவத்ராக்ஷ்ய: ஸாயதாஜவநவந। யாஸ்யிவோ ஷ்ஷஷ் வத்ஸா:ஸ்வஹாவஷநஸாயய:" என்று த்ரௌபதியினுடைய ப்ராக்ருதஶரீரம் அவஸ்த்தாந்தரத்தை யுண்டாக்கினால் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாய் அப்ராக்ருதமான வடிவழகு பண்ணச் சொல்லவேண்டா விறே இதிஹாஸ:. பெண்ணுடையுடுக்கும்படி - ஸ்த்ரீவஸ்த்ரதாரணம் பண்ணும்படி. அந்த:புரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூது விடுகைக்குப் பக்ஷிகளுண்டோ? என்ன, தமிழர் ஸமாதியாலே கூடுமென்கிறார் - கூடு மிடம் இத்யாதி. அத்தாவது - நாயகவிஶ்லேஷஜநித ஶோகாவிஷ்ட நாயிகாஸ்த்தாநம் ஸமுத்ரப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதியாலே, தானிருந்த இத்தேசத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறா ளென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதமாக "போக்கெல்லாம், பாலைபுணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி - யாக்கஞ்சேர்ந்தூடலணிமருதம், நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை யிரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பால் தொகை" இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸங்காத் ஸ்த்தலாந்தரங்களையும் நிரூபிக்கிறார் - கூடுமிடங்குறிஞ்சி இத்யாதியாலே, போக்கெல்லா மென்றது- புணர்ந்துடன் போக்கென்றும், தனிப்போக்கென்று முண்டாகையைப் பற்ற. "கொடுங்காற்சிலையர்" என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், "நானிலம் வாய்க்கொண்டு" என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன்போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடுசார்ந்த நிலம் - முல்லை. நாடுசார்ந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி. கடற் சார்வு-நெய்தல். நீரின்றி வேனில் தெறுநிலம் - பாலை. வேனில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல்-ப்ர ணயகலஹம். நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே என்றதுக்கு - 'கண்ணுற்கண்டவற்றை யெல்லாம்' என்றத்தோ டே அந்வயம். இவளுடைய விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்லேஷ பூர்வகமாயல்லது இராமையாலே ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ் ருத்தமானபடி யென்? என்ன, - காந்தர்வவிவாஹப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதானும் இத் யாதி. உத்யாநமென்றது - "புன்னையம்பொழில்சூழ்" என்றத்தைப்பற்ற. ஏவுண்ட-எய்யப்பட்ட. தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோ வென்ன, எம்மின்முன் இத்யாதி. ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே 'இவளுக்கு அவனுதவப்பெறு

மாட்டாது' என்னுமது அறியாதே. 'இவற்றுக்குப் பக்ஷபாத முண்டாயிருந்ததாகையாலே கடுகப் போய் நங்கார்யம் செய்யவற்று' என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றாசாக, ராவணமாயை யால் வரும் அதிஶங்கையு மில்லாமையாலே கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறாள்; ''சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்த பின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாற்போலே காணும், ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்துத் திர்யக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி'' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இனி, இவர்க்கு யாத் ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேர விடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷ ஞய்ப்போந்தவன் இவர்பக்கலிலே அப்ரதிஷேத முண்டாவதோரு அவகாஶம் பெற்று, அவன் மயர் வறமதிநலமருளபெற்ற இது. விஶ்லேஷமாவது - அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக் கட்டப்பெறாமை. தூதுவிடுகைக்குப் பற்றாசுதான் ஏது? என்னில்;- தன்மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மைபாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்ஶநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்த வளவிலே 'இதுவன்றோ இருந்தபடி' என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்ஶநம் பண்ணுமளவே யன்றிக்கே, தமக்கு அபராதஸஹத்வ மென்றொரு குணமுண்டு நிரூபகமா யிருப்பதொன்று; அத்தை யறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

முதற் பாட்டு.

அஞ்சிறையமடநாராய்! அளியத்தாய்நீயும்நின்
அஞ்சிறைய்சேவலுமாய் அவாவென்றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என்விடுதூதாய்ச்சென்றக்கால்
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?

ஆ.—எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்முன்னே ஸம்ஶ்லே ஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக் கண்டு, தான் வ்யஸநாதிஶயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், 'தன்வார்த்தைகளை அறியா' என்னுமிடத்தை விவேகிக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே தன்னோபாதி அளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக் குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில் சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்

கிறதில்லை' என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடா நிற்பர்கள். செய்யவற்று - செய்ய ஸமர்த்தம். பக்ஷபாத மேன் கிறது - சாடு, பக்ஷாப்யாம் கதநம். "பத்லு - கதௌ" இதிஹி தாது:. தன் ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். பற்றாசாக-அவலம்பநமாக. பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட் டால் அம்மையாதோ? என்ன, ராவணமாயை இத்யாதி. ரஸோக்தி - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. யாத்ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஶம் அருளிச்செய்கிறார் - இனி இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்வாபதேஶ ப்ரஸங்கத் திலே 'பிராட்டிதானும்' இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இச்சேதநன் "தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்" என்கிற படியே தூர்த்தரோடேகூட "பெய்தகாவு" என்கிற லீலாவிபூதியிலே அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்ற வளவிலே, ஸர்வேஶ்வரன் "தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தானுமாக "காட்டைநாடித்தேனுகனும்" என்கிறபடியே விரோதி நிரஸநார்த்தமாக லீலாவிபூதியிலே அவ தரித்து இவர்பக்கல் அத்வேஷமாகிற அவகாஶம் பெற்றவாறே அங்கீகரிக்கையென்று. பற்றாசு எது? என் கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அபராத ஸஹத்வமென்னப் பார்த்து, பிரிகைக்கு ஹேது அபராதமென்று விவ க்ஷித்து, அபராதமுண்டானால் முன்பு கலப்பானேன்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்-தன் மேன்மை யாலே இத்யாதி. மேன்மை - ஸ்வாதந்த்ர்யம். கலந்தவன் பிரிவானேன்? என்ன, கிட்டின இத்யாதி. தோஷ தர்ஶநத்தைப்பண்ணி - பிரிந்தானென்று கூட்டுவது. "என் பிழைத்தாள் - தகவினுக்கு" என்றத்தைப் பற்ற, அபராத ஸஹத்வம் என்றது.

லாமையாலே, அத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், ஔசித்யத்தாலே பேடையை நோக்கி, 'நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களை யுடையையாய், ஸம்ப்லேஷத்தையே ப்ராரகமாகவுடையையாய், துக்கஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஆஸ்ரிதருடைய ஸமஸ்த துக்கநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என்விடுதூதாய்ச் சென்று என்திறத்தைச் சொல்லவேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, 'சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென்?' என்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு, இப்படி ஆஸ்ரிதவத்ஸலனானவன் அங்கீகரியா தொழியுமோ? அவன் என்வார்த்தையை அங்கீகரியாதொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில் அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டாலாகாதோ? என்றே செய்யவேணு மென்று சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, உத்யாநத்திலே ஸம்ப்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில நாரைகளைக் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக்கி எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணு மென்கிறாள்.

[அஞ்சிறை என்று தொடங்கி] - சேவலோட்டை ஸம்ப்லேஷத்தாலே செந்தலித்து நினைத்தவிடத்திலே போகைக்கீடான சிறகை யுடையையாய் பவ்யமான நாராய்! இத்தசையிலே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும் நீ இட்டவழக்காய் அழகிய ஸமந ஸாதநத்தையுடைத்தான சேவலுங் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோ! என்று க்ருபை பண்ணி. [வெஞ்சிறைப்புள் உயர்த்தார்க்கு] - அங்கேபோனால் அவனை அறியும்படி எங்ஙனே? என்னில், - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு வெவ்விதான சிறகையுடைத்தான பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனென்று அடையாளம் சொல்லுகிறாள்; தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே "ஸுபர்ணோஸௌ கருடோ வஹதி ஹ்ருதயம்" என்னுமாபோலே இவ் வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனுக்கு என்றுளாகவுமாம். [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்] - அத்யார்த்தையான எனக்குத் தூதாய்ச் சென்றக்கால். [வன்சிறையில் என்று தொடங்கி] - தான் அர்த்திக்கச்செய்தே அவை போகாதொழிந்தவாறே, தன்பக்கல்நின்றுஞ் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியானென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு அப்படி நீர்மையுடையவன் உங்களைக் கொண்டாடாமையாகிற வன்சிறையிலே வைக்கில்; 'பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்பதொன்றோ?' என்று ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன்சேவலோடும் இருக்கும் நாரையைக் கண்டு கருடத்வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிறாள்.

அளியத்தாய்-எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையையாய், அஞ்சிறை (நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான) அழகிய சிறகையும், மடநாராய் - (சேவலோடே உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே) மடப்பத்தையுமுடைய நாராய்! நீயும் - (சேவலை யொழியச் செல்லாத) நீயும், நின் அஞ் சிறைய சேவலுமாய் - உன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆவாவென்று - (என் தனிமைகண்டு) ஐயோ! ஐயோ! என்று, எனக்கு அருளி - எனக்கு க்ருபையைப்பண்ணி, வெஞ்சிறை - (விரோதி விஷயத்தில்) வெவ்விய சிறகையுடைய, புள் - பெரிய திருவடியை, உயர்த்தார்க்கு - ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுத்தவனுக்கு, என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் - என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கால், வன்சிறையில் - (உங்கள் முகம்பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலியசிறையிலே, அவன் வைக்கில் - ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் - அதுக்கு இசைந்திருந்தால் என்செய்யும் - (அவ்விருப்பு) என்ன குற்றஞ்செய்யும்?

ஓ என்கிற அசை-கூடாததுகூடுமோ? என்றபடி. பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை பெரிய கோன்மையென்று கருத்து. புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவ ரென்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமானவற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - ஙுடகருடைய கார்யதேஶிகத்வ ஸூசநார்த்த மாக. சிறகைக் கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாநப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத்தாலே. பேடும் சேவலு மான சேர்த்தி - ஙுடகருடைய பரஸ்பர ஶேஷஶேஷி ஹாவஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன்கண்வட்டத்திலே சேவலோடே கலந்திருக்கிறதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நீ அவனுக்கு என் தசையை அறிவிக்கவேணும்' என்கிருள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண் ஓடுமாபோலே தனக்கு உபகாரக மான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, ஙுடகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணு மிறே. 'அம்' என்று அழகு. 'சிறை' என்று சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய. தன்னைப்போலே உருவியிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை. "ஸவக்ஷாரேநலம் காரஸாம் விவக்ஷாஜிவவக்ஷீ.நீஃ" என்றிறே தன்தஶை. [மடநாராய்]-ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. நாண் மடம் அச்சம் என்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்ய ஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிரு ளென்னவுமாம். [அளியத்தாய் நீயும்] - இத் தஶையிலே உதவும் அநுக்ரஹஶீலையான நீயும். [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - நீ இட்டவழக் காய், நல்ல ஹ்மந பரிகரத்தையுடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னுக வென்றும், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதுநமென்றிருக்கிருள். [ஆவாவென்று] - என் தஶையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. [எனக்கு] - "ஹாஹிவஶ்ய ஶரீராணி" என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிருள். [அருளி]-க்ருபைபண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே உங் கள்பேருக அருளி. "விக்ஷாரஜ்ஞம் ஹயோக்ஷம் ஹ்ராஜ்ஞம் வாநரோத்தே." எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கேசென்ருல் எல்லாரும் ஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே தெரிய வொண்ணுது; அடையாளமென்? என்று இருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிருள் - [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - வெவ்விய சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத் தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஹாஉவநிவஹஸஹேவாதகம்". உயர்க்கையாகிறது-வஹிக்கையாய் "ஈக்ஷோஃ க்ஷோஸ ஞயஃ" என்னுமாபோலே தன்னைப்பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல் லிற்ருகவுமாம். [என் விடுதூதாய்] - பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாற் போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் விடவன்ரே போகிறது? பரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்ரே? [சென்றக்கால்]-அவன்பக்கலிலே யன்ரே செல்லுகிறது. உங்கள் வழிபோக்குத்தானே அடிக்கழஞ்சு பெருதோ? [வன்சிறையில்]-ப்ரணயிநிபாடுநின்றும் வந்தவர் களைச் சிறையிடுவான் ஒரு மூர்க்க னுண்டோ? இனி, சிறையாகிறது - இவர்கள் வார்த்தையை அநாதரிக்கை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்கென்று "உயாஉயாவா கிரே ஹேஜிநீ" என்னுமையிறே. [அவன் வைக்கில்] - "நைவஉம்ஸாஹஶேகாநு" என்று ஆதரியாதொழியுமோ? [வைக்கில்] - அநாதரிக்க ப்ரஸங்கமில்லை, ஶிரஸா வஹிக்கு மென்று கருத்து. [வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ?]-அங்ஙனேயாகில் அது உங்கள்பேறன்ரே? பரார்த்த மாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்ரே? என்றிருக்கிருள். தேவஸ்த்ரீகளுக்காகத் தான் சிறையிருந்தவளிறே?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தன்பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதோரு நாரையைப் பார்த்து, 'எ றும் சேவலைக்கார்யங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னாகக் காரியங்கொள்ளவேணும்' என்றிருக்கு தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி, 'நீ என் தசையை அறிவித்து எ னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாங் கிடக்க, முலையிலே வா வைக்குமாபோலே கமநஸாதநமான சிறகிலே யாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. நீர்பாய்ந் பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தோடைகோள்ளலாம்ப இராநின்றது. சிறையென்று சிறகு. ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண் ணுமாபோலே சிறகிலே கண்வைக்கிறாள். [மட]-ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற் இருந்தது. ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கை. நாண் மடம் அச்சமென்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன்னினமான பேடையைப் பார்த்து சொல்லுகிறு ளென்றுமாம். [நாராய்] - "அம்மே!" என்னுமாபோலே. [அளியந்தாய்] - அவ போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் அநுக்ரஹம லதை இருந்தபடி யென்! அளி - க்ருபை; க்ருபைபண்ணத் தக்கா யென்றபடி. "பம்பாதீரேஹநுமதா ஸங்கத:" (பம்பாதீரேஹநுமதா ஸங்கத:) போலே; வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. [நீயும்] - "ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதா..." (ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம் நிபீட்யரகுநந்தந:, ஸீ

முதற்பாட்டு - அஞ்சிறைய இத்யாதி. "மடநாராய்" என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்கு ஹாவ என்றும் சேவலை இத்யாதி. இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும் புருஷகாரம் வேணு மென்றபடி. சேவல் - பும்பக்ஷி. பேடை - ஸ்த்ரீபக்ஷி. நீ என் தசையை அறிவித்து இத்யாதி பலிதம்.

அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்கச் சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - ப்ரஜை இத்யாதி. 'அ என்றதுக்கு ஹாவம் - நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷம் - சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷ தோடைகோள்ளலாம்படி - அறியலாம்படி. த்ருஷ்டாந்த முகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இ யாதி. ஆசார்யன் - சேவல். "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் யதா கே பக்ஷிணாம் கதி:। ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பரமேஷ்டிந:॥" இத்யாதிகளையும், "ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞா... ...பஸத்தி: க்ரியதே" என்ற பாஷ்யவாக்யத்தையும் உட்கொண்டு, ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தை என்றது. ஸ்வாபதேசத்திலே 'சிறகு' என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களும், 'மட' என்று தயாத்யாத் குணங்களும், 'நாரா' யென்று வெளுப்பாய் ஶுத்தஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மத்ஸ்யாதிகளை த்யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகவத்த்யாநபரதையும் தோற்றுகிறது. மடப்பம் பவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்த்ரீத்வமாதல். துவண்டு - ஶரீரம்வாடி; லகுவாய். நாண் - லஜ்ஜை; அச்ச பயம்; மடம் - ஒடுக்கம். ஸ்த்ரீத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் - பிரிவில் இத்யாதி. தன் இனம் - த கூட்டம். "நாராய்" என்றஸ்வரத்துக்கு பாவம்-அம்மேயென்னுமாபோலே என்று. அதாவது-ப்ரஜை ஸங்காதி யத்தாலே "அம்மே" என்னுமாபோலே, இவளும் இதன்பக்கல் ஸங்காதிஶயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை யென்றபடி. அளியத்தாய் - எனக்கு க்ருபை பண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தை யுடையையாயென் றாரைக்கு விசேஷணம். போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே, முகங்காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பம்பா இத்யா ஸங்க்ஷேபம் - "ஶபர்யா பூஜித: ஸம்யக் ராமோ தஶரதாத்மஜ:। பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ" இதுக்குத் தாத்பர்யம் - வழிபறிப்பார் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், வ பறிப்பார்கையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான செங்கழு தாமரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சுபறியுண்கை. விழித்தாற்போலே இருக்கிறது ருஷிக்கு என்று தா பர்யம். சேவலுக்கு முன்னே "நாராய்நீயும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஸப்ராது: இதி. அயோத்த்யாகாண்ட

முவாச) என்கிறபடியே என்றும் சேவலைக் காரியங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப்போலே காணும் கார்யம் கோள்வது. [நின்அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - பேடையை யிட்டாயிற்று சேவலின் பக்கல் ப்ரதிபத்தி. "ஶ்ரியஃபதி" என்னுமாபோலே. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - "பேண் ணணைந்தவடிவு" என்று தோற்றுநின்றதாயிற்று. அதுஇட்டவழக்கான நீயும், நீயிட்ட வழக்கான சேவலுமாய். [ஆவாவென்று] - "ஐயோ! ஐயோ!" என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது தன்ஆர்த்தி பரிஹரிக் கைக்கு என்றிருக்கிருள். [எனக்கு] - "**ஏஹிபஶ்யஶரீராணி**" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன்வடிவைக் காட்டுகிருள். அவனேடேகலந்து பிரிந்து, 'கண்ணாலே காணப் பெறுவதுகாண்' என்னும் அபேக்ஷையோடே யிருக்கிற எனக்கு. [அருளி] - இரப்புக்குச் செய்த தாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேருக அருளி. தயைபண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றுற்போலே யன்றே! தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்திலுபகரிப்பார், ப்ரத்யுபகாரத் துக்கல்ல உபகரிப்பது, தங்கள் க்ருபையாலே யாயிற்று; உபயவிபூதியுக்தனை அவர்கள் உபகரித் தால், அவனுக்கு ஸத்ருஶமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு! "**விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம**" (விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாந ரோத்தம) என்றுற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ஶ்லாகித்தது. "எங்களை இங்ஙன் கோண்டாடுகிற தேன்? உன் தசையைக் கண்டு போகட்டுப்போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாநின்றுனே?

ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மணேக்தம். "**ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்**" *இத்யுத்தரார்த்தம் அத்ர விவக்ஷிதம். பலிதத்தை ஸ்வாநுபவ கர்ப்பமாக அருளிச்செய்கிருர்* - **என்றும் சேவலை** *இத்யாதி. 'நின்' என்று நிரூபித்ததுக்கு ஸாவம்* - பேடையையிட்டு *இத்யாதி.* **ப்ரதிபத்தி** - *விஶ்வாஸம். "நின்னஞ்சிறைய" என்றவிடத்தில் 'அம்' என்றதுக்கு ஸாவம்*-பெண்ணணைந்த *இத்யாதி. ஸமுச்சயத்வயார்த்தம்* - **அது இட்ட** *இத்யாதி. 'நீயும்' இத்யாதி பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம்* - **மிதுநம்** *இத்யாதி.* **எனக்கு** - *விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். இரண் டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிருர்* - "**ஏஹிபஶ்ய**" *இத்யாதியாலும்,* **அவனேடே கலந்து** *இத்யாதியாலும். ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்டே ராமம்ப்ரதி முநயஃ.* "**ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் । ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம் பஹுதா வநே.**" **இரப்புக்கு** *இத்யாதி* -"**ஸ்வயம்நிரபேக்ஷ பரத்வஃவ நிராவிகீஷுராதயா**" *என்று திருவுள்ளம். 'நீயும் நின் னஞ்சிறைய சேவலுமாயெனக்கு' என்று கூட்டித் தாத்பர்யம்* - **தயைபண்ணுகைக்கு** *இத்யாதி.* **அத்தலை குறை வறுகையாவது** *- மிதுநமாயிருக்கை. இத்தலை குறைவற்றிருக்கையாவது - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களையுடைத் தாயிருக்கை. 'அருளி' என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம்* - **பகவத்விஷயத்தில்** *இத்யாதி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே உப காராநுகுண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடா தென்கிருர்* - **உபயவிபூதி** *இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,* "**ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ராதீநாம் ததேவாபி ந ஶக்யதே । ப்ரதிகர்த்தும் ஸதாசார்ய ஹிதார்த்தகதநக்ஷமாஃ॥ யோத்ருஷ்டவாந் ஜ்ஞாநம் ஶிஷ்யாயோபதிஶேத் । க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாந்ந ததேவ ஸமம் பவேத்**" *என்றது அநுஸந்தேயம். தர்மோபஸேவநம் - தர்மாநுஷ்டாநம். 'அஞ்சிறைய' என்று தொடங்கி ஶ்லாகித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்* - **விக்ராந்த** *இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநு மந்தம்ப்ரதி ஸீதா.* "**ததஸ்தஸ்மிந் ஸா ஹதாஸ்யேந ஸமஹர்ஷிதா । ஶ்ருதார்த்ஷா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ராஶம்ஸத மஹாகபிம்॥ விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம। யேநேதம் ராக்ஷஸபதம் த்வயைகேந ப்ரதர்ஷிதம்॥.**" *விக்ரமம்* - **பராபிபவநஸாமர்த்யம்.** *ஸாமர்த்த்யம் - கார்யகரணஶக்தி. ப்ராஜ்ஞதை - இக்குணங்களை யுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவு படுகிற அபலையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை யென்கிற ஜ்ஞாநம். மேலுக்கு அவதாரிகை* - **எங்களை** *இத்யாதி. 'உன்தசையைக்கண்டு' இத்யாதி ஶங்காத்வயமும் - "புள்ளுயர்த்தார்க்கு வெஞ்சிறை" என்கிற பதங்களைக் கடா க்ஷித்து. "எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றுனே" என்கிற முந்தின ஶங்கையிலே - வழியில் விரோதிக*

இனித்தான் "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (நிரஞ்ஜநஃபரமம் ஸாம்யமுபைதி) எ கிறபடியே அங்குள்ளார் பரமஸாம்யாபந்நராயன்றே இருப்பது. 'நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களு கும் வாசியறியும்படி என்?' என்றன்றே நாங்களிருக்கிற தென்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக மேல் வா த்தை சொல்லுகிறுள். [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - அவர்கள் பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கை யாலே தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிஶேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையனுயிருக்கு விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆளுண் டென்கிறுளாதல், நிர்த்தயம கப் பிரித்துக்கொண்டு போகையாலே "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:" (அக்ரூரஃ க்ரூரஹ்ரு யஃ) என்னுமாபோலே சொல்லுகிறுளாதல். [புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்ட ரென்னுதல்; புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ ரென்னுதல். [என்விடுதூதாய்] - அவன் ஆள்வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றே விடுகிறேன். [விடு] - "க்ரியதாம்" (க்ரியதாம்) என்கிறபடியே நா ஏவவன்றே நீங்கள் போகிறது. பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டா போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் ஏவவன்றேபோகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபே கை கிடைப்பதொன்றே? [சென்றக்கால்]-எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேஶ்யமன்றே ஸி திக்கப்புகுகிறது? உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறுதோ? [வன்சிறையில்] - இவள்பாடுநி றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறனன்றே; இவர்களுக்கு முகங்கொடாதே அந்யபரனுகை யிறே இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்தகாலங்களிலே வே ளியிலேயிடாதபோது மாந்துவர்களிறே. [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வை

ளுண்டேயென்கிற ஶங்கையும் கண்டுகொள்வது; உத்தராநுகுணமாக. இனித்தான் - கிஞ்ச. ஶ்ருதிர்ண்ணாவ நிஷத்; "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி." த்விதீயஶங்காபரிஹாரம் - அவர்கள் இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்துக்கு, புள்ளை த்வஜமாக உடையவ னென் அர்த்தமே வேண்டுவது. ப்ரதமஶங்கையை த்விவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறுர்—விரோதியை இத்யாதி வாக் த்வயத்தாலே. 'வெம்' என்று - சிறகுக்கு விசேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விசேஷணமாதல். விரோதியை இ யாதி முந்தின பரிஹார வாக்யத்திலே - ப்ரதமஶங்காவாக்யத்திற்சொன்ன ஶங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரங் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; விரோதியை போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண் டென்றபடி; த்விதீயபரிஹாரம் - ஸ்வபுத்த்யாவன்றிக்கே பரப்ரேரிதனுய் போகையாலே வருமென்று. இந்த அர்த்தத்வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்று கண்டுகொள் வது. "வஹ்நிஸோமௌ ச ஸூர்யஶ்ச ஶரவ்ய: க்ருஷ்ணஸ்ய யோ ராமநந்தநஸ்ய ஸ்ருஷ்டா க்ருஹா:; "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதயஶ்ஶீக்ரம் ப்ரேரயதே ஹயாந் । ஶநைஸ் த்வராஸ்மி யோஷித்ஸ்து க்ருபா க்ஷயந்நஜாயதே." 'என்விடு' என்றதுக்கு - அபிமதையான நான் விடுகிற என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர் - அவன் ஆள்வரவிட இத்யாதி. 'விடு' என்றதுக்கு ஹாவம் க்ரியதாம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே பஞ்சதஶே பஞ்சவட்யாம் ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:-"பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத". நான் ஏவ நீங்கள்போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றே வென்றபடி. "என்விடு" என்றதுக்கு - அபலையாய் ஆர்த்தை யான நானென்று அர்த்தாந்தரம் - பெருமிடுக்கரான இத்யாதி. சென்றக்கா லென்றதுக்கு க்ருஷ்ணன் தூத போலேயும், அக்ரூரயாநம்போலேயுமாக ஹாவத்வயம் அடைவே அருளிச்செய்கிறுர் - பரார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம் - உங்கள் இத்யாதி. ஆக, பரார்த்தமாகப் போகை அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்றும் எனக்குமுன்னே உங்களுக்குப் பலஸித்தி யென்றும் இரண்டர்த்தம். அடிக்கழஞ்சு பெறுகை - ஶ்லாக்யதை. சிறையிட்டுவைக்குமோ? என்ன, இவள்பாடு இத்யாதி. அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதகமென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்யாதி. மாந்துவர் - க்லேஶிப்பர். தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்கா ப்ரதீகோபாதாநம் - என்விடு தூது இத்யாதி. ஸ்வரஸஸூசிதம் ஹாவமாஹ-நீங்கள் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே,

கில்] - நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூதுபோகிறீகளோ ? சிறைகட்டுதல், சிங்கவிளக்கேரித்தல் செய்யில் செய்வதேன் ? என்று கூசுகைக்கு ; எனக்குத் தூதுபோனாரை "பரிஷ்வஜ்ய ஹநூமதஃ" (பரிஷ்வங்கோஹநூமதஃ) என்னுமாபோலே மார்பிலே யணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது ? [அவன்வைக்கில்] - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும்) என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ ? ஶிரஸா வஹியானோ ? [வைப்புண்டாலேன்செய்யுமோ?] - அது போல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்ப தோன்றோ ? ராவணன் தேவஸ்த்ரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்கத் தான் அவர்கள்காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறையீட்டவளிறே.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய்
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள் ! நீரலிரே
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல்
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே?

ஆ.—(என்செய்ய.) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே சில குயில்களை நோக்கி, தன் அழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவனுக்குநீங்கள்என் திறஞ்சொன்னால் தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், சொல்லும்வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக்கொண்டு, 'என்னுடைய ஜந்மாந்தரபாபத்தாலே உன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன்திருவடிகளை நான் அகன்றுபோமத்தனையோ ? என்று சொல்லுங்கோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து எம்பெருமான்பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம் செய்யும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[என் என்று தொடங்கி] - விஶ்லேஷதஶையில், 'ஆத்மாத்மீயங்க ளெல்லாம் உன்னது' என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும் இத்தலையைத் தோற்பிக்கை

அவனுக்கு - அவனனுப்ப வென்றபடி. சிறைகட்டுதல் - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுதல். சிங்கவிளக்கேரிக்கையாவது - லோகத்திலே விம்ஹாகாரப்ரதிமை பண்ணி அத்தைத் தலையிலே வைத்தெரிக்கை யென்று த்வநி. இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி யெரிக்கை ; அவமதிபண்ணுகையென்று தாத்பர்யம். பின்னை என்செய்யுமென்ன - எனக்குத்தூது இத்யாதி. இது "வைக்கில்" என்றதின் தாத்பர்யம். யுத்தகாண்டே ப்ரதமே "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமதஃ । மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மநஃ." ஸர்வஸ்வபூதஃ என்றதுக்கு பாவம் - நான் அணைய இத்யாதி. பரிசில் - ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். யதிஶப்தார்த்தம் - "வ்யஸநேஷு இத்யாதி. இதம்வசநம் "துயரறு சுடரடி" இத்யத்ர லிகிதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வைய்யா னென்றபடி. ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தம் - அதுபொல்லாதோ இத்யாதி. அது துஃக்கரூபமன்றோ வென்ன, பாரர்த்தமாக இத்யாதி. "கிடைப்ப தொன்றோ" என்கைக்குத் தனக்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமோ ? என்ன, ராவணன் இத்யாதி. இதுக்கு, "ஸாத்ரீ ராவணாயஸ்ய ஸாராஷீஃ வஶாநயே। சுஶாநஸ்ய ஹவநே சுஶரேவாஸாந வாஸம" என்றதிலே நோக்கு. (௩)

யாலே மிகவும் மேனாணிப்பையும் உடையவனா யிருந்தவனுக்கு; ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஸ்
நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்யார்த்
யான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால் உங்களுக்கு என்ன
சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகை கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. [இன
க்குயில்காள் நீரலிரே] - எங்களைப்போலே பிரியாதே கூட இருப்பது நீர்மைக்கு நீங்களாவது
[முன்செய்த என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே திருவடிக்கீழ்
அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்றே
போமித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. [விதி
யினம்] - பாவியோம்; விதி இன்ன மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங்
ளென்று நினைத்து, சில குயில்களை,'என்னுடைய புண்டரீகாக்ஷன்பக்கல் தூதாக வேணும்'என்
அபேக்ஷிக்கிறாள்.

இனக்குயில்காள் - திரளான குயில்காள்! நீரலிரே-ச்ராவ்யமான வாய்வீட்டையுடை
நீங்களல்லீர்களோ? என் - எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய தாமரைக்கண் - சிவந்
தாமரைபோலும் கண்ணையுடையராய், பெருமானார்க்கு - (பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திரு
கிற) ஸர்வாதிகருக்கு, என்தூதாய் - என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால் - வார்த்தைசொன்னால்
என்செய்யும் - என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த - முன்புசெய்த, முழுவினையால் - பூர்ணபாப
தாலே, திருவடிக்கீழ் - (ச்லாக்யமான) திருவடிகளிலே, குற்றேவல் செய்ய - அந்தரங்கவ்ருத்
பண்ணுகைக்கு, முன் - முன்புத்தை, முயலாதேன் - ஸாதநத்தில் முயலாத நான், இனம் - இ
னம், அகல்வதுவோ விதி - அகல்வதுவோ அறுதியிட்டது? இவ்விடத்தில் வடகருடைய உக்
மாதுர்யமும் ஸமவாயமும் ஸூசிதம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, அவன்பக்கலிலே சென்று
சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள். நாரைகளைத் தூதுபோகவேணுமென்று அர்த்தித்தா
அவை போனால் சொல்லும் வார்த்தையைச் சிலகுயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்; [illegible]
[illegible] என்னில்;—இவ்வஸங்கத பாஷணம் பண்ணிற்றில்லாகி
விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்கார மாமிறே.

[என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு] - விச்லேஷ தசையிலே தான் வருந்த
யும் இவள் தரித்திருக்கைக்காக 'ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனும் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ?' எ
கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவ ரென்கிறாள். ஐச்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் கல
யாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிறே; முத
திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யமும், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யமும், இத்திருவா
மொழியிலே கலவியும். [பெருமானார்க்கு] - ஸ்வாபாவிகமான பௌஷ்கல்யத்துக்கு மேலே
தன்னைத் தோற்பித்தத்தால் வந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிறாள். ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்
ஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். [என்தூதாய்
அந்நோக்குக்கு இலக்காய்; இன்று வெறுந்தரையான என்தூதாய். [என்செய்யு முரைத்தக்கால்
அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனோ? ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த்
ரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்றோ? [இனக்குயில்காள்] - இனமாயிருப்பார்க்கு, தனிய
யிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? [நீரலிரே] - நானும்அவனும் சேர இருந்தபோது, போ

போக்கக்கடவர்களல்லீர்களோ? 'நீர்மைக்கு நீங்கள்' என்னுமத்தனையன்றோ? என்னவுமாம். போனால் சொல்லும் பாசுரம் அறியாமலிருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் - [முன்செய்த முழுவினையால்] - அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபத்தாலே. பாபம் ஸாவதியாதல், பாபம் பண்ணின காலம் ஸாவதியாதலானாலன்றோ என்கையில் என்னைக் காட்டித்தருவது? இதிஹாஸம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, தெற்காழ்வானும் கோளரியாழ்வானுமென்று இரண்டு திருப்பதியாருண்டு; கோளரியாழ்வான் ஸதாசாரபரனாயிருக்கும்; தெற்காழ்வான் மேலெழத் திரியும்; ஒரு விசேஷதிவஸத்திலே இருவரும் சேர்ந்தவளவில், கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை 'இன்றாகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?' என்ன, 'என்னுடைய பாபம் தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே போக்கப்போமதொழிய ஓரிரண்டு முழுக்கால்போமதன்றுகாண்' என்ன, அத்தைக் கேட்டு 'இவனை மேலெழ விசாரித்தோமே' என்று வித்தராயருளினார் பட்டர். [திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோ] - திருவடியின்கீழே அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு ஏற்கவே ப்ரவர்த்திக்கப்பெறாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? முன்செய்ய முயலுகையாவது-அதுக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணுகை; "கிம் யதாஜிதி ஶாம் வஷ" என்றும், "முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்வட்டத்திலே நின்று பண்ணுகைக்கு ஈடாக முயலாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? என்றுமாம். தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. "கூஷத்ரபாவஸக்ஷவஷீ" என்னக்கடவதிறே. [விதியினம்] - விதியென்று பாபமாய், விதியையுடையோம்; பாவியோமென்றபடி. கீழே "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே? என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோமென்றபடி. "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எங்கள்தலையில் குற்றத்தை இசைந்தபின்பும் அகலுமத்தனையோ? என்றுமாம். இனம் - இன்னம். விதி - உன்கருத்து.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சிலநாரைகளைத் தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள்; "கூநூஷாவக்ராதேநூஷாவதிதழ்" (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது; இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமே, இப்படி கலங்கப்பண்ணுதவன்று குணாதிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே.

இரண்டாம்பாட்டு - என்செய்ய. இத்யாதி. இரண்டும் அஸங்கதமென்கிறார் - கூநூஷிதூஷி. ஜொகெதூநூவஸஷூஶங்காவிநஷூஷிதியெவஷதிராமாஸ। ஹரிஹரிகூவிதாஸாஹ௵ உநூஷாவக்ராதேநூஷாவதிதழ்', "கணெழுஷூஷெகபிஞாஷ।தி"," ஞாநுவூஷ: கொவிஷாராநாவஷெ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இப்படி கலங்கலாமோ? என்ன,இத்தனையும் இத்யாதி. இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவ்விஷயத்தைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதரவிஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமென்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கினாரென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - கலங்கிற்றிலளாகில் என்று ஸ்வகர்த்ருகநிர்த்தேசம். விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலுங் கலங்கினாளென்கிறார் - இப்படி இத்யாதி. ஆக, இரண்டு வாக்யத்தாலும் இவர் ப்ரமேயத்துக்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவத்யமாமென்கிறாரென்றபடி. நமஸ்காரமாமித்தனை என்றது-'ஷெஶாயதஷெஸூநஃ' என்னுமாபோலே பரித்யாஜ்யமாய்விடுமென்றபடி.

[என்]-பிரிந்த ஸமயத்திலும் ‘என்னுடையவன்’ என்று சொல்லலாம்படிகாணும் கலக்கி ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்டவழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே தான்வருமளவு இவள் தரிக்கைக்காக ‘இது எங்கேயிருக்கிலேன் ? எங்கே போகிலேன் ? உன்சரக்கன்றோ?’ என் சொல்லிப்போமே ; அத்தாலே யாகவுமாம். [என் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானார்க்கு] - ஸ்வ பாவிகமான ஐஶ்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும் ; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலு சிவந்திருக்கும் ; மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக்கலவியாலும் சிவந்திருக்கும் ; பிரிவாற அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும் ; இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவளிறே. முதல் திருவா மொழியிலே ஐஶ்வர்யம், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம், இத்திருவாய்மொழியிலே க வியும் பிரிவும். [பெருமானார்க்கு] - பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கிப் போ படி ; ஸ்வாபாவிகமான ஐஶ்வர்யத்துக்குமேலே இத்தலையிலொடுக்குமாட்டா லுண்டான ஐஶ்வா முண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே. [என்தூதாய்] - கடலேறிவடிந்தாற்போலேகாணு கிடக்கிறது. அவனோடே கலந்துபிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். [என்செய் மூரைத்தக்கால்] - உபயவிபூதியுங் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவென்றிருக்கிறாள். [உரை தக்கால்] - அவனைக்கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ ; ஒருஉக்தி நேர்ந்தால் என் செய்யும் [இனக்குயில்காள்] - என்னைப்போலே தனியிருக்கிறிகளன்றே.[நீரலிரே] - நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள் அவன்பிரிந்தவாறே வேறு சிலரானிகளோ ? [முன்] - நான்பாபம்பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ ? [செய்த ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ ? [முழுவினை]-அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சுரிப்பட்டதுண்டோ

பிரிந்துபோகட்டுப்போன ஸமயத்திலே “என்னுடையவன்” என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டுவ யாக அருளிச்செய்கிறார் - **பிரிந்தஸமயத்திலும்** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.* **இவளிட்டவழக்காய்** *- இவ ளீனாய். இது - த்வததீநவஸ்து.* **உன் சரக்கு** *- உன்பதார்த்தம். பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமே என்ன, ஸ்வாபாவிக இத்யாதி. இத்தால் - தூதர்க்கு நாயகனை யறியும்படி அடையாளஞ் சொன்னபடி.* **அ யாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்** *- அர்த்தம் சிவந்திருக்கும். இதெல்லாம் இவளநுபவித்தாளோ? வென்ன, இ* **யெல்லாம்** *இத்யாதி. எங்கேயநுபவித்தாள் ? என்ன, முதல் இத்யாதி. வாத்ஸல்யமென்றது, ‘கணக்கறுந தனன்’ என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும் என்றது பிரிவு கலவிமுன்னாக வ மதாகையாலே கலவி அர்த்தாத்ஸித்த மென்றத்தைப் பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படி இவளநுபவித்தாளோ ? என்னில்,-பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது பிரிவாற்றாமையாலே பு துபார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணிற் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்கு மத்தைக் கண்டு அநுபவித்தா ளென் படி. ‘என்’ என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி ஸாவம் -* **பிரிகிறபோது** *இத்யாதி. ‘ என் ’ என்றத ‘பெருமானார்க்கு’ என்றத்தோடேகூட்டித் தாத்பர்யம்-***ஸ்வாபாவிகமான** *இத்யாதி. ஆக, ‘பெருமானார்க்கு’ என் துக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க் கென்றும், இத்தலையில்ஸர்வஸ்வாபஹா பண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலேபெருமானாயிருக்கிறவர்க்கென்றும்இரண்டர்த்தம்.* **ஒடுக்குமாட்டால்** *-மாட்ட யொடுக்கி யென்றாய்,முட்டுக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்த்ரீத்வம்முதலான ஸர்வஸ்வாபஹாரத்தாலு மென்றப மாடு-தநம், ஸர்வஸ்வாபஹாரம். விவரணம்-அவனோடே இத்யாதி. ‘‘ஹுரதொவ்யுயஉநிணஉயஃ’’ என்கி ந்யாயத்தாலே. உரைத்தக்கா லென்செய்யும் - என்னபொல்லாங்கு வரும்? ஒருபொல்லாங்கும் வாராது; ப்ரத் விபூதித்வயத்தையும் தரு மென்கிறார் -* **உபயவிபூதியும்** *இத்யாதி. “உரைத்தக்கால்” என்றதிலே நோக்கா “என்செய்யும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - அவனை இத்யாதி. ஒரு* **உக்தி நேர்ந்தால்** *- ஒருவார்த்த சொன்னால்.* **என்செய்யும்** *- என்ன ஹாநிவரும் ?* **இனக்குயில்காள்** *- மிதுநமான குயில்காள்.* **நீர்மை-க்கு** *அர்த்தாந்தரம் -* **நானும்அவனும்** *இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று - நீர்மையாய், நீர்மைய ப்ரவித்தரன்றோ? என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நீரலிரே - நீங்களன்றோ? வேறுசிலரானீர்களோ? எ படி. ‘முழு’ என்றதுக்கு - ஸாகல்யமும் மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம்.* **அகஞ்சுரிப்பட்டது** *- குறைந்தது.* ‘வி

என்றால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்க வொண்ணாதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்கவேண்டுவது. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத்துறையிலே சொன்ன வார்த்தை. "ஒருமுழுக்காலும் இரண்டுமுழுக்காலும் போகாதுகாண் - தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே வினையையறுத்துக்கொண்டுபோகில் அத்தனை யொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான்பண்ணின பாபம்"என்று. [திருவடிக்கீழ்] - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையாலணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே யணையத் தேடுமத்தனை. [குற்றேவல்] - திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. **[திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்]** - ஏற்கவே கோலாத நானென்னுதல்; [முன்]- "க்ரியதாமிதி மாம்வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே இன்னத்தைச் செய்யென்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதே னென்னுதல். [அகல்வதுவோ விதி] - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என்தலையால் பண்ணாத நான் அகன்றேபோ மித்தனையோ? முதலில்லாதார் பலிசையிழக்குமித்தனையன்றோ வென்ன, முதலில்லாதாரன்றோ பலிசையிழப்பார்! அவன்தானே முதலாகவிருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி; * "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும், † "உன்சரணல்லால் சரணில்லை" என்றும், ‡ "மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை" என்றும், ¶ "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்றும், § "விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், $ "வாழும் சோம்பர்" என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி. [விதியினமே] - விதியினன் என்றாய், பாபத்தை யுடையேனான நான்; அகன்றே போமித்தனையோ?

---

*யின் விசேஷணங்களால் பலிதம் - **என்றால் இத்யாதி.** இவனால் அபரிஹார்யமென்னுமதுக்கும், அவனால் பரிஹரிக்கலாமென்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் - **திருக்கோட்டியூரிலே** இத்யாதி. 'இந்தப்புண்யதிவஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்தஸ்நாநம்பண்ண வேண்டாவோ?' என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. ஸம்ஶ்லேஷிக்கவென்னாதே "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்" என்கிறதென்? என்ன, **ப்ராஹ்மணர்** இத்யாதி. **ஓத்து**-வேதம். **அணைக்க** - ஸம்ஶ்லேஷிக்க. **முன்** - ஏற்கவே யென்னுதல், ஸந்நிதியிலே யென்னுதல். இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - **ஏற்கவே** இத்யாதியாலும், **க்ரியதாம்** இத்யாதியாலும். **முயலுகை**-ஒருப்படுகை. **கோலாத நான்**-ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணக் கோலாத நான். "முன்செய்யமுயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோவிதி" என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்-**திருவடிகளிலே** இத்யாதி. **விதி**-ஸங்கல்பம்,ந்யாய்யமாதல். **இனம்**-இன்னம்;ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாத நான் இன்னம் அகன்றேபோமதுவேயோ ஸங்கல்பம்? என்றுபொருள்; அன்றிக்கே, **விதியினம்**-"விதிவிடயாநம்"என்று புண்ணியமாய், அநந்தன்மேற்கிடந்த எம்புண்ணியனை யுடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ? என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்-**முதலில்லாதார்இத்யாதி.** இந்த யோஜனையில் **விதியினம்** - புண்யத்தையுடையோ மென்றபடி. **பலிசு**-வ்ருத்தி. **இவர்கள்**-ஆழ்வார்கள். **களைகண்மற்றிலேன்**-வேறொரு கதியுடையேனல்லேன். **உன்சரணல்லால்சரணில்லை**-தேவர் திருவடிகளல்லது வேறுஉபாயமில்லை. **மைத்தெழுந்த** இத்யாதி-ஆகாசத்திலே கறுத்தெழுந்த மேகங்களையே பார்த்திருக்குமத்தனையல்லது நீர்நிலந் தேடிப்போக அறியாத பயிர்போலே. **நெறிவாசல் இத்யாதி** - உபாயமும், தத்ஸாத்யமான உபேயமும் அநந்யஸாத்யனான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. **விழிக்கும் இத்யாதி** - உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறுநோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை யுடையேனல்லேன். **வாழும்சோம்பர்** - உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஈஶ்வரனேயானால், பின்பு ஹேயமே யுள்ளதாகையாலே ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானஇருப்பாயிருக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, 'விதி' என்றதுக்கு-பாபமென்று அர்த்தாந்தரம். **விதியினமே இத்யாதி** - **விதியினன்** - பாபத்தை யுடையனான நா னென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில் "மனக்களுழறிவரும்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. 'திரு*

---

* திருவாய்மொழி, ரு - அ-அ. † பெருமாள் திருமொழி, ரு - க. ‡ ஷை, ரு - எ. ¶ முதல் திருவந்தாதி, கூ. § பெரியாழ்வார் திருமொழி, ரு - க - உ. $ திருமாலை, ௩அ.

என்னுதல்; "இனம்" என்ற இத்தை இன்னம் என்றுக்கி, 'எங்களபிமதம் பெறுகைக்கு எங் பக்க லோரு நன்மையில்லாதபின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ ? என்கிருள் ' என்று பிள்ளை திருந யூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் - பாவியோ மென்றபடி. கீழே 'முழுவினை' என்று C லிற் றிறேயென்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோ மென்றபடி; *" பாவமே செய்து பா யானேன்" என்னக்கடவதிறே.

மூன்ரும் பாட்டு.

விதியினல்பேடைமணக்கும் மேன்னடையஅன்னங்காள் !
மதியினல்குறள்மாணுய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்றுஒருத்தி
மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே.

ஆ.—(விதியினல்.) பாபம்பண்ணினல் அது மாளுந்தனையும் அநுபவிக்கவே டாவோ? என்னில், என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாத தென் ஒருத்தி மதியெல்லா முள் கலங்கி அறிவிழந்தாளென்று, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களா என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோளென்று, பாக்யாதிசயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம் ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிருள்.

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில், "தாந்தாம்பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அவஶ்யம் அ பவிக்கவேண்டாவோ?" என்று உபேக்ஷித்திருக்கிறுகைக் கொண்டு எல்லைச்சதிரியான சிந்தயந் பாபம் அநுபவவிநாஶ்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவ விநாஶ்யமாகாதென். எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிருள்.

[விதியென்று தொடங்கி] - நான்பண்ணின பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ் ஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள் ! புத் யோகத்தாலே வாமநவேஷனுய் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபாவனுனவனுக் [ஒருத்தி] - ஒருத்தியென்னவே, தானே "இன்னுள்" என்று அறிகிறுனிறே என்று கருத்

வடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு ' இத்யாதியாற் சொன்ன முந்தின அர்த்தத்துக்கு விவரணம் - இனமேன் இத்தை இத்யாதி. பிள்ளைதிருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ-அகல்வது ந்யாயமோ?என்றப 'விதியினனென்றுய்' என்ற வாக்யவிவரணம்-விதியினம் பாவியோமென்றபடி என்று. ஆக, விதியினமென் துக்கு - புண்யத்தையுடையோமென்னுதல், பாபத்தையுடையேனை நானென்னுதல், இன்னம்அகல்வது ந்ய மோ? என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்தம். கீழே இத்யாதி - 'முழுவினை' என்று சொல்லிற்றிறே, 'பாவியோ என்றால் அத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்னில் என்றபடி. பாவமேசெய்து பாவியானேன் - பாபங்களே பண்ணிப் பின்னை பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியானேனென்றபடி. "இனக்குயில்காள் ! முன்செய் என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ ? விதியென்று, என்செய்யதாமரை தொடங்கி உரைத்தக் லென்செய்யும், நீரலிரே" இத்யந்வயஃ; இந்தப்பக்ஷத்திலே இழந்தகால விஷயஶோகமும் த்வரையும் ஸூ பிக்கப்படுகிறது. யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப்ய முயலாதேனை நான் விதியினம் எங்க குலமாகப் புண்யத்தை யுடையோமாயிருக்க, அகல்வதுவேயோ? என்செய்யதாமரை தொடங்கி அந்வயமாதல் இந்தப்பக்ஷத்தில் ததேகாகாங்க்ஷத்வ அத்யவஸாயம் ஸூசிதம். யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப் முயலாதேனுய் அதஏவ விதியினன் - பாபத்தையுடையேனை நான் அகல்வதுவோ என்று என்செய்யதாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கா லென்செய்யும் நீரலிரே இத்யந்வயோவா. இந்தப்பக்ஷத்தில் ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதி வங்கள் ஸூசிதங்கள்.

---

* பெரிய திருமொழி க - ௯ - ௬.

[மதியெல்லாமென்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே மயர்வறும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாகக் கலங்கி மயங்காநின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஶக்தியையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்குத் தூதாகவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால் - பாக்யத்தாலே, (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே), பெடை மணக்கும்-பேடையோடுங்கூட போக ஸக்தராய்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள் - அத்தாலே ம்ருது கதிகளான அன்னங்காள்! மதியினால் - (இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷையும் மஹாபலியௌதார்யமும் அவிருத்தமாம்படியான) புத்தி ஸாமர்த்யத்தாலே, குறள் மாணாய் - வாமநனான ப்ரஹ்மசாரியாய், உலகு இரந்த - லோகத்தை இரந்து, (சிறுகாலைக்காட்டிப் பெருகாலாலே யளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாழநின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு - க்ருத்ரிமர்க்கு, மதியிலேன் - (அன்றே இக்களவறியப்பெறாதே) மதிகேடியான என்னுடைய, வல்வினையேயோ-(அநுபவவிநாஶ்யமல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாதென்று - (சிந்தயந்தீ ப்ரப்ருதிகளுடைய வினைகள் முடியச் செய்தே) முடியாததென்று, ஒருத்தி - ஒருத்தி, மதியெல்லாம் - (நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி - ஆஶ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும் - மோஹியாநின்றாள், என்னீர் - என்னுங்கோள். ஒருத்தியென்றாலே - "அது அவன்கையுணரும்" என்னுமாபோலே தாமே அறிவரென்று கருத்து. விதியினாலென்றது - போக ஶாஸ்த்ரமர்யாதையாலே யென்றுஞ் சொல்லுவர். இத்தால் - ஹ்டகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யமும் ஶ்ரைஷ்ட்யமுந் தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்தலையில் இரக்கத்தால் என்பாபம்போகை தவிர்ந்தால், அநுபவ விநாஶ்யமன்றோ? என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

[விதியினால் பெடை மணக்கும்] - என் பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும். பெடைமணக்கும் - பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றாமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறே. உங்கள் பாக்யத்தாலேயிறே ஸம்ஶ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்றதென்னவுமாம். [மென்னடைய அன்னங்காள்] - ஸம்போகத்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப்பாடும்! [மதியினால்]- ஔதார்யமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே மஹாபலியை அழிக்கவொண்ணாது, இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெறவேணுமென்று புத்தியோகத்தாலே தன்னை அர்த்தியாக்கினான். [குறள்] - பால் செல்லச்செல்ல ரஸிக்குமாபோலே சிறுகினவடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணாய்] - "உண்டு" என்ற போதோடு, "இல்லை" என்ற போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. [உலகிரந்த] - தன்னதான பூமியை அவனதாக்கி அவன்பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. [கள்வர்க்கு] - 'அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு' என்பர் ஆளவந்தார். 'அன்று அச்செயல் செய்ததும் - அக்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்நெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காகவிறே' என்பர் எம்பெருமானார். [மதியிலேன்] - "பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே, போகாதேகொள்ளும்" என்று ஒருக்கியாலே விலங்கிட்டுவைக்கலாயிருக்க, "அதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ" என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. [வல்வினையே மாளாதோ] - பாக்யவதியாகையாலே அநுபவவிநாஶ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவு காணாதொழிகிறது? "தத்விப்ராப்தவிஶ்லோஹ்லாஷ" இத்யாதி. இவர்தம்மை தீர்க்கசிந்தயந்தியென்றிறே நம்முதலிகள் சொல்லுவது. [ஒருத்தி] - ஒருத்தி என்னவே "இன்னாள்" என்று தானே அறிகிறானிறே; உபய விபூதியிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவளொருத்தியுமாயிற்று;

நித்யவிபூதியிலுள்ளார் விஶ்லேஷம் அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்க
[மதியெல்லா முள்கலங்கி]-நீர் கொடுத்த மயர்வற மதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி
என்று சொல்லுங்கோள். [மயங்குமால்] - இப்போது அறிவு போயிற்றாகில் பின்பு அறிவுண்
கிறதென்று இராமே, முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். [என்னீரே] - உங்களவத்யத்தை
பரிஹரியுங்கோள் ; அறிவித்தால் பின்பு அவத்யம் அவனதிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "அகல்வதுவோ" என்றாற்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்க
நமக்குத் தெரியாது, "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்று சொல்லு
படியே அநுபவித்தேயறவேணும் என்று ஈஶ்வராபிப்ராயமாகக்கொண்டு, "நான் பண்ணின ப
மேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது!" என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை யிரக்கிறா

[விதியினால்]-நீங்கள் ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலேபிரிவின்றியேயிரு
கோள், இவன் அடைவுகேடக்கலக்கையிறே எனக்குப்பிரிவுவந்ததென்கிறாள்.உங்களுடையபாக்ய
தாலே யென்னுதல்,என்னுடையபாக்யத்தாலேயென்னுதல்.அபிமதஸம்ஶ்லேஷம் புண்யபலம்,அ
மதவிஶ்லேஷம் பாபபலம்; (தங்களுடையஸுக்ருதத்தாலே)*அன்றியேஇவைசேரவிருக்கிறஇரு
இவள்பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும்மலையும்அரித்துக்கொண்டுவாரா
கச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களையிழந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவர்குறைதீர்த்த பின்பிறே தம்மிழவ
நெஞ்சு சென்றது. அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்றிருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமா யிருச்
மிறே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாமிழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவ
[பேடைமணக்கும்]-பேடையோடேகலக்கும்*(பேடையினுடையகருத்தறிந்து)அத்தையுகப்பிக்க
[மென்னடைய வன்னங்காள்]-இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என்கார்யஞ் செய்யப் புகுகிறது
[மென்னடைய வன்னங்காள்]-"ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ" (ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ) என்னுமாபோலே. இவ
பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் சேவிப்பட்டவநந்தரம் மதுபாநத்தாலே வந்த கலக்கமுந் தெளிந்

மூன்றாம்பாட்டு - விதியினால் இத்யாதி. ஸங்கதியாஹ-அகல்வதுவோ இத்யாதி. பக்திவாதங்க
பக்திக்ருதோபசாரோக்திகள். "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம்! நாபுக்தம்
க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி." கொண்டு என்ற அநந்தரம் 'என் அரை க்ஷணம் வி
லேஷித்தபோதே யநுபவித்தே னில்லையோ? ஆனபின்பு' என்று ஶேஷம்; நான் பண்ணின இத்யாதி
சிந்தயந்தியுடைய வினை யநுபவித்தால் மாளலாமோ? என்று தாத்பர்யம். இது - 'மதியிலேன் வல்வினை
யேயோ மாளாது' என்கிற அந்வயத்தைப் பற்ற.

'விதியதேஶாத் விதிவத்' என்று விதிஶப்தம்-ஶாஸ்த்ரவாசியாய், ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரம
தாலே கலக்குமென்றபடி. 'உங்களுடைய பாக்யத்தாலே' என்றதின் விவரணம்-அபிமதேத்யாதி. 'என்னுடை
பாக்யத்தாலே' என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபாஷிக்கிறார்-அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி. இவ
பாக்யமானபடி யெப்படியென்ன - பெருமாள் இத்யாதி. என்றஆற்றாமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களை
கூட்டுகையிலேயும் யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறேயென்று பலிதார்த்தம். அரித்து - தேட
அங்ஙனன்றிக்கே - மஹாராஜரைப்போலே தாராதிகளை யிழந்திருக்கை யன்றிக்கே. தம்மிழவு கிடக்க, மஹா
ராஜர் குறையை முற்படத்தீர்ப்பானென்? என்ன-நீர்மையுடையார்க்கு இத்யாதி. மணம்-ஸம்ஶ்லேஷம். கல
பதுபேடையோடேயாயிருக்க 'பேடை' என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம்-பேடையின் இத்யாதி. இவ்வன்னநடை
ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்யம் விவக்ஷிதம். மென்னடை-மெலிந்தநடை. 'பெடையணக்கும் மென்னடைய' என்
கூட்டி த்ருஷ்டாந்தமுகேநஹாவாந்தரம்-ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே. பாவ
தரபாவது - தாரையுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான நடையழகுபோன்ற நடையழகாலே அவனை வசீகரித்த
சோவிடுகை. ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் பாவம் - இனைய பெருமாளுடைய இத்யாதி. தன்பட்டமஹிஷிை

---

* குண்டலிதம் சில ஸ்ரீ கோஶங்களில் இல்லை என்பர்.

கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்போகட்டு, 'இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணாது' என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவஶ்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாற்போலே யிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். இளையபெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் சிவிட்குத் தாரையை யிட்டு ஆற்றவேண்டிற்றுக்காணும். "ஸா"(ஸா)-ஒருகலவியும்பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். "ப்ரஸ்கலந்தீ" (ப்ரஸ்க்கலந்தீ)- ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். "மதவிஹ்வலாக்ஷீ"(மதவிஹ்வலாக்ஷீ)-மதுபாநாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளா யிருந்தாள்; "ப்ரலம்பகாஞ்சீகுண ஹேமஸூத்ரா" (ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா) - அரைநூல்வடமிழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேணாதே வந்தாள். "ஸலக்ஷணா" (ஸலக்ஷணா) - ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். "லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம" (லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம) - 'தாய்க்கு ஒளிப்புதுண்டோ?' என்று புறப்பட்டு வந்தாள். "தாரா"(தாரா)-தாரையானவள். 'இளைய பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே யாற்றலாம்?' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேறொன்று லாற்றுமதல்ல, தாரையை யிட்டு ஆற்றவேணும்' என்று தாரையை வர விட்டார்கள். "நமிதாங்கயஷ்டி:" (நமிதாங்கயஷ்டி:) - உருதுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதாபோலே இத்துவட்சி நிரூபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி யிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையு மென்றிருக்கிறாள். [மதியினால்] - அவர் சால தூரதர்ஶிகள்கிடிசோள். 'ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஔதார்ய மென்றொரு குணலேஶத்தை யேறிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; இந்த்ரன் ராஜ்யத்தை இழந்துநின்றான், இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்யலாவதேன்?' என்று "கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம்" (கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம்) என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று அவனுக்குக் கொடுத்த விரகர்க்கு. [குறள்] - கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. [மாணாய்] - 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம்மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவையுடையனானபடி. [உலகிரந்த] - தன்ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்

முன்னிடலாமோவென்ன, ரஸோக்தியாகப்பரிஹாரம் -இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி. சிவிட்கு-கோபமும், உஷ்ணமும், சுளுக்கும். சாடுவுக்கு - தாரையை; தாரா - தைலதாரையும் ஒருகலவியும் இத்யாதிக்கு பாவம்-கலவியாலுண்டான அழகேயன்றிக்கே வெறும்புறத்திலும்ஆகர்ஷகமான நடையழகையுடையவளென்றபடி. பிரிவும் வேண்டாதவென்றது - வார்த்தைப்பாடு. தடுமாறி - வ்யத்யஸித்து. தழுதழுத்த - கலங்கின. ஸம்போக சிஹ்நங்களோடே பரபுருஷஸமீபத்திலே வரலாமோ? என்ன - தாய்க்கு இத்யாதி. புறப்பேபுறப்பட்டாளென்றதே 'லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம்' என்ற வால்மீகிக்கு இதிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். "தாராஜகாம" என்று ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரலாமோ ? என்ன, இளையபெருமாள் இத்யாதி. ஹேதுசொல்லாமையாலே சொல்லுகிறார் - உருதுபதத்திலே இத்யாதி. உருதுபதம் - ம்ருதுபக்வம். துவட்சி - நம்ரதை. துவக்கிக் கார்யங்கொள்ளுகை - நடையழகாலே வஶீகரித்துச் சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. தூதவாக்யம் ஸபலமாமோ ? என்ன, ஹேதுத்வேநாஹ-மதியினால் இத்யாதி. மதியினால் - விசாரத்தால். சால தூரதர்ஶி - மிகவும் விசாரவான். உபபாதநம் - ராவணனைப்போலே இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶே ஸமுத்ரம் ப்ரதி ஶரணவரணகாலே, "தக்ஷிணோ தக்ஷிணம் பாஹோ மஹாபரிகஸந்நிப: கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதார முபதாய மஹத்புஜம்". மதியினால் என்கிறவிடத்திலே-"ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா நித்யஸ்ரீ: அஜய்யஶ் ஶாஶ்வதோ த்ருவ:" என்றது அநுஸந்தேயம். அவனுக்கு-இந்த்ரனுக்கு. விரகர்க்கு-சதுரர்க்கு. ஹ்ரஸ்வத்வ ப்ரஹ்மசர்ய பரிக்ரஹங்களுக்கு ப்ரயோஜநம்-கோடியை இத்யாதி. மாணாய்-ப்ரஹ்மசாரியாய். முகந்து-க்ரோடீகரித்து. தழும்பு-தகண். கொள்வன் -இத்யாதி-

கின லோகத்தை * "கோளரவனான" என்கிற [கள்வர்க்கு] 'வஞ்சகர்க்கு' என்று திருமாலை யாண்டான் நிர்வஹித்தபடி. எம்பெருமானார், 'ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு' என்று அருளிச்செய்வர். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக, சிறு தானே † "படரு நிலங்கடந்த நல்லடிப்போது" என்கிறே ஆசைப்பட்டதும், ‡ "உலகம் கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்றும் § 'அன்று நான் ... வாரானென்னுன் ... சொல்லாது' என்றும் இவர் பேசுவது, திருமங்கையாழ்வாரும் ¶ "முன்னம் குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்று இவர்களோடொக்கப் பேசுவது தேசயுக்தமிறே. [மதியிலேன்] - மிகுகிற ஸமயத்திலே, 'போகாதே கோள்' என்றேன்றிலேன் ... அறிவுகேடியானேன். [வல்வினையேனோ] இவள் ஒரு தீர்க்கதர்சினியாய் ஸ்வசக்தியாய குருதர்மத்திலே முடிந்தாளிறே அவள், "... " (... இத்யாதி)-அவன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே புண்யபாபங்களை அநுபவிக்கையாலே, அந்நினைவின்படி அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே பாபபலம் அநுபவித்தாள், ஆகையாலே ... அரைக்ஷணத்திலே அநுபவித்தாளிறே அவள் [ஒருத்தி] 'ஒருத்தி' என்று அறியுமோ? என்னில், எய்தவன் ... உணராதோ? 'இன்னகாட்டிலே மானபேடை புட்டோடே கிடந்து ... நின்றது' என்று ... எய்தவன் உணராதோ? 'யானோ ... ?'

'மாவலி தான மூவடிகொள்வன்' என்று ... வஞ்சகர்க்கு ... என்று ... அவனை ... விவரணம். மஹாபலியை இத்யாதி ... வசீகரிக்கையே பலமாகக்கொள்ளுமே அப்படி ... என்ன, ... இத்யாதி உலகம் இத்யாதி லோகத்தைப் பாதத்தாலே கொண்ட ... அறிவரியனென்று விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகிய வடிவையுடைய ஆச்சர்யத்தையுடையவனாயிருந்தும் ... அரிதாம்படி கொடிய என்னெஞ்சானது இவ்வடிவுகளையுடையவனே தஞ்சமென்று கிடக்கும் ... இத்யாதி 'அபஹரித்த அன்று ஒரு காலத்திலே பூமியை யளந்துகொண்ட உபகாரத்தை ... ' என்றுகிலும் நன்றியில்லை ... ஒருகால் சொல்லாதே ... || முன்னம் குறள் இத்யாதி - முன்பு ஒருகாலத்தில் குட்டைவடிவையுடையனாய் மூவடிமண் கேட்டு, அவ்வடியாலே ... யளந்துகொண்ட ராஜாதிராஜனுடைய அவனுடைய செயலிலே வியாமோகத்தையடைந்து ... என்று அவர்கள் இப்படி' ... என்ன, ... இத்யாதி வல்வினையேனோ' என்று அன்வயித்து, ... - ஒருத்தி இத்யாதி இந்த அன்வயத்துக்கு வியாக்யாநம் ... அவதாரிகை ... என்ன, ... இத்யாதி 'மதியிலேன் வல்வினையேனோ' ... - மதியுடைய ஒருத்தி வல்வினையுடையனென்றபடி ... - ... தருமமுதலிய ... தாசத்திலே முடிந்தாள் - ... பலன்களையும் பெற்றாளிறே என்றபடி. இதற்கு ப்ரமாணம் - ... இத்யாதி ... '...' ... பக்தியாலே ... என்ன, ... அநுபவித்த ... அருளிச்செய்கிறார் - அவன்பக்கலிலே இத்யாதி ... சொல்லும் ... என்ன, ஒருத்தி ... பெண்மான் ... - அப்போதே ... - ...

* திருவாய்மொழி ௱ - ௮ ... † திருவாய்மொழி ௯ - ... ௧௦ ‡ ... § ... ¶ பெரியதிருமொழி ௮ - ... - ௨

என்று சொல்லவேண்டாவிறே [ஒருத்தி] ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ளாள் இவளொருத்தியுமிறே ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர், நித்யஸூரிகளுக்கு விஶ்லேஷமில்லை, மற்றையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பார்கள் [மதிநலங்கி] அறிவழிந்தாளென்னுங்கோள் தன் அறிவழிந்தாளாகிலும் நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர், [மதியெல்லாமுங்கலங்கி] நாம் கொடுத்த அறிவுகொண்டு “தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்) என்றிராளோ? என்றிருப்பர், அறிவுதந்தார் தாமன்றே! என்று அறிவியுங்கோள் நாம் மயர்வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநபக்தியெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள் மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றே, அப்படிக்கலங்குமோ? என்பர் [மதியெல்லாமுள்கலங்கி] தாம் தந்த மயர்வறுமதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள் அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே! பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக்கொள்ளுகிறோமென்றிராமே [மயங்குமால்] “மயங்கினாள்” என்னில், ‘இனிப்போருவ செய்வதென்?’ என்றிருப்பர், முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள் [என்னீரே] உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள், அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவன் தன்னன்றே அவத்யம்? ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள் [என்னீரே] உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒருஉக்தி (௩)

நான்காம் பாட்டு.

என்நீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்னாத
என்நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனே?
நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றொருவாய்ச்சொல்
நன்னீலமகன்றில்காள்! நல்குதிரோ? நல்கீரோ?

ஆ—(என்னீர்மை) நான் தம்மைப் பிரிவில் ஒருக்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவை யென்னுமிடத்தை அறிந்தானைத்து என்பக்கலிலே பரிவைப்பண்ணி, ‘இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கீடல்லள்’ என்று பார்த்தவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது? என்று

விசேஷியாதே ‘ஒருத்தி’என்றதுக்கு பாவம் ஸம்ஸாரவிபூதியில் இத்யாதி ‘இவளொருத்தியும்’ என்கிறதென்? அவனுடைய விஶ்லேஷத்தில் நோவுபடுவார் வேறொருவரில்லையோ? என்ன, ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இத்யாதி மதிகலங்கி, எல்லாங்கலங்கி, உள்கலங்கி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அறிவழிந்தாள் இத்யாதி ‘தன்னறிவழிந்தாளாகிலும்’ என்ற கீழ்வாக்யவிவரணம்-நாம்கொடுத்த இத்யாதி ‘இராளோவென்றிருப்பர்’என்ற அநந்தரம், மதியெல்லாங்கலங்கி என்று பதோபாதானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அநந்தரம் ‘அறிவுதந்தார் தாமன்றே’ இத்யாத்யநுஸந்திப்பது அறிவுதந்தார் தாமன்றோ என்றது அறிவும் அகிஞ்சித்கரமானபடி. விலக்ஷணரான தாமன்றோ? என்னுதல், பகிரிருப்பான அறிவன்றோ தந்தது என்னுதல் ‘மதியெல்லாங்கலங்கி’ என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - நாம் மயர்வறுத்து இத்யாதி அடிமண்டி - அடிச்சேறு மேலுக்கு அவதாரிகை-அத்தனையோ இத்யாதி அத்தனையோ நாமிருந்தோம் என்றது - அறிவு போன அத்தனையன்றே, ஸத்தையுண்டே, நாமிருந்தோமே யென்றபடி. மயங்கும் - மயங்காநிற்கும் ‘மயங்கும்’ என்கிற வர்த்தமானத்துக்கு அர்த்தம் - முடியுந்தசை என்று விதிக்கு பாவம் - உங்கள் இத்யாதி ஆர்த்தத்வநி - ஆர்த்தத்வநி இத்யாதி தயாவாஞ்ஞையாலே வருமென்றபடி. ‘ உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி ’ என்கிற வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே இருந்ததாகில், அதுவும் பாவார்த்தமென்று கண்டுகொள்வது ஆல - அசை காரணம் அறிவாய் (௩)

எம்பெருமானைச் சொன்னாராய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, அவனுடைய நலமுயி ரானது இனி அவன்பக்கல் ஒரு ஆஸ்ரயமாக நம்மைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணு மென்று சில அன்னங்களை நோக்கிச் சொல்லி, அவையும் போகாதிருக்க விட்டதில், இச்செய்தியை சொல்ல வல்லீர்களோ? மாட்டீர்களோ? என்கிறாள்.

௫—நாலாம்பாட்டில், என் பாசுரத்தை அறிந்தனை [illegible] விட்டுப்பிரிந்தவனுக்குச் சொல்லலாவதுண்டோ? என்று பிரிவாற்றாமையாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து, என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்க வல்லீர்களோ? மாட்டீர்களோ? என்கிறாள்.

[என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு] [illegible] நீலவர்ணர்க்கு நான் [illegible] என்னை எடுத்துக் காட்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவன் [illegible] ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியுங்கோள் [என்னீலமெல்லாம் கொண்டாய்] [illegible] அவனைப்போலே [illegible], அவனைப்போலே அகிறிர்களோ? என அதிசயம் செய்கிறீர்களோ? என்று கருத்து.

௬—அதன்பின், சாமேசம்பரமபோகவாழ்வுறையுடையவனுக்குக் [illegible] விடுவதாக இறக்கப்பறையுடைய சில மகன்றில்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

(ஸம்பந்தொரு சம்பந்தத்தாலே), என்னீமைக் கண்ணனுடைய (விப்ரலம்பஸ்வரூப)வார்த்தைகளை, கண்டு (ஆளிகள் வைபவிலயாங்களில் அருகவிருக்கின்ற) கண்டுகொண்டது, இரங்கி (இவள் மருந்துபோல் ஒருநிலையுடையது) இரங்கி, இது சகாதென்னாத இந்த விப்ரலம்பம் தகுவதல்லவென்றுந், என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு காளமேகம் போலே எனக்கு (கண்ணுக்குக்) குளிர்ந்த வடிவையுடையவருக்கு, என்சொல்லி என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, யான் நான், சொல்லுகேனோ வார்த்தைசொல்லுவது? (அறுவும்), நல் (உமக்கு அதுவுமாம்) நன்றுண்ண், நீர்மை (அவளுடைய) ஸ்வபாவம், இனி இனிமேல், அவர்கண் அவரிடத்து, தங்காதென்று - நிற்காது என்று, ஒருவாய்ச்சொல் ஒருவார்த்தைச்சொல்லுதலே, நன்னீலமகன்றில்காள் நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! நல்குதிரோ ("வாராய் ஓ போரேவுனி" என்று)உபகரிக்கிறீர்களோ? நல்கீரோ உபகரியீர்களோ? "அவர்" என்கிற பஹுமானோக்தி நாயகியான கௌரவத்தாலே [illegible] களை வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாள் இதில் பாடமுடைய நுட்பவைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று.

௭—நாலாம்பாட்டில், என் பாசுரத்தை அறிந்தவராய் இப்படியே போகிறவருக்குச் சொல்லலாவதுண்டோ? என்று ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லி, பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்கிறீர்களோ? அலைகிறீர்களோ? என்கிறாள் மகன்றில்களென்று அன்றில்களிலே தாரமக்கம்.

[என்னீர்மைகண்டிரங்கி] - என் பாசுரத்தைக் கண்டு [illegible] ஐயோ! என்று இது பிரிவு தகாதென்றவர் இவள் பாசுரத் தன்மையைக் கண்டால் [illegible] இரங்கவேண்டியவனாம் இருப்பது ஆனால், இப்போது இவ்விழிவை அவன் காணானோ? என்னில், கலக்கிறபோது அணைக்கைக்காகக் கை நெகிழ்கிறபோது அதுவும் பொறுக்கமாட்டாமையே, "கருணைகேண்", "புலம்பிகிடக்கேன்" [என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு] - அழகிலே வடிவைக் காட்டியாயிற்று அநயாதையாகிறது இவ்வடிவிலுள்ளது அகவாயிலும் முண்டாகப் பெற்றி லோம் நிலப்பதார்த்தங்கள் உருவு அழகிதாய், அகவாய் நெஞ்சாய் இருக்குமாப்போலே காணும் [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லி விடுவது? என் தசையைக்கண்டு இரங்காதவர் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டோ இரங்கப்புகுகிறார்?

கண்டவர்க்குச் சொல்லிவிடுவது ஒரு பாசுரம் உண்டோ? "ஸமுகாநிஹதா: ஸர்வே வாநரா வி யதாம் கதா:" என்று நிராசைகளானவர்கள் "கவ்ருஷே ஸௌமித்ராதரம் த்ருஷ்டம் ஸக்ருத் வ்யாஹ ஸ்ம்ருதி:" என்றாற்போலே பின்னையும் கண் ஆற்றாமையாலே "நல்குதிரோ நல்கீரோ" என்கிறாள் [நன்னீர்மை] நற்சிவன "ஜீவ நீதாம் யதாராத்ரௌ" [இனி] பட்டதுபட்டவற்றையெல்லாம் ஆற்றி னாள், இனிச் சங்கமாட்டாது [அவா சொன்னதாகாது] சேஷியான உடம்புடையப்பக்கலிலே சங்கில தலைமுடிக்கின்ற [என்றொரு வாய்ச்சொல] என்றொரு வார்த்தை சொல்லு [நன்னீலமகன்றில் காள்] நன்றான நீலநிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! உங்களுக்கு நிறம் அவனைப்போலே இரா நின்றது, உள்வாயும் அவனைப்போலேயாய் அசத்திக்கப் புகுகிறீர்களோ? அன்றிக்கே, இத்தசையிலே முகங்காட்டின உங்கள் ஸ்வாபாவத்தாலே நல்குதிரோ? என்கிறாள்

ஈடு —நாலாம்பாட்டு அநுபவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ! என்று நினைத்து கீழ், இவர் அநுபவித்தாரோ பின்னை? யென்னில், அவன் அரைக்ஷணந் தாழ்ந்து முகம் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபவித்தாளிறே இவ்வளவிலே சிலமகன்றில் கள், 'நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்லவளவு' என்று, 'நாங்கள் இங்கு த்தைக்குச் செய்யவேண்டுவ தென்ன?' என்று, வந்து முகங்காட்டிற்றினவாகக் கொண்டு, அவற்றைப்பார்த்து, 'என்தசை யைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?' என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் சொல்லுமறுத்தாகச் சொல்லுவா ரைப்போலே, இத்தனையுஞ் சொல்லவல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்கிறாள்

[என்னீர்மை கண்டிரங்கி] என் நீர்மையுண்டு என் ஸ்வபாவம், என் மார்தவம் [கண்டிரங்கி யிதுதகாதென்னாத]- இத்தைக்கண்டு தயைபண்ணி 'நாம் பிரியுமது தகாது' என்னாதே போகட்டுப் போனவர்க்கு பட்டரை ஒரு தமிழன் 'கேட்டிரங்கி' என்னாதே 'கண்டிரங்கி' என்னப்பெறுமோ?' என்ன, 'அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரி யத்தகா தென்றிருக்க வேண்டாவோ? இப்படி கூடுமோ?' என்னில், —"புல்லி" இத்யாதி,

---

நாலாம்பாட்டு - என்னீர்மை இத்யாதி தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் இவர் இத்யாதி அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்ந்து இத்யாதி வாக்யத்திலே "ஸமுகாநிஹதா: ஸர்வே வாநரா வி யதாம் கதா: யதாம் கொடிக்ருதாம் கிம் ஸுக்ஷணவேஷாம் விநாஸ்யதி" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது தாழ்ந்து - விளம்பித்து மகன்றில் - அன்றிலிலே பேதம் நீலமகன்றில்காள் என்னாதே "நன்னீலமகன்றில் காள்" என்றதையும், "என்சொல்லியான் சொல்லுகேனோ" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவ்வள விலே இத்யாதி அவைகள் இவளை உத்தேஸ்யமாக நினைத்திருக்கையாலே, 'நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க' என்கிறார் நல்லவளவு நல்லஸமயம் "என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்று உத்தரமிருக்கையாலே 'நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்று வந்து முகங்காட்டிற்றின என்றது நிராசையானவள் மீளவும் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - பின்னையும் இத்யாதி சொல்லுமறுத்தார்க்கு - சொற்கேளா தவர்களுக்கு

நீர்மை - மார்தவம் இது - விஸ்லேஷமென்று பரத்வமிவாஹம் தவிர்த்துவிடுவது, நீர்மை - துக்கானுபவத்தசை, இதுவென்று அந்த தசையைச் சொல்லுகிறது கண்டிரங்கி ஸம்ஸ்லேஷ தசையிலே கண் டிரங்கி தகாதென்னாதே - பிரிந்துபோனவென்று கூட்டுவது பாரஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம் - பட்டரை இத்யாதி நாயகஸந்நிதியில வைவர்ண்யம் கூடாமையாலே கேட்டிரங்கி யென்னவேண்டாவோ? என்றபடி என்னப் பெறுமோ என்றது - அதயுக்தமன்றோ? என்றபடி நாயக்ஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே "கண்டிரங்கி" என்னப் பெறுமென்று பரிஹரிக்கிறார் - அணைத்தகை இத்யாதி 'வேண்டாவோ' என்ற அனந்தரம் 'என்கிறாள்காண்' என்று அருளிச்செய்தார் காண் என்று பேக்ஷம் இப்படி கூடுமோ? என்னில் என்றது- இப்படி அத்யுக்தமாய்ச் சொல்லலாமோ? என்றபடி, கூடுமென்கைக்குப் ப்ரமாணத்வயம் - புல்லி இத்யாதி.

"காதலா தொழேழி" இத்யாதி, 'உனக்கு இத்தமிழ் போராதோ?' என்றா [என் நீலமுகில்வண்ணாக்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] இத்தனையிலும் 'என்னுடையவன்' என்னும்படி காணும் முகம்கொடுத்தபடி, கலந்தபோது அவர்க்கு நான் சொல்லி விடுவது எத்தை யென்கிறாள் திருமுகம் மறந்துபோனவர்க்கு எத்தைச்சொல்லுவது? என்கிறாள்காணும் இங்ஙன் சொல்லுவானேன்? என்னில்,—கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப்புகுகிறார் என்னுமத்தாலே கண்டாரோ பின்னை? என்னில், என்? கண்டிலரோ? கலக்கிற ஸமயத்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வேணுக்கக் கண்டிருக்குமே அன்றிக்கே, இவ்வளவிலே ஸங்கீஹிதனுய என் தசையைக் கண்டு இதுக்கு ஒரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாம் [என்நீர்மை] - அவரை அநுபவிக்கமாட்டாமல் அவரைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தன்ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அன்றிக்கே அதுந்திராநின்றது காணும் [கண்டு இரங்கி] "எத்திறம்" என்று மோஹித்து உடம்பு வெளுத்துக் கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்போமோ கூடவிருக்க வேண்டாவோ? [இது] - தன்தசைதானும் தனக்கும் பேசக்கு நிலமல்லகாணும் [என்நீலமுகில்வண்ணாக்கு] அடியிலே வடிவைக் காட்டிக்காணும் அநந்யார்ஹமாக்கிற்று, இவ்வடிவில் புரா அக்காயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை இல்லையோ? என்னில், யாமுடையாயன்தன் மனம் கல்லிறே [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ]

"புலம்பிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில், அளிக்கொள்ளவற்றே பசப்பு" மூன்றெருகு ஞானத காதலைப் புலம்பிக்கிடந்தேன் புடை - அப்பால் பெயர்ந்தேன் - விஸ்லேஷித்தேன் அவ்வளவில் அப்புடை பெயர்ந்தவளவிலே பசப்பு வைவர்ண்யம் அளிக்கொள்வற்று - கபளீகரித்தது இது வள்ளுவன் குறள் "காதலர்தொடுவுழித்தொடுவுழிநீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பயத்தலானே" என்று *சங்கத்தார் செய்யுள் காதலர் - நாயகன் தொடுவுழித் தொடுவுழி தொட்ட தொட்ட இடம் நீங்கி - பயத்தல் நீங்கி விடுவுழிவிடுவுழி விட்டவிட்டவிடமெல்லாம் பயத்தலானே - வைவர்ண்யத்தையுடையனானேனென்றபடி இவளிரண்டையுமெடுத்து 'உனக்கு இத்தமிழ்போராதோ?' என்கிறுளென்றபடி இரங்காதே அகன்றவரை "என்" என்பானென்? என்ன, இத்தனையிலும் இத்யாதி ச்லோகம் - திருமுகம் இத்யாதி திருமுகம் - ராஜசாஸனம், ஸம்பந்தவார்த்தாம் பிராட்டியான தன்னுடைய முகம் திருமுகம் - ஸ்ரீமுகம் திருமுகம் மறந்துபோகையாவது தன் தசையைக் கண்டு அநாதரித்துப் போகை யென்றபடி ச்லோகம் காபத்தான ஞானத்தை பரகாப்பூர்வகமாக ஸங்கீஹிதனாகு கிறார் - இங்ஙன் இத்யாதி என் கண்டிலரோ' என்றது, பட்டர் நிர்வாஹமல்லாமை அன்றிக்கே இத்யாதி - தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்குத்தெரியுமானையாலே, 'இவ்வடிவைப் பிரிந்தவர் தரிக்கமாட்டார்' என்று இவ்வளவிலே ஸங்கிஹிதனு யென்றபடி இத்தசைக்கு தகுதியில்லை, 'என்நீர்மை' இத்யாதிக்கு - என்னுடைய விப்ரலேஷவ்யஸனத்தை ஓடிவந்து கண்டிரங்கி, இந்தவிப்ரலேஷவ்யஸனம் தனக்கென்றே யிருக்கிற என் நீலமுகில் வண்ணனாகத் இதி சப்தார்த்தம் "என்நீர்மை" என்று - மமகாரம் பண்ணலாமோ? என்ன, அவரையநுபவிக்கும் இத்யாதி தத்தநுபவாபேக்ஷயா ஸ்வவிப்ரலேஷத்தில் ஊற்றம் தோன்றியிருக்கிறபடி தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கை - தன்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை முதலின அர்த்தத்திலே ஸ்வாபதேசம் - கண்டிரங்கி எத்திறம் இத்யாதி கிடந்தபடி கண்டால் என்றது - ஸம்ச்லேஷதசையிலே "எத்திறம்" என்று கொண்டே மோஹித்துக்கிடக்கும்படி கண்டால் விப்ரலேஷ தசையில் பக்கலிலே வேணுமோ? என்றபடி விரஹவ்யஸனமென்றே, 'இது' என்கிறதென்? என்ன, தன் தசை இத்யாதி ஆக, "நீர்மை" என்று - விஸ்லேஷாவஸ்தாவையாதல், விரஹவ்யஸனாந்தரமாதல் 'இது' என்று பிரியமென்னுதல் - இத வ்யஸனமென்னுதல் பேசக்கு நிலமல்லாமையாலே "இது" என்று ஸாமாந்ய நிர்தேசமென்று தாத்பர்யம் கீழே "இத்தனையிலும்" இத்யாதியாலே, 'என்' என்றத்தை நீலமுகில்வண்ணனுக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, வண்ணத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அடியிலே இத்யாதி இத்தால் குணத்தைவிட்டு வடிவைச்சொன்னதுக்கு ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது வெறும்பா மூன்றுமுகமாவும் - இவ்வடிவில் இத்யாதி புகர் - குளிர்த்தி வண்ணம் நீலமுகில் போன்றது, உள்ளு அங்ஙனன்று வென்றபடி இல்லையோ வென்னில் இல்லையென்றே இவளுக்கு விஸ்வாஸமோ? என்னில் யாமுடை இத்யாதி - நமக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய மருதம்போன்றதான நெஞ்சு கல்லாயிட்டதாகவேணும் கல்லிறே கல்லென்றுமிறே யென்றபடி அர்த்தம் - ஏன்ன

* "பசலை காதலா, தொடுவுழித்தொடுவுழிநீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பரத்தலானே" என்று குறுந்தொகையிற் காணப்படுகின்றது

என்ன பாசுரத்தையிட்டு எத்தை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது? கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது? என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். திருமுகம் மறுத்தவன் கடையீட்டுக் கேட்கப் புகுகிறானோ? ஸ்ரீ கோபிமார் "அபவாதிஷ்டா: ஜ்ஞாநேது:" (அதவாகிந்ததாலாபை:) என்ற அநந்தரத்திலே "அபய்ஸளமாத்ராம் த்ருஷ்டும் ஸக்ருத்யாத்ர மீஷ்யதி" (அபயட்ஸளமாதரம த்ரஷ்டும ஸகருதபயாத மீஷயதி) என்னுமாபோலே இக்கருஷ்ணன் பிறந்தேழிய வேறொன்றில்லையோ? என்றே, கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது? பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் போதாரோ? என்பார்களிறே!
[நன்னீர்மை] - நல்லுயிர் [இனி] - ஆனவளவும் காலகட்டிப் பார்த்தார் போலே காணும் [அவர்கண் தங்காது] சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை "நகர ஸம்ஸ்தா" (நசாலயமாதா) பெருமாள் பக்கல் குறையேயாய், தன் பக்கல் குறை தோற்றுதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, 'நாமோதான் இங்கு நன்றாகச்செய்தோம்? பெருமாளைப் பிரிந்த அநந்தரம் முடிந்தபடி தன்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே' என்ன, 'மாதா' என்றும் 'பிதா' என்றும் பலாபக்கலிலே பாலிபாயக்கட்வதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என்னொருத்தி பக்கலிலும் ஒருமடைசெய்து போந்தார், அவர் இவ்வாற்றாமையாலே உணர்ந்து

பாசுரத்தை இத்யாதி, எந்த அர்த்தத்தை இத்யத்யாஹாரம் எந்தப் பாசுரத்தைச் சொல்லி, நான் எந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிடுவதென்றபடி. எத்தை - எந்த அர்த்தத்தை "என் சொல்லி யான்சொல்லுகேனோ" என்றதுக்கு, "நன்னீர்மை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவார்த்தம் - நான் சொல்லிவிட இத்யாதி இவ் வாக்யார்த்தம், "திருமுகம் மறுத்தவன்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "க்ருஷ்ணஸ்ய ஸந்த்ருஷ்ய..." என்னும் ஸ்லோகத்திலே தாதர்மிபடியான அவஸ்தையை வருமளவும் தாழ்த்தவர் உங்களைச் சொல்லுக்கு வரப்புகுகின்றாரோ? என்றபடி. ஆனாலும், நாங்கள் சொன்னது கேட்டு வாராதிருக்குமோ? என்ன, திருமுகம் இத்யாதி அதாவது - பரதாழ்வான் ராஜாவின் நிலை மறுத்தவன், அபராதகனுடன் கண்கள்முன்னே கேட்கப்புகுகின்றானோ? என்றபடி. அப்படியே நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் உங்களவார்த்தையைக் கேட்டு வரப்புகுவரோ! என்றபடி. கடையீடு - [illegible] ஸாக்ஷாத் [illegible]

[illegible] மேலுகவு அவதாரிகை கண்டிரங்காதவர்க்கு இத்யாதி இப்படி அலாபத்தாலே வெறுத்து நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகோபிமார் 'அபவாதிஷ்டா: ஜ்ஞாநேது:' என்று தொடங்கி ஆக்ஷேபத்தைப் பரோபஸாதக ஸமாநார்த்தமாக வ்யாக்யானம்பண்ணுகிறார் பிறந்தேழிய என்று பிறந்து - பாலாபம "[illegible]" என்று - என்று சொல்லாநிற்கச் செய்தேயென்றபடி. போதாரோ - வாரானோ கால்கட்டுகை - போகிறவனைத் தகைக்கை அப்படியே வருமிடத் தரித்திருந்தா னென்றபடி. காலகட்டி இதி சார்: காலிதி [illegible] அவர்கண் தங்காது என்றது - அவர்களுக்காகத் தகாதென்றபடி. ஸ்வ [illegible] - சேஷியான இத்யாதி உம்முடைய பக்கலிலே - உமக்காக வென்றபடி. அப்படியே நாயகவிஸ்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆனவளவும் காலகட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் நகரஸ்யமாதா என்று தொடங்கி இம்மஸ்லோகம் எவ்விடத்திலே? இத்தைக்குத் தாதபாய மோது! என்ன, பெருமாள்பக்கல் இத்யாதி முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே என்ன என்றது - "தாதஜீவிதேயம்" என்ற உத்தரத்துக்கு அநுகுணமாக பாலிபாயிக்கை - பிரிந்துபோனை ஒருமடைசெய்கை ஏகமுகமாக்குகை உணர்ந்து இத்யாதி - "[illegible]" என்கிறபடியே ஊணும் உறக்கமும் அற்று துடங்கிக்காத்த கட்டிலை விட்டெழுந்து அடைந்து உணர்ந்து இத்யாதி தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல்

உறங்காது ஒலிகடலை யூட்டறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விட்டாயன தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் சால உருண்டு கிடந்தாற்போலேயாக வொண்ணுதென்று நோக்கியிட்டு வைத்தேனத்தனை, அவரைக்கண்ட பிறைநாள் இருந்தேனுகில் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவதென்றருளிச்செய்கிறார் [ஒரு வாய்ச்சொல்] ஒரு உக்தி நேர் அமையும் "வாசாயச்சுவாதூர்ஷி" (வாசாதாமமவாபநுஹி) [நன்னீலமெந்தியாதி] அவர் நலமுகிலவண்ணராயிருந்தார், நீங்களும் நீலமகனிலகளாயிருந்திகொள்ள செய்யும் அவரைப்போலே யாகிறதோ? இந்தனையும் செய்கிறீகளோ? முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல்மறுத்தாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே ஆற்றாமையின் கனத்தாலே (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நலகித்தானகாத்தளிந்தம பொழிலேழும்வினையேறநே
நலக்கத்தானாகாதோ? நாரணனைக் கண்டக்கால்
மலக்குநாப்புனலுடையை இறைதோ வாணசிறு நந்தே!
மலகுநீர்க்கணேறந்தோ வாசகங்கொண்டருளாயே

ஆ —(நலி) எனவாக்கா ரா ருடைய ஸாவாபா காங்களையும் பொறுத்தருளி, அவர்களுடைய அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கி, ஸம்ஸாரமா ரக்ஷிக்கருநின்ற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்கு, நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்து என்னோடு கலந்து பரிமாறவேணும் ஆகாதோவென்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை இரக்கிறாள்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை இப்படி உபேக்ஷித்தால் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கையாலே பரிபூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ? என்று அவனுக்கு அறிவிக்க

அவனுடைய ஸ்நேஹத்தை ஹேதுவாகச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் தன் அபிப்ராயந் தெளிவிக்கொள்ளுமதி அதா, "ப்ருவாஹிவவிவாவிதஃ" இதி ஹநுமதோக்தப்ரஸங்கேப்ரத்யபாயத் சாப்ருணி ஜுவகடம் கவிழ்ந்து அவனைக்கண்ட பிறைநாள் என்றது - அவனை நிராஸாக்கண்ட மறைநாளென்றபடி. "ப்ருவ்ருத்தம் ஸுர்யணமயாழ" என்கையாலும், அதைக்கண்ட பிறைநாள் என்னுமல், 'அவனைக்கண்டபிறைநாள்' என்கையாலும் இதுவே பொருள் என்றாளிறே அப்படியே இங்கும், உரக்காத தங்கல் தவகுமித்தனையென்றபடி. ஸதெந்ஸமவத்ருதவாரதஞ் ரயாஃ வாராக்ஷஸாயஞ்நாயஸ்ராஃ - ஒத்துங்காது உத்ருதெந ஸஹிதஃ ஸகால க்ரஹம் ரணயாரணாம்வெஷாக்ஷணஷாஷ்யாமஜு தெ கிதிகி ஸக்ஷா ஸேஷகவாரஷ்ருகாயருகாடியொஷதகி வரிஷாகாலகி ஒருவாய்ச்சோல் - ஒருவார்த்தைசொல்லுகை ஒருவாய்ச்சொல் கேட்குதிரோ கவிப்போ - ஸகுயோக்ராகஷி யாமம் கரிஷ்யவாநவேதி ஸவ்யாயஃ நேர் சொல்ல அதவா, கவைகுதல் - சொலித்தலாய உக்தி பதாக மென்றபடி "நீலம்" இதி விசேஷணம் ஸம்ஸயஸ்ய தைகாமமத்ருஷ்திருபோணாதம். அவர் நீலமுகில்வண்ணராய் இதி மதன்றில்லை - சௌலுசக மென்னவுமாம் ப்ருயவேசகாயமேவ ஸவம் திஷ்டாமாஷணே கொதைக ரிக்ராகாஷ்யாம் விஷ்யாவ்யாதரஸ்யாஸ்ய முதல் வார்த்தையிலே இதி கணய அதிசயம் என்னாலேயென்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உண்டாயவையா

கால், அவன் அருளிச் செய்த பரிவசநங்களை எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று சில குருகு களை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

[பொழில்] பூமி, எல்லாலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நலக்குந்தாகாதோ] பாபியாய் ஹேதுவான எனக்கேயோ இல்லாதது? [மல்குநீர்ப் புனல்படப்பை] பெருக்காறு நீரையுடைய நீர்நிலங்களிலே இரையைத் தேடி உன் ஸஹசரங்களுக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமாய், நினைக்க இடத்திலே போகலாம்படி நொய்தான சரீரத்தையுடைய குருகே! [மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் ஆறு] ஆற்றாமைக்கு உபாயமிருக்கும்படி அந்தச்சையைச் சொல்லுகிறாள்.

ப—அநந்தரம், ஸர்வரக்ஷகனானவன் பக்கலிலே போய் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணு மென்று வடிவின் சிறுமையாலே ப்ரமேஸ்வரனாய் நினைத்து ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

பொழிலேழும் லோகங்களையும், நலிகி (அவர்ச்சநமாகாதே தானே) நலிகி, தான் அவாக்யவேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அதிஷ்டத்தை வொக்கப்பித்து, அளிக்கும் அபிமத மங்களோடு கொடுக்கும், வினையேற்கே பா-வினையேனான எனக்கேயோ, தாமலக்ஷாகாது தானே நலசலாகாதென்று சொல்லி, நாரணனை (ஸர்வரக்ஷக வேகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தத்தை யுடைய) நாராயணனை, கண்டக்கால் கண்டவாசிலே, மல்கும் மிகுவரும், நீர் ஸ்வபாவத்தை யுடைய, புனல் - புனலையுடைத்தாய், படப்பை தொடிக் கொட்டகளிலே, இரை தேர் இரையைத் தேடாநிற்கிற, வண்சிறுகுருகே கண்ணுக்கினிய சிறுகுருகே! மல்கும் நீர் கண்ணேற்கு மிக்க நீரையுடைத்தான கண்களையுடைய எனக்கு, ஓர் வாசகம் ஒரு வாசகம், கொண்டு (என் பக்கலிலே) கைக்கொண்டு, அருளாய் (அவர்கட்குச் சொல்லுகையாகிற) உபகாரத்தைப் பண்ண வேணும். பொழில் - லோகம். நாராயணனென்று அந்தர்யாமித்வ ஸமுத்ரசாயித்வங் களாகவுமாம். இங்கால், "சிறுமாமனிசர்" என்கிறபடியே வடகலிகாரஹம் ஸங்காரஹமென்று தோற்றுகிறது.

இ—அநந்தரம், 'என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வரக்ஷகனாகக்காலே பூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ?' என்று அறிவி' என்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக் கிறாள்.

[நலிகி] விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்போது காக்கவும் புத்தியாலன்றிக்கே, பேறு தன்னதாகக் கிடாரக்ஷிப்பது எனக்குத் தன்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹம் காக்கும் தன்விபூதி யிலே உண்டாயிற்று ரக்ஷிப்பது. [நலிகி] ஸங்கல்பமாக [தான்] அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன் [அளிக்கும்] - காப்பும் செய்து அருளைப்பண்ணுவதும் செய்யும் பொழிலேழென்று பூமியாய், திவ்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம். [வினையேற்கே நலக்குந் தானாகாதோ] ரக்ஷகன் அநாதிகாலமும் விடமாட்டாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின எனக்கேயோ நலக்காகாதது? நாட்டிலிட்ட விளைபும் அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாகவேணுமோ? [நாரணனைக்கண்டக்கால்] குணங்களில் ஜ்ஞாநாதிகாமலத்வங்கள் நிருபகமானபோலே யன்றோ பரத்வத்தில் இத்திருநாமமும் இதனாலே நிரூபகமான வஸ்துவுக்கு சில விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது அவனையன்றோ மற்றைத் திருநாமங்கள் நாமங்களிலே ஒன்று குறைந்தாலும் அன்னாயம் ஒழியுமன்றோ? என்னைத் தமப்பில் அபேக்ஷை இல்லையாகிலும் தன் ஸத்தையில அபேக்ஷையில்லையோ? என்று சொன்னேனென்று சொல்லுங்கோள். [மல்குநீர்ப் புனல்படப்பை] - மிக்க நீரையுடைத்தான நீர்நிலங்களில் கொடிக்கோட்டங்களிலே திருவடி யைப்போலே கடலைக்கடந்து போகவேண்டாதே உனக்கு [இரைதேர்வண்சிறுகுருகே] உன்னு டைய ஸஹசரங்களுக்கு 'சொல்லுகைக்காக இரைதேடும் ஸ்வபாவம்கூற உன்னது உபகாரஸ்மரு

மையாயிருக்க நினையாதேயிருக்கு மவனைப்போலன்றிறே [illegible] உனக்கு [மலக்குளிச் சங்கொணர்ந்து] [illegible] திருப்பகம் அதுபோலே [illegible] [பாவாசாங்கொண்டருளாயே] - [illegible] சொல்லவேணும் [பாவாசகம்] அவர் "வேண்டா" என்னும் [illegible] [அருளாயே] சொல்லீர் [illegible] [illegible] இவ்விஷயத்தில் [illegible] இப்படியல்லது சொல்ல விரகில்லை

ஈடு — அஞ்சாம்பாட்டு நலகித்தான இதயாதி [illegible], முடிவாநகு [illegible] விறே, ஜீவிக்க நினைத்திருக்கிற தமக்குத்தாம வேண்டாவோ? என்கிறார் தம்முடைய நாரா யணத்வம ஒறுவாயப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லு மென்கிறார்

[நலகி] விப்ரீரக்ஷணம பண்ணும்போது, காத்தவ்ய புதயாரை [illegible] போந்தன்னை தாக்கிடா ரக்ஷிப்பது என்கைக்குக் கனபக்கலுண்டான வ்யாமோஹம தனக்கு விபூதியிலே உண்டா யாயிற்று ரக்ஷிப்பது [தான] அபேக்ஷியாரினவிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன [பொழி லேழும] கீழுமேலுமொன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை

அஞ்சாம்பாட்டு நல்க நான் இதயாதி [illegible] முடிவதனதுமுளவே [illegible] வேணுமென்ற வளவிலே முக்காட்டக் [illegible] [illegible] முடைய ஸத்தைக்கு [illegible] [illegible] இதயாதி [illegible] [illegible] [illegible] அருளிச்செய்கிறார்—தம்முடைய நாராயணத்வம் இதயாதி [illegible] யாகிலும், தன ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையா? என்று [illegible] ஒறுவாய்ப்போகாமே - விகலமாய போகாமே யென்றபடி.

"நலகித்தான காத்தளிக்கும்" இதயலயாத்தவம பொழிலேழும தான நலகிக் காத்தளிக்கு மிதி பாதமலயாகவம் தான [illegible] [illegible] நலகி "[illegible]" காதது [illegible] அரிகதுர் "[illegible] [illegible] நாராயணேதி [illegible] பொழிலேழும காத்தும் தான [illegible] [illegible] [illegible] காத்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அளிக்கும [illegible] [illegible] நாராயணேதி [illegible] [illegible] கொடுத்த [illegible] [illegible] 'நலகி' [illegible] [illegible] என்கிறார் நான் மலக்குளிக்கண்ணனாயிருக்க, தான பொழிலேழும நலகிக்காத்தருளியாகவும் [illegible] பாமரும "தான" இதி ஸவாலமிதம பாவமாகும் - என்கிறது [illegible] பொழிலேழு லோககளைச் சொல்லுகிறது "பொழிலே சோலையு முலகமும் புகழுவா" [illegible] சொல்லுவா கீழும் மேலு மொன்றாக நினைந்து என்றது பூமிக்குக்கீழும் பூமிக்கு மேலும் [illegible] ஆகுமான [illegible] ஸப்தத்வீபவதியான "[illegible] [illegible]" [illegible] லோககளையும் பிடித்து, அததையிரண்டையும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது [illegible] ஸப்தபாதாளங்கள் [illegible] - பூமி [illegible] மேலு மொன்றாகக் கொள்வது - பூவிவரங்களாலேயாலே பாதாளங்கள், அவற்றையும் பூமியிலே அடர்ப்பயவிய

சொலலுகிறதாதல ஸ்வசரீரரக்ஷணம பணணுவது ஸநேஹபுரஸ்ஸரமாகவிறே [நாகிதததா ன இதயாதி] நாமரூப விபாகாநாஹமமாயக கிடநதவனறு, ஆா இருநது அபேக்ஷிகக இததை உணடாககிறார் மாதயவஸ்ததபரனைபபோலே தான எனகிற சொலலுககூாளேயாய, தனனையிடடு வயவஹரிகக வேணடினவனறு தனமேலே யேறிடடுககொணடு நோககினுயிறறு [காததளிககும] - காததுககொடுககு மெனனுதல, நோககி ரக்ஷிககு மெனனுதல [விளையேறகே நலகததாகாதோ] இலலாதவனறு உண்டாககிறுய, உணடாககினதுக்கு பலமாக நாமதனதை யேறிடடுக கைவிடுகையோ? ஸவஜநரக்ஷணம பணணலாகாதோ? நாடடுககிடட நிலைபபு அநதஃபுரததுககு அரிதாக வேணுமோ? [விளையேறகே] கடலிலே ஏறறிடடுத தணணீர அரிதாமபடியான பாபததைப பணணுவேனோ? [நாரணனைக கணடககால] ஜீவஸமூஹததினுடைய ஸவரூப ஸததியாதிகள ஸவாதீநமாய, இவை பரகாரமாகத தான பரகாரியாய, இவறறிலே ஒனறு குறையிலும தாம இழவாமபடியிருக்கையாலே நாராயணனெனறு விருதுநிததிரிகிறவனைக கண்டககால 'இபபோ யோகருடியோ? எனறிருநதோம, மஹாவருக்ஷததோபாதியோ?' எனறு கேளுஙகோள [மாலகு நீர இதயாதி] உனசெயல பாராததமா யிருநதீ! பெருகாநினறுளள நீரை யுடைததான நீர்நில

பிதது கணணபணணுகை இது பாதமயோஜநா விவரணம இரண்டாம் அரததகில, "அவனிபொழில பாகடவிடமவையம,புவனிபுவிபதவி பூமிகுவலயம ஞாலம தலம தரணி காசினி படி தாலநதரணி தலம" எனறு நிகணடு 'நாரணனே' எனறதைக கடாக்ஷிதது ஹாவம - ஸ்வஸ்ரீ இதயாதி, ரஸோகநிஸ்ச நல்ததல்-கொடுததலாய, அதாவது - காணகவோபாபாதாக வெனறபடியாய, அததால ஸ்ருஷடியைசசொலலுகிறதெனறு ஆத்தாநதாம அருளிசசெயகிறார - நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாய இதயாதி இதயோஜனைக்கு, 'தான' எனகிற பதத்துக்கு ஆததம அருளிசசெயகிறார ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனறு 'காதது' எனகிற பதம - ஸம்ஹார வாசக மெனறு விவக்ஷிதது, ஸம்ஹாரம ரக்ஷணமாமோ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறார மாதயவஸ்தபாபைபோலே இதயாதி மாதயவஸ்ததபரமாய - பொழிலேழுமதனைல 'ஈவிர' எனறதுககு - ஸம்ஹாரம, ஸருஷடியு மெனறு சொனன யோஜநாதவயாநுகுணமாக 'காததளிககும' எனகிற பதருககிகது ஏனைடாததம அருளிச செயகிறார - காததுக கொடுககும இதயாதி வாகயதவயததாலே ஸமோஹாபக்ஷததில, அதிக்ஷடடிகள வாராமல காதது, இஷடமானக் கொடுககு மெனகிறது ஸருஷடிபக்ஷததில ஸம்ஹாரதிலாயததிலே தனமேலே யேறிடடுககொணடுநோககி யாததிகாலததிலே ரக்ஷிககும அநிஷடநிவருததி பூர்வகமாக இஷடஙகளைக கொடுககு மெனறபடி. தமிதீய விவாஹாததுக்கு ஹாவம - இலலாதவனறு இதயாதி பாதவிவரணத்துககு 'பொழிலெழுமளிககும' எனறதைக கடாக்ஷிதது ஹாவம - நிலையுற இதயாதி 'விளையேறகே' எனகிற அவதாரணாததம இது தசேவவிஸநிகேோகி நாடடுக்கிடட இதயாதி ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸவாஸவம காததளிக்கும நாரணனை உத்துவமும 'பொழிலேழும காததளிககும நாரணனை' எனற அநநதரம, 'விளையேற்கே' எனகையாலே ஸவாவஷேணைய பலபி வைகது என அபிமதம கிடையாதபடியான பாபததைப பண்ணினே னெனறும ஆததம தோறறுகிற தெனபதைத ஸதிதாமமாக அருளிசசெயகிறார - கடலிலே இதயாதி தாரஷடாநதிகே தணணீர ஸததாரீயம - ஜீயார ஸவாஸதவயாரத்ததததையும தநதரேண அருளிச்செயகிறார ஜீவஸமூஹ இதயாதி இவவிடததிலே பரகாரூநுகுணமாக, ஸருஷடிஸததிஸம்ஹாரஙகளையுஞ சொலலுகிறது 'நராஜ்ஞா-கா.மி.க கா.மி.நாராணீ' எனறதைபபறற ஸருஷடி அவனதீநமெனகிறது,பஹுவ்ரீஹியாலே ஸதிதி அவனதீநமெனகிறது 'நராஜா கா.மி' எனறுகாரணதவமசொனனபோதே லயஸதாநமே உபாதாநகாரணமாகையாலே ஸம்ஹாரம அவனதீந மெனகிறது ஸ்திதியாதிதி - ஜுதியபததாலே பரவருததி நிவ்ருததிகளைச சொலலுகிறது பரகாரபரகாரிபாவகதததால பலிதம - இவறறிலே இத்யாதி நாரணனைககண்டகால 'விளையேறகு நலகலாகாதோ'' எனறு கேளுஙகோ ளெனறு சொலலுகிறதுககு ஹாவம - இபபோ இத்யாதி யோகருடியாவது - அவயவாரத்தம புஷகலமாய, அநதபபததானே அவனுககு அஸாதாரணமான பேராயிருக்கை மஹாவருக்ஷத்தோபாதியோவெனறு கேளுஙகோள் மஹாவருக்ஷத்தோபாதி கேவலருடியே யாம போமாதரமோ உளளதெனறு கேளுஙகோ ளெனறபடி. மஹாவருக்ஷம - கனனி 'இலாதே'' எனகிற இலே வோக்காக ஹாவம - உன் செயல் இத்யாதி பரனைபடடபடி - நீர நிலம அதாவது - கோடிதசோடம

முண்டு பட்டாடித்தோட்டம், அதிலே [இரைதேர்] பேடையினாயாக்க அடங்குவது தேடாநின்றது * "புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடுமே" என்னக்கடவதிறே நயலுட்காணிக்கச்செய்தேயிறே பிள்ளைவாய்க்கு அடங்குவது தேடுகிறது [வன்சிறுகுருகே] குருகு வண்டானம், (காயயடிநாரை) வண்மை அழகும், ஒளதார்யமும் கைபட்ட இரை தனக்கிட்டுநாகூக்கிற இத்தாதாயிற்று நான் உபவாஸக்ருசையா யிருக்க நினையாதிருக்குமவனைப்போலன்றே உன் ஒளதார்யம் [சிறுகுருகே] காயரால்த்தில் புருஷகாரமபாக் மாகமாகவேண்டா தூதுபோகைக்குச் சிரமஞ்செய்திருப்பாரைப்போலே யிருந்தது உன் வடிவில் லாகவம் [மலர்நீர்த் தண்ணேறத்து] இதுாம் ஒரு நீரில மிருக்கிறபடி பாராய் இரைதேடுகிற இதனை விட்டு இங்கனே படாதுமோ? என்னில், பாகதுமிறே, இங்கேயும் சேவுங் கயலு முண்டாகையாலே [மலர்நீர்த் தண்ணேறத்து] - தனக்கு நிருபகம் கண்ணநீர்போலேகாணும் அதாவது நலவியில் ஆனந்தாமரு, பிரிவில் சோகாமரு [ஓர்வாசகங்கொண்டு] நேரே உடம்பைத் தரவேணுமென்று சொல்லமாட்டாளோ! 'மறப்பரோ' என்னும் பயத்தாலே மறக்கும் வார்த்தையும் அமையும் இத்தலைக்கு, அவர்பக்கலுள்ள தொன்றுமத்தனையே வேண்டுவது, † "தாரான் தருமென் றிரண்டத்திலொன்றத்தனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாசுரம் ‡ "மெய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விடத்தான்கருமம் மிக்கன்று" என்றும், ¶ "பாவிநீயென்றொன்று சொல்லாய்" என்றுமிறே இருப்பது [அருளாயே] அவை திரய்க்கதர்களாகவுமாம், தான் ஜநகதுல ஸுந்தரியாகவுமாம் உபகரிக்கிறது பரகால வக்ஷயாணரும் இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது 'நம்பியேறுதிருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்று பட்

ஜலஸாந்தியாலே மத்ஸ்யஸாந்நித்யம் விதைசயிருக்க, தேடுகிறதென்? என்ன, (பேடையின் இத்யாதி மதலயகை ஞண்டாயிருக்கச்செய்தே பர்ரதமாக இரைதேடுகிறதற்கு ப்ரமாணம் புள் இத்யாதி "பனைச்செறுவிறயலுகளைப் பழனக்கழனியதனுட்போய்" என்ற முந்தின பாதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு விசித்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - நயல் இத்யாதி 'பனைச்செறுவில்' இத்யாதி - தாழுந்செய்களிலே கயல்களானவை துள்ளாநிற்கச்செய்தே, நீர்நிலையயுடைய கழனிகளினுள்ளிட்டே போய், புள்ளானது பிள்ளைக்கு இரை தேடாநிற்கும்" இதி சப்தார்த்தம் புள்ளு - கொக்கு முதலான பக்ஷி இதுக்கு ஒளதார்யமேது? என்ன, [illegible] இத்யாதி இதினுடைய ஒளதார்யத்தைச் சொல்லுகிறவர்களுடைய தாத்பர்யம் - நான் உபவாஸ இத்யாதி "உபவாஸக்ருசாங்கீநாம்" என்னக்கடவதிறே, அவ்வுபாலர் [illegible] அவனைப்போலிருக்கும்படியன்றே இருமைக்கு ஹேதும் - காரியகால ருந்ல் இத்யாதி ஸ நதராணோ [illegible] "ஸம்ஹ்ருஷ்டவாஸஸம் [illegible] [illegible] ருஷ்ணோ [illegible] " பந்நதுமஸ் பூவில் சிரமஞ்செய்து - ப்ரமம்பண்ணி, அப்யாஸம்பண்ணி சேறுங் கயலுமென்றது சாடு 'சேலேய்கண்ணியரும்' 'கயலோடு மகண்கள்' என்று சொல்லுகிறதிறே (கல் மத்ஸ்யம் கயல் - அதில் அவாந்தரபேதம் தனக்கு இத்யாதி - தனக்கு அஸ்ருவே நிருபகமென்கிறது என்னும்படி விவரணம் அதாவது இத்யாதி ஓர்வாசகங்கொண்டு - அத்தலையிலதாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி வரவேணும் ஓர்வாசகம் - அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல் 'ஓர்வாசகம்' என்றதுக்கு ஸாமாந்யம் - நேரே உடம்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே முந்தின பாவத்துக்கு 'வாசகம்' என்றதிலே நோக்கு, இரண்டாவதுக்கு 'ஓர்' என்றதிலே நோக்கு நேரே - ஸாக்ஷாத் மறக்கும் - நிஷேதிக்கும் மறக்கும் வார்த்தை உத்தேச்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணத்ரயம் - தாரான் இத்யாதி தரினுமாம், தாரதொழியினுமாம், இரண்டிலொன்று அவையும் நமக்கு அதாவது - தருதாகில் அதனாலே தரிக்கிறோம், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம் என்றபடி மெய்ம்மை இத்யாதி ஒருகால் மெய்சொல்லி என்முகம்பார்த்து 'எனக்கு நீவேண்டா, போ' என்று நம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமாகில் மிகவும் நல்லது பாவிநீ இத்யாதி - காணலாகும்படி முன்னே வந்து 'பாவி காண்' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை நாயகனை 'அருளாய்' என்கிறதென்? என்ன, அவை இத்யாதி இதுக்கு ஸமாதானமாக ஓர் ஐதிஹ்யம் - நம்பி இத்யாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு - ஸ்ரீவைஷ்

---

* பெரிய திருமொழி - ௩ - ௧ - ௨. † சிறிய திருமடல் ‡ நாய்ச்சியார் திருமொழி - ௧௩ - ௯.
¶ திருவாய்மொழி - ௪ - ௭ - ௩.

டாக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து, அவர் பரமவைஷ்ணவர்களுடன் பரி மாறும்படிக்கு, 'திருநாட்டேகத்து எழுந்தருளினு ரென்னவேணுங்காண' என்று அருளிச்செய்தார் (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அருளாதநீரருளி அவராவி துவராமுன்
அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளென்று
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
யருளாழிவரிவண்டே யாமுமென்பிழைத்தோமே

ஆ — (அருளாதநீரருளி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவோமாகிலும் ஆஸ்ரயவிஸ்ருஷ்டையான அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாறுதற்காலே வரும் கார்யமிதானால் ஆகவேண்டா வென்றிருந்தானுகில் அவளையிரங்கொல்லுவரோ? என்னில்,—அவளோடே கலந்து பரி மாறுகை திருவுள்ளமானாலும், உம்முடைய கருணைக்கும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும் தாழ்வு வாராதோ அவளுடைய [illegible] அவளிடத்திலே கருணைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு முன்னே பரமாத்மணிசனை பெரியதிருவடியாலே போயருளி ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது, பெரியதிருவடியை ஒருநாள் அத்தை கொண்டே கடாவியருளீரென்று சொல்லுவது, அதுவும் நடவாது என்னில், இப்படியாகச் சேர்வையும் செய்தருள தொழிலைக் கருதுவார்கள் என்ன பிழைசெய்தோமென்று இதுக்குப் பரமகாருணிகனான திருவாழியை ஏந்தி ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானைச் சண்டக்கால் சொல்லவேணுமென்று வண்டுக்கானச் சொண்டாடி இரக்கிறாள்

ஓ — ஆறாம்பாட்டு, 'இக்கலை ஸாபராதரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கத்' என்று வரும் அநீதியான் [illegible] விகல்பமாயிருந்தாலும் ஆக அனைபுமென்னில், அதுவும் விகல மாகாதே, நாமும் பிழைபொறுத்து விருத்து சொல்லுகிறோம், அப்படி செய்யச்சொல்லென்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீரருளி யென்று தொடங்கி] ஸம்ஶ்லேஷிக்க நினையாத நீர் தயிர் தன்மையையுடையவரான இவளுடைய பக்கலிலே கருணை பண்ணி அவளுயிர் முடிவதற்குமுன்னே, ஆஸ் ரிதபக்ஷபாதமுடையவரான திருவடியை நடத்தீர் [அருளாத நீர்] - பண்டு இப்படி நோக்குபட்ட வரில்லாமையாலே கருணைபண்ணாதிருக்கிற நீரென்றுமாம் [அவர் வீதியொருநாள்] - அவர் வீதியிலே ஒருநாள் போனதாகாக அவத்யமாய்ப் பிறவாதென்று கருதது [அருளாழியம்மானை] அருட்கடலான ஸர்வேஸ்வரனை, தயாஶீலமான திருவாழியை உடையவனென்றுமாம் [கண்டக் காலென்று தொடங்கி] அவர் வீதி ஒருநாள் எழுந்தருளவேணுமென்று சொன்னவார்த்தையைச்

சர்வர்களிடத்திலே உத்தேசப்பதாக பாதிபத்தியப்பண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்ற இருக்கும்படிக்கு "மல்குநீர்ப் புனல்படப்பை இரைதேர் வண்சிறுகுருகே, பொழிலேழுந் தான் கலிக்கானந்தமிக்கும் மாணனைக் கண்டக்கால் வினையேற்கே யென்றுதானானாகாதோ" என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவனதாக மலங்குநீக் கண்டேனேறு ஓர் வாசகம் கொண்டருளாய்" இத்யாதியாக வினையேற்கே நகைத்தானாகாதோ வினையேனை எனக்கேயோ ஸ்ரோ ஷித்து ரக்ஷிக்கத்தானாகா தென்றபடி நலகத்தானென்று - முழுசொல்லு, யதவா, வினையேனை எனக் கேயோ தான் நலகலாகா தென்னுதல் தேர்கை - தேடுகை (ஓ)

சொல்லிப் பருகவேணும், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கைக்கீடான அழகையும் மாமறுத் மான வடிவையுமுடைய வண்டே! [யாமுமென்பிழைத்தோமே] - அதுவும் செய்யாதொழியிலே ஏனில ; எங்கள் தெருவிலே போகவொட்டாமைக்கு நாங்கள் செய்த குறையுண்டோ ?

ப —அனந்தரம், வையம் திருவாழியுமான வாவேசுவலக்கைக் கண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லென்று தாமரைப்பூவை யுடைத்தாவிருப்பதொரு வண்டைப்பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்

ஆழி - வட்டமான, வரிவண்டே - வரியையுடைத்தான வண்டே! அருள் (தனக்கும் ஆர்த்தர்களிடத்தில்) அருளையுடையவனை, ஆழி அம்மானை - திருவாழியையுடைய ஸ்வாமியை கண்டக்கால் கண்டவளவிலே, அருளாத நீர் (இவ்வளவில் அடியார்க்குப் பேதை யாலே) அருளக்கடவோமல்லோம் என்று அறுதியிட்டிருக்கிற நீர், அருளி - (லோகவாஸ குலைக்க ஒருகால்) க்ருபைபண்ணி, அவர் - அவருடைய, ஆவி - ஆத்மா, துவராமுன் - நீர்மையுலர்ந்து முன்னே, அருளாழி - க்ருபாஸமுத்ரமான, புள் பெரிய திருவடியை, அவர்வீதி - அவளிருக்கிற வீதியே, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், கடவீரென்று - (ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைக் கோலினாற் போலே அவ்வழிதேடவேண்டாதே) கடத்தவேணுமென்று, இதுசொல்லிப்பருக - இத்தைச்சொல்லிப் பருக, (வாராத தாமேயன்றியே,) யாமும் நாமும், என்பிழைத்தோம் என்று தாமச்சொல்லப்போகாதே இதுதவிர நம்முடைய மார்க்கராதித்வமும், ரூபாமோலையுங் கொற்றிதம்.

இ —அருமைப்பாட்டில், இக்கவி தன்னைப்பாரோடு கூவலவுருவின் சிறக்கேய் மூல மாயை வர்த்தம் விகல்பமாக அவைபுரிமனசில்,-அதுவும் விகல்பமாக்கு, ஏராளத்தைக்குமு விட்டிகைப்பு ஒரு விரகு சொல்லுகிறேன், அத்தைச் செய்யச்சொல் என்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] - 'அவனுக்கல அருளக்கடவோமல்லோம' என்று வைத்திருக் கிற நீர். "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று நாடுபோகவொட்டாதே கொண்டருளின இவர், 'அருளாதநீர் என்னும்போனத்துக்கு என்ன அபேக்ஷா விசேஷம் ? அறியோம்' என்று பின் னான் 'அருளாத நீர் என்று திருநாமம் சாத்துகிறான்' என்று சீயர் [அருளி] - அவனை அமைய தசையைக் கண்டு அருளவேணும் இதனருமை இப்படி கயிமூலைப்போலே க்ருபை பண்ணியிருக்கிற நீரெனவுமாம் [அவராவி துவராமுன்] அர்த்தமுன்போது அவன் ரக்ஷகத்வம் முன்பே அருளவேணும் "ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் । தத்ததா ஹநுமந் வாச்யம் வாசா தர்மமவாப்நுஹி" அவளை நிருபாதிகமான வஸ்துவாய் உயர்ந்த, நீர்க்கமர்க்கும் ஜலையோ! என்னவேண்டுமவை அவள், அருளாதொழியுமவ என்னனோ? [அருளாழிப்புள் கடவீரவர்வீதி] - என்னைப்பற்ற வல்லரோன்மை சிறக்கேய் கைக்கும் பிறவாக்கும் அறுதியிடும் ஒட்ட என்னுதல், ஆனைக்கு அருள்செய்ய என்னுதல் ஒரு வியாஜத்தாலே என்னவெகாதே வழி போக அமையும், நாங்களும் ஜலசாந்தாக்காலே கவள், எங்களுக்கு அருளி விசாகவுமாம் [அரு ளாழிப்புள்] - அருட்கடலான புள்ளு, 'வெந்நிறைப்புள்' என்றுள கொடியேப்பமைபோலே. இப் போது வாவுக்கு உடலானமையாலே 'அருளாழிப்புள்' என்கிறதிதே [ஒருநாள்] - பலகால் ஒரு தெருவே போகாவிடிறல், 'இது வெறுமனன்று' என்றிசாங்கலோ? என்னவில, ஒருநாளைவைப் [அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால்] - பெரியதிருவடியுடைய க்ருபையும் மிகைவெனதுமைபடி பண்ணேற அவனீர்மை திருப்பாது அருட்கடலான வரிவேம்வான அவனைப்பக்கல் அருள் மறுத் தாலும் மறுக்காத திருவாழியெனறு திருவாழிக்கு விசேஷணமாகவுமாம் [இது சொல்லி பருக] - "அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி ஒருநாள்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லிப்பருக வேணும் [ஆழிவரிவண்டே] - கம்பீர ஸ்வபாவத்தையும், சரீரத்தில் வரியையுமுடைய வண் டென்னுதல்; வட்டமான வரியையுடைய வண்டென்னுதல், ப்ரமருமாய அழகிதான வண்

டென்னுதல், வட்டமாகப் பறக்கிற வென்னுதல், கட்கருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேச்யமென்கை [யாமும் இத்யாதி] இவ்வளவும் செய்யாமைக்கு நாங்கள் என்ன பிழை செய்தோம்? காமேயன்றிக்கே நாங்களும் செய்த குற்றமுண்டோ? பரணிவிக்குக் குற்றமாவது பிரிந்தாலும் ஆறியிருக்கையிறே

ரு —ஆரும்பாட்டு எங்கள் ஆற்றாமை பரிஹரித்திலராகிலும் தம்முடைய நாராயணத்வம் ஒழிவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள் என்று நின்றது கீழ், இதுக்கு அவர்கள் மறுமாற்றம் 'நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழிய அமையும், தாமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில' என்றிறே, தமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கைக்கு ஒருவழியுண்டு—தாம் அழகு சென்றேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள்செய்யப் புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே, அப்போது எங்கள் தெருவே போருதல் தமக்கும் ஸ்வரூபஹாநி வாராது, நாங்களும் ஜாலகரந்த்ரத்தாலே கண்டு ஜீவிக்கக்கடவோம், இப்படி அவிருத்தமாகச் செய்யலான பின்பு அதனைச் செய்யச்சொல் என்று ஒருவனைக் இரக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] "ஜிதம் தே" (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித்து திருக்குமாபோலே அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று நெஞ்சுருகிக்கிடக்குமவர் "அருளாதநீர்" என்கிறது என்ன தயாவிசேஷமென்றறிகிலோம் "அருளாதநீர்" என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள் அன்றிக்கே, தயாவிஷயம் பெறாமையாலே தயை குமிழ்ந்து தயை பண்ணுதிருக்கிற நீர் தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயை பண்ணியென்னாமம் [அருளி] அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உமது, நிர்த்தயராகிலும் 'ஐயோ!' என்னவேண்டும் தசை இவளது, அருளாதொழியும்படி யெங்ஙனே? [அவ்ராவி துவராமுன்] பின்னையும் அருளத் தவிரீரிறே? அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும் அவளுடைய ப்ராணன் பாசியற உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும், "ஜீவந்தீம் மாம் யதாராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்" (ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்) என்னுமாபோலே நாங்கள் சொல்லுமதனையேயோ வேண்டுவது? அவன் அருளப் புகாநின்றானே? என்ன, நீங்கள் அறிவிக்குமதனையே வேண்டுவது, நோவேருவாரும் அங்கே உண்டு, [அருளாழிப்புள்]

ஆரும்பாட்டு - அருளாத இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் பரமேயாதுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி எங்களாற்றாமை இத்யாதி ஒழிவாய் - விகலமாய் மறுமாற்றம் பரதயுதரா "அவா வீதி யருளாழிப்புட்கடவீர்" என்றதனைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - நமக்கு அவத்யம் வாராமே இத்யாதி அழகுசென்றேறப் புறப்படுகையாவது அழகுகாட்டப் புறப்படுகை அதாவது - தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆச்ரிதர் நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை, யத்வா, அழகு சென்றேறப்புறப்படுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைப் புறப்படுகையுமாம்

அருளாதநீரருளி - முதலின அர்த்தத்தில் ஸங்கல்பத்திலே லக்ஷணை வியாக்யாதாவின் கருத்து - மயர்வற இத்யாதி நிர்ஹேதுகக்ருபாவத்தை அருளாத நீர் இத்யாதி குமிழ்ந்து - அது பலியாமல் நிற்கையிருந்து த்வித்யார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் அருளே நிரூபகம் இத்யாதி 'நீர்' என்கிற பதத்திலே தயாநிரூபயத்வம் தோற்றுகிறதென்று கருத்து 'அவ்ராவி துவராமுன்னருளி' என்று அந்வயித்து, 'அருளாதநீர்' என்றதின் முதலின அர்த்தத்துக்குச் சேர ஸங்கதி - பின்னையும் இத்யாதி ஸபதார்த்தம் - அவளுடைய இத்யாதி முன்னே அருளவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஜீவந்தீம் இத்யாதி ஸுந்தரகாண்டே [illegible] "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible] 'அருளாழிப்புள்' என்றதுக்கு அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி ஆழி - கடல் போலே, 'வெஞ்சிறைப்புள்' என்றவைத்து,

அருட்கடலான புள்ளை "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றாள் கொண்டுபோனபடியாலே, இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே "அருளாழிப்புள்" என்கிறாள். [கடவீர்] - அங்கு அவர் கண்டு வாழாமைக்கும ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுமாகப் போகாதே பிசுகிச் சுழியாநிற்குமிறே; அசேதநமான ரதத்தோபாதி வடிம்பாலே தாக்கி நடத்த வேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில், [அவர்வீதி] - அவன் தெருவிலே அங்ஙன் சென்றதோ? ஒருதெருவிலே பலகால் போகப்புக்கவாறே "இது வேறொன்று" என்றிரார்களோ? என்னில், [ஒருநாள்] - நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போகக் அமையும் [அருளாழியம்மானை] பெரிய திருவடியும் மிகை, *"தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல் என்னடியார் அது செய்யார்" என்னும்படி அருட்கடலானவனன்றே அனுப்பிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ! அங்கு கையாளாயுள்ளாருடைய நம பர்சுரமன்றோ? அருளே நிரூபகமாக வுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவன். அருளார் திருச்சக்கரமிறே! ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைக்கூலியாடலை வாங்குவது இங்கேயிறே! ஸர்வேச்வரனபக்கல் அருள் மறைத்தாலும் அருள் கூட்டி கடவிநிற்கும் இடமிறே. [இது சொல்லியருள்]-இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணும் என்னவில்லை, "அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதியொருநாள்" என்கிற வார்த்தைமாத்ரம் சொல்லியருளவேணும். [ஆழிவரிவண்டே] பரமஹம்ஸமாய அழகிதான வண்டே! என்னுதல், ஆழி - சிறந்திருக்கச் செய்தே காம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிற படியைச் சொல்லுதல். ஆழியென்று - வட்டமாய், சுழலப்பறக்கிற வண்டே என்னுதல், கடகருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேச்யமென்கை. [யாமுமெனபிழைத்தோமே] நாங்கள் என்னதப்புச்செய்தோம்? தாம் பிரிந்து துவளவிட்டு வைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோமென்று ஆறியிருந்தோமோ? நீயாகில் காலிலே

'அருளாழிப்புள்' என்றுல் விபரீதமானதன்றோ? என்ன, வெஞ்சிறை இத்யாதி 'போகட்டில்' என்னுமவளோலே அசேதந வஸ்துவாலே செல்லுகைக்கென்? என்ன, அங்கு அவர் இத்யாதி [illegible] அசேதநமான இத்யாதி - [illegible] வடிம்பாலே தாக்கி - கனி மத்தாலே குத்தி அங்ஙன் சென்றதுமோ - அப்படி புக்கபோல்? இது வேறொன்று - இது வேறுபோயன்று ஒரு காலமையுமோ? என்ன - நாங்கள் இத்யாதி அருளாழியம்மானை [illegible] மிகை அதிகம் [illegible] திருவடியும் மிகையாம்படி [illegible] என்ன, தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி - பெரியபிராட்டியாரே யானாலும் குறைசொல்லுவாளாகில், என்னடியார் அது செய்யார் என்று சொல்லும்படி கையாளாயுள்ளார் - பரிகரமாயுள்ளார், கையிலேயிருக்கிறதாக [illegible] மாத்ரம் - அருளே நிரூபகமாக இத்யாதி அப்படி அருளே நிரூபகமாயிருக்கும்? என்ன, அருளார் இத்யாதி. 'ஆர்' என்றதற்கு அர்த்தம் ஸர்வேச்வரனுக்கு இத்யாதி கைக்கூலியாடலை வாங்குகை - அவனையாலே கடன்வாங்குகை. 'கைக்கூலி - ஆடலைக்கூலி' என்று சொல்லுமவர்கள் பரிபாஷை. அதாவது - ஒருபதார்த்தம் கடன் வாங்குமவர்கள் 'கைக்கூலியாகத் தருவோம், ஆடலைக் கூலியாகத் தருவோம்' என்று சொல்லுவாரை கூலி - அளவு. ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி - [illegible] ஸர்வேச்வரன்பக்கல் இத்யாதி அருள் மறைத்தாலும் - [illegible] அருள்கூடக் கடவி - [illegible] அவனிடத்திலிருக்குமென்று பரமார்த்தம், [illegible] என்று [illegible] ஆழியென்றது - [illegible] விவக்ஷித்து - பரமஹம்ஸமாய் இத்யாதி ஆழியென்று - ஆழமாய், அத்தாலே - காம்பீர்யம் விவக்ஷித்து, ஆழி இத்யாதி வண்டாகையாலே, ஆழி சிறந்திருக்குமென்று அர்த்தம். ஆழியென்று - வட்டமாய், அத்தாலே - சுழலுதலைச் சொல்லுகிறதென்று - ஆழியென்று இத்யாதி இரண்டுபொருளுக்கும் வரியென்று - அழகு இரண்டாமர்த்தத்திலே, இதற்குக் காம்பீர்யமென்று சொன்னவர்த்துக்கும் அவ்வருகே சில சொல்லப்படுவன [illegible] காம்பீர்யம் ஆத்மகுணமாகவும் [illegible] ப்ரேமம் - கடகருடைய இத்யாதி 'யாமும்' என்ற சப்தார்த்தம் - தாம்பிரிந்து இத்யாதி துவளவிட்டு - [illegible] துவளவிட்டு ஆறியிராதே செய்ததென? என்ன, நீயாகில் இத்யாதி நீயாகில் காலிலே - [illegible]

* பெரியாழ்வார் திருமொழி ச-௯-௨

விழுவாரும், தூதுவிடுவோரும், தாமாயிருக்க, அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம் ? எங்களதோ ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற
என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு
என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றொருவாய்ச்சொல்
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே! யானவளர்த்தநீயலையே

ஆ — (என்பிழை) தாமரைப் பிரிவுபடுகிற வ்யஸநத்தின்மேலே என்னுடம்பிலே இழை கோத்தாற்போலே என்னைப் பனிவாடை ஈராநிற்கச்செய்தேயும், என் கருணையை ஒன்றும் நினையாதே என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாதிருக்கிறவர்க்கு, நான் என்னுடைய பிழைசெய்தால் தம்முடைய கருணைக்கு விஷயமல்லாதொரு பிழையுமுண்டோ ? என்று ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும். என்னுடைய பிறகணைச் சாட்டியும் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியும் என்னுடைய என்னுடைய பிழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வார்த்தையைப் பற்றத்தருளினும் பிராட்டி திருமுகப்பே வைத்துச் சொல்லவேணுமென்று இத்தனைக்கும் உறவுபோராதோ ? என்கிறாள்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான அபராதஸஹத்வத்தை அநுஸந்தித்து, 'என்னுடைய இக்குறைக்கு நான் புறம்போ' என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவி' என்று ஒரு கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

[என்பிழை என்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸநத்துக்குமேலே என்னுடைய இழைகோத்தாற்போலே பனிவாடை ஈராநின்றது, நிரதிசய க்ருபாவானான தனக்கு இங்ஙனே நோவுபடக் கண்டிருக்கை போராதென்று பாராதே பிராட்டியோடே கூடி என்குற்றங்களையே அநுஸந்தித்துக் கருணைபண்ணாதிருக்கிறவனுக்கு என் அபராதமெல்லாம் பொறுக்கக் கருணைபடி பிராட்டி ஸந்நிதியிலே அறிவி யென்று கருத்தாகவுமாம். [என்பிழைத்தாளென்று தொடங்கி] ஸ்வாமியான உன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்துக்கு விஷயமன்றிக்கே நோவுபடுகைக்கிடான என்ன தப்புச் செய்தாள் ? என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு [என் பிழைக்குமென்று தொடங்கி] பரமஹரமான நிறத்தாலும் வடிவழகாலும் பவ்யதையாலும் மெல்லப் பேச்சாலும் வாயின் சிவப்பாலும் பருவத்தாலும் எம்பெருமானோடு அறவொத்திருக்கிற உன்படியைக் காட்டி என்னுடைய பிழைத்து நோவுபடுத்துகிற இளங்கிளியே! என்பிழைக்கும் என்ன தப்புண்டா மென்னவுமாம் [யானவளர்த்த நீயலையே] தாயமாரைப் போலன்றோ நீயலையோ ?

ப — அநந்தரம், அவர் உம்முடைய அநவதிகக்ருபைக்குச்செய்தவொரு தப்புண்டோ? என்று சொல்லென்று, தான் வளர்த்ததொரு கிளியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

ஈடு — ஆழ்வார்திருவடிகள், அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால் அருளாத நீர் அருளாழிப்புள்ளை அருள், அவர் வீதியொருகால் அருளாழிப்புள் கடவீர் என்று இது சொல்லியருளா, தங்கள் குற்றம் பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறது என் ? பட்டோலைக்கொண்டில், யாமுமென்பிழைத்தோமோ என்று சொல்லியருளா அதாவது இத்தனையும் சொல்லியருளவேணுமோ? (எ)

என்பு இழைக்கும் இளங்கிளியே (உன்னுடைய ரூபசோபையாலும் வடிவின் மென்மையாலும் மனோஹரமாயக்கொண்டு) என் என்னுடைய நெஞ்சைக் கொள்ளுகின்ற கிளியே! யான் வளர்த்த நீயலையே - (பருவத்துக்கும் இளமைக்கு ஈடாக) நான் வளர்த்துப்போந்த நீயல்லையோ? (என்கலேசமிருந்தபடி)! என்பு - எலும்பிலே, இழை - துளைகளை, கோப்பதுபோல - கோக்குமாபோலே, பனிவாடை - குளிர்ந்த வாடை, ஈர்கின்று - ஈராநின்றது, என் பிழையே நினைந்தருளி - (இவ்வளவிலே) என்னுடைய அபராதத்தை நினைந்தருளி, (தம்முடைய தயையைப் பாராமல்), அருளாத - அருள் பண்ணாதிருக்கிற, திருமாலார்க்கு - அருளுகைக்கு உடலாயிருக்கிற அவர்க்கு, திருவடியின் - ஸ்வாமியினுடைய, தகவினுக்கு - ஸ்வாபாவிக கருணைக்கு, என் - என்ன, பிழைத்தாள் - தப்புச் செய்தாளென்று, ஒருவாய் - ஒரு வார்த்தை, சொல் - சொல்லவேணும், வாய் - வார்த்தை, என்பிழைத்தாள் - [illegible] என்று கருத்து. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டாமென்றுமாம். "ஈர்கின்றது" என்றும் பாடம். இதில் - [illegible] தோற்றுகிறது

இ — ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய அபராத [illegible] என்ன பிழை செய்தது அவர்க்கு அறிவியென்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்; இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான பாட்டாயிற்று இது.

[என்பிழைகோப்பதுபோல] - எலும்பிலே துளைகளைக் கோக்குமாபோலே. [பனிவாடை] "வாவகளுந்திசெரவவெள" என்கிறபடியே பண்டு குளிர்ந்து போரும் வாடை இப்போது [illegible] [ஈர்கின்று] - ஈராநின்றது [illegible] இன்மேலே [illegible] "[illegible]" [என்பிழையே நினைந்தருளி] வாடை ஈர்ந்தபடி போராதென்று [illegible] இப்போது "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] இருக்கிறது. [அருளாத திருமாலார்க்கு] - என்பிழை பார்த்துக் கைவிட்டு, "[illegible]" என்னுமவரோடே அன்னியிருக்கிறோர்? [illegible] அறிவி யென்னவுமாம் 'அபராதங்களைக் கைக்கொள்ளுகைக்கு அவளும் கூடவே [illegible]' என்றுமாம். [என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு] ஸ்வாமியான உம்முடைய தகவினுக்கு என்ன தப்புச் செய்தாள்? அபராத [illegible] - [illegible] தகவு - தகவுகிறது என்பிழை [illegible] தம்முடைய [illegible] போரும்? "[illegible]" [திருவடியின் தகவினுக்கு] - இழவுபேறு தம்மதாம்படியான குடலுறவுடைக்குண்டாயிருக்க, குற்றங்களைக் கைக்கொண்டது அமையாதோ? பரபத்திக்கும் போராது, க்ஷமைக்கும் போராது [ஒருவாய்ச்சொல்] - ஒரு வார்த்தை சொல்லும். [என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே] - பருவத்தாலும் நிறத்தாலும் வாயின் பழுப்பாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் அவர் [illegible] காட்டி என்னைப்பிழைக்கிறை நீ, ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன [illegible] [யான் வளர்த்த நீயலையே] - கலந்தார் செய்யுமவற்றை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? [illegible] செய்யோ வேறு செய்யவோ?

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு தந்தாமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, "அருளாழிப்புள் கடவீரவர்வீதி" என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது அவர்க்குக் கருத்தாக; எங்கள்

ஏழாம்பாட்டு - என்பிழை இத்யாதி ஏழ்ப்பாட்டிலே, 'என்பிழைத்தோம்' என்று பிழையை

குறைமோன்றமேயோ பார்ப்பது ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வம் பார்க்கக்கடவ தன்றே ? என்று சொல்ல என்று தன்கிளியை இரக்கிறாள்

[என் பிறை கோப்பதுபோல] எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி ஶரீரந்தான் பேர கருஶமாயிற்று எலும்பைத் தோளைத்து, அதிலே ஶ்வேதமாயிருப்பதொன்றை வ்யாபரிப்பித்தாற்போலேயாயிற்று, பனிவாடையாகின்றது நஞ்சூட்டின வாடையானது இருக்கிறபடி. "பஞ்சபாணபஞ்சகாரணம்" (பம்போபவநமாருதம்) என்று நாயகனுக்கிருந்தாப்போலே இராநின்றதுகாணும் இவ்வாடை இவளுக்கு "பத்மஸௌகந்திகவஹம்" (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் சூடுவாரைப்போலே தாமரையோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, "பூவிலிழியில் அதில் வெக்கை தட்டுமே" என்று, மேலேறி நின்று, அரிசியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு வாராநின்றது "ஶிவம்" (ஶிவம்) கலப்பற்ற பசுந்தென்றலா யிராநின்றது அதாவது புறம்பே சிலாக்கு உடம்பு கொடுத்துச் சுணங்கிப் போகாதே காயக்கலத்தென்றலா யிருந்தது "ஶோகவிநாஶநம்" (ஶோகவிநாஶநம்) நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே யிருந்தது "தந்யாஸ்" (தந்யாஸ்) காற்று வாராநின்றதென்று, ஏகாந்தஸ்தலம் தேடிப் போகாதே புகுகிறவர்களும் சிலரே "லக்ஷ்மண ஸேவந்தே" (லக்ஷ்மணஸேவந்தே) இதுபோலே வந்தது என்கிறபாகர் "பஞ்சபாணபஞ்சகாரணம்" (பம்போபவநமாருதம்) 'ஆகரந்திற செருப்பு' என்றாப்போலே இப்படி மஹிஷியானவர் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, இதைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படை திரட்டுவதாகிறபடி. நாயகநாயகிகள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தவாறே அந்தரஜாதிகாலிலே துணை புண்பதே இப்படி ? *(அந்தரத்திலே ஜாதமானது அந்தரஜாதி ஆகாஶாதவாயுவிறே கால்

கூடுமாறு பஞ்சவாத்தாலே அருளிச்செய்து இப்படியல, கூடுமாறு பஞ்சவாத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்

என்பெண்ணுடைத் 'என்பு' என்றதற்கு ஏவம் - எலும்பு இத்யாதி ... என்னையாலே - 'இழை' என்று - நரம்பான ஸூக்ஷ்மாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. கோப்பது தொளை யிலேயாகையாலே தொளைத்தென்று - அதற்காக 'பனி' என்ற விஶேஷித்ததற்கு பாவமிருந்து இத்யாதி பனிவாடை யென்றதற்கு தாத்பர்யம் பஞ்சபாணபஞ்சகாதி இஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யானம் ... ஶிவமாதி ... - "பத்மஸௌகந்திகவஹம்ஶிவம்ஶோகவிநாஶநம் தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பஞ்சபாணபஞ்சகாரணம்" ஸௌகந்திகம் - செங்கழுநீர் புகுதுகையாவதற்கு தாத்பர்யம் - கலம்பகன் இத்யாதி கலம்பகன் - நானாபுஷ்பங்களைத் தொடுக்குமவனாகில் ... ஸௌகந்திகபுஷ்பங்களை தக்கவற்றைத் தென்று திருவுளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - பூவிலிழியில் இத்யாதி அரிசியான என்றது - சாடு அரிசிலே - வண்டாலே மதிக்கப்பட்ட பரிமளமென்று ஸ்வாபார்த்தம் அரிசியமித்த பேசலென்று சாடு அதுபோலே ஸாரமான பரிமளமென்றபடி கொய்துகொண்டு - அறுத்துக்கொண்டு ஶிவம் - ஶ்ரேஷ்டம் ... யாதே - தன அபிப்ராயத்தாலே காயத்தில் செல்லல் - தாய - பாதமத்திலேயுண்டாய தலைத்தென்றல் ஶ்லாக்யமான தென்றலென்றபடி. ஶோகவிநாஶத்வம் - ப்ராணவிநாஶனவான என்பதற்கு வாதாமதக்கு ஆர்த்தம் - இதுபோலே இத்யாதி இதற்கு - ஸேவிதாமபதில அபர்யாப்தியில் போக்கு ஆகாசத்தில் ... 'ஆகரந்திற செருப்பு' இத்யாதி வாக்யார்த்தத்திலே, 'நாயகநாயகிகள்' இத்யாதி வாக்யத்தின் ஸ்வரூபம் மேலுக்கு அவதாரிகை-இப்படி மஹிஷியானவர் இத்யாதி இது வ்யதிரேக லக்ஷணை அந்தரஜாதி காலிலே-அந்தரத்திலே - ஆகாசத்திலே ஜாதியை - ஜந்மத்தையுடைய, காலிலே - காற்றிலே என்றபடி 'ஆகாஶாத்வாயு:' இதே ஶ்ருதிகாலிலேயென்று தவிர இதனைப்பரிஹரிக்கைக்கு அவ கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி என்ற வ்யதிரேகலக்ஷணயோகஶ்சேத்யுக்தி நான்படு

* குண்டலிதம் வ்யாக்யானவிருத்தம் என்பர

காற்று) [எனபிழையே நினைதருளி] - காணபடுகிற க்லேசம் போராதேன்று திருமண்ணெடைச்சிகை வாசியாயினரூர், அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்க்கு, "[illegible]" ([illegible]) எனகிற படியே இபபோதுதோஷத்தில் ஸாவஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது [அருளாததிரு மாலார்க்கு] "[illegible] [illegible]"(சுகம்சிக்காபராத்யதி) என்பாரும்அருகே யிருக்க,எங்கள்குற்ற மபார்த்து அவள்பக்கல் முகம்பெறவிருக்கிறரோ?"என்று நஞ்சீயா அருளிச்செய்யும்படி. "நானிப்படி நோவுபடவேண்டுகிறது அவனுக்கு அவள் முகங்கோடுத்து அவனே துவக்கைவிறே யென்று இன்னதாகிறள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. உறவுள்ளவிடத்திலேயிறே வெறுப்புமாவது அருளாதொழிகிறதேன்? என்றல், தந்தாமகுற்றம் பாராதே அருளச் சொல்லுகிறதுமோ வேண்டுவது? என்று சொல்ல நினைத்தாராகில் நீங்கள்தானே இங்ஙனே சொல்லுங்கோள் என பிழைசதான் திருவடியினதகவிலுக்கு என்னுங்கோள் எனகுற்றத்தைப பார்த்து தரிக்க நினைத்தாராகில், தமபொறையாகிற நோதரவைக் காட்டுங்கோள் ஸ்வாமிகளான கம் பொறை யயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ் செய்யப் போமோ? என்னுங்கோள் ஆமாயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எவ்வாமை; நாங்கள் குற்றஞ் செய்வதும் எங்களாளவிலே, தாம் பொறுப்பது தம்மாளவிலே யன்றே? [திருவடியின தகவினுக்கு னை பிழைத்தாள்] "தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்க் துரும்பாக ஏதேனும் பாதகமிஜை நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ" என்று நாயனிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. [தகவினுக்கு] "[illegible]" (ஆந்ருசம்ஸ்யம்பரோதர்ம:) என்று சொல்லும்படி. யிருக்கும் நீலக்கு என் பிழைத்தாள் - என்ன தப்புச் செய்தாள்? "[illegible]" ([illegible]) என்று னிறேதானை ராஜபுத்ரர்களை காகுமாலயிவின்னுக்கு ஈஇடிக்கும்இறையாக்கி நதானகள்போகப்ராமையா

கிய கிலேசம் இத்யாதி கிருமண்டைச்சிகை - பழுக்கனைக்குக்கணிலே கிற்கிற கிருமை 'பிழையே' எனகிற வைசாகத்தம் - அவிஜ்ஞாதா[illegible] ஸ்ரீ[illegible] "[illegible]" பூர்வாகுப்ளிதநோஷவிஷயத்திலே அவிஜ்ஞாதாவாய், குணவிஷயத்திலே ஸர்வஜ்ஞராய் - ஸர்வஜ்ஞராய போதனை இப்போது அத ஆகாரத்தை விட்டு, தோஷஜ்ஞராய்ஜெனன்ற படி. திருமாலார்க்கு எனறதுக்கு - திருவிடத்திலே மாலார்க்கு என்று பெயர் [illegible], திருவினமூக்கு விஷயபூதனென்று பிள்ளானிர்வாஹம். எனக்குஅருளாவையாலே, இவர் திருவிடத்திலே மாலையாய் போருகிறதித்தனை போக்கி,அவளை முகங்கொடாதென்று பெயர் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம் அருளாதொழிகைக்கு ஹேது-அவனுக்கு அவள் வ்யாமுக்தையாய், தன்பக்கலேபதுக்கு விஷயமாக்கி முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையிறே யென்று பிராட்டியை இன்னதாகிறு என்று பிள்ளானிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம் [illegible] [illegible]"[illegible]" இன்றதாகிறள் - வெறுக்கிறுள் [illegible] வெறுக்கையோ? என்ன, உறவுள்ளவிடத்திலே இத்யாதி [illegible] 'தகவு' என்றதுக்கு - பொறையாக அர்த்தம்-என்குற்றத்தை இத்யாதி தரிக்க நினைத்த (தாராகில்) - விஷயத்திலேபோலே 'திருவடியின் தகவினுக்கு' என்ற கூட்டி பாவார்த்தம் - ஸ்வாமிகள் இத்யாதி. செய்யப்போமோபடியேன்? என்ன, ஆமாயத்துக்குத் இத்யாதி விபுத்வனுக்கு [illegible] என்றபடி. [illegible] - நாங்கள் இத்யாதி இத்யாதி இத்தபடிக்கிலே பிழை - அக்ருத்யகரணம், 'தகவு' என்றது க்ருபையாக அர்த்தமாம் - தேவரீர் இத்யாதி. இத்தபடிக்கிலேபிழை உபாயத்தாலவயம். விவரணம் . ஆந்ருசம்ஸ்யம் [illegible] [illegible]"[illegible]" 'பொறையென்ற அர்த்தத்திலே உதாஹரணம் [illegible] [illegible]"[illegible]", இதற்குஅர்த்தம்-ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி. ஆண்டுகொண்டு-ரக்ஷித்துக்கொண்டு

யிருந்து அவற்றை யொன்றையும் புகுதப்பண்ணுகே, 'உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியேனோ?' என்றருளிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே "ஸஹஸ்ரஜந்ம ஸாத்ரு:" (மஹேந்த்ரபுத்ர)- அறுபதினாயிரமாண்டு செய்தார் செய்த குற்றங்களைப் பொறுக்கச் சோவிட்டு ஆண்டு கொண்டு போந்தான் உங்கள் தமப்பனோ, அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றஞ்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர், அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு! "கலத்ருஷ்ட நிஷ்டிவாநிஷிபேத" (கஸ்தேநஸந்திஷ்டதிவாநிதேபே) பார்ஸ்தரவமாய் மனிக்கே கண்டத்திலே கக்கச சாபத்தைப் பண்ணி மீளமாட்டாத தியக்குக்களை நீரே 'இழந்த போகங்களைப் புஜிப்பது' என்று சோத்துவிட்டு, நீர் சொல்லிறுச் செய்தனவென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் இப்படி சொல்லலாம்படியிறே இவர் பொறை யிருப்பது [ஒரு வாய் சொல்] "ஒருவாய்" என்றது ஒரு வார்த்தை யென்றபடி. "சொல்" என்றது சொல்லு என்றுய, ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி. [என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே] மௌக்த்யத்தாலும் ஸங்கதமான பணிதியாலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும் நாயகனுக்கு ஸ்மாரகமாய் எழுமையிழைக்கிற கிளி யென்னுதல், என் பிழைக்கும் என் தன்மையை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டாமென்னுதல் [யான் வளர்த்த நீயலையே] ஸ்ரீயப்பதியாய்த் தானே தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? கலந்துபிரிந்தார் செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வர்களோ? [யான் வளர்த்த நீயலையே] அவன்தான் இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய்தானோ? என்னோடுடை ஸம்பந்தமன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது? அப்படி என்னோடுடை ஸம்பந்தம் உனக்கு முண்டானபின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? [யான் வளர்த்த நீயலையே] என்னுக்குத் தக்கார்போலே யன்றோ நீயும் இருப்பது, உனக்குக் குறையோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நீயலையேசிறுபூவாய்! நெடுமாலார்க்கென்தூதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய்
சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேனான் இனியுனது
வாயலகில்இன்னடிசில் வைப்பாரைநாடாயே

போக்கு - வ்யாபாரம் பரத்யுத்த பரிஹ்ருதமே உள்ளதென்கிறார் - கஸ்தே இத்யாதி பாதிஜஞாதகாலாதிக்ரமத்திலும் 'கலத்ருஷ்ட நிஷ்டிவாநிஷிபேத' என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, ஸாவஸ்வஸ்யாதிக்ராதி காலாதிக்ரமம் உம்முடைய நியமத்தாலே வந்ததென்றபடி. என்பிழைக்கும் - என்னுடைய பிழைக்கு மென்று முதலர்த்தம் என் - என்ன, பிழைக்கும் பிழையாம்? தப்புண்டாமென்றபடி என்று இரண்டாமர்த்தம் யான் வளர்த்த நீயலையே என்றதுக்கு-'ஒருவாய்சொல்' என்றவாறே, அது செருக்கடித்து அநாதரித்திருக்க, சொல்லுகிறுவென்று அவதாரிகை அநுஸந்தேயம் 'திருமால்' என்றதைப்பற்ற ஸ்ரீயப்பதியாய் என்றது தான்தோன்றி என்றது 'திருவடி' என்றதைப் பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. விவரணம் - கலந்து இத்யாதி தாத்பர்யார்த்தம் - அவன்தான் இத்யாதி விவரணம் - என்னுக்குத்தக்கார்போலே இத்யாதி, மூன்றும் தாத்பர்யமாதல் 'என்பிழைக்கும்' என்றதின் பரமதாத்பர்யார்த்தாநுகுணமாக, 'யான் வளர்த்த' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயமென்று கண்டுகொள்வது ஸ்ரீயப்பதியாய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு -'வளர்த்த' என்றதிலே நோக்கு அவன்தானித்யாதி வாக்யத்துக்கு - 'நீயலையே' என்றதிலே நோக்கு என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே, என்பிழைகோபத்தபோல பணிவாடையீரென்ற என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைத்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாளென்று ஒருவாய்சொல் பின்னையும் அது அப்பரமாயிருக்க, யான்வளர்த்த நீயலையேயிதி இத்யந்வய: (எ)

ஆ—(நீயலையே) தன்னுடைய அவஸ்தைகளைக் கண்டு அவலமாகிற பூவையை நோக்கி, எனக்கு அரியனுகையே தனக்கு விஷயமாயிருக்கிறவர்க்கு நோயெனது நுவலென்ன, நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் நீயலையோ? என் உயிரானது முடிந்ததுவிட்டாய், உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடாய் என்று சொல்லுகிறாள்

ஒ—ஈட்டாம்பாட்டில், ஒரு பூவையைக் குறித்து பகவத்விச்லேஷகாலே தனக்கு வந்த மறுவலைத்தன்மைச் சொல்லுகிறாள்

[நீயலையே யென்று தொடங்கி] - இப்படி என அவஸ்தையைக் கண்டு மிகவும் கலங்குகிற நீயன்றோ? ஆழ்வாருடைய நோவு பொறுக்கமாட்டாமல் அவர்கள் அவனிடத்தில் அதிவ்யாமோஹத்தையிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு விரஹவேதனைக் காலே மிகவும் நொந்திருக்கிற என்னுடைய தூதாய் என்னுடைய மறுவலைத்தன்மைச் சொல் என்ன, சொல்லாதே செல்லவிரின்றிருந்தாய் [சாயலொடு என்று தொடங்கி] - சாயலோடேகூட மலநிறத்தை இழந்தேன் நான், இனி உன் பக்ஷிப்பிக்கு உணவை வைப்பாரைத் தேடு, நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து

ப—அன்றியும், விரஹிமயவத்வத்துறைலவாகனியே போயெனக்கோளை அறிவித்திலையென்று, தான் வளர்த்துக்கொண்டு பூவையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்

சிறுபூவாய் - பாலைத்தாலே சிறுபூவாய்! நெடுமாலார்க்கு - (ஆழ்வாரிடத்திலுண்டான விரஹிமயவாதலைத்தாலே) பெருமயனார்க்கு, என்தூதாய் - என்னுடைய தூதாகச் சென்று, எனது - என்னுடைய, நோய் - விரஹவியாதியை, நுவலென்ன - சொல்லென்ன, நுவலாதே - சொல்லாதே, இருந்தொழிந்தாய் செருக்கடித்திருந்துவிட்டாய், நீயலையே - நீயல்லையோ? நான் - நான், சாயலொடு - ஒளியோடுகூடின, மணி - மலர்ந்தவான, மாமை - நிறத்தை, தளர்ந்தேன் - இழந்தேன், இனி - இப்படி விட்டபின்பு, உனது - உன்னுடையதான, வாயலகில் - வாயலகுக்குள்ளே புக, இன் அடிசில் - மதுரமான அடிசிலை, வைப்பாரை - வைப்பாரை, நாடாய் - புறம்பேபோய் ஆராய்வேணுமென் இத்தால் - வடகலைச்சிறைமை பண்ணுகிறது தன் இழவென்று தோற்றிற்று சிறுபூவையென்று - வடகருணைப்பருவச்சிறுமையும் உடையதாய் மென்று தோற்றுகிறது

இ—ஈட்டாம்பாட்டில், தன்தசையைக் கண்டு உருகுகிற தன் பூவையைக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறாள்

[நீயலையே] - என அவஸ்தைகளைச் சென்று சொல்லிலையென, செருக்கடித்திருந்தாய் நீயன்றோ? இதுவுக்குச் சொன்னேனோ? என்னில், கீழில் அவற்றுக்குச் சொல்லிற்றிலையோ இதுக்குச் சொல்லித்து என்றிருக்கிறாள், கலக்கத்தின் மிகுதியாலே இன்று என அவஸ்தைகளைக் கண்டு தளர்ந்திருக்கிற நீயன்றோ அன்று செருக்கடித்திருந்தவென்றாமம் [சிறுபூவாய்] - உன் பாலைய ஸம்ஸாரத்தைக் கெடுத்தவில்லையோ? [நெடுமாலார்க்கு] - அவ்வேலைவா னென்னுதல், ஆழ்வார்பக்கல் அதிவ்யாமோஹத்தை யென்னுதல் [என்தூதாய்] - அன்று அவனை வரவேமறுக்குமதுக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்தூதாய் [நோயெனது நுவலென்ன] என் நோயைச் சொல் லென்ன இவள்நோயென்றால் வையாவருத்தமாயிற்று இருப்பது ஸ்ரீ பரதாழ்வான் நோயென்றால் சாதுர்திகமாகிறதே, "ஜடிலம்," "சீராம்பரதரம்" என்னுமிதுக்கு பயதாதிவிஷயங்களிலே இழவு பேருமையாலே பகவத்விச்லேஷமும் அறியார்கள். [நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்] நோயுபியாமை சொல்லவிருந்தபடியே என்ன அவனமயப்பன்று, செல்லமயிலே தனமடித்திருந்து பித்தனியிறே அத்தனிலில மையாமோரும் அது, இத்தனிலில நோவுமிலா,இரண்டு தர்மிமையும் ஒருக்கிமாத்ரத்தாலே நோக்கமயிருக்கவன்றோ நீ ஆயிருந்தது?

[சாயரிலாடு மணிமாமை தளாநதேன னான] அது, 'போகிறேன என்று உகயோகிததது, இனி ஆனை நோகசப போகிறு யெனகிறுள ஸமு ஙாயமோபையோடே கூடின அழகிய நிறததை இழந தேன [இனி உனது வாயலகில இன்னடிசிலவைபபாரை நாடாயே] இனி உனககுச செயய அடுப பது, உன பாகருகிய நிறது வளாபபாரை க கேடுகைகான சரமதசையிலே தமமுடைய திருவா ராதனமான பிளளையைப பாரதது, "வாயலகிலினனடிசில வைபபாரை நாடாயே" என்று அருளிச செயதாா பெரியதிருமலைநமபி

௪டு—எடடாமபாடடு முனபு இவள வாாததை சொலலிக கொண்டாடுகையாலே தரிததிருநத பூவையானது இவள உருவபபுககவாறே தானும உருவப புககது, அதனைப பாாதது முனபே என தனமையை அறிவியெனனச செருககடிததிருநதாய, நானோ முடியாநினறேன, இனி உனனை ரகஷிபபாரைத தேடபபாரா யெனகிறுள பூவையெனபது நாகணவாயபபுா, அதாவது ஒரு பகஷிவிசேஷம

[நீயலேயே] எனதனமையை அறிவிககவேணுமெனன, அறிவியாதேயிருநத உன னுலே வநத தனறே இது? அறிவிததால வாராதே யிருநதாலுகிலறே அவனுககுக குறையாவது? பகவலலாபம சோபபாராலே எனறிருககிறுள, அவயவதானநத ஸமபநதம எமபெருமானோடே யாயி ருகக, ஆசாாயனை விருமபுகிறது - பண்ணின உபகாரத்தைப பறறவிறே, "ஆசசரயதோஜ்ஞாநம தமபூரவமபிவாதயேத" (ஆததீயதோஜஞாநம தமபூாவமபிவாதயேத) எனனுநின றிறே [சிறுபூவாய] உனபருவம நிரமபாமையிறே நமகாாயததைக கெடுததது [நெடுமாலாககு] அவர்கது வயாமோஹததை யுணடாககிககொடுவரவேணுமெனறு இருந்தாயலலையே? [எனதாய] எனககு அவர்பககல வயாமோஹநதா னிலலாமை இருநதாயுமனறே! *(வயிறறில பிறந்த உஙக ளைக கொணடு உபிமதம சோரகவேண்மேபடியனறே! எனககு உணடான ஆசை) [நோயே னது] 'பரிபரதாழவான நோய' எனறல சாதுாததிகமாயிராதே? "ஜடிலம" (ஜடிலம) நலல மாலை வநதால 'பிளளை பரதனமயிருககாயிருநதது' எனறுயிறு,*சகரவாததி வாயவிவேது, அவனு யிறு சடை புனைநதிருககிறுன "சீரவஸநம" (சீரவஸநம) நலல பரிவடடங கணடால 'இது பிளளைககாம' எனறு வாயவிவோாகள, அவனனறே மரவுரியுடுததிருககிறுன "ப்ராஞ்ஜலிம" (பராஞ்ஜலிம) அவாக ளிரநதுகொேக்கப பெறுமவன, தன அபிமததததுககுத தான இரபபாளனு

ஈடடாமபாடடு - நீயலேயே இதயாதி 'நுவலெனன நுவலாதே யிருநதொழிநதாய' எனறு இப போது சொலலுகைபாலே, 'எனதனமையை அறிவி' எனறு சொனனது விததம

'எனதுநோய நுவலெனன நுவலாதே இருநதொழிநதாய நீயலேயே' எனறு அநவயிததுஅருளிசசெய கிறுா - என் தனமையை இதயாதி இது - தளருகை எனனுலே யெனகிறததன? வாராதிருநதஅவனதனறே குறைபெனன, அறிவிந்தால் இதயாதி ஸவாபதேசம - பகவல்லாபம இத்யாதி ஸவஸமாதி உபகாரஸ மரண பூரவக ஆசாயமஹததவ ஸமபநதம அருளிசசெயகிறுா - அவயவதாநேந இதபாதி அவயவதானே- ஸமபநத் ஆசாாயனை ஆதரிக்கையிலே பரமாணம - ஆதததெ இதயாதி "லௌகிகம வைதிகம வாபி ததா யாதமிகமேவவா' இதி வசநாயது ஆதம் ஜ்ஞாநவஸதன லௌகிகம விஷயமாரணாதய வயோ ஜீ, வைதிகம ஸமாராதநாதியோஜீ, ஆதயாதமிகம மோகஷாய யோஜீ 'சிறு' என்றதுக்கு பாவம - உன்பருவம் இதயாதி நெடுமால் - மிகக வயாமோஹம அவர்க்கு இத்யாதி - முனபே அவா வயாமோஹமுளளானறே? எனறு கருத்து எனக்கு அவர்பக்கல் இத்யாதிககுக கருதது - வயிறறிலபிறநத உனனைத துதவிடுமபடியனறே என வயாமோஹ மெனறு 'எனதுநோய' எனகையாலே - லோகவயாவருததியை விததுவதகரிதது தருஷடாநதம - ஸ்ரீபரதாழ்வார் இத்யாதி கண்வைக்கவொண்

* குணடலிதய வயாகயாநவிருத்தம எனபர்

யிருந்தான "பதிதம்புவி" (பதிதம்புவி) - "அங்கேபரதமாரோபய" (அங்கேபரதமாரோபய) என்னும் நிலை பெற்றதில்லை 'படுக்கை உறுத்தும்' என்று மடியிலே கால்வாருமவனுமாய் தரைக்கிடை கிடக்கிறான் "தர்ப்பஸம்ஸ்தரே ஸுப்தம்" (தர்ப்பஸம்ஸ்தரே ஸுப்தம்) - வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை "யுகாந்தே பாஸ்கரமயதா" (யுகாந்தே பாஸ்கரமயதா) - பெருமாளொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணாமையே யன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ?' என்னும்படி யிருந்தான [கோயென்று நவலேன்] என்றதைப் பற்றி அங்கே சென்று சொல் என்ன, சொல்லாதே யிருந்தொழிந்தாய். நவலாதே யிருந்தா யென்னுதல், நவலாதே யொழிந்தா யென்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பனே? என்னில்,—'வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தான்' என்னக் கடவதிறே, வழக்கச்சொல் இருக்கிறபடி. இரண்டு தாழ்வையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது! 'அதுக்கு இப்போது வந்ததென்?' என்ன, - [சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்] - ஸமுதாய சோபையோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன் 'இனிப் போய் அறிவிக்கிறேன்' என்று தவிக்கப்புக்கது; கதேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? [இனியுனது இத்யாதி] - இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய் அவன் வந்தாலும் போனநிறத்தை மீட்கப்போகாதென்கிறாள் பெரியதிருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திமதசையிலே, தமக்கு ஒரு வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளையாயிற்று திருவாராதநம்; அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச் சொல்லி, "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனி யுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன் தன்
வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று
வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றதென் செய்வதோ?
ஊடாடு பனிவாடாய்! உரைத்தீராய் எனதுடலே

கண்வைக்கவொண்ணாமையேயன்றிக்கே - கண்வைக்கப் போகாமை மாத்ரமன்றிக்கே. என்னும்படி - என்று பயப்படும்படி [illegible] [illegible] [illegible] 'பெருமாளொருவர்க்கும்' என்கிற இடத்திலே - காட்டுக்கும் கண்வைக்கப் போகாது [illegible] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கை யாவது - இவன் தசையைக் கண்டால் பெருமாளும் [illegible], பின்னை விபூதியும் இல்லையாமென்றபடி. நவலுகை - சொல்லுகை [illegible] அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நவலாதே இத்யாதி வழக்கச்சொல் - [illegible] [illegible], [illegible], வழக்கச்சொல் என்று த்ரிவிதமிறே பதம் 'நவலாதேயிருந்தொழிந்தாய்' என்றதற்கு பாவம் - இரண்டுதாழ்வையும் இத்யாதி இரண்டு தாழ்வையும் என்றது - [illegible] [illegible] சாயல் - சாயை, ஸமுதாயசோபை [illegible] [illegible] மணி என்று - [illegible], [illegible] [illegible] - இனிப் போய் இத்யாதி [illegible] இனி உனக்கு இத்யாதி [illegible] [illegible] - அவன் வந்தாலும் இத்யாதி [illegible] - பெரிய திருமலைநம்பி இத்யாதி [illegible], [illegible] என்று [illegible] [illegible] இருந்தொழிந்தாய் [illegible], [illegible] சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே இத்யர்த்தம். (அ)

ஆ —(நாடாக் கமலர்) ஒருவாடை வந்து தன்னை நலியச் செய்யுக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வருகிறதாகக் கொண்டு அதனைக் குறித்து, 'ஸர்வஸ்வாமியான தன் திருவடிகளிலே அபாயக் கரபுஷ்பாதி ஸர்வபரிசர்யோபகரணங்களைக் கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஸர்வ சேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகைக்காகவன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிகல்பிதமாயிற்று? அன்பின்பு, இப்படி சேஷத்வைக ஸ்வபாவையான நான் தன்னை விச்லேஷித்து, விச்லேஷத்திலே அபிவிருத்தமாயிருக்கும் இப்பொல்லாவிருப்பு என் செய்வதோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தால் அவன் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில் பின்னை வந்து நலியவேணும் என்கிறாள்

ஒ —ஒன்பதாம் பாட்டில், தனக்கு போக்யமாயிருக்கிற வஸ்து இங்ஙனே அவஸந்நமாய் முடிந்துபோகப் பெறலாமோ? என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தருளினானாகில் அவ்வளவும் என்னை முடிக்கவேணுமென்று ஒரு வாடையை இரக்கிறாள்

[நாடாமலரென்று தொடங்கி] இஜ்ஜகத்தில் ஒருவரால் தேடவொண்ணாத செவ்விப் பூவெல்லாம் தேடி ஸர்வேச்வரியானவனுடைய வாடாக்கமலின் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே விடியும் அடிமை செய்ய இவளுக்கு ஆசை உண்டாகிறது [வீடென்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸனத்திலே ப்ராப்தாபிமிஷமான பொல்லாத இருப்பு என் செய்யக்கடவேனோ? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹவ்யஸனத்திலே ப்ராப்தாபிமிஷமாயிருக்கைக்கீடாக பாக்யஹீனமான இவ்வாத்மவஸ்து என்ன பிரயோஜனத்துக்காக உபயுக்தமற்று ஒழிந்தது? [வடாப்பனிவாடை யென்றுமேனுக்கு] அங்கே போய் இங்கே உலாவித்திரிகிற குளிர்காற்றே! எம்பெருமானுக்கு என்னை அறிவித்தால் அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் அவ்வளவும் நலியவேணும், அவனோடுள்ள விரஹத்தாலும் நெஞ்சு இளையாநிற்கிற என்னுடைய உடலை

ப —அநந்தரம், முன்புபோலன்றியே முடிப்பதாக அவன் பக்கலினின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பார்த்து, திருமாலிருஞ்சோலையில் பகைவனுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லி வந்து பின்னை நலியாயென்கிறாள்

வடு - (அவர்க்கும் எனக்கும்) நடுவே, ஆடு நடையாடித்திரிகிற, பனிவாடாய் குளிர்ந்த வாடாய்! நாடாத (ஆகார அநுரூபமாகத்) தேட அரிய, மலர் பூக்களை, நாடி தேடி, நாடோறும் நியமமாக, நாரணன் தன் - (திருவாதிர ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வாமியான) நாராயணனுடைய, வாடாத மலர் அடிக்கீழ் செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே போக்யமான திருவடிகளிலே, வைக்கவே ஸமர்ப்பிக்கவே, வகுக்கின்று (காரணங்களை) வகுக்கிறதாயிருக்க, வீடு விச்லேஷத்திலே, ஆழி - வர்த்தித்து, வீற்றிருக்கல் - தனியிருத்தலாகிய, வினை அற்றது பாக்யஹீனத்துடையம், என் செய்வதோ என்ன ப்ரயோஜனம் கருவதோ? என்று, உரைத்து (அவனுக்கு) உரைத்து (அநுகூலோத்தரம் பெற்றிலையாகில்), என்து உடல் - என் சரீரம், ஈராய் இராப்படி ஈர்த்துப்போகடு வீடு - பிரிவு இதனால் - படா அவஸ்தாவிசேஷத்தாலே பாதகமாகிலும் அதில் தாத்பர்யமில்லை, சாயகாராகில் உதவ்யமயமென்று கருத்து

இ —ஒன்பதாம் பாட்டில், முன்புத்தான் தவாடைபோலன்றிக்கே, தன்னை முடிக்க அவன் வரக்காட்ட வந்ததாகத் தோற்றிற்றொரு வாடையைப் பார்த்து, தனக்கு போக்யமான வஸ்து இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணுமென்று இரக்கிறாள்

[நாடாமலர்நாடி] அபிநிவேசத்துக்கீடாகத் தேடவரிதான புஷ்பங்களைத் தேடி, "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்னுமாபோலே [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி இருந்த

அறிந்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்லேஷம் ஸ்வரூபஹாநியிறே [illegible] [மலரடிக்கீழ்] - ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய ஏகரூபமான செவ்விப்பூப்போலே இருக்கிற திருவடிகளின்கீழே அகிஞ்சித்கரமானவனும் விடவொண்ணாத நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள் [வைகலே வருகின்றது] - [illegible] என்னுமாபோலே இருக்கக்கடவதிறே இவளை உடைடாக்கித்து வைக்க - சேர்க்க சேஷபூதர் [illegible] மாறுப்போலே, சேஷிக்கும் [illegible] [வீடாடி வீற்றிருத்தலென்று கொடுவினை] - [illegible] அதிலே [illegible] வீற்றிருத்தல் - அதிலே [illegible] விமலேசத்திலே அவனாலித்து அதிலே [illegible] இருப்பு, [illegible] "[illegible]" [illegible] [illegible] - [illegible] இது [illegible] [வடாடுபெணிலாடாய] - [illegible] அவகோடு இவகோடு [illegible] [illegible] - அவனும் என ஸ்வரூபத்தை [illegible] வைகலே வருகின்றது' என்கிற [illegible] [illegible] - [illegible] வேண்டா' [illegible] வேணும் [என்றுடலே] - அவனுடைய [illegible] இந்த [illegible] முடிக்க வேணும் இப்போது இருப்புத் தேட்டமாறுமாலே அப்போது முடிவு தேட்டமாயிற்று.

௯ — ஒன்பதாம்பாட்டு "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்று இருக்கிற ஸமயத்திலே ஒருவாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; இதின் வரவு தோற்றப்பு இருந்தபடியாலே வெறுமனன்று, மஹாராஜருடைய மிடற்றோசையில் தெளிவைக் கேட்டு தாரை, 'பூர்வக்ஷணத்திலே வாலியாலே நெருக்குண்டு போனவர் இப்போது இப்படித் தெளிந்து அறைகூவுகிற இது வெறுமனல்ல, இதுக்கு ஓரடியுண்டு' என்றாப்போலே, இவ்வாடைக்கு ஓரடியுண்டாக வேணும் என்று பார்த்து, ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தவர்களை நலிகைக்கு வேற்காரரை ஏவிவிடுமாபோலே நம்மை நலிகைக்காக ஸர்வேச்வரன் இவ்வாடையை ஏவிவிட்டானாகவேணுமென்று பார்த்து, வேற்காரர் கோடிபோய் நலியப்புக்கவாறே 'நீதியுண்டு' என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால் 'அத்தலையால் வரும் நன்மையும் வேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவ்வளவும் வந்து என்னை முடிக்கவேணுமென்று அவ்வாடையை இரக்கிறாள்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - நடாத இத்யாதி "சாய" [illegible] 'உரைத்து' என்று அவனுக்குச்சொன்னால் என்னை முடி [illegible] - [illegible] இவ்விரண்டுக்கும் [illegible] சாயலொடு இத்யாதி '[illegible]' [illegible] இத்துடைய இத்யாதி என்றாப்போலே [illegible] இவ்வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து [illegible] "[illegible]" [illegible] பூர்வக்ஷணத்திலே இத்யாதி அறைகூவுகை [illegible] ஓரடியுண்டாகவேணும் - [illegible] 'உரைத்தியேல்' [illegible] - ராஜாக்கள் இத்யாதி [illegible] "வைகலே வருகின்ற" என்றதைப்பற்ற. [illegible]

[நாடாத மலர் நாடி] 'ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு, அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர், "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிறபடியே, 'தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாம் தேடி' என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. [நாரணன்] - நித்யபரிசர்யை பண்ணவேணுமபடி ஸர்வஸ்வாமியானவன். [வாடாத மலரடிக்கீழ்] செவ்வி மாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே ஸ்வரூபஹாநியானாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். [வைக்கவே] சேர்க்கவே [வகுக்கின்று] உண்டாக்கிற்று "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) போலே இப்படி வகுத்ததுமாய ஸம்பந்தமுமாய நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தை யுண்டாக்கிற்று. சேஷபூதனுக்கு கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபஸித்தியானாற்போலே சேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக் கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி. இப்படியிருக்க, [வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றது என்செய்வதோ] வீடென்று விடுகை; அதாவது - விச்லேஷிக்கை. ஆடுகை அவகாஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது விச்லேஷத்திலே மூர்த்தாபிஷிக்தையாயிருக்கை. வினையறுகையாவது நல்வினையறுகை. இப்படி பாக்யஹாநியாலே விச்லேஷத்திலே அபிஷேகம்பண்ணின தன்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்போலாத இருப்பு உண்டே, இது என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல், அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தை யிட்டு பந்துக்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல் * "எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென் தம்மால் இழிப்புண்டு" என்னக்கடவதிறே. [ஊடாடு பனிவாடாய்] வேறுகாரார் அங்குத்தை வார்த்தையை

நாடாத தேடஅரிய; மலரில் தேடப்போகாத தொன்றில்லையிறே ஆகையாலே, தேடஅரியது ஆத்மபுஷ்பமிறே யென்று கருத்து. நித்தமும் ஸமாராதிக்கிறது - ஆத்மாவைத் திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸர்வேச்வரனுக்கு புஷ்பங்களைப் பண்ணுகை போக்யமாகையாலே ஒருகால் "[illegible]" என்றது அறுவதேயம் அந்நாளிலொத்தபி [illegible] நாடோறும் வேணுமோ? என்ன, கிஞ்சித்கரித்து இத்யாதி. விச்சேதம் - ஸ்வரூபஹாநியாகைக்கு ஸ்வரூபம் தானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன நித்யபரிசர்யை இத்யாதி. திருவடிகளின் போக்யதையுபபாதனம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஹாநி இத்யாதி. ஸ்வரூபஹாநியானாலும் நாரணனது அல்லாவிட்டாலும் உத்தாரத்தை [illegible] இத்யாதி. † ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய [illegible] ஸம்பந்தமுமாய் என்றது அயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸுமித்ரா "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே । ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி" கைங்கர்யத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபலாபம் மொழிய ஸர்வேச்வரனுக்கு பரபோஜ்ஜீவிப்பிலையே ஆகையாலே, அவதாரிகையில் சொன்ன கைங்கர்யம் தருகிறார் தம்சேராதே என்ன, சேஷபூதனுக்கு இத்யாதி. 'வாடாத' என்கிற விசேஷணத்துக்கு - மலரடிக்கீழ் வையாதபோது மலரடி வாடுமென்று கருத்து. 'வினையற்றதாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இப்படி பாக்யஹாநியாலே இத்யாதி. என்செய்யக்கடவதோ - ஸம்ச்லேஷமாகத்தானிறதோ? நாசமாகிறதோ? என்றபடி. வீடாடியிருப்பதாய வீற்றிருத்தலையுடைத்தாயிருக்கிற வினையற்றது - பாக்யஹீனமான இந்த சேதநவஸ்துவென்று தலைவிய நிர்வாஹார்த்தம் தலைவியாதத்துக்கு வீற்றிருத்தல் வேறுபட்டிருக்கை. வீடாடியென்று - பந்துவிச்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'வீற்றிருத்தல், வினையற்றது' என்கிற பதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் 'வினையற்ற தென்செய்வதோ' என்ற அந்தம், என்று இத்யாதிநாஹ இவ்வஸ்துவென்றது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அவனைப் பிரிந்திருக்கிற தசையிலே அவனோடுடை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பந்துக்களும் கைவிடுகைக்கு உதாஹரணம் - எமராலும் இத்யாதி. என்னுடைய அநுபந்தமுடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு, தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, இங்குத்தை யிருப்புக்கு என்ன பரியோஜநமுண்டோ? [illegible] நடுவாதல், அந்தரங்கமாதல் அந்தரங்கமென்ற பக்ஷத்தில் - அவனுக்கு அந்தரங்கரென்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கரென்னுதல் நடுவென்ற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் - வேறுகாரார் இத்யாதி

* திருவாய்மொழி - ௫ ௩ ௨. † ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா ஸர்க்கம்

இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித்திரியுமாபோலே, அங்கோடிங்கோ டாயத் திரியாநின்றதாயிற்று ஊடென்று - உள்ளாய், ஆடுகை - ஸஞ்சரிக்கையாய, அங்கே அந்த ரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை, அணிக்கே, ஸம்ச்லேஷஸமயத்திலே கிட்டி வர்த்தித்துப்போந்த நீ யென் னுதல் [உரைத்து] - நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி யிருக்கக்கடவதோ? என்று அறிவித்தால், 'அத்தலையால்வரும் கைங்கர்யமும் நமக்குவேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவ்வளவும் வந்து அவனுடைய பிரிவுக்குச் சிளையாத என்னுடலை முடித்துவிடவேணு மென்று காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உடலாழிப்பிறப்புவீடு உயிர் * முதலா முற்றுமாய்க்
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும்
அடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
விடலாழிமடநெஞ்சே! வினையோமொன்றாமளவே

ஆ —(உடலாழி) ஸர்வ ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தி னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதங்களோடு சேர்ந்திக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால், "காடாதமலர்காடி" இத்யாதி, "வினையற்றதென்செய்வதோ" என்று இது சொல்லி, அவன் நம முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளுமளவும் என்னை நீ தரித்துக்கொண்டிரு வென்று தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டிலே பாஸ்தமான வ்யாகுலத்தை அதாவது இதுவே பற்றுகிற மானஸதைத 'எம்பெருமானுக்கு நம்முடைய காரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து நமக்கும் அறுதியிடும்தனையும் செல்ல என்னை விடாதே கொள' என்று பார்த்திக்கிறாள்

[உடலென்று தொடங்கி] - அஸங்க்யமான ஶரீரங்களினுடைய ஜன்மத்தையும் ஶரீர ஸ்தமான ஆத்மாவையும் மற்றுமெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஆத்மாவை உண்டாக்கு வையாவது - ஶரீரஸ்ரீதரோடே கூடுகை [கடலென்று தொடங்கி] - பெரிதான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தோற்றுவித்து இப்படியுள்ள ஸ்ருஷ்யாதிகளுக்காக அதிலேயே கண்வளர்ந் தருளும் ஸர்வாவஸ்யு ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவமான திருவாழியை யுடையனான எம்பெரு மானைக் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன வார்த்தை சொல்லி [விடலென்று தொடங்கி] - சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே! நமக்குமம் அறுதியிடுந்தனையும் என்னை விடாதேகொள் அவ னுடையபாய பலமான செஞ் சொற்பமாம

அந்தாங்கமென்ற படுத்தில் அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஊடென்று-உள்ளாய் இத்யாதியாலும், ஸம்ச்லேஷ இத்யாதியாலும். இத பொருளுக்கு ம; ஊடென்று - உள்ளு ஆடுகை-வர்த்திக்கை சிளையாத- சலியாத காலைப்பிடித்தென்றது - அடு கால் - பற்றும், பாதமும் வடபெரியவடைய, ஊடோதும் நடந்த மல்லாடி மாலென்றன வாடாமலாடிக்கீழ வைக்கவே வகுத்தென்று - உண்டாக்கிற்று இப்படியிருக்க வினையற் றது - வினையுடையேனை விட்டாய்க்கிருத்த வென்செய்வதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்று ரானில்; என்று உடலை விராய் இத்யாதி? (௯)

* 'முதலாவன்று உரையின்பாடம்.

பு —அருக உடம், கிருஷ்ணனை நினைத்து நீர்மையினாலே அவதாரங்களிலே நீர் போகிற நெஞ்சைக் குறித்துச் சாயம் தீர்க்கும் பணிவிடுகிறாள்

ஆழி அங்கையாய், மட நெஞ்சே (எனக்கு) பவ்யமான நெஞ்சே! உடல் உடலிலே, ஆழி சம்சாரமாக, பிறப்பு மாறிமாறிப் பிறக்கிற ஜன்மங்களும், வீடு (அதற்கு எதிர்த் தட்டாக பரமபதமான) மோக்ஷமும், உயிர் (இப்போகமோக்ஷங்களுக்கு அதிகாரியான ஆத்மாவும்), முதலாய முதலானவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், முற்றுமாய (மற்றும் போகமோக்ஷங்கள் எல்லாம் ஸ்வரூபமானவை) பரிகரியாய், (ஸர்வக்ஞனாய்), ஆழியீர் அகாதஜலமான, கடல் ஸமுத்ரத்திலே, தோற்றி ஸந்நிஹிதனாய், அதனுள்ளே அறிதுயில் கொள்வானும் கண்வளர்ந்தருளாநின்றவனாய், அடல் (ஆயுதங்களிலே) புகழ்க்கையுடைய, ஆழி திருவாழியாழ்வானையுடையனாய், அம்மானை ஸர்வேச்வரனை, சுடர்க்கால் கண்டகால், இது (ஏகாந்தமான) இந்த அர்த்தத்தை, சொல்லி (அவனுக்குச்) சொல்லி, வினையோம் (பிரிவுத்துக்கங்கள்) பாபங்களையுடையோமான நாம், ஒன்றுமளவும் (அவனோடு) சேருமளவும், விடல் விடாதே கொள் 'என்னை விடாதே கொள்' என்று சொல்லுவான் 'ஆழிமட நெஞ்சே! சூழ்ந்து வருகிற போதை நெஞ்சே!' என்று சொல்லுவான் இதனால் வடிவாரா அருமை காட்டப் பெற்றவாறு

இ —பக்கம்பாடுவல், சீழ் பரமபதமான மோக்ஷங்களைத் தினைத்தும் படுகிற திருவுள்ளத்தைக் 'கம் காரியமும் உடம்பிருக்கையும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்' என்கிறாள் 'இழந்து அப்பக்கமானவையாலே பண்ணைத் தாங்கவிடுகிறாள்' என்பாரும் உண்டு

[உடலாழிப்பிறப்பு] சம்ஸாரமான சரீரசம்பந்த பிறப்பு வீடு மோக்ஷம் இப்போது மோக்ஷமென்' என்றால், மோக்ஷார்த்தமாகிறே ஸ்ருஷ்டி [உயிர்முதலா] நித்யமான ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது சரீரத்தோடே கூட்டுகை [முற்றுமாய்] இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக முற்றுமாயினான் என்கிறது, "ஏகோஹம் பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அஸங்க்யேயமான சரீரங்களையுடைய ஜந்துக்களையும் சரீரஸ்தமான ஆத்மாவையும், இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக என்றுமாம் அப்போது, ஆழியென்பது - காமிநியாய், அநிர்ச்சிதமான சரீரபேதங்களை உண்டாக்கும்படி [கடலாழி நீர் தோற்றி] - அசங்கமான நீரையுடைத்தான கடலைத் தோற்றுவித்து "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, [அதனுள்ளே கண்வளரும்] இப்படியுண்டான ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்காக அதிலே கண்வளரும் இப்போது காரணத்வம் சொல்லுகிறது, இதனை உண்டாக்கினவன் அறிவித்தால் விட வொண்ணாதாக [அடலாழியம்மானை] ஆயுதங்களிலே திரஸ்கரிப்பீலமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனை 'கண்வளரும் அடலாழியம்மானை' என்று காரணவஸ்துவினால் இதுபூர்த்தி விக்ரஹமும் திவ்யாயுதமும் இவற்றினுடைய ஸதபாவம் சொல்லுகிறது [இது சொல்லி] சீழ் "வைகுந்த வருகு நினை" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி [விடல்] விடாதேகொள் [ஆழிமட நெஞ்சே] - கம்பீரமாய பவ்யமான நெஞ்சே! சுழன்று வருகிற போதை நெஞ்சே! என்றுமாம் [வினையோம்] அவன் தொடங்கின காரியத்துக்கு இன்று நாம் வழிபாக்கிருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நாம் [ஒன்றுமளவு] நம் காரியம் ஓரளவு பிறக்குங்களையும் "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபன்னாயே" என்கிறபடியே அவனோடே சேருமளவுமென்றுமாம் 'அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, வினையோமொன்றுமளவும் என்னை விடல் அதனாலோது அவனைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, நம் காரியம் முடியுமளவும் அவனை விடாதே கொள்' என்று அன்வயம்

ஈடு —பத்தாம் பாட்டு 'அல்லாதவற்றை யெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தாயுவிகேளுள்' என்பாரு முண்டு. அப்போது, விட்டொன்று அவனை விடாதே கொள் என்கை. அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில், 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துத மானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி ஶரீரத்தை விட்டுப் போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓரளவு பிறக்குமளவும் நீ என்னை விடாதே கொள் என்னுதல்.

[உடலாழிப்பிறப்பு] உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு *(ஆத்மாவினுடைய ஸம்ஸார மான பிறப்பு) வீடுமுதலா முறைமாகைக்காக - மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகைக்காக ஶரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பு, அன்றிக்கே, ஆழியென்று கடலாய், அத்தால் - காரணமாய், அஸங்க்யேயமான ஜந்ம மென்னுதல். வீடு - மோக்ஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, [வீடு உயிர்] - ஜந்மங்கள்தோறு முண்டான ஶரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள் உயிர்தொடக்கமாக முண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக [கடலாய்] - "பஹுஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே யாகையாலே [கடலாழி நீர்தோற்றி] - ஆழிநீர் ஆழியநீர் "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி, இவைகளுக்குண்டான ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளும் [அடலாழியம்மானை]- ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச்செய்கைக்காக ஆசிலே வைத்த கையுந் தானுமாயிறைக் கண்வளர்ந்தருளுவது [கண்டக்கால்] என்னிலுமுனக்கன்றோ பேறுமுறப்பட்டிருக்கிறது "த்ருஷ்டஏவ ஹி ந: ஶோகம்" (சந்த்ரேத்ருஷ்டிவாக்யம்) போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு [இதுசொல்லி] -

பத்தாம்பாட்டு - உடலாழி இத்யாதி விட்டே போகப் புக்கது - அத்தைக் குறித்து என்று அர்த்தமறு. அறுதி - நிர்ணயம். விடாதே கொள் என்னுதல் - விடாதே கொள்ளென்கிறேனென்றபடி.

அர்த்தம் - உயிரினுடைய இத்யாதி அதாவது - ஆத்மாவினுடைய ஶரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பினுடைய வீடென்ற மோக்ஷம், அது முதலான எல்லாப்புருஷார்த்தங்களையும் பெறுகைக்காக என்றபடி. ஆழ் - ஆகைக்காக, பெறுகைக்காக என்றபடி. "ஆழி" என்றதற்கர்த்தமாம் - அன்றிக்கே ஆழி இத்யாதி அடையவே சொல்லாதே தர்மார்த்தகாமங்களுக்கு முன்னே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன, ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி "உடலாழி" இத்யாதிக்கு அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே வீடுயிர் இத்யாதி இதப்பக்ஷத்தில், ஶரீரத்தினுடைய அஸங்க்யாதமான பிறப்புக்கள்தோறுமுண்டான ஶரீரஸ்த்தமாகையால் முதலான தேஹாதி கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. வீடுயிர் - ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள் முதல் - ஆக்குகைக்காக, உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. இப்பக்ஷத்தில, ஆக்குகைக்காக என்னுமிடத்து "ஆய" என்பானேன்? என்ன - பஹுஸ்யாம் இத்யாதி "கடலாழிநீர்தோற்றி" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது ஆழி நீர்க்கடல இத்யாதி [illegible]-"அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" [illegible] "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டி. க்ரமமாகப்பண்ணின்படியே என்றபடி. "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்றது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி பாமிறே. "கடலாழிநீர்" என்ற விசேஷிக்கையாலே - ஏகார்ணவத்தை என்கிறது. அதனுள்ளே என்று - அண்டாதிபயன கட்டுவை பரமம்பமிக்கிறது. ஆக, முன்னே ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, அதிலே லோகபரும ஸ்ருஷ்டியைத் விட்டு, அதிலே அண்டத்தையுண்டாக்கி, அதிலே சதுர்முகனையுண்டாக்கி, அதிலே கண்வளர்ந்து சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவ்வகுகுண்டான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்காக அதிரக்ஷைத்திலே அவிருத்தருபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளு மென்றபடி. ஆக - ஆயுதத்தினபடி. "கண்டக்கால" என்று - அப்படியைப் பேறாய்ச் சொன்னதுக்கு பாவம் - என்னிலும் இத்யாதி தான் கண்டிருப்போமே என்ன, [illegible] "த்ருஷ்ட ஏவ ஹி ந: ஶோக மபக்ருஷ்யதி" [illegible] தமிழ் பர்தமாவதரிகா தருணமாக இதுசொல்லி என்றதுக்கு

* குண்டலிதம் கலிதம் என்பர்

'கைக்கவே வகுக்கின்று' என்கிற வார்த்தையைச்சொல்லி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதிதும்" (விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதிதும்) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. விடல் என்கிற பதம், மேலே அந்வயிக்கிறது। [ஆழிமட நெஞ்சே] அளவுடையையாய் பவ்யமான நெஞ்சே யென்னுதல், சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே யென்னுதல் [வினையோம் ஒன்றாமளவும் விடல்] ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே அவரைக் கிட்டி அடிமைசெய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்குடலான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதே யொழியவேணும். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

அவாவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை
வளவயல் சூழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரத்துள் இப்பத்தின்
வளமுரையால் பெறலாகும் வானோங்கு பெருவளமே

ஆ (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்ய மஹிமையை யுடையனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், அபரிமிதஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற அபரிச்சேத்ய மஹிமையை யுடைத்தான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர் திருநாட்டிலே சென்று பரிபூர்ண கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவர்களென்கிறார்

ஐ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டில் முக்கப்ராப்யமான கிரிஸ்ஸம்பத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[அளவியன்ற என்று தொடங்கி] அபரிச்சேத்யமஹிமனாய் ஸர்வலோகேஶ்வரனாய் அபரிமிதஸ்வபாவனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை, ஏழுலகத்தவர் பெருமான் என்று தம்மையும் அப

அர்த்தமாயென்று கண்டுகொள்வது விவரணம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - விசித்ரேத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்வே "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதிதும் | பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" அவனைவிடல் என்ற பதத்திலே - அளவுடையா இத்யாதி என்னைவிடல் என்ற பதத்திலே - சுழன்று இத்யாதி ஆழியென்று - ஆழமாய், அதனாலே அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது அளவு - ஜ்ஞாநம் மடப்பம் பவ்யதை இரண்டாமர்த்தத்தில், ஆழியென்று - சுழலுகையாய், மடப்பமென்று - அறிவில்லாதனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநெஞ்சமே! என்றபடி. வினையோம் என்று ஆத்மபஹுவசநம் பாதமாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி ஆழிமடநெஞ்சே, உயிருடலாழிப்பிறப்பு வீடுமுதலாய முழுதுமாய், ஆழிநீர்கடலைத்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி-ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தேவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்றோ? என்கிற இதைச் சொல்லி, வினையோமொன்றாமளவும் - வினையோமான நாம் அவனோடே சேருமளவும் அவனை விடல் என்று முந்தின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம் தவ்தீயாவதாரிகைக்கு, அடலாழியம்மானைக்கண்டு, வினையோமொன்றாமளவும் வினையோமான நம காரியம் தூது பிறக்குமளவும், இது சொல்லி - கீழ்ப்பாட்டிலே "கைக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னைவிடல் என்று அந்வயம் கண்டக்கால் என்றது - கண்டேனபடி. காலென்றது - அவ்யயம் கண்ட - கண்டு (௧௦)

பட்ட ஈஷிரைமையிலே உதயக்தனுறினாய் பரிதாயச் சொல்லுகிறார் [வளவயலெல்லாம் மேம்பட்டஹி] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்த நிரதிசயபோக்யமான குருகூர்ச் சடகோபன் வசீகரித்த உரைத்த அபரிச்சேத்யமாய அந்தாதியான ஆயிரத்துள் இப்பத்திலுடைய வளவிதான உரையாலே

ப—அனந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் சொல்லுவதாய் ஜீயர் கோவான் அருளிச்செய்கிறார்

அளவு இயன்ற - எல்லையைக் கடந்த, ஏழு - ஏழுவகைப்பட்ட, உலகத்தவர் - லோகத்திலுள்ள சேதனவர்க்கத்துக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான ஸௌலப்யனை யுடையனுமாய், கண்ணனை - (ஆச்ரிதஸுலபனுன) க்ருஷ்ணனை, வளம் வாய்ந்தவரான, வயல் - வயலாலே, சூழப்பட்ட, வண் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்து உரைத்த - (தம்முடைய ஜ்ஞான ப்ரேமங்களாலே) கூடி அருளிச்செய்த, அளவு - (எழுத்துச்சொல்பொருள்யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற) ப்ரமாணங்களிலே, இயன்ற வாய்த்திருப்பதாய், அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளும், இவை - இவருடைய பாவபந்த பாகமாகமான, இப்பத்தின் - இப்பத்திலுடைய, வளம் - இனிதான, உரையால் - மதுரமான பாத்தாலே, வான் - பரமபதத்தில், ஓங்கு - உத்துங்கமான, பெருவளம் - கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம், பெறலாகும் - பெறலாம் அளவியன்ற கண்ணனென்று - அளவுகடந்த வந்து முகங்காட்டிலனென்றபடி அளவியன்ற அந்தாதியென்ற - எல்லையிறந்த பெருமையையுடைய அந்தாதியென்றுஞ் சொல்லுவர் இத்திருவாய்மொழி அளவுபடாமல் கருத்திருத்தலால் கவிசிறந்தமையால் லக்ஷ்யலக்ஷணையாகவுமாம்

இ—ஈடுத்திலே, இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரமபதத்தில் முக்தபாரபயமான மஹாஸம்பத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான்] "ததேகம் வ்யக்தம் ஸ்வர்ய விகாஸிதம் வைஷ்ணவம்" என்கிறபடியே தம்மிழவுதீர வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறார் [அளவியன்ற] - அபரிச்சேத்ய மஹிமாவாகையாலே இவ்வளவிலே வந்து முகம் காட்டுகைக்கீடான ஐச்வர்யத்தையுடையவனென்கை [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] - ஸாமான்யத்வம் விசேஷமாகத்தப்படி ஸர்வேச்வரனுனை, ஏழுலகத்தவரென்று தமமையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் [கண்ணனை] - 'இவ்வளவில முகங்காட்டிற்றிலன்' என்கிற குறை தீருகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனுமானுன "பத்துடையடியவ"ரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூது விடுகையாலே இவர்க்கு முகங்காட்டினுன க்ருஷ்ணனென்னவுமாம் [வளவயல்சூழ் வண்குருகூர்] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்து நிரதிசயபோக்யமான ஊர்; இவர் உருகினபோது "தவிஷ்யந்தி நாகேஸர்பிஸ் த்ரமாஸ்" என்கிறபடியே உருகின ஊர் இவர் தரித்தவாறே "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷாஸ்" என்கிறபடியே தளிரும் முறியுமானபடி. [வாய்ந்துரைத்த] - கூடியுரைத்த அதாகிறது - மானஸமான கூடுதலாய், ப்ரேமார்த்ர சித்தராகை [அளவியன்றவந்தாதியாயிரம்] - அபரிச்சேத்யனுனவனையும் தனக்குள்ளே ஆக்கவற்றாய அந்தாதியான ஆயிரம் [இப்பத்தின் வளவுரையால் பெறலாகும்] - வளவுரை - நற்சொல்லு பாலைக்குடிக்க நோய் போமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் [வானோங்குபெருவளமே] - வானென்று பரமபதமாய், பரமபதத்திலே விலக்ஷணமாய நிரதிசயமான ஸம்பத்தைப் பெறுவர்கள் பிதாக்கருஷியன்னவிலைத்தால் புத்ரனுக்கு பலத்திலே அந்வயமாமாபோலே, இப்பத்தையும் கற்றவர்களுக்கு, இவர் தூதுவிடப் பட்ட க்லேசம் படவேண்டா, இவர் பேற்றைக் கொடுக்கும் இப்பத்து

ரம் — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் பதமான ரத்தை அப்யஸிக்கவே யமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிறார்.

[அளவியன்ற] வியந்த என்கிறஇது 'வியன்ற' என்று கிடக்கிறது. தவுக்கு றவாய, வியத்தல் கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கு மேன்மபடி, அபரிச்சேத்யமஹிமனாகை இத்தால் இத்தந்மயிலே முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி குண பூர்ண னென்கை [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனென்ன ஏழுலகத்தவரென்னவே, தாமும் அதிலே அந்தர்ப்பூதரிறே [கண்ணனை] - இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றில னென்கிற குறை தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனென்ன 'பத்துடையடியவ'ரில கருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினை கருஷ்ண னென்னவுமாம். இத்தால் அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்ய முமிலிக்கிறது, இவர்க்கு முகங்காட்டினமேனை பாயிற்றென்றபடி. [வளவயல்] "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவருக்ஷா:) என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. [வாய்ந்துரைத்த] வாய்கை கிட்டுகை அதாவது பாவபந்தத்தையுடையராகை, நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதாயிருக்கை [அளவியன்றவந்தாதி] அபரிச்சேத்யவஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சிந்நமாய், ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணுதாயிருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே [வாழேழுந்த பெருவளம் பெறலாகும்] பாலகுடிக்க நோய் தீருமாபோலே இத்திருவாய்மொழியில் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந

நிகமம் அளவியன்ற இத்யாதி 'வளவுரையால் வானேறுகுபெருவளம் பெறலாகும்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி

அவியந்த வியவாய் தகாத்துக்கு றவாய அளவு பரிச்சேதம் எத்தால் வந்த மஹிமை? என்ன, இத்தால் இத்யாதி இத்தால் அபரிச்சேத்யமஹிமனென இத்தால் இப்போது சொன்னதுக்கு ஸாவயம் நாராயணத்வம் இத்யாதி ஒன்றுகுறைந்தாலும் ஸர்வேஶ்வரத்வம் விகலமாமிறே, ஆகையாலே இவரை விஷயீகரித்த பின்பாயிற்று நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேஶ்வரனென்றபடி 'ஏழுலகத்தவா' என்றுஸ்வ- தாமரைச்சொல்லிற்றுபோ? என்ன, ஏழுலகத்தவர் இத்யாதி கண்ணன் என்று - கண்ணுக்கு விஷயபூத னென்னுதல், கருஷ்ணனென்னுதல் முகங்காட்டினதம் - இவ்வளவிலே இத்யாதி த்விதீயார்த்தம் பத்துடை இத்யாதி 'பெருநிலங்கடந்த' இத்யாதியாலே பாரிக்கப்பட்ட தனிஸாமாவதாரம் கருஷ்ணாவதாரத்தோடே தோன்றினமையாகையாலே, 'கருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப்பாரித்து' என்னக் குறையில்லை கீழ் பதத்வய பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி 'வள' என்கிற விஶேஷணம் வயலுக்கும் ஊருக்கும் விஶேஷணமிதேப்ரா யெண அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா: ப்ரஸந்நா: ஸர்வதோதிஶ: "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:" இப்போது 'வளவயல்சூழ்வண்குருகூர்' என்கையாலே விஶேஷணத்திலே 'அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:' இத்யாதிபடியே யிருந்ததென்று பலித்தது 'அகாலபலிந:' என்றதுக்கு ப்ரதவாசகம் வ்யாக்யானம், ராமாகமனே தேறு, இவ்விடத்தில், 'அகாலபலிந:' என்று விஶேஷத்தில் வாட்டடாதிறே, அப்போது ஒருவன் சாபமில்லையிறே தளிரும்முறியும் - பலவகையான மொட்டும் முறி இளந்தளிர் விவரணம்-நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது - நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே பிணிப்புண்கை - கட்டுண்கை அந்தாதி அளவியந்து இருக்கையாவது ஏது? என்ன, 'அளவியன்றபெருமான' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாவயம் அபரிச்சேத்ய இத்யாதி அதாவது ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கப்படாமையாலே அவிசால்யத்வம் ஸித்தமாகையாலே - சலிப்பிக்கவொண்ணாது என்கிறது வளவுரை இனிதான உரை 'வளவுரை' என்றதுக்கு ஸாவயம் - பால்குடிக்க இத்யாதி இத்தால் பொதுவாய் பலவாயலுத்தி 'வளவுரையால் வானேறுகுபெருவளம் பெறலாகும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்யாதி வானேறுந்த

மான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலை போய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று விஸ்த்ருதஜ்ஞானனாகிற நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம் .

முதற்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூது விட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில், நான் பண்ணின பாபமேயோ மாறாததென்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம்பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, என் தசையை அங்கே சென்று சொல்ல வல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒழியும்படி போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோளென்றாள்; ஆறாம்பாட்டில், ஒரு வண்டைக் குறித்து, தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹானி வாராமே எங்கள் ஸத்தையும் கிடக்கும்படி ஒருக்கால் எழுந்தருளச் சொல் என்றாள்; ஏழாம்பாட்டில், ஒரு கிளியைக் குறித்து, இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச் சொல் என்றாள்; எட்டாம்பாட்டில், தான் உருவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உருவ, நானோ முடியாநின்றேன், நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்றாள்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒரு வாடையைக் குறித்து, என் தசையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்கவேணுமென்று இரந்தாள்; பத்தாம்பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து நம் காரியம் ஓர் அவதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதே கொள் என்று போகவிட்டாள்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

முதற்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானவைபவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், மதுரபாஷியாயிருக்குமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம்பாட்டில், விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நினைத்தது கிட்டுமளவும் சலியாத மஹத்ஸ்வபாவனென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், பகவதேகபோகனாயிருக்கும் குணவானுமாய் ரூபவானுமாய் அங்கீ ஸ்வபாவனுமாயிருக்குமென்றார், மதுகரமிறே; ஏழாம்பாட்டில், தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கல் கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யானென்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித்தார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை

பெருவாழ்வுபெறலாகும், வான் - பரமபதத்திலேபோய், தன்னுடைய விஸ்த்ருதஜ்ஞானனாகிற, பெருவாழ்வு - நிரவதிக ஸம்பத்தைப் பெறலாம்

பத்துப்பாட்டுக்கும் ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இத்யாதி [illegible] அதில் [illegible] - ஜ்ஞான வைபவத்தை [illegible] மதுரபாஷியாய் [illegible] குயிலினுடைய [illegible] ' [illegible] ' என்றத்தைப்பற்ற, ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞன் என்றது [illegible] ' என்றத்தைப்பற்ற, நினைத்தது கிட்டுமளவும் என்றது ' [illegible] ' என்றத்தைப்பற்ற, [illegible] என்றது குருகினுடைய [illegible] சலியாமையைப்பற்ற - ' [illegible] ' [illegible] ' வண்டு ' என்றத்தைப் பற்ற - பகவதேகபோகனும் என்றது - ' [illegible] ' என்றத்தைப்பற்ற ' [illegible] ' என்றத்தைப்பற்ற - [illegible] என்றது ' அருள் ' என்றத்தைப்பற்ற [illegible] என்றது. வண்டு [illegible] - மதுகரமிறே என்றது தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இத்யாதி - [illegible], [illegible] ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரை இத்யாதி - ' [illegible]

என்றார், ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆசார்யஸம்பந்தமாத்ரமே ஸத்தாதாரகம், இதரஸம்பந்தம் ஸத்தா பாதகமென்கிறார், பத்தாம்பாட்டில். ஆர் இப்படி ஜ்ஞானவானுமாய், மதுரபாஷியுமாய், ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனுமாய், தார்மிகனுமாய், ஸம்பத்தஸ்வபாவனுமாய், கருபாகாம்பீர்யங்களையுமுடையனுமாய், சிரோபாஸிதஸத்வருத்தஸேவையனுமாய், ஸச்சிஷ்யனாகையாலே ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸம்பந்தமும் தனக்கு பாதகமாய், இப்படி ஸதாசார்யஸேவை பண்ணுகையாலே பகவந்நைகங்கர்யத்திலே பரவணராய், *"நின்னிடையே னல்லேன்" என்று நீக்கி ஓரோரவிலெ நன்னெஞ்சுனுடம் வருவதோபபாறுணமலாபபாத மடைந்தது தந்திருவுள்ளமென்று தலைக்கட்டினார் (கக)

னடையே' என்றதைப்பற்ற வாயும்பாசுரம் பாதகமானதையாலே பாகிகோடித்வேக ஆசார்யஸம்பந்தமே தாரக மென்று ஸித்தம் உத்தாரகஸங்க்ரஹம் ரூபம் இத்யாதி க்ருபை என்றது - 'ஆழி' என்றின தனைவிலைப பற்ற சிரோபாஸிதஸத்வருத்தஸேவையனாய் எனறபடி இனி சிரகாலம் அப்யஸித்தா லொழிய வார்த்தை சொல்லாமாட்டாதே 'உடலாழி' என்கிற பாட்டிலே தவிதீயாவதாரிகையிலே யோககாக நிகமிக்கிறார் - ஸ்ரீ ஸதாசார்ய இத்யாதி இவ்விடத்திலே, ஏழாம்பாட்டு பாசுரம் ஆசார்யலக்ஷணத்தை விசித்து மேல மூன்றுபாட்டாலே - ஶிஷ்யலக்ஷண விதி ரீதிவிட இத்யாதி என்னெஞ்சமானது, 'உனக்குக் காணாமேயல்லேன்' என்று காணியான என்னை விட்டகன்று அதவிதீயமாய தாமரீயமாய நீலநிறத்தை யுடைத்தாய விலக்ஷணமாய் உத்துங்கமான மலை நடந்துவருமாபோலே வருமவனுடைய அபோதலாந்த தாமரையோன்ற திருவடிகளையடைந்த தென்றபடி அளவியன்றவென்றுதொடங்கி, வளவுரையால வாளேனுக்கு பெருவளம் பெறலாகும் இத்யவயம் (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி – [illegible] ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவலி – [illegible] ॥

[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — அருளினையுடைய கண்டமையாழ்வாருக்கு ஈர் / எனசெய்கிலசொலனுமென இரங்கு — விஞ்சு / கலங்கியதும் மாறனியல்கோயர்களிந்த் தடி / மலங்கியதும் பத்திவளம்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

* திருவாய்மொழி-அ உ-கo

[illegible]

ஆ—(வானவேழலகு) இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானை விஸ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய், 'தேவரீருடைய திருவடிகளிலே அடிமை [illegible]' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, எம்பெருமானும் [illegible] தம்மோடு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 'இப்படி [illegible] திருவடிகளிலே அடிமை [illegible] அவனுக்கு [illegible] அவனுக்கு [illegible] [illegible] அடிமைசெய்யாதே [illegible] எனக்கு [illegible] அவனை [illegible]' என்று [illegible] [illegible], இதுக்கு முன்பு இப்படி [illegible] [illegible] [illegible]

ஒ—அருளாத்திருவாய்மொழியிலே, [illegible] [illegible] [illegible] அறிவித்த வனந்தரம் எம்பெருமான் வந்து [illegible], அவனுடைய [illegible] [illegible] [illegible], '[illegible] [illegible] [illegible] போலே [illegible] எம்பெருமானை, [illegible] [illegible]' என்று [illegible], ஆழ்வார், '[illegible] அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைவித்து [illegible] [illegible] முடிக்கு [illegible]' என்று பார்த்தருளி, பெருமாளுக்கும் [illegible] [illegible] [illegible], 'ஸாவமே பெருமானை [illegible]' என்னும் [illegible] அவனுடைய [illegible] [illegible], பெருமாளுடைய [illegible] [illegible] இப்படி பெருமாளை விடைகொண்டாற் போலே, தம்முடைய [illegible] அவனை [illegible] [illegible], '[illegible] [illegible]' என்று இவர் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], இவர் [illegible] [illegible] [illegible], மீளவும் [illegible] எம்பெருமானுடைய [illegible], 'என்னுடைய [illegible] எம்பெருமானுக்கு வேண்டா' என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], "[illegible]" இத்யாதி [illegible] [illegible] மீளவும் [illegible] என்கிறார்

ப—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியிலே, இப்படி [illegible] இவ்வாழ்வார் தம தசையை அறிவித்த அனந்தரம், இவர்க்கு இருப்பதான "அவனிப்பான் [illegible]" என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவனிலே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அருளிச்செய்வதாக, [illegible] அவனுடைய [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]

பராத்மீயத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இப்படி விலக்ஷணனான ஸர்வேச்வரனை, அத்யந்த நிக்ருஷ்டரான நாம் அணுகுகை அவத்யாவஹம், அதிமாத்ரஜ்ஞரான அணுகினும் அவனுக்கு மாலிந்யகரம்” என்று அகலப்புக, இவரைத் தன் சீலத்தைக் காட்டி துகைவிட்டுக்கொண்டு, ஸமாஹிதராய் அநுபவித்தவர், பின்னையும் அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அகல, தன்னுடைய ஹேயப்ரதிபடத்வத்தையும் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து துகைவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய், அமைகால ஸர்வேச்வரனுக்குப் பிறந்த உபகாரகத்வத்தையும் மேன்மையுடைய பாரம்யத்தையும் அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்

இ—அநந்தரதிருவாய்மொழியில், தாபமோக்ஷணை வ்யாஜத்தாலே அபராதஸஹத்வத்தை அறிவித்த ஸமநந்தரம் வந்து ஸம்ச்லேஷோந்முகனாக, ஸர்வபோக்யமான அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும் நித்யஸம்ஸாரியான தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, ‘அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே நாம் ஸம்ச்லேஷிக்க அவத்யத்தை விளைப்பிக்காட்டில் விச்லேஷிக்கை முறைமை’ என்று பார்த்து, பெருமாளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் மந்த்ரம் பரமரஹஸ்யமான கங்கையிலே ‘தாமான பெருமாளை மாமிக்கும்’ என்னும் பயத்தாலே அவன் வரவை இளையபெருமாள் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்து “யதி ஸ்வயம் அப்யாமதோ ராஜா ... ... ஜகந்நாதோ ... வாயு” என்று அவருடைய பரிஜனங்களுக்குணாக பயமாபகாரிக்க இளையபெருமாள் விடைகொண்டாற்போலேயும் “நவமவெம்வலள திசை” என்ற பிராட்டியைப்போலேயும் இவர் அகலப்புக, அவனும் ‘உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷம் எனக்கு அவத்யாவஹமன்று, ஸௌசீல்யவாத்ஸல்யம்’ என்றபின்பும், ‘என்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலே அவனுக்கு வரும் ஸௌசீல்யமும் வேண்டா’ என்று இவர் அகல, “ஸ்ரீ ஆண்டவசரப்ராக்ஷ்ய” என்கிறபடியே தன் பரத்வதியைக் காட்டி, ‘நீர் ஸம்ச்லேஷியாதவன்று, நம்முடைய ஸத்தையே இல்லை’ என்று யுத்தாரம்பிக்கிறவனை அர்ஜுனனை “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப்பண்ணினாற்போலே தன்னோடே சேர்த்துக்கொண்டானென்கிறார்

ஈடு—ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்பரனுகையாலே அவனை யாச்ரயிப்பார்க்கு ஒரு குறை யில்லை யென்றார், அந்த ஆச்ரயணந்தான் புருஷோத்தமனை ஆச்ரயிக்கிறதாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், பஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸௌலப்யத்தையாலே பஜிக்கத்தட்டில்லை யென்றார்; ஸௌலப்யனவன்தான் அபராதஸஹனுகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுவாரையும் தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளும் சீலவானென்கிறார் இதில் கீழ்க் கலங்கித் தூதுவிட்ட இடம் ப்ரேமகார்யம், இங்கு அகலப்பார்க்கிற இடம் ஜ்ஞாநகார்யம், “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமிறே இவர்தாம் பெற்றது தாபமோக்ஷணவ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், ‘இவரை இங்ஙனே நோவுபட விட்டோமாகாதே’

வளவேழுலகு ப்ரவேசம் - முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி ஸங்கதி - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி அநந்யப்ரயோஜநதைப்ரயோஜகம் பாசுரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் அவனை யாச்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி ஒரு குறையில்லை என்றது - ‘பழு’ என்றதின் தாத்பர்யம் புருஷோத்தமன் என்றது - ‘பறவைஎனும் முறைமும் இன்றனன்’ என்றதின் தாத்பர்யம் பலத்தோடே வ்யாப்தம் என்றது - ‘ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே’ என்றதின் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யப்பட்டரையிலே, பலத்தோடே வ்யாப்தமாயென்றது - ‘எழுலகத்தவர் பெருமான்’ என்றத்தைப்பற்ற ‘திருவடியாலதாயோன்’ என்றதைப்பற்ற - சீலவான் என்றது கீழ் அத்யந்திகவிஷயமாயத் தூதுவிட்டவர் இப்போது அகலுவானென்? என்ன, கீழ்க்கலங்கி இத்யாதி இரண்டுமுண்டோ? என்ன, மயர்வு இத்யாதி பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம் என்றது - ஜ்ஞாநமும் பக்தியுமென்றபடி விலக்ஷணதை - தாபமோக்ஷண இத்யாதி நோவுபடவிட்டோமாகாதே இத்யாதிக்கு - ‘அளவியன்ற’

என்று பிற்பாடர்க்கு நோக்கு, ஆனைக்கு உதவ வந்து தோற்றினாற்போலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றின, அவனுடைய சௌலப்யத்தையும், தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார், 'தார்மிகன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அழிப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம கிட்டி தூஷிக்கப்பார்ப்போமல்லோம், அகலுமித்தனை' என்று பார்த்தார் அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ? என்னில், முடியுமித்தனையே; பேற்றுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாசம் பாரார்களிறே, பெருமாளும் தேவதூதனுமாகக் கூடி ஏகாந்தமான ஸமயத்திலே, துர்வாஸா, 'என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்' என்ன, 'இவனைத் தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில் நாம அகன்று முடிய அமையும்' என்று பார்த்து, அவனைப் புகவிட்டு, "[illegible] | [illegible]" (யதிபர்த்ரமஹாராஜ்யத்யஜ்ஞாமயதாமயி [illegible] கஸ்த்வம் பரதிஜ்ஞாமபாலய) என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள்; "[illegible]" (த்யஜ்யமாநாகவா [illegible]) என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி, அப்படியே இவரும் 'பொருந்தியிலே கள்ளியை வெட்டி யெறிவாரைப் போலவும், அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் புக்கு அழிக்கையாவது என்?' என்று இவர் அகலப்புக, 'இவரை யிழந்தோமாகாதே' என்று ஈச்வரன், 'ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ?' என்ன, 'அடியேன் அகலப் பார்த்தேன்' என்ன, 'நீர், நமக்கு அவத்யம்வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது? நீர் அகலவே, இவ்விஷயம் அதிக்ருதாதிகாரமாகாதே! என்று நமக்கு ஆர்ப்பறுகு; இப்படி தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, 'ஸர்வாதிகாரன்' என்று தோற்றும், ஆனபின்பு, நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம், இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை யென்னுமிடம் பண்டே அடிப்பட்டதுகாணும் கிடப்பது' என்று - 'நாம் தரந்தர நிரூபணம் பண்ணாதே ஸர்வார்த்தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டீரே' என்று தான் திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக் காட்ட,

---

என்கிற படியிலே நம்முடைய அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது - "[illegible]" என்றதைப் பற்ற 'வாரேறிலைமை அருவினையேன்' என்றதைப்பற்ற - அவனுடைய சௌலப்யத்தையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்றது '[illegible]' என்றன்றோ சொல்லுகிறது? இப்படி ஸ்வபாவத்தை இளையபெருமாள் கண்டோ? என்ன [illegible] இத்யாதி இதற்கு அர்த்தம் - பெருமாளுக்கும் இத்யாதி. தேவதூதன் - [illegible] "[illegible] | [illegible]" [illegible] வாக பெருமாளுடைய ஸமயத்திலே பெருமாளை வேறகன்று இருந்தே குடியாக விடாதே யிருக்குமென்று நான் ஜீவித்ததை விடாதே யிருக்கிறேன் நான் ஜீவித்ததைவிட்டாலும் பெருமாளை வேறாக த்யஜிக்கலேன் என்று கருத்து. '[illegible]' என்கிறபடியே பிராட்டிக்கு ஜீவிக்கையே விநாசம் [illegible] ஆகும் படியைக் காட்டுகிறார் - பொருந்தியிலே இத்யாதி பொருந்தி - [illegible] விலைபோகக்கொள்ளுகிற [illegible] பதிலாக 'வாசத்தடம்' 'மாதவனைத்தடம்' என்றது [illegible] 'ஆலுருத்ததிலே' என்றதற்கு [illegible] '[illegible]' என்றதற்கு [illegible] அடிப்படைக - வழி, அகாதை - பாதையானவை, இரு

'ஆகில், கிட்டுவோம்' என்று பார்த்து, 'ஒரு சுணுதிகையேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் குணமும் அவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலப்புக, 'உம்மால் வரும் சுணுதிகையே அன்றோ வேண்டாதது? உம்மால் வரும் நான்தான் வேண்டுமோ? வேண்டாவோ?' என்று *(நீர் அயோக்யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி, கிட்டுவது - ஸத்தாதாரகங்காணும், ஆனபின்பு) நீர் அயோக்யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி நமக்குத் தாரகங்காணும், இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்காணீர், நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தாஹாநி' என்று, "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்று அவன் பக்கலுள்ளது போட்கணுக்கவும், நாம் அவனை விட்டு உளோமாகோமென்று சோதுக்கொண்டாற்போலவும், 'பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்' என்ற அர்ஜுனனை, "கரிஷ்யே வசநம் தவ" (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற்போலவும், தம்மை வருந்தி இசைவித்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனானபடியே ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினானென்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்
இளவேறேழுந் தழுவிய எந்தாய் என்பன் நினைந்துநைந்தே

ஆ—ஸர்வலோககாரணபூதனாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான எம்பெருமானை அயோக்யனான நான் என் வாயாலே 'களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா' என்பன், அதின்மேலே பின்னையும், 'ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கலக்கைக்காக அவள் குலத்தோடு ஸஜாதீயமான குலத்திலே வலியையுடையரான ஆயர் தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி, இளவேறேழுந் தழுவிய எந்தாய்' என்றுஞ் சொல்லுவன், சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை என் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன், என்ன அதிசங்கையுடையேன்! என்ன அபுக்தகாரியேன்! என்றுகொண்டு தம்மை நிந்தித்து, அவன் குணங்களை இப்படிச் சொல்லவிசைகிறது அவன் பக்கலிலே எனக்குள்ள ப்ரீதியாதிஸ்நேஹமாகிற பாபமிறேயென்று நோகிறார். பரமபுருஷார்த்தமான பரமபுருஷவிஷய ப்ரேமத்தைப் பாபமென்று சொல்லுவானென் என்னில்,—அயோக்யமானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வருகை

வடிகளில் பட்டுகிடக்கிறதென்று 'ஸகிஞ்சித் [illegible]' என்றதைப்பற்ற - குணமும் அவனுக்கு வேண்டா என்றது பின்னையும் அகலப்புக என்றது - அடியேன் சிறியஞானத்தன்' என்றதைப்பற்ற இசைவித்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - த்ருஷ்டசைவ, கரிஷ்யே வசநம் தவ இத்யாதி [illegible] "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" [illegible] "நஷ்டோ மோஹஸ் ஸ்ம்ருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந் மயாச்யுத । ஸ்திதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ", போட்கண் [illegible] சோதுக்கொண்டவளை' [illegible] இதைப்பற்ற - ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்றது

* குண்டலிதம் பல ஸ்ரீகோசங்களில் இல்லை என்பர்

தமக்கு துக்கமாகையாலும், தம்முடைய வாயாலே அவனைப் பேசுகை அவனுக்கு அவத்யமாகத் தாமக்குதுகையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவத்யமாகையாலே தமக்குத்துக்கரூபமான இப்பேச்சைத் தவிர்க்கையாலே ஸ்நேஹமானது விளைவிக்கையாலும், தமக்கு அவன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தையே பாபமென்கிறார்.

க — முதற்பாட்டில், அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான், அத்யந்த விலக்ஷணனான எம்பெருமானை என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தே னென்று போகின்றார்

[வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை] பகவத்ஸம்போகத்துக்கிடான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையதாய், ஏழுலகுக்கும் முதன்மையான அயர்வறுமமரர்களுக்கு நாயகனை, வளவிதான ஏழுலகு என்றுமாம். தொடங்கின வாக்ய பூர்த்திக்குமுன்பே தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்து "அருவினையேன்" என்கிறார் அநிஷ்டமான பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தை விளைக்கையாலே, பக்தியை அருவினை யென்கிறது [களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] - 'களவு பண்ணுகைக்குப் படி வெண்ணெயைக் களவு கண்ட கள்வா!' என்றுபேசுமது பிராட்டி அவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் சொல்லைச் சொன்னேன் [பின்னையும் என்று தொடங்கி] - அதுக்குமேலே முல்லை அரும்புபோலே யிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஸாம்ஶ்லேஷிகங்களான வலியையுடைய இடையருக்கு பாந்தவனாய் வந்து பிறந்து எருதேழுடனே தழுவின நீ அது உண்டானவாறாலே 'இளவேறேழுந் தழுவிய எந்தாய் என்னை அடிமை கொண்டவனே!' என்பதும் செய்தேன்

உ — முதற்பாட்டில், அமுதத்திலே நஞ்சைக் கலக்குமாப்போலே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்வகர்மத்தாலும் தூஷித்தே னென்கிறார்

வளம் வளவியதான, ஏழுலகின் - ஏழுலகத்துக்கும், முதலாய - முதலான, வானோர் இறையை - வானவர்க்கு இறையான உபயவிபூதிநாதனை, அருவினையேன் - கழிக்க அரிதான பாபத்தையுடையனான நான், நினைந்து - (என்னெஞ்சினாலே) நினைத்து, நைந்து - (மரியாதை) கடக்குமளவு, களவேழ் - களவு மிகும்படியாக, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, தொடுவுண்ட - களவு கண்டுண்ட, கள்வா - கருத்திமனே! என்பன் - (என்று தாயர்பாசுரத்தை)ச் சொல்லுவன், பின்னையும் - அதுக்குமேலே, தளவு - முல்லை, ஏழ் - தோன்றுமாப்போலான, முறுவல் - முறுவலை யுடைய, பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, ஆய - உள்ள ஆகிறவனாய், வல் - பலவானான, ஆயர் - கோபர்க்கு, தலைவனாய - தலைவனாய (வந்து), இள - இளமையாலே செருக்கின, ஏறு ஏழும் - எருதுகள் ஏழையும், தழுவிய - (அமிதஸம்ஶ்லேஷமாகையாலே வந்து) தழுவி முடித்த, எந்தாய் - என்னையாளியே! என்பன் - என்று (அமைத்து பாசுரத்தை) சொல்லுவன் ஏழுலகின் முதலாய வானோரிறை - 'அஸ்தா பூஷணத்தாய் ... ஸூரிகளுடைய ... சொல்லுகிறது' என்றும் சொல்லுவர்கள் இவ்விடத்தில், வினையென்று அத்தனுக்கு அவத்யமாம்படி தம்மை பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகையாலே அநிஷ்டமானதான பக்தியைச் சொல்லுகிறது தளவு முல்லை 'இளைத்தாளைக்கே' என்று பாடமாய், 'இளைத்துவருத்துதல்' என்றுஞ் சொல்லுவாரு முளர்

௩ — முதற்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான அவனை அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தே னென்கிறார்

[வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை] - வளவியதாய் ஏழுலகுக்கும் காரணபூதனாய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமிருக்குமவனை வளவியனாகையாவது - ஸ்வரூபாதி

கார்யவர்க்க வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகை. வளவியதாயிருந்துள்ள ஏழுலகுக்கு என்னவு மாம். வளவியதாய ஏழுலகுக்கும் காரணபூதனாயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்ன லுமாம். நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வமுண்டோ? என்னில், அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின் படியே, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை நினைக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை நினைக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. இவர் வாசியறிகையாவது பகவத் ப்ராப்தியில் குறைவாகை. [அருவினையேன்] வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய தௌர்பாக்யத்தைப் பார்க்கிறார் 'அருவினையேன்' என்கிறார். இவர் இப்போது அருவினையேனென்கிறது பகவத்ப்ராவண்யத்தை. இப்போது பகவத்விஷயத்தை விடுகை அரிதானபடியாலே அவ்விஷயத்தை மேல்விழப்பண்ணுமது பாபமாகச் சொல்லுகிறே; அரிதானவளுமிதே பாபம். [களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்] ஊரிலே வேறாகச் சமைத்துடையனாய ஆசைப் பாட்டையுடையனாய்க் கொண்டு, வெண்ணெய்களவு கண்ட "களவேழ்" என்கிற இதனை "கள வேழ்" என்று மீட்டிறாய், களவு பாலித்தமாம்படி. என்னவுமாம். பாலித்தமாகையாவது மிமாம்பாலாகிய சேஷடியிலும் பாலித்தமாமபடி யிருக்கை. [கள்வா என்பன்] ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றுவைத்த பெறாப்பாக்யத்தை யுடையளான யசோதைப்பிராட்டி, வெண்ணெய் களவு காண்கிற ஸமயத்திலே கண்டு பரிதாபத்தாலே அவள் சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னேன். "தொல்லையாயர் குலத்தில் தோன்றி நீர்" என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலாகப் பேசக்கடவதிறே, அதாவது பாபம் கொழுத்த இருசுக்கு மேன்மையிறே கண்டது, அவனைக் களவுகொண்ட மேன்மை கண்டு பெயர்த்தின்றே 'என்பன்' என்கிற இது - காலத்ரயவர்த்தி யானாலும் இப்போது பூர்த்தியாகிலையாய், என்றே சொன்னபடி. [பின்னையும்] அதுக்குமேலே பிராட்டிமார் பக்ஷத்தையுஞ் சொன்னேனென்கிறார். [தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய்] முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காய் எருதேழையும் அடர்த்தாய், முல்லை அரும்பாகிறது முறுவலுக்குக் காட்டல் முல்லையரும்பு ஸமருஷ்டிவிஷயமாகை. [பின்னைக்காய்] "க்ருஷ்ணாய" என்று முறுவலுக்குச் சொன்னபடி. [வல்லானாயர் தலைவனாய்] "க்ருஷ்ணாய" என்கிறபடியே வலிமையுடையரான இடையருக்குத் தலைவனாய் அவர், "துர்வ்ருத்தயோஷா" என்று இரண்டுதலையும் குறைவறவிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வனென்னச் சொன்னவுமாம். [தலைவனாய்] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவர்களுக்காயிருக்குமாப்போலே யாயிற்று இடையர்க்கும் அவனிருக்கும்படி. அபிஜாதனுக்கல்லது பெண் கொடார்களிறே. [இளவேறு] பருவத்தின் இளமையாலே மருந்துவைப்போலேயிருக்கை. [ஏழும்] நப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைக்கைக்குப் பிரதிபந்தகமாகில், துவைனருகவெதிர்கொண்டாலேயெறிகை. [தழுவிய] அவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு பலம் அவளை அணைக்கையாகையாலே, இதுவும் போக்யமாயிருந்தபடி. [எந்தாயென்பன்] அவள் இச்செயலுக்குத் தோற்று 'என்னுயன்' என்று சொல்லும்பாசுரம் சொன்னேனென். [நினைந்து] அநுஸந்தியாகச் சொல்லிவிட்டேனோ? நெஞ்சாலும் நினைத்தேன். [நைந்தே] - மாநஸமாய், சிதறுதியாகப்படியிருந்ததோ? 'இவ்விஷயத்தே இவன் சிந்தலாகிறான்' என்று நாடறியும்படி நாமிகளாகவும் ப்ரவர்த்தேன். அவதாரத்தில் அணைய ஆசைப்பட்டவர் அவள் பாசுரங்களாலேயிறே சொல்லுவது. முதல் திருவாய்மொழியிலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான மேன்மையை நினைத்தேன், பத்துடையடியவரிலே, யசோதைப்பிராட்டிக்கு அநுபாவ்யமான நீர்மையை நினைத்தேன், அஞ்சிறையமடநாரையிலே, பிராட்டிமார் பாசுரங்களைச் சொன்னேன். நினைந்து மானஸம், நைந்து காயிகம், என்பன் வாசிகம். "நினைந்து நைந்து, வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன், பின்னையும், தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாயென்பன் அருவினையேன்" என்று அந்வயம்

ஈடு —முதற்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானவனை என்னுடைய மநோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேனென்கிறார்.

[வளவேழுலகு இத்யாதி] - வளவிதான ஏழுலகையும் லீலாவிபூதியாய், 'வானோரிறை' என்கையாலே நித்யவிபூதியையும் சொல்லிற்றாய், இப்படி உபயவிபூதிநாதனைக் கிடீர்! நான் அறிக்கப் பார்த்தேனென்கிறார். வளவிய ஏழுலகுக்கும் முதலாய், வானோரிறையுமாயிருந்துள்ளவனை யென்று அவன் தனக்கே விசேஷணமாகவுமாம், வளவியராய், ஏழுலகுக்கும் முதல்வராயிருக்கிற வானோரென்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; இவ்வாகார [illegible] பகவத்ஸ்வத்தில் [illegible] *அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திலே, [illegible] ஸ்ரீ [illegible] ஷ்டியைத் தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி [illegible] தரிக்கிறானென்று சொல்லுகிறபடியே [வானோரிறையை] [illegible] துறையிற்றே இவ்வர்த்தம், "[illegible]"

* பா — [illegible]

முதற்பாட்டு. வளவேழுலகு இத்யாதி 'வானோரிறையை, கள்வனேன் [illegible]' [illegible] நித்யஸூரிகளுக்கு [illegible]

[illegible] 'வானோரிறையைக் கள்வனேனானேன்' [illegible] [illegible] ஸ்ரீ [illegible] நித்யஸூரிகளுக்கு [illegible] 'கள்வனேன்' [illegible]

* குண்டலிநம் க்வசித்தம் எனப்.

(ஸ்வாமி) என்றேயாயிற்று இவர்களுக்குப் ப்ரதிபத்தி "வானேறி வையைக் கள்வா வென்பன்" என்ன வாயிற்று நினைத்தது, (தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை யநுஸந்தித்து 'அருவினையேன்' என்கிறார் தார்மிகனாயிருப்பார் ஒருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், கர்மத்திலே அக்ரியாவசேஷம் பண்ணி, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமா போலே அநுதபிக்கிறார் [அருவினையேன்] இப்போது 'அருவினையேன்' என்கிறது 'கள்வா' என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை அதாவது 'அருவினை' என்கிறார் அநிஷ்டாவஹம் பாபம் என்றிருக்குமவராகையாலே [கள்வேழ் இத்யாதி] காலிலே வேழ்களையுடையனாய், அபிநிவிஷ்டனாயென்னவுமாம், அன்றிக்கே, களவு எழும்படி களவு ப்ரஸித்தமாம்படியென்னவுமாம் களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருஷ்ணனே! என்பன் இத்தால், பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடீர்! சொல்லிற்றென்கை 'என்பன்' என்றது சொன்னேனென்றபடி [பின்னையும்] - அதுக்குமேலே [தாவு இத்யாதி] பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு மறைந்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபிமதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன் [தளவேழ் முறுவல்] நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முலையுருப்பு ஸம்ருத்தி விஷயமாகை நெஞ்சிலே, கவயத்தைக் கண்டவாறே க்ருஷ்ணத்திலே ஸம்ருத்திவிஷயமாமாபோலே * (தளவேழ்மபடியான முறுவலென்னவுமாம் அதாவது, எழுந்த - போதையாய், தோற்றப்போம்படியான முறுவல) "பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை" என்னக்கடவதிறே [பின்னைக்காய்] நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத்திலே தோற்று அவளுக்குத் தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹனாக்கின [வல்லானாயர் தலைவனாய்] "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:) என்னுமாபோலே, அவனைப் பற்றி நாட்டை யழித்துத் திரியும் மிடுக்கைப் பற்ற, 'வல்லானாயர்' என்னவுமாம், அன்றிக்கே, ஆனையா வலிய தலைவனாய் அதாவது - உடம்புஇருக்கத் தலை குளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது, காரத்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில

றும் நினைத்ததென்றபடி. தருவுடாந்தம் - தார்மிகராய் இத்யாதி ப்ரேமத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்ன, அருந்த இத்யாதி அதாவது-அதுவனை இஷ்டமாயிருக்க ப்ரேமமதுகலவொட்டாமையாலே அத்தைப் பாபமென்கிறாரென்றபடி. களவேழ்வெண்ணெய்யுடைய - களவு - காலிலே வேழ - வேழ்களை தொடு வுண்ட - களவுகண்ட த்விதீயார்த்தத்தில - 'ஏழ' என்று நீட்டினதைக் குறுக்கி, எழும்படி யென்றபடி எழும் படி - ப்ரஸித்தமாம்படி 'க்ருஷ்ணனே' என்றதுமித்தனை அநுபவிக்கிறாரோ? என்ன அங்ஙனல்லவென்கிறார் இந் நால் இத்யாதி அதையும்சொன்னேன் இதையும்சொன்னேன் என்ன அமைந்திருக்க, 'பின்னையும்' என்றதுக்கு ஸாவம் - பரிவுடைய இத்யாதி பரிவு - ஸ்நேஹம் நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது - இளவேறேழும் தழுவியவெந்தாய என்றது அன்று - முலையை "மௌவலும் தளவும் முலையாகும்" என்னக்கடவதிறே அவ தாரமாத்ரயஸம்ருத்தயோக ஸம்பந்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் - தளவேழ்முறுவல் இத்யாதி முறுவலென்றது - ஸ்மிதமாய், அத்தாலே தந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது எழுகையாவது - ஸம்ருத்திவிஷயமாகை ஸத்ருஶமாகையாலே ஸம்ருத்திதோற்றுவாகிறது நெஞ்சிலே க்ருஷ்ணன் நெஞ்சிலே கவயம் - காட்டிலே திரிகிறமனை அது பசுபோலேயிருக்கும் முலையுருப்பு பலதுக்கு உபமாநமோ? என்ன, பல்லுக்கு இத்யாதி 'ஆய' என்றதுக்கு ஸாவம் - நப்பின்னை இத்யாதி வன்மை - ஆனையாகு விசேஷணமாய அதனை தவேதா காட்டுகிறார் க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: இத்யாதியாலும், ஜல்பமிலே இத்யாதியாலும் ஸஹாஸநாமெ "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா: । க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:" [illegible] "[illegible]" வன்மை தலைவனுக்கு விசேஷணமானபோது, அன்றிக்கே இத்யாதி கார்த்திகை இத்யாதி - எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பார்கள் புது செலவு வரும்

* குண்டலிதம் க்வாசிதகம் என்பர்

இவன் அநுபவம் செய்யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்றி நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர் "அக்ஞௌ கலஹ்ருஷீ" (நரேந்த்ரஸுதருசி) என்னக்கடவதிறே "கோவ்ருஷீவயபோவ்ருத்தா" (ஸ்யமீலவயோவ்ருத்தாம) என்று இவ் ஏழ்விடைகளும் குறைவறவிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சரான அவர் [இரானோ] முற்பட்டவிருந்துள்ள ருஷபங்க ளேழையும் ஒருநாளில் தழுவினான் அந்நாளில் அவளை மணக்கையாலே அவள் முலையிலே மணக்கறிப்போலே யிருக்கையாலே - தழுவினான் என்கிறது [எந்தா யெனையனை] - எருதேழடர்த்த செய்யுகுக்குத் தோற்ற நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேனை உத்தமாத்ரமேயோ? [நினைந்து] - நெருசாலும் ஸ்ரீநிதேனை அவனோ [தைத்தே] - பிறர் அறியும்படி சிறிவனுய, காலிகத்தாலும் ஸாஷிதேனை மனோவாக் ஸ்ரீத்யாதிக்கு 'அயனைமோரஸ்காதிபதி' என்றேனை, 'எந்திறம்' என்றேனை, பிராட்டிமார் தன்மையை பாபதஞாயத் தூது விட்டேனை என்று அவற்றுக்கு அநுபவிக்கிறார் நினைந்து நைந்து வாளவேழுலகின் முதலாய வானோர்இறையைக் கள்வேழ வெண்ணெய் தொடுண்ட கள்வா வென்பன்; பின்னையும், தாவேழுமுயன்ற பின்னைக்காய வல்லானுயர் தலைவனுய இரவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயெனைபனை; அருவினையேன் என்று அந்வயம் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி இமையோர்பலரும் முனிவரும்
புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால்
நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே
மனஞ்செய்ஞானத் துன்பெருமை மாசூணாதோ மாயோனே!

பொது மனோவ்யாபாரங்களில் ... தேவதைக்குப் பொருந்திட ... புதியபானவிறே, ஆகையாலே, கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கு மென்றபடி "புனத்தினையிள்ளி புதுவிட்டுப் புகைபோவது வாழ" என்னக்கடவதிறே. புத்யது - புதச்சோறு ஆக, வனமையாவது - இடைத்தனத்திலே ஊன்றித்தனம். இதுக்கு பரமோஜ்ஜ்வமேது? என்ன - இப்படி இத்யாதி இடைத்தனத்திலே ஊன்றியிருக்கும்படி? என்ன, "அக்ஞௌ கலஹ்ருஷீ க்ருதி ... காவியாஸ்ய" ... வயபோவ்ருத்தா ... என்று சொன்னபடி, எழுமுத்தையும் ஒருகாலத்திலே தழுவினு னென்றபடி அடர்த்தவனுறே, 'தழுவி' என்றதுக்கு ஸ்வரஸம் - அந்நாளில் இத்யாதி எந்தாய் - என ஸ்வாமியே! அடியேனுடைய பாடலுக்குத் தாத்பர்யம் - வளவேழ் இத்யாதி வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு - 'வளவேழுலகு' என்றே பாடிச் சொன்னபடிக்கு 'என்பன' என்ற அநுபவிக்கைக்கு அபயம் சிச்சொன்னதோ? என்ன, அயர்வறும் இத்யாதி பிராட்டிமார் தன்மையை ப்ராப்தனும் என்கையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னேனென்று வித்தம் அநுபவிக்கிறார் என்றது 'அருவினையேன்' என்றதைப் பற்ற வானோரிறையை என்றதுக்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு 'கள்வா' என்றதுக்கு - பத்துடையடியவனிலே நோக்கு 'ஏறேழுந்தழுவியவெந்தாய்' என்றதுக்கு - அஞ்சிறையமடநாரையிலே நோக்கு 'வானோரிறையைக் கள்வனென்பன்' என்று ஏகவாக்யமாகச் சேர்த்தருளிச்செய்தது, இங்கே 'வானோரிறையென்பன் கள்வனென்பன்' என்று பரத்வமாக அருளிச்செய்கையாலே இதனை ஒரு சொல்லாகவொரு சொல்லின்று பாடலுக்கு அபயம் - நினைந்து இத்யாதி தேவசந்நிதேயாதி - வசீகரமல்லது! திருவநுபவமான ஒரு ஜந்மத்திலே இரண்டு நாயகமாவதும் இரண்டு தயபணமாவதும் இரண்டு ஸம்பந்தமும் ஒரு அவதாரத்திலே பரிக்ரஹித்ததுக்கு பலம் - குலத்தோடொத்திருக்கிற நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ருக்மிணிப்பிராட்டியும் இந்நாள்-சேரபல ஜாதியுடனாகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை வரித்தருளிற்று ஆத்மியஜாதியுடனாகையாலே ருக்மிணிப் பிராட்டியை வரித்தருளிற்று என்றபடி. (க)

அ —(நினைத்து) நீ ஏவுகிறபடியே பண்ணும்படி இருக்கிற எனக்கு வேறு மதத்தை யல்லது, எனக்கு அபேக்ஷிதமோ? என்னில், ஜாதி நான் இருக்கிற ஜ்ஞாநாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரான பராசரப்ரபாதிகள் பலரும் ஸநகாதியோகிகள் பலரும் சுபாஸ்ரயமான உபாஸநங்க ளைக்கொண்டு பரமபாதிபராகவே உனக்கு அடிமை செய்தாலும், சிலபல நிரமாணநாதனை ஸம்ஹரத்துக்கிளையபடி பண்ணியிருந்தும், குறியுடையாரே யிருக்கிற ஸ்வாபாவிகாநவதிக கல்யாணகுணங் களையுடையாயிருந்து உன் பெருமை மழுங்காதோ? ஆச்சர்யபூதனே! ஆனபின்பு, ஸர்வப்ர கார நிக்ருஷ்டனான நான் உனக்கு அடிமைசெய்தால் அது உனக்கு அவத்யமா மென்னுமிடஞ் சொல்லவேணுமோ? ஆகையால், நான் உனக்கு அடிமை செய்த இதுவும் அத்யந்தாயுக்தம், இனி அடிமைசெய்கையும் அயுக்தமாகையால் உனக்கு அடிமைசெய்யவேணமென்று அகலுகிறார்.

ஒ இரண்டாம்பாட்டில், ஆளுமல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்மாவினுக்கு நான் பராறாக்காரிரனன்றோ அது சொல்ல அடியேன் என்கிறார்.

[நினைந்து எழும் கொடுமை] கலக்குணஸம்பந்தத்தாலே அத்யந்தம் மலிநமாய [புதியகண்ணி] ஸாமான்ய கொடுக்கலாமே [நினைந்து எழும் கொடுமை] ஸமஹார ஸம்யக்திலே 'ப்ருஷ்டாக்தோபோசியார் கரவாதே பாரசனை இழந்து போனேன்' என்று ஸம்ஜிகப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய், ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது தான் முகலழியாதபடியான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமை மழுங்காதோ? ஆச்சர்யமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனே!

ப —அநந்தரம், உம்முடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யகரமாவா னென்? என்று ஈச்வரனபிப்ராயமாக, 'எம்மானேவோ, விலக்ஷணரான தேவாதிகளும் அநந்யப்ரயோஜனமாதி யாலே ப்ரேமயுக்தராய ஆச்ரயிக்கிலும் ஸாவசரணப்புத்களான உன்னுடைய விலக்ஷணமானதம்ப த்துக்கு பாவிக்யகரமன்றோ?' என்கிறார்.

இமையோர் (அநுபவத்தில்) ப்ரதிஷ்டாரான பரஜ்ஞாநாதி தேவாசனும், முனிவரும் மனனசீலரான ஸநகாதிபரமருஷிகளுமான பலரும் அநந்யாரத்புருஷர்கள், நினைந்து -(உன் குணங்களை நெஞ்சாலே) அநுஸந்தித்து, மனத்தாலே ப்ரீதியபிறந்து, உள் ளமானவையவே சொல்லி, மருவி ஏற்பவுடையரக்கொண்டு, புனைந்த (இப்படி அனுபவிக்கவே ஸ்தோத்ரிக்கப்பட்ட) தொடுக்கப்பட்ட, கண்ணி மாலே, நீர் (ஆராதனீய த்ரவ்யம், தூபம் தீபம் (இப்படி இவற்றை), புகையோடு அகிற்புகையோடே கூட, ஏந்தி யாவதநிகாயம் வணங்க, வணங்கினால் - (அங்கீகாரோபாய ஸமருத்தியாலே) வணங் கினாலேன் ஆச்சரியமான விலக்ஷண விபூதியுகபனே! (ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே தன்மாந மாய்க்கொண்டு), நினைந்து நினைக்கப்பட்ட, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஸமஸ்தபதார்த்தங் களுக்கும், வித்தாய உபாதானகாரணமாய், முதலில் சிதையாமே ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாதபடி, மனம் மனஸ்ஸாலே, செய்ய செய்யப்பட்ட, ஞானத்து ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய, உன் உன்னுடைய, பெருமை பெருமையானது மாசூணாதோ மாஸிமாகாதோ? அகாமவையத விபூதியிலே ஆராதிகளுன் உன்னுடைய பெருமைக்கு, அதிசயிதரோ யாகிலும் அவித்யாதிப்பதி களுடைய ஆராதனம் மாசியாசென்று கருத்து இதுவும் 'இணைந்து' என்று பாடஞ் சொல்லுவர்.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், ஆளுமல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்ம நிதத்தான பாதுமாதிகளன்றோ அது சொல்லப்படுவ தென்கிறார்.

* 1—29

[நினைந்து] - முன்னம் பலவகையாக ... [illegible]

[illegible]

௬௫ —இரண்டாம்பாட்டு நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், கைத்தும், தப பச்செய்தே னென்றார் கீழ ; தபபச்செய்தேனென்ற இடம் தபபச்செய்தே னென்கிறார் இதில் கண் டாலன் 'ஒத்தபபோகாது' என்ற தான் சோல்லப்பெறுமோ? அப்படியே யனறே நான் அயோக்ய னென்ற அகலுகையும். பரமார்த்ரசித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அதுதான சொல்லப்பெறுவார்! 'நான் தபபச்செய்தேன' என்ற அகலுமதில், கிடடினை பரிமாறுவது என்றனன்றோ ? என்ற, கீழ் நின்ற நிலையையும் நித்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்

இரண்டாம்பாட்டு - நினைந்து இத்யாதி ... பூர்வமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை-நெஞ் சாலே இத்யாதி தபபச்செய்தேனென்கை தபபமோ? என்ன, கண்டாலன் இத்யாதி. 'இமையோர் பல ரும்' என்றதையபற்ற, ப்ரஹ்மாத்ர இத்யாதி

[நினைந்து இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும்போது, திருமாலை தொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக்கொண்டாயிற்று இழிவது நாம் இவற்றைக் கொண்டு சென்றால் நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கக்கடவனே, "மாமகம் ச்ரேதி வக்ஷ்யதி" (மாமகஞ் ச்ரேதிவக்ஷ்யதி) என்கிறபடியே நம்மை வினவக்கடவனே என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள், அநந்தரம், தரித்திருக்கமாட்டாதே சிதிலாந்தக்கரணராவார்கள் [உள்கரைந்து] - நையுமது ஸத்தால மென்னும்படி உள்கரைவார்கள் பின்னை ஓரவயவியாக்கி எடுக்க வொண்ணாதபடி மங்குவார்கள் இப்படி படுகிறவர்கள் ஆர்? என்றால், - [இமையோர்பலரும் முனிவரும்] ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநந்தநாதிகளும் இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் துர்மானம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது பகவதநுபவம்பண்ணி சிதிலராம்படியும் இப்படி ப்ரேம ஸ்வபாவராகையாலே தொடுக்கும்போது தொடங்கி, 'அவன் இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே, சாத்தியருளக்கடவனே' என்று ஸாதரமாகத் தொடுத்த மாலை, ஸமாராதநோபகரணமான பரிமளம் மாறாதே நந்தவனங்களிலே உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்தநாதிகள், தூபங்கண்டருள உண்டாக்கின அகில்புகை இவை தொடக்கமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு வந்து, நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள் [ஏந்தி வணங்கினால்] - அவன் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும், அவனுக்கென்று தரிக்குமதுவே பேறாயிருக்கும் இவர்களுக்கு, "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்னுமாபோலே அவன்றான் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் தரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமதுவே பேறாக நினைத்திருக்கும், பாவபந்தம் இரண்டுதலைக்கும் உண்டிறே வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ? என்கை [நினைந்த இத்யாதி] - மேலே, "மனஞ்செய்ஞானம்" என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, "நினைந்த" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - தேவாதி கார்யமாய்க்கொண்டு விஸத்ருசமானது அடங்கலும் அழிந்து, "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்று வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களையிழந்து தனியனாய் நின்று தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேசாந்தரகதனான புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும் இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தானமுண்டு, அத்தைச் சொல்லுகிறது [நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய] 'நினைத்தல் நலத்தலும், கூட்டுமாய், ஸத்வஸத்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய' என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர், அன்றியே, இப்படி தன

'நினைந்து' இத்யாதிக்கு ப்ரதீகை ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி 'நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி' என்கிற பதசதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம் - நாம் இவற்றையும் இத்யாதி, மங்குவர்கள் இத்யந்தம் வினவ ப்ரஸங்கமென்னென்ன மங்குவர் சிதிலராவர் ... "யோ ... ஸாக்ஷாத் ... மாமகம் ச்ரேதி வக்ஷ்யதி" முனிவர்க்கொழிய, தூமாதிகளான இமையோர்க்கு இப்படி கூடுமோ? என்ன, இவர்கள் இத்யாதி புனைந்தகண்ணிக்கு அர்த்தம் - இப்படி ப்ரேம இத்யாதி ஸ்தாபித்து என்னுதே 'ஏந்தி' என்கிறதென்? என்ன, த்வேதா பரிஹாரம் அவன் இவை இத்யாதியாலும், அவன்றான் இவைகொண்டு இத்யாதியாலும் சூட்டு இத்யாதி சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகள் பரிமளத்ரவ்யங்களானவற்றை ஏந்திக் கொண்டு நின்று ஸேவிப்பதனுக்கொழிய ஸேவிக்கு தரித்துநிற்கக் காணுமது புருஷார்த்தமாகக் கூடுமோ? என்ன - பாவபந்தம் இத்யாதி இதுக்கு அன்வயம் எத்தாலே? என்ன, வணங்கினால் இத்யாதி 'நினைந்த' என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானாத் பூர்வபாவியாய ப்ரளயகாலீனமான அநுஸந்தானவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறதென்று முந்தின அர்த்தம் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்கிற ஸ்ருத்யநுகுணமாக, தன் படியைக் கூடிநிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று ... 'நினைந்த' என்றதின் முந்தின அர்த்தவிவரணம் அன்றியே

திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய [முதலிற் சிதையாமே] - அவற்றை யுண்டாக்கச்செய்தே தானுனதன்மையில் குறை வாராதபடி யிருக்கும் மருத்பிண்டம் கடமாராவாதிகாரியமானவாறே விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும், இங்கு அது இல்லை, நாட்டில் கார்யங்களை யுண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவனபடி யென்கிறது ஆனால், பின்னை, ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம்? ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரணமாம்போது ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும், ஸங்கல்ப விசிஷ்டம் காரணமானாலும் "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்ப பராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடைய உன்பெருமை யுண்டே உன் வைலக்ஷண்யம், அது, இவர்கள் வணங்கினால் மாளுமோ? 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனுக்கு, அவ்வளவே ஸ்ருஷ்யரான நாம ஸ்பர்சித்த தாலபம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?' என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரமுள்ளது அவர்களுக்கன்றோ? அதுக்குத்தான் ஆர் [மாயோனே] - பரமாதிகளையும் ஸ்வ பத்ரமஞ்ஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாக்கவல்ல உன்னுடைய ஆச்சர்யமான வைலக்ஷண்யம் இருந்தபடியேன்? நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன்னுடைய மாளுமோ? மாயோனே! (ட)

மூன்றாம் பாட்டு.

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலருமமுனிவரும்
நீ யோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன்
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்
தாயோனெல்லாவெவ்வுயிர்க்குந் தாயோன்தானோருருவனே

ஈடு — (மாயோனிகளாய) இப்படி தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே ஸாம்யொரு மாலை அகல, அவனும் இவரைப் பிரிய தரிக்கமாட்டானமையாலே 'இவரை ஸமாதானம் பண்ணுவனை

இத்யாதி மனஞ்செய்ஞானமென்று - பஹுஸ்யாமென்கையாம். நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. தானுனதன்மையில் இத்யாதி-விசேஷணபூத சேதநாசேதநகத ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விகாரங்கள் விசேஷ்யபூத பரமாத்மஸ்வரூபத்தில இல்லையென்றபடி. அப்படி வருமோ? என்ன, மிருத்பிண்டம் இத்யாதி வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தம் - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸங்கல்பம் காரணமோ? என்ன, நாட்டில் இத்யாதி, ஸ்வரூபவிகாரத்திலே தாத்பர்யமென்றபடி. நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாயிருப்பதும், முதலில் சிதையாமேயிருக்கிற மனஞ்செய்ஞானமென்று காரணத்வமும் அவிகாரித்வமும் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தாலே விசேஷணமென்கிற பதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதினுடைய ஸ்வாரஸ்யம் அநுஸந்தித்து பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் பின்னை இத்யாதி காரணமாம்போது-ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டமே காரணமாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேணும் - ஸங்கல்பவிசிஷ்டமாயக்கொண்டே ஆகவேணும் ஆனால், ஸங்கல்பவிசிஷ்டஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணத்வம்? கேவல ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன, ஸங்கல்பவிசிஷ்டம் இத்யாதி 'ஸோऽகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி' என்னுமாப்போலே என்றபடி. 'மனஞ்செய்' இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-இப்படி இத்யாதி 'இமையோர்வணங்கினால் உன்பெருமை மாளுமோ!' என்றதால் பலிதம் - தன்ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி பாட்டுக்கு அர்த்தம்-நினைந்த இத்யாதி (உ)

க்கு உபாயம் 'நீமேகாசி' என்று சிந்தித்து, தேவாதிஸ்தாவராந்தமான ஸ்ருஷ்டிஜாதங்களுக்கும் காரணபூதனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனாய், வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய மஹிமனாயிருந்து வைத்து, அநாஸ்ரித விஷயமான ஸௌலப்யமாகக் கொண்டு மாதருவத் ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தைக் காட்டியருள, அந்த குண விசிஷ்டனுடைய தன்மைக்கு ஏவம் ப்ரஹ்மாவுடைய பரிக்ஷிப்படுத்தாலே ஒருவனை நாதோருவனென்று அனுஸந்தித்துக் கொண்டாடுகிறார்

௨ —முன்னும்பாட்டில், இப்படி அநாஸ்ரிதர்களைக்கும் நீக்கினென்று பராத்பரஸ்வ யக்ஞிஷ்டராய் அநுஸந்தான விபரீதருசிஷ்டராய் ஆழ்வார், தம்மை நைச்யானுஸந்தானம் பண்ணி ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளைக் காட்டியருளி மீண்டும் படியாக ஸ்வீகரித்தருளினான் என்கிறார்

[மாயோனிகளாய் என்று தொடங்கி] மனுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் அதிகமான யோனிகளிலே பிறந்து, அது தகுதியான மாயாதைகளை கற்றுள்ள வானோர்பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று அதிசயசக்தியான ப்ரஹ்மனைப் படைத்தவன் [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] - எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞானரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் கோசரமல்லாதானாய் [திசைகளெல்லாம் என்று தொடங்கி] - ப்ரகாஶப்ரகாஶ்ய பாவேந ஸகல பதார்த்தங்களோடே தன் திருவடிகள் ஸம்பந்திக்கும்படி லோகங்களையெல்லாம் அளப்பதுஞ்செய்து ஜகத்ருஷ்டிமானால் ரக்ஷணம் அப்படி எல்லார்க்கும் பரிவனானவன் ஒருவனே யென்று அவன்குணங்களை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்

ப —அநந்தரம், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநோபாதி, ஸாதாரண்யத்தமாக எல்லாரோடும் கலக்கும் சீலமுடையனென்று, அபேக்ஷித ஸம்ஶ்லேஷரூபமான லோகவிக்ரமண ஸ்வபாவத்தை சர்வனான காட்டக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

மாயோனிகளாய் - விலக்ஷணஜந்மாக்களாய்க்கொண்டு, நடைகற்ற தத்தத்ரூப ஸத்ருஷ்டயாதி வ்யாபாரத்தை அறிந்திருக்கிற, பலரும் பலவகைப்பட்ட, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் ருஷிகளுமாகிற, யோனிகளை ஜந்துக்களை, நீ படையென்று நீ படையென்று, நிறை (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபாயமாக அபேக்ஷித ஜ்ஞாநாதி) பௌஷ்கல்யத்தையுடைய, நான்முகனை சதுர்முகனை, படைத்தவன் ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், எல்லாவறிவுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மாதி ஸமஸ்த சேதனர் ஜ்ஞானங்களுக்கும், சேயோன் தூரஸ்தனான மேன்மையையுடையனாய் வைத்து, திசைகளெல்லாம் திருப்பலக்ஷிதமான ஸமஸ்த லோகங்களையும், திருவடியால் ஸ்வேச்சமானான திருவடியாலே, தாயோன் (அவற்றுக்கு ஶோதமாகப்படி) ஸ்பர்சித்தவனாய், (அத்தாலே), எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் (நாநாப்ரகாரமான எவ்வகையையுடைய) எல்லாப்ராணிகளுக்கும், தாயோன் மாதருவத் வத்ஸலனான, தான் தான், ஓருருவனே ஒருபடியாயிருக்கிறனே! மேன்மைபோலே சீலமும் அளவிறந்ததி! என்று கருத்து

இ —முன்னும்பாட்டில், 'இப்படி நீ அகலுகைக்கு அடி நம்மேன்மையைப் பார்த்தன்றோ, அவ்வோபாதி நம் சீலமையும் பாரீர்' என்று தனைவிக்ரமபாவனைக் காட்டக் கண்டு, இருந்தபடியென்! என்று அகலுகை தவிர்ந்து காலாழ்கிறார்

[மாயோனிகளாய்] விலக்ஷண ஜந்மங்களையுடையாரை [நடைகற்ற] தங்கள் ஜந்மாநுகூலமான ஸ்ருஷ்டயாதி வ்யாபாரங்கள் கற்றுள்ள [வானோர் பலரும்] தம்பப்ரஜாபதிகள் ஏகாதஶருத்ரர் அஷ்டவஸுக்கள் முதலான ஸர்வதேவதைகளும் [முனிவரும்] ருஷிகளும் [நீ யோனிகளைப் படையென்று] வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று, அவைகளுக்குள்ளேயெல்லாம் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, 'தேவாதிகளையெல்லாம் நீயே

[illegible]

ஈடு — முன்னிரண்டு பாட்டிலும் பேசியும் [illegible] தப்பச் செய்தேனென்றார், முதற் பாட்டில்; தப்பச்செய்தேனை [illegible] தப்பச்செய்தே னென்றார், இரண்டாம்பாட்டில்; 'நீர் [illegible] முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அங்ஙனே கேழ்ப்பபோகாதே, நான் [illegible] பொருந்தும் சில குணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்' என்று திருவுள்ளத்திலே [illegible] காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து, [illegible] அணுகமாட்டாதே, [illegible] அணுவாயத்துக் காலங்கழிக்கிறார் [illegible] னில், — சீர்கலந்த சொல் நினைந்து [illegible] போக்கலாமிறே

[மாயோனிகள் இதயாதி] [illegible] ராய தங்கள் முடைய அதிகாரானுரூபமான மரியாதைகளுண்டு [illegible] தால் அழிவித்த [illegible] இருகால் [illegible] கொள்ள வேண்டாதபடி [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* [illegible]

ப்ரஜாபதிகள், ஏகாதச ருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள [illegible] யுடையரானவர்களை நீ படையென்று, முந்துற சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, 'இவர்களுண்டான கார்யவர்க்கத்தை நீ யுண்டாக்கு' என்று விட்டால், ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி துப்புரவுடைய [illegible]யாலே [illegible] சதுர்முகனைப் படைக்கவன் [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] அவயவ [illegible] தன்பக்கலிலே பிறந்து தான் ஓதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞாநத்தில் குறைவற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருக்கும் [திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்] [illegible]களையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும் திக்குக்களோடே கூடின பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளாலே தாவி யளந்துகொண்டவன். நாய்ச்சிமார் தொடும்போதும் பூத்தொடுமோபோலே கூசித்தொடும் திருவடிகளைக்கொண்டு [illegible] காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்ட [illegible] என்று ஆயாசப்படுகிறார். [illegible] திருப்பணி [illegible] எல்லா நிலமும் திருவடிகளாக் கொடுவந்து [illegible]? என்னில்,—[எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்] ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவனைத் எல்லாவெவ்வுயிர்க்கு மென்கிறது உத்காஷ

[illegible] ॥ ௧௫ ॥ [illegible] ॥ ௧௬ ॥ [illegible] ॥ ௧௯ ॥ [illegible] ॥ ௨௨ ॥ [illegible] ॥

[illegible] — [illegible]

[illegible] ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணே — (௧-௧௫) [illegible] ॥ ௩௦ ॥ [illegible] ॥ ௩௨ ॥ [illegible]"

த்வாதசாதித்யாச்ச [illegible] — (௧-௧௫) "[illegible] ॥ ௧௩௦ ॥ [illegible] ॥"

அஷ்டவஸுக்கள் [illegible] — (௧-௧௫) "[illegible] ॥ ௧௧௦ ॥"

ஸ்ருஷ்டித்ததுக்கு ப்ரமாணம் [illegible] கேள்வி கொள்ள - கேட்க துப்புரவு - ஸாமர்த்யம் [illegible] - ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தி எல்லாவறிவுக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுக்கும் சேயோன் தூரஸ்தன் [illegible] நாய்ச்சியாராய், அவர்கள் கூசித்தொடும் திருவடிகள் [illegible], [illegible], [illegible] - அழகாய, அதனாலே [illegible] - [illegible] இத்யாதி திக்குக்கள் தோறும் அளந்தானோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் நாய்ச்சிமார் இத்யாதி காடும் ஓடையும் காடுகளையும் [illegible] மேலுக்கு அவதாரிகை [illegible] இத்யாதி [illegible] எவ்வுயிரினுடைய பாவம் [illegible] - [illegible] 'சேயோன், தாயோன்' என்றதைப்பற்ற - [illegible] என்று அவதாரிகா[illegible]

கர்ஷம் பாராதே பரிவனுகை [தானேருருவனே] - ஒருவாக்குமா நிலமவாத மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார், அப்படிப்பட்டவனுடைய நீர்மையையும் அநுஸந்திக்கிறார், [illegible] ஒரு படியை யுடையவனு யிருக்கிறனே! என்று வித்தராகிறார் கடோடையிட்டு ஒக்கிறவா [illegible] குணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால்தாழ்கிறார் (௩)

நான்காம் பாட்டு.

தானேருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னின்மூவர்முதலாய
வானோர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றுமுற்றுமாய்த்
தானோர்பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள்கண்வளரும்
வானோர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனெம்பெருமானே

ஆ—(தானேருருவே) இப்படி இவனுடைய சௌசீல்யங்களைச் சொன்னது, [illegible] இந்த சௌசீல்யமானது அகடிதகடநா [illegible] அவனுக்கு [illegible], ஆகையால், அவன் சௌசீல்யத்தை [illegible] இனி அவனுக்கு ஆகாசமாக [illegible] பண்ணுவே னென்கிறார்

ஓ—காலம்பாட்டில, அத்பாத [illegible] பத்தாகவோ [illegible], இனி 'காலமே' [illegible] சௌசீல்யகுணத்தாலே [illegible] என்று [illegible]

[தானேருரு என்று தொடங்கி] - [illegible] தானேயாய், தனக்கு மூவர்களாகிய முதலான [illegible] [illegible] [illegible] பாம [தானோர் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய [illegible] வித்து, அதிலே கண்வளர்க்கருளும் [illegible] வானோர்பெருமானும் [illegible] வைத்து எனக்கு [illegible] அத்யாச்சர்யமான [illegible] எனக்கு ஸ்வாமியே, நானும் அவனுக்கு அடிமை

ப.—அவதாரம், உபயவிபூதியோகத்தை [illegible] தனக்கு [illegible] எனக்கு [illegible] சொன்று [illegible] அநுமதிபண்ணுகிறார்,

தான - (ஸ்வயமாக) தானே, ஒருருவே - ([illegible]) ஏகாகாரமாய்க்கொண்டே, தனி - ([illegible]) தனியாய், வித்தாய - (உபாதானமாய்) வித்தாய்க்கொண்டு, தன்னில - ([illegible]) தன் [illegible] பரத்மஸ்வரூபத்திலே, மூவர் - (பரமருத்ரேந்த்ரர்கள்) மூவரும், முதலாய - முதலான, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் - முனிகளுமாகிற, பலரும் - பலசேதநரும், மற்றும் - மற்ற

[illegible] - [illegible] இத்யாதி [illegible] - [illegible] தானேருருவே [illegible] - தான் ஒரு [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], முனிவருமான [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. (௪)

மநுஷ்யஜாதியும், [illegible] திர்யக்ஜாதியும் ஸகாமமுமான, ஸ்தாவரமாய் எல்லாமுமாகிற (பஹுவித விசிஷ்டரூப), நான் (இப்படி ஸகலப்ரகாரனான) நான், தன்னுடனே தகாவித ஸம்ருத்தியிலே, நா (ப்ரகாசமான [illegible] பரமபதத்திலே) அரவிந்தயானன, பெருமை ஏகாந்த ரூபசாமஞ்ஜஸத்தை, [illegible] (பரஹமாதிஸ்ருஷ்டியாத்தமார்) அதிலே [illegible], வைகுந்தன் [illegible], வானோர்பெருமான் [illegible], மாமாயன (நிரபேக்ஷனுயவைத்தது) தன ஆச்சாயகுணசேஷ்டி காதிகாரீல நிரவதிகசீலவானவன், எம்பெருமானே எனக்கு ஸ்வாமியே இந்த ஸம்பந்தம் அவனுடைய சீலவக்கமயாலே அவர்யகமல்ல வென்று கருத்து

இ [illegible], தான நிரபேக்ஷனு [illegible] ஸருஷ்டியாதிகளை பண்ணி என்னை விஷயீகரித்து, 'நானே' என்கிறுமவன் சௌசீல்யத்தாலே விடாதென்று ஸாதிக்கிறார்

[நாமேஹூருவே [illegible]] [illegible] ஸஹகாரிகளான மூன்றுகாரணமும் தானேயாய் நிமித்தகாரணமும் உபாதாநமும் சொல்லுகிறது, நிமித்தகாரணமும் [illegible] பண்ணிறது, "ஸதேவ ஸோம்யேதம் அக்ர ஆஸீத்" என்கிற ஸ்ருதிசாயையாலே அருளிச் செய்கிறார் [illegible] இருப்பது [illegible] [ஒருவர் முதலாய] இஷ்வாகு [illegible] எனனைலாமாயிருக்குமாபோலேயும், யாதவர் [illegible] எனனைலாமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸவே [illegible], அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை [illegible], தனேதேடாடினை மூவர்முதலாய என்னுதல், தனனில் தனனுடைய [illegible], மூவர்முதலாய ப்ரஹ்மேசாதிகளுக்கு முதலாய என்று மாம [வானோர்பெருமான்] தேவஜாதியும் [மூவர்முதல்] [illegible] ஸர்வஸ்தாவரங்களும் [illegible] [மூன்றுமாய] அநுகதமான ஸத்தாவாசிகளும், இவை [illegible] 'ஆய்' என்கிறது - "ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்கிறபடியே [நாமேஹூருமேகனாயவனே தோற்றி] நிரபேக்ஷன தான் [illegible] ஸங்கல்பத்தினாலே தோற்றுவிக்கும் [அத்னுள்கண்வளரும்] [illegible] இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையை பண்ணிக் கொண்டு [illegible] இப்படி செய்கிறவன் ஆர் என்னில், [வானோர்பெருமான்] நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனானவன் [வைகுந்தன்] அவர்களும் தானுமாய் அநுபவிக்கைக்கு நித்ய மான விபூதியையுடையவன் [மாமாயன்] அங்கு அங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே, இவ்விபூதி யிலே வந்து இவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்து ஆச்சர்யமான சீலாதிகளைக் காட்டி என்னை அகலாமல் சேர்விட்டுக்கொண்டவன் [எம்பெருமானே] இவன் எனக்கு ஸ்வாமியே, நானும் அவனுக்கு அடிமை இத்தனை இருப்பதாக, தன்னோடு சேரவிட்டுக்கொள்ளுமவனிறே ஸ்வாமி யாமவன

ஈடு — நாலாம்பாட்டு 'அவனபடி இதுவாயிருந்தது, இனி நீர செய்யப்பார்த்ததேன?' என்ன,—'நாம அகலப பார்த்தால உடையவர்கள் விடுவார்களோ?' என்கிறார் அத்யந்த நிரபேக்ஷனு

நாலாம்பாட்டு தாமேஹூரு இத்யாதி திருவாய்மொழிவிவரணம் அத்யந்தநிரபேக்ஷனும் இத்யாதி வானோர் பெருமான என்றதைப்பற்ற - அத்யந்தநிரபேக்ஷனும் என்றது அவன்படி இதுவாயிருந்தது - ஸௌசீல்யத்தை யாயிருந்தது நீர்செய்யப்பார்த்ததேன் என்றது அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி.

யிருந்துவைத்து,ஸ்ருஷ்டயாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி 'நானிஹேன' என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே என்னை விடானென்று ஸமாஹிதராகிறார்

[தானோருருவே தனிவித்தாய] - "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" (ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்) [illegible] அத்விதீயமாந்ர் [illegible] உண்டாயிருந்தது' இவனொருவன் கொள்ளுகிற விசேஷணங்கள் எவை? என்னில்; ஸ்ருஷ்டியுண்டாய [illegible] க்கையாலே காரண விஷயமாயக் கிடக்கிற த்ரிவித காரணமும் தானேயென்னாக 'தான' என்கிற இத்தால் உபாதானகாரணமில்லை யென்கை, 'ஓர்' என்கிற இத்தால், ஸஹகாரியக்காரணமில்லை யென்கை, 'தனி' என்கிற இத்தால் நிமித்தகாரணம் இல்லை யென்கை, 'உரு' என்று அழகு அழகிய த்ரிவித காரணமுமாய [தன்னில் மூவர் முதலாய] இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி யிருந்தானேயோறாம், யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடு ஒக்க எண்ணலாம்படி யிருந்தானேயோறாம், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே அவர்களோடு ஒக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸஜாதீயனாகப் பாவகத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தனக்கேறேகேட்டின மூவர் தாடக்தமான எண்ணைத்தவ, அன்றியே, 'தன்னில்' என்றது-தன் பக்கலிலே யென்றபடியாய, தன்னுடைய ஸங்கல்பருப ஞானத்திலே, மூவர் முதலாய - "வெ ஸ்ருஷ்டி" (ஸேக்ஷம) என்கிற இதனையுங் கூட்டிச் சொல்லுது [வானோர் பலரும்] - ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமான தேவர்களையும் [முனிவரும்] - ஸநகாதிகளையும் [மற்றும்] - ஸ்தாவரங்களையும் [மற்றும்] - ஜங்கமங்களையும் [முற்றுமாய்] அநந்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. [தானோர் இத்யாதி]- இப்படி ஸ்ருஷ்டியுமுகனான தான், தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்

தன்வித்து, ஓர்வித்து, தனிவித்தாய என்று [illegible] உரு-அழகு [illegible] [illegible] - [illegible], 'உருவே' என்று [illegible], [illegible] [illegible], அழகோடேகூடின என்றும், அழகிய த்ரிவிதகாரண மென்றபடி. [illegible] - [illegible] இந்த ஸ்ருதியோடே [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] அத்விதீயபதங்கள் - [illegible] "[illegible]" என்ற [illegible] அருளிச்செய்தது - [illegible] இத்யாதி மேலே * "[illegible]" என்று [illegible] இன்னும் 'மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய' என்று [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இத்யாதி அழகிய [illegible] [illegible], [illegible] '[illegible]', '[illegible]' என்கிற [illegible] - [illegible] [illegible], '[illegible]' என்று - [illegible] அருளிச் செய்திருக்க, இன் இங்கே, '[illegible]' என்றதற்கு - [illegible] அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு [illegible]' என்று அருளிச்செய்வர் [illegible] - [illegible] தொடக்கமான [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] அவர்களுக்கும் [illegible] [illegible] இத்யாதி '[illegible]' இத்யாதிப்படியே, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இத்யாதி

* இங்கே "[illegible]" என்கிற வாக்கியம் இருக்கவேணும், இந்த [illegible]

கலந்தன்று முண்டாக்கி அதனுள் கண்வளரும் இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன் தான் ஆர்? என்னில், - [வானோர்பெருமான்] - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் [மாமாயன்] - ஆச்சர்யங்களான சேஷ்டிதங்களை யுடையவன் [வைகுந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாக வுடையவன் [எம்பெருமானே] - அவன் என்னையே உடைமை தப்பிய போகப் புக்கால், உடையவர்கள் ஆறி யிருப்பார்களோ? பெறுகைக்கீடாக ஏறகவே நோன்பு நோற்று வருந்தி புத்ரனையப் பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே, 'தேசாந்தரம்போனான்' என்று விட்டு ஆறியிராளிறே, அப்படியே நெடுநாள் தன்வாசி யறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப்புக்கால், அவன் விட்டு ஆறி யிருக்குமோ? (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மானேய்நோக்கிமடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா!
கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்தாய்கோவிந்தா!
வானார்சோதிமணிவண்ணா! மதுசூதா! நீயருளாய் உன்
* தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே.

ஈடு — (மானேய் நோக்கி) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தாலே ஆழ்வார் வசீகருதரா யிருக்கச்செய்தே, பின்பும் 'தானேனென்று ஸம்ச்லேஷிக்கில் இவர் பண்டு போலே தம்முடைய அநாத்மகுணஸத்பாவத்தாலே அகலுவர், இவர்தாமே நம்மோடே 'ஸம்ச்லேஷிக்க வேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கப் பெறில், பின்னை அவரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கக்கடவோம்' என்று ஏற வாய்விட்டிருக்க, இவரும் அவனை அபேக்ஷிக்கிறார் எங்ஙனே யென்னில் — லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ச்லேஷத்தைச் செய்கையாலே மாதவனென்னும் திருநாமத்தை யுடையனாயிருக்குமவைக்கு, ஆச்ரிதபரிதாணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆச்ரிதர்களுக்கு அவர்கள் சத்ருக்களை விதேயர்களாக்கி, பின்னை சத்ருதோஷங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், தியக்யோநிகதமான ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலே ஆச்ரிதர்களின் விலக்குகளையும் நிரஸிக்கவுடையையாய், நிர்மலமாய் ரமணீயமான திவ்யரூபத்தையுடையையாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனா யிருந்தவனே! உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு அருளாய் என்கிறார்.

ஒ — அனந்தரம் பாட்டில், இப்படி இசைந்த ஆழ்வார், 'சடக்கென முகங்காட்டப் பண்ணுவதுக்கே அகலுவர், இவர்தாமே அர்த்திக்குமதனையும் செல்ல முகங்காட்டாதே நிற்போம்' என்று எம்பெருமான் போர நிற்க, மீண்டு 'உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி பார்த்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

தானேறாபெருநீர்தன்னுள்ளே தோற்றி யென்று - அண்டஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, அதுக்குள்ளே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கண்வளர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது. பெருநீர் - ஏகார்ணவம். கலவிருக்கை கொலுசாவடி. அவதாரிகைக்குச் சேர பலித்ததை அருளிச்செய்கிறார் - உடைமை இத்யாதி. ஆறியிராமைக்கு ஹேது எது? என்ன, 'பெறுகைக்கு இத்யாதி. தானேறுருவே தொடங்கி, முற்றுமாய், தான் தன்னுள்ளே ஒர்பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன், வானோர் பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே இத்யன்வயம்.

* அரும்பதத்திலே தேனேமலரும் என்று ஒரு பாடம் உண்டென்று தோற்றுகிறது.

[மாவேன்மென்று கொடுங்கி] - மாவின்னோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கை யுடைய பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையனாகையாலே மாதவனென்னும் திருநா மத்தை முகமாகவுடையையாய், அதிலே நாமிகீழான கூனியுடைய மந்த்ரஜ்ஞனைவருக்கும் வாட்டம் வாராமே கூவேன் பிறிகும்படி அவையெல்லாம் தெரிந்தாற்போலே அசாவாதவர் நீயே! கூயவனே! ஆம்விதருடைய அவகாசமபாவதே அவைகளை விஷயீகரித்த அவதாரங்களை அவனுடைய பின்னையும் போகுமென்று கருத்து [நோவிசா] - நிராசருக்கோர் நின் வாவிக்கும் லவமிரவனுவனே! உன்னையொழிய உள்ளடைவில் நிறக்கில ஆசிரமையாவது - கனியுண்ணா கூனபோலப்படி. மாமதத்திலே பெருமான் கவிகளிலிருந்து கொண்டு திருச்சீமானும் பவி த்தகோயிற்றிருமலையைக்கையாலே பெருமாள்திருவை அயனாமனைவிலே வைகநு, 'நோனிவர எனகிறது' என்றுரு சொல்லுவர் [யாருமினை கொடுங்கி] - இருந்த பவள நிவாரணமாம் யான தேஜஸ்ஸையும் வருணனையுமான சிறந்ததை முடையையாய், ஆசாரவிக்ருதனுடைய விரோதி விரை போக்கும் லவமிரவனுனா நீ, உன்னுடைய சிறியவ போக்யமான திருவடிகளை விரைபெறுவரனை பெயுமபடி பார்த்தருளவேணும் யாரெனுமப்பதுமா வாசிருவடிகளிலே அமுதை செய்வேனென்று இவர் இசைந்திருந்ததனையாயால் சுறிதாக 'விரைகெய' என்கிறார்

ப — அனந்தரம், ஆச்ரிதசாத்மியமான யோகாப்யாஸங்களை யுடையவனை இங்க ப்ராதாநமாக அநுபவிப்ப லம்போலத்தெரித்த கடுதேறுமென்று அருளிச்செய்கிறார்

மாயோய் மாநேற்றிடுரந்த, நோக்கில் - நோக்கை யுடையாய், படவேர் படப்பதை திருப்பாதவுடையாரை ஸ்ரீஸுமுகமான, மார்பிலே மகரத்தில், கொண்டவை வைத்துக்கொண்டவனும், மாதவா அத்தாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றவனும், (வேறொருஅவயவத்துக்குக் குறைவற), கூவேன - கூவிக்கேன, நிறைய - நிறைவுமாய், உண்மை யில் நிறத்தில - உண்மையிலிருப்பிலே (அசாதாரணமாக நிறைந்திருந்தாலே), நிறைந்திருந்த நீயிருக்குமவனும், கோவிந்தா அறிவில்லாத பசுக்களையும் (பெருமாளோடொக்க) ரக்ஷித்தவனும், வான அறிவுடைய தேவர்களை, ஆர் - நிறைக்கும், சோதி - ஒளியையுடைய, மணிவண்ணனுமான போல வடிவையுடையனும், மதுசூதா (ஆச்ரிதவிரோதியான) மதுவை நிரஸித்தவனே! நீ-நீ, உன் உடலுடைய, தேனே - மதுவுடையவர், மலரும் - விகஸிப்பான, திருப்பாதம் - திருவடிகள், விரைவேனே-(இசைந்திருப்பும் விஷயங்களுக்கு அடியான) பரமபதமுடையவனான நான், சேருமாறு - கிட்டும்படி, அருளாய் - கருணைபண்ணவேணும் இத்தால் - பரமாத்மாவினுடைய திவ்யருசியான போகத்தையும், ஆச்ரிதரைக் காக்கும் ஆரண்யங்களுக்குப் பொருத்தமானதையும், ஸம்ஸாரிவிஷயத்தையும், பரமமான தேவவிகரங்களையுமுள்ளதையும், பரத்வத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று "கூவேனிதய" என்கிற இடம் - பெருமான் கண்டு விலலாலே கூவிக்கொண்டு நிறைத்தபடி சொல்லிற்று' என்பாருமுண்டு, அப்போது நேசரிக்கொள்ளுமப் பூமிக்கு ரக்ஷக னென்று கொள்வது

இ — அநுசாமபட்டியல், 'இவ்வளவிலே முகங்காட்டியல் படும்படியேயாகுமை, அவர் நமே அத்திருக்கும் நிறைய முகங்காட்டக் கடவோமலலோம்' என்று அகலநிற்க, 'உன்னைச்சேரு மாறு அருளாய்' என்கிறார்

[மாவேய்நோக்கி மடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா] மானின்நோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கை யுடையளாய், நிரதிசயபோக்யத்தாலே அடைவுயுடையளான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையனாகையாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தை முக்யமாக வுடையவனே! "ஸக்ஷ்மீவராப்ருஷ்டி" என்னுடைய வர்த்தியை அடைவிக்கு, உனக்கு அருளா

கொழியப் போமோ? [கூனிசிறைய மணைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய்] மற்றும் ஸமயங்களிலே விளையாட்டுக்கு மண்ணாலே உருட்டின உண்டையை விளையாட்டாக ஒட்டி மேலே தெறித்தாற்போலே அந்யாயமான ஸ்ரீ ராமனுடைய ஸௌகுமார்யமுண்டான ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியிலே உறைந்த கூனியுடைய ப்ரிஷ்டக்காலத்திலே முதுகிலே பதிக்கும்படி தெறித்தது தெரிக்கையாகிறது கூனியையாய், இப்போது, பிராட்டி தொட்டது ஆபரணங்களை அவயவங்களிலே கொண்டு நிறைவேற்றினது, பின்னை அவர்களுடைய அபிமானங்களை ஸ்வீகரித்த நோக்கி இருந்தமையாலே! [சோகிக்கா] திருவுள்ளத்திற்கு பொருந்தாமை யொன்றை அப்படி எண்ணியே, பெருமாளுடைய பால்யத்திலே உண்டை விலகிட்டுக் கூனியுடைய கூன்நிமிர்த்தப்படி யாமா ஜீவ ஸ்ரீராமனுடைய சொல் நிறுத்துமாம் கோவிந்தா பூமிக்கு ரக்ஷகனென்னை அருள்புரிந்தின, 'ஸுமப்புசொல்லுவது சத்ருக்ஷணத்துக்கு காரணமாகலே பெருமாள் நிமையம் அவன்பக்கலிலே வைத்த 'சோகிக்கா! எங்கிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர் [வானோர்சோதிமணி வண்ணா] தரிபாலரிலிருந்தது மேற்படியான சோதிமண்டலமும், நீலமணிபோலே ஸ்வருபணீயமான திறக்கையுமுடையவனே! [மதுசூதா] மதுவை நிரஸித்தாற்போலே, 'நான் அயோக்யன்' என்று அசல்களையும் ஒழித்தருளினாய்! [உன்னைத்தேவர் கூறு திருப்பாதம் விளைந்தோய் சேருமாறு நீயருளாய்] "விண்ணோர் வாய் ஞானவழி பரிதாப நீக்க" என்றபடியே மிகவும் ப்ரயோஜனமான திருவடிகளை விளைந்தோய் நான் ப்ராப்யமும் நியந்தாவும் நீயே நாமம் இவைதமனும் இனி யானாலே விளைந்ய நெஞ்சிற்றா

ஆறு அருளப்பாட்டு ஆபிமுக்யம் பண்ணின அநந்தரம் "ஸூக்ருத ஸக்ருதேவ" (சரியதாமித்தி மாம ஜித)போலே, ஒவ்வொரு அடி. வைப்பதாலாவேணு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனுதல், இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணச்செய்தே அவன் முகங்காட்டாதே அல்பம் விளம்பிக்க, அதுபற்றாமை 'அருளாய்' என்கிறேனுதல்

[மானேய்நோக்கி] அருளுவிப்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க, 'எனக்கருளாய்' என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டுகிறதென்? [மானேய் நோக்கி] மானேய்ந்த நோக்கை யுடையளாய் ஏய்கை பொருந்துகை மானோட்டொத்த நோக்கை உடையளாய [மடவாளை] ஆத்மகுணப்பேதை யாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை காரியப்பாட்டால் கண்ணாலே அவளை ஒருகால் நோக்கினால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே குளிரும்படியாயிறே நோக்கு இருப்பது அன்றிக்கே, [மடவாள்] மடப்பமாவது துவட்சியாய், அவன்தான் கண்ணாலே இவளை நோக்கினால், *"தேய்வ வண்டேறுந்தவேழமப்பெண்மையம்பூ" என்கிறபடியே, வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலே

அருளப்பாட்டு மானேய் நோக்கி ப்ரதாநம் ஸ்ரீயாணப்போட்டு அவ ஸாஹ்யதானவர் இப்பாட்டிலே 'சேருமாறருளாய்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறதேதுக்கென்ன, ஸ்வேதா யரிஹரிக்கிறார் ஆபிமுக்யம் இத்யாதி முதலின அவதாரிகையிலே, 'அருளாய்' என்று ஸங்கல்ப ப்ரார்த்தனை இரண்டாவதில், புருஷார்த்தமாகைக்காக அவன தாழுக, ப்ரார்த்திக்கிறேனென்றபடி பரதந்த்ரவதாரிகையில், விளம்பிக்க - அதுவுகையிலுண்டான அபிஸ நிலை த்விதீயாவதாரிகையில், பரபதிப்ரதிபத்தப்பம்

பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு ஸாவம - அருளுவிப்பார் இத்யாதி நோக்கு' என்றதுக்கு-கண் என்று ஓராத்த அருளிச்செய்து, கடாக்ஷபரமாக அர்த்தாந்தரம் - காரியப்பாட்டால் இத்யாதி காரியப்பாட்டால் - பர்யாயங்களாதி மின்றிகேய் ஸம்ஹூதத்தோட்கூட 'மடவாளை' என்றதுக்கு ஆத்மகுணப்பேதை யென்று ஓராத்தம் அருளிச்செய்து, துவட்சியையுடையவ ளென்று அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே, மடவாள் இத்யாதி துவட்சி ஸாவம அவன் நோக்கினதுக்கு ஸம்பந்தம் எங்கே? என்ன, 'மானேய நோக்கி' என்று அவளைச் சொன்னபோதே, அர்த்தாதஸித்தம் அதாவது - இந்நோக்கையுடைய இவள் அவனுடைய போது அவன் நோக்காலே யாகவேணுமிறே தேய்வவண்டு இத்யாதி - பரதேவதையாகிற வண்டானது விமர்த்தித்து புஜித்து, அதனாலே ஆத்தஸாரமான எனதுடைய ஸத்ரீதவயானது, பரிதாபஸஹமல்லாத ஸௌகு

* திருவாய்மொழி ௬.௬.௪

யாயிற்று இவளிருப்பது [மாசிறுகோணையமாதவா] - மாமுத்தோடு ஒருமைப்பதின்விக்கே விருக்கச்செய்தே அப்போதை தரிக்குமாபோலேயிறே இவளோ போழிய ஸ்ரீமானேனையும் போரு தரிக்கிறவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே, "லக்ஷ்மீ ஸஹ [illegible]" (ஸ்லக்ஷ்மண [illegible]) என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே 'மாதவன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே! [கூடுவதென்று] - அவளோ அருகிருக்கச் செய்தே போழியவாறுதான உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அபாயம் வருமோ? "கூடுவதென்று" என்றது முன்னோருடைய அப்பாத அபாயங்களுக்கு ஒருவாடம் வாராதபடி [illegible] அந்தைப்பற்ற [illegible] சொல்லிற்று, பாஸுத்திலே கண்டேறிகோளாமே தீர்க்கப்பட பெருமாள் ஸீபாஸ [illegible] ரேனை உண்டே, அத்தைப்பற்ற (சால்லிறுகாயமாம் அப்பாது 'கோவிந்தா' என்கிறது ப்ரீதிக்கு ரக்ஷகனுமவன் என்கிறது அங்ஙனன்றிக்கே, திருப்பெருவது ருஷ்ணனுக்கே ஆகையாலே "பேமைப்பூ யெல்லாம் அமணன்தலையோடே" என்னுமாபோலே, அவனதலையிலே யேறிட்டுச்சொல்லுதல், அதா

[illegible]

அமணன்தலையோடே—அதாவது - ஒருவனை ஒருவிசயனைக்குறைந்த [illegible] அது நக்ஷத்ரமயமே இருத்திக்கொண்டு ப்ரிக்க, அவ்வளவில் அவனைப்பற்ற [illegible] பரிகர கேவநேரனை, இரண்டு திறத்தாரும் ஸஜ்ஜமேபாடுபோக, அந்த ஸஜ்ஜவும் அக்கேயெய முகம் பாவ 'பாரமுண்டு! நீ நக்ஷத்ரை வைக்கவேயில்லை அவன் மரிதலன்; ஆனபடியினாலே, நீ பரிகரிக்க வேணும்' என்ன, அவன் 'எனக்குத் தெரியாது; [illegible] கேட்டுவேணும்' என்ன, அவளையழைத்து 'நீ யன்றோ நக்ஷத்ரை வைத்தாய்; நீ பரிகரிக்கவேணும்' என்ன, அவனும் '[illegible] பேர விட்டான், என்னுக் கொய்யவழ் [illegible]?' என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் '[illegible] பெருமானையைத் தந்தன். அதனுமீல் நீ பரிந்து' என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்

மணிக்கே, சாந்திட்ட கணிதக்கனையே சொல்லிற்று, வருத்தமறச் சுணையில் நிமிர்க்குமாபோலே நிமிர்க்கவேணும்படி தெரிக்கையாகிறது சரியையாய், நிமிர்த்தாயென்றபடி. கிருஷ்ணனுக்கும் வில் உண்டோ பின்னை? என்னில், —வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே, "தருமமறியாக் குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல" என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச் செய்தருளிற்றே. [கோவிந்தா] திர்யக்குக்களோடே பொருந்துமவனல்லையோ நீ? [வானோர் சோதிமணிவண்ணா] அது கிடக்க, "ஸ்ரீ ராமம்" (பரநாராய) என்னும் வடிவு படைத்தவனல்லையோ? ருடியில் மாணிக்கம்போலே த்ரிபாத்விபூதியிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று, வடிவில் புகர் இருப்பது. [மதுசூதா] அவ்வடிவை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்கு வாயுமானீயன்றே? மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாப்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! [உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்] இவை யொன்றும் இல்லையாகிலும் அடியில் உன் போக்யதையைப் பார்த்தால் நான் விடப்போமோ? "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" (விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:) என்னக்கடவதிறே. இவர் பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதிறே ஆசைப்பட

வைத்தவன், ஜலமிட்டவன், குசவன், வேஸ்யை, ராஜன் அம்மணனென்று அடைவு. இந்தக் கதையை யநுஸந்திப்பது ... அபிநிவேசத்தாலே பாதமுக்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ... 'தெறித்தாய்' என்றல—நிமிர்த்தாயென்று காட்டுமோ? என்ன தெரிக்கை இத்யாதி ... பாசாத்திலே ... கருஷ்ணனுக்கும் என்று கூட்டுவது. பெரியாழ்வார் திருமொழி (உ, ௩ ௧) "வேலிக்கோல்" இத்யாதி, வேலிக்கால்களிலேயிருக்கும் கோல் வெட்டி விளையாடவில்லேறி—... நாச்சியார் திருமொழி (௧௪,௯) தருமமறியா இத்யாதி "ஆநந்த ... " என்று ... தன்திருக்கையிலுண்டான அந்தஸார்ங்கம் போலே ... இத்யாதி வானிலே பூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸை ... 'மணிவண்ணா' என்றதற்கு ... 'ஆர' என்றதற்கு அர்த்தம் ... இத்யாதி ... பரமபதம் ... விரோதியை என்றது ... தேனபோலே போக்யமான திருவடிகளென்னுதல், தேன் என்று—தேனபோலே போக்யமான ... கழலையாய, கழலை பரவுகிற திருவடிகளென்னுதல் இந்த முதலான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—இவை இத்யாதி போக்யதைக்கு ப்ரமாணம் ... அருளிச்செய்கிறார் இவர் பெருநிலம் இத்யாதி ... "தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" ... என்றபடி *"...மத்வ உத்ஸ:" என்னக்கடவதிறே. இவ்விரண்டாலும் ... "மத்வ உத்ஸ:" என்றதற்கு—மதுவத்போக்யமான

...

ஞல உத்தனென்று, ஒருவேஸ்யை போகவொட்டாதிருந்தாள், அவளைப்பார்க்கிற பாகிலே பானை பெருத்தது' என்ன, அவளையழைத்துக் கேட்க, அவளும் 'என்னாலல்ல அன்று, வண்ணான் புடவைதாராமையாலே போகவொட்டாதிருந்தேன்' என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்னாலல்ல அன்று, துறையில் கல்லிலே ஓரமணன் வந்திருந்தான், அவன் போகவிட்டுத் தப்பவேணுமென்று' என்ன, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து 'நீயன்றோ இத்தனையும் செய்தாய்? நீ பழிகொடுக்கவேணும்' என்ன, அவன் மௌனியாகையாலே பேசாதிருக்க, 'உண்மைக்குத்தரமில்லையென்றிருக்கிறான், இவனே எல்லாம் செய்தான்' என்று ராஜா அவன்தலையை அரிந்தான். இக்கதையை யநுஸந்திப்பது என்பது, அடியவர்களுக்கு ...

* "...ஸத்யம் ... விஷ்ணோ: ..." ... "...மத்வ உத்ஸ:" ... என்பது—ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்

டது, இவர் ஆசைப்பட்டபடியே "திசைகடாய் [illegible] திருவடிகளைக் [illegible]" என்ன, அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேர்விட்டான் உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் [illegible] - அத்தையே அபேக்ஷிக்கிறார் [சேருமாறு, வினையேனே] - [illegible] சேருமாறு [illegible], நீ வந்து [illegible] கொள்ள [illegible] அடியேன் [illegible] தாம் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே வினையேன் என்கிறார் (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

வினையேன்வினைதீர்மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவா! கேசவா!
மனைசேராயர் குலமுதலே! மாமாயனே! மாதவா!
சினையேய்தழையமராமரங்கள் ஏழுமெய்தாய்! சிரீதரா!
இனையாயினையபெயரினாய் என்றுநைவனடியேனே.

ஆ—(வினையேன்) உனக்கு [illegible] அடியேன் [illegible] உன் திருவடிகளைக் [illegible] அவற்றை [illegible] உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருள வேணுமென்கிறார்

ஈ—[illegible] இவை [illegible] குணசேஷ்டிதங்களை [illegible] இவரை [illegible] இவற்றாலே [illegible]

[வினையேன் என்று தொடங்கி] - [illegible] என்று [illegible] அல்ல, 'எனக்கு [illegible]' என்று [illegible] [illegible] இடையர் [illegible] இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்கு [illegible]

திருவடிகளென்றும், [illegible] திருவடிகளென்றும் [illegible] இந்த பக்ஷத்தில், [illegible] உன் திருப்பாதமென்று [illegible] இவர் [illegible] என்று [illegible] 'திருப்பாதம் என்பனென்ன'? என்ன, [illegible] தேனே [illegible] தேனே [illegible] 'வினையேன்' என்றதற்கு [illegible] - [illegible] வினையேன் உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய் இத்யாதி (௬)

சோராய் என்றது பலம்பனைகளும் சேரவுடைய இடையரென்றுமாம் ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜரை விச்வஸிப்பிக்க அடிமைகொள்ளுகைக்காக, பெரும்பனைகளையுடைத்தாய கழைத்திருக்கை யாலே இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதிருக்கிற மராமரமேழையும் எய்தவனே! [சிரீதரா] எய்கிற போதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனையாயெனவு தொடங்கி] ஏவம்வித குணசேஷ்டிதங்களை யுடையாய், இவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை யுடையவனே!

ப —அநந்தரம், அபிமதாநந்தரம் அநுபவம் ஸித்தியாமையாலே, தக்ஷிணதிக்கேறுது வாய போக்யமான ஸர்சரிதங்களையும் திருநாமங்களையும் ஸ்மரித்து ப்ரீதிக்கிறார்

வினையேன் வினையேனுக்கே அஸாதாரணமாய், வினை - (ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஆலசநீரிலுமா வ்யாக்ஷங்களை அநுஸந்தித்து அசலப்பணணும்) பாபத்துக்கு, தீர் ப்ராயச்சித்தமான, மருந்தானாய (ப்ரஸப்ரகாசமான) மருந்தானவனே! விண்ணோர் (விரோதிபாஸங்கமில்லாத) ஸூரிகளுக்கு, தலைவா நிர்வாஹகனானவனே! கேசவா (அவர்களைப் போலன்றியே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாகையாலே) கேசவனென்னும் திருநாமமானவனே! மீனோ (குடிலகூடச்சொல்லும் கிரிகையாலே) மீனோடு சோர்ந்த, ஆயர் குலம் - ஆயருடைய குலத்துக்கு, முந்தோன்றல் ப்ரதமானவனே! மாயனே (அபாயத்தமான ரஷ்ட சேஷ்டி) அபசார சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! மாதவா (ப்ரசஷ்டிய "லக்ஷ்மீநாராயணஸ்ரீதோ" என்ற ப்ரமாணஸித்தமான இவ்வாகாரமான ப்ரியபெருமையாலே) மாதவனென்னும் திருநாமமானவனே! சினை பணைசோலை, எய் சோர்ந்து, தழைய கழையையுமுடைய யவான், மராமரங்களேழும் மராமரங்களேழையும், எய்த எய்தவனே! சிரீதரா (அத்தாலே வந்த வீரஸ்ரீயாலே) ஸ்ரீதரனென்னும் திருநாமமானவனே! இனையாய - (இப்படிப்பட்ட) ஸ்வபாவங்களை யுடையவனே! இனையபெயரினாயென்று இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனேயென்று, அடியேன் (உன்னோடு ஸம்பந்தத்தையுடைய) நான், நைவன் ப்ரீதிக்கிறேன் இத்தால அநுபவவிரோதி நிவர்த்தகத்வமும், அநுபாவ்ய விபூதி யோகமும், ஆச்ரிதஸுலபத்தவமும், தத்விஷய ஸௌலப்யாதிகளும், அத்தால வந்த உத்கர்ஷமும், ததேகவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும், விச்வாஸஜநகத்வமும், தத்ப்ரயுக்தௌஜ்ஜ்வல்யாதிசயமும் சொல்லுகிறது

இ —அநுபபாட்டுல, இவர் அபேக்ஷித்தபோதே முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஸ்மரித்து நைந்து, ப்ரீதிக்கிறார்

[வினையேனவினை] இவரைப்போலே வேறொருவர்க்கும் இல்லையொன்றான இத்தவினை, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபவத்தாலே இவரை "யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்று ஸம்ப்ரஸேஷ்டிதமாக ஸதாதர்சனமுடையாருடைய வார்த்தையும், ஸம்ஸாரிகள் அவையா, பரம்பரா ஸந்நிதியிலே 'அயோசயன' என்று அத்துவந்து இவர்க்கே உள்ளதொன்று [தீர் மருந்தானாய] ப்ரஸாதிக்கைக்கடிப் அகன்றுபோகிற என்னை மீட்டவனே! அகலுகிற இவரைக் காலமிழக்கிறவனத்தான ஆரென்னில், —[விண்ணோர் தலைவா] நிரந்தராநுபவம் பண்ணுவாரை நடத்தாசவுடையவனே! [கேசவா] - அவர்களால பாயப்பதி பிறவாதே, திருத்தி அடிமை கொள்ளுகைக்கு "ஆவாஹயாமி ருஷிகேசப்ரஹ்மாணமீசாநம்" என்று பரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனுமாய், தம்மத்தயஸத்தையை வந்து அவதரிக்கும்படி [மீனசேராயர்குல முதலே] பஞ்சலக்ஷங்குடியாகையாலே மீனோடுமீனசேர்ந்த என்னுதல், இவருக்கே இடையரிருந்த மீனகளிலே வந்து அவர்கள் குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே! மீனசேர்ந்த ஆயரென்னவுமாம், ஸ்ரீவத்ஸங்களைக் கையோடே கொண்டுபோய், பசுக்களுக்குப் புல்லுள்ளவிடத்தே விளைத்துக்கொண்டிருக்குமத்தனை யொழிகை "புல்லிக்குல்லானவர்க்கோர்தா" என்னுமதுக்கு அவ்வவருக்கே

யாயிற்று 'ஆயர்குலமுதலே' என்கிற இது [மாயப்பேனே] - [illegible] வெண்ணெய்களவிலேயிழிந்து அது [illegible] கட்டுண்டிருந்த ஆச்சர்யம் [illegible] - இவ்வெளிமைக்கு நிதானம் இருக்கிறபடி [illegible] [illegible] ஸத்யைநகத்திலே அதிமாநுஷம் பண்ணுவார்க்கு [illegible] சொல்லுகிறது மேல [வினையேன் இத்யாதி] வினை-கவடு நெருங்கின பாவங்களை யுடைத்தாய், [illegible] யாலே இலக்குக் குறிக்க அரிதான [illegible] [illegible] [illegible] விசேஷத்தினைச் சொல்லுகிறது [இனையாய்] இப்படி [illegible] யுடைய வனே! [இனையபெயரினாய்] - இக்குண சேஷ்டிதங்களிலே [illegible] யுடையவனே! [என்று கவை] 'அருளாய்' [illegible] [அடியேனே] - இது [illegible] பதிற்றோ? [illegible] அழிகிறதோ?

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணினவாறே [illegible] தான்; இவர் 'என்னை இழந்தாய்கிடாய்' என்கிறார்

[வினையேன இத்யாதி] - [illegible] பார்த்த, [illegible] பார்த்த [illegible] வோ? [வினையேன வினை] சேதநர்க்கு [illegible] வினைபோ [illegible] இவரது, 'பகவத்ஸம்ஸ்லேஷம் பெறவேணும்' என்றிறே அவர்க [illegible] இவரொருவர்க்குமிறே [தீராக்கதாறுய] '[illegible] அத்தாரக [illegible]' [illegible] கைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் மருந்தானவனே! வினையைப் போக்கிறது [illegible] வந்து? எனனில்,-[வினைத்தீர்தலைவா] - நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற [illegible] 'அனை அயோக் யன்' என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பு [illegible] [சேரா] அதுக்கு இவ்வருகே ஒருபயண [illegible] விட்டபடி; "[illegible]" (ஆளவந்தார்க்கே ஸ்தோத்ர ரத்நம்) என்கிறபடியே [வினை சேராயர்குலமுதலே] அந்நிலையில் நின்றும் இவ்வருகே போந்து கிடக்கிறபடி. [illegible]

ஆறும்பாட்டு - 'வினையேன் இத்யாதி' [illegible] முதலில் அது [illegible] 'கவை' என்ற பதத்தைக் [illegible] இத்யாதி [illegible] சேதந இப்பாட்டு [illegible] - 'கவை' என்றதைய பற்ற

'இனையபெயரினாய்' என்றுமுரைக்கும் [illegible] - உன்னைப் பார்த்தல் என்றது 'அடியேன' என்றதைப்பற்ற - என்னைப்பார்த்தல் என்றது, அவ்வளவு [illegible], 'வினைத்தீர்தலைவா', 'வினையேன்' என்ற இரண்டையுமபற்ற [illegible] அப்போது, [illegible] உன்னைப் பார்த்தல், அல்லாவும் அமைந்துள்ள என்னைப் பார்த்த [illegible] [illegible] 'வினையேன வினை' என்றதுக்கு [illegible]-சேதநரெல்லார்க்கும் இத்யாதி சேதநரெல்லார்க்கும் [illegible] அது எப்படி? என்ன, பகவத்ஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி [illegible] 'சேரா' என்று - பரமபதத்தொத்தாரை [illegible] சொல்லுகிறது [illegible] [illegible] பரமபதத்தாருடைய [illegible] இத்யாதி "[illegible]" [illegible] அந்நிலையில் நின்றும் - பரமபதத்திலே [illegible] நிலையில் நின்றும் [illegible] என்றது-[illegible] இடைக்கு [illegible] இத்யாதி [illegible]

கையாலே, மனையோடே சேர்ந்தவனென்னுதல், ஆயர் மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதல்வனானவனென்னுதல், அன்றிக்கே, நாலு மூங்கில் கொண்டு போய்த் தங்குமிடத்திலே வளர்த்துத் தங்குகையாலே சொல்லிற்றுதல் [மாமாயனே] - இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் களவு கண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்ட மாட்டாதே வாய்த்துக் கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை இவ வெளிநாக்க அடி சொல்லுகிறது [மாதவா] அவளோடே சேர்த்தி [சினையேய இத்யாதி] மஹாராஜர் விச்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்தபடி. சினையென்று பணை; ஏய்கை நெருங்குகையாய், பணைகளோடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நின்றபடி. இலக்குக் குறிக்க வொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்கள் ஏழும் எய்தவனே! இத்தால் - ஆச்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சங்கித்தால், சங்காநிராகரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனென்றபடி. [சிரீதரா] மராமரங்களெய்கைக்கு இலக்குக் குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனையாய] ஏவம்விதமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [இனையபெயரினைய] குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களையுடையவனே! [என்றென்றவன்] 'காணவேணும், கேட்கவேணும்' என்னமாட்டாதே நையா நின்றேன் [அடியேனே] ஆருடைமை அழிகிறது? உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்கிறார். இது ஏதேனும் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? உன்னால் ரக்ஷிக்க வொண்ணாதே அழிகிறதோ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறிதலார்க்கும் அரியானைக்
கடிசேர் தண்ணந் துழாய்க் கண்ணி புனைந்தான் தன்னைக் கண்ணனைச்
செடியார் ஆக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை
அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன் இதனின் மிக்கோர் அயர்வுண்டே?

ஈடு —(அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிற ஆழ்வார், பின்னையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'கெட்டேன்! அவனை அகலாதே நான் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞானமோ!' என்று பட்டமை பிறந்து, 'இவனைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படாதே இவன்

குலமென்று பசுக்கும், வம்சத்துக்கும் பேர் த்வியார்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே, 'சே' என்றது - திருவவதாரம் பண்ணுகையிலே யாகையாலே தருவியார்த்தத்துக்கு மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்றபடி வடிவழகி வல்லிய ஆர்த்தமூலம் - மராமரங்கள் இத்யாதி ஏழு, 'மாதவன்' என்கையாலே இதுவே பொருளென்று தாத்பர்யம் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி குணவாசகங்கள் - "கேசவா, ஆயர் குலமுதலே" இத்யாதிகள் சேஷ்டிதவாசகங்கள் - 'மராமரமெய்தமாய' இத்யாதி 'என்றென்றவன்' என்கிற வாக்கு ஸாவம - காணவேணும் இத்யாதி 'இனையாய இனையபெயரினைய' என்ற அநந்தரம், 'திருநாமங்களைக் கேட்கவேணும், சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்' என்னமாட்டாதே, பலஹானியாலே நைவனென்றபடி 'ஆருடைமை' இத்யாதி வாய்த்வயோக்யமான அநயபேக்ஷத்வவிருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யவிருத்தியையும் வ்யக்தமாக்க அருளிச்செய்கிறார் இதுவேதேனும் இத்யாதி 'நிழ உனைப்பார்த்தல்' இத்யாதிக்குச் சேர்ந்த தாத்பர்யம் உன்றால் இத்யாதி காமேனை அவையா? (௬)

பக்கலிலே [illegible] [illegible]

[illegible]

ஒ — [illegible]

[அடியேன்] [illegible]

[illegible] உண்டோ இல?

ப — [illegible]

[illegible]

[illegible]

இ — [illegible]

[அடியேன்] இப்போது, அடியேன் என்கிறது, [illegible] 'அடியேன்' என்கிறார் [illegible] [illegible]

னிறே, பரமபதத்திலே பரமாணுக்களுக்கு உண்டான சோதிபோலேயிறே [கடிசேர் இத்யாதி] - ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸ்தாலத்துக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. "ஸர்வகந்த:" என்கிற விஷயமாகையாலே பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும், திருமேனியில் குளிர்த்தியாலே செவ்விமாறாதே யிருக்கும் இப்படியிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதனானவனை [கண்ணனை] - அறிவரிதான நிலை தான் அவதரித்து நின்ற விடத்திலே கட்டிக்கிடக்கிறதென்றால் பரிச்சேதிக்கலாமோ? மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இருக்கிறபடி அன்றிக்கே, ஐஸ்வர்யத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? என்னில்,- ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கும் மென்னுமாம் [செடியார் இத்யாதி] - அடியாரைச் செடியாராக்கை சோதனீரக்கும் இவர்க்கு 'அடியார்' என்கிறது கேவலரை தம்மைப்போலே கிட்டி அத்யந்தத்தை விளைக்காதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையாலே, அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையிறே அறுமண்டின சரீரம் அவர்களைச் சேராதபடி பண்ணும் "ஸர்வஸ்வரணேஸோதாய" என்றிறே அவர்கள் புருஷார்த்தம் இருப்பது [திருமாலை] அவர்கள் ஸர்வஸம்பந்தம் அற்றுக்கொடுப்பான ஸ்ரீயப்பதியாயிற்று அவர்களிறகாட்டில் நீர் குறைய நின்ற விடமென்? என்னில், [அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன்] - அடியேனென்பது ஸ்வாமிக்கு அதிசயம் பண்ணப்பார்த்தாலன்றோ? மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைச்சுமந்து காண வேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன், அவ்விஷயத்தைக் கிட்டி தாஷிக்கப் பாராநின்றேன் [இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே] இதுக்கு மேற்பட்ட அறிவுக்கேடு உண்டோ? இப்போது அறிந்தேனாய் அதுதல்லுக்கு அத்யந்தத்தைப் பண்ணுகிற இதிறகாட்டில், முன்பு ஸம்ஸரித்துப்போந்த அறிவுகேடு நன்றாயிருந்தது! அன்று அவனை யழிக்கப் பார்த்திலேன் ஸம்ஸாரதசையில அஜ்ஞாநம் தன்னை யழிக்குமித்தனையிறே, இது அவனை அழிக்குமதிறே

(௭) ஏழாம்பாட்டு 'ஞானவன்' என்றார், இவரை நையக் கோக்கமாட்டாமையாலே வந்து முகங்காட்டினான், அவனைப் பார்த்து, 'நம்மால் வரும் குணதிகயமும் இவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலுகிறார்

[அடியேன் சிறியஞானத்தன்] - 'ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி கிடீர்! என் அறிவுகேடு 'அல்லேன்' என்று அகலுகிற இவர் 'அடியேன்' என்கிறது - வாஸனையாலே அன்றிக்கே, 'அடியேன்' என்கிறது - அடிமைக்கு இசைந்தன்று, ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதி நிருபகமாக சேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, 'அஹம்' என்றவோபாதி 'அடியேன்' என்கிறார் [சிறியஞானத்தன்] - அத்யல்பஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் [அறிதலார்க்கு மரியானை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனாயிற்று அவன். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியப்போகாது, தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியானிறே தம்பேரகாஸங்களுக்கு உள்ள சோத்தி போருமகிடீர் எனக்கும் அவனுக்கும்! [கடிசேர்]- அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் - திருத்துழாய்மாலை நாடசெல்ல நாடசெல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைப் புனைந்தவனை [கண்ணனை] அறிவரியனாயிருந்ததுவைத்து,

---

ஏழாம்பாட்டு அடியேன் இத்யாதி 'இதனினமிக்கோர் அயர்வுண்டே' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஞானவன் இத்யாதி 'அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்' என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலுகையாலே, முகங்காட்டினது ஸித்தம் நம்மால்வரும் குணதிக்யம் - அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையாலே வரும் ஸௌசீல்யாதிகுணாதிக்யம்

சிறியஞானத்தன் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி ஸம்பந்தம் அவனுக்கு அத்யந்தமென்று அகலுகிறவர் 'அடியேன்' என்று ஸம்பந்தத்தோற்றச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, அல்லேனென்று இத்யாதி, பேஷத்வஜ்ஞாநவாஸனையாலே என்றபடி. இத்தாலபலிதம் - தம்ப்ரகாஸங்களுக்கு இத்யாதி மேலுக்கு ஸங்கதி அறிவரிய இத்யாதி 'சோ' என்கிற வாதமாகாதபடி - நாடசெல்ல இத்யாதி கடி பரிமளம்,

இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனை [செடியார் இத்யாதி] - செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி. பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் நோயெலாம் பெய்ததோராக்கையிறே, "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே" (ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே) என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, தாமமன்டின சரீரத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர் அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியரோ? என்னில்,—'அடியாராவார் - அவர்களை' என்றிருக்கிறார் என்றியவென்னில்; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே - சேஷபூதராகிறார்; என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப் பாராதே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே உமக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன, [அடியேன்காண்பானலற்றுவன்] - 'அடியேன்' என்பது, 'காணவேணும்' என்பது ஆகாநின்றேன் நான் [இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே] - ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே அது நன்றானடியேன்? என்னில்,—அப்போது கடக்கநின்று பகவத்தத்வத்தைக் குறியழியாமை வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டி யழிக்கப் பார்த்தது! இதிற் காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

> உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு
> உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி
> மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர்சிறிதும்
> அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோமாயோனே!

ஆ.—(உண்டாய்.) இப்படி ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டு எம்பெருமானை அகல, அவனும் அநாலோசிதகுணகுணமாக ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தாலே தாரகமாயிற தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதானம்பண்ணுகிறான் - அதிக்ஷுத்ரமநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புக்கு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும் செய்யையும் அபிநிவேசாதிசயத்தினாலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடி உண்டருளிற்றுப்பண்டு இந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் சேஷித்தது உண்டாகிலும்

[illegible] பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் - பாபகார்யமான நோய் மிக்கிருக்கிற சரீரம் அப்படியிருக்குமோ? என்ன, நோய் இத்யாதி திருமொழி-(க,எ,எ) நோயெலாமிட்டுப் பண்ணின தொரு சரீரமென்றபடி. 'செடியாராக்கை' என்றதற்கு அர்த்தாந்தரம் - ஜராமரணேத்யாதி; ஸ்ரீகீதை-ஏழாவது - "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்". செடி - [illegible] அடியாரைச் செடியாராக்கை சேருதல் நீக்கும் திருமாலை என்று அந்வயம் அடியார்க்கும் செடியாராக்கையினுடைய சேர்த்தி - சரீரஸம்பந்தத்தை, தவிர்த்துக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை என்றபடி. இதர்ம - அந்வயம் அடியார்க்கு என்றபடி. தாமமன்டினதை [illegible] பல பிறப்பைச் சொன்னபடி. ஏன்றிய - [illegible] திருமாலை - அதிசயத்தை விளைக்கும் புருஷார்த்தமாக அவர் [illegible] அடியேன்காண்பானலற்றுவன் - 'அடியேன்' என்று அலற்றுவன், 'காணவேணும்' என்று [illegible] அலற்றுவேனென்றபடி. இது அபாவத்தில் அறிவுகேடு எது? என்ன, ஸம்ஸாரியான இத்யாதி குறியழி [illegible] (எ)

அந்த மண் கரைகைக்கு மருந்தாகவோ? அன்றிறே, ஆஶ்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளிற்றத்தனையிறே யென்கிறார்.

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், இப்படி ஆழ்வார் அகல, இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக, ஆஶ்ரிதரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்னுடைய படியைக் காட்டியருளக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[உண்டாய் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் பண்டே உன் திருவயிற்றிலே வைத்தாய், அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து அதிலுள்ளே உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருடைய தேஹங்களோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணி அபிநிவேஶத்தாலே வெண்ணெயையுண்டாய் [மண்தானென்று தொடங்கி] - லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்கிறபோது ஶேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும் அத்யல்பமும் மநுஷ்யருக்கு ஶோஷியாதபடி. நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அன்றன்றே, ஆஶ்ரிதர் த்ரவ்யத்தை புஜித்தல்லது ஆத்மதாரணமில்லாமையென்று கருத்து [பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்] - வைவர்ண்யம் ஒன்றுமின்றியே ஒழியும்படி. என்னவுமாம். [மாயோனே] - நிரதிஶய ஆஶ்சர்யபூதனே!

ப — அநந்தரம், இப்படி நிராஶராய் இவர் அகலத்தேட, 'நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரைக் கைவிடோம் அவர்களையொழிய நமக்குச் செல்லாது, இதனால் வருவதொரு அவத்யமில்லையென்னுமிடம் நம் அபதாநத்திலே கண்டுகொள்ளீர்' என்று ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

மாயோனே - (ஸர்வரோடும் ஸாவயவாகார ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்யம் தட்டாத) ஆஶ்சர்யபூதனே! முன்னமே - முற்காலத்திலே, உலகேழும் - (ஒன்றுக்கொன்று பரிஹாரரூபமான) ஸமஸ்தலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், உமிழ்ந்து - (அத்தை நிஶ்ஶேஷமாக) உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் - அல்பரான மநுஷ்யருடைய, உவலை - ஹேயமான, ஆக்கை - ஶரீரத்தினுடைய, நிலை - நிலையை, எய்தி - அடைந்து, மாயையால் - க்ருத்ரிமத்தாலே, புக்கு - ப்ரவேஶித்து, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், இது மண்தான - அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணிலே லேஶமும், சோர்ந்ததுண்டேலும் - சோர்ந்து உண்டேயாகிலும், மனிசர்க்கு - மநுஷ்யர்க்கு, ஆகும் - உண்டாகக்கடவ, பீர் - வெளுப்பானது, சிறிதும் - அல்பமும், அண்டாவண்ணம் - கிட்டாவண்ணம், மண் - அந்தமண், கரைய - கரைகைக்கு, நெய்யூண் - (அவதாரார்த்தத்தில்) நெய்யூண், மருந்தோ - மருந்தல்லவிறே அதுவும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான ஸம்ஶ்லேஷம்; இதுவும், அவர்கள் வஸ்துவொழியச் செல்லாமையென்று கருத்து. பீர் - வெளுப்பு. வெண்ணெயும், நெய்யும் பர்யாயம்.

இ — எட்டாம்பாட்டில், இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக ஆஶ்ரிதரையொழியச் செல்லாத தன்படியைக் காட்ட, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[உண்டாயுலகேழ்முன்னமே] - லோகங்களெல்லாம் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய், முன்பு ஒருகாலத்திலே வெண்ணெயமுதுசெய்தது மண்கரைய மருந்தாகில், ஸமகாலத்திலே யாகவேண்டாவோ? [உமிழ்ந்து] - ஒன்றும் ஶேஷியாதபடி. "யதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிற படியே லோகங்களை யுண்டாக்கி, ஶேஷிக்கிலன்றோ மருந்து செய்யவேண்டுவது, உண்கிறபோது ஶேஷித்தது உண்டாகிலிறே உமிழ்கிறபோதும் ஶேஷிப்பது [மாயையால் புக்கு] - இச்சையாலே, இந்த லோகத்திலே [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலை யெய்திப்புக்கு] - அப்ராக்ருதமான

திருமேனியை க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய ஹேயசரீரஸமஸ்தாநமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து 'உவலையாக்கையெயதி' என்னாதே, 'நிலையெயதி' என்கையாலே - இவ்யஸமஸ்தாநத்தை இதர ஸமஸ்தாநமாக்கினானென்கை [உண்டாய்வெண்ணெய] - ஈச்வரனாய்ப்புக்கு வெண்ணெயமுது செய்யவொண்ணாதே, அதுக்காக ஸஜாதீயனாய்ப் புக்கு அமுதுசெய்தாய மண்ணை அமுதுசெய்தது, அதின் ஸத்தைக்காக, வெண்ணெயமுதுசெய்தது, தன ஸத்தைக்காக [மண்தான இத்யாதி] - மண்ணை அமுதுசெய்து உமிழ்கிறபோது அதில சோர்ந்தது உண்டேயாகிலும் "யசோதாஸ்தநந்தய:" என்கையாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ரஸங்கமில்லை யென்கை [மனிசர்க்காகும்] - மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரயோஜநப்படுகைக்கு பிறந்தது அல்பம், சிறிதென்றும் - அல்பம், அத்யல்பமென்றபடி அண்டர்வண்ணம் - சேஷியாதபடி செய்யுண மண்கரைய மருந்தோ? அன்றிறே, ஆச்ரிதர்உகந்தொரு த்ரவ்யத்தாலேயல்லது செல்லாமையிறே ரக்ஷித்தால மருந்தா காதோ? அன்றிக்கே, [மனிசர்க்குமபீர] - மநுஷ்யருக்குவரும் வையாண்யம் அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி யென்னவுமாம [மாயோனே] - ஆச்சர்யபூதனே! ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே தாரகமாயிருக்கிறதோ ஆச்சர்ய மிருக்கிறபடியென!

எ—எட்டாம் பாட்டு இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாறே, 'இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது, இவரைப் பொருந்த விடவேணும்' என்று பார்த்து, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வ்ருத்தாந்தம் கேட்டறியீரோ'? என்ன, 'அடியேன் அறியேன்' என்றார், அதுகேட்கையிலுண்டான ச்ரத்தையாலும, 'அவன்தான் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேணும்' என்னும் ச்ரத்தையாலுமாக 'முன்பு ஒரு காலத்திலே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தோம், அதில் ஏதேனும் சேஷித்ததுண்டாகக் கருதி, திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோங்காணும்' என்ன, 'அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ? அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே' என்ன, 'ஆனால், நாம் இது எதுக்காகச் செய்தோம்?' என்ன, 'ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் உனக்கு தாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை' என்ன, ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோடே ஸம்ச்லேஷமும் நமக்கு தாரகங்காணும, ஆனபின்பு, நீர் உம்மைமக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்காணீர்' என்றான் அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறார், இப்பாட்டில்

[உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே] - லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய முன்பு ஒரு காலத்திலே [உமிழ்ந்து] - பின்னை அதுதன்னை வெளிநாடு காணஉமிழ்ந்து [மாயையால புக்குஉண்டாய வெண்ணெய] - 'ஸாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' (மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே இச்சாபர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்குஉண்டாய வெண்ணெய் அது செய்யுமிடத்தில் சக்ரவர்த்திதிருமகனாய்ப்புக்கு 'வெண்ணெ யமுதுசெய்ய' என்றால கொடார்களே [சிறுமனிசர் இத்யாதி] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்களுடைய ஹேயமானசரீரத்தினுடைய நிலையை அப

எட்டாம்பாட்டு - உண்டாய் இத்யாதி 'செய்யுணமருந்தோ' என்கையாலே - அவன 'செய்யுண மருந்து' என்றானென்று தோற்றுகையாலே, தத்குணமாக அவதாரிகை-இவர்இப்படி இத்யாதி அதுகேட்கையில் இத்யாதி - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும உக்திவைலக்ஷண்யத்தாலுமென்றபடி 'மாயோனே' என்றதைப்பற்ற - ஆச்ரிதஸ்பர்சம் | நீங்கலோகம்புகுவீர் - அகம்மதம செய்தீராகில் இத்யாதி 'செய்யுணமருந்தோ' என்றத்தைப்பற்ற - அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற என்றது

'ஸாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' என்றது வேதநிகண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி சிறுமனிசருவலையாக்கைநிலையெயதி மாயையாலே புக்கு வெண்ணெயுண்டாய்

ராக்ருத திவ்யஸமஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாயிற்று இப்படிச் செய்தது *“கறையினார் துவருடுக்கை” என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னையமைத்து வந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய அமுது செய்தது, “ஸஹஸ்ரம்ஸுவிஸஜ்ஞாதம் ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்” (ஸபலம் தேவிஸஞ்ஜாதமஜாதோஹமயத்தவோதராத) என்று நிறக்கச் செய்தேயிறே “நைஷ்கம்ப்யஸு ஸ்தாபேதே நயோந்யாவஸ்தபரபு:” (நைஷ்காப்யத்வமாபேதேநயோந்யாமவஸ்தபரபு:) என்கிறது, இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரிலே ஒருவன் யாகம்பண்ணுகிறக, பிராமண வார்த்தித்தவாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, காப்பமுண்டாயிற்றது, ஶுக்லஶோணித ரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே, ஶக்த்யதிஶயத்தாலே இப்படி. கூடக் கண்ட பின்பு, ‘ஸர்வஶக்திக்குக் கூடாததில்லை’ என்றுகொள்ளத் தட்டில்லையிறே மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக, வெண்ணெ யமுதுசெய்தது - உன் ஸத்தைக்காக [மண்தானிந்யாதி] பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்ந்தபோது ஶேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிறபட்ட மநுஷ்யாக்கு அத்யல்பமும் ஶேஷியாதபடி நெய்யமுது செய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் ஶேஷியாதபடி அமுது செய்யிலோ மருந்தாவது! அன்றிக்கே, ‘பீர’ என்று வைவர்ண்யமாய், மண்ணிலே சிறிது ஶேஷித்தால் மநுஷ்யாக்கு வரக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் மருந்தோ? அன்றிறே ஆனால், எதுக்காகச் செய்தோம்? என்னில், [மாயோனே] -

இத்யாவய: உவலை - ஹேயம் என்றிபென்று - எறிட்டுக் கொண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - கறையினார் இத்யாதி காட்டில் பழம்பறித்திடக் கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைத்தோலையுடையவன் ‘ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்’ என்று - காப்பவாஸம் சொன்னபோதே, ஶுக்லஶோணிதபரிணதமான ப்ராக்ருத தேஹமாக வேண்டாவோ? ‘அப்ராக்ருத திவ்யஸமஸ்தாநத்துக்கு உண்டாக்கி’ என்னக்கூடுமோ? என்ன, “ஸஹஸ்ரம்ஸுவி” இத்யாதி:, வஸுதேவஸ்ய க்ருதீயே— “ஸ்ரீதோஹம் யஸ்ய வ்ருஷ்டிஸ்ஸ்யாதீநா ஜநந்யா” இதி வஸிஷ்டாய 8ஸாமாநதே — “ப்ராதாஸ்வதி ஸோகாநாம் வாஸநாயம் ஸ்ரீயா । நைஷ்கம்ப்யம்” இத்யாதி. “நயோந்யாவஸ்தபரபு:” என்று யோநிநிஷ்காமணாதி தோஷமில்லை யென்றபடி. காப்பவாஸம் ஶுக்லஶோணிதபரிணதிவ்யாபதமன்று என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரிலே இத்யாதி ஒருவன் - மாந்தாதாவினுடைய பிதாவான யுவநாஶ்வன் ஆனால், அவனுக்கு ஶரீரம் வந்தவழி எது? என்ன, - ஶக்த்யதிஶயத்தாலே இத்யாதி, மந்த்ரஸாமர்த்ய வைபவத்தாலே யென்கை ‘மாயோன’ என்றதைத் கடாக்ஷித்து, கீழ்ச்சொல்லாம் தாத்பர்யம் மண்ணை யமுதுசெய்து இத்யாதி முன்னமேயுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தாய், சிறுமனிசருவலையாக்கை நிலையெய்தி, மாயையாலபுக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானசோர்ந்ததுண்டேலும், மண்களைய, மனிசர்க்காகும் நெய்பீர சிறிதும் அண்டாவண்ணம் ஊண்மருந்தோ? என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் பூமியை இத்யாதி ‘பீர’ என்றும், ‘சிறிது’ என்றும் அல்பமாய் அத்யல்பமாய் என்றபடி. திருவயிற்றிலே கிடந்த பூமியை உமிழ்கிறபோது ஶேஷிக்கிலன்றோ மருந்து வேண்டுவது? அதனை நிஶ்ஶேஷமாக உமிழ்கையாலே ஶேஷித்ததுண்டாகக் கூடாது, அப்படி கூடிற்றாகிலுமென்று - ‘உண்டேலும்’ என்கிற யஷ்டிபதத்துக்கு அர்த்தம் ‘பீர சிறிது மண்டாவண்ணம்’ என்றதுக்கு பாவம் - ஒன்றும் இத்யாதி த்விதீய யோஜனைக்கு, மனிசர்க்காகும் பீர சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மண்களையமருந்தோ? என்று அந்வயம் ‘அன்றிறே’ என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதியனுய மண்ணுண்டதுக்கு, இக்காலத்திலே மநுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெயுண்டது மருந்தோ? என்கை ‘முன்னம்’ என்றும், ‘மனிசர்க்கு’ என்றும் இருக்கையாலே - பரிகோடித்வே காலாந்தரத்வமும் தேவத்வமும் ஸித்தம் நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம் மாயோனே - ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதனே! மனிசர்க்காகும் நெய் - மனிசர்க்கு விநியோகப்படுகிற நெய் யென்று ஶப்தார்த்தம் த்விதீயயோஜனையில், மனிசர்க்காகும் பீர - மனிசர்க்கு உண்டாகக்கடவ வெளுப்பு இதி ஶப்தார்த்த: பீர் - வெளுப்பு மாயோனே, முன்னமே யுலகேழுமுண்டாய், உமிழ்ந்து, சிற

* திருவாய்மொழி ௪-அ-௪

ஆஶ்ரிதஸம்பர்ஶமுள்ள தாவயத்தா லல்லது தாரக மில்லாதபடியான ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹந்தானே செய்தா யித்தனை யன்றோ? (அ

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயோமதீயவலவலைப பெருமாவஞ்சப்பேய்வீயத்
தூயகுழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட
மாயன் வானோர்தனித்தலைவன் மலராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்குந்
தாயோனந்தமரானென்னம்மான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே.

ஆ —(மாயோம்) ஸர்வேஶ்வரனாய் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயிருந்து வைத்து ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக ஸஜாதீய திவ்யரூபத்தோடே வந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸனைக ஸ்வபாவனாய், அநாலோசிதகுணதோஷமாக ஸமஸ்தாஶ்ரிதஜநபரித்ராணை தாரகனாய், அதனால் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லே ஷைகதாரகத்வ ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தம் அவனைப்பற்றி, பின்னை ஒருகாலமும் விடே னென்கிறா

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘பரிவரான யசோதாதிகளுடைய வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம், என்னுடைய ஸம்பர்ஶம் உனக்கு நஞ்சோடொக்கும் நான் அகலுகையே யுக்தம் என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ‘பூதனைநஞ்சு ஸ்தந்யமானதுபோலே யொழிந்தாற்போலே உம்முடைய தோஷம் ஸ்தந்யமானது’ என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, ‘அங்ஙனேயாகில் அகலவேனல்லேன்’ என்று ஸமாஹிதராகிறார்

[மாயோமென்று] - மாயக்கடவோமல்லோம், [தீயவலவலையென்று தொடங்கி]-பொல்லாத நெஞ்சையுடையளாய்வைத்து யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே மிகவும் புகழாநின்றது செய்து ஸர்வஜ்ஞனை தனக்கும் இன்னதென்று தெரியாதபடி மிகுந்திருந்த வஞ்சனையை முடையளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி ஸர்வஜ்ஞத்வ ஜ்ஞானங்கள் ஸலவாதபடி வெறும்பிள்ளையாயிருக்க செய்தே நச்சுப்பாலே அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பித்த ஆஶ்சர்யபூதன [வானோர்தனித்தலைவ னென்று தொடங்கி] அயர்வறுமமரர்களுக்கு அத்விதீயனான அதிபதியுமாய் ஸ்ரீயப்பதியுமாய் எல்லாவுயிருக்கும் தாய்போலே பரிவனுமாய் ஸர்வேஶ்வரனுமாயவைத்து தன்னுடைய குணவத்தையைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி

ப —அந்தரம், ஸர்வாத்மவத்ஸலனான ஸ்வாமியைக் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவே மென்கிறா

தீய — கொடிய நினைவையுடையளாய், அலவலை - வாய்பாறியேத்துமவளாயுள்ள பெரு - அளவிறந்த, மா - பெருத்த, வஞ்சம் - வஞ்சனத்தையுடையளான, பேய் - பேய்ச்சி வீய முடியும்படி, தூய - புரையற்ற, குழவியாய் - பிள்ளைத் தனத்தையுடையனாய், விடப்பால விஷகலந்தபால், அமுதா - அம்ருதமாம்படி, அமுதுசெய்திட்ட - அமுதுசெய்த, மாயன் - ஆஶ்சர்யஸ்வபாவனாய், வானோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தனித்தலைவன் - அத்விதீயநிர்வாஹகனாய்

மன்னி[illegible]யாக்கை நிலை யெய்தி, மாயையாற்புக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தான் சோர்ந்ததுண்டே மென்று ..., வெய்யூணமருந்தோ இத்யாதய: (அ

மலராள - தாமரையைப பிறபபிடமாகவுடைய லக்ஷமிககு, மைநதன-போகயமான யௌவநததை யுடையனாய, எவவுயிர்ககும - ஸாவாதமாககளுககும, தாயோன - மாதருவத வதஸலனாய, தம மான - தனககுததானே ஈஸவரனாய, என அமமான - எனனையகலாம லாகவிட்ட ஸவாமியாய, அமமா மூாததியை - (அதுககடியான) விலக்ஷணவிகரஹததை யுடையவனை, சாாநது - கிட்டி, மாயோம - இரணடுதலையையும முடிததுககொளளக கடவோமலலோம பிரியாதிருகக, இரண்டு தலையும ஸததை பெறு மெனறு கருதது

இ —ஒனபதாமபாட்டில, 'பரிவரான யசோதாதிகள வெணணெய உனககு அமருத ஸமம, எனனுடைய ஸபாசம விஷஸமம நான அகலுகையே யுகதம' எனன, 'பூதனை நஞசு வாயகமாகாதாபோலே உமமுடைய தோஷமும வாயகமனறு,'பெறறதாயபோல வநத பேயசசி' எனறு போலியும அமையும' எனன, 'ஆகில அகலவே னலலேன' எனறு ஸமாஹிதராகிறார

[மாயோம] - இரணடு தலையையும அழிததுககொளளக கடவோமலலோம, பிரிகை யெனறும, மாயகையெனறும பாயாயம [தீய] - தீமையாவது - நெஞசில திணமை [அலவலை] - யசோதைபபிராட்டியைபபோலே பரிவுதோறற எததிககொடு வருகை பெரியவஞசம, மாவஞசம இரணடாலும ஆதிகயமேயாய, அறமிகக வஞசநததை யுடையவள ஈஸவரனும 'தாய' எனறு பரமிககுமபடி மறைததுககொடுவருகை [வீய] - முடிய [தாயகுழவியாய] - ஈஸவரதவம தோறறாதபடியான பிளளைததனததில ஸாததி அடியறிவார 'நீ ஈஸவரன' எனறால "கூதூரநம் தோநமஷம்பிநே", "சுஹம்வஃ" இதயாதி யெனனுமபடியாயிருககை [விடபபாலமுதா அமுது செயதிட்ட] - இவன பிளளைததனததிற குறைவிலலையாகில, பினனை அதினகாரியம காணுதொழி வானென? எனனில,—விஷம அமருதமாம முஹூாததததிலேயாயிறறுப பிறநதது தாமியை வேறொனறுகக வொணணுமையாலே, விரோதிதத ஆஸுரபரகருதிகள முடிய பாாபதம [மாயன] - விஷம அமருதமாமபடி அமுதுசெயது, தனனைததநது நமமை உணடாககின ஆசசாய பூதன இபபடி பூதனையுடைய வஞசநததிலே அகபபட்டிருககிறவன தான ஆர்? எனனில, [வானோா தனிததலைவன] நிதயஸூரிகளுககு அதவிதீயனான நிரவாஹகன தரிபாதவிபூதியாகப பரிந்துகோகக இருககிறவனகிடீர, பூதனை கையிலே அகபபட்டிருககிறவன [மலராள மைநதன] - நிதயஸூரிகள ஜீவந மிருககிறபடி. மைநதன நிதய யௌவநஸவபாவன [எவவுயிர்ககுந தாயோன] - நிதயஸூரிகளபகக லிருககும இருபபு ஸகலாதமாககள பககலிலும ஒததிருககு மவன ஸகலாதமாககளுககும தாயபோல பரிவனானவன [தமமான] - இநத வாதஸலயததுககு அடியான ஸமபநத மிருககிறபடி. தமமான - ஸாவேசவரன [என அமமான] - நிதயஸூரிகளும மற்றுமுளள ஸகலாதமாககளும ஒரு தட்டும, நான ஒருதட்டுமாமபடி எனபககலிலே விசேஷ கடாக்ஷததைப பண்ணினவன [அமமாமூாததியைச சாாநதே] - புருஷோததமனைக கிட்டியே மாயககடவோமலலோம விலக்ஷணமாயப பூஜயமான திருமேனியை யுடையவன

ஈடு —ஒனபதாமபாட்டு 'திருவாயப்பாடியில யசோதாதிகள வெணணெயோபாதி, தாரகங்காணும், நீா தணணிதாக நினைததிருககிற உடம்பு' எனறான, 'ஹாவபூயமுள்ளவாகளு டைய வெணணெய உனகக் தாரகம, அதிலலாத எனனுடைட ஸ்பாசம உனககு நஞ்சு' எனறாா, 'நஞசோ தான, நஞசானமை குறையிலலையே ?' எனறான் அவன, இவரும 'இது நஞசே, இதுககொரு குறையில்லை' எனறாா, 'ஆனால, பூதனையுடைய நஞசுயாரகமான நம ககு ஆகாததில்லைகாணும' எனறான், எனனப பொருநதுகிறாா அனறிககே, பூதனையை முடித

ஒனபதாமபாட்டு - மாயோம் இதயாதி இதுககுக் கீழ்ற பாட்டோடே ஸஙகாவுரோயாநுரூ வெணமுநதின அவதாரிகை இரணடாவது - கீழ்றபாட்டிலே சோவிட்டமையை விததவதகரிதது, தருவு

தாறபோலே 'நான அலலேன' எனறு அகலபபுகக என நிரபபநததததைப போககினுன' எனபா முணடு

[மாயோம்] - 'பிரிகையாவது - விநாசம' எனறு இருககையாலே, இனி அகன மாயக்கடவோமலலோ மெனகிறா நானும எனனோடு ஸமபநத முடையாரும முடியககடவே மலலோம அனறியே, இரண்டு தலையையு மழிததுககொளளககடவோமலலோம [தீய இத்யாதி] ''ஸதந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்யம் ஆஸீஜ்ஜகத்குரோ:'' (ஸதநயநததவிஷஸமமிஸரம ரஸயம ஸீஜஜகததுரோ:) எனகிறபடியே ஜகதததுக்கு வேணபபறருனவனை முடிககபபாாதத நெஞசி தீமையையுடையளாய, யசோதைபபிராட்டியைபபோலே பரிவுதோற்ற ஜல்பிததுககொண வருவாளாய, ஸவதஸ்ஸாவஜஞனனவனும 'தாய' எனறு பரமிககுமபடி தோறறின மஹாவஞ்சகையான பூதனை முடியுமபடியாக [தாயகுழவியாய] - ஐஸவரமான மேன்மையும் நடையடாநிறகச செய்தே, அது தோறருதபடி கலபபறற பிளளைத தனததை யுடையனுய இவனுகுப பிளளைததனததில குறையிலலையாகில, அதினகாரயம காணுதொழிவானேன? எனனில,- [விடபபாலமுதா] விஷம அம்ருதமாம முஹுாததததிலே யாயிறறு பிறந்தது தாமினை வேறுகக வோணணுமையாலே விரோதிதத ஆஸுரபரகருதிகள முடிய பராபதம [மாயன] விஷம அமருதமாமபடி அமுது செயது தனனைத தநது நமமைப்புணடாககின ஆமசாயபூதன *('எனககுமலல, பிறாககுமலல, அவனுககே' எனறு அவள அநுயாரஹமாககுகையாலே அமருதமாயிறறு) பூதனையுடைய விஷம் அமருதமாமபடி அமுதுசெயதவனதான ஆர? எனனில், [வானோர தனிததலைவன] - அயாவறுமமராகளுககுத தனிததலைவனுனவன [மலராளமைந்தன] அவாகள பரிநது பரிசாரயைபபணண, பெரியபிராட்டியாருந தானுமா யிருககுமவன † ''தேவிமாா வாா திருமகள் பூமி யேவ மறறமரா ராடசெயவாா'' எனகிறபடியே [மைநதன] - அவளுககு மிடுக்கானவன, அவளோடடைச சோததியாலே நிதயமான நவயௌவநததையுடையவ னெனனுதல *(அவளோடடைச சோததியாலே அழகியமணவாளப்பெருமாளா யிருககிறவ னெனனுதல) [எவ்வுயிர்க்குந்தாயோன] ஸகலாதமாக்களுககும தாயபோலே பரிவனுனவன [தமமான] - ஸர்வேஸ்வரன [என அம்மான] - நான தனனை அகனறு முடிந்து போகாதபடி நோககினவன நித்யஸுரிகளும மறறுமுளள ஸகலாதமாககளும ஒரு தட்டும், நான ஒருதட்டுமாமபடி என்பககலிலே

டாநதபாம பாதமாவதாரிகைக்கு - ''விடபபாலமுதா'' எனறதிலேயும, தவிதீயாவதாரிகைக்கு- 'வஞசபபேய' எனறதிலேயும நோககு

பிரியோம எனனுதே, ''மாயோம'' எனகிறதென? எனன, பிரிகையாவது இதயாதி 'மாயோம' எனகிற பஹுவசனாததம - நானும் இதயாதி தீமைக்கு ஸாவம - ஸதந்யம் இத்யாதி ஹரிவம்ஸ வசனம் - ''தஸ்யாஸ்ஸ் ஸ்தநம் ப்ரபௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணை ஸ்ஸஹ ந்ராதிப ! ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம்'' இத்யாதி, அலவலை - பஹுஜலபம. ''பெருமாவஞசம'' எனறது - மிகவும வஞசகையெனறுய, அதனைவலை அருளிசசெயகிறா-ஸவதஸஸர்வஜ்ஞனுமாய் இதயாதி அதின் காரியம் - விஷத்தின் காரயமான மரணம ''தாயகுழவி'' எனறுவைத்து, ''விடபபாலமுதா'' எனறதின தாத்பாயம - விஷம் அம்ருதமாம் இதயாதி ஆனால், பூதனை முடியுமபடியென? எனன, - தூர்மீயை இத்யாதி வஸ்து ஸ்வரூபத்தாலே முடிநதா னெனறபடி ''அமாாகளமுதே யசுராகள நஞசே'' எனறனறே தாமிஸவரூப மெனறு கருத நமமை - ஸம்ஸ்லேஷிக்க தனிந்தலைவன் - அதவிதீயநாயகன மைநதனெனறு - மிடுக்காதல, யௌவனமாதல உகதாததததுககு ஸமவாதம - தேவிமார் இத்யாதி தனககுத் தகுதியான தேவிமாராவாா - லக்ஷமியும பூமிப்பிராட்டியும, அவாகள முகத்தாலே நீயேவ அடிமைசெயவாா மற்றமரா - அவாகளோடு துலயமாக விகலபிககலாமபடி யிருககிற நிதயஸூரிகள ''வானோா தனிததலைவன'' இதயாதியைக கடாக்ஷித்து ஆத்தாகதா நிதயஸூரிகளும் இத்யாதி மூாத்திபபதம - விகாஹததுக்கும, ஸவாமிக்கும வாசகமாகையாலே இரண்டு

* குண்டலிதம, பாகபிபதம எனபா † திருவாயமொழி, அ - க - க

விசேஷகடாக்ஷததைப பணணினவ னெனறுமாம [அமமாமூாததியைச சாாநதே] - விலக்ஷண மான திருமேனியையுடைய அமமஹாபுருஷனைக கிடடி மாயககடவோமலலோம (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சாாநதவிருவலவினைகளுஞசரிதது மாயபபட றறுததுத
தீாநதுதனபாலமனமவைககத திருததிவீடுதிருததுவான
ஆாநதஞானசசுடராகி அகலஙகீழமேலளாவிறநது
நேர்நதவுருவாயருவாகும இவறறினுயிராமநெடுமோலே

ஆ —(சாாநத) இபபடி எனனுடைய நிகாஷததைப பாராதே எனபககலுள்ள ஸவஸமபாலேஷவிரோதியான மஹாபாபஙகளெலலாவறறையும போககி, பாபநிபநதமான பாாகருதவிஷயஸஙகததையும போககி, பராபயமும பராபகமும தானேயெனனும வயவஸாயபூாவகமாக அநவாதஸவாநஸநதாரைக போககுமபடி எனனைத திருததி, பினனை எனககுத திருநாடடையும நநதருளுகைககாக ஆகுவரே, எமபெருமானுடைய ஸாவஜஞதவ ஸாவஶகதிதவ பரமகாருணிகதவ ஆஶ்ரிதவாதஸலதவ மெனற இபபடி அபாயநதகுணஙகளெலலா மெனகிறா

ஒ —பததாமபாடடில, அடிமைசெயகையிலே உகமுகாாமபடி பணணித தமமைத திருநாடடிலே கொணடுபோக உதயோகியாநினறுள்ள எமபெருமானுககுத தமபககலுணடான வயாமோஹததைப பேசுகிறா

[சாாநதனெனறு தொடஙகி] - ஆதமாவோடு அவிநாபூதமான புண்ய பாபரூபஙகளான காமஙகளை அநாயஸேந போககி விஷயஙகளிலுள்ள ருசி வாஸனைகளை அறுதது அததாலே கருததயனுய, தனனுடைய ஸௌநதாயாதிகளைக காடடித தனபககலிலே மநஸஸு பரவணமாமபடி பணணி 'தீாநது தனபால மனம வைககத திருததி' எனறதால - அநய பரயோஜநனுயக கொண்டு தனபாடே மநஸஸை வைககுமபடி திருததி யெனறுமாம [வீடுதிருததுவான] ஆழவாா எழுநதருளுகிற மஹோதஸவததுககுத திருநாடு கோடிககத தொடஙகினன பரிபூாண ஜஞாநபாபனுய, ஸாவகதனுய, அதிஸூக்ஷமமான சேதநாசேதநஙகளுககு ஆதமாவாய ஆஶ்ரித விஷயததில நிரதிஶய வயாமோஹததை யுடையவன ஆழவாரை இபபடி திருததுகைககாக வ்யாபததை யிருநதா னெனறும, அவரைப பெறறபினபு வயாபதி பூாணமாயிறறெனறும வயாபதிக்கு பரயோஜநஞ சொலலுவா

ப —அநநதரம, இவா இபபடி ஸமாஹிதரானபடியைக கணடு, பரீதனுன ஈஶ்வரனுடைய உபகாரததில பாரிபபைக கணடு ஹருஷடராகிறா

யும தந்தரேண அருளிசசெயகிறா, விலக்ஷணமான இதயாதி அமமா மூர்த்தியை - அநத விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனையெனறும, அநதமஹாபுருஷனையெனறும ஸமபநாததம. தசசபதததால வநத பாவிததி - விகாஹத்திலும, புருஷனிலு மெனறு கணடு கொளவது ஸஹஸ்ரஶீாஷதவாதி விஶிஷட விக்ரஹயுகதனுகவும, "வேதாஹமேதம புருஷம மஹாநதம" எனறு மஹாபுருஷனுகவும, ஸ்ரீ புருஷ ஸூகதாதிகளிலே அவனுககு பாவிததியுண்டிறே. தீயவலவலே யெனறுதொடஙகி, அமமாமூாததியைச சாாநது மாயோம (௯)
இதயாவயம

ஆரநத - (யாவதாஸரயம) பரிபூரணமான, ஞானசசுடா ஆகி - ஸவயமபரகாஸஜஞாநபா ைபையுடையனுயககொணடு, அகலம - சுறறும, கீழ - கீழும, மேல - மேலுமான (பததுததிக கிலும), அளவிறநது-அபரிசசிநநஸவரூபனுய, நோநத-அதிஸூசஷமமான, உருவாய அருவாகும- அசிததும சிததுமாகிற, இவறறின-இவறறுககு, உயிா ஆம - அநதராதமாவாய, நெடுமால - (என பககலிலே) நிரவதிகவாதஸலயததையுடையவன, சாாநத - (எனனேடு) பொருநதி, இரு - (புணய பாபரூபேண) இரணடுவகையான, வல துாமோசமாயுளள, விளைகளும - காமஙகளேயும, சரிதது- (ஒனறொழியாமல ஒருகாலே) தளளி, மாயம - அஜஞாநகாயமான, பறறு - விஷயஸஙகததையும, அறுததது - அறுதது, தீாநது (அநயபரயோஜந) வயவஸாயததை யுடையேனுயககொணடு, தனபால - தனனிடததிலே (அநுபவாததமாக) மனம - நெஞசை, வைகக - பரதிஷடிதமாக குமபடி, திருததி - (எனனே) நனறுகபபணணி, வீடு - (எனககுததருவதான) மோகஷஸததலத திலும, திருததுவான - ஒருபுதுமை செயயாநிறகும இஙகுசசொனன உபயவயாபதியும தமக காகவெனறு கருதது

இ —பததாமபாடடில, ' மாயோம ' எனறவாறே ஹறருஷடனுய, அடிமைசெயகை யிலே உகமுகராமபடி, தமமை ' அயோகயன ' எனறு அகலாத தேசததேறக கொடுபோவதாகப பரமபததததைக கோடிககத தொடஙகினு னெனகிறுா

[சாாநத] - இவவாதமாவுககு ஸவரூபாநுபநதியோ வெனனலாமபடி பொருநதி யிருககை [இருவலவிளைகளுஞ சரிதது] - இருவகைபபடட புணயபாபரூபமான காமஙகளே விரகா நெடுஞசுவா தளளுமாபோலே அநாயாஸேந போககி [வலவிளை] - ஸாவஸகதியானவனும அநுஸநதிததால நெஞசு உளுகக வேணடுமபடி யிருககை [சாாநத] - எளளும எணணெயும போலே சோநதிருககை [மாயபபறறறுதது] - விஷயஙகளில ருசிவாஸனைகளேப போககி மாயை அஜஞாநம, அததாலே - ருசியை நினைககிறது பறறு - வாஸனை [தீாநது] - கருதகருதயனு யெனனுதல, அநயபரயோஜநனு யெனனுதல [தனபால மனமவைககததிருததி] - விரோதியைப போககுமளவனறிககே மநஸஸுககுததானே விஷயமாமபடிபணணி [வீடு திருததுவான] - பரம பததததைக கோடிககத தொடஙகுவான அதாகிறது ஆழவாா எழுநதருளுகிற மஹோதஸவத தாலே ஒருபுதுமைதோறறியிருககை [ஆாநதஞானசசுடராகி] - பரிபூரணஜஞாந பாபனுய [அகலஙகீழமேலளவிறநது] பததுததிககையும வயாபிதது ஸாவகதனு யெனறபடி [நோநத உருவாய அருவாம இவறறினுயிராம] - அதிஸூசஷமமான சேதநாசேதநஙகளாகிற இவறறுககு அந்தராதமாவாய இபபோது வயாபதி சொலலுகிறதென ? என்னில, - ஒருவனைப பிடிககைக காக ஊரைவளைவாரைபபோலே, இவரை அகபபடுததுகைககாக வயாபதனுகிறது. அனறியே, இவா கிடடினபினபு வயாபதியும ஸபரயோஜநமாயிற றெனனவுமாம [நெடுமாலே]-எனபககலிலே அதிவயாமோஹத்தை யுடையவன இவாபககல பணணின வயாமோஹம முனியோனமுக னளவும செலலுகிறதாயிறறு, அவன தெளிந்துவநது முகஙகாடடி காமததாலே கொடுபோகபபற றுத கலககததின காரியம நடுவேடைய [நெடுமால]-வீடுதிருததும ஸவபாவ னெனறு அநவயம

எடு —பததாமபாடடு இவரை இப்படி இசைவிததுவைதது, ஒரு புதுமை செயய வேணடாதபடியான பரமபதததைக கோடிககத தொடஙகினுன,

[சாாந்தவிருவலவிளைகளும சரித்து] "திலெதைலவதாருவஹநிவத்" (திலைதலவததாருவஹநிவத்) எனகிறபடியே பிரிககவொணணுதபடி பொருந்திககிடககிற புணயபாப

பததாமபாடடு-சாா்ந்த இத்யாதி "தீாநது தனபால மனமவைககத்திருததி வீடுதிருத்துவான" எனற பதஙகளேக கடாக்ஷிததுஅவதாரிகை இவரை இதயாதி புதுமை நாதகமான அதிபராயம, கோடிக்க-அலஙகரிக்க கூடின என்றுதே, "சாாநத" எனறதுக்கு பாவம - திலைதைலவத் இத்யாதி ஸ்ரீஸூகதி

ரூபகர்மங்களையும் சரித்து ஸாவஸாகதியான தான போககுமனறும போககவேண்ணுதபடி ஸாத ஸாரகமாகப பணணதத விளைகளை, விரகா நெஞ்சுவா தளளுமாபோலே போககி [மாயப்பறறு த்து] - ருசிவாஸனைகளையும கழிதது [தீரந்து] - தான கருதககருதயனு யெனனுதல, அனறிககே, [தீர்நது தனபால் மனமவைககத திருததி] - 'அலலேன' எனறு அகலாதே தனககே தீரநது, தன பககலிலே நெஞ்சை வைககுமபடி திருததி [வீடுதிருததுவான] கலஙகாபபெருநகரததுககும ஒரு புதுமை பிறபபியாநினறான [ஆரநத ஞானச சுடராகி] பரிபூரணஜஞாந பரபனுய [அகலம கீழமேலளவிறந்து] - பததுத திககிலும வயாபிதது [நோநத வுருவாயருவாகு மிவறறினுயிராம] அதிஸூக்ஷமமான சேதநா சேதநஙகளுககும ஆதமாவா யிருககிற, அனறிககே, நோநத - சிடடின, அதாவது - பரதயக்ஷபரிதருஷ்டமான பரகருதயாதமாககளுககும ஆதமாவா யெனறுமாம [நெடு மால] - இபபடி யிருககிற நெடுமால் வீடு திருத்துவானுனை வ யாபதியும இவரைப பெறறபினபு புதுககணிதத தெனனுதல, அனறியே, ஒருவனைப பிடிகக நினைதது ஊரைவளைவாரைபபோலே, இவரைத திருததுகைககாக வயாபதனுயிருந்தா னெனனுதல் [நெடுமாலே] - முனியே நானமுக னளவும அவன பணணின உபகாரததைச சொலலுகிறது அவன தெளிநதுவநது கோடுபோகப பறறுமே கூடபபிடுகிறுரிறே நடுவேலலாம

"திவ்யெதேவடிாாாவஹிவடிாவிபூவெவதி மாண க்ஷணக்ஷரணவஸாவாவெடதநவுகூதி வ்யாவிராவெடிாாதய ஹமவநாயா அிரொஹிதவஸவுகாமஃ" வனமைககு ஸாவம ஸர்வஶக்தி இதயாதி தளளி எனனுதே, "சரிதது" எனறதுககு ஸாவம - விரகர் இத்யாதி விரகர் - உபாயவானகள "மாயம" எனறு - ருசிரூபஜஞாநம 'பறறு' எனறு - வாஸனை தன்பால் - தனபக்கலிலே வீடுதிருத்துவான்- வீடுதிருததுவானுனை எனறபடி கலங்காப பெருநகாம - விகாரமிலலாத மஹாநகரம "கோநதவுருவாயருவா கும" எனறு - காரணுவஸ்த்த ஸூக்ஷம சிதசிதவஸது வயாபதியைச சொனனபோது, 'அகலஙகீழ்மேலளவிறநது' எனறு - காாயாவஸத்தவயாபதிபரம நேர்மை - ஸௌக்ஷமயம உரு - பரக்ருதி அரு-சேதனை யத்வா, அகலம் இதயாதி - பஹிரவயாபதி நேர்ந்த இதயாதி - அநதாவயாபதி யெனனவுமாம நெடுமால் - ஸாவாதிகனெனனு தல, மிக்க வயாமோஹததை யுடையவ னெனனுதல முறதின ஆததம - இபபடியிருக்கிற இதயாதி 'வயாபதி யும' எனகிற அபிபாயததாலே - 'ஆர்நதஞானச சுடராகி' எனறு சொனன ஜஞானவயாபதியை ஸமுசசயிக கிறது சாாநதவெனறு தொடஙகி, மனமவைக்கத் திருததின பினபு, ஆரநதஞானசசுடரெனறு தொடஙகி, நெடு மால வீடுதிருததுவானுனை எனறு அநவயிததுத தாதபாயம - வ்யாபதியும் இதயாதி இதத பகூததில, 'தீாநது' எனறது - தனக்கே யறறுத தீாநதெனறபடி மால் - வயாமுகதன ஆாநதஞானமெனறு தொடஙகி, நெடுமால, சார்நதவெனறு தொடஙகி, தனபால மனம வைககத் திருததித் தீாநது-க்ருதகருத்யனுய, வீடுதிருதது வானுனை எனறு அநவயிததுத தாத்பாயம-அன்றியே இதயாதி இபபக்ஷத்தில, மால் - ஸாவாதிகன ஸாகேதது திருவாயமொழிக்குளளே இவரை அஙகீகரிபபதாக வீடு திருததுவானுனல, இபபாபநததையும நிலைககடடுவிதது லோகத்தைத் திருத்துவிதத வழியாலே ஜகதுபகாரகனுயிருககுமபடி யெனனனே? எனன - முனியே நான்முகன் இத்யாதி 'மனநதிருத்தி வீடுதிருததபபோய நாடுதிருநதினவாறேவநது' எனனககடவதிறே அதாவது - ஈஸ் வரன இவாபககல வயாமோஹததாலே வீடுதிருததுகையிலே விளமபிக்க, அதுபறறுமே முனியேநானமுகனை வும கூடபபிடடகூடபபீடு ஜகதுபகாரமாயத் தலைககட்டிறறு எனறபடி ஸாவஜஞாகையாலே, அவன, வ்யாமோ ஹத்தாலே வீடுதிருததபபோனது அறிநத இவா கூடபபிடுவானெனன? எனன, அவன் தெளிந்து இதயாதி தெளிந்து வந்து - வயாமோஹம தெளிநதுவநது ஆாநத ஞானசசுடாாகி யெனறு தொடஙகி, நெடுமால, சாாநதவெனறு தொடஙகி, வீடுதிருத்துவான எனறு அநவயம அகலஙகீழமேலளவிறநது - சுறறும கீழும மேலுமான பததுத் திக்கிலும அபரிச்சிநநஸவரூபனுய, நோநதவுருவாயருவாகுமிவறறினுயிராம - அதிஸூக்ஷமமான அசித்தும சிதது மாகிற இவறறுக்கு அநதராத்மாவானவன ஊகிஸூாயமஃ (கூ)

பதினோராம் பாட்டு.

மாலே! மாயப் பெருமானே! மாமாயனே! என்றென்று
மாலே யேறி மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
பாலே தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க்கு இல்லை பரிவதே

ஆ - (மாலே) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்யமான ஸௌசீல்யவாத்ஸல்யாதிகல்யாணகுணங்களையும், ஆஸ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காலத்தவமெல்லாம் பேசினாலும் ஆராத அபிநிவேஸத்தையுடையனாய், அந்த குணங்களையே தாரகமாக வுடையனான குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஸர்வஜ்ஞ போக்யமான ஆயிரத்தின்பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானை விஸ்லேஷிக்கையாகிற தீங்கு இல்லை யென்கிறார்.

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு உள்ள பலம் அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலேயென்று தொடங்கி] பெரியோனேயென்றும், ஆஸ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே யென்றும், ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும் அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வோமல்லோம்' என்று ஏங்கி அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே அவ்ஸந்நராய், மீளவும் அவனுடைய நிரவதிககருணையாலே சேர்ந்து அடிமை செய்யப்பெற்றுத் தாம் உளரான ஆழ்வார் [பாலேய தமிழ ரிசைகார ரென்று தொடங்கி] - இயலறிந்துகொண்டார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தர் விரும்பும் ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு, 'தாம் அயோக்யர்' என்று அகலும் துக்கமில்லை. பாலென்று - தமிழ்நூல். பாலேய தமிழ் - பால்போன்ற தமிழ்.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, இதில் அந்வயித்தார்க்கு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலே வரும் துக்கமில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

மாலே - ஸார்வாதிக பேஷித்வ ரூபமான ஸ்வரூபோத்கர்ஷத்தையுடையவனே! மாயப்பெருமானே - (நித்யஸூரிகளையும் நித்யஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸாரிமத்யத்திலேயாக்கும்) ஆஸ்சர்ய குணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே - அபரிச்சிந்நமான விபூதிவிஷயமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று என்று - என்று (பேஷித்வஸ்மரணத்வ பராபத்வங்களில் தனித்தனியுண்டான உத்கர்ஷத்தை) அநுஸந்தித்து, மாலேயேறி - (ஸ்வநிகர்ஷமடியாக 'அகலுவோம்' என்று) ப்ரமித்து, மால் நிரதிஸயவாத்ஸல்யயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அருளால் - நிரவதிககருணையாலே, மன்னு - ஸமாஹிதராய்ச்சேர்ந்த, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பாலேய - பால்போலே இனிய, தமிழர் - இயல்தமிழறிவாரும், இசைகாரர் - இசையறிந்து உணர்ந்து பாட வல்லாரும், பத்தர் - பொருளறிந்து பரவணராய பக்தியுடையாரும், பரவும் - கொண்டாடும், ஆயிரத்தின்பாலே - ஆயிரந்திருவாய்மொழியினிடத்திலே, பட்ட - ('கடலிலேமுத்துப்பட்டது' என்னுமங்கணக்கிலே) உண்டாய, இவைபத்தும் - (ஈஸ்வரனுடைய ஸீலாதயதிஸயப்ரகாஸகமான) இவைபத்தையும், வல்லார்க்கு - (ஸாவயுக்தமாக) அப்யஸிக்கவல்லார்களுக்கு, பரிவது - (ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலேவரும் விஸ்லேஷமடியான) க்லேஸம், இல்லை - இல்லை. பரிவது - துக்கம்.
'பாலேய்தமிழர்' என்று - தமிழ்ப்பகுதியான் நூலோடு பொருந்தினவ ரென்றுமாம். இது அறுசீர்க் கழிநெடிலடி நான்கு மொத்திருத்தலால், ஆசிரியவிருத்தம்.

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு 'அயோக்யன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை யென்கிறார்

[மாலே] ஸ்வரூபத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! [மாயப்பெருமானே]-ஆஶ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே! [மாமாயனே]-ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [என்றென்றுமாலேயேறி] - இவற்றை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறி யதாகிறது-'அயோக்யன்' என்று அகலுகை [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்]-அவனும் வ்யாமோஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது அவன் தன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக்கண்டு பரிதராய், அது உள்ளடங்காமையாலே வழிந்து புறப்பட்ட இத்திருவாய்மொழிக்கு உண்டான லோகபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது [பாலேய் தமிழர்]-பாலோடொத்துள்ள தமிழறிவார் பாலென்று - தமிழர் என்றுமாம். [இசைகாரர்] - இசையறிவார் [பத்தர்] - ஸர்வேஶ்வரனும் ஆழ்வாருமான பரிமாற்றத்திலே கால்தாழ்ந்திருக்குமவர்கள் பாலேய்தமிழ ரென்கிறது முதலாழ்வார்களை இசைகார ரென்கிறது - ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை பத்தரென்கிறது - பெரியாழ்வார் போல்வாரை ஸ்ரீபராங்குசநம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் போல்வார்' என்னுமாம், ஆழ்வான், ஒருருவிலே [பரவும் ஆயிரம்] - அகரமமாகக் கூப்பிடுகை [பாலேபட்ட] - ஆயிரத்தினுள்ளேபட்ட, உள்ளேயுண்டான [பட்ட]-'முத்துப்பட்டது' என்றாற்போலே [பரிவது இல்லை]-'அயோக்யன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை

எ௫ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, அவனவர்ஜ்கொள்ள அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேஶம் பட வேண்டா என்கிறார்

[மாலே] - ஸ்வரூபத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாயப்பெருமானே] - குணத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாமாயனே] சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதிக்யம் [என்றென்று மாலேயேறி] ஏவம்விதமான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலும்படி பிச்சேறி, [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்] - தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றை யிட்டுக்கொண்டவனை யறுத்து விழவிடுவாரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார் பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார் [பாலேய்தமிழர்] - பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். [இசைகாரர்] - இயலுக்கு இசைய இசையிட வல்லவர்கள் ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள்

நிகமம் - மாலே இத்யாதி பாசுரத்துக்குணமாக அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

'மாலே' என்றும், 'மாயப்பெருமானே' என்றும் - 'வானேறிறையை' 'வெண்ணெய்தொடுவுண்ட' என்ற பதங்களினுடைய அநுவாதம் 'மாமாயன்' என்று - 'இளவேறேழுந்தழுவிய' என்றதின் அநுவாதம். இங்கே, விபுத்வமாவது உத்கர்ஷம் குணசேஷ்டிதங்கள் ஆஶ்சர்யரூபங்களாகையாலே, மாயாஶப்தங்களாலே குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது மாலே - ஸ்வரூபத்தில் உத்கர்ஷமுடையவனே! மாயப்பெருமானே - ஆஶ்சர்யகுணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே-அபரிச்சிந்நமான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று ஶப்தார்த்தம் தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக இத்யாதி வாக்யத்திலே - தாமபுத்ரனை நிரஸித்த, அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணன் ரக்ஷித்தானென்கிற காணபர்வத்தில் கதையை நினைப்பது பலகாலும் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு ஹேதும் - பிடிதோறும் இத்யாதி நின்றநின்ற நிலைகள் தோறும்-'மதிநலமருளினன்,' 'அருளாத நீரருளி,' 'மாலருளால்' என்று இப்படி ஸர்வவேளை விஶேஷ அயோக்யதாநுஸந்தாநாதி தசையிலெல்லாவற்றிலு மென்றபடி அவர்கள் ஆர்' என்ன, ஸ்ரீமதுரகவிகளையும்

[பத்தா] பகவத்குணுநுபவத்தில இவா தமமைபபோலே, ''காலாழும நெஞசழியும் கணசுழலும'' எனறு இருககுமவாகள ஆழவான ஒருருவிலே, ''ஸ்ரீபராங்குச நமபியை - பாலேய தமிழரெனகிறது, இசைகார ரேனகிறது - ஆழவாாதிருவரங்கபபெருமாளரையரை, பததரேனகிறது - பிளளையுறங்கா விலலிதாஸரை'' எனறு பணிததாளும் ''பாலேயதமிழரேனகிறது - முதலாழவாாகளை, இசைகாரரேனகிறது - திருபபாணாழவாரை, பததரேனகிறது - பெரியாழவாரை'' எனறு ஆள வந்தா ரருளிசசெயவா இயலறிவாா இசையறிவாா பகவத்குணவிததரா யிருபபாா இவாகள [பரவும] இவா அகலுகை தவிாநது பாடின பினபு உணடான லோகபரிகரஹததைச சொல்லுகிறது [ஆயிரததினபாலேபடட] - 'கடலிலே முததுப படடது' எனனுமாபோலே ஶலாகயமான ஆயிரததின நடுவேபடட இததிருவாயமொழி வலலார்ககு [இலலைபரிவது] - பரிவதிலலை அருசிறைய மடநாரையிலே தூதுவிடடு அவன வநது ஸமஶலேஷாநமுகனுனவாறே 'அயோகயன' எனறு அகனறுபடடமே துஃகமிலலை

முதறபாடடில, 'அயோகயன' எனறு அகனறா, இரணடாம பாடடில, அகலுகைககுததானும அதிகாரியல்லே னெனறா, மூனறுமபாடடில, ஶீலகுணததைக காடடித துவககத துவககுணடாா, நாலாமபாடடில, அகலவோடடவோகளோ உளடயவாகள ? எனறா, அஞசாமபாடடில, உடைய உன திருவடிகளைக கிடடுமபடி பாாததருளவேணு மெனறா; ஆறுமபாடடில, அவன அரைக்ஷணம தாழககு, முடியபபுகாநினறே னெனறா, ஏழாம்பாடடில, அவவளவில அவனவரககோளள, அயோகயன எனறு அகனறா, எடடாம்பாடடில, திருவாயபபாடியில் வெண்ணெயோபாதி உமமோடடை ஸமஶலேஷம தாரகம எனறுன அவன, ஒனபதாமபாடடில், அடடியலல, இது நஞசெனன, நஞசுதானே நமககு தாரகமெனறுன, பததாமபாடடில, தமமை யிசைவிததுப பரமபதத்தைக கோடிககத தொடஙகின னெனறா, நிகமததில், கறறார்ககுப பலஞசொலலித தலைககடடினுா (கக)

இத்யாதி பெரியதிருவநதாதி(ஙச) காலாழும் இதயாதி உனனுடையஸௌசாயபரிைாதிகளை நாமகேடடயாதாத் திலேயும, கால் தமொருகினறது, நெஞசு ஶிதிலமாகாநினறது, கண சுழலாநினறது எனறபடி பாாஸஙகிகமான ஐதிஹயம-ஆழ்வான் இதயாதி நிவாஹகதாம- பாலேய்தமிழர் இத்யாதி பலிதம-இயலறிவார் இத்யாதி ஆயிரமருளிசசெயவதறகு முனபு 'பததாபரவுமாயிரம' எனனககூடுமோ? எனன, இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இதயாதி ஸாவஜஞாகையாலே பாடினபினபு உணடான லோகபரிக்ரஹம தோறறு மெனறபடி சொனன என்னுதே 'படட' எனறதுககு ஹாவம-கடலிலே இதயாதி படடது - உணடாயிறறது துவக்க - சோபிக்க மாலே எனறு தொடஙகி, வலலாாக்குப பரிவதிலலை இத்யாவயா பரிவது - துஃகம (கக)

தரவிடோபநிஷத் ஸஙகதி — [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத தாதபாய ரத்நாவலி — [illegible] ॥

வாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வளமிக்கமால் பெருமைமன்னுயிரின் தண்மை
உளமுற்றங்கூடுருவவோர்ந்து—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால்
பாங்குடனேசேர்த்தான் பரிந்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்　　எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்　　ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆறாந்திருவாய்மொழி—பரிவதில் ப்ரவேஶம்.

---

௧ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் நிரபேக்ஷனாய்ப் பரிபூர்ணனான எம்பெருமானை, அகிஞ்சனனான ஆஶ்ரிதர் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்று ஆஶங்கிப்பார்க்கு, அவன் அத்யந்த பரிபூர்ணனேயாகிலும் தப்பூர்த்தியில்லாமல் ஸ்வாராதனைக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீய:பதியாய ஸுஶீலனாகையாலே ஆஶ்ரயிக்கப் புகுவார்க்கு வித்தவ்யயாயாஸங்களில்லாமையாலும், பாத்யவாய ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், பலாதிக்யத்தாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய ப்ரகாரவிஶேஷங்கொண்டு கார்யமில்லாமையாலும், பகவத்கீதாத்யம் ஷட்காதிகளில் ப்ரதிபாதித்தாற்போலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று அருளிச்செய்கிறார்.

௨ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், 'இப்படி ஶீலவானாகிலும் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான பூர்ணனை ஆராதிக்குமிடத்தில் தத்ரூபமான உபகரணத்ய மாவதிலே துஷ்கரமாகில் செய்வதென்?' என்று கூசவேண்டாதபடி, பூர்த்திதானே, ஆபிமுக்யமே ஸாரமாக அங்கீகரிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று ப்ரதிபாதிக்கைக்காக, ஆராதநோபகரண ஸௌகர்யத்தையும், ஆராதகனுடைய அதிகார ஸௌகர்யத்தையும், அதிகாரியத்தில் ஆராதன தோஷகுணம் பாராமையையும், தன்பெருமை பாராதே அங்கீகரிக்கும் ந்தவிஶேஷத்தையும், அங்கு ப்ரயோஜனவிஷயத்தில் ஆதராதிஶயத்தையும், அவர்களுக்கு அத்த போக்யனாம்படியையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகனானவனுடைய ஆஶ்ரயணம் காலக்ஷேப ப்ரகாரனுமிடத்தையும், அஞ்ஜலிமாத்ரத்தாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் னுமென்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமென்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டத்தை அவிலம்பேந நிவர்த்திப்பிக்கையையும் சொல்லி, ஸ்வாராதத்வத்தை உபதேசிக்கிறார்

௩ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்ப் பரிபூர்ணனாய ஸ்ரீய:பதியிருக்கிற ஈஶ்வரனை க்ஷுத்ரனுமாய க்ஷுத்ரோபகரணனுமானவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்னில்,—இவன் இட்டதுகொண்டு வயிறுநிறையவேண்டும் குறையில்லாமையாலே தப்பூர்த்தியும் ஸ்வாராதத்தைக்கு உறுப்பு ஸ்ரீய:பதித்வமும் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் லாதிகளுக்கு அடியாகையாலே அதுவும் ஸ்வாராதத்தைக்கு உடலாகக் கடவது; வித்தவ்யயாயாஸாதிகளில்லாமையாலும், பாத்யவாயப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய விஶேஷ நியதியில்லாமையாலும், "பத்ரம் புஷ்பம் ப²லம் தோயம் யோ மே ப⁴க்த்யா ப்ரயச்ச²தி, ததஹம் ப⁴க்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்கிறார்.

ஈடு —முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிற படியைத் தாம் அநுபவித்தார், இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனானவனை பஜியுங்கோளென்றார், அநந்தரம், பஜநத்துக்கு உறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக அவனுடைய அபராதஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக ஶீலவானென்றார் இவையெல்லாம் உண்டானாலும் பசையில்லையிறே, பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகில், என்ன,— அது வேண்டா, ஸ்வாராதனென்கிறார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே, 'அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநங் கண்டிலோமீ! பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறது தான் ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே, அதில், க்ஷுத்ரனான இவனாலே க்ஷுத்ரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்துத் தலைக்கட்டப் போகாமையாலே ஸம்ஸாரியான இவனாலே நேர்கொடுநேர் ஆஶ்ரயித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கையாலும், இவனிட்டதுகொண்டு தருப்தனாக வேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்குமடியாக ஶ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், இவன் அவனையாஶ்ரயிக்கை என்று ஒரு பொருளில்லையீ! என்ன, - அது வேண்டா, அப்படிகளுடைய ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பு இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்கும் இதுதான் தன் பேறாக நினைத்திருக்கும், இதுக்கு மேற்பட்ட தனக்கு வேறொன்று தேடவேண்டாதபடி எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவன் இட்டதுகொண்டு தருப்தனாகவேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ஶ்ரிய:பதியாகையாலே ஸுஶீலனாயிருக்கையாலும், இதரஸமாஶ்ரயணம்போலே பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் அருமைப்பட்டிராது இனி இதுதன்னிலே மிகியவே, விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கும், ஆஶ்ரயணந்தான் க்லேஶரூபமாயிருக்கையன்றியே போக்யரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றுந் தேடவேண்டாதபடி பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும், பகவத்ஸமாஶ்ரயணமாகையாலே ப்ரத்யவாய

பரிவதிலீசன் ப்ரவேஶ — கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலுஞ் சொன்ன குணங்களை அநுபாஷியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யம் ஸ்வாராதத்வத்தை என்னுமதத்தை ஸங்க்ஷேபஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - முதல் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி அதுக்குஉறுப்பாக என்ற இரண்டுக்கும்-பஜநத்துக்கு உறுப்பாக என்று அர்த்தம் பரிமாற்றத்தில்-ஆராதநத்தில் விஸ்தாரங்கதி-கீழ்த்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி "போகாமையாலே" என்றதுக்கு-"ப்ரயோஜநங்கண்டிலோமீ"என்றதோடே அந்வயம் அகன்ற இவரை என்றது - சேதநரெல்லாம் உபலக்ஷணம் ஒருபரிமாற்றத்துக்கிறே என்று அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப்பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட ஸௌஶீல்யகுணத்தை அநுஸந்தித்து, எல்லாருமாஶ்ரயித்துப் பரிமாற்றம் பண்ணுகைக்கிறே யென்றபடி. கீழ், இவன் ஸ்வபாவத்தாலே ஆஶ்ரயணங்கூடாதென்று சொல்லி, அவன் ஸ்வபாவத்தாலுங் கூடாதென்று ஶங்கிக்கிறார் - ஸம்ஸாரியான இத்யாதி நேர்கொடுநேர் - என்றுக "மதுவார் தண்ணந்துழாயானமுதுவேதமுதலவன்" என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது இந்த இரண்டு குணத்துக்கும் ஈஷத்பேதங் கண்டுகொள்வது அவாப்தஸமஸ்தகாமன் - நிரபேக்ஷன் பூர்த்தியாவது - அபேக்ஷாஸத்பாவேபி பூர்ணனென்றபடி. "திருமகளார்தனிக்கேள்வன்" என்றதைப்பற்ற ஶ்ரிய:பதியாய் என்றது அப்படிகளுடைய என்றது - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பூர்ணத்வ ஶ்ரிய:பதித்வங்களை உபாதாய-இவன்தன்ஸ்வரூப இத்யாதி இதுக்கு - கிஞ்சித்காரத்துக்கு எல்லாம்கைபுகுந்திருப்பான் - எல்லா அர்த்தங்களும் ஹஸ்தகதமாயிருப்பான் ஶ்ரிய:பதியாகையாலே என்றது-அவளோட்டை ஸம்பந்தம் அவனுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌஶீல்யத்துக்கு ஹேது என்றபடி "புகைபூவே" என்றதைப்பற்ற-அருமைபட்டிராது என்றது "வல்வினைமாளவித்த" என்றதைப்பற்ற, விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கும் என்றது இதுதன்னிலே - ஆஶ்ரயணத்திலே "அமுதிலுமாற்றவினியன்" என்றத்தைப்பற்ற - போக்யரூபமாயிருக்கும் என்றது பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும் என்றது - "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்றத்தைப்பற்ற ப்ரத்யவாயப்ர

ஸங்கமில்லை, த்ரவ்யநியதி, காலநியதி, அதிகாரிநியதி இல்லை, இப்படி யிருக்கையாலே ஆஶ்ர யணம ஸுகரம ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

"த்வத³ங்க்⁴ரிமுத்³தி³ஶ்ய" (தவதாங்கரிமுததிஶய) - அலலாத ஆஶ்ரயணீயரிறகாட்டில வனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும, இவனபக்கல ஶேஷபூதனுக்கு இழியுந்துறை திருவடி ளென்னுமிடமுஞ் சொல்லுகிறது "கதா³பி" (கதாபி) - காலநியதியை விதிக்கிற காமத்திற ட்டில் வ்யாவ்ருத்தி "கேநசித்" (கேநசித) - அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறவற்றிற காட்டில வ்யாவ்ருத்தி "யதா²ததா²" (யதாததா) - க்ரமநியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும காமங்களில வ்யா வ்ருத்தி "வா அபி" (வா அபி) என்கையாலே விகல்பஸமுச்சயங்களில ஒன்றேயாகக்கடவு தென்கிற காமத்திறகாட்டில வ்யாவ்ருத்தி "ஸக்ருத்" (ஸக்ருத) - தீர்க்கஸத்ராதிகளில வ்யா வ்ருத்தி "க்ருத:" (க்ருத:) - ஆதிகாமணிகத்வாய, உதயோகமாத்ரத்திலே பலமாகச சொல்லு ்து "அஞ்ஜலி:" (அஞசலி:) - இப்படி யிருக்கிறது எது? என்னில, அஞசலி:-வித்தவ்யயாயாஸ ஹகாரி ஸாத்யமான அஶ்வமேதாதிகளில வ்யாவ்ருத்தி "ததை³வ" (ததைவ) - தேஶாந ்ர காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச சொல்லுகிற காமங்களில வ்யாவ்ருத்தி "முஷ்ணாதி" ்ஷ்ணாதி) - 'இவனதான தொடர்ந்து பிடிக்கும' என்று இவனை யறியாமே போ மென்கை, 'சுமமென்னாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள பாய்ந்தன" என்கிறபடியே "அஶுபா⁴நி" (அஶுபா நி) - ஒரு காமம ஒரு பாபத்தைப போக்குவதாகச சொல்லுகிற அதில வ்யாவ்ருத்தி "அஶேஷ த:" (அஶேஷத:) - வாஸனை கிடக்கப்போக்கும் காமங்களில வ்யாவ்ருத்தி "ஶுபா⁴நி"

நிகமில்லை என்றது - "நைஹாஸ்தி காலநியமோ ஸ்வரூபத்ர் வாதிநியமோ ..." என்றதைப்பற்ற முதலிரண்டாலே-த்ரவ்யாதிகாரிநியமா ஙவம சொல்லுகிறது காலநியதியில்லை-"ப்ராதர்நிஶி ... " என்கையாலே ஸித்தம

ஆஶ்ரயணம ஸுகரமென்றதுக்கு ப்ரமாணம - "த்வத³ங்க்⁴ரி ..." என்றதுக்கு பாவம-அல்லாத ்த்யாதி, ப்ராப்தஶேஷியானஉன்னுடைய என்றபடி அவயவாந்தரமிருக்க"அங்க்⁴ரி"என்று திருவடிகளைச சொன் ்துக்கு பாவம-இவன்பக்கல் இத்யாதி "..." என்றுகாலநியதியை ்திக்கிற தென்றபடி "..." "..." என்று ்திகாரிநியதியை விதிக்கிறதென்றபடி ப்ராங்முகத்வாதிகள-க்ரமநியதியென்றபடி "..." என்று விகல்பம ஆக்நேயாதிஷட்கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமம் ஒன்றேயாகக்கடவது - ஸலாங்கூடியேயாகக்கடவது என்கிற கர்மத்தில் என்று கூட்டுவது அதாவது - த்ரிவிதகரணத்தாலே யாகவு ாம, ஏககரணத்தாலே யாகவுமா மென்றபடி தீர்க்கஸத்ரம்-பஹுகாலகாத்தவ்யஸத்ரயாகம '....' ்ன்கிறதாது சும்மெனாதே இத்யாதி - பாபங்களெல்லாம மூசசுவிடாதே கைவிட்டோடிப்போய்க் காடேபாய்ந ன என்றபடி "..." என்றதைப்பற்ற - ஒருகர்மம் ஒரு பாபத்தை என்றது அஶுபாநி என்றது - மோக்ஷவிரோதித்வேந அஶுபங்களான புண்யங்களையுஞ ்சொல்லுகிறது புண்யங்களைப போக்குகை இவனுக்குஅநிஷ்டமாகிலும, அபசாரபத்யபரிஹரணயாயத்தாலே — புவற்றையும போக்குமென்று தாத்பர்யம வாஸனைகிடக்க இத்யாதி - பஹுவசந மிருக்கச்செய்தே "அஶேஷத:" என்கையாலே, அஶுபபதத்தாலே வாஸனையும ஸங்க்ருஹீதமென்று தாத்பர்யம

---

* பெரியாழ்வார் திருமொழி - ௫ - ௪ ௩.

(ஶாபாரி) - ஒருஸ்பகருதம் ஒருபலததைப பலிபபதாகச் சொலலுகிற அதில வயாவருததி. "[illegible]" (புஷ்ணுதி) - தீமையைப போககிவிடுமேளவனறிககே, அது போனவிட மெங்கும நன்மையாலே நிறைககும "[illegible]" (நஜாதுஹீயதே) - பலததைககொடுததுத தானை நஶிததுபபோமதில் வயாவருததி "[illegible]" (பதரம புஷ்பமிதயாதி)-தரவ்யதாரதமயம பார்பபதிலலை. இதுகேறவன் நெஞசில ஈரமேயாயிறறு பார்பபது "[illegible]" * (அஶநாமி) - இபபடி தரபபடடவறறை மநோரதபதததுககும அவவருகானவை கைபபுகுநதாறபோலே நினைததிருபப னெனனுதல, அவன கலஙகித தருமாபோலே நானும கலஙகி அடைவுகெட விநியோகம கொளளுவ னெனனுதல "[illegible]" [illegible] (அந்யத் பூர்ணுதபாம குமபாத இதயாதி) "[illegible]" (நசேசசதி) - இவனுடைய உதயோகமாத்ரததிலே வயிறுநிறையுமாயிறறு அவனுககு "[illegible]" (யாஃகரியாஸ் ஸமபரயுகதாஸ்ஸ்யுஃ) - அபிமத விஷயததின் பரிமாறறம்போலே எல்லாம உததேஶயமாயத தோற்றும "[illegible]" (ஏகாந்தகதபுததிஹிஃ)-இதுஒனறுமே வேண்டுவேது "[illegible]" (தாஸஸர்வாஃ) - அவறறிலொனறும விடடபேபிடியான "[illegible]" (ஶிரஸா பரதிகருஹ்ணுதி) - இவன காலாலே போகடடவறறையும அவன தலையாலே சுமககும் "[illegible]" (தேவஃ) - காலாலே கொளளப பிறநதவன "[illegible]" (ஸ்வயம்) - சேலவக்கிடடப்பு உண்டெனறு, மஹிஷீஸவேததததுககு ஆளிட வொணணுதே ஆக, இபபடிகளாலே அவனுடைய ஸ்வாராதததையைச சொலலுகிறா, இததிருவாயமொழியாலே

"[illegible]" "[illegible]" எனறதைபபறற - ஒரு பலததை பலிப்பதாக எனறது "[illegible]" எனறு ஸர்வதா அவன திருவுளளத்தில படடுக் கிடக்கையைபபறற - [illegible] எனறது [illegible] "[illegible] [illegible] । [illegible]" [illegible] எனறபடி. நெஞ்சில ஈரம் - நெஞசில ஆர்த்ரதை மநோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை எனறது - "[illegible]" எனகிற தாதுவைபபற்ற "[illegible]" எனகிற தாதுவாலே வயாபதியைக்காட்டி, அததாலே - அபரிச்சேத்யதையைச சொலலுகிறது "[illegible]" எனகிற தாதுவைபபறறத தாத்பாயாரதாம-அவன்கலங்கி இத்யாதி அனறிககே, பெருமபசியனுக்கு அலபம இடடாலும அதிகமாக நினைததிருக்கையும, அடைவுகெட விநியோககொள்ளுகையுமாகிற ஆகாரத்வயமுண்டாகையாலே உபயாகாரத்தையும பறறத தாத்பாயம- இப்படிதரப்பட்ட இத்யாதி வாக்யத்வயம எனனுதல இநதயோஜனை- "[illegible]" எனகிற தாதுவையே உபஜீவிததுஅருளிச்செயதது,'[illegible]' எனகிற தாதுவுக்கு அஶ்நாமியெனறு ரூபம இராதிறே [illegible] "[illegible] [illegible] । [illegible]" "[illegible]" எனகையாலே - இவனுடைய இத்யாதி [illegible] "[illegible] । [illegible]" "யாஃ" எனறதுக்கு பாவம-அபிமத இத்யாதி [illegible] [illegible]மெனறபடி. ஒன்றும்விட்டுப்பிடியான்-எலலாம் பரிக்ரஹிக்குமெனறபடி. சேல்வக் கிடப்பு உண்டென்று ஸமபத்ஸததிதியுண்டு எனற மாதரத்திலே திகமிக்கிறா - ஆக இத்யாதி

---

* [illegible] —முநதின ஆததம லக்ஷணை, [illegible] எனகிற தாதுவுக்கு [illegible] எனகிற ரூபம இராமையாலே இரணடாமாததம, இது முக்யம என்று அடையவளைநதான

முதற் பாட்டு.

பரிவதிலீசனைபபாடி, விரிவதுமேவலுறுவீர் !
பிரிவகையினறிநனனீாதூயப, புரிவதுவுமபுகைபூவே

ஆ —(பரிவதிலீசனை) இபபடி எமபெருமானுடைய ஸௌசீலயாதி குணாநுபவ ஜநிதமான தமமுடைய நிரவதிகபரீதியாலே, ஹேயபரதயநீகனாய ஸாவேசுவரனாயிருநத எமபெருமானை நிரஸத ஸமஸதபராதிபாநதகாாயககொண்டு ஸாவகாலமும பிரியாதே திருபபலலாணடுபாடி ஸமருததராகவேணும் மெனறு அபேகைஷ யுடையராயிருநது, ததுபாய பகதியோகாநுஷடாநததிலே பாவருநதராய, பகதியோகோசிதமான உபகரண தரவயஙகளுடைய தாலலபயதவததினாலும, பகதியோகததை அவிகலமாக அநுஷடிகக முடியாமையாலும, பகதியோகததை அநுஷடிககமாடடாதே விஷணணரா யிருககிறவாகளைக குறிதது, ஸாவஸுலபமான பதர புஷப கேவலதோயாதயுபகரணஙகளைககொணடு அவன திருவடிகளிலே நீஙகள ஏதேனும ஓரடிமை செயயிலும அவனுடைய நிரவதிக ஸௌசீலயததாலே அதனைக கைககொண்டருளும, ஆனபினபு, ததஸமாராதநததுககு உசிதமான உபகரணஙகளே தாலலபமெனறும, ததஸமாராதநததை அவிகலமாகச செயகை அரிதெனறும விஷணணராகாதே அடிமை செயயுமகோளெனகிறா.

ஒ —முதறபாடடில, எமபெருமான் பரிபூரணனாகையாலும சீலவானாகையாலும ஏதேனும பதரபுஷபாதி தரவயஙகளாலே தருபதனாவா னொருவ னெனகிறா

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனான ஸாவேசுவரனை ஹேயபரதயநீகதவம கலயாணகுணஙகளுககும உபலகஷணம இததால பராபயஸவரூபம சொலலிறறு [பாடியெனறு தொடஙகி] - ஸமஸார முகதராய அநுபவிதது, அவவநுபவஜநித பரீதியாலே "ஏதத்ஸாமகாயன்னாஸ்தே" எனனுமபடியாலே பாடி விஸதருதராகையைப பெறவேணடி யிருபபீா ! [பிரிவகை யெனறு தொடஙகி] - உபகரணஙகளில குறைவு பாாதது அகலுகை தவிாநது அஸமஸகருத மான ஜலததை ஏதேனும ஒருபடி பரயோகிதது மறறும அவனுககுக கொடுபபதுவும ஏதேனும புகையும ஏதேனும பூவும

ப —முதறபாடடில, ஆராதநோபகரண ஸௌகாயததை அருளிசசெயகிறா

பரிவதில - துககாதி ஹேயபரதிபடனாய, ஈசனை - (நிகிலநியநதருதவாதி ஸமஸதகலயாணகுண பூரணனான) ஸாவேசுவரனை, பாடி - (அநுபவஜநிதபரீதிகாரித ஸாமகாந முகததாலே) பாடி, விரிவது ஆவிாபூதமான ஸவரூபவிகாஸததை, மேவல - பெறுகையிலே, உறுவீா - உறுதியை யுடையவாகளே ! பிரிவகை இனறி - (பரயோஜநததைககொணடு) கடககபபோகை யினறிககே அநநயராய, நலநீா - சுதத ஜலததை, தூய - (பரேமததாலே அகரமமாகப) பரிமாறி, புரிவதுவும - ஸமாபபிககுமதுவும, புகை பூவே - கேவலம புகையும பூவும "புரிவதுமா வது பூவே" எனறு பாடமாய 'தேடடவெளியது' எனறு சொலலுவாரு முளா

இ —முதறபாடடில, ஆசரயிபபாாககு தரவயநியதி யிலலை யெனகிறா

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனான ஸாவேசுவரனை பரிவெனறு துககமா தல, பகஷபாதமாதல உபாஸகனுககு துககேந ஆசரயிககவேணடி யிருககுமதுவும - ஆசரயணீயனுககு ஹேயம, குருவாக ஆசரயிததவனபககலிலே பகஷபதிதது லகுவாக ஆசரயித

தவன்பக்கலிலே நெகிழ்ந்திருத்தல் செய்யுமதுவும் - ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஹேயம் இவை யில்லாமையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்கை ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புக்கடைவதாகையாலே, இது அதுக்கும் உபலக்ஷணம் [ஈசனை] - இவளிறெகிறதிற குறையுள்ளது தன் குறைபாமடி யிருக்கிற ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது இப்படிப்பட்ட தன்னதாமடி யிருக்கும் ஸம்பந்தத்தை யுடையவனை ஆஸ்ரயணீயனும் ப்ராப்யனுமாகையிறே உபயவாக்யத்திலும் நாராயணஸப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று, அல்லாதார் துராராதராகையாலே அநாஸ்ரயணீயர் [பாடிவிரிவது மேவலுற்றீர்] - ஸமஸ்த ப்ரமுகராய ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனை அநுபவிக்கையாலே, அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்கு வீடாக "ஹா ஓஸ்ரஹாய ஹாவு" என்கிறபடியே பாடி விஸ்தருதராகையாகிற ஸம்பத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! இத்தனைத்த பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டும் கருவி என்னென்னில்,—[பிரிவகை யின்றி] - பிரிவாகிற வகையின்றி, 'நின்றது நைந்து' 'சூட்டுநன்மாலைகள்' என்கிறபடியே விலக்ஷண ஆஸ்ரயிக்குமவனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கையாவது என்? என்று அகலுகைக்கு ஒரு வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே [நன்னீர்] - ஒரு கந்தத்தாலும் உபஸ்கரியாத வெறு நீர் [தூய] - அகாமமா பாரியோகித்தது [புரிவதுவும்] - நீங்கள் அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும் [புகைபூவே] - அதிற்புகை கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவுமாம் அமையும், இது ஸ்வாரஸ்யத்தையைப் பற்றச் சொல்லுகிறது இவனைப் பார்த்தால், "எண்டிசையு முள்ள பூக்கொண்டு" என்றும், "நாடாத மலர் நாடி" "தூமலர்நீர் மலர்கள் தூவி ஆராதித்து" என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே, அவனைப் பார்த்தால், "கள்ளார் துழாயும்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற மாத்ரமே அமையும் "ஙகணகாரிகாரவஷ் ஓ வெவாயவி கிவெடியெல்" என்கிற விதியாலே தவிருகிறதும் - பரமபாவசனுயச் சென்று பறிக்கிறவனைகையில் ப்ராப்யமாகைக்காக" என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர், ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீவராஹநாயனாருக்கு முக்தக்காசை அமுதுபடியாகச் சொல்லிற்று

ஈடு —முதற்பாட்டு. எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸ்வாராதனென்கிறார்

[பரிவது] - துக்கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம் [இல] - இல்லையென்பது - இல்லாமை இத்தால் - துக்கமில்லையென்னுதல், பக்ஷபாதமில்லை யென்னுதல் துக்கமாவது - 'நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ? கொள்ளானோ?' என்று ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே துக்கமுண்டாமன்று, ஆஸ்ரயணீயனுக்குத் துக்கமாமிறே, அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக்கொடுத்தால் அவன்பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாகில, பக்ஷபாதன் என்று ஆஸ்ரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே; இவையில்லாதபடி இருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி தரதமவிபாகம் பாராதே யிருக்கைக்கு அடி என்? என்னில், - [ஈசனை] - வகுத்த ஸ்வாமி

முதற்பாட்டு - பரிவதில் இத்யாதி 'ஈசனை' என்றத்தால் பலிதம் - பரிபூர்ணனாகையாலே என்றது 'புரிவதுவும் புகைபூவே' என்றதால் பலிதம் - ஸ்வாராதன் என்றது

ஹேயப்ரத்யநீகனுக்கு துக்கப்ரஸக்தி முண்டோ? அதிலில்லையென்பானென்? என்ன, துக்கமாவது இத்யாதி ஆஸ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே - 'இவன் நெஞ்சில் இப்படி 'துராராதன்' என்று தோற்றும்படி யிருக்கையிறே' என்று ஆஸ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமென்றபடி இவை - துக்கபக்ஷபாதங்கள் 'பக்ஷபாதமில்லை' என்றத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு, 'ஈசன்' என்றதுக்கு ஸங்கதி – தரதமவிபாகம் இத்யாதி 'பரிவதிலீசனை' என்றதை 'பிரிவகை' இத்யாதிக்கு ஸேஷமாக்கி, ப்ராப்யத்வபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, மேல், 'பாடி' என்றதுக்குக் காமமாக, 'பரிவதிலீசனை' என்றத்தை ப்ராப்யபரத்வேந வ்யாக்யானஞ் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'பரிவதில' என்று - அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாத்ரஞ் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஸிஷ்டனன்றோ ப்ராப்யம்? ஆகையாலே, கல்யாணகுணத்வம் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி இப்பக்ஷத்திலே, ஈசனை-ஸேஷியை யென்று

யாகையாலே ஹேயப்ரத்யநீகதை புகக்விட்டதே கல்யாணகுணங்களும் புகுமிறே, ஆக, ஹேய ப்ரத்யநீகதையும் கல்யாணகுணயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று [ஈசனை] - புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாள் பசைதேடி விருந்திட்டால், 'இவன் உண்டு என்னகுறை சொல்லப்புகுகிறானோ?' என்று நெஞ்சாறலோடே தலைகட்டவேண்டி வரும், புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால், உண்டாகில் உள்ள குறை தப்பனதாய் நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதிருக்குமிறே, அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் பற்ற "ஈசன்" என்கிறது [பாடி] - ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால் வாங்மியதியோடே நிற்கை யன்றிக்கே, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி [விரிவதுமேவலுறுவீர்] - "*ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே*"(ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று பாடி, விஸ்தருதராகையாகிற பேறு பெறவேண்டியிருப்பீர்! பேறு கனத்திருந்தது, நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்? என்னில், [பிரிவகையின்றி] - பிரிகையாகிற வகையன்றி, "இமையோர்பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன்பெருமை மாசூணாதோ?" என்று அகலவகையிட்டுக் கொண்டு, அகலாதே [நன்னீர்] - ஏலாதிஸம்ஸ்காரமு மின்றிக்கேயிருக்கை கேவலஜலமும் அமையும் [தூய்] - '*யதாததாவாபி*'' (யதாததாவாபி) [புரிவதுவும்] - இவன் அவனுக்கு அருட்கொடையாகக் கொள்கைக்குமதுவும் [புகைபூவே] - அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவுமமையும் 'சேதுகையிட்டுப் புகைக்க அமையும், கண்டகாலியிடவும் அமையும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி இதை பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே "*நகண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்*" (நகண்டகாரிகாபுஷ்பமதேவாயவிநிவேதயேத்) என்னாநின்றதே!' என்று நஞ்சீயர் கேட்க, "அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல; பறிக்கிற ஆச்ரிதனுக்கையிலே முள்பாயுமென்றதுக்காகத் தவிர்த்தது காணும்!" என்று அருளிச்செய்தார் "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார்முளரியு மாம்பலும்" என்று விஜாதீயங்களைச் சேர எடுத்து கண்டீரே, த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை யென்கைக்காக; "புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்"—'அப்ராக்ருதத்ரவ்யம் வேணும்' என்று இருந்தானாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிரானோ? வாராஹகல்பம் பாரா நிற்கச்செய்தே 'ஸ்ரீவராஹநாயனாருக்கு முத்தக்காசை அமுதுசெய்விப்பது' என்று

கண்டுகொள்வது 'பரிவது' என்று - ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ப்ராப்தப்ராப்தியிலே, ஈதிலே- ஸ்வாமியை என்றபடி, 'பரிவதில்' என்று - ஆச்ரயிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக துக்கபக்ஷபாதரூப ஹேய ப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது ஆக, 'பரிவதில்ஈசனை' என்கிற பதம்-ப்ராப்யவேஷபரமாயும், ப்ராபகவேஷபரமாயுமிருக்கிறது, ப்ராபகபரமானபோது, 'ஈசனை' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - புறம்பே ஒருவன் இத்யாதி நெஞ்சாறல் - மனஸ்தாபம் ஸம்பந்தத்தை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தை ப்ராபகபரமானபோது, பரிவதில் ஈசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர், பரிவதில்ஈசனைப்பிரிவகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர் தூய்ப்புகைபூவே இத்யுவயः "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" —காரோவீகாரோ-வேண்டின அனைகளையும் வேண்டின பரிகரங்களையு முடையனாய்க்கொண்டு, 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' - வக்ஷ்யமாணமான இந்த ஸாமகானம்பண்ணிக்கொண்டிரா நிற்கு மென்றபடி விரிவது - விஸத்ருதராகை, ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபவிகாஸத்தை மேவல் - பெறுகையிலே உறுவீர் - உற்றிருக்குமவர்களேயென்று ஸம்போதனம் மேலுக்கெல்லாம், ஸங்கதி - பேறுகனத்து இத்யாதி மேவலிலேயுற்றிருப்பார்க்குப் பிரிய பரஸ்கை முண்டோ? என்ன, இமையோர் இத்யாதி நன்னீர் - சுத்தஜலம் அருட்கொடை - தயாதானம் நிர்வாகத்துக்குச் சாமர்த்தியமும் வாதமுகேன அருளிச்செய்கிறார் - சேதுகை இத்யாதி. சேதுகு - கள்முமம், பதரும் கண்டகாலி - கண்டங்கத்திரிப்பூ. ப்ராஸங்கிகம்-இத்தை இத்யாதி இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, கள்ளார் இத்யாதி திருமொழி- கூவிளை - பிலவம் முள்ளார்முளரி - தாமரை ஆம்பல் - குமுதம். விஜாதீயங்களை - அஸ்ராவ்யமான திருத்துழாய்க்கு விஜாதீயங்களை 'புள்ளாயோரேனமுமாய' என்கிற இது திருவாய்மொழியிலே வென் ஆறு - அப்ராக்ருத இத்யாதி 'ஹூய' என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கு ஜீவனம் - வாராஹகல்பம் இத்யாதி முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை இப்படியிந்ஸந்தியாதார ஸ்ய

கிடந்தாய, 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் போர விதத்தராயருளின்றார் "உள்ளார்தா ருள்ளத்தை யுள்ளமாகக் கொள்ளோமே" - இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருதயத்தை ஹ்ருதய மாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதின்மரும் என்று தம்மையொழிந்த ஆழ்வார்களையும். (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

மதுவார் தண்ணந்துழாயான், முதுவேத முதல்வனுக்கு
எதுவேதென்பணியென்னாது, அதுவேயாட்செய்யுமீடே

ஆ —(மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எளிதானதோ? நிரதிசயபோக்ய மான அபௌருஷேய வேத ப்ரதிபாத்யனுமாய், நிரவத்யமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதியையு முடையவ னானவனுக்கு நாங்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹரோ? என்னில்,—அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹ தையாவது - தந்தாமுடைய அநர்ஹதையைப் பாராதொழிகை

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், ஆச்ரயணத்துக்கு அதிகாரிநியம மில்லை யென்கிறார்

[மதுவாரென்று தொடங்கி] - ஐச்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயை யுடையனாய் அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்யனா யுள்ள வனுக்கு [எதுவேதென்று தொடங்கி] - இப்படி விலக்ஷணனானவனுக்கு நான் அடிமை செய் கைக்கு அயோக்யனென்று பாராதே, அநந்தரக வ்ருத்தியோடு பஹிரங்கவ்ருத்தியோடு வாசி யின்றிக்கே எல்லாவ்ருத்தியுஞ் செய்யக்கடவனாகை, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ப —அநந்தரம், அதிகாரிஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம - (ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு) ஸூசகமாய், மது வார் - மதுஸ்யந்தியாய், தண் துழாயான் - குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடையனாய், முது வேதம் - பழையதான வேதங்களுக்கு, முதல்வனுக்கு - ப்ரதானதயா ப்ரதிபாத்யனானவனுக்கு, எது - (அநுரூபமாகச்செய்யும்படி) எது? என்பணி எது - நான்செய்யும்பணி எது? என்னாததுவே என்றே "ஸ்வாம் ஸஸ்வம் ...[illegible]" என்று ஸர்வத்திலும் ஆதரமுடையனும்அதுவே, ஆட்செய்யும் ஈடு- அடிமைசெய்கைக்குத் தகுதி "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்கிற பாட்டிலே,"மதுவார்" என்றெடுத்த அந்தாதி-உடலெழு த்தான அக்ஷரத்தை முதலாக எடுத்தென்று கொள்வது, "ஏபாவம்" என்கிற பாட்டில், உயி ரெழுத்தை முதலானவோபாதி

இ —இரண்டாம்பாட்டில், தாவ்யநியதி யில்லாமையே யன்று, அதிகாரி நியதியு மில்லை யென்கிறார்

[மதுவார் தண்ணந்துழாயான] - 'பூவே' என்றது கீழ், "மதுவார்" என்று தொடங் கிற்று இதில், அந்தாதிக்குச் சேரும்படி யென்? என்னில்;—'பூவாகில மதுவோடே கூடியிருக்கை யாலே சேரும்' என்று சொல்லுவர் தமிழர் ஐச்வர்ய ஸூசகமாய்த் திருக்குழலின் ஸம்பந்த த்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயையுடையவன் ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷணம் இதன்றோ ஐச

[illegible] அவனுக்காகாதகிலலை' என்று அநுஸந்தியாதார் நாங்கள்பதின்மரும் என்றது- பஹுவசனத்தம ஆழ்வார்களையும் என்ற அநந்தரம், 'கூட்டிச்சொல்லுகிறார்' என்றுகூட்டுவது க்ரமேணஅவயூ [illegible] , (௧

வாயும் போக்யதையும் இருக்கிறபடி. [முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனை யழகை அநுபவிக்கைக்கு ஏத்தப் புகுகிற ஸமயத்தில், இவ்விஷயத்தைப் பேசும்போது அபௌருஷேயமாகையாலே நித்யமான வேதமே யாகவேண்டாவோ? என்கிறார். வேதமுதல்வனென்கையாவது "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதததாதி பூர்வம்" என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை. திருத்துழாயமாலையாலே அலங்கருதனென்கைக்கு மேல் இல்லை ஸார்வாதிசயமென்கைக்கு, அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதைக ஸமதிகம்ய னென்னுமது [எதுவேதெனபணி யென்னுததுவே] வேதமுதல்வனுக்குப் பணி ஏது? எம்பணி ஏது? என்னுமதுவே 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஸத்ருசர்? நாம் செய்யுமது ஏது?' என்று கைவாங்காதொழிகை அநந்தரங்க வ்ருத்தியோடு பஹிரங்க வ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே "ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யம்" என்றிருக்கை யென்னவுமாம். [ஆட்செய்யுமீடு] - ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ஈடு —இரண்டாம் பாட்டு. ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு 'த்ரவ்யத்தில் குறைபார்த்து அகல வேண்டா' என்றார் முதற்பாட்டில், 'நான் அதிகாரியல்லேன்' என்று அகலவேண்டா' என்கிறார் இதில்.

[மதுவார்தண்ணந்துழாயான்] - "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்றது கீழ், இதில் "மது வார்தண்ணந்துழாயான்" என்று தொடங்கிற்று, இது சேரும்படியென்? என்ன,— 'பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லது இராமையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவார்கள் தமிழர், "வதுவார்தண்ணந் துழாயான்" என்று பாடமானபோது போரச்சேரும், வதுவையென்று மணம் ஆதல் பூணம் வதுவை 'வது' என்று கடைக்குறைத்தலாய், நறுநாற்றத்தையுடைய துழாயென்றுமாம் இது தமிழர் போரச்சேருமென்பர். [மதுவாரித்யாதி]-ஒருவாடல்மாலையைக் கொணர்ந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்று, மது நிரம்பிச் சிந்தியாற்றுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். *[முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனையழகு பேசும்

இரண்டாம்பாட்டு-மதுவார் இத்யாதி வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக "எதுவேதென் பணியென்னாது" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி

பூவாகில் இத்யாதிக்குக் கருத்து - பொருளிசையாதியென்று "வதுவார்" என்று பாடமானால், இயலிசையாதிக்குப் போரச்சேருமென்றபடி. உரைகாரர்-"புரிவதுவும்" என்ற உடலெழுத்தான மகாரம் முதலாகத் தொடங்குகையாலே இயலிசையாதிக்குச் சேரும் என்றார். உயிரெழுத்தென்றும் உடலெழுத்தென்றும் இரண்டுண்டு. உயிரெழுத்து - அகாராதி, உடலெழுத்து-ககாராதி வ்யஞ்சநரூபமான அக்ஷரங்கள் ஆகில், வதுவையார் என்னவேண்டாவோ? என்ன, வதுவை இத்யாதி. நறுநாற்றம் மிக்கபரிமளம் பொருளிசையாதி பக்ஷத்துக்கு ஆத்மருசிசெய்வதாகப் பதோபாதானம் பண்ணுகிறார் மது இத்யாதி "வார்"என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம்-ஒருவாடல்மாலை இத்யாதி. வார்தல் - ஒழுகுதல் 'தண், அம்' என்ற பதத்வயத்துக்கு ஆத்மசெவ்விபெற்று என்று சிந்தியாற்றுப்படுகையாவது ஆறு நீரோட்டம் அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜலமுண்டாயிருக்கை. சினை - சாபல்யம். "வரிஷ்டா:", "ஸர்வபூதாநி ஸ்வாத்மா", "மாங்கள்

---

* பா —(வேதமுதல்வனுக்கு) உதாஹரிஷ்யமாண ச்ருதிஸித்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதததாதி" [ஸ்வே-௬-௧௮] "ப்ரஹ்ம யஸ்ய யோநி: காரணம், ப்ரணவம், ஸ்வர ஸ்யோநி: தஸ்ய ஹாவ: ப்ரஹ்மயோநிஸ்ய தஸ்ய ஸ்வ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநகாரணஸ்வரூபஸ்ய ததேவ வேதஸ்ய ப்ரணவ:, ஸத்யஜ்ஞானாதி வ்யாக்ருதாதி ப்ரணவாவிஷயதயா ப்ரணவஸ்ய வேதஸ்ய ப்ரணவ ஸ்வரூபம் "யதோ வா இமாநி பூதாநி" [தை-பூ-௧] இத்யாதிவாக்யம் வேதாந்தவேத்ய:" இதி ஸ்ரீ ஸங்கராபாஷ்ய ஸாக்ஷ்யம்

போது இன்னமும் பாசிபூத்த வேதம் பேசவேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேத ப்ரதிபாத்யனுயுள்ளவனுக்கு வேதமுதல்வனாகையாவது - "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" (ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை மதுவார்தண்ணந்துழாயானென்கையாலே - ஸர்வாதிகனென்றதாயிற்று முதுவேதமுதல்வனென்கையாலே-பரிபூர்ணனென்றதாயிற்று இரண்டும் ஸ்வாராதனென்கைக்கு உறுப்பாகிறது [எதுவேது இத்யாதி] - 'முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுபணி? என்பணி எது?' என்றதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஈடாக அடிமைசெய்யவல்லார்? நான்செய்யுமது எது?' என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே அன்றிக்கே, 'முதுவேதமுதல்வனுக்குஎதுபணி? ஏது என்பணி' என்றதுவே 'இது அவனுக்கீடன்று' என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸகலகைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவதென்னுதல் (உ

மூன்றும் பாட்டு.

ஈடுமெடுப்புமிலீசன், மாடுவிடாதென்மனனே
பாடுமென்னாவென்பாட, லாடுமெனங்கமணங்கே,

ஆ—எத்தாலேயென்னில், அடிமைசெய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரை ஜாதிகுணவருத்தாதிகளால் தண்ணியரென்று போகடும் ஸ்வபாவனல்லாமையாலே யென்கிறா

ரின்று மதுதாரைகளையாயும்" "தழைக்குந்துழாய்" என்றிருக்கையாலே, பகவத்ஸ்பர்ஶத்தாலும் சேர்க்கையாலும் துழாய்க்கும் விஶ்லேஷத்தில் உருவுதலும், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் சிவியாறுபடுதலும் கூடுமென்று கருத்து முது வேதம் - பழையவேதம் "மதுவார்தண்ணந்துழாயான முதுவேதமுதல்வன்" என்று கூட்டி ஹாவம்-இவ்வோபன இத்யாதி பாசிபூத்த என்றது - புராதநத்வாபிப்ராயம் நித்யமென்றபோதே அபௌருஷேயத்வஸித்தம் வேதமுதல்வன் - வேதத்தை ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக வுடையவன் ஈழே, "மதுவார்" இத்யாதி பதத்யத்துக்கு கூடிபாவமருளிச்செய்து, பதத்வயத்துக்கும்பரத்யேகம் அர்த்தாந்தர-மதுவார்தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி பூர்வம், ஸௌந்தர்யபரதயா பாவம், இங்கே, ஸர்வாதிகத்வாதிபரதயா பரவாநதரமென்று கண்டுகொள்வது ஸர்வாதிகன் - அவாப்தஸமஸ்தகாமன் "ஸமஸ்த ஸ்ருஷ்ட்யா ஹேவஷி ஸர்வகாமஸ்ய வெஜயஞ் ஸவெடுஶப்தம் கஷ்டமீத்ராம்" இத்யாதிப்படியே திருத்துழாயமாலை ஸர்வாதிகத்வலக்ஷணமிறே "வேதமுதல்வன்" என்றால் பூர்த்தியைச் சொல்லுமபடி யெங்ஙனே? என்னில், "புருஷஸ்ய புத்தியை ஸாதாய", "ஸவபுஜிடிஷேஷா ஹொதாஸவாஸ்யநாடிரஃ" இத்யாதிகளாலே, ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வங்களைச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி "எதுவேது" இத்யாதிக்கு முந்தினஅர்த்தம் - உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்டரூப அதிகாரிவிஶேஷத்தைப்பற்ற த்விதீயார்த்தம் - அந்தரங்க பஹிரங்க வருத்திவிஶேஷத்தைப்பற்ற; அந்தரங்கத்தோடு பஹிரங்கத்தோடு வாசியற ஸகலகைங்கர்யத்திலு மென்றபடி ப்ரதமயோஜனை - அதிகாரியுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் த்விதீயயோஜனை - கைங்கர்யத்திலுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் ஈடு - அதிகாரம் ஸாஸ்த்ர "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" ஶாஸ்த்ரம் யஸ்ய, யோநிஃ காரணம் ப்ரமாணம் தஸ்ய பாவஸ்யோநி - தஸ்ய பாவஃ ஶாஸ்த்ரயோநித்வம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மஜ்ஞானகாரணத்வாத் ஶாஸ்த்ரஸ்ய தத்ப்ரதிபாத்யம் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானப்ரமாணஸ்யேதி யஃ மதுவார்தொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணியேது, என்பணியேது என்றதுவே ஆட்செய்யுமீடே இத்யந்வயஃ

(ஈடுமெடுப்பும்) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேக்ஷையுடையராயிருப்பார் பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லாரையும் ஒக்க அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானை, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தைவாவிஷ்டரைப்போலே நின்று ஆடப்பெற்றேனென்கிறார்

௯ —மூன்றாம்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய வாங்மநஃகாயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமென்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதரை ஜாத்யாதிகளுடைய அபகர்ஷமும் உத்கர்ஷமும் நிபந்தனமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக் கடவனன்றிக்கே நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பாடு நின்றும் போகிறதில்லை என் மநஸ்ஸு [பாடும் என்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாக்கும் அவனுடைய இதர குணப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தத்தைப் பாடாநின்றது, அங்கமும் தேவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது

ப —அநந்தரம், அதிகாரியினுடைய தோஷகுணம் பாராத ஆச்ரயணீய ஈச்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் அவகாஹித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்

ஈடும் - (தோஷநிபந்தனமாக)விட்டுவைக்கையும், எடுப்பும்-(குணநிபந்தனமாக) எடுத்துக் கொள்ளுகையும், இல் இல்லாமையாலே, ஈசன் - (ஸர்வஸாதாரணஸம்பந்தத்தையுடையனான) ஈச்வரனுடைய, மாடு - பரிஸரத்தை, என்மனம் - என்னெஞ்சு, விடாது - விடுகிறதில்லை, என்நா - என்னுடைய நாவானது, அவன்பாடல்-அவன்விஷயமானபாடலான திருவாய்மொழியை, பாடும் - பாடாநின்றது, என் அங்கம் - என்சரீரம், அணங்கு - தைவாவிஷ்டம்போலே, ஆடும்- ஆடாநின்றது தனித்தனி "என், என்" என்று கரணத்ரயத்திலும் தம்முடைய உகப்புத் தோற்றுகிறது ஏகாரம் - "விடாது, பாடும், ஆடும்" என்னும் வினைகளுடனே கூடிக்கிடக்கிறது

இ —மூன்றாம்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறந்து, அவன்பக்கல் தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமெடுப்புமில்ஈசன்] 'ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டன்' என்று ஸ்வீகரித்தல், 'அபக்ருஷ்டன்' என்று உபேக்ஷித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன் ஜாத்யாதிகள் பார்க்க விரகில்லையே, ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? [மாடுவிடாதென்மனனே]-அவன் பரிஸரத்தை விடுகிறதில்லை, என்மநஸ்ஸானது. ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றக் கிடிற்றுகிலீரே, பலத்தளவிலே மீளுவது நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை உம்முடைய அநுரூபமான உக்தியே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்நா அவன்பாடல்]-என்னுடைய வாக்கானது அவனுடையகுணப்ரதிபாதகமானகாதாவிசேஷங்களைப் பாடாநின்றது உம்முடைய ஹஸ்தமுத்ரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்த- [illegible] பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமென்னங்கமணங்கே]-என்னுடைய சரீரமும் தைவாவிஷ்ட[illegible] போலே ஆடாநின்றது தம்முடைய கரணங்கள் தனித்தனியே மேல்விழக் கண்ட ப்ரீதியாலே 'என்மனன், என்நா, என் அங்கம்' என்று உகக்கிறார்.

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு. அவனுடைய இஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து தாம் அதிகரித்த காரியத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஈடுமெடுப்பிலீசன்] - சிலரை உபேக்ஷித்தல் சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன், ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே சிலரை விட்டுப்போகாதிறே "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (தேவாநாம்தாநவாநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்று ஸ்வீகரிக்குமவனே உள்ள ஸம்பந்தம் விடுமவன்பக்கலில்லாமையன்றிறே [ஈசனமாவிடாதென் மனனே] - ஒரு ஸாதநபுத்யா கிட்டுகிறதில்லிறே பலம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது, நான் அதிகரித்த காரியத்துக்கு எனக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை *நாவியலால் இசைமாலைகளேத்தியன்றோ, மநஸ்ஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருதயமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்னாவவன்பாடல்] - என்னுடைய வாகிந்த்ரியமும் மநஸ் அதிகரிந்த காரியத்திலே அதிகரித்தது ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்தரை அமையாதோ எங்களுக்கு ஆநந்தப்ரசயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமென்னங்கமணங்கே]-அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று.

—————

நான்காம் பாட்டு.

அணங்கென ஆடுமென்னங்கம், வணங்கி வழிபடுமீசன்
பிணங்கியமரர்பிதற்றும், குணங்கெழுகொள்கையினானே.

ஆ —(அணங்கென) அநவயாநுபூயமானமான குணங்களிறைக்காட்டில ஸமைப்பூநுபூயமானமான குணங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விவாதமாக உத்கர்ஷத்தை ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு அயர்வறுமமரர்கள் அக்ரமமாகக் கொண்டு அநுபவிக்கிற கல்யாணகுணங்கள் சேருகைக்கு கொள்கலமாய், ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானை நான் அநுபவித்து, ப்ரீத்யதிசயத்தாலே தைவ

மூன்றாம்பாட்டு - ஈடும் இத்யாதி கீழ் மேலும் பரோபதேசமாயிருக்க, நடுவிட்டு இரண்டுபாட்டு ஸ்வாநுபவமாக அருளிச்செய்வானென்? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி இஸ்வபாவத்தை - ஸ்வாராத்ய ஸ்வபாவத்தை யென்றபடி. அதிகரித்தகார்யம் - பரோபதேசம்.

ஈடு - போகட்டுவைக்கையாய், உபேக்ஷிக்கை யென்றபடி. எடுக்கை - ஸ்வீகரிக்கை. எல்லாரையும் ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, ஸம்பந்தம் இத்யாதி 'ஈசன' என்று ஸம்பந்த மென்றபடி. 'ஜிதந்தே' பாரமெடிவா நாமூ க்த்யாதி, 'ஸவ்ரூதாவாரண அநும் வஜாதிப்ராணதுவ' உக்த தீராயப்ரு ஈசமாடு - ஈசனிடத்தை விடாமைக்கு அடி ஏது? என்ன, ஒரு ஸாதநபுத்யா இத்யாதி மனனே' என்றது ஏரம - ஈறுதலை, அவ்யய மென்றபடி. 'ஈசனைவிடாது' என்கிறவருடைய பாவம் - நான் அதிகரித்த இத்யாதி. அதிகரித்தகார்யம் ஸ்வாராத்தோபதேசம் மேலுக்கு அவதாரிகை - நாவியலால் இத்யாதி வாயினுடைய உக்தியாலே காருப்யமான ஸந்தாபங்களை விட்டேத்துகையாகிற கனைத்தலைபெறுமே னென்றபடி முதஸ்அதிகரித்தகார்யத்திலே இத்யாதி - மநஸ்ஸைப்போலே பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாயிற்றென்றபடி

அணங்கு - தெய்வப்பெண் தைவாவிஷ்டமும் என்மனன ஈடுமெடுப்புமிலீசன மாயவிடாது, என்கா அவ பாட்டுப்பாடும், என்னங்கம் அணங்கென ஆடும் இத்யாவயர் (ர

* திருவாய்மொழி-ச, இ, ௪

விஷ்டரைப்போலே அகாமமாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யுமிதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றேனென்கிறார்

ஓ — நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு பகவத்பாவண்யம் நித்யமாயிற்று என்கிறார், பஹுகுணனான ஈஶ்வரனை என் அங்கம் வணங்கி வழிபடுமென்கிறார் என்றுமாம்

[அணங்கென்று தொடங்கி] - நைவாவிஷ்டமானாற்போலே பகவத்குணஜிதமாய்க்கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கம் என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாயிற்று [ஈசனென்று தொடங்கி] ஒருவர்க்கொருவர் 'நான் முற்படவேணும்' என்று பிணங்கி அமரருமாமவர்கள் ஸங்கிபத்தியைப்போலே பிறரும் குணங்கள் சேருகைக்குப் பாத்ரமாயுள்ள ஸர்வேஶ்வரனை

ப —அநந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபாவ்யமான குணவைபவத்தை யுடையவனென்கிறார்

அணங்கென - அணங்கேறினாற்போலே, ஆடும் - (ப்ரேமத்தாலே) ஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகிற, என் - என்னுடைய, அங்கம் - ஶரீரம், வணங்கி வழிபடும் - ப்ரணாமாதிமுகத்தாலே ஆராதிக்கும்படியான, ஈசன் - ஸ்வாமியானவன், அமரர் - நித்யாநுபவபரரான ஸூரிகள், பிணங்கிப் பிறரும் - (ஸ்வாநுபூதகுணதாரதம்யமுகத்தாலே) ஸாஸவிவாதகோலாஹலோக்தி பண்ணும்படியான, குணம்கெழு - குணங்கள்செறிவு, கொள்கையினன் - கோட்பாட்டையுடையவனிறே! கொள்கையென்று - ஆஶ்ரயவிஷயமாகவுமாம் இப்படி ஸர்வாதிகனிறே பக்ஷத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டான் என்று கருத்து

இ —நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ப்ராவண்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, நித்யமாய்ச்செல்லாநின்றதென்கிறார்

[அணங்கென வாடுமெனங்கம்] - கீழ், 'அணங்கு' என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரிவித்தாரிறே நைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என் ஶரீரம் அவன்பக்கலிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது வழிபடுகையாவது - அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லுகை [ஈசன் இத்யாதி]- [பிணங்கி அமரர்] - அமரரென்கிறது - நித்யஸூரிகளை ஏகரஸரானவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்னில், தாந்தாம் அநுபவித்த குணங்களிலேற்றத்தை 'நான் முந்துறச் சொல்ல, நான் முந்துறச் சொல்ல' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பிணங்காநிற்பர்கள் [பிறரும்] - ஜ்வரஸங்கிபத்தியைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை [குணங்கெழுகொள்கையினனை] - ரத்நாகரம்போலே ஏவம்விதமான குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளானென்னுதல், இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக உடையானென்னுதல் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்கெழுகொள்கையினனான ஈசனைக் கண்டு, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கி வழிபடும் அன்றிக்கே, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கிவழிபடுமீசன், பிணங்கியமரர்பிதற்றும் குணங்கெழுகொள்கையினனிடேரென்கிறார் நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத்ரையாய்ச் செல்லாநின்றதென்கிறார்

எடு —நாலாம்பாட்டு தம்முடைய மனோவாக்காயங்களுக்கு அவனபக்க லுண்டான ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விடுகை யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப் போலே யாத்ரையான படி சொல்லுகிறார்

நாலாம்பாட்டு - அணங்கென இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் இப்பாட்டுக்குவாசி-இதுதானே யாத்ரையாகை

அணங்கென வாடுமெனங்கம வணங்கிவழிபடு ஈசன, பிணங்கியமரர்பிதற்றும குணங் கெழுகொள்கையினனகிடா எனனுதல், பிணங்கியமரர்பிதற்றும குணங்கெழுகொள்கையினுனை ஈசனை யநுபவித்து, அணங்கென வாடு மெனங்கம வணங்கிவழிபடு மெனனுதல தைவாவிஷ்டமெனனலாமபடி ஆகிற என் அங்கம, வணங்கியதுதானே யாத்ரையாயச் செல்லும்படி யிருக்கிற ஈசன *([பிணங்கியமரர்பிதற்றும] - தாந்தாம அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லப்புக்கு, எதிரிசொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம சொலலித் தலைக்கட்டுகை) தாந்தாமகப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லி, 'நான முந்துறச்சொல்ல, நான முந்துறச்சொல்ல' என்று பிணங்கி நித்யஸூரிகள ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற குணங்கள வந்து சேருகைக்கு ஆஸ்ரயமானவன ரத்நாகரம்போலே குணங்கள சேருகைக்கு ஆஸ்ரயமாயுள்ளான் னெனறு தல்; இக்குணங்கள வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக வுடையவ னெனனுதல ஸாவஜ்ஞரானவர்கள படுகிற பாடு எனனுடைய கரணங்களுக்கும உண்டாகாநின்றதுகிடீர் ரென்கிறார்

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோள்கைகோளாமையிலாதான, எளகலிராகமிலாதான்
விளகைவிள்ளாமைவிரும்பி, உள்கலந்தார்க்கோரமுதே.

ஆ—(கொளகை) இப்படி விரஹேதுகமாகத் தாம பெற்ற ஸமருத்தியைத் தம்முடைய பரிதயஸிமயத்தாலே நடுவே பேசி, பின்னையும பகவத்பரிசாயோந்முகராய்த் தாங்களுடைய அகாஹதையாலே கூசியிருந்தவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கூச்சம போமபடி பின்னையும எமபெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறார்

ஸ்வசரணயுகளபரிசாயாபேக்ஷையுடையார் யிருப்பாருடைய உககாஷாபகாஷமடியாசா அடிமை செயவித்துக்கொளளும ஸ்வபாவ னென்னுமிடம, "அடுமெப்பும்" என்னும பாட்டாலே பிறந்தது, இனி அவர்களை அடிமைசெயவித்துக்கொளளு மிடத்தில, அவர்களை எல்லாவையு மொக்க அந்தரங்க பஹிரங்க ஸாவஸேஷ வருத்திகளையும செயவித்துக்கொளளும ஸ்வபாவனுமாய, அவர்களபக்கல ஸ்நேஹாபேக்ஷா வைஷம்யம் பண்ணுதே ஸமாகமா யிருக்கும இப்படி ஸீலவானு யிருக்கிறவன ஆஸ்ரிதர் செல்லார்க்கும ஒக்கத் தன்னையே பாராயமாகக் கொடாதே, சிலர்க்கே தன்னைக் கொடுப்பா னென? என்னில,—அதுக்குக் காரணம - வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றித் தன்னை விடுகையும, தன்னையே பாரயமாகப் பற்றித் தன்னை விடாமையும இவற்றைப் பார்த்து, தன்னையே பார்ப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் தன

முதலின அர்த்தத்தில, வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன எப்படிப்பட்டவனெனனில,—பிணங்கியமரர் இத்யாதி யென்று ஸங்கதி இந்த அவயத்துக்கு ஸபதார்த்தம - தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி இதுதானே யாத்ரையாம் எனறது - 'வழிபடும' என்கிற வாத்தமானார்த்தம ஏகாஸரானவர்களுக்குப் பிணக்குமுண்டோ? என்ன,—தாந்தாம இத்யாதி அடைவுகெட எனறது - ஒருகுணத்தைச்சொல்ல இழிந்து வேறொரு குணத்தைச் சொல்லுவாக னென்றபடி ஆஸ்ரயமானவன் - கொள்கலமானவன கெழுமுகை - சேருகை கொள்கை - ஆஸ்ரயமும, ஸ்வபாவமும, காஹிக்கையும கெழுமுகையெனறது - "கெழு" என்றதினுடைய பாகருதி த்விதீயார்த்தத்தில, கொள்கையினனை - ஸ்வபாவமாக வுடையவ னென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில "அமரர்பிதற்றும்"என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி "எனதங்கம்" எனற ஸரீரத்தைச்சொனனது-மநோவாக்குகளுக்கும உபலக்ஷணம (4

* குண்டலிதம க்வசித்க மெனபா

னையே போகயமாகக கொடுககும அலலாதாாககுத தனனையொழிய பரயோஜநாநதரஙகளைக கொடுககும

'ஔ —அஞசாமபாட்டில, அநயபரயோஜநாககு எமபெருமான நிரதிஶய போகயனு மெனகிறா

[கொளகை கொளாமை யிலாதான] - ஆஶரிதரோடு தான பரிமாறுமிடததில அவா களபககல தாரதமய மிலலாதான [எளகலிராகமிலாதான] - எலலாரையுமொகக ஸநேஹித திருபபன [விளகையென று தொடஙகி] பரயோஜநாநதரஙகளைககொணடு அகலுமோ? அநய பரயோஜநனாய அகலா தொழியுமோ?' என று மிகவும அநுஸநதிதது

ப —அநநதரம, அநயரான அதிகாரிகளுககு போகய னெனகிறா

கொளகை - (குணமபாாததுக கனககக) கொளளுகையும, கொளாமை - (குணஹாநி யாலே) கைவிடுகையும, இலாதான - இலலாதவனாய, எளகல - (கைவிடுகைககு அடியான நெஞ சில) நெகிழசசியும, இராகம - (கைக்கொளளுகைககு அடியான) ராகமும, இலாதான - இல லாத ஸாதாரணனானவன, விளகை (பரயோஜநாநதரஙகளைககொணடு) விடடுபபோகையையும, விளளாமை - (அநயபரயோஜநராய) விடாதொழிகையையும, விருமபி விருமபிப பாாதது, உள கலநதாாககு - (தனனோடு அநயராய, உடபுகுநதாாககு, ஓா அமுது அதவிதீயமான நிதய போகயமாம

இ —அஞசாம பாட்டில, திரியவும தாம அதிகரிதத காாயததே போநது, அவன அநயபரயோஜநாககு நிரதிஶயபோகயனு மெனகிறா

[கொளகைகொளாமை யிலாதான] - ஆஶரிதரோடு பரிமாறுமிடததில அவாகளபக கல தாரதமயமபாராதவன அதாவது - 'இவன உதகருஷடன அநதரஙக வருததியைக கொள ளுவோம, இவன அபகருஷடன புறதொழிலைக கொளளுவோம' என்னுமவை யிலலாத வன [எளக விராக மிலாதான] - அடிமைகொளளு மிடததில வாசியிலலையே யாகிலும அவவா சியை நினைததிருககுமோ? எனனில,—ராக தவேஷ விபாக மினறிககே எலலாாககு மொகக வதஸலனா யிருககும ஆனால, இவன தனனைககிட்டினாபககல பாாககுமது ஏது எனனில, - [விளகை விளளாமை விருமபி] - விளகை - பரயோஜநாநதரஙகளைக கொணடு விடுகை விள ளாமை - அநய பரயோஜநனாகை விருமபி - ஆதரிததுப பாாதது [உளகலநதாாககுஓாமுதே] - அநய பரயோஜநாககு நிரதிஶய போகயனா யிருககும

ரு —அஞசாம்பாட்டு· திரியட்டுமே தாமஅதிகரிதத காாயததிலே போநது, ஸாவேஶ வரன், தனபககலிலே சிலா வந்து கிட்டினால் 'இவாகள பரயோஜநாநதரத்தைக் கொணடு அக லுவர்களோ? நம்மையே பரயோஜநமாகப பறறுவாகளோ?' என்று ஆராயந்து, தனனையே பர யோஜநமாகப பறறினவாகளுககுத் தானும நிரதிஶயபோகயனாயிருககு மெனகிறா

அஞசாமபாட்டு - கொள்கை இதயாதி "விள்கைவிளளாமைவிருமபி" இதயாதியைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-திரியட்டும் இத்யாதி அவதாரிகையிலே, * அமபரீஷனைபபரீக்ஷித்த பாகாாததை யநுஸநதிபபது திரியட்டும் - புகஶ்ச ஆராயந்து எனறது - 'விருமபி' எனறதைபபறற

* "ஸ்வ ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் ஸர்வேஷாம் ... (Grantha text, largely illegible) ...

[கொள்கை கொளாமையிலாதான்] - 'இவன் ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் உயர்ந்தா னொருத்தன் இவனை அந்தரங்க வ்ருத்தி கொள்வோம், இவன் அவற்றில் தாழ்ந்தானொருவன் இவ னைப் புறத்தொழில் கொள்வோம்' என்னுமவை யில்லாதான் வ்ருத்திகொள்ளும்போது இல்லை யாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில்,—[எள்க லிராக மிலாதான்] - திருவு ள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான் 'ஈடுமெடுப்புமிலீசன்' என்ற விடம் - ஸ்வீகாரஸமயத்தில் குறைபாரா னென்றது, இங்குப் பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக்கொள்ளா னென்கை [விள்கை இத்யாதி] - இது ஒன்றுமே ப்ராப்யது விள்கை - ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை விள்ளாமை - அநந்யப்ரயோஜநனுகை விரும்பி-ஆதரித்து. [உள்கலந்தார்க்கு]- இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு [ஓரமுதே]-அத த்விதீயமான அம்ருதமா யிருக்கும், ஆராவமுதிறே (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

அமுதமமரர்கட்கீந்த, நிமிர்சுடராழிநெடுமால
அமுதிலுமாற்றவினியன், நிமிர்திரைநீள்கடலானே

ஆ.—(அமுதம்) ஆச்ரிதவத்ஸலனுய், ஆச்ரிதர்க்கு ஆத்மதாரம் பண்ணும் வல்ல பனுய், நிரவதிகதேஜோவிசிஷ்டனுன திருவாழியை யேந்தின அழகாலே அம்ருதத்திற்காட் டிலும் பரமபோக்யனுயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டிருக்கச்செய்து, சிலர் அதிக்ஷுத்ர மான ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோவதே, என்ன பாக்யஹீநரோ! என்றுகொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸக்தமான ப்ரயோஜநாந்தரர்களுடைய இழவை அநுஸந்திக்கிறு இனுகிறார்

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனுன எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றி ப்ர யோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறார்

[அமுதமென்று தொடங்கி] - 'க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்' என்று இகழாதே தேவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுப்பதுஞ்செய்து நிரவதிக தேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய், ஆச்ரிதர்கார்யத்திலே அதிவ்யாமுக்தனுனவன், அவர்கள் போக்யமாகப்பற்றுகிற அம்ருதத்திற்காட்டிலும் நிரவதிகபோக்யன் [நிமிர்திரைநீள் கடலானே] - தூரஸ்தனன்றிக்கே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அம்ருதம் பிறந்த கடலிலே ஆச்ர யிப்பார்க்கு உறுப்பாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்

கொள்கை, கொளாமை - அங்கீகரிக்கையும் அங்கீகரியாமையும் எள்கல்-உபேக்ஷிக்கை, இராகம்- ஆதரிக்கை புகருக்திலையப் பரிஹரிக்கிறார் - ஈடுமெடுப்பும்இத்யாதி பரிமாற்றத்தில் - கைங்கர்யங்கொள்ளுமி டத்தில் விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயார்த்தம் விள்கை யாவது - தன்னைவிடுகை விள்ளாமை யாவது - தன்னைவிடாமலிருக்கை விரும்பி என்று - ஆதராய, விசாரித தென்றபடி "வரீக்ஷாதுப்ஜந்ஞாயஃ கரோத்ருஷ்ட்யவெதலாம்" என்னக்கடவதிறே ஒருநீராகக் கலக்கை யாவது - அவன் சதாநுவா திக்கமப்பனுகை அதவிதீயதவோபபாதகம் - ஆராவமுதிறே என்று க்ரமேண அந்வயஃ (ரு)

ஸவெ்யஃ ஸாஸ்ரலிகாவதாரம் வ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டமெஷ ஸலப்ராஹீஷம் வ்ருஷிஷுவாது - ஜதி ஸ்ரீ விஷயஸெவதப்பெத " என்று அடையவளைந்தானருமபதம் காணத்தக்கது.

ப —அநநதரம, பரயோஜநாநதரபராககு அபேக்ஷிதபலததைக கொடுதது, அநநயாககு அதிமாயிதபோகயம தானேயா மெனகிறா

அமராகடகு - (சாவாமைககு ஆசைபபடட) தேவாகளுககு, அமுதம (அதுககு மருநதான) அமருததை, ஈநத - கொடுததவனுய, நிமிா சுடா-வளாருகிற சுடரையுடைய, ஆழி - திருவாழியையுடையனுய, நெடுமால - நிரவதிகமாஹா தமயயுகதனுமாயககொணடு, நிமிா - (தன னுடைடஸபாமபதாலே) வளாநதுவருகிற, திரை - திரைகளையுடைததாய, நீள (தனனுடைய பெருமைகளோன) பரபபையுடைய, கடலான - திருபபாறகடலிலே கணவளாநதருளுகிறவன, அமுதிலும - (அக்கடலிறபடட) அமருததிலும, ஆற்ற இனியன - மிகவும இனியன கடலிலே தோறறியிருககசசெயதே,கடைநத அமருததுககும கிடநதஅமருததுககும வாசி யிருககிறபடி.

இ —ஆறுமபாடடில, நிரதிஸயபோகயனுன அவனை உபாயமாகபபறறி பரயோஜநாநதரஙகளைக கொணடு அகலுகிறவாகளை நிநதிககிறா

[அமுதமமராகடகீநத] - 'சாவாமைககுப பரிஹாரமபணணித தர அமையும' எனறுஇருககிறவாகளுககு, 'க்ஷுதரததை அபேக்ஷிததாாகள' எனறு இகழாதே கடலைககடைநது அமருததைக கொடுதத பரமோதாரன [நிமிாசுடராழிநெடுமால] "நாலதோளமுது" எனறும, "அமுதெனறும தேனெனறும" எனறும தமமுடைய அமருதம இருககிறபடி மிகக தேஜஸஸை யுடைததான திருவாழியையுடைய ஸாவேஸவரன இவாகளஅபேக்ஷிததைத தலைக கட்டிககொடுதத பரிதியால வநத புகா திருவாழியிலே தோறறியிருககை 'பரயோஜநாநதரமே யாகிலும நமமைககொண்டு பெறபபெறறோமே' எனறு இவாகளபககல வயாமோஹததை யுடையவ னெனனவுமாம [அமுதிலுமாறறவினியன] இவாகள 'போகயம' எனறிருககிற அமருததிறகாடடில நிரதிஸயபோகயனுனவன வாசியறிவாகளாகில அவனையேயிறே பறற அடுபப தெனகை பிள்ளைதிருவழுதிநாடுதாஸர்வார்ததை [ஆறறஇனியன] - மிகவும இனியன [நிமிா திரை நீளகடலானே]- அவவமருதமபடுமு கடலிலேயிறே அவன சாயநதருளுகிறது தன வாசியறியாதே யிருபபாாககும எழுபபிக கடைவிததுககொளளலாமபடி கண்வளாநதருளுகிற வன [நிமிா திரை] - அவனுடைய ஸபாமபத்தாலே கொநதளிதத திரை [நீளகடல]- "தாளுநதோளும முடிகளும" எனகிறபடியே அஸஙகுசிதமாகக கணவளாநதருளுகைககு இடம போநதிருககை

ாடு —ஆறும்பாட்டு அவனபடி இதுவாயிருகக, அவனைவிட்டு பரயோஜநததைக் கொணடு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாநதரபரரான தேவாகளை நிநதிககிருர்

[அமுதமமராகடகீநத] - 'எனன பரமோதாரனே?' எனகிருர் 'நீவேண்டா, எஙகளு க்குச சாவாமைககுப பரிஹாரம பணணிததரவேணும' எனறவாகளுக்கு அவர்களஉகநத பதாா ததததைக கொடுதது விடுவதே! அவாகள பரயோஜநததை அருவருததது, தாமுகநத பரயோஜநத் துக்குஉணடான வயாவருததி சொல்லுகிருா, [நிமிாசுடராழி நெடுமால] - இவருடைய அமருதம

ஆறுமபாடடு அமுதம் இதயாதி அவதாரிகையிலே," [illegible] ஜாயதெயத்வ[illegible] " எனறது அநுஸநதேயம

"ஈநத" எனறதுக்கு ஸாவம-எனனபரமோதாரனே இதயாதி பரமௌதாாயமளதி எனன,நீவேண்டா இதயாதி முநதின அமருதபதமபோலே இது போகயதாபரமனறு எனகிருா-சாவாமைக்கு எனறு மேலுக கெலலாம அவதாரிகை - அவர்கள் ப்ரயோஜநததை இதயாதி நிமிர்சுடராழி - வளருகிற சுடரையுடைய திருவாழியை யுடையவன 'ஆழிநெடுமால அமுதிலுமாறறவினியன' எனறு கூடடி பாவம - இவருடைய

இருககிறபடி நாறறேளமுதிறே இவாககு அமுது, "அமுதேனறுந தேனெனறு மாழியானெனறும" எனறு கையுந திருவாழியுமாயிறே இருபபது, இவருடைய அமருதம இவாகள பரயோஜநததைத தலைககட்டிககோகேகையாலே உணடான புகா திருவாழியிலே தோறறுமபடியிருககை [நெடுமால]- 'நமபககலிலே கோளளபபெற்றேமே வேறொரு பரயோஜநமாகிலும' எனறுபணணின வயாமோஹாதிசயம [அமுதிலுமாறறஇனியன] இவாகள வாசியறிவாகளாகில் இவனைககிடடா பறற அடுபபது? நமபி திருவழுதிநாடு தாஸா - இததேவஜாதி வெறும மறையோ, 'உபபுசசாறு கிளருவது எபபோதோ?' எனறு கவிழநது பாாததுககிடபபதே இவனழகையும போகயதையையும/விட்டு!' எனபராம [ஆறறஇனியன] - மிகவும இனியன [நிமிாதிரைநீளகடலானே] - 'அஸந்நிஹிதன' எனறுதான விடுகிறாகளோ! அவவமருதமபடுகிற கடலிலே கிடடா அவனசாயநதருளிறறு தனவாசி யறியாதிருபபாாககும எழுபபிக காாயஙகோளளலாம்படி கணவளாநதருளுகிறவன * "தாளுந தோளுமமுடிகளும சமனிலாதபலபரபபி" எனகிறபடியே கண்வளாநதருளுகைககீடான பரபபை யுடைததாய, ஸவஸநநிதாநததாலே திரைககிளபபததையுடைததான கடலிலேயாயிறறு, சாயநதரு ளிறறு. "மாலுஙகருஙகடலேயெனனோறறாய" எனனககடவதிறே (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

நீள்கடல்சூழிலஙகைககோன, தோளகளதலைதுணிசெயதான்
தாளகளதலையிலவணஙகி, † நாள்கடலைககழிம்னே

ஆ —(நீளகடல) இபபடி பரமசீலவானுப, ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநைகபோகனு யிருநத எமபெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒனறுமகூசாதே உஙகள தலையாலே வணஙகிக கொணடு காலததைப போககிககொளளுஙக ளெனகிறா

ஒ —ஏழாமபாடடில, பஜமாநரான உஙகளுககு அவனைக காணகையிலுளள ஆசை யாலே ஓரோதிவஸம ஓரோ கடலபோலே நெடிதாயக காலக்ஷேபம அரிதானால பெருமானு டைய வீரசரிததஙகை அநுஸநதிததுத திருவடிகளைத தலையாலே வணஙகிக காலததைப போக

இதயாதி அதிலபரமாணம-அமுதேன்றும் இதயாதி இராணடாநதிருவநதாதி(அசு)-நிதயபோகயமான அமருதமெனறும, ஸாவரஸ ஸ்வாயமான தேனெனறும, நிரதிஶயபோகயமான திருவாழியை யுடையவனெனறும எனறபடி அமராகடகமுதமீநத நிமிாசுடாாழியெனறு கூட்டித தாதபாயம-இவர்கள பரயோஜந இதயாதி நெடுமால் - மிகக வயாமோஹத்தை யுடையவன இவாகள இவன வாசியறியாமல, நிரதிஶயபோக்யமான ஆராவமுதை விட்டு, பரயோஜநாநதாநதைக் கொணடகலவதே யெனறு்தாம அருளிசசெயததுககு ஸமவாதம நமபி இதயாதி வெறும் மறையோ - கேவல வயமோ? மறையோ வெனறது - ஜ்ஞாநமாநதயத்தையும, கவிழநது கிடககையையும பறற இவனழகையும் - நிமிாசுடாாழி' 'எனறு அழகையும, "அமுதிலுமாறறவினியன" எனறு போகயதையையுஞ சொலலுகிறது நிமிர்திரை - கொநதளிககிற அலை விவரணம - அவ்வமருதம் இதயாதி பலிதம - தன்வாசி இதயாதி. இதுககு - 'அமாா' எனறதிலே நோககு 'நீள, நிமிாதிரை' எனற விஶேஷணதவயததுககும பாவம தாளுந்தோளும இதயாதி நளிர் நீர்க்கடலை இதயாதி - குளிாநத ஜலததை யுடைய கடலை ஸருஷ்டிதது, தனனுடைய ஒபபினறிககேயிருக்கிற திருவடிகளையும திருததோளகளையும திரு முடிகளையும பலபலவாகபபரபபி யெனறபடி ஸவஸநநிதாநததாலே திரைககிளபபததையுடைததாயிருககு மெனனுமதுககு பரமாணம-மாலும் இதயாதி முதல திருவநதாதி (கக) அவன திருமேனியை நீ ஸபாாஶிக்கப பெறறு, அநத ஸபாாஶததாலே கொநதளிககிற கறுததநிறத்தையுடைய கடலே! இபபேறு பெறுகைககு எனன ஸாதநாநுஷ்டாநமபணணினாய? எனறபடி காமேண அவடீ? (கூ)

* திருவாயமொழி அ ௰ - அ † காழகடலெனறும பாடம

குமகோ ளெனகிறா, ஆமரிதவிரோதி நிரஸந மீலனன தமரதாதமஜனை ஆமரயிதது'நிதது கூராயகோ ளெனறுமாம

ப —அநநதரம, "தஸ்யவீரஸ்யவரிதம்" எனனுங கணககிலே விரோதிநிரஸந மீலனன சகரவாததிதிருமகனை ஆமரயிததுக காலததைக கழியுஙகோ ளெனகிறா

நீளகடல - நீணட கடலாலே, சூழ - சூழபபடட, இலஙகை - லஙகைககு, கோன - நாயகனனவனுடைய, தோளகள-இருபது தோளையும, தலை - பததுததலையையும, துணிசெய தான - துணிததவனுடைய, தாளகள - (யுததகாலததில புகுநதிடட) திருவடிகளை, தலையில வணஙகி - தலையாலே வணஙகி, நாள கடலை - காலமாகிற கடலை, கழிமின கடவுஙகோள தலையில என்று ஐநதாம வேறறுமை 'தலைதுணி செயதான' எனகிற ஒருமை - ஜாதிபரம 'டிபெரு(ஷ) யாடநம்' இதயாதி கணககிலே, காலகேஷப விரோதியான இதரியபாரவமயாதிகளை அறுததுத தருவான, ராவணனாநதக னெனறு கருதது

இ —ஏழாமபாடடில, அவன போகயதை நெஞசிறபடடால,பராபதியளவுஞ செல்ல, சகரவாததிதிருமகனுடைய வீரசரிததை அநுஸநதிததுக காலததைப போககுஙகோ ளென கிறா

[நீளகடலசூழிலஙகைககோன] - மநதயோஜந விஸதீரணமான கடல - அகழ, அது மிகையெனனுமபடி அரண் மிகக ஊா, அவை மிகையெனனுமபடி ராக்ஷஸனனவன மிடுககு [தோளகள தலை துணிசெயதான] - 'அகபபடடானிறே'' எனறு கொனறுவிடாதே, தோளகளைக கழிதது, தலைகளை காமததிலே யறுதது, அவன இளைதது நினறவளவிலே 'நீ இளைததாய, இனறு போயப பினனைவா' எனறு போதுபோககாகக கொனறபடி [தாளகள தலையில வணஙகி] - திருவடிகளிலே நிரமமமாய வணஙகி [நாளகடலைககழிமினே] - ஜஞானமபிறநதால பராபதியளவும 'ஒருபக லாயிரமூழி' என்னுமாபோலே காலகேஷபம அரிதாயிறே யிருபபது திருவடியைபபோலே தசாதாதமஜனுடைய வீரசரிததததை அநுஸநதிததுக காலததைபபோககுவது, அனறிககே, சகரவாததிதிருமகனை ஆமரயிதது ஸமஸாராணவததை மாறறிககொளளப பாருஙகோ ளென கிறு ரெனறுமாம காழ - குறறம

ஈடு—ஏழாமபாடடு அவன நிரதிமயபோகய னெனறீா, அவனை பராபிககுமளவும நடுவு காலகேஷபம பண்ணுமபடி. யேன? எனன, அதுககனறோ மனததுககினியானுடைய குணஙக ளிருககிறது எனகிறா

[நீள்கடலசூழிலஙகைககோன இதயாதி] - 'பரநதகடலை அகழாகவுடைததாய, அது தானும் மிகையாமபடியான அரணை யுடைததாயிருநதுளள லஙகைககு நிா்வாஹகனலலேனோ' என னும்அபிமானததாலே 'சகரவாததிதிருமகன' எனறு மதியாதே எதிரிடட வையலுடைய [தோளகள தலைதுணிசெயதான] - 'அகபபடாதவன அகபபடடான, தபபாமல கொனறு விடுவோம' எனறு பாராதே, தோளைககழிததுத தலையைசசரிததுப போதுபோககாக நினறு கொனறபடி அவனுடைய வீரசரிதஙகளைககொணடு திருவடியைபபோலே போதுபோககி [நாளகடலைக கழிமினே] - அவனு

ஏழாமபாடடு - நீள்கடல் இத்யாதி 'நாளகடலைக கழிமினே' எனற பதததைக கடாக்ஷித்து பரம போததா ரூபேண ஸஙகதி-அவன் இதயாதி மனத்துக்கினியான் - சகரவாததிதிருமகன

அரண் எனறு அரததாத்வமிததம நீளகடல் இத்யாதி - ஹேதுகாபபம தனிததனியே சொனனதுககு பாவம - அகப்படாதவன் இத்யாதி சரிநது - சேதிதது தலையில் - பஞசமீவிபகதி,"தலையாலே"யெனறபடி தலை துணிசெயதான தாளகள உணநுகையாவது - வீரசரிதாநுஸநதாந மெனறபடி திருவடியைப போலே

டைய போக்யதை நெஞ்சிலேபட்டால், அவனை ப்ராப்பிப்பதற்குமுன்பு நடுவுபட்ட நாள் ஒரு கடல் போலே தோற்றுமாயிற்று அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை கழித்துக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறாராதல் (௬

எட்டாம் பாட்டு.

கழிமின்தொண்டீர்கள்கழித்துத், தொழுமினவனைத்தொழுதால்
வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து, அழிவின்றியாக்கந்தருமே

ஆ —(கழிமின) அவனைத் தொழுமிடத்து, முற்றத் த்யஜிக்கத் தக்க ஸர்வவிஷயங்களையும் விட்டுக்கொள் அவனைத்தொழவே, ஸ்வவிஷய கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகமான உங்கள் வினைகளைப் போக்கி, நித்யஸித்தமான அந்தக் கைங்கர்யரூப மஹாஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளு மென்கிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், அந்ய ப்ரயோஜநராய் பஜிக்குமவர்களுக்கு, விக்நங்களையெல்லாம் போக்கி அடிமையாகிற அழிவில்லாத ஸம்பத்தை எம்பெருமான் தரு மென்கிறார்

[கழிமின் தொண்டீர்கள்] - பாஹ்யருசிகளை விட்டுக்கொள் [கழித்துத் தொழுமின்] அவ்வளவும் அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள் [அவனைத் தொழுதால் என்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு ஆஶ்ரயணந்தானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கச்செய்தே, பகவத்ப்ராப்திக்கு விக்நமான அவித்யாதிகளைப் போக்கி

ப —அநந்தரம், அவன்விஷயத்தில் அஞ்ஜலிமாத்ரமே அநாதிஸித்தவிரோதியைக் கழித்து நித்யபுருஷார்த்தத்தைத் தரு மென்கிறார்

தொண்டீர்கள் சபலரான நீங்கள், கழிமின் - (உங்கள் சாபல்யத்தைக்) கழியுங்கோள், கழித்து - (அதைக்) கழித்து, அவனை - (கீழ்ச்சொன்ன) சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, தொழுமின் - தொழுங்கோள், தொழுதால் - தாஞ்ஜலிபண்ணின ளவாலே, வல் - (அநாதிஸித்தமாய் அநுபவித்துக் கழிக்க) அரிதான, வழிநின்ற வினை - ப்ராப்யப்ரதிபந்தகபாபங்களை, மாள்வித்து - இல்லையாக்கி, அழிவின்றி - மீட்சியில்லாதபடி (நித்யமாய்), ஆக்கம் - (ஸ்வப்ராப்திரூபமான) ஐஶ்வர்யாபிவ்ருத்தியை, தருமே - அவன் தந்தருளுகை அறுதி தொண்டீரென்று பகவத்பரவணரைச் சொல்லி, கழிமினென்று - இதரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்

இ—எட்டாம்பாட்டில், சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயித்து விஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தரு மென்கிறார்

[கழிமின் தொண்டீர்கள்] - பகவத்விஷயத்திலே நசையுடையீர்! விஷயங்களில் ருசியைக் கழியுங்கோள் [கழித்துத் தொழுமின்] - இந்த விஷயங்களில் ருசியைக்கழித்து அந்தச் சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தொழுங்கோள் 'கழித்து' என்கிற அநுபாஷணத்தாலே - விஷய

யென்றவிடத்திலே - "தாநிஷ்டுர்ணாந்நவஸம்ஸ்ருதிஷு" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் தவிரியாதத்துக்கு, நாள்கடலென்றதுக்கு - நாளென்று காலமாய், காலோபலக்ஷித ஸம்ஸாரார்ணவ மென்றபடி காமேண அந்வயி

விரகதி தானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை, கழிககையாவது - 'இது பொலலாது' என றிருககை [அவனைதொழுதால] - கருமபுதினனக கூலிபோலே, தொழுகை தானே பரயோஜந மெனகை [வழிநினற வலவினைமாளவிதது] - ஸவயமபுரயோஜநமான ஆஸ்ரயணததுககு பல மிருககிறபடி. 'இவவாதமாவுககு ஸவரூபாநுபநதியோ?' எனனுமபடியிருககிற பரபல காமங களை ஸவாஸநமாகப போககி, நடுவேநினறு பராபதியை விரோதிககிற காம மெனனவுமாம [அழிவினறி யாககநதருமே] - அபுநராவருததி லக்ஷணமோக்ஷமான நிரவதிக ஸமபததைத் தரும, அதாவது - கைஙகாயமதரும இவவாததததில ஸமஸயமிலலை

ஈடு — எடடாமபாடடு சகரவாததிதிருமகனுடைய வீரசரிததததை அநுஸநதிதது இதர விஷய பராவணயததைதத தவிரவே, அவனதானே பரதிபந்தகங்களைப போககி நித்யகைஙகாயத தைதத தநதருளு மெனகிறா

[கழிமின] - பாஹயவிஷயங்களிலுணடான ருசியைக கழியுஙகோள கழிக்கையாவது- 'பொல்லாது' எனறிருககை இநத ருசியைப பூணகடடிககொளளாத தேசிறவாகள கழிககசசொன ஞல கழியார்களிறே, பகவதவிஷயததில சாபலமுடையீர்! கழிககப பாருஙகோள [கழிததுத தொழுமின்] - 'அவனைததொழாநிறகசசெயதே இதுவும கரமததாலே கழிகிறது' எனறு இராதே அவஸ்யம் கழிததே தொழுஙகோள் 'கழிமின' எனறுவைதது, கழிதது எனறது இதரவிஷயங களில் விரகதிதானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை. 'தொழுமின' எனறுவைதது, தொழுதால் எனகிறது - கரும்புதினனக கூலிபோலே ஒருபல மிலலையே யாகிலும தொழுகைதானே பலமபோரு மென்கை இபபடிசெயதால; [வழிநினறவலவினைமாளவிதது] - 'இவவாதமாவுகது ஸ்வரூபாநு பந்தியோ' எனனுமபடி பொருநதியிருககிற பரபலகாமஙகளை வாஸநையோடே போககி வழிநினற வலவினை - நடுவேநினறு பகவதபராபதியை நிரோதிககிற காம மெனறுமாம [அழிவினறியாககந தருமே] - "அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத்" எனகிறபடியே அபுநராவருததிலக்ஷண மோக்ஷததைத தரும (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தருமவருமபயனுய, திருமகளார்தனிக்கேள்வன
பெருமையுடையபிரானர், இருமைவினைகடிவாரே

எடடாமபாடடு-கழிமின் இத்யாதி 'கழித்து, வழிநினறவல்வினை மாளவிததழிவினறி யாக்கநதரும்' எனற பதஙகளைக் கடாக்ஷிதது அவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி

அநாதிகால'வாஸிததததைப போக்கப போமோ? எனன, கழிக்கையாவது இத்யாதி ... 'தொண்டீர்' எனறதுக்கு பாவம - இந்த ருசியை இதயாதி 'கழிதது' எனறததை, 'தொழுமின' எனறதுக்கு ஸேஷமாககி பாவம-அவனைநு தொழா நிற்க இதயாதி 'கழித்து' எனறததை, 'கழிமின' எனற கீழ்பதத்தோடே கூட்டித் தாதபாயாநதரம-கழிமினென்று இத்யாதி அநுவாததுக்கு பாவம-தொழுமினென்று வைத்து இத்யாதி கரும்பு தினனக் கூலியிலலாதாப்போலே யெனறபடி. வழிநின்ற-வழியாகநினற ஆதமாபோகிற வழிகளதோறும நினற எனறுய, ஸ்வருபாநுபநதியோ வெனனுமபடி நினற வெனனுதல, பகவத்பராபதிக்கு நடுவே பாதிபநதகமாக் நினற வெனனுதல ஆக்கம் - ஸமபத்து மோக்ஷமாகிற ஸமபத தெனறபடி அவதாரிகையில கைஙகாயமாக அருளிசசெயகையாலே இஙகே அர்ததாநதரமாகக் கணடுகொளவது தொண்டீர்கள கழிமின, கழித்து அவனைத் தொழுமின, தொழுதால தொடஙகி அகவயு (அ)

ஆ — (தருமம) பரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அருந்தப் பெறுதற்கரிதான ஸம்பத்தைத் தந்தருளுமிடத்தில், பிராட்டியோடே கூட நின்று தந்தருளு மென்கிறார்

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பாருடைய விரோதிகளைப் போக்கி நிரதிஶயங்காய்யத்தைக் கொடுக்கும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடிநின்றே ஸாதரமாகக்கொடுக்கு மென்கிறார்

[தருமென்று தொடங்கி] - உபநிஷத்ப்ரஸித்தமான பரமபுருஷார்த்தங்களைக் தரு பெரியபிராட்டியாருடைய குணஜ்ஞிகளுள்ள நாயகன் [பெருமையென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீய பதித்வ நிபந்தநமான பெருமையையுடையராய ஆஶ்ரிதாநுகாரஹகஸ்வரூபராய அவர்களுடை புண்யபாபஸ்வரூபமான கர்மங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவரானவர் தாமத்திலுடைய பரமப்ரயோ ஜநரூபமான திருமகளா ரென்றுமாம்

ப —அனந்தரம், ஸ்ரீய:பதியான அவன் ப்ரதிபந்தகங்களைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே போக்கு மென்கிறார்

கருமம - தாமங்களுக்கும், அரு - பெறுதற்கரிய, பயனுய - ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற திருமகளார - லக்ஷ்மியாகிற நாரீஞழுத்தமைக்கு, தனிக்கேள்வன - அத்விதீயபர்த்தாவென்கிற பெருமையுடைய - பெருமையையுடைய, பிரானார - ஸர்வேஶ்வரன, இருமை - புண்யபாபரூபமான இரண்டுவகைப்பட்ட, வினை - கர்மத்தையும், கடிவார - முனிவார கடிதல - முனிதல "அவ்வரும்பயனாயவற்றைத் தரும் திருமகளார" என்னவுமாம் இவையிரண்டு விசேஷணமும் தனிக்கேள்வனோடே பொட்டிபுனு சொல்லுவர்

இ —ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னைப்பற்றின மாத்ரத்திலே இதெல்லாஞ் செய்தருளக்கூடுமோ? என்னில், "நிகஷ்ஜ்ஞாவஸ்தாய்" என்னுமவள் அருகேயிருந்து அருளிக்கு மென்கிறார்

[தருமவரும்பயனாய திருமகளார] - உபநிஷத்துக்களிலே பரம ப்ரயோஜநமாகப் ஸித்தமானவற்றைத் தரும் திருமகளார, தாமத்திலுடைய பரமப்ரயோஜநமான திருமகளா ரென்னவுமாம் [தனிக்கேள்வன] - அத்விதீயனான வல்லபன [பெருமையுடைய பிரானார] - ஸ்ரீய பதித்வ நிபந்தநமான பெருமையையுடையவர பிரானார - ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர் [இருமைவினைகடிவாரே] - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களைப் போக்குவர்

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு தன்னைப்பற்றினமாத்ரத்திலே இப்படி விரோதிகளைப்போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ? என்னில், வெறும்அவன்படியையோ பார்ப்பது! அருகேயிருக்கிற படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? "நிகஷ்ஜ்ஞாவஸ்தாய்" என்பாரன்றே அருகிருக்கிறா ரென்கிறார்

[தரும்] - இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஶயமில்லை [அவ்வரும்பயனாய] - பெறுதற்கரிதா

ஒன்பதாம்பாட்டு - தருமவரும் - இத்யாதி 'திருமகளார' என்றதையடுத்த, அருகேயிருக்கிற படியையும் - என்றது அவர்படிதானென்ன? என்ன, நகஶசித இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா "பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம் । கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி"

கீழ்ப்பாட்டிலும் 'தரும' என்று வைத்து, பின்னையும் 'தரும' என்றதுக்கு ஸாவம - இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஶயமில்லை என்று பயனுய - பயன்களை இப்பக்ஷத்தில், திருமகளார் என்றுதொடங்கி, கடிவார் அவ்வளவன்றிக்கே, அவ்வரும்பயனாயதரும என்று அன்வயம் தச்சப்தம் - ப்ரஸித்தப்ராமாண்ய ஸூசகம்

ஸாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தமான ப்ரயோஜந ரூபமானவற்றை அன்றிக்கே, தாமத்தினுடைய பரம ப்ரயோஜநந் தான் வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனுகையாலே அத்விதீயநாயகனுயிருக்கிறவ னென்றுமாம் "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:" (அபரமேயமஹித்ததேஜ ꞉) என்கிறபடியே ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே வரும் ஏற்றமுள்ளது இவனுக்கு வனுக்குமிறே லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய உபகாரகரானவர் [பிரானர்]- ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர் [இருமை வினை கடிவாரே] - போவாசியேயாம்படி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட காமங்களையும் போக்குவார் புண்யபாபங்களுக்குத் தனனில் தான் வைஷம்யமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதித்வாத் தயாஜ்யமாகாநின்றனவிறே (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

கடிவார்தீயவினைகள், நொடியாருமளவைக்கண்
கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த, வடிவார்மாதவனரே

ஆ — (கடிவார்) பிராட்டியோடே கூடநின்று, பெரியதிருவடிக்குக் கொடுத்தருளும்படி போலே தந்தருளும், அதுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் ஒரு க்ஷணத்திலே போக்கியருளுமென்கிறார்

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவந்து ஈண்டி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கியருளு மென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] ப்ரதிபந்தக காமங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவர் [நொடியாருமளவைக்கண்] - க்ஷணமாத்ரத்திலே [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த வடிவார்] - ஆஸ்ரித ஸமாக்ஷணமபண்ணுகைக்கு ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநஸ்வபாவனன பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாகவுடையவர் பெரிய திருவடியை விஷயீகரிக்குமாபோலே, இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரை விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவ ரென்றுமாம் [மாதவனர்] - ஸ்ரீயப்பதியானவர்

ப —அநந்தரம், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில், கொடிகட்டிச் சடக்கெனப் போக்கு மென்கிறார்

தீய வினைகள் கொடிதான வினைகள், நொடியாரும் - நொடிநிரம்பும், அளவைக்கண் - அளவிடத்து, கடிவார் - கடியுமவர், அடு - (ஆஸ்ரித விரோதிகளை) அழியச்செய்யும், புள் - பெரிய திருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உயர்த்த - எடுத்த, வடிவார் - விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தரான, மாதவனர் - ஸ்ரீயப்பதியானவர்

மணக்கொட்டிய, கைங்கர்யபர்யந்தமான பலங்களைச் சொல்லுகிறது அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி இத்த இரண்டாமயோஜனைக்கு க்ரமேண அந்வயம் கேளவன் - வல்லபன் அத்விதீயநாயகனுயிருக்கிறவன் என்றது - பெருமையின் அர்த்தம் அதாவது - திருமகளாருக்கு நாயகனுகையாலே லோகத்துக்கு அத்விதீய நாயகனன பெருமையையுடையவனுயிருக்கிறவ னென்றபடி அப்படி பிராட்டியோடுண்டான ஸம்பந்தத்தாலே அத்விதீயநாயகனு யிருக்குமோ? என்ன, அப்ரமேயம் இத்யாதி லிகிதம் பூர்வமேவ ' திருமகளார்தனிக்கேள்வன் ' என்றத்தை, ' பிரானர் ' என்றத்தோடே கூட்டி ப்ராவம் - லக்ஷ்மீபதி இத்யாதி பிரான் - உபகாரகன் அநுக்ராஹகனுக அர்த்தாந்தரம் - ஆஸ்ரித இத்யாதி போவாசியேயாம்படி - புண்யம், பாபம் என்கிற பேர் வாசிமாத்ரமேயாம்படி புண்யம் உபாதேயமன்றோ? ' போவாசியேயாம்படி ' என்கிறதென்? என்ன, புண்ய பாபங்களுக்கு இத்யாதி அர்த்தத்வயத்துக்கும் அந்வயம் முன்பே சொல்லிற்று (கூ)

இ —பத்தாம்பாட்டில், அவள் பொறுப்பிக்கப் பொறுக்குமிடத்தில் விளம்பமில்லை க்ஷணத்திலே பொறுப்பரென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாக் கொடிய பாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவர் [நொடியாருமளவைக்கண்] - நொடி நிறையுமளவிடத்திலே, க்ஷணமாத்ரத்திலே யென்றபடி. [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த வடிவார்] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவர் இன்று ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் நித்யாஸ்ரிதரோடொக்க விஷயீகரிக்குமென்னுமிடத்துக்கு ஸூசகமென்றுமாம் வடிவாரென்று தனியேயாய், அழகியவடிவை யுடையரென்றுமாம் [மாதவனார்] பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிக்க வாயிற்று வினைபோக்குவது

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு 'இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி ?' என்னில்,—தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே யென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாத கொடியபாபங்களைப் போக்குவார். "வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து" என்கிறவிடத்தில் - ஆஸ்ரயித்தமாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்குமென்றார், "இருமைவினைகடிவார்" என்கிறவிடத்தில் அவன்தானனுக்குமேலே பிராட்டியுங்கூட இருக்கையாலே போக்குமென்றார்; எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில், க்ஷணகாலத்திலே யென்கிறார் இதில் [நொடியாருமளவைக்கண்] நொடிநிறையுமளவிலே [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்தவடிவார்] - தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையரென்னுதல்; வடிவார் - ஆர்ந்த வடிவையுடையவர், அழகிய வடிவையுடையவரென்னுதல 'வடிவார் மா' என்று நாயச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவளென்னுதல், அழகிய வடிவையுடையவளென்னுதல, வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவளென்னுதல் [மாதவனார்] - பிராட்டி அருகே யிருந்து 'போக்குவிக்க வாயிற்று போக்குவது ' ஒருதலை ஜனம ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவ்யாதிகள், இவைசெய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ! முற்றகணவேடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ! பொறுத்தருளீர்' என்றால், அவளுக்காக, 'பொறுத்தோம்' என்னுமித்தனை (கல

பத்தாம்பாட்டு கடிவார் இத்யாதி 'நொடியாருமளவைக்கண்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இப்படி இத்யாதி

ஏழிரண்டுபாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாசியேது? என்ன, வழிநின்ற இத்யாதி அவன்தானனுக்கு மேலே - அவன்தானே போக்குகிறதுக்குமேலே நொடியாருமளவைக்கண் - நொடியானது நிறையுமளவிலே 'வடிவார்' என்றதுக்கு - ஈஸ்வரவிசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம் ஸ்வபாவமாக வுடையவரென்று முடிந்தது, இதனை அருளிச்செய்கிறார்-தூரத்திலே!இத்யாதி இதப பக்ஷத்திலே, அடுபுள்ளைக் கொடியாவுயர்க்கையே வடிவாகவுடையவர் என்று அவயம் அழகிய வடிவையுடையவரென்று - த்விதீயார்த்தம் இத்தைக் காட்டுகிறார் ஆர்ந்த இத்யாதி ஆர் - அழகு வடிவு - விக்ரஹம பிராட்டிக்கு விசேஷணமான போது, இரண்டு அர்த்தம் முடிந்தது - ஈஸ்வரனவடிவிலே பொருந்தினவளென்று அதனை அருளிச்செய்கிறார்-வடிவிலே இத்யாதி அழகிய வடிவை யுடையவளென்று த்விதீயார்த்தம், இதனை அருளிச்செய்கிறார் அழகிய இத்யாதி 'வடிவிலே யார்ந்திருக்கிற' என்றதின் விவரணம்-வடிவிலேபொருந்தி இத்யாதி மாதவன் மாவுக்கு பிராட்டிக்கு, தவன் - நாயகனென்றபடி. மாதவனார் தீயவினைகள் கடிவாரென்று கூட்டி பாவம பிராட்டி அருகே இத்யாதி ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏது? என்ன, ஒருதலை இத்யாதி இஹஜகதிநிர்தோஷஃ என்றதைப்பற்ற, விபூதியாகவிடவேண்டாவோ என்றது அடுபுள்ளைக் கொடியாவுயர்க்கையே வடிவாக வுடைய மாதவனார், நொடியாருமளவைக்கண் தீயவினைகள் கடிவார் இத்யன்வயம்

பதினோராம் பாட்டு.

மாதவனபாறசடகோபன, தீதவமினறியுரைதத
ஏதமிலாயிரததிபபதது, ஓதவலலாாபிறவாரே

ஆ —(மாதவனபால) கவிபாடுகிற தமககும, பாடடுணடருளுகிற எமபெருமானுக்கும இககவிகளுககும ஒரு தீஙகு இலலாதபடி, மாதவனபால சடகோபனுரைதத ஆயிரதது இபபதது ஓதவலலாா பகவதஸமபாலேஷ விரோதியான ஸமஸாரததில புகா ரெனகிறாா

ஒ —நிகமததில, இததிருவாயமொழி கறறாா பெறும பலததை அருளிசசெயகிறாா

கவிபாடுகிறவனுககும கவிபாடடுணகிறவனுககும கவிககும குறறமாகிற ஏதமிலலாதபடியிருககிற ஆயிரததில ஸ்ரீயபபதியான தனபககலுளள மேனமையை அநுஸநதிததல, ஆஸரயிததவனுடைய சிறுமையை அநுஸநதிததல செயகையாகிற தீதும அவமும இலலாத இததிருவாயமொழி கறகவலலாா பகதியோகததுககு மேடடுமடையான ஸமஸாரத்திற பிறவாா, ஏதமாவது குறறம "கவிபாடுகிறவனுககும, கவிபாடடுணகிறவனுககும, கவிககும உளள மூனறு குறறததையும - தீதும, அவமும, ஏதமும" எனறுஞ சொலலுவா

ப — அநநதரம,இததிருவாயமொழிககு பலமாக ஜனமநிவருததியை அருளிசசெயகிறாா

சடகோபன - ஆழவாா, மாதவனபால ஸ்ரீயபபதியான ஸாவேஸவரனபக்கல, தீது - (தனமேனமை பாாதது நெகிழகிறதும) தீதும, அவம - (ஆஸரிததோஷம பாாததுக கைவிடும) அவமும, இனறி இலலாதபடியாக, உரைதத சொனனதாய, ஏதம இல - (லக்ஷணவைகலயாதியான) குறறம அறற, ஆயிரதது - ஆயிரததில வைததுககொணடு, இபபத்து - ஸவாராததையைச சொனன இபபததை, ஓதவலலாா - (ஆசாாயமுகததாலே) அதிகரிககவலலாா, பிறவாா - (ஸமஸாரததில) பிறவாாகள தீதெனறு - பாடடுணகிறவன குறறமும, அவமெனறு - பாடுகிறவன குறறமும, ஏதமெனறு - பாடடின குறறமுமாகவுஞ சொலலுவா இது மூசசீராயசசிததடி நானகும ஒததிருததலால வஞசிவிருததம

இ —நிகமததில, இததிருவாயமொழி கறறாா பகவதநுபவததுககு மேடடுமடையான ஸமஸாரததில பிறவா ரெனகிறாா

[சடகோபன மாதவனபால தீதவமினறி யுரைதத] - தீதாவது - தனமேன்மையைப பாாதது எழகிறகை, அவமாவது - ஆஸரயிககிறவனுடைய சிறுமை பாாததுக கைவிடுகை [இனறியுரைதத] இரணடு குறறமுமிலலாமையைச சொனன [ஏதமிலாயிரம] - லக்ஷணஹாநியால வரும குறறமினறிககே யிருககை, ஆயிரததிலும வைததுககொணடு இபபததையும அபயஸிககவலலாா [பிறவாா] பிறககையிறே 'மாதருஸாஸருஷணம அழகிது' எனனுமோபாதி 'பகவதஸமாஸரயணம எளிது' என்று உபதேஸிகக வேணடுகிறது, உபதேஸநிரபேக்ஷமாக ஜனமஸமபந்தமறறு பகவதேக போகராகபபெறுவா 'தீது, அவம, ஏதம எனறு காததாவுககும, கவிககும, பாடடுணகிறவனுககும உளள மூனறு குறறததையுஞ சொலலுகிறது' எனறுஞ சொலலுவா

௱டு —நிகமத்தில, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள ஸம்ஸாரத்தி
வந்து பிறவா ரென்கிரு

[மாதவன இத்யாதி] - தீதும, அவமும, ஏதமும என்று மூன்றுய, இம்மூன்
யும - ப்ரதிபாத்யனுக்கும வக்தாவுக்கும ப்ரபந்தத்துக்கு மாக்கி, ‘ இவையில்லாமையைச சொல்
கிறது ’ என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, ‘ ஏதமிலாயிரம ’ என்று - ப்ரப
லக்ஷணஞ் சொன்னபோதே, த்ரிவிததோஷராஹித்யமுஞ் சொல்லிற்றும, இனி, தீதும அவமும
வது செய்வதென? என்னில, ‘ சடகோபன மாதவனபால தீதவமின்றியுரைத்த ’ என்றுக்க
வது ’ என்று அருளிச்செய்தார அதாவது, தீதாவது - ‘ நான ஸ்ரீய:பதியல்லேனே !’ என்று த
மேன்மையைப்பார்த்துக கடக்க இருக்குமது அவமாவது - ‘ ஆஸ்ரயிக்கிறவன நித்யஸம்ஸா
யனன்றே !’ என்று இவனசிறுமையைப பார்த்துக கைவிடுமது இவையில்லாமையைச சொன
இப்பத்து என்றபடி ஆயிரத்திலும இந்தப்பத்தையும அப்யஸிக்கவல்லவர்கள பிறவார - பிறக்கை
சுட்டியிறே, ‘மாதருஸ்மரக்ஷணம அழகிது ’ என்னுமோபாதி, ‘ பகவதஸமாஸ்ரயணம எளிது
என்று உபதேஸிக்கவேண்டுகிறது , இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள உபதேஸ
பேக்ஷமாக, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவர்களோடே கூ
அநுபவிக்கப பெறுவார கெனகிருர்

முதறபாட்டில, ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு தரவயநியதியில்லை யென்ருர , இரண்டா
பாட்டில, அதிகாரி நியதியில்லை யென்ருர , மூன்றும்பாட்டில, தம்முடைய கரணத்ரயமு
பகவதவிஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார , நாலாம்பாட்டில, நித்யஸூ
கள்ைபபோலே அதுதானே யாத்ரையாயிற றென்ருர , அஞ்சாம்பாட்டில, தன்னையே ப்ரயோஜ
மாகப பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிஸயபோக்யபூத னென்ருர , ஆரும்பாட்டில, இப்படி போக்யபூ
னவனை விட்டு ப்ரயோஜநந்தைக்கொண்டு அகலுவதே ! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை கர்ஹி
தார் , ஏழாம்பாட்டில, இவனையே ப்ரயோஜநமாசுப்பற்றினார்க்கு காலக்ஷேபம இன்ன தென்ரு
எட்டாம்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளையும அவனதானே போக்கு மென்ருர ; ஒன்பதாம்பாட்டில்
இதுகூடுமோ? என்று ஸங்கையாக, வெறுமவன படியையோ பார்ப்பது, அருகுஇருக்கிருர் படியையு
பார்க்கவேண்டாவோ ? என்ருர , பத்தாம்பாட்டில, இவர்கள எத்தனைகாலம கூடி விரோதிகளை
போக்குவது ? என்ன, க்ஷணகாலத்திலே யென்ருர ; நிகமத்தில, இத்திருவாய்மொழியை அப
ஸிக்கவே ஸமாஸ்ரிக்கவேண்டா வென்ருர (கச

நிகமம - மாதவன் இத்யாதி தீதின்றியிருக்கிற மாதவனபால, அவமின்றி யிருக்கிற சடகோப
உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார பிறவா ரென்று - முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம பட்ட
நிர்வாஹத்துக்கு, சடகோபன மாதவனபால தீதவமின்றியுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிற
ரென்று அந்வயம மாதவனபால தீதவமின்றி - தீதவமில்லாதபடி யென்றபடி

த்ரிவிததோஷ ராஹித்யமும் சொல்லிற்றும் - ‘ஏதமில’ என்று - ஸாமாந்யமாகச சொல்லுகையாலே
வக்த்ருத்வ ப்ரதிபாத்யதவ்ச ஏதமிலாமை ஸித்திக்கு மென்றபடி பிறக்கை சுட்டியிறே - பிறக்கையினுடை
யன்றே ‘பிறவார’ என்று - ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ப்ரக்ருதிஸம்பந்தராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கையாலே
ப்ராப்தி பலாநுபவ கைங்கர்யங்களெல்லாம அர்த்தஸித்தங்க ளென்கிரு - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

அதுதானே - பகவத்விஷயப்ராவண்யமே இது - அவனதானே போக்கு மென்னுமிது வெறுமவ
படி - கேவலம அவனபடி அடியிலேசொன்னதே பாட்டுக்கு அந்வயம (கட

தராவிடோபநிஷதஸங்கதி — [illegible] ॥

தராவிடோபநிஷத தாதபாயரத்நாவலி — [illegible] ॥

திருவாயமொழி நூறறநதாதி—	*பரிவதிலீசனபடியைப பணபுடனேபேசி* *அரியனலனாதனைககெனறு—உரிமையுடன* *ஓதியருளமாறனெழிவிததான இவவுலகில* *பேதையாகள நசெனபிறபபு*

ஆழவாா திருவடிகளே சரணம, எமபெருமானா திருவடிகளே சரணம, ஜீயா திருவடிகளே சரணம

ஏழாநதிருவாயமொழி—பிறவிததுயரற - பிரவேசம

---

௧ —ஏழாநதிருவாயமொழியில, ஸாவசேஷியாய ஸ்ரீயபதியாய ஸமஸத கலயாண குணாதமகனாய நிரதிஸயாநநத பூரணனாயத தனனை அநுபவிததாரைத தனனிறகாட்டிலும நிரதிஸயாநநத பூரணாராககப பணண வலலனாயிருநதுளள எமபெருமானை, பஜியாநினறுவைததும பலாநதரததை இசசிககிறவாகளை நிநதிதது, அவாகளுககு அபேக்ஷிதபலததைச கொடுககிற எமபெருமானைக கண்டு அதீவ விஸமிதராய, ஏவமவிதனாயிருநதுளள எமபெருமானபககலுளள பகதியே நிரதிஸயபோகய மெனகிறா

௨ —ஏழாநதிருவாயமொழியில, இபபடி ஸவாராதனானாலும குடிநீரபோலே ஆஸரயணம ஸாஸயமாயிராதாகில அஹருசயமாயிருககுமெனறு நினைதது, ஆஸரயணததினுடைய ரஸயதைககு உறுபபாக, ஆஸரயணீயனுடைய பாவநத்வததையும, நிரதிஸயாநத போகயததையும, பரதவததிலும அவதாரம அதயநத ஸரஸ மெனனுமிடததையும, இபபடி ஸரஸனானவனைப பிரிய விரகிலலை யெனனுமிடததையும, தாம விடக்ஷமரலலரெனனு மிடததையும, அவனதான அகலததேடிலும தமமுடைய இசைவிலலாமையையும, தாம அகனறிலும அவன விடானெனனுமிடததையும, தமமை அகறறிலும தமநெஞசை அகறறவொணணாமையையும, ஸாவ பராாரஸமஸலிஷ்டமான தமமுடைய ஆதமா அகல பரஸககமிலலை யெனனுமிடததையும, நிரநதராநுபவமபணணிலும த்ருபதி பிறவாமையாலே தவிர அரிதெனனுமிடததையும அருளிசசெயது, ஆஸரயண ஸாரஸயததை உபபாதிததருளுகிறா

௩ —ஏழாந்திருவாயமொழியில, ஸாவசேஷியாகையாலே வகுததவனாய ஸ்ரீயபதியாகையாலே ஸாவாதிகனுமாய ஸுலபனுமாய, ஸமஸதகலயாண குணாதமகனாகையாலே ஆஸரிதாககு முகங்கொடுககும சீலனுமாய, ஆநநதாவஹமான ஸவரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையனாகையாலே நிரதிஸயாநநதபரிபூரணனாய, "[illegible]" எனகிறபடியே தனனைக

கிட்டினுரை ஆஸ்ரிப்பிக்கும் ஸவபாவனுனவனை பழியாநின்றுவை,ப்து, பலாநுபத்தைப் பார்த்தி இறவாகளை நிரூபித்து, 'பஜநீயனுனவன்தான் வேண்டா, பஜநந்தானே அமையும்' என்று ஆஸ்ர யணத்தினுடைய ரஸ்யதையை அருளிச்செய்கிறுர் "[illegible]" , "[illegible]"

ரடு —கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராதனென்றுர், அதிலசொன்னஆஸ்ரயணந்தான் போகரூபமாயிருக்கு மென்கிறுர் இதில் பகவத்ஸமாஸ்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப்பிறவா ஸாவேஸ்வரனும் ஆசைப்படுமேப்படி போகரூபமாயிருப்பதொன்றிறே "[illegible]" (அஸ்ரத்ததாநாஃபுருஷாஃ) விஸ்வாஸபூர்வகத்வாரஹிதரானவர்கள் "[illegible]" என்றுனிறே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே "[illegible]" (பரந்தப) - விரோதிவர்க்கத்தை, உத்தவல்லாய நீயன்றே "[illegible]" (அப்ராப்யமாமநிவர்த்தந்தே) செய் குற்றங்களை யன்டயப் பொறுத்துத் தங்களை நல்வழிபோகும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய வினை ஸத்தைச் சூழப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பார்கள் இதுதான் இருந் படி பாரா யென்கிறுன் "[illegible]" (ப்ரத்யக்ஷாவகமம்) - "[illegible]" (நமாமஸசக்ஷு: பரிவீக்ஷதேத்தம்) என்கிற நான் ப்ரத்யக்ஷபூதனுனவன் "[illegible]" (தாம்யம்) - நம்மைக் காணகை ஒருதலையானுல் அதாம்யமானுலும் மேல்விழவேணும், இது அங்ஙா னன்றிக்கே, தாமாதநபேதமுமாயிருக்கும் "[illegible]" (ஸுஸுகம்கர்த்தும்) ஸ்மாத்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே தானும் போகரூபமாயிருக்கும் "[illegible]" (அவ்யயம்) கோலின பலங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்யாதோமாய நம்நெஞ்சிலே கிடக்கை யாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும் ஸ்ரீயபதியாய, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனுய, ஸ

பிறவித்துயர பரவேசே,—உத்தாநுவாதபூர்வகமாக, "தூயவமுதை" என்றத்தைக் கட ஷித்து ஸங்கதி கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி அதில் - அத்திருவாய்மொழியிலே போகரூ தையின் சரமாவதி - பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் இத்யாதி அவனும் ஆசைப்படுமேப்படி போகரூபமா யிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்த வசநமுகேந விஸதீகரிக்கிறுர் - அஸ்ரத்ததாந இத்யாதி [illegible] "[illegible]" என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கு மென்கிறது விரோதிவர்க்கத்தை என்றது - பாஹ்யஸத்ருக்களையாதல், இந்த்ரியங்களையாதல் "[illegible]" என்றதின் அர்த்தம் செய்த குற்றங்கள் இத்யாதி [illegible] "[illegible]" என்னுமாபோலே '[illegible]' என்றது - ஸம்பந்தஸாமாந்யேஷஷ்டீ இதத் தாமஸம்பந்திஸாதநாரஹிதர் அதாவது இத்தை விஸ்வஸித்து தவிர்த்து அநுஷ்டியாதபே ரென்றபடி இதுதான் இருந்தபடி பாராய் என்றது மேல் வக்ஷ்யமாணஸ்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து இதுதான் - '[illegible]' என்று சொன்ன ஆஸ்ரயண த்தின் ப்ரஸ்துதோபயுக்தமாகையாலே இதுக்குக் கீழ ஸ்லோகத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறுர் - ப்ரத்யக்ஷ இத்யாதி "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம் [illegible] விஷய: [illegible] என்றபடி தானும் - ஆஸ்ரயணந்தானும் நம்நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே என்றது, "[illegible]" இத்யாதியைப்பற்ற "[illegible]" என்று ப்ரஸக்தமான போக சேர்ப்பாதம் - ஸ்ரீயபதியாய் இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயமும - "பின்னை நெடும்பணைத்தோள்" "தி

லாதமாககளுககும ஶேஷியாய, நிரதிஶயாநநதயுகதனுய, "ஸைஷ ஹ்யேவாநநதயாதி" (ஏஷஹ யேவாநநதயாதி) எனகிறபடியே - தனனைக கிடடினரையும ஆநநதிபபிககககடவனுய, மோக்ஷ தஶையில அநுபவம இனிதாகிறதும அவனைபபறறி வருகையாலேயிறே, அபபடியே ஆஶ்ரயணமும அவனைபபறறி வருகையாலே போகருபமாயிருககுமிறே இபபடி ஸாதநஸமயமே தொடஙகி இனிய விஷயததைப பறறுநிறகசசெயதே, அவனைவிடடு க்ஷுதர பரயோஜநததைக கொணடுஅகலுவதே! எனறு கேவலரை நிநதியாநினறுகொணடு, இததை யாழியில தாமுளராகாதபடி தமககு இனிதா யிருககையாலே இவ்வாஶ்ரயணததினுடைய இனிமையைச சொலலித் தலைககடடுகிறார.

முதற்பாட்டு.

பிறவித்துயரற ஞானததுளநின்று
துறவிசசுடர்விளககம தலைபபெயவார
அறவனை ஆழிபபடையநதணனை
மறவியையின்றி மனத்துவைபபாரே

ஆ—(பிறவித்துயர) இபபடி பரமைகாநதிகளான இவாகளோடு யாதொருபடி ஸமபந லேஷிதகருளும, அபபடியே கைவலயாதி க்ஷுதரபரயோஜநாத்கமாகத தனனையாஶ்ரயிதது வாததிககிற அவாகளோடு ஒருவாசி பாராதே ஸமஶ்லேஷிககும ஸவபாவனையாகிற எமபெருமா னுடைய பரமதாாமிகதவததை அநுஸநதிதது பரீதராய, 'எனன தாமிகனோ! எனன தார் மிகனோ!' எனகிறா

ஒ.—முதறபாடடில, நிரதிஶயபோகயனுன தனனை ஆஶ்ரயியாநினறு வைததே ஆதமமாதராபேக்ஷடடரான முமுக்ஷுககளுடைய அபேக்ஷிதஸமவிதானமபணணுகிற எமபெருமான படியைக கணடு விஸமிதராகிறா

[பிறவி யெனறு தொடஙகி] - ஜநமஜராமரணுதி ஸாமஸாரிக துககம அறுகைககாக ஆதமஜஞாநததிலே நினறு பாசருநிவிநிமுகதாதம ஸவரூபததை ஸாக்ஷாதகரிககவேணடியிருப பாா [அறவனை] - அநநய பரயோஜநரோடொகக பரயோஜநாநதரபரரையும அஙகீகரிதது, அவாகள அபேக்ஷிததததைச செயயுமவனை [ஆழியெனறு] - கையுந திருவாழியுங கணடு தஙகள புருஷாாததகளை மறவாதே அவனபககல ஸநநிமாதரகளையேஅநுஸநதிதது ஆஶ்ரயியாநிறபரே இவாகளுககும ஆஶ்ரயிககலாமபடி யிருபபதே! எனன அறவனோ? எனறு கருதது

ப—முதறபாடடில, பஜநீயனுடைய பாவநதவததை அருளிசசெயகிறா

ரிலவனபுகழ" "உயயக்கொள்கினறநாதன" "யவாக்குமலததாலுயாததுயாதது" எனகிற பாசுரஙகளைப பற்ற "பினனைநெடுமபணைததோள மகிழபீடுடை" எனறது - ஶ்ரியபதிதவத்துக்கும உபலக்ஷணம 'ஆநநதிபபிக்கக கடவனுய' இருககுமாகையால ஆஶ்ரயணம போகருபமாயிருககும எனறு அதயாஹாரயம கீழசசொனன ஶ்லோ ககளில பக்தியினுடைய போகருபதை பரபததிககுக் கெபுஜாயவிததமெனறு கருதது அநுபவதஶையி லனறோ போக்யமாயிருபபது, ஆஶ்ரயணதஶையில போகருபத்வம கூடுமோ? எனன, மோக்ஷதஶையில் இத யாதி அவனை - உக்தபரகார விஶிஷ்டனனவனை உகதார்ததததை அநுவதியாநினறுகொணடு, இததிருவாய மொழியில பரதிபாதயாாத்ததைத நிகமிககிறா - இப்படி இதயாதி ஸாதநஸமயம - உபாஸநஸமயம் தாமுள ராகாதபடி எனறது - "யானொடடுவேனோ" எனறததைப பறற

பிறவித்துயர் - பிறப்பாலவரும் துயர், அற - அறுகைக்காக, ஞானத்துள் - (ஆத்மாவலோகநமாகிற) ஜ்ஞாநத்திலே, நின்று - நிஷ்டராய், துறவி - ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்தனாய், சுடர் - தேஜோரூபமான ஆத்மாவினுடைய, விளக்கம் - ஆவிர்ப்பாவத்தை, தலைப்பெய்வார் - தலைப்பட வேண்டியிருக்குமவர்கள், அறவனை - (ஏவம்விதாதிகாரிகளுக்கும் பலநிர்வாஹகனாகையாலே பரமதார்மிகனாய், ஆழிப்படை - (ஸம்ஸ்ருதிஹேதுபூதனான) திருவாழியையுடையனாய், அந்தணனை - பரமபாவநபூதனான ஸர்வேச்வரனை, மறவியையின்றி ஸாதரரவோ, மனத்துவைப்பார் நினைப்பதே! என்று க்ஷேபித்தாராயிற்று அன்றியே, ஜந்மப்ரயுக்தது:க்கம் தீருகைக்காக யோகரூபஜ்ஞாநத்திலே நின்று அவித்யாகாம தேஹாதி ஸம்ஸர்காதிநிவ்ருத்தனாய் தேஜோமயனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாநுபவத்தைப் பெறவேண்டுவார், உபாஸ்யதயா நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாநதமோநிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூதனான ஸர்வேச்வரனை விச்சேதரஹிதமாம்படி நிரந்தரபாவநாமுகத்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்கள் என்று உபாஸகரைச் சொல்லுமாம்

இ —முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனானவனை ஆச்ரயித்துவைத்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்று அவன்சீர்மையைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[பிறவித்துயர்] பிறவி என்கிற இது அநுசவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்கிறவிடத்திலே ஜந்மாதிகளுக்கு கூடுகிறாப்போலே ஸமஸ்ஜாமஞாதி ஸாம்ஸாரிகது:க்கம் அறுகைக்காக [ஞானத்துள் நின்று] - ஆத்மஜ்ஞாநமார்க்கத்திலே நின்று அகாகிறது - ஸாலம்பநஜ்ஞாநமார்க்கத்திலே யென்றபடி. "சுடர்விளக்கம்" என்று பலமாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு ஜ்ஞாநமார்க்கத்தையே சொல்லுகிறது, யோகாப்யாஸமிறே பலம் [துறவி] - துறக்கை சரீராவஸாநத்திலே [சுடர்விளக்கம்] - ஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய அஸங்குசிதத்தையை [தலைப்பெய்வார்] கிட்டுவார். பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்று - உபாஸநம் துறவிச்சுடர்விளக்கந்தலைப்பெய்கை-பலம் பரகுஜிவிநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டியிருப்பார் [அறவனை] - தார்மிகனை அநந்யப்ரயோஜநரோடொக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீகரித்து அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - கையுந்திருவாழியுங் கண்டு அதில் கால்தாழாதே, ஆத்மாநுபவவிரோதியைப் போக்குகைக்கு உறுப்பான ஸந்நிதிமாத்ரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறார் அழுக்குக்குக் கூரிய உவர்ப்போலே சாணிச்சாற்றைப் போலேயுமிறே அவனை நினைத்திருப்பது [அந்தணனென்று] ஸந்நிதிமாத்ரத்தை நினைக்கிறது கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், "இன்றொன்றறியேன் என்று முன்னடிதோற்றதேயிறே தாங்கள் இருப்பது [மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே] அவனுடைய போக்யதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆச்ரயிப்பார்களே [மறவியை] - மறப்பை [இன்றி] - மறப்பின்றிக்கே மறவாதே அவர்களுக்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பதே என்ன தார்மிகனோ! என்று கருத்து ஒருவன் ஒருதப்பைச் செய்தால், ஸம்வதிக்கையும் அரிதாயிறே நிர்வாஹகனுக்கு இருப்பது

ஈடு — முதற்பாட்டு இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்

முதற்பாட்டு - பிறவி இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பாரே' என்ற பதங்கட்கு ஸாதித்த அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி

[பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று] - "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்று இப்பாட்டு முன்பு, கேவலர்; அவர்களைச் சொல்லுகிறது ஐச்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்ம ப்ராப்திகாமனுக்கும், பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும், இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில், — உபாஸநஸமயத்திலே சிறுக்கக்கோலுகையாலே அதாவது - அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகை அத்தையிறே "வரம்பொழிவந்து" என்கிறது அதுதனக்கு அடி - அவர்கள் ஸங்கல்ப தாரதம்யம், "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந" (சதுர்விதாபஜந்தேமாமஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந) என்று அருளிச்செய்தானிறே ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது, ருச்யநுகுணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது, உபாஸநாநுகுணமாக இருக்கக் கடவது பலம் [பிறவித்துயர் இத்யாதி]- 'இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெறப்போவதே!' என்கிறார் "பிறவி" என்கிற இத்தால் ஜந்மந்தொடக்கமாக வுண்டான மற்றை ஜந்துவிகாரங்களையும் நினைக்கிறது ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படியாக "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்று - இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நிந்திக்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - இவர்க்கு விரோதிபோமது ஆநுஷங்கிகமாய், பகவதநுபவம் உத்தேச்யமாயிருக்கும், அவர்களுக்கு துக்கநிவ்ருத்திதானே உத்தேச்யமாயிருக்கும் [ஞானத்துள் நின்று] - இவ்வநுஸந்தாநம் அவ்வருகே போகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது "துறவி" என்கிற இது - துறக்கையைச் சொன்னபடி. /"பிறவித்

இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் 'பிறவித்துயர' என்கிறதென்று விவக்ஷித்து, இது கேவலனுக்கு வாசகமென்கைக்கு நியாமகம் ஸ்ரீகீதையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநமென்கிறார்-ஜராமரண மோக்ஷாய இத்யாதி "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - "ஜராமரணமோக்ஷாய க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்மசாகிலம்" என்றதின் அர்த்தம் 'ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர்விளக்கத்தலைப்பெய்வார்' என்கிற இது - 'தேவஸ்ஸந்ததி' என்றதின் அர்த்தம் 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பார்' என்றது 'மாமாச்ரித்ய' என்றதின் அர்த்தம் இப்படி அந்த ச்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, அந்தச்லோகத்தை உபாதாநம்பண்ணி அவர்களைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் கேவலனுக்கும் பகவத்ஸமாச்ரயணம் வேணுமோ? என்ன, ஐச்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி இனி - இப்படியானபின்பு, பகவத்ஸமாச்ரயணம் ஸமாநமானபின்பு என்றபடி விவரணம் - அதாவது இத்யாதி அத்தையிறே - அத்தைப்பற்றவிறே. வரம்பு மாயாதை வரம்பொழி இத்யாதி - திருப்பல்லாண்டு ௬ கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பொழிந்து என்றபடி அதுதனக்கு அடி - இப்படி வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு அடி ஸுக்ருததாரதம்ய நிபந்தநவத்துக்கு ப்ரமாணம்-சதுர்விதா இத்யாதி ஸ்ரீதாஸ்யபதமே 'சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந' இத்யுத்தரார்த்தம் 'ஸுக்ருதிநஸ் சதுர்விதா:' என்கையாலே-ஸுக்ருத தாரதம்யம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து இவ்வளவாலும் பலித்ததை அவரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் - ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி ருச்யநுகுணமாக - புருஷார்த்தத்தில் ருச்யநுகுணமாக "ஆழிப் படையந்தணனை வைப்பாரே" என்ற ஏகாரத்திலே சோகாகப் பாட்டுக்கருத்தாத்பர்யம் - இவனைப்பற்றி இத் யாதி மற்றை யைந்து விகாரங்களையும் - "அஸ்தி ஜாயதே விபரிணமதே வர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநச்யதி" என்கிற ஐந்துவிகாரங்களையும் பலிக்கும் - ஆக, ஜந்ம இத்யாதி நடைவந்தபங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி திருவிருத்தம்-௧ இவற்றிலே நிலைநின்றுபோந்த வாஸனாருசிகள்நிற்கவைப்பாருங்களை உன அங்கீகாரம் பெற்றினபின்பு உன அங்கீகாரபலத்தையுடைய காங்கள் பராபியாதபடி யென்று அர்த்தம். "நின்று" என்ற பதத்துக்கு பாவம் இவ்வநுஸந்தாநம் இத்யாதி அவ்வருகேபோகாநிற்கச்செய் தேயும் - இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் பராசியான ஸர்வேச்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஆத்ம ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே காலூன்ற அடியிட்டு என்றது - 'ஆத்மாநுபவமே அமையும்' என்ற புருஷார்த்தத்தை வரைந்துகொண்டு, உபாஸநதசையில ஆத்மாவை ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்து என்றபடி துறக்கையைச் சொன்னபடி - "துறவித்துறக்கை மறவிமறப்பே" இதி நிகண்டு /'பிறவித்துயர' என்றுவைத்து, திரியட்டும், "துறவி"

துயரற" என்றதினுடைய பலரூபமான ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தவேஷத்தை "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது - "ஞானத்துள்நின்று" என்ற அதினுடைய பலரூபமாயிருக்கிறது ஸம்ஸார தசையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோசமில்லையிறே மோக்ஷதசையில், விகஸிதமாயிருக்குமிறே ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது "பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று" என்றது - உபாஸநமானால் துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை பலமாயிருக்குமிறே [பிறவி இத்யாதி] - 'ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:க்கங்களும் போகவேணும்' என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஒன்றிநின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்கவேண்டியிருப்பார் [அறவனை]- அவர்கள்படியையும், பலம்கொடுக்கிறவன்படியையும் பாரா, 'என்ன பரமோதாரனோ!' என்கிறார் ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்' என்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - ஆத்மாநுபவ விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன் அந்தணனென்று - சாணிச் சாறற்றேபாதி 'ஶுத்தன்' என்று கொண்டார்களித்தனை; போக்யதையில் நெஞ்சுசென்றதில்லை 'ஶுத்திகுணவிஶிஷ்டன்' என்றாயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால்தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஶுத்திமாத்ரத்தையே பற்றுவதே! என்கிறார் ✓ [மறவியையின்றி] - இவர்க்குக் கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடிதோற்றாது, 'சக்கரத்தண்ணலே' என்றால், பின்னைத் தரைப்படுமித்தனையிறே இவர், திருமங்கையாழ்வாரும் "ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடைய அடிகளை இன்னாரென்றறியேன்" என்று உத்தேஶ்யவஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவர் பிள்ளாய்! நல்லத்தை மறக்கப்

என்ற புநருக்திஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - பிறவித்துயரறவென்றதின் இத்யாதி அதாவது - "பிறவித்துயரற" என்றது - உபாஸகவிஷய ஸங்கல்பம் "துறவி" என்று - பலவிஷயஸங்கல்ப மென்றபடி. துறவியென்று சொல்லுகிறது என்று கூட்டிக்கொள்வது 'ஞானத்துள் நின்று' என்றுவைத்து, 'சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்' என்றதற்கும் - உபாஸநபலவிஷய ஸங்கல்பபரமாகக் கண்டுகொள்வது ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதசையிலுமில்லையோ? மோக்ஷதசையிலே 'தலைப்பெய்வார்' என்கிறதென்? என்ன, ஸம்ஸாரதசையில் இத்யாதி 'சுடர்' என்றும், 'விளக்கம்' என்றும், இரட்டிப்பதென்? என்ன, ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி ஜ்ஞாதாவுமாய் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் 'சுடர்' என்று - ஜ்ஞாநகுணகத்வமும், 'விளக்கம்' என்று - ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமுஞ் சொல்லுகிறதென்று பதத்வயத்துக்கும் ஸார்த்தக்யம் ஆக, 'துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்' என்றதற்கு - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமான ஆத்மாவைப் பெறவேண்டியிருப்பார் இதி பதார்த்த: ஸித்த:, 'பிறவித்துயரற' என்ற வாக்யவிவரணம் - பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்றது உபாஸநமானால் இத்யாதி - உபாஸநமானால் - உபாஸகவிஷயப்ராப்தியானால் பலமாயிருக்குமிறே - பலவிஷயப்ராப்தியாயிருக்குமிறே உக்தார்த்தத்தைத் தொகுத்து பதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி துறவி - துறந்த, ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான அறவன் - தார்மிகன் 'அறவனை' என்கிற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்கள்படியையும் இத்யாதி பாரா - பார்த்து அவன்படி - குணாதிக்யம் அர்த்திகளுடைய மநோரதபூரணம் பண்ணுகை - தார்மிகத்வ மென்கிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி இது வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு 'அவர்கள் படியையும்' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - எங்களுக்கு இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை' என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆத்மாநுபவ இத்யாதி அந்தணன்- ப்ராஹ்மணனை விவரணம் - ஶுத்திகுண இத்யாதி [illegible] பாவம் - கையுந் திருவாழியும் இத்யாதி ✓'மறவியையின்றி' என்று அவர்களை நிந்திக்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன இவர்க்கு இத்யாதி தரைப்படும் என்றது - 'தாழாது' என்றதற்கு அர்த்தம் திருமொழி க௦-௦-க ஆழியொடும் இத்யாதி திருவாழியோடே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஶார்ங்கத்தையுடைய ஸ்வாமிகளை, தேவனோ! மநுஷ்யனோ! இன்னானென்று அறிகிலேனென்றபடி 'இன்னாரென்றறியேன்' என்றதற்கு பாவம் பிள்ளாய் என்று பிள்ளானையென்றது-[illegible] வார்த்தைப்பாடு நல்லத்தை - பகவத்விஷயத்தை இவ்விஷயம் கையுந்திருவாழியுமான இவ்விஷயம்

பணணுநிறக, இவவிஷயம தீயததை மறவாதொழிவதே! [மறவியையினறி] - அவனுடைய போக்யதையையுங கணடுவைதது, தஙகள புருஷார்ததததை மறவாதே ஆஶ்ரயியாநிறபாகள மறவியை மறபபை, மறபபினறிககே, மறவாதே மனததுவைபபாரே உபாஸகபரமாஞல, சுடாவிளககம - குணபரகாஶகமான விகரஹமாககககடவது அவனுடைய போகயதையை அநுஸநதிதது வைத்தும, பினனையும இநநிலை குலையாதே நிறபதே! இவவரிய செயலைச செயகைககுத திணணியராவதே இவாகள! பிறவிததுயரற ஞானததுள நினறு துறவிசசுடாவிளககந தலைபபெயவாா, மறவியை யினறி, அறவனை யாழிபபடையநதணனை மனதது வைபபாரே இதயநவயஃ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

> வைபபாமமருநதாம அடியரைவலவினைத்
> துபபாமபுலனைநதும துஞசககொடானவன
> எபபாலயவர்க்கும நலததாலுயர்நதுயர்நது
> அபபாலவன் எஙகளாயாகொழுநதே

ஆ —(வைபபாம) பினனையும, தன திருவடிகளையே 'பாமபாபயம' என்று தனனை ஆஶ்ரயிததாாபககல எமபெருமானுடைய அபிநிவேஶததைச சொலலுகிறாா

ஆநநதாதிகலயாணகுணஙகளால பாஹமாதிகளிறகாடடிலும உதகருஷடனுயவைதது ஆஶ்ரிதஸஜாதியனுய வநது பிறநதருளி, அவாகளுடைய ஸவஸமஶலேஷவிரோதியான ஸமஸாரததைப போககுகைககு மருநதுமாய, பாாபயமுமாயிருககுமெனகிறாா

ஒ —இரணடாமபாடடில, அநயபரயோஜநாதிறததிலே எமபெருமானிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறாா

[வைபபாமெனறு தொடஙகி] - ஆஶ்ரிதாககு பாாபயமான பாமபுருஷாாததமும, ததவிரோதியான ஸமஸாரம போககுகைககு மருநதுமாய அவாகளை ஸவவிஶலேஷஜநகமான மஹாபாபததை விளைககவறருன இநதரியஙகள நலியிலும நலிவுபட விடுககொடான [எபபா லெனறு தொடஙகி] - ஆநநதவலலியில சொலலினறபடியே எலலாவிடததிலுமுளள எலலாரி

தீயதலை - கைவலயத்தை சிலபாக்யஹீனா மறவா தொழிவதே யெனறபடி 'மறவியையின்றி' எனறதோடே 'மனததுவைபபாரே' எனறதலையுங கூடடி ஶபதாாததம - அவனுடைய இதயாதி இபபாடடு உபாஸகபரமா யிருககுமெனறு திருவுளளமபறறி அநதநிாவாஹததிலே 'சுடாவிளக்கம' எனறதுக்கு அாததம - உபாஸகபரமாஞல் இதயாதி உபாஸகஶபதம - இபபக்ஷததிலே பகவதபராபதிகாமபரம இநத நிாவாஹததிலே பாடடுககு ஶபதாாததம - ஸாமஸாரிகஸகல துரிதஙகளும போமபடியாக பகவதஜ்ஞாநத்திலே நினறு பாக்ருதிஸமபநதமறறு, குணபாகாஶகமான பகவதவிக்ரஹததை அநுபவிககவேணடியிருபபாாகள,உபாஸநாமநிாவாஹகனுய, அஜ்ஞாந தமோநிவாததகமான திருவாழியையுடையவனுய, அதயநதபாவநபூதனுன ஸாவேஶவரனை விசசேதரஹிதமாக நிரநதரபாவநாமுகததாலே நெஞசிலேவைபபா ரெனறு சுடர் - குணஙகள விளக்கம்-ததபாகாஶகவிகாஹம பாதமநிாவாஹாநுகுணமாக அருளிசசெயகிறாா - அவனுடைய போக்யதையை இதயாதி வாக்யதவயத்தாலே குந்நிலை - ஸவபரயோஜநததை மறவாதேயிருககிற நிலை திண்ணியர் - கடிநா அவயம - பிறவித்துயர் இதயாதி (௧)

இங்காட்டில் ஆநந்தத்தாலே மேற்பட்டு வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றியே யிருந்துவைத்துப் பின்பு தன்னுடைய நிரவதிக கருணையாலே ஆச்ரிதர்க்காக இடையரில் பரத்வாநுஜ வந்து பிறந்தான்

ப—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருக்கும் விசேஷாதிகாரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான அபிமத விஷயத்தையுடையவனென்கிறார்

அடியரை - (தனக்கு அஸாதாரண)சேஷபூதரானவர்களை, வல்வினை - பாபமான காமங்களினுடைய, துப்பாம் - மிடுக்கினவழியிலேயான, புலனைந்தும் - இந்த்ரியங்களைந்தினுடைய அகப்பட்டு, துஞ்சக்கொடான் நசிக்கும்படி விட்டுக்கொடாதவனானவன், வைப்பாம் (அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியுமாய், மருந்தாம் - (தத்பாப்தி விரோதி நிவ்ருத்தி ஸாதநமுமான) மருந்துமாம் (எங்ஙனேயென்னில்),—எப்பால் (மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கிப் பரஹ்மாநந்தம் ஈறான) எல்லாஸ்தலத்திலுமுள்ள, யவர்க்கும் எல்லாச்சேதநர்க்கும், நலத்தால - ஆநந்தத்தால், உயர்ந்துயர்ந்து - மிக்கு, அப்பாலவன் - (வாங்மநஸங்களுக்கெட்டாதபடி) அவ்வருகானவனாய், எங்கள் - (அநந்யரான) எங்களுக்கே கூறாய, ஆயர் - (அறிவில்லாதவரான) இடையர்க்கு, கொழுந்து - தலைவனானவன் என்று - பரத்வஸௌலப்யங்களைச் சேர்த்து அருளிச்செய்தாராயிற்று

வைப்பாம் மருந்தாமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம்

இ—இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்திறத்தில் அவனிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்

[வைப்பாம்] - ப்ராப்யமான புருஷார்த்தமாம். நினைத்த வகைக்கெல்லாம் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாம்படி சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே கனியாயிருக்கைக்கும் [மருந்தாம்] - விரோதியைப் போக்கி போக்தருத்வசக்தியைக் கொடுக்கும். இத்தால் ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது, "நிவர்த்தயதி மோஹநம்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில், - [அடியரை] - ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்களுக்கு [வல்வினைத்துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்] - விஷயங்களிலே மூட்டி ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநமான மஹாபாபத்தின் பலனைகளைக்கு ஸமர்த்தமான சரீரத்திலிந்த்ரியங்களால் நசிக்கும்படி விட்டுக்கொடான். துப்பு - ஸாமர்த்யம். "ஸர்வாத்மஜ்ஞாய தே" இத்யாதிப்படியே "ஸ்ம்ருதிமாத்ராஸ்ருணோபஹ்ருதி" என்னக்கடவதிறே. "அவன்" என்கிறது ஆரை? என்னில், - [எப்பால் இத்யாதி] - எல்லாவிடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தால் மேற்பட்டு [அப்பாலவன்] - மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ஶதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மாநந்தமளவுஞ் சென்று, அதனை மநுஷ்யகோடியிலேயாக்கி, மேல்மேல் கல்பித்துக்கொண்டு ஆநந்தத்தைப் பெருக்கினாலும் ப்ரமாணங்களால் வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றென்று மீளும்படி அவ்வருகான ஆநந்தத்தையுடையவன் [எங்கள் ஆயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து, ஆச்ரிதர்க்காகத் தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையரிலே வந்து பிறந்தவன் [ஆயர்கொழுந்து] - இடையர் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலே யென்னும்படி தாழ்வில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனானவன், கோபஸஜாதீயனாயவதரித்தது - தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானாரை விஷயங்களின் வலியாமைக்கன்றோ !

௫டு.—இரண்டாம் பாட்டு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு போவதே ! என்று கேவலரை நிந்தித்தார், அவன்தன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தானிருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்

இரண்டாம் பாட்டு - வைப்பாம் இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் பரமபதத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, 'வைப்பாம்' இத்யாதிப்ப, 'துஞ்சக்கொடானவன்' என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனை இத்யாதி,

[வைபபாம] - ஆடு அறுசது பலியிடடு, அரைபபையாககி, இஷட விநியோகாாஹமாம படி க்ஷேமித்துவைககும நிதிபோலே, இவனுககு நினைதத வகைகளெலலாம அநுபவிககலாம படி தனனை இஷடவிநியோகாாஹ மாககிவைககு மெனறிடடு பராபயத்வம சொலலுகிறது [மருந தாம] - ஆறுலும, க்ஷுத்பதர விஷயங்களையும உணடறுககமாடடாத ஸமஸாரிசேதநனுககிறே ஸாவாதிகனான தனனை விஷயமாககுகிறது, இவனதனனை அநுபவிககுமபடி யென? எனனில,— அககுறைகள வாராதபடி அநுபவ விரோதிகளைப போககித தனனை யநுபவிககைககு ஈடான ஶகதி யோகததையுங கொடுததுத தனனையுங்கொடுககு மெனறு அவனுடைய பராபகதவம சொலலுகிறது "ய ஆதமதா பலதா" (ய ஆதமதா பலதா) எனகிறபடியே ஆக, பராபயதவமும பராபகத்வமும சொல்லிறறு இபபடி செயவது ஆாககு? எனனில,—[அடியரை]-"நமமேயம" (நமமேயம) என னும நிரபபநதம தவிரநதாாககு அவனைபபறறி ஒரு பரயோஜநததைக கொணடு அகலாதே, அவன தனனையே பறறி அவனபடிவிட ஜீவிததிருபபாரை வலிய வினைகளிலே கொணடுபோய மூட்டு கைககீடான ஸாமாதயததை யுடைததான இந்தரியஙகளைநதாலும துஞசககோடா னெனனுதல, அஞசிலும புககுத துஞசககோடா னெனனுதல் துப்பெனறு - ஸாமாததயம 'அவன' எனகிறது, எவனைப பறற? அவன தான இபபடி செயய எஙகே கணடோம? எனனில,—அததை உபபாதிக கிறது மேல, [எபபால இத்யாதி] - ஸததாந விஶேஷஙகளாலும மநுஷ்யாதி பேதஙகளாலும வரக கடவன சிலஉயாததிக ளுண்டிறே, பூமிபோலனறிறே ஸவாககம, மநுஷ்யாகளைப போலலல விறே தேவாகள எபபால - எலலா விடததிலு மெனறபடி பாலெனறது - இடம 'அபபால, இப்பால' எனனககடவதிறே - அவவிடம, இவவிடம எனறபடியிறே எலலாவிடததிலு முண டான எல்லார்ககும [நலததால] - ஆநநததாலே மேலேமேலே போய, பினனையும் அதுதனனைச சொல்லபபுககால "யதோவாசோ நிவாததநதே" (யதோவாசோ நிவாததந்தே) எனறு மீள வேண்டுமேபடியான ஆநந்தபராகாஷ்டையை யுடையவன ஶதகுணிதோததர கரமததாலே அபயஸ்ய

வைபபு - நிதி ஆடறுதது பலியிடடு அரைபபையாககுகை இஷடவிநியோகததிலே ஹேது அரை பபை - சாளிகை என்றிட்டு - எனறு ஆறுலும் - பாாபயமானுலும உண்டறுக்க மாடடாத - காதலககேய அநுபவிக்கமாடடாத 'ஆடறுதது' எனறு தொடஙகி, 'ஆக பராபயதவமும பராபகதவமுஞ சொலலுகிறது' எனனுமளவும - நிதிககும மருநதுககு முணடான ஆகாரஙகளை ஈஶவானுககு ஏறிடடுச சொலலுகிறபடி தனனையுங்கொடுதது ஶக்தியையுங் கொடுக்கு மெனனுமதுக்கு பரமாணம - ய ஆதமதா இதயாதி ஆதமதா பலதா எனறபடி இவவிரணடு பதஙகளுககும பாவம - ஆக இத்யாதி அர்த்தாநதர :-அவனை இதயாதி முந தின அாததததிலே, 'அடியரை' எனற ஐகாரம - அசை, அடியாக் கெனறபடி அடியாககு வைபபாம, மருந தாம், அடியரை வலவினைததுபபாமபுலனைநதும துஞசககொடான எனறு, 'அடியரை' எனறத்தை - கீழும மேலுங கூட்டிக்கொளவது அடியரை எனறதுககு முநதின அாத்தம - அத்வேஷாதிகளை யுடையவாககெனறு, த்விதீயார்த்தம - அநயபரயோஜநரை யெனறு படிவிட எனறது-சாடு புலன் - இநத்ரியஙகளாதல, விஷயங களாதல இநத்ரியஙகளான போது - இநதரியஙகளாலே துஞசககொடான, விஷயஙகளானபோது - விஷயங்க ளிலே புககுத துஞசககொடா னெனறு பொருள 'எபபால' இதயாதிக்கு அவதாரிகை அவனென்கிறது இத் யாதி 'எவனைப பறற' எனறதுககு உபபாதகம - எப்பால்! இத்யாதி அவனதான இபபடி செயயஎஙகே கண் டோம எனறதுககு உபபாதகம - ஆயர்கொழுந்து எனறது அவன - இநத்ரியஙகளாலேயாதல, விஷயங்க ளாலே யாதல, ஸவாமரித்ரை நபியாதபடி ரக்ஷிக்குமெனனுமது எஙகேகணடோ மெனறு - ஶஙகார்ததம "எவா ககும' எனறால போராதோ? 'எபபால' எனகிறது எதுககாக? எனன, ஸததாநவிஶேஷ இதயாதி விவா ணம - பூமி இதயாதி பாலெனறு - இடததைச சொலலுமோ? எனன, அபபால் இதயாதி யவர்க்கும் எலலாாக்கும ; எபபால்யவர்க்கும் - எலலாவிடததிலு முணடான எலலாாககும உயர்ந்து உயர்நது மேலே மேலே போய அபபாலவன் - அவ்வருகான ஆநநததை யுடையவன விவரணம - ஶதகுணித இத யாதி அப்யஸ்யமாந மாகாநின்றுளள - மேனமேலென ஏற்றிககொணடு போகாநினறுளள உக்ததுக்கு பர

மாந மாகா நின்றுள்ள நிரதிஶயாநந்தயுக்தன், "ஆநந்தமயஃ" (ஆநந்தமயஃ) என்னக்கடவதிறே [எங்களாயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது தன்னை ஆஶ்ரயித்தார் விஷய பரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? தான் போகமோக்ஷங்களை யநுபவிக்கிறது - தன்னைப் பற்றினார் போகமோக்ஷங்களை அநுபவிக்கைக்காகவோ? மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது - இவர்களை அநாதப்பட்டவிடவோ? [எங்களாயர்கொழுந்தே] - க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரி லுள்ளாரோடே தமக்கு ஒரு பராக்ருத ஸம்பந்தம் தேட்டமா யிருக்கிறபடி. அன்றியே, [எங்கள்] - அவதாரந்தான் ஆஶ்ரிதார்த்தமா யிருக்குமிறே நவநீத சௌர்யக்ரமேக்ஷாபம் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், "ஏதத்ரம" என்றார் இவரேயிறே [ஆயர்கொழுந்தே] இடையர் தங்களுக்குத் தான் பரஹமாதிகள் கோடியிலே யாம்படி அவர்களில் ப்ரதாநனானவன் துஞ்சக்கோடான எப்பால் யவர்க்கும் முதலாக அந்வயம்

—:o:—

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும்
மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியைத்
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என்
மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே

ஆ —(ஆயர்) இப்படி, ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌந்தர்யௌஜ்ஜ்வல்யாதி கல்யாண குணவிஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூயஅமுதைப் பருகிப்பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கினேனென்கிறார்

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாகப் புஜியாநிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:கமும் போயிற்றென்கிறார்

[ஆயரென்று தொடங்கி] - ஆயருள்ளார்க்குத் தானாந் தன்மையை யுடையனாய் அவர்களது ஏதேனுமொரு தாவ்யத்தாலல்லது தரியாமையாலே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு அகப்பட்டுத் தாயிறகாட்டிலும் பரிவரான ஊரிலுள்ளாரெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்யத்தை யுடையனாய ஆஶ்ரிதராலே நெருக்குண்கையாலே பெருவிலையனான தன் திருவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்

மாணம் - ஆநந்தமய இத்யாதி 'எப்பாலயவர்க்கும்' இத்யாரப்ய, 'புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்-இப்படி ஸர்வாதிகன் இத்யாதி இவ்வாக்யம் - 'அவன் தான் இப்படிச் செய்ய எங்கே கண்டோமென்னில்' என்றதுக்கு உத்தரம் 'நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து' என்றதையும், 'கொழுந்து' என்றதையும் கடாக்ஷித்து பாவம் - தான்போக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் 'எங்களாயர்' என்று ஆயர்க்கு விஶேஷணமாக்கி பாவம் - க்ருஷ்ணன் இத்யாதி 'எங்கள் கொழுந்து' என்று அவனுக்கு விஶேஷணமாக்கி பாவம் - அன்றியே எங்கள் இத்யாதி ஸாவஸாதாரணமான அவதாரத்தை 'எங்கள்' என்னலாமோ? என்ன,—அவதாரந்தான் இத்யாதி 'எங்கள்' என்று - ஆஶ்ரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக் கீழ் அருளிச்செய்தது, ஆத்மஸம்பந்த வசமாக்கித் தாத்பர்யம் - நவநீத இத்யாதி கொழுந்து என்றதுக்கு ப்ரதானனென்று அர்த்தாந்தரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அந்வயிக்கிறார் - இடையர் இத்யாதி இடையர் தங்கள் இத்யாதிக்குக் கருத்து இடையருக்கு ப்ரதானனாயிருக்கையை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ரதானனாயிருக்கு மோபாதி அதிசயமாக நினைத்திருக்குமென்று எப்பால்யவர்க்கு மித்யாரப்ய, ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியார்க்கு மெய்யப்பர், மருந்தாய், அடியாரை வல்வினைத் துப்பாம புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான இத்யந்வய: (ரு)

தந்தவனை [தூய அமுதை யென்று தொடங்கி] - நியமங்களும் வேண்டாதே, அதிகாரிதான் ஆரேனுமாகவுமாய், ஸர்வதா ஸேவ்யமுமாய், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற ஶக்தியையுடைய அம்ருதத்தை மேன்மேலெனப் பருகி ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநாதிகளையெல்லாம் போக்கினேன்.

ப —அநந்தரம், பரத்வஸூசகமான நிரதிஶயாநந்தத்திலும் அவதாரப்ரயுக்தமான ஆஶ்ரிதபவ்யத்வம் அத்யந்தஸரஸ மென்கிறார்.

ஆயர் - கோபர்க்கு, கொழுந்தாய் - ப்ரதாநனாயவைத்து, (நவநீதசௌர்யாதிநிமித்தமாக), அவரால் - அவர்களாலே, புடையுண்ணும் - அடியுண்டு, மாயப்பிரானை - (தத்ரூபமாக அமுதை தொடக்கமான) ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனாய் அத்தடியாக அவர்களை உபகரித்து, என்மாணிக்கச்சோதியை - (சாணையில் ஏற்றிட்ட) மாணிக்கம்போலே அவர்கள் நியமத்தாலே ஒளிபெற்ற வடிவை எனக்காக்கினவனாய், தூய அமுதை - (பரத்வமகலசாத சீலத்தையுடையனாய்) ஶுத்தாம்ருதமானவனை, பருகிப்பருகி - நிரந்தரமாக அநுபவித்து, (போகார்த்தமாகப் பால்குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமாபோலே), என் - என்னுடைய, மாயம் - ப்ரக்ருதிகார்யமாய்வரும், பிறவி ஜந்மப்ரயுக்தமான, மயர்வு அஜ்ஞாநத்தை, அறுத்தேன் நசிப்பித்தேன்.

இ —மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தமக்கு இனிதாகப் புஜியாநிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் போயிற்று என்கிறார், க்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பற்றினேனல்லேன், அவனைப் பரமப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமல்லேன், இனிய விஷயமென்று அநுபவிக்க இழிந்தேன், விரோதியானது தானே போகக்கண்டேனென்கிறார்.

[ஆயர் கொழுந்தாய்] - ஆயர் வேராக, தான் கொழுந்தாய், வேரிலே நோவுண்டானால் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நலிவு வரில் தன்முகம் வாடுமென்கை, காட்டிலே இடையர்க்கு அடிகொதித்தால் க்ருஷ்ணன்முகமிறே வாடுவது [அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை] - வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கு அகப்பட்டு அவர்களெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்யபூதனை அவ்வூரில் பரிவரில் வந்தால், தாயரில் குறைந்தாரில்லையென்கை [மாயம்]- அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிக்கவேண்டி, களவிலேயிழிந்து, ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்துவைத்து அது நிலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்த்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அவர்களாலே அடியுண்டு போக்கடியற்று நிற்கிற நிலை [பிரானை] - செய்ததையடங்க உபகாரமாயிருக்கை [என்மாணிக்கச்சோதியை] - அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணையிலேயிட்டுக் கடைந்த மாணிக்கம்போலே புகர்மிக்குச் செல்லுகிறபடி [என்] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனை [தூய இத்யாதி]- அந்த அம்ருதம் அதிக்ருதாதிகாரம், இது ஸர்வாதிகாரம், ப்ரஹ்மசர்யாதிநியதி யுண்டு அதுக்கு, இருந்தபடியிலே அநுபவிக்க அமையும் இதுக்கு [பருகிப்பருகி]- ஸக்ருத்ஸேவ்யம் அது, ஸதாஸேவ்யம் இது [என்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே] - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தப்ரயுக்தமான ஜந்மத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன், அந்த அம்ருதம் ஶரீரஸம்பந்தத்தைப் பூணகட்டும்.

ஏடு —மூன்றாம்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநாதிறத்தில் அவனிருக்கும்படி சொன்னார் நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன, 'நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்யப்ரயோஜநனாய் அவனைப் பற்றினேன்' என்று நேர்கொடுநேரே

மூன்றாம்பாட்டு - ஆயர்கொழுந்து இத்யாதி வருத்தாநுவாத பூர்வகமாக உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி நேர்கொடுநேர் ஸாக்ஷாத் ஆத்மபர

சொல்லவும் மாட்டாரே, அவனை அநுபவியாநிற்க, விரோதி தன்னடையே போயக்கொடுநின்றவன் நான்' என்கிறார்

[ஆயர்கொழுந்தாய] - இடையர்க்கு ப்ரதாநனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிற்று கீழ், இங்கு, அவர்களில் ஏகதேசஸ்தனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது அதாவது - அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்குமவனென்கிறது இடையர் காட்டிலே பசுக்களின்பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு அடிகொதித்தால் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமாயிருக்கை, வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது / [அவரால் புடையுண்ணும்] - அவனால் என்னுதல் அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதார் இல்லை 'மரத்தாலே ஓரடியடிப்பார்கள் போலேகாணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. [மாயப்பிரானை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான் நேர்நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து, 'மாயப்பிரானை' என்கிறார் [என் மாணிக்கச்சோதியை] - ஆச்ரிதர் கட்டியடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகிறபடி கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப்புக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டெனிருந்தானிறே [என்] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவன் [தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி] - தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், ப்ரஹ்மசர்யாதி நியமங்கள் வேணடி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது, ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஒரு நியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது [என இத்யாதி] - ஆச்சர்யமான ஜந்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கினேன் ஜந்மத்துக்கு ஆச்சர்யமாவது - ஒருபடிப்பட்டிராமை மயர்வறுத்தேனென்கிறது - "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (௩)

ஸமமையாமென்று சொல்லவும் மாட்டாரே யென்றபடி

பௌநருக்த்யபரிஹாரம் - இடையர்க்கு இத்யாதி கொழுந்துக்கு வருகூ்ஷாகாரவாத்தித்வாகாரம் அவலம்ப்ய - ப்ராதாந்யஞ் சொல்லிற்று கீழ், வருக்ஷைகதேசவர்த்தித்வத்தைப்பற்ற - ஏகதேசஸ்தன் என்கிறது இங்கு இத்தால் - ப்ராதந்யஞ் சொல்லுகிறது விவரணம் - இடையர்காட்டிலே இத்யாதி அவர்களுக்குவந்த வ்யஸநம் தன்னதென்னுமதை - "ஆயர்கொழுந்து" என்கிற பதம் காட்டுமோ? என்ன, வேரிலே இத்யாதி / 'அவரால்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு பாவம் - அவனால் இத்யாதி நியாமகத்வின சாமாந்யத்தை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலே காட்டுகிறார்-மரத்தாலே இத்யாதி மரத்தாலே-மத்தாலே ஆச்சர்யமேது? என்ன, அவாப்த இத்யாதி பிரான் - ஸர்வேச்வரன், 'நிற்கும் நிலை' என்றவிடத்திலே - "மொவ்யூர்ஹ்ரியதிக்ருதாம் வலிஷ்டோரவகஸ்" என்கிற ஸ்ரீவசநம் அநுஸந்தேயம் 'ஆயர்கொழுந்தாய' இத்யாதி பதஸங்கதியை ஸூசிப்பித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரிதர்கட்டியடிக்க இத்யாதி அடியுண்டால் புகர்பெறக் கூடுமோ? என்ன கட்டினவளவுக்கு இத்யாதி வெட்டென்றிருக்கை - உகந்திருக்கை அவன் இப்படியிருந்தானோ? என்ன, கண்ணியார் இத்யாதி-திருமொழி-ஆ-க எ பலபிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டவிசைந்திருந்தானென்றபடி முற்றூட்டாக்கினவன் - பூர்ணபோஜனமாக்கினவன் தூய்மை - பரிசுத்தி தூயமைக்கு பாவம்-தேவர்கள் இத்யாதி வீப்ஸைக்கு பாவம்-ஸதாஸேவ்யம் இத்யாதி ப்ரஹ்மசர்யாதி நியமமாவது - அம்ருதபாநஸ காலத்தில விஷயவிரக்த்யாதி நியமம் பிறவி மயர்வு - பிறவியடியாக உண்டான மயர்வு ஒருபடிப்பட்டிராமை - தேவாதி ஶரீரங்களையெடுக்கை அவன் போகின்றோயிருக்க, 'மயர்வறுத்தேன்' என்று-தாம்போக்கினதாகச் சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன,—மயர்வறுத்தேனென்கிறது இத்யாதி காமேன அர்த்தயதி (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மயாவறஎனமனததே மனனினைதன்னே
உயாவினையேதநம ஔணசுடாககறறையை
அயர்விலமரர்கள்ஆதிககோழுநதை என
இசைவினை எனசோலலியானவிடுவேனோ?

ஆ —(மயாவற) இபபடி எமபெருமானேடு வருததமான ஸமபரலேஷத்துககு ஒரு படியாலும மேலொழிவிலலை யெனகிறா தனதிறததில எனககு உளள அஜஞானமெலலாம போமபடி எனனுளளே புகுநதருளி, தனனுடைய கலயாணமான குணஸவருபஙகளை அதயநத விஸததமாமபடி எனக்குக காட்டியருளி, தனககு ஸதருஶரான அயாவறுமமராகளோடு ஸமபர லேஷிககுமாபோலே எனனேடு ஸமபரலேஷிததருளினவனை எஙஙனே நான விடுமபடி? எனகிறா,

ஒ —நாலாமபாட்டில, தனபடியைககாட்டி எனனை இசைவித்து, அயர்வறுமமரா களோடு கலககுமாபோலே எனனேடுகலநத மஹோபகாரகனை எனககு விட உபாயமுணடோ? எனகிறா

[மயாவறவென்று தொடஙகி] - அஜஞானமெலலாம போமபடி ஒருநாளும மாறுதே எனனெஞசிலே யிருநது எனககு மேனமேலென உசசராயததைத தநது அது தனபேறுகக கொணடு அதனாலே விட விளஙகாநினறுளள அழகையுடையவனை 'ஔண்சுடாககறறை' என்று தமமை வஶீகரிககைககு அடியான அழகைச் சொலலுகிறது எனறுஞ சொலலுவா [அயா வென்று தொடஙகி] - பகவதவிஷயததில விஸமரணமிலலாத அமராகளுடைய ஸததாதிகளுககு ஹேதுவாய பரதாநமாயவைதது எனககு 'தனனையநுபவிபபோம' எனனும இசைவைப பிறப பிததவனை

ப —அநநதரம, இபபடி ஸரஸனன இவனை நான விடுகைககு விரகு உண்டோ? என கிறா

மயாவு - அஜஞானம, அற - அறுமபடி, எனமனததே - எனனெஞசககுளளே, மனனி னைதனனை நிதயவாஸமபணணுமவனாய, (எனககு), உயாவினையே - ஜஞானபகதயாதயபிவருத தியை, தநம - தருமவனாய, ஔண சுடாககறறையை - நிரதிஶயபோகயமாமபடி தேஜோராஶியான வடிவையுடையவனாய, அயாவு இல - மறபபு இலலாத, அமராகள - நிதயஸூரிகளுககு, ஆதிக கொழுநதை - ஸததாதிஹேதுபூதனன தலைவனாய, என இசைவினை-(தனனைககிட்டுகைககு) என இசைவுந தானிட்ட வழககாமபடியானவனை, என்சொலலி - எததைச்சொலலி, யான - (அவனடி யறிநத) நான, விடுவேன - விடுவேன? அஜஞானததைபபோககிறறிலனென்று விடவோ? அஸநநி ஹிதனென்று விடவோ? உதகாஷகானலலனென்று விடவோ? உஜஜவலனலலனென்று விடவோ? அவிலக்ஷண போகயனென்று விடவோ? அதுமதி ஸவாதீனையென்று விடவோ? என்று கருதது

இ — நாலாமபாட்டில, தனபடியைககாட்டி எனனை இசைவிதது, அயாவறுமமரா களோடு கலககுமாபோலே எனனேடுகலநத உபகாரகனை நினைதது விட உபாய முணடோ? என கிறா முனபு 'அயோகயன' என்று அகனறவராகையாலே இனி விடே னெனகிறா

[மயர்வற] - அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. [என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை] - அஜ்ஞாநம் பின்னாட்டாதபடி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான் [மன்னினான் தன்னை] - இனி கந்தவ்ய பூமியில்லை யென்று ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டைபோலே யிருந்தான் [உயர் வினையே தரும்] - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பபக்திகளை மேன்மேலெனத் தரும் தந்து சமைந்தானு யிருக்கி றிலன் [ஒண்சுடர்க்கற்றையை] - உபகரித்தானு யிருக்கையன்றிக்கே, உபகாரங்கொண்டானு யிருக்கும் கொள்கின்றவனவடிவில் புகர் தன்வடிவிலே தோற்றியிருக்கை "ஸஸ்வஜ்ஞே ப்ரீயமாணோ ஹ்ருஷ்டோ லக்ஷ்மணபூர்வஜ:" ஒண்சுடர்க்கற்றையென்று தம்மை வசீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம் [அயர்விலமரர்கள்] - பகவத்விஷயத்திலே விஸ்ம்ருதியின்றிக்கே விச்சேதமுமின்றிக்கே யிருப்பது ஒருநாடாக உண்டாயிருக்கச் செய்தே ஆளில்லாதாரைப்போலே என்னை விடாதே யிருக்கிறது! [ஆதிக்கொழுந்தை] - அவர்கள் ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய ப்ரதாநனு மாயிருக்கை [என் இசைவினை] - அப்படியிருக்கிறவன் என்னையும் அவர்களோடொக்கப் பண்ணு கைக்கு இசைவும் தானாய் வந்துபுகுந்தான் [என்சொல்லி யான்விடுவேனோ] என்ன காரணத்தை சொல்லி, நான் கைவாங்குவது? அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறது விட்டேனோ? அஸந்நிஹித னென்று விட்டேனோ? அயோக்யனென்று விட்டேனோ? நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன் என்று விட்டேனோ? ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இருந்தான் என்று விட்டேனோ? மேன்மை போராதென்று விட்டேனோ? இசைவுக்கு க்ருஷி பண்ணினேன் நானென்று விட்டேனோ? எத்தைச் சொல்லி விடுவது?

ஈடு —நாலாம்பாட்டு * ("இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை" என்று அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) உம்முடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே, இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பிடிக்கும்படித்தனையன்றே? என்ன, நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்.

[மயர்வற] அஜ்ஞாநமானது வாஸனையோடேபோக [என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை] - 'இன்னம் மயர்வுகுடிகொள்ளவொண்ணாது' என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை, செடியீத்துக் குடியேறின படைவீடுகளை விடாதே யிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே 'புறம்பேயும் ஒரு கந்தவ்யபூமி யுண்டு' என்று தோற்ற இராமை இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில்,—[உயர்வினையே தரும்] - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பபக்திகளைத் தாராநின்றுள்ளனனுதல் யமாதிகள் தலையிலே அடியிடுமேபடியான உத்கர்ஷத்தைத் தாராநின்றானென்னுதல் [தரும்]-தந்துசமைந்தானாயிருக்கிறிலன்; † "காதல்கடல்புரைய" ‡ "காதல்கடலின்

நாலாம்பாட்டு - மயர்வற இத்யாதி 'விடுவேனோ' என்றதுக்கு பாஸுகம் அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, 'என் சொல்லி யான் விடுவேனோ' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே யென்றது - "மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனை" என்றதைப் பற்ற

தம்திருவாயாலே சொல்லுகையாலே 'வாஸனையோடே' என்றது ஸித்தம் ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டை யாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியாநின்றுகொண்டு, 'மனத்தே' என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - செடியீத்து இத்யாதி செடியீத்து - காடுவெட்டி முந்தின அர்த்தத்திலே, 'வினை' என்று - க்ரியையாய், உத்கர்ஷத்துக்கு ஹேதுவான க்ரியை யென்று - ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்ப பக்திகளைத் தாராநின்றுள்ளனனுதல் ஜ்ஞாநமாவது பரணவத்திற சொல்லுகிற மோக்ஷத்வஜ்ஞாநம் விஸ்ரம்பமாவது - சமஸ்விலே சொல்லுகிற உபாயார்த்யவஸாயம் பக்தியாவது - நாராயணபதத்திற சொல்லுகிற, ப்ராப்யத்வரை தவிதியார்த்தத்தில, 'உயர்வினையே' என்று முழுச்சொலாய், உச்ச்ராயத்தையே தருமென்னும் படி 'தரும்' என்ற வர்த்தமானார்த்தம்-தந்து இத்யாதி பக்தியை மேன்மேலுங் கொடுக்குமோ? என்ன, காதல்

* குணட்லிதம் வ்யாக்யாநாநுஸாரியென்பர் † திருவாய்மொழி, ஒ - ரு - ௪ ‡ ஷை எ ரு - க

மிகபபெரிதால'' *''நீளவிசுமபுமகழியபபெரிதால'' †'சூழநததனிறபெரிய' [ஒண்சுடாக்கறறையை]- இததால, எனககு உபகரிததானுயிருககையனறியே, ' தான உபகாரஙகோண்டான ' எனனுமிடம வடிவில புகரிலே தோறற இராநினறு னெனனுதல , தமமை வஶீகரிதத அழகைச சொலலிறறுகவு மாம , ''தெஜஸாம ராஶிரூர்ஜிதம'' (தேஜஸாமராஶிமூர்ஜிதம) எனனுமாபோலே இபபடி தனபேறாக உபகரிததவன, தன உபகாரங கோளவா ரிலலாதா னொருவனோ? எனனில,—[அயா விலமராகளாதிககோழுநதை] - தான உபகரியாத அனறு, தஙகள ஸததைகோணடு ஆறறமாட்டா தாரை ஒருநாடாக வுடையவன பகவதநுபவவிஸமருதிககு பராக ஹாவததை யுடையவராய, அவ வநுபவததுககு விசசேதஙகை யினறிககே, தாஙகள பலராயிருககிறவாகளுககு யாரகாதிகளெல லாந தானேயா யிருககிறவனை [என இசைவினை] ' நானலலேன ' எனறு அகலாதபடி என இசைவு தானுயப புகுநதவனை [எனசொலலி யானவிடுவேனோ] - ' சிறிதுமயாவுகிடநதது ' எனறு விடவோ? ' மயாவைபபோககி, தானகடகக இருநதான ' எனறு விடவோ? 'எனககு மேனமே லென நனமைகளைப பணணிததநதிலன' எனறு விடவோ? 'தானபணணின உபகாரததுககு பரத யுபகாரங கோளள இருநதான' எனறு விடவோ? 'வடிவழகிலலை' எனறு விடவோ? 'மேனமை போராது' எனறு விடவோ? 'இபபேறறுககு கருஷிபண்ணினேன நான' எனறு விடவோ? எத்தைச சோல்லி நான விடுவேது? எனகிறா (சு)

இதயாதி இநத பரமாணஜாதம - ஜஞாநவிஸரமபஙகளுககும உபலக்ஷணம இத்தால் இதயாதி 'ஒண சுடாக் கறறை' எனறது - பூாவபாவிபாதல, பாபாவியாதல அதாவது - உயாவினையே தருகையாலே, அது 'தன பேறு' எனறு தோறற, ஒண சுடாககறறையா யிருக்கிறு னெனனுதல, விரவஹிகதேஜோரூபமான விகாஹத தைக் காட்டி எனககு பேஷதவஜஞாநாதிகளை யுணடாக்கி, எனனை வஶீகரிததவ னெனனுதல 'ஒண' என கிற விஶேஷணத்தாலே - தமமை வஶீகரித்தமை தோறறுகிறதிறே 'சுடாககறறை' எனறதுக்கு பரமாணம தேஜஸாம் இதயாதி பாதமேமஶ பகவநதமபாதி பாஹுமாதயோ தேவா:,''தஂ ரு ஷ்டா தெ தஂ ஷ்டா தெ வாஸ ஶ்ர வஂ க ம்ஷாயரஂ ஷ் ! க வை ஞ்வ ஶ் ரூ வை ஸ ஂ ஸ்ரா நஂ தெஜஸாஂ ராஶிரூர்ஜிதம'' தேஜஸாமராஶி மூர்ஜிதமெனனுமாபோலே 'ஒண சுடாககறறை'எனகிறு ரெனறபடி சுடர்க்கற்றை-தேஜஸஸமூஹம அவதா ரிகை - இபபடி தன் இத்யாதி தானுபகரியாதவன்று இத்யாதி அயாவிலலாமையாலே - பகவதநுபவவிஸ மருதி யிலலாமையாலே அமராய - ஸததாஶம வாராமலிருககிறாக ளெனறபடி ஶபதார்த்தம-பகவதநுபவ இதயாதி பராகபாவததை யுடையாராய் எனறது - பராகபயபாவததையுடையரா யெனறுய, விஸமருதயத் யநதாபாவததை யுடையாராய் தாரகாதிகளெல்லாம் - 'ஆதி' எனகையாலே - தாரகதவபோஷகதவஙகளை சொல விறறு, கோழுந்து' எனகையாலே - போகயதை வோபபறறு உணடானபினபிறே கொழுநது உண்டாவது, தாரக போஷககங ளுணடானபினபிறே போக்யததில நெஞசு செலவது, ஆகையாலே, 'கொழுநது' எனறு - போக்யதையை விவக்ஷிககிறது ஆதியத இதி - ஆதி: எனறுய, தாரகாதிகளாக ஸ்வீகரிக்கபபடுமவ னெனனு தல, யதவா, நிதயஸூரிகளுக்குக் காரணமாகைபாவது - அவாகளுககு தாரகாதிகளெலலாம தானேயாயக் கொணடு, அவாகளுக்கு ஸததா நிரவாஹகனுயிருக்கை யெனனுதல. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸததா ஹேது பூத னை தலைவனெனறு ஶபததுககு உளள அாததம என் இசைவு தானுய்ப புகுந்தவனை - என இசைவுககு அந்தாரத்மாவாய நினறு நியமிததுக்கொணடிருக்கிறவனை, தாமபூத்ஜஞாநம தாவயமாலகயாலே, தசசரீர கத்வமு முணடிறே 'மயாவற' இதயாதி - பாதிபதம ஹேது காப்பமெனறு திருவுள்ளம பறறிபாவம - சிறிது மயர்வு இதயாதி 'ஒணசுடாககறறை' - எனகிறதின அர்ததவயாபிபாயேண அருளிச் செயகிறா - தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யதவயததாலே 'என இசைவினை' எனறதைப பறற, இபபேற்றுக்கு இத்யாதி எத்தைச் சோல்லி நான்விடுவது - அவனிடத்திலே ஒருகுறை யுணடானு லனறோ விடலாவ தெனறு கருதது காமேண அனவய: (சு)

---

* திருவாயமொழி எ - ரு - அ † ஷை கo - கo - கo

ஐந்தாம் பாட்டு.

விடுவேனோஎன்விளக்கை என்னாவியை
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை
தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே

ஆ —(விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாகத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்றொருத்தருக்குந் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வசீகரித்து அவர்களோடு ஸம்ச்லேஷித்தாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி இவற்றாலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு தாரகனாய், என்னோடே கலந்தருளின அக்கலவியாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ? என்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையறியாதே மிகவும் அநர்ஹனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திக்கொண்டாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்

[என்விளக்கை யென்று தொடங்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து நான் மிகவும் அநர்ஹனாயிருக்கச் செய்தே நிர்ஹேதுகமாய் வந்து ஸ்வவிஷயஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்று கொண்டு என்னை அடிமைகொண்டவனை [தொடுவே செய்து என்று மேலுக்கு] - நவநீதாதிகளைக் களவுகண்டு 'இவன் களவுகண்டான்' என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுமாற்றங் கொடுக்கவொண்ணாதபடி வேறொருவர்க்குந் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக விடவேபண்ணி நோக்கி அடிமைகொண்டவனை [கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும்] - கண்ணினுள்ளே தூதாகவிழிக்குமென்றுமாம் விடவு-விடருடைய செயல் விடவேசெய்து விழிக்கை-ஸவிலாஸமாக நோக்குகை யென்றுமாம்

ப — அநந்தரம், அவன் எனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்த நான் விட க்ஷமனல்லனென்கிறார்

என்விளக்கை என்னுடைய ஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநதீப ப்ரகாசகனாய், என் ஆவியை - என் ஆத்மாவை, (அவகாசம்பார்த்து), நடுவே - நடுவே, வந்து - புகுந்து, உய்யக்கொள்கின்ற - (அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக்கொண்ட, நாதனை - நாதனாய், தொடுவே - களவுக்குரிய சேஷ்டிதங்களை, செய்து - பண்ணி, இள ஆய்ச்சியர் - அநந்யயோக்யமான பருவத்தையுடைய இடைச்சியர், கண்ணினுள் - கண்ணுக்குள்ளே, விடவேசெய்து - தானும் அவர்களுமறிந்த தூதக்ருத்யத்தைப் பண்ணி, விழிக்கும் - கடாக்ஷம்செய்யும், பிரானை - உபகாரகனை, விடுவேனோ - விடவல்லேனோ? விடவு - தௌர்த்தயம் பிரானென்று - தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்த உபகாரந் தோற்றுகிறது

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னை யறியாதே மிகவும் அநர்ஹனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களினழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்தினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்னை வசீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறார்.

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் நீங்கும்படி பண்ணித் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தவனை விடுவேனோ? [என் ஆவியை] "அஸந்நேவஸபவதி" என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோன என் ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] விஷயப்ரவணனாய்ப்போகாநிற்க நடுவேவந்து, நிர்ஹேதுகமாக என்னவுமாம் [வந்து] நான் இருந்தவிடத்தே தானேவந்து [உய்யக்கொள்கின்ற] - அஸத்கல்பனான என்னை "ஸந்தமேநந்ததோவிது:" என்னப்பண்ணினபடி. [கொள்கின்ற] - கொண்டு விட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற அத்தனை [நாதனை] - உய்யக்கொள்கைக்கு நிபந்தனஞ் சொல்லுகிறது இழவு பேறு தன்னதான குடல்துடக்கைச் சொல்லுகிறது இப்படி தன்பேறாக க்ருஷிபண்ணின விடமுண்டோ? என்னில், - [தொடுவேசெய்து] - வெண்ணெய் அவர்கள் கொடுக்கிலும் 'வேண்டா' என்று களவிலே யிழிந்து பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிதுகிடுமதுக்காக வந்த இளவாய்ச்சியர் புருஷர்களுக்கும், வருந்தைகளுக்கும் ஒருபயமுமில்லை இவனாலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் 'இவன் பிடிபட்டுக் கட்டுண்டான்' என்றவாறே, பரீக்ஷைகளாய்க் காண வருவர்கள் [கண்ணினுள்] - மற்றை எவர்களுக்குத் தெரியாதபடி விடவேசெய்து விழிக்கும் - தூதாக விழிக்கும் தூதுசெய்கண்களிறே விஷமமான சேஷ்டிதங்க ளென்னவுமாம் விடா உண்டு தூதர் அவர்களுடைய செயலைச் செய்து என்றுமாம் [பிரானையே] - அசோககாலே அவர்களை அநயார்ஹைகளாக்கினாற்போல என்னையும் அநயார்ஹனாக்கின உபகாரகனை

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றோ நான் இவனை விட்டுப் புறம்பே போவது என்கிறார்

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை "என்விளக்கை" என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில்; இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹமில்லையே, ஸ்நேஹமுண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாசிப்பது விளக்காவது தன்னையுங் காட்டிப் பதார்த்தங்களையுங் காட்டவேணுமிறே இவர்க்குத் தன்னையுங்காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் விரோதிஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது [என் ஆவியை இத்யாதி] 'தானொருவனுளன்' என்னும் அறிவுதல் தன்பக்கல் அபேக்ஷையாதலின்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவஸ்யனாய் உருமாய்ந்துபோந்த என் ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] - நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவே வந்து மீட்ட இத்தனை [உய்யக்கொள்கின்ற] கொண்டுவிட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற இத்தனை "அஸந்நேவஸபவதி" (அஸந்நேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னை "ஸந்தமேநந்ததோவிது:" (ஸந்தமேநந்ததோவிது:) என்னப் பண்ணினான் "என்னாவி" என்று உம்மதாகச் சொன்னீர், உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து

அஞ்சாம்பாட்டு - விடுவேனோ இத்யாதி ஏழிற்பாட்டுக்கு மோக்ஷம் இப்பாட்டு இப்போது விடோமென்கிறீர் இத்தனைபோக்கி, பின்னையும் வளவேழுலகு ஆழ்வாரல்லீரோ நீர்? உம்முடைய வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கப்போமோ? என்ன என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொள்வது

தீபத்துக்கு உண்டான தமோநிவர்த்தகத்வ பதார்த்த ப்ரகாசகத்வாகாரங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி ஸ்நேஹம் - பக்தி, தைலஞ்ச அவனை விளக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்-விளக்காவது இத்யாதி தன்னையுங்காட்டி இத்யாதியாலே மூன்றைச் சொன்னது, அர்த்தபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் பூர்வாவஸ்தாபராமர்சி 'என்' என்கிற பதம் இத்யபிப்ராயேண ப்ரவம - தானொருவன் இத்யாதி உருமாய்ந்து - ஸ்வரூபநாசமாய நிர்ஹேதுகமாக வந்து என்கிறது-ஆர்த்திகார்த்தம விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி - ப்ரபதார்த்தம வார்த்தமாநார்த்தம - கொண்டு இத்யாதி உய்யக்கொள்கின்ற

உய்யக்கொள்ள நிபந்தனமேன்? என்ன, [நாதனை] - ஆருடைய வஸ்து அழியப்புகுகிறது? 'நான் என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனாகையாலே செய்தானை ஆரேனும்பெறுகைக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ? என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினார்கள். [தொடுவேசெய்து] - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயல்களைச் செய்து ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு அங்கே அகப்படுமே, 'கள்ளனைக் காணவேணும்' என்று இருப்பாருமுண்டே இவனாலே புண் பட்டவர்களெல்லாரும் காண வருவார்களே, புருஷர்களுக்கும் வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமில்லை, அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம்நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடுமேபடி யைச் செய்து விழிக்கும் - தூதுவிடுமேபடியைச் செய்து விழிக்கும் தூது விடுகையாகிற செயலைச் செய்தென்னுதல், விட்டருடைய செயலைச் செய்தென்னுதல் * "தூதுசெய்கண்கள்" என்னக்கடவ திறே, அதுவாதல், தூர்த்தருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல் († 'தவாஸ்மி, தாஸோஸ்மி' என்றாற்போலே சொல்லுகை) [பிரானையே] - அநேகர்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன் பின்னும்
விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்
மராமரமெய்த மாயவன் என்னுள்
இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ?

ஆ —(பிரான்) அவன் தானிட்டில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய அதிமநோஹரமான திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் 'என்னை விடுவேன்' என்றால் நான் அவனை விட்டொட்டுவேனோ? என்கிறார்

ஒ —ஆறாம்பாட்டில், அவனே தானிட்டில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான்விட ஸமவதிப்பேனோ? என்கிறார்

நாதனை - அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக்கொண்ட நாதனை யிதி பாவதார்த்த: நானென் றொருவன் - ஸ்வதந்த்ரன் மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆரேனும் இத்யாதி ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபிக்க யத்நம்பண்ணின விட்டுண்டோ? என்றபடி. 'தொடுவே' என்ற சொற்றுக்குத் தாத்பர்யம் - சிலர் தொடுக்கிலும் கொள்ளா னென்று தொடுவு - களவு அதனை - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயலென்றது, வெண்ணெயுண்டபோலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேஶ்ய மாகையாலே, ஆராய்ச்சி பிறக்கிலிறே பெண்கள் திரளுவது ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்கள - கேள்விபிறக்கும் செயல்கள் ஆராய்ச்சிப்படும் ப்ரகாரமேது? என்ன, ஓரிடத் திலே இத்யாதி புண்பட்டவர்களென்று - குணசேஷ்டிதவித்தராதல், விஶ்லேஷதுக்கிதராதல் 'ஆய்ச்சியர்' என்கையாலே புருஷர்களுக்கும், 'இளவாய்ச்சியர்' என்கையாலே வருத்தைகளுக்கு மென்றபடி. பயமில்லை - கருஷ்ணவிஶ்லேஷஜநிதபயமில்லை, ஈடுபாடில்லை யென்றபடி அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே என்றது - 'கண்ணினுள்' என்றதைப் பற்ற அவர்கள் தனக்குத் தூதுவிடுமேபடியைச் செய்தென்னுதல், தான தூதுவிடுகை யாகிற செயலைச் செய்தென்னுதல, தவிதீயார்த்தவிவரணம் - தூதுசெய் இத்யாதி த்ருதீயார்த்தவிவரணம் - தூர்த்தருடைய இத்யாதி தூதுசெய்கண்கள் இத்யாதி - தூதகர்த்தவ்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யென்றபடி என்விளக்கை யித்யாதய பிரானைவிடுவேனோ இத்யன்வய: (௫)

---

* *திருவாய்மொழி, ௯ - ௯ - ௯* † *குண்டலிதம் கவாசித்கம் என்பர*

[பிரானெனறு தொடஙகி] - தொடுககபபடடுப பரிமளததையும செவவியையுமுடைய திருததுழாயாலே அலஙகருதமான திருமுடியையுடையனாய, பராயாரணவமகையான பூமியை எடுபபதாஞ்செயது ஆஸரிதா ஏவிறறுச்செயது அவாகளபககலிலே வயாமுகதனாய, இசசெயல களாலே எனனை அடிமைகொணடவன விரயமலாததுழாய - பூககள விரவின துழா யெனறுமாம

ப.—அநநதரம, அவனதான அகலததேடிலும நான இசையே னெனகிறா

பிரான - உபகாரகனாயககொணடு, பெருநிலம மஹாபருதிவியை, கீணடவன - எடுத தவனாய, பினனும - தொடுககபபடடு, விராய மலா விரவின மலரையுடைததான, துழாய - திருததுழாயாலே, வேயநத - செறியசசூழபபடட, முடியன - திருமுடியை யுடையனாய, மராமர மெயத - (மஹாராஜா விஸவஸிககைககாக) மராமரததை யெயத, மாயவன - ஆஸசாயபூதனானவன, என - எனனுடைய, உள - நெஞசுககுள, இரானெனில - இரானெனனுமளவில, பினனை - பினனை, யான - (அவனையொழியச செலலாத) நான, ஒடடுவேனோ - இசைவேனோ? தொஙகுவேனோ? எனறுமாம மாயவனெனறு - மராமரமொனறளவில நிலலாதே, ஏழுமாறும மலையும பாதாளமும உருவ எயத ஆஸசாயம விராயமலாததுழாயெனறு - பரிமளததையுடைய செவவித துழா யெனறுமாம

ஈ—ஆறுமபாடடில, அவன தான விடில செயவதென? எனனில, தன சீரமையாலே எனனைத தோறபிததவனை நான விட இசைவேனோ? எனகிறா

[பிரான] - நிலா தெனறல போலே தனபடிகளைப பாராததமாககி வைககுமவன இதி னுடைய உபபாதநம மேல [பெருநிலஙகீணடவன] - ரக்ஷயவாககம பரபபுணடெனறுக கை விடாதே பராயாரணவததிலே புககு, பூமியைத தனபேறாகத தனனை அழியமாறியெடுததாற போலே, ஸமஸாராரணவததிலே அகபபடட எனனை எடுததவன [பினனும விராய மலாத துழாய வேயநத முடியன] - ஒபபனையோடேயாயிறறு பராயததிலே முழுகிறறு, நெருஙகத தொடையுணடு, பரிமளததை யுடைததாய, செவவிபெறறுளள திருததுழாய, விரையை, 'விராய' எனறு நீடடிககிடககிறது அனறிககே, மலா விரவின துழா யெனனவுமாம (வேயநத முடியன - சூழபபடட திருமுடியையுடையவன, 'ஏயநத' எனறு பாடமானபோது - சேரநதமுடி [மராமர மெயத மாயவன] - ரக்ஷணததிலே அதிஸஙகை பணணினவனுககு மழுவேநதிககொடுததும அவன காரியததை முடியசசெயயும வயாமோஹாதிஸயததை யுடையவன [எனனுளிரானெனில]- இபபடி ஆஸரிதா கனபககலிலே சேருகைககு கருஷி பணணுமவன எனபகக லிரானெனனில 'எனில' எனகையாலே விட ஸமபாவனை யிலலை யெனகை [பினனை யானொடடுவேனோ] - பினனை நான இசைவேனோ? 'பினனை நான தொஙகுவேனோ' எனனும ஆசசான

ஈடு —ஆறுமபாடடு இபபோது 'விடோம' எனகிறீரிததனைபோககிப பினனையும நீரல லீரோ, உமமுடைய வாரததையை விஸவஸிககப்போமோ? எனன, அவனாலே அங்கீகருதனான நான அவனை விடுவேனோ? எனறா கீழ்ப்பாடடில்; உமமை அவனதான விடில செய்வதென? எனன, தனகுணசேஷ்டிதங்களாலே எனனைததோறபிதது எனனோடே கலநதவனை நான விட ஸம்வதிபபேனோ? எனகிறா இதில

[பிரான] நிலா தென்றல் சநதநம பிறாககேயாயிருககுமாபோலே, தனபடிகளை யடை

ஆறுமபாடடு பிரான் இதயாதி கீழ்ப்பாடடில அாததததை அநுவதிககிறா - இபபோது இத் யாதி. பின்னையும் நீரல்லீரோ - வசவேழுலகி லாழவாரனறோ? எனறபடி.

பிரான் - உபகாரகன நாராயணன, வாஸுதேவன எனறாறபோலே 'உபகாரகன' எனறு நிருபக

யப பிறாககாககி வைககுமவன ஸாவவிஷயமாகவும ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும பணணும உ காரததை நினைதது "பிரான" எனகிறது அததை உபபாதிககிறது மேல [பெருநிலம்கீணடவன ஸாவவிஷயமாகப பணணும உபகாரம் பரளயஙகோணட பூமியை நீருக்கும சேறறுககும இருயா வடிவைக கோணடு எடுததாறபோலே, ஸமஸாரபரளயஙகோணட எனனை யெடுததவன [பினனு விராயமலாததுழாயவேயநதமுடியன] - ஒபபனையோடேயாயிறறு பரளயததிலேமுழுகிறறு நெரு கததோடையுணடு பரிமளபரசுரமா ப, செவவிபெறறிருநதுளள திருததுழாயமாலையாலே சூழபபட திருவபிஷேகததை யுடையவன விரையை - 'விராய' எனறு நீட்டிககிடககிறது அன்றியே மலாவிரவின திருததுழா யெனறுமாம [மராமரமெயத மாயவன] - ஆஸ்ரிதவிஷயமாக உபகரி குமபடி மஹாராஜா, வாலிமிடுககையும பெருமாள் ஸௌகுமாரயததையும அநுஸநதிதது, 'நீ வாலியைக கோலலமாட்டோ' எனன, 'நான வலலேன' எனறு மழுவேந்திககோடுததுக காரயு செயயும் வயாமோஹததையுடையவன [எனனுளிரானெனில] இபபடி ஆஸ்ரிதரை விஷ கரிதது அவர்களபேறறுககுத தான கருஷிபணணுமவன, எனனுள இரானெனில 'எனில' என கையாலே விட ஸமபாவனையிலலையெனகை [பினனையானேடேவேனே] - 'எப்ரகாரததாலு இரேன' எனனுமாகில, பினனை, நான அவனபோககை இசைவேனே? எனனுடைய காமபா நதாயமபோலே அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதநதாயததுககும ஏதேனும கண்ணழிவுண்டோ? என இசைவினறிககேயிருகக அவனுலேபோகபபோமோ? அனறியே, 'நானதொஙகுவேனே?' எனறு பிள்ளான பணிககுமபடி (௬

ஏழாம் பாட்டு.

யானேட்டியென்னுளிருததுவ மேனறிலன்
தானேட்டியுநது எனதனிநெஞ்சைவஞசிதது
ஊனேட்டினறு எனனுயிரிலகலநது இயல
வானேடுமோ? இனியெனனை நெகிழககவே।

மாககசொனனதுககு பாவம - நிலா இதயாதி படிகள - பரகாரஙகள அடையா எனகையாலே ஸவருபரூ குணவிபூதிகளைச சொலலுகிறது 'இனனாககு' எனனுமையாலே ஸாவவிஷயமாகவும ஆஸ்ரிதவிஷயமாக மெனகிறா ஆபததசையிலே உதவியுபகரிக்குமெனறு ஆததாநதாம - ஸர்வ இதயாதி, ஏகாநதமாதல அந்தை - உபகாரத்தை இபபோது பூமயுத்தாணமபணணினததை யருளிசசெயததுக்கு பாவம - பரளயபீ இதயாதி இறுயாநு - பினவாஙகாத பின்னும் - செருககததொடுககபபட்ட விராய் - விரை, பரிமளம மலர் - செவவி இரண்டாமத்ததுககு, புஷ்பம. வேய்ந்த - சூழபபட்ட வேய்தல் - புனைதலும சூழதலும 'பெருநிலங்கீணடவன' எனறததோடே கூட்டி பாவம - ஒப்பனையோடே இதயாதி ஒபபனை - அலஙகாரம மலர்விரவின - மலரோடேகூடின விரவுதல் - கூடுதல மாராமரம் - ஸாலவருக்ஷம மாயவன் - வயாமோ ஹத்தையுடையவன ஆஸ்ரிதாக்கு உபகரிககுமிடததில மராமரமெய்கைக்கு பாலகதியேது? எனன, மஹா ராஜர் இதயாதி 'மராமரமெயத' எனறததால பலிததததை அருளிசசெயயாநினறுகொணடு, 'எனனுளிரா னெனில' எனறதுககு அாத்தம - இபபடி இதயாதி எனில் - யதி 'இரான' எனறதுக்காததம - எப்ரகார தாலும் இதயாதி ஸவதநதரனுகையாலே போகானே? எனன, என்னுடைய இதயாதி காமபாரதநதாயம தக்குபபாதிஹதம, ஆஸ்ரிதபாரதநதாயத்துககு பாதிஹதியிலலையெனறபடி அாததாத்ததிலே ஒட்டுவது- தொஙகுகை, அதாவது - தரிக்கை காமேண அவயா: (௬)

ஆ —(யானொட்டி) என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே அவன் என்னை விட்டு எனக்கும் ஒரு புத்தி தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? என்னில்,—என்னுடைய ஸம்மதமின்றியே யிருக்கச்செய்தே தானே ஓட்டிக்கொண்டுவந்து, தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாவிஷ்காரத்தாலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி ‘இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற ஆத்மாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற இவன், தன்னை “விடுவேன்” என்றால் என்னை விடவொட்டுமோ ?’ என்கிறார்

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டவன், ‘நான் போவேன்’ என்னிலும் என்னைப் போகவிடானென்கிறார்

[யானொட்டி யென்று தொடங்கி] - நான் இசைந்து ஹ்ருதயத்திலே இருத்துவேனென்றிலேன், தானே இருப்பனாகப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடுவந்து அவிதேயமான என்னுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களைக் காட்டி என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி [ஊனொட்டியென்று தொடங்கி] என்னுடைய தேஹத்தையே நிரதிசயபோக்யமாகப் பற்றி, விடாதே நின்று என் ஆத்மாவோடே கலந்து அக்கலவியாலல்லது செல்லாத தன்மையை யுடையவன்

ப —அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுபோகிலும் அவன் இசையானென்கிறார்

யான் நான், ஒட்டி - இசைந்து, என்னுள்-என்னுள்ளே, இருத்துவம் - இருத்துவோம், என்றிலன் - என்று நினைத்திலேன், தான் - தானே, ஒட்டிவந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து, என்-என்னுடைய, தனி ஸ்வதந்த்ரமான, நெஞ்சை நெஞ்சை, வஞ்சித்து - நான் அறியாதபடி வசீகரித்து, (அதுஅடியாகவே), ஊன் சரீரத்திலே, ஒட்டி பொருந்தி, நின்று-புகுந்து நின்று, என் உயிருள் - என் ஆத்மாவிலே, கலந்து - கலந்து, இயல்வான் - (அத்தாலே ஸத்தை பெற்றானாய்) நடக்கிறவன், இனி - இனி, என்னை என்னை, நெகிழ்க்க - நெகிழ்த்துக்கொள்ள, ஒட்டுமோ - ஒட்டுமோ ?

இ —ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்க, ‘வருந்திச்சேர்த்துக்கொண்டவன், ‘நான் போவேன்’ என்னிலும் போகவொட்டான் என்கிறார்

[யானொட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்] நான் இசைந்து என் ஹ்ருதயத்திலே யிருத்துவேனென்றிலேன் இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகை என்னாலே வந்ததாவது இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கிட்டினபடி யென் ? என்னில்,— [தானொட்டிவந்து] - நிரபேக்ஷனான் தான் ‘உம்முடையபக்கலிலே யிருக்கை தவிரேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து “*[illegible] தரணம்ஸாமரஸ்யவா” [என் தனி நெஞ்சை] - எனக்குப்வயமாய், தன்னுக்கு திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி [illegible] பிடிபட்டபின்பு செய்ததென்? என்னில்,—[ஊனொட்டிநின்றுஎன்னுயிரிற்கலந்து] - அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப் போலே, எனக்கு த்யாஜ்யமான சரீரத்தைத் தனக்கு போக்யமாகப் பற்றிநின்று, விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்தான் [இயல்வான்] - வ்யாமோஹத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவனென்னுதல், இப்படி உத்ஸவிக்குமவனென்னுதல் [ஒட்டுமோ இனி யென்னை நெகிழ்க்கவே] - முன்பு த்வேஷம்பண்ணித் திரிந்த நாள் என்னை என் கைவசத்தே விட்டுத் திரிந்தான், இப்போது இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவன் பலதசையிலே ‘நான் நெகிழ்ந்துபோவேன்’ என்றால், அவன் ஸம்மதிக்குமோ?

* 1—39

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு குணத்ரயவச்யராய்ப்போந்தீர், காதாசித்கமாக ‘அவனைவிட்டேன்’ என்கிறீர், உம்முடைய வார்த்தையை விச்வஸிக்கப் போமோ? என்ன, நான் ‘அவனை விட்டாலும், அவன் தான் என்னை விடான்’ என்கிறார்

[யான் இத்யாதி] - இசைவு என்னாலே வந்ததாகில்லன்றே விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது ‘ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாட்டே யிருப்போம்’ என்றால், ‘ஓட்டேன்’ என்பரே; ‘ஆகில் இங்கே யிருக்கக்கடவோம்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது நான் இசைந்த ‘என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கவேணும்’ என்றிலேன் [தானொட்டி வந்து] “ [illegible] ” (அத்யமே மரணம்வாபி தரணம் ஸாகரஸ்யவா) என்று இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட்டில்லை யென்றாற்போலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று புகுந்தது [என் தனி நெஞ்சை] தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமாய், அவிதேயமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] - தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படிபண்ணி பின்னைச் செய்ததேன்? என்னில், —[ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரிற் கலந்து] ‘சரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற என்னுயிரிலே கலந்து’ என்கிறார்’ என்பாரும் உண்டு; இன்றிக்கே, ‘அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய சரீரத்தைப் பற்றி நின்று பின்னை என்பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்’ என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [இயல்வான்] - இப்படியை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல், இப்படி எதிர்சூழல்புக்கு உத்ஸாஹித்தவனென்னுதல் [ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழக்கவே] - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், ‘நான் தன்பக்கலினின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன்’ என்றால் அவன் இசையுமோ? எனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞானம் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு நான் ‘அகன்று போவேன்’ என்றால் அவன் ஸம்மதிக்குமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு—யானொட்டி இத்யாதி ‘ஒட்டுமோ இனியென்னை நெகிழக்கவே’ என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து சங்காபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை - குணத்ரயவச்யராய் இத்யாதி காதாசித்கமாக - ஸத்த்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே

‘இருத்துவமென்றிலன்’ என்றதுக்கு பாவம் - இசைவு என்னாலே இத்யாதி முந்துற இசையாமலிருக்கிலன்றே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வீர் இத்யாதி பதார்த்தம்-நானிசைந்து இத்யாதி ஒட்டி-இசைத்து தானொட்டிவந்து-தான்ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ‘[illegible]’ [illegible] என்று உதாஹ்ருதம் [illegible] என்று அந்வயித்தது அர்த்தம் - இத்தைமுடித்தல் இத்யாதி “[illegible]” இத்யாதிப்படியைக் கடாக்ஷித்தது இப்படி யோஜித்தது தனி - ஸ்வதந்த்ரம் ஸ்வதந்த்ரமாய் - அதவ அவிதேயமான என்றபடி முந்தினயோஜனையில, ‘நின்று’ என்கிற ல்யப்புக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்யமில்லை இயல்வு - ஸ்வபாவமும், முயலுகையும் [illegible] - உத்ஸாஹிக்கை ‘இயல்வான்’ என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக இப்படி நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு - பலிக்குமளவானவளவிலே கீழ்ப்பாட்டில் ‘யானொட்டுவேனோ’ என்று- “[illegible]” என்றதின் அர்த்தத்தையும், இப்பாட்டிலே ‘என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ’ என்கையாலே - ‘[illegible]’ என்றதின் அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது யானொட்டி இத்யாதிப்படி, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ? இத்யந்வய: (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

என்னைநெகிழக்கிலும என்னுடைநன்னெஞ்சந
தன்னைஅகலவிக்கத தானுங்கில்லானினிப
பின்னைநெடுமபணைததோள் மகிழபீடுடை
முன்னையமரர் முழுமுதலானே

ஆ —(என்னை) ஆபாரிதவதஸலனுகையாலே அவனதானும என்னை விடான, என் பககலுள்ள குணஹாரியாலே என்னை விட நினைக்கிலும, ஸாவேஸவரன தன்னாலும என்னுடைய நெஞ்சை விடமுடியாது, நெஞ்சோடுஉள்ள ஸமபந்தத்தாலே என்னையும விடமுடியாது நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென? என்னில,—அது நபபின்னைபபிராட்டியடிமை யனறோ? என்கிறார

ஒ —எட்டாமபாட்டில, என்னை ஒருபடி விடுவிதகாணகிலும அயாவருமமரரகள ஸேவிக்க நபபின்னைபபிராட்டியோடு கூட இருந்தருளின அழகைக கண்டு அடிமைபுக்க என நெஞ்சை ஸாவஸாக்தியான தானும தனபக்கலநினறும இனி விடுவிக்கமாட்டா னெனகிறார

[பின்னை யென்று மேலுக்கு] நபபின்னைப பிராட்டியுடைய நெடியதாயப பணைததிருந தோள தோளை அநுபவிக்கைக்கு ஈடான பூதனமையுடையனுகை பணைததோள - வேயபோலே யிருந்த தோ ளென்றுமாம

ப —அநந்தரம, இபபடிககொததவன விடில செயவதென? என்னில,—என்னைப பிரிக்கிலும எனநெஞ்சை அவனுலும பிரிக்க அரிது என்கிறார

என்னை - (தானதந்த ஜ்ஞாநபரேமங்களையுடையனுயத தன்னை யொழியச செலலாத) என்னை, நெகிழக்கிலும - நெகிழக்கிலும், நல (தன்னால வஞ்சிதமாயத தனக்கு) நலபபட்ட, என்னுடை நெஞ்சந்தன்னை - என்னுடைய நெஞ்சுதன்னை, அகலவிக்க தனிதது அகலவிக்க, தானும (ஸாவஸாக்தியான)தானும, இனி கில்லான இனி மாட்டான, (முனபோலே விஷயாநதா ஸக்தமனறே அவனதான), பின்னை - நபபின்னைப பிராட்டியுடைய, நெடும - நெடியதாய, பணை - சுற்றுடைததான, தோள - தோளோடேசேர்ந்த, மகிழ - மகிழச்சியாகிற, பீடுடை - மேன மையையுடையனுய, முன்னை பூர்வரான, அமரர நிதயஸூரிகளுக்கு, முழு - தாரகாதி ஸமஸ தததுக்கும, முதலானே - தானே முதலவனுனவனனறோ? ஆதலால, அவர்களை விடிலனறோ என்னையும எனநெஞ்சையும விடுவது என்று கருதது பணைததோளென்று - வேயபோன்ற தோளென்றுமாம

இ —எட்டாமபாட்டு என்னை விடுவிததாலுகிலும, தன கலயாணகுணங்களிலே அகபபட்ட என நெஞ்சை இனி விடுவிக்க ஸக்தனலல னெனகிறார

[என்னை நெகிழக்கிலும] - என்னுலனறிககே "ஊனொட்டிநின்று" என்கிறபடியே அந தலையாலே கிட்டின என்னை நெகிழக்கவொண்ணுது, அவவரியசெயலைச செயயிலும, மயாவற்ற என்னைப பிரிக்கை அரிது, அசசெயலைச செயயிலும என்னவுமாம [என்னுடை நலநெஞ்சந் தன்னை யகலவிக்க] - "நெஞ்சேயியறறுவா யெமமொடு நீ கூடி" என்றும, "தொழுதெழென மனனே" என்றுஞ சொலலலாமபடி தனபக்கலிலே அவகாஹித்த விலக்ஷணமான என்னுடைய மநஸ்ஸை விடுவிக்க [தானுமகில்லான] ஸாவஸாக்தியான தானும் ஸக்தனலலன ஸாவஸாக்தி யான தான பணணிவைதத வயவஸ்தையை தன்னாலதான அழிக்கபபோமோ? ஸாவஸாக்திதவத தோஷாதி ஸதயஸங்கலபதவமும வயவஸ்திதமெனகை [இனி] - முனபு செயயலாம, இனிச

செய்யப்போகாது என்னாலேயென்னில்,—[பின்னை இத்யாதி] - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க, அசோகவனத்திலே தோற்று அடிமைபுக்க என்னெஞ்சை மீட்கப்போகாதென்கை அந்தப்புர பரிகரத்தை ராஜாவாலும் அநாதரிக்க வொண்ணாது "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள் முன்பு பண்ணின பரிஜனை முடிய நடத்தவேணுமென்கை நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய நெடிதாயப்பணைத்திருந்துள்ள தோளோடே யணைகையாலே ஆகர்ஷிக்கிற முதன்மையை யுடையவன் பணையென்று - வேயாய், பசுமைக்கும், சுற்றுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயிருக்கை யென்னவுமாம் "யஸ்ய ஜ்ஞானகாரணா, அக்ஷயோ ஹேயம்ஹிதத்ரஜ:" [முன்னையமரர்] பழைய அமரர், "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" என்கிற பழமையை யுடையராகை, [முழுமுதல]-அவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஸ்வாதீனமாயிருக்கை

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு 'நான விட்டேன, அவன விடான' என்ற போலே சொல்லுகிற தென? இனி அவனதான 'பிரிப்பேன்' எனனிலும் தனனுடைய கலயாண குணஙகளிலே அகபபட்ட என நெஞ்சை அவனுலும பிரிககபபோகாது எனகிறா

[எனனை நெகிழககிலும] - மயாவறமதிநலமருளபபெறற எனனைத் தானே அகற்ற அரிது, இவவரிய செயலைச செயயிலும், [எனனுடை நனனெஞசந்தனனை யகலவிகக] - "நெஞசேயிறறுவா யெமமொடு நீ கூடி" என்றும், "தொழுதெழெனமனனே" என்றுஞ் சொலலலாமபடி தனபககலிலே அவகாஹிதத நெஞசநதனனை அகலவிகக [தானுமகிலலான] - ஸாவஸகதி யேனனு, எலலாஞ் செயயபபோமோ? என, செயதுபோநதிலனே? இது நெடுஙகாலம் எனன,—[இனி] - அவனும இனிமேலுளள காலம மாட்டான, 'இனி' எனகிற உரப்பு எததைப பற்ற? எனனில்,—அததைச சொல்லுகிறது, மேல [பினனை இதயாதி] - நபபினனைப பிராட்டி புருஷகாரமாக நிதயஸூரிகள் ஓலககமிருகக அடிமைபுக்கு அநதஃபுரபரிகரமான வஸதுவை அகற்றப போமோ? நபபினனைப பிராட்டியுடைய நெடிதாயச சுற்றுடைததாயப பசுமையை யுடைததான மூஙகில்போலே யிருககிற தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையை யுடையனுய, "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" (யதரர்ஷயஃ பரதமஜாயேபுராணுஃ) எனகிறபடியே பழையரா யிருநதுளள நிதயஸூரிகளுடைய ஸவரூபஸ்திதியாதிகள தன அதீனமாமபடி யிருககிற

எட்டாமபாட்டு - என்னை இதயாதி "எனனுடை நனனெஞசநதனனை யகலவிககத தானுங்கிலலான" என்ற பதத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நான்விடேன் இதயாதி

யதிமபதார்த்தம் - மயர்வற இதயாதி கன்மைக்கு ஆர்த்தம் - நெஞ்சே இதயாதி பெரியதிருவந்தாதி - க என்னில முற்பட்ட நெஞ்சே! முற்பட்டிருக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடுகூடிக் காரியத்தை நடத்துவாயென்றபடி "தானும" என்றதின ஆர்த்தம் - ஸர்வசக்தி இதயாதி நெடுங்காலம் - ஸம்ஸாரத்திலே நடந்த காலம உரப்பு - தாற்பர்யம் தாத்பர்யம் - நப்பின்னை இதயாதி பதார்த்தம் - நப்பின்னைப்பிராட்டி இத்யாதி பணை - மூங்கில பணையை தருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகையாலே அதுக்குஉண்டான ஆகாரங்களைச் செய்கிறார் - சுற்றுடைத்தாய் இத்யாதி தோள்மகிழ்பீடு - தோளோடேஅணைகையாலே வந்த 'இயல்வாய்' பலிக்கும் "ஸ்ரீயும்"என்றபடி ஸாபேக்ஷகமான மகிழ்ச்சியை - ஸாபேக்ஷமென்கிறது, ஔபசாரிகமாக 'முன்னையமரர்' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யத்ர ஊர்த்வாஷி ஜ்ஷயஃ ஜாதிந:, பூர்வஜா: - ட்டையராயிருக்கும் இவர்கள் "புராணா: புராவிந்தவா: நித்யவொஹ்யா:" முழு ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளெல்லாவற்றுக்கும், முதல் - காரணமாயிருக்கிறவன் என்றபடி தானுமகிலலான என்று அந்வயம காட்டினபடி.

வன தானுப கிலலான "ஹர்யக்ஷமணஸந்நியள" (ஹாயாக்ஷகணஸநநிதேள) எனகிற படியே அவாகள ஸநநிதியிலே பரதிஜஞைபண்ணிறறு, நபபினனைபபிராட்டி புருஷகாரம எங ஙனே அகறறுமபடி? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமராமுழுமுத லாகியவாதியை
அமரர்ககமுதீநத ஆயாகோழுநதை
அமரவழுமபத துழாவியெனனாவி
அமரததழுவிறறு இனியகலுமோ ?

ஆ —(அமரா) அயாவறுமமராகளதிபதியாய, ஆததிகலபகனுய, நிரதிசயசௌந தாயததைதயுடையனுன எமபெருமானேடே பருதகநிதஜேசாரஹமாமபடி ஸமசலேஷிககை யாலே, இனி எனனுலும அவனை விடமுடியாது எனகிறா

ஒ - ஒனபதாமபாட்டில, காம அவனேடு கலநத கலவியின மிகுதியால விசலேஷ ஸமபாவனை யிலலை யெனகிறா

[அமரரெனறு தொடஙகி] - அயாவறுமமராகளுககு எலலாம தானே காரணமாயிருப பானுய இஜஜகததுககும காரணமாய ஸுதரமான பரயோஜனஙகளை வேணடின பரஹமாதிகளுக கும அவாகளபேக்ஷிதஙகளைக கொடுபபது செயது இடைசசாதியிலே வநது அவாகள உளராகத தானும உளனுனவனை [அமரவெனறு தொடஙகி] மிகவும நெருஙகக கலசி என ஆதமா ஒருவ ராலும பிரிககவொணணுதபடி ஸமசலேஷிததது

ப —அநநதரம, ஸாவபரகாரததாலும அவனை ஸமசலேஷிதத என ஆதமா இனி அகல பரஸககமுணடோ? எனகிறா

அமரா-நிதயஸூரிகளுடைய, முழு ஸவரூபஸததிபரவருததிகளெலலாவறறுககும, முதலாகிய ஹேதுவாயககொணடு, ஆதியை பரதானனவனுய, அமராககு அமராககு, அமுது (அவா ஆசைபபடட) அமருததததை, ஈநத - கொடுததவனுய, ஆயா - (தனனேடு உறவுடைய ரான) ஆயாகளுக்கு, கொழுநதை - தலைவனுனவனை, எனஆவி - என ஆதமாவானது, அமர- அநயார்ஹமான பொருததம பிறககுமபடியாகவும, அழுமப - (ஸவாதநதாயாதிகளான இடைத தருமபு அறுமபடி) கலபபுப பிறககவும, துழாவி - (ஸவரூபாதிஸமஸதவிஷயததிலும புகககு) ஸஞ சரிதது, அமர - இபபடிபருதகஸிததியாதிகளிலலாதபடி, தழுவிறறு உகநதுகலநதது, இனி அகலுமோ இனி அகல பரஸககமுணடோ ? அழுமபுதல-செறியககலததல

இ.—ஒனபதாமபாட்டில, தாம அவனேடு ஸமசலேஷிததபடி, பிரிககயோகயமனறு எனகிறார்

ஹாவாததாம ஹர்யக்ஷ உதர்ாதி ராவணம்ப்ரதி.... "ராஜேநாஹிப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்யக்ஷமணஸந்நியள। உத்தாத்யநஜேநுத்ராணாம் ஸீதாசௌவசிலஹி்தா" அவர்கள ஸந்நிதியிலே- நிதயஸூரிகள ஸநநிதியிலே பினனையெமபெணயித்யாரபய முழுமுதலான, எனனை நெகிழக்கிலுமித்யாரபய இலலா னித்யாவயவு (அ)

[அமரா முழுமுதலாகிய] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளெல்லாவற்றுக்கும் தானே காரணமாகை [ஆதியை] - லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்குப் புருஷார்த்தோபயோகியான காரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்குமவனை இவ்வருக்குள்ளார்க்கும் ஸூரிகளோபாதி பாரதந்த்ரியுண்டாயிருக்க இச்சையில்லாமையாலே, யோக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்குமளவிறே செய்யலாவது [அமரர்க்கு அமுதீந்த] - அந்தக்காரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை அபேக்ஷிப்பார்க்கு அவற்றையும் செய்யுமவனை [ஆயர்கொழுந்தை] - அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு வந்து அவதரித்து ஸுலபனாய்த் தன்னைக்கொடுக்குமவனை "வ்ரீ த்ராணாய ஸாதூநாம்". [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபய விபூதியுக்தனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து என் ஆத்மா ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படி கலந்தது [இனிப்பகலுமோ] பருத்தகஸ்தித்யபலம்பமில்லாதபடி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாந்தரூபமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தும் அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ? ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்க வொண்ணாதாப்போலே த்ரவ்யத்துக்கும் நித்யதாஸ்ரயத்வமுண்டாகையாலே பிரிக்கவொண்ணாதாயிறேயிருப்பது

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு 'தானுங்கிலலான' என்கிற ப்ரஸங்கந்தானென்? ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்

[அமராமுழுமுதலாகிய] - நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸத்தித்யாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை [ஆதியை]-அதுதொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது தன்பக்கல் ஸாவபந்தம் ஸத்தாபரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கும் தன்னைவழிபடுகைக்கு உறுப்பாகக்கரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்குமவனை [அமரர்க்கு அமுதீந்த]-அவன்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, 'எங்களுக்கு நீவேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்' என்பார்க்குக் கடலைக்கடைந்து அமுதத்தைக்கொடுக்குமவனை [ஆயர்கொழுந்தை]-'அவ்வமுதம் வேண்டா, நீ அமையும்' என்பார்க்காக வந்துஅவதரித்துத் தன்னைக்கொடுக்குமவனை [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச் செறிந்து எங்கும்புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்தது [இனி அகலுமோ] - இரண்டுவஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் நித்யதாஸ்ரயத்வமுண்டாகில் பிரிக்கப்போமோ? (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அமரர் இத்யாதி 'அமரத்தழுவிற்றினியகலுமோ' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தானும் இத்யாதி அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய என்று திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி

கீழ் நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே - இதுதொடங்கி லீலாவிபூதிவிஷயம் என்கிறது தன்பக்கல் ஸாவபந்தம் ஸத்தாபரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கு-ஸாவபந்தாஸாவம் ஸத்தாபரயுக்தமென்றபடி. ஆதியை என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பக்கல் இத்யாதி கொழுந்து - போக்யதாபரம் அமர - அமர்ந்து கிட்டி, அழும்ப-அழும்பி செறிந்து-நெருங்கி துழாவி - எங்கும்புக்கு அநுபவித்து என் ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது அமரத்தழுவிற்று - பொருந்தக்கலந்தது அதாவது - பருத்தகஸ்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்தென்ற பதார்த்தம் ஆனால், ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு இத்யாதி, ப்ரகாரப்ரகாரிகளிலேவே ஏகத்வபுத்தி பிறந்தாலென்றபடி. ஜாதிகுணங்களையன்றோ பிரிக்கப்போகாது, த்ரவ்யத்தைப்பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன, ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி ப்ரபாப்ரபாவத்ருஷ்டாந்தம் கண்டுகொள்வது, இரண்டும் த்ரவ்யமிறே நித்யதாஸ்ரயத்வமுண்டாகில் - நித்ய தாஸ்ரயத்வபுத்தியுண்டாகில் அமராமுழுமுதல் இத்யாத்யய, ஆயர்கொழுந்தை என்னுவி அமரவழும்பத்துழாவி, அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ இத்யந்வயம் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அகலிலகலும அணுகிலணுகும
புகலுமரியன் பொருவலலனெமமான்
நிகரிலவன்புகழ பாடியிளைபபிலம
பகலுமிரவும படிநதுகுடைநதே

ஆ —(அகலிலகலும) பரயோஜநாநதராநதமாகத தனனை ஆஸ்ரயிததுத தனபக்க லிலே அநத பரயோஜநததைக கொணடு தனனை அகலில, தான இழவாளனாயககொணடு அவனை அகலும ஸவபாவனாய, அவாகளை அநத பரயோஜநகதை விடுத தனதிறததிலே அலபாபிமுக யததைபபணணினால, அவாகளபககல நிரதிஸயாபிநிவேஸ ததோடே விழும ஸவபாவனாய, பரதி கூலாககு துஷபராபனாய, ஸமாஸ்ரயணோந்முகாாயிருபபாரககு ஒரு தடையினறியே புககு ஆஸ்ர யிககலாமபடி எளியனாய, எனககு ஸவாமியாயிருநத எமபெருமானுடைய ஒபபிலலாத கலயாண குணஙகளிலே படிநது குடைநது பாடி, பினனையும தருபதனாகபபோருகிறிலேன எனறு கொணடு தமமோடு ஸமஸ்லேஷிததருளின எமபெருமானுடைய குணஙகளை அநுபவிககிறாா

ஓ —பததாமபாட்டில, அனனோடுகலநத எமபெருமானுடைய குணஙகளைக கால ததவமுளளதனையும அநுபவிததாலும தருபதனாகிறிலே னெனகிறாா

[அகலிலெனறு தொடஙகி] தனனை யாஸ்ரயிகது பரயோஜநாநதரஙகளைககொணடு போகில தான இழவாளனாயக கொணடு அகலும ஸவபாவனாய, அவாகளை அநயபரயோஜநரா கில நிரதிஸயாபிநிவேஸததோடேகூட ஸமஸ்லேஷிககும ஸவபாவனாய, பரதிகூலாககு அணுக வொணணாதானாய, ஸமாஸ்ரயணோநமுகாாயிருபபாரககு ஒரு தடையினறியே எளியனுமாய, இந நீாமைகளினாலே எனனை அடிமைகொணடவன [நிகரிலெனறு தொடஙகி] - ஒபபிலலாத அவன குணஙகளிலே மிகவும அவகாஹிநது நிரநதரமாகப பாடி இளிமையின மிகுதியாலே விடவும மாட்டுகிறிலேன

ப —அநநதரம, இபபடிபபட்டவனை நிரநதராநுபவம பணணினாலும தருபதி பிறவா மையாலே தவிர அரிது என்கிறாா

அகலில (பரயோஜநாநதரஙகளைக கொணடு) அகலில, அகலும -(செயயலாவது அறறு) அகலுமவனாய, அணுகில (அநயபரயோஜநராய) அணுகில, அணுகும - (அவாகளோடு ஒரு நீராகக)கலககுமவனாய, புகலுமஅரியன-(அநயபராககுககிட்ட)அரியனாய, பொருவலலன அநயாக குத தடையறறவனாய, எமமான - இநத ஸீலததாலே எனககு ஸவாமியாய, நிகரிலவன - இப படிககு ஒபபிலலாதவனுடைய, புகழ புகழை, பகலும இரவும-பகலுமிரவும விடாமல, படிநது உளபுககு, குடைநது எஙகுஙகலநது, பாடி பரேமபுகதராயப பாடி, இளைப்பிலம - ஓயதலுண டாகிறிலோம தவிரமாட்டுகிறிலோமெனறு கருதது பொரு எனறு - எதிராய, தடையைக காட்டு கிறது, அனறியே, பொரு எனறு - பொருததமாய, அநயரைச சேரவலல னெனறுமாம

இ —பததாமபாட்டில,இபபடிபபட்ட இவவநுபவததைக காலதததவமுளளதனையும அநுபவிததாலும தருபதனாகிறிலே னெனகிறாா

[அகலில அகலும] - தனனை யாஸ்ரயிதது பரயோஜநாநதரஙகளைக கொணடுபோகில தானும இழவாளனாயக கொண்டு அகலும "நநநெயே" எனகிறபடியே அகலில, "யதிவாரா

வணஃஸயம்'' என்கிற சாபலம் உள்ளோடக்கக் கண்ணநீரோடே கொல்லுமென்னவுமாம் [அணுகில் அணுகும்] - நாலடி வரநின்றாரை ''ஆகயாஹிமமததவேந ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்'' என்கிறபடியே அவர்கள்படியைப் பாராதே, இளையபெருமாளோபாதி தமகாரியந்துக்கு கட்டவாமபடி கூட்டிக்கொள்வன் முதற்பாட்டில் - 'அகலில்அகலும்' என்கிற இடம் சொல்லிற்று, இரண்டாம் பாட்டில் - 'அணுகில் அணுகும்' என்கிற இடம் சொல்லிற்று [புகலுமரியன்] - பரதிகூலர்க்கு கிட்டச்செய்தே அணுக அரியன் அநாயாசகன், ஆஜ்ஞானோபாதி கூட வாசசெய்தே, இருசிப பயிரில் தழைகூறுகொள்வாரைப்போலே தன்னை யொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோமபடி பண்ணும் [பொருவல்லன்] - ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன் 'பொரு' என்று - ஒப்பு ஒப்பு - எதிராய், ரோதிறகுமதுவாய்; அதனாலே தடையைச்சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்டுகிறது ''யஸ்ய க்ருத்தஸ்ய ஸததம் ஸர்வ்வலோகா: ... '' பரஜைகளுக்கும் புகவொண்ணாத தசையிலே ஸஞ்ஜயனுக்கு தடையின்றிக்கே யிருக்கை [எம்மான்] - இலவைபாவங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [நிகரிலவன்] நீர்மைக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய [புகழ்பாடியிளைப்பிலம்] கல்யாண குணங்களைப் பாடி விச்சேதிக்க க்ஷமனுகிறிலேன் இளைக்கையாகிறது விடுகை அதாகிறது - விச்சேதம் [பகலுமிரவும்] - அநுபவகாலம் ஸாவதியோ? என்னில்,—திவாராத்ர விபாகமறக் காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் விட க்ஷமனுகிறிலேன் [படிந்துகுடைந்தே] - இவ்விஷயத்தில் அவகாஹநம் அளவுபட்டோ இருப்பது? என்னில், படிந்து - கிட்டி குடைந்து - எங்குமுக்கு அவகாஹித்து விடமாட்டுகிறிலேன்

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு என்னோடேகலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலத்தத்துவமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்

[அகலில்அகலும்] - இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், ''யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' (யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே கண்ணநீரோடே கைவாங்கும் ''தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்'' (தவிதாபஜ்யேயமப்யேவமந்நமேயம்) என்னும் நிர்ப்பந்தத்தோடே நிற்கில் முடிந்தேவிமே [அணுகில் அணுகும்] - தன்பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணினால், ''ஆகயாஹிமமததவே'' (ஆகயாஹிமமததவேந) என்னும் இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடிவரநின்றவனையிறே 'ராஜகார்யஞ்செய்யும்படி சொல்லீரோ?' என்றது, ''ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' (ராக்ஷஸாநாமபலாபலம்) இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினைக்கையின்றிக்கே, இக்ஷ்வாகு வம்ஸ்யனாகவே புத்திபண்ணி, 'ராக்ஷஸருடைய பலாபலஞ்சொல்லீரோ?' என்றாரிறே இந்தத்திருவாய

பத்தாம்பாட்டு - அகலில் இத்யாதி ''அவன்புகழ் படிந்து குடைந்து பாடியிளைப்பிலம்'' என்றதைத் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னோடு இத்யாதி

கண்ண நீரோடே திருவுள்ளத்திற்குறையோடே இது 'ஸ்ரவணாநந்தர' இத்யாதியைப்பற்ற, ''ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம்மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' விவரணம் - த்விதாபஜ்யேயதி த்யாதி ... ''த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்। ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம:'' அணுகும் - ''ஆகயாஹிமமததவே'' என்னும்படி ஒருநீராகக் கலக்கும் ... ''வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ। ஆக்யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' இந்தஸ்லோகத்துக்கு ஸ்வாபம் - இளையபெருமாள் இத்யாதி ஸ்வீயாநாம் என்னாதே 'ராக்ஷஸாநாம்' என்றதுக்கு ஸ்வாபம் - இவனை இத்யாதி பரயோஜ

மொழியில் முதற்பாட்டு - ‘ அகலில்கலும் ’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று, இரண்டாம்பாட்டு ‘அணுகிலணுகும்’ என்கிற இடம் சொல்லிற்று [புகலுமரியன்] - அர்ஜுநனும் துர்யோதநனுங் கூடவரச் செய்தே, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குத் தன்னையொழிந்த பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும் [பொருவல்லன்] ஆச்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன் ''யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ) புத்ராகளுக்கும் புகவொண்ணாத ஸ்தலத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது - நேர் நிற்குமதாய், அத்தால - தடையைச் சொல்லிற்றாய், தடையையுடையனல்லனென்கை [எம்மான்]- இல்லவஸ்தாவங்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன் [நிகரில்வன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம்] - அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களைப்பாடி, ஒருகாலமும் விச்சேதிக்க க்ஷமனன்றிக்கேயொழிகிறது காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில்,- [பகலுமிரவும்] ஸர்வகாலமும் ஆனால், விஷயத்தைக் குறைய அநுபவித்தோ? என்னில், [படிந்து குடைந்தே] எங்குங்கிட்டி விஷயத்தை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன்

பதினோராம் பாட்டு.

குடைந்துவண்டுண்ணுந் துழாய்முடியானை
அடைந்த தென்குருகூர்ச்சடகோபன
மிடைந்தசொல்தொடை யாயிரத்திப்பத்து
உடைந்துநோய்களை யோடுவிக்குமே

ஆறு —(குடைந்து) இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களையும் இத்திருவாய்மொழி உடைந்தோடும்படி பண்ணு மென்கிறார்

ஒன்பது —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, ஸக்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸகல துரிதங்களையும் உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து என்று தொடங்கி] வண்டுகள்முழுகி மதுபானம்பண்ணின திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையனாகையாலே நிரதிசயபோக்யனாயுள்ளவனை அவ்வண்டுகள் திருத்துழாயிலே மதுவுக்குப்படிந்தாற்போலே அநந்யார்ஹராம்படி ஆகர்ஷ்டரான ஆழ்வாருடைய சொல் செறிந்த தொடையையுடைய ஆயிரத்து இப்பத்து

நாதர் பார்க்யபர்யோஜபாதவேத ஸ்வார்த்தம் - இந்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி இத்தால - யதோபகாரம் நிகமமும் ஸூசிதம் அநுகூலர்க்கு பவ்யனான நிலைதனனிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸவிஸ்தரமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார்-அர்ஜுநனும் இத்யாதி ‘ புகலுமரியன், பொருவல்லன் ’ என்ற பதத்வயமும் ‘ அகலில்கலும், அணுகிலணுகும்’ என்ற ப்ரதிஜ்ஞார்த்தோபபாதகபரம் பங்களம் - கூளக்கூட்டம், அஸார மென்றபடி பங்களத்தைக்கொடுத்து விட்டானிறே ஆகையாலே உகவாதார்க்குக் கிட்டவரியனாயிருக்கும் என்றபடி உக்தத்துக்கு உதாஹரணம்-யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச இத்யாதி உத்யோகபர்வணி ஸஞ்ஜயவாக்யம் யுதிஷ்டிரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜய: —

‘யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ। நைவாபிமந்யுர் ந யமௌ தம் தேசமபிஜக்மது:॥’ என்கிறதைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்-புத்ராகளுக்கும் இத்யாதி யமௌ-நகுலஸஹதேவௌ அவர்களும், புத்ரஸமரானவர் புத்ரர்களென்கிறது இளைப்பு | என்று - ஸ்ரமமாய், தத்கார்யமான விச்சேதத்தை லக்ஷிக்கிறது காலம் ஸாவதியாயோ - ஒழிகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ? படிந்து - கிட்டி குடைந்து - அவகாஹித்து அகலில்கலும் இத்யாதிப்படி, அவன் புகழ்பாடிப் பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்து இளைப்பிலம் இத்யந்வய:

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதி நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

வண்டு - வண்டுகள், குடைந்து - புக்கு, உண்ணும் - மதுவையுண்கிற, துழாய் திருத்துழாயை, முடியானை திருமுடியிலே யுடைய ஸர்வேச்வரனை, அடைந்த - (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) செறிந்த, தென் - பரமோதாரரான, குருகூர்ச்சடகோபன் ஆழ்வாருடைய, மிடைந்த நெருங்கின, சொல் - சொல்லின், தொடை - தொடையையுடைய, ஆயிரத்து இப்பத்து ஆயிரத்து இப்பத்து, நோய்களை - (அஹங்காராத்தகாமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவ்யாதிகளை, உடைந்து உருக்குலைந்து, ஓடுவிக்கும் - சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும் இது கவிநிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, பகவத்ப்ராப்திவிரோதியான ப்ரயோஜநாந்தர ருசிகளை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து வண்டுண்ணும் துழாய்முடியானை] வண்டுகள் உள்ளே அழுந்திப் புக்கு மதுபானம்பண்ணும்படி மதுஸம்ருத்தியையுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை, இத்தால் - நிரதிசயபோக்யபூதனென்கிறது [அடைந்த இத்யாதி] மதுவிலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இவர் பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்தபடி [மிடைந்தசொல்தொடை] - செறிந்த சொல்தொடையையுடைய, தனித்தனியே 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுந்த சொல் என்னவுமாம் இப்பத்துந்தானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும் நோயாகிறது - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்த ருசி உடைந்தோடுகை - ஆச்ரயாந்தரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிகை

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து இத்யாதி] -மதுபானம்பண்ண இழிந்தவண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே உள்ளேஉள்ளே இடங்கொண்டு புஜியாநிற்கும் தன்னைப்போக்கி, மதுவறிக் கைவாங்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கவிபாடிற்று [அடைந்ததென்குருகூர்ச்சடகோபன்] அம்மதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப்போலே, பகவத்விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச்செய்தார். [மிடைந்தசொல்தொடை] - அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே பிறந்ததாயிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள் தாம் 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்' என்று, 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுந்தன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமென்கைக்கு அடியான பாபங்கள் ஓடிப்போம் [நோய்களையுடைந்தோடுவிக்கும்] - இவனைவிட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப்பெறாது, "வள்ளலே

நிகமம் - குடைந்து இத்யாதி உந்மூலிதமாக்கும் - வேரோடே போக்கும்

வண்டு என்றது-ஜாத்யேகவசநம் குடைந்து என்றதுக்கு அர்த்தம் உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு என்று 'உண்ணும்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - கைவாங்கவொண்ணாதபடி என்றது அடைந்த - விடமாட்டாத அடைகை - விடமாட்டாமை பதச்சேதத்துக்கு பாவம் - அம்மதுவிலே இத்யாதி படிந்த - அவகாஹித்த நெருங்கினசொல்லென்றதுக்கு பாவம்-அநுபவஜநித இத்யாதி மிடைந்த-நெருங்கின சொல்தொடையாயிரம் - பதஸந்தர்ப்பங்களையுடைய ஆயிரம் 'நோய்களை' என்றதுக்கு பாபங்களை யென்றது, கார்யே காரணோபசாரத்தாலே நோய் - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தருசி 'உடைந்து' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - சிதறி யென்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல் உருமாய்கை - கார்யாக்ஷமத்வம் முந்தின அர்த்தம் - இவனை விட்டு இத்யாதி ஒத்துக்கு ப்ரமாணம் வள்ளலே இத்யாதி (திருமொழி-அ, ௬௦, ௭) பரமோதாரனே! உன்னடியார்க்கு யமபடர்

உனதமாகவேன்றும நமனதமாகளளாபோல" என்கிறபடியே இருவா ஒருவழிபோகப்பெற்ர்கள இப்பாபங்கள் ஆஶ்ரயாந்தரத்தில கிடந்தாலும மறுமுட்டுப்பெற்றபடி உடைந்தோமே

முதற்பாட்டில, கேவலரை நிந்தித்தார், இரண்டாமபாட்டில, அநயபரயோஜநா திறத்திலிருக்குமபடியைச்சொன்ஞா, மூன்றுமபாட்டில, இவ்விரண்டுகோடியிலும நீ ஆர்? என்ன, 'உன்னை அநுஸவியாநிறக விரோதிகழிந்தவன நான்' என்றுர், நாலாமபாட்டில, 'என்னை இவ்வளவாகப்புகுரநிறுத்தினவனை என்னஹேதுவாலே விடுவேது' என்றுர், அஞசாமபாட்டில, திருவாயப்பாடியிலபெணகளகருஷ்ணனை விடுமேன்றன்ரே நான அவனை விடுவேது என்றுர், ஆறுமபாட்டில, அவனதான விடிலோ வென்ன, அவனபோககை இசையேனென்றுர், ஏழாமபாட்டில, நீதாம விடிலோவென்ன, அவன என்னைப் போகவொட்டா னென்றுர், எட்டாமபாட்டில, இந்நாள்வரைபோகவிட்டிலனே? என்ன, 'நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப்பற்றின என்னை இனி அவனாலும விடவொண்ணுது' என்றுர், ஒனபதாமபாட்டில, இப்பரஸங்கந்தானேன? 'ஒருநீராகக்கலந்ததை ஒருவராலும பிரிக்கவொண்ணுது' என்றுர், பத்தாமபாட்டில, அவனுடைய கலயாணகுணங்களை ஸாவகாலமுமஅநுபவித்து ஶரமமுடையேனலலே னென்றுர், இத்திருவாயமொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொலலித் தலைக்கட்டினுா (௧௧)

களளாபோலே மறைந்தனரே வாத்திப்பதென்றபடி. 'உடைந்து' என்றதுக்கு உருமாயதென்று ஆத்தாத்ம இப்பாபங்கள் இதயாதி மறுமுட்டுப்பெறுதபடி யாவது - வேற்றிடத்திலே போனுலும விநியோகயோகயமன்றிக்கேயிருக்கை அதாவது - " விஷ ஷ: பாவகாதாம் " என்கிறபடியே அசலபின்னதேதிலும காயக்ஷமமன்றிக்கே ஒழியு மென்றபடி ஓடுவித்தும் சடக்கெனப்போயபடி பண்ணும வணடுடைத்துணணுமென்று தொடங்கி, இப்பத்து, கோபகளை யுடைந்தோடுவிக்கு மிதயநவய: (௧௧)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — பாஹ்ய: ஸம்ஶ்ரயண: ப்ராப்ய ஶராஷாய ஸீதோ நிருத்தோஹ்ய பாந்த்ரவத்யமநஸ்க: । தத்ர ஸ்வதாஸ்ய மாணஜாத ஸம்யோகேந தத்த்வம் ஸாரஸாரம் ஸஸக்தேந ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பாயரத்நாவலி — ஸ்வீத்ராக்ஷைக ஹேதோர்வஶ உநநிய நிஜ த்ருஹோக்ஷ்ரஸ்தஸ்ய தாமைஹேதஸ்துஸ்தஸ்ய ப்ரவஹ்ய வக்ஷ்யேதஜ்ஞ க்ஷ்ய ஜவாநஸம்பந்த: । த்யாமாகாதுர்நிரோாகஶ்ஶ்ரிதஹ்ருத்பவ்யஸ்காரநித்யக்ஷஸேவ்ய ஸாதஸ்ஶிஷ்டஸ்யமாயுஹ்யைஹாரயஶஸஸ்வநம்ஸாதவொஷ ॥

திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி	*பிறவியற்றுநீளவிசும்பிறபேரின்பமுயக்கும திறமளிக்குஞ்சீலத்திருமால— அறவினியன பற்றுமவாக்கென்று பகாமாறனபாதமே உற்றதுணையென்றுளளமேயோடு*

ஆழவார் திருவடிகளே ஶரணம. எமபெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம ஜீயா திருவடிகளே ஶரணம

எட்டாந திருவாய்மொழி—ஓடுமபுள் பரவேஶம

ஆ —(ஓடுமபுள) இப்படி தமமோடு கலந்தருளின எமபெருமானுடைய திவயைஶவாயம சொலலுகிறது

ஒ —எட்டாந்திருவாயமொழியில, முக்தருமபத்தருமான சேதநர்க்கும தனக்கும ஸமஶலேஷம பிறக்குமபோது இரண்டத்தொருதலை பவயமாகவேணும, பவயமாமிடத்தில,

அவர்களைத் திருத்துவதிற்காட்டில் தான் அவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகை ஸுகரமாகையாலே மேட்டிலே ஸகலத்துக்கும் நீர் அபேக்ஷையாலே விரைவிலே நீரை மேட்டிலே யேற்றுமாபோலே, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷ்டிதாதிகளை ஸங்கோசித்து அவர்களுக்குத் தன்னைப் பரதந்த்ரனாக்கி அவர்களோடே கலக்குமென்கிறார்

ப — எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயபோக்யனான நித்யாச்ரிதரோடேயிருக்கிற நிகிலாச்ரிதருடைய லீலாவிபூதி ஸம்பந்தியான சேதனரைக்கேட்டைப் பார்த்து வைஷம்ய பாதிபத்தியின்றிக்கே, அவர்கள் சேதனைக் கேட்டைச் சேவையாம்படி தன்னையொக்க இட்டுச்சேருமபடியான ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச் செய்வதாக, அதுக்கு பரதமபாவியான நிகயபுருஷ ஸம்பந்தலேக்ஷ பரகாரத்தையும், நிகிலாச்ரித ஸம்பந்தலேக்ஷாத்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையும், உபயவிபூதிஸாதாரணமான ஆச்ரயாவதாரஸித்தியையும், ஆச்ரித ஸம்பந்தலேக்ஷாத்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அந்த ஸம்பந்தலேக்ஷத்துக்கு எல்லையான ஸ்வஸம்பந்தலேக்ஷத்தையும், இது ஸகல ஸம்பந்தலேக்ஷ ஸாதாரணமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதர் நினைவே தன் நினைவாம்படி சலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதஸங்கல்பயான அவதாரத்துக்கு ஸங்கையில்லையென்னுமிடத்தையும், அவதாரங்களில் ஆச்ரிதர் திருப்பமான அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தனென்னுமிடத்தையும், ஸமஸ்தஸ்வபாவன் வேதாந்தஸாரஸித்தயனென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரிதார்த்தமான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பரிபாலிக்கருளுகிறார்

இ — எட்டாந்திருவாய்மொழியில், நிகருந முசத்ரும பத்துருமான அரியதேர்வாகத்தோடும் தனக்குப் பரிமாறவேண்டினால் நானாருசிகளான அவர்களைத் தன்னையிடவிலே பவ்யராக்குகை அரிதாகையாலே, அதிற்காட்டில் மேட்டிலே நீரை வருந்தி யேற்றுமாபோலே தன் ஸ்வரூப ரூபகுண சேஷ்டிதங்களை ஸங்கோசித்துத் தன்னை அவர்களுக்குப் பவ்யனாக்கி அவர்களோடே பரிமாறுமென்று, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது ருதாகிறது - அவர்கள் போனவழி சேவை வழியாம்படி தன்னைத் திருத்தப் பரிமாறுகை

ஈடு —கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசயபோக்யனென்றார், இதில் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். ஸௌலப்யமாவதென்? ஸௌசீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்,—ஸௌலப்யமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக வுடையவன், அங்குநின்றும் ஸம்ஸாரி சேதனர் நின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை ஸௌசீல்யமாவது இப்படி தாழவிட்டால், ‘சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே’ என்று தன் திருவுள்ளத்தில் மினழிக்கேயிருக்கை இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது - இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதனரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய பரிமாறுகை ‘குணவான்’ என்று - ஸௌசீல்யகுணத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “ருஜு:” என்று ஆர்ஜவகுணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே ‘ இத்

ஓடும்புள் பாவேயோ, கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசயபோக்ய னென்றார், இப்படி போக்யனான தன்னை அநுபவிப்பிக்கும்போது போகதாக்களளவில் தன்னையமைத்து அநுபவிப்பிக்குமென்கிறது, இத்திருவாய்மொழியிலே என்று ஸங்கதி “புளளோறியோமே” ‘ தணடுழாயகுடா” “சாபு லாவண்ணனை” இத்யாதிப்படி பற்ற, ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறார் என்றது பத்துடையடியவரிலே-ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று, வளவேழுலகிலே ஸௌசீல்யஞ் சொல்லிற்று, இங்கே ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது, இவற்றுக்கு பேதமேதென்னில், ஸௌலப்யமாவது இத்யாதி கலவிருக்கையாக - ஓலக்கமாக ப்ரீயமாவது பரமாதரனைத்தலையான நித்ரோண ஸம்ஸ்லேஷம் அதுதான் நெஞ்சிலுமின்றிக்கே யிருக்கை - ஸௌசீல்யம் யதவா பதாக்ஷோட்டே புணரயறக் கலக்கை ப்ரீல அது ஸ்வயம்பரயோஜநமாயிருக்கை - ஸௌசீல்ய மென்னுதல் ஆர்ஜவமாவது

திருவாயமொழிதான ஸாவேஶவரனுடைய ஐஶவாயததைச சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிககே, 'ஈஶவர தவலக்ஷணம சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிககே, 'கீழே, ''பாடி யிளைபபிலம'' எனறா, 'அபபடியே பாடி அநுபவிககிறா' எனபாரு முணடு 'ஆரஜவகுணம சொலலு கிறது' எனறு படடா அருளிசசெயயுமபடி பததா முகதா நிதயா எனறு - சேதநாககு ஒரு தரை விதய முணடிறே, த்ரிவித சேதநரோடும பரிமாறுமிடததில, அவாகள தனனினைவிலே வருமபடி பணணுகையனறிககே, நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறறுவாரைபபோலே தனனை அவாகளுககு நடாக அமைததுப பரிமாறும எனனும அவவழியாலே இவனுடைய ஆரஜவகுணம சொலலுகிறார்

முதற் பாட்டு.

ஓடுமபுள்ளேறிச, சூடுநதண துழாய
நீடுநினறவை, ஆடுமமமானே

ஆ —அதில முதறபாடடில, திருநாடடில ஐஶவாயம சொலலுகிறது

ஒ —முதறபாடடில, நிதயஸிததரோடு எமபெருமான கலககுமபடி பேசுகிறா

[ஓடுமெனறுதொடஙகி] - பெரியதிருவடிககுத தனனை வஹிககை அபேக்ஷிதமானால அவனமேலேயேறி ஸஞசரிககும, திருததுழாய செவவியழியாமே சூடவேணடுநதசை யறிநது சூடும [நீடெனறு தொடஙகி] - ஸாவேஶவர ன காலமுளளளதனையும மிகவும அததோடு ஸாதா மாக ஸமஶலேஷிககும

ப — முதறபாடடில, நிதயரோடு பரிமாறுமபடியை அருளிசசெயகிறா

அமமான - நிருபாதிகஸவாமியானவன, புளளுறி பெரியதிருவடி நினைவுககிடாக அவனை மேறகொணடு, ஓடும - உலாவும, தண துழாய ஶாமஹரமான திருததுழாயை, சூடும - (செவவிகுலையாமல தன திவயாவயவஙகளிலே) சூடும, (இபபடி), நீடுநினறவை காலததவமுளள தனையும நிலைநிறகிற நிதயவஸதுககளோடே, ஆடும பரிமாறும செறிவுகாலம அவறறோடே நினறு பரிமாறும எனறு - ''புளளு, துழாய'' எனறு பாஸதுததைச் சொலலிறறுகவுமாம அவருததை நியக ஸததாவா ஜஙமம காமநிபகதமலலாமையாலே ஈஶவரேசசாதீநமெனறு கருதது.

இ —முதறபாடடில, நிதயஸிததரோடு பரிமாறுமபடி சொலலுகிறது

சாணதாமைகருபபமேயாகிலும, ஆஶ்ரிதருடைய செவவைககேடே தனககுச் செவவையாயிருககை யென்று ஸௌஶீலயததில இதுககு பேதம கணடுகொளவது ஸௌஶீலயத்துககும ஆர்ஜவதுக்கும பேதமுணடென் கிறதுககு ஆளவநதா ஶ்ரீஸூக்தியை ஸமவாதமாக அருளிசசெயகிறா - குணவான் இதயாதி குணவானெனறது - குணவிஶேஷஹேபடிதமாகையாலும, ஸாமாநயகுணமாகக கொளளுமளவில ''ஸவேஷுகலயாண குணாகரோ'' எனறததோடு புநருகதமாகையாலும, குணயதிதி - குண எனகிற வயுதபததி பௌஷகலயததாலும, ஸௌஶீலயபாமாககடவது குணயதே - அபயஸயதே ''ம்ருணஹஸ்வாதிஶயாதி'' [illegible] இதயாதி நிவாஹாநதரஙகள - இநதிருவாய்மொழி இதயாதி ''கஙகு வான'' இதயாதியைபபறற ஐஶவர்யத்தை எனறது ஐஶவாயமெனறது - ஈஶவரத்வமாய, பாதவமெனறபடி. ''சஙகுசககரம'' ''ஓடுமபுள'' இதயாதியைபபறற, லக்ஷணம் எனறது ''சாகறபன'' எனறததைப பறற, பாடி யநுபவிக்கிறார் எனறது ''நீரபுரைவணணன'' இதயாதியைப பறற, ஆர்ஜவகுணம் எனறது படடா நிவாஹ விவரணம - பத்தர் இத்யாதி

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி யோடும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொள்ளுகை வாஹநத்துக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை மேற்கொள்ளுமதுதான் - அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்குமாயிருக்கும் “ஸ்வத்ருஷ்டிஸம்ஸ்த்ருஷ்டிகிணாங்கஶோபிநா” [சூடிநன்றுழாய்] - தண்டுழாய் சூடும் “தன்பக்கல் சேவடி - திருக்குழலிலேயாகவேணும்” என்று மார்விலே வளையமாக வைக்கும் “ஷீரமயூஸ்புக்காஸௌஹ்ர” இங்கு நியாகஸந்தாவாஜநமங்கள பாபபலமாய ஜ்ஞாநஸங்கோசஹேதுவாயிருக்கும், அங்கு இவையுண்டாகைக்கு அடியென்? என்னில்,—அந்தப்புரத்தில் கூனர்குறளராய வர்த்திக்குமாபோலே, இச்சையாலே ஜ்ஞாநபலமாகப் பரிக்ரஹித்த ஶரீரங்கள் ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடுமுள்ளது, நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை, செவ்வைக்கேடுமில்லை அவர்களோடு செவ்வியனுயப் பரிமாறுகையாவதென்? என்னில்,—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வருத்திபேதத்தாலே ருசிபேதங்களுமுண்டாம் [நீடு நின்று] - காமாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது, ஸ்வரூபாநுகூலமாகையாலே நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கும் அவனுக்கு இவர்களையொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கும் அவனையொழியச் செல்லாது ‘புள்’ என்றும், ‘துழாய்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, அவையென்கிறது, [ஆடும்] - அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே ‘ஆடும்’ என்கிறது இரண்டுக்கும் போக்யமாயிருக்கையாலே [அம்மானே] - நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஸ்வாமித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி தனித்தனியே அஸாதாரணமாய்ப் பரிமாறுகை இப்படி பரிமாறுகைக்கு ப்ரகாரம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம் நித்யஸூரிகளுடைய தாரகாதிகளும் தன்னினைவிலேயாம்படியான ஏற்றத்தையுடையவனென்னுமாம்

ஈடு — முதற்பாட்டு நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது, அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே, அவர்கள் பலராய ருசிபேதமுண்டாகிலும் அவர்கள் நினைவு அறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி ஓடும், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொண்டு நடத்துமது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு, பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே “ஸ்வத்ருஷ்டிஸம்ஸ்த்ருஷ்டிகிணாங்கஶோபிநா” (தவதுங்க்ரிஸமமாத்தகிணங்கஶோபிநா) காமிநியானவளுக்கு போக ஸ்ஹாங்க

முதற்பாட்டு—ஓடும்புள் இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி சந்தாநுவர்த்திகளானவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடில்லையே, அவர்களுடன் ருஜுவாயப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன, அவர்களுக்கு இத்யாதி இந்தஸங்கோசத்தாலே-“மேலே ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ” இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டங்கள் செவ்வைக்கேடு - அநார்ஜவம்

“புள்ளேறியோடும்” என்றதில் ஆர்ஜவமேது? என்னில், - திருவடி ‘இப்போது அடியேனை மேற்கொள்ளவேணும்’ என்று அர்த்தித்தால், ‘வேண்டா’ என்னுதே மேற்கொள்ளுகை ஆர்ஜவமிறே வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை ஸ்வரூபமன்றோ? அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன, மஹிஷிக்கு இத்யாதி பரிரம்பணம் - ஆலிங்கநம். தன்னைமேற்கொண்டு - தன்மேலேயிருந்து திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷைக்காகவோ? நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ? என்ன, பெரியதிருவடியை இத்யாதி ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே போக்யமானவளவிக்கே, கவசம்போலே தாரகமுமாய அலங்காரமுமாமென்கிறார், ஸ்வத்ருஷ்டி

இத்யாதி “தாஸஸ்ஸகா” உக்த்யாதி ஸ்தோத்ரரத்நே. இதுக்கு அர்த்தம் - காமிநி இத்யாதி “போகஸ்ஹாங்

கள தாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் உறுததுகையால வநத தழமபு இவனுககு தாரகமாயிருககுமிறே [சூடே தணதுழாய] 'இபபோதே பறிததுத திருககுழலிலே வளையமாக வையாதொழியில செவவி யழியும' எனனுமளவிலே அபபோதே பறிததுத திருககுழலிலே வைககும இதுககுச சைதநய முணடோ? எனனில,—" விநயேத் ஸ்வாதுகாமேஸ்வ " (சிநமயைஸ்ஸவபரகாமைஸ்ச) எனனககடவதிறே சில சேதநா புளளாயும துழாயாயும அங்குதநைகக உறபபாய வாததிககிறபடி யிறே விரோதிசைதநயமே கழிநதது, ராஜஸநநிதியில வாததிபபாா கூனா குறளாாய வாததிககு மோபாதியிறே, காமநிபந்தநமாகப பரிகரஹிதத ஶரீரங்களுமனறே, இசசையாலே பரிகரஹிககிற இததனையிறே இவவிபூதியில திாயகஸததாவரஙகளாமவை காமததாலேயாயிருககும, அஙகு ஸவேசசாதீநமாயிருககும பரிகரஹிதத ஶரீரங்கள ஸம்ஸாரிகளுககனறே ருசிபேதமும சேவவைக் கேடு முளளது, நிதயஸூரிகளுககு விஷயம ஒனறுகையாலே ருசிபேதமுமிலலை, சேவவைககேடு மிலலையே, அவர்களுடன சேவவையணுயப பரிமாறுகையாவது என? எனனில,—எலலாாக்கும விஷயம ஒனறேயாகிலும அவவிஷயநதனனில வருததி பேதததாலே ருசிபேத முணடாம [நீடு நினறு] - காமாநுகூலமாகிலிறே அநிதயமாவது, ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாறறமாகையாலே இது

கள தாரகம" என றவிடததிலே, "த்ருஷ்டிஶ்சித்ரா ந ஸ்நாதுரேகா ஹஸ்தவேஶா ந வக்ஷதய ஶூர்ப்பணாதி விஷ்ணோதி வீக்ஷதே க்ருஷ்ணஸைஸவ நியமேநாயநம" என்றது அநுஸந்தேயம் தழம்பு - காயபபு இது ஆர்ஜவமானபடியைக காட்டுகிறா - இபபோதே இத்யாதி செவ்வியழியும் இதி விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுதவாநுக்திஹாவ: இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ? என்னில் அசேதநமான இதுககு 'சூட வேணும' எனனும அபேக்ஷையுணடோ? எனனில வக்ஷ்யமாணஸம்ஹிதாயாம், "ஸ ஹ்வஸாமாமநோ யத்ர்யக்ஷம் ஸாநநாமுநேவோநாநேஶ: । விநயேஶ: ஸ்வாதுகாமேஸ்வ கநேந்யாந்யா நாதிராஜகேஶ:" இவாகள நிதயஸூரிகளானால திாயகஸ்த்தாவாஙகளாகைக்கு அடியெது? எனன, சில சேதநர் இதயாதி பரமாணத்தில ஸாகாநிகரஹணம துழாய முதலானவறறுககும உபலக்ஷணம ஸததாவாாத யவஸதையை பறிததால சைதநயம நிஶ்ஶேஷமாகப போகாதோ? அபேக்ஷை கூடுமோ? எனன, விரோதி இத்யாதி விரோதி சைதந்யம் ஆவது - ஈஶ்வரனுககுப பிராட்டியோடு உணடான போகவிரோதியாய, புமஸத்வாபிமாநரூபமான சைதநயம எனறபடி விரோதிசைதநயமபோய, மறற சைதநயததோடே வாததிககிறதுககு தருஷ்டாந்தம-ராஜஸந்நிதியில் இத்யாதி ராஜலீலாபாதரஸதையாலே குபஜா திஹாவம உத்தேஶயமாயிருக்கிறதிறே யெனறபடி கூனர் குறளர் - குபஜா வாமநாஶ்ச விரோதிசைதநய கழிநது போகரூபமான சைதநயம கிடககக் கூடுமோ? எனன, கர்மநிபந்தந இதயாதி "வாதிநேக: பக்ஷிஶ்ரேஷ்டதாஸ்தாநேவாஸ்யாஜாதிநாம் । ஶரீரேஜ: கஷ்டகோவேஷயதாதி ஸ்தாவராதாம் நரா:" எனறிருகக, இசசையாலே பரிக்ரஹிக்கக் கூடுமோ? எனன, இவ்விபூதியில் இத்யாதி 'அவாகளுககுச செவவைககேடிலலை' இதயாதயவதாரிகாவாக்ய விவரணம்-ஸம்ஸாரிகள் இதயாதி வ்ருத்திபேதத்தாலே - ஈஶவரகலபிதமான வருததிபேதததாலே யெனறபடி வருததி: - கைஙகாயம [illegible]

தான் நித்யமாயிருக்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கு அவனை யொழியச் செல்லாது [அவை] - "புள்" என்றும், "துழாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே "அவை" என்கிறது [ஆடும்] அவற்றோடே பரிமாறும் என்னுதே, அவை ஆடுமென்கிறது - ஸர்வேச்வர னுக்கு அவர்களோடே அணையுமது, விடாயர் மடுவிலே புக்காடினாற்போலே யிருக்கையாலே [அம்மானே] நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறும்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறும் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அம்மானாய்ப்பின்னும், எம்மாண்புமானான
வெம்மாவாய்கீண்ட, செம்மாகண்ணனே

ஆ —(அம்மானாய்) - நித்யஸித்தமான அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரரூபமான ஸர்வஸ்வாமித்வத்தையுடையவனானா னென்கிறார்

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில ஸமாச்ரிதரானாரோடு ஸம்ச்லேஷிக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார்

[அம்மானாய் என்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன நித்யவிபூதியை யுடையனாய அதின் மேலே எல்லாமாண்பையு முடையனானான், மாண்பென்று - திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது [வெம்மாவென்று தொடங்கி] - கொடியனான கேசியின் வாயை அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையான்.

ப —அநந்தரம், லீலாவிபூதியில ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷார்த்தமான அவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம்மானாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸ்வாமியாய்வைத்து, (ஆச்ரிதார்த்தமாக), வெம் - வெவ்விய, மா - குதிரையை, வாய்கீண்ட - வாயைப் பிளந்த, செம் - சிவந்த, மா - பெரிய, கண்ணன் - கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன், பின்னும் - அவ்வளவன்றியே பின்னையும், எம்மாண் பும் ஆனான் - எல்லாமாட்சிமையு முடையவன் ஆனான். ஏவவதாரங்களில அழகுமுடையனா னென்றபடி. அன்றியே, க்ருஷ்ணாவதார தன்னிலேயாய், மாட்சிமையென்று - ஐச்வர்ய சேஷ்டிதங்களாகவுமாம்

இ - இரண்டாம்பாட்டில, லீலாவிபூதியில ஆச்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது

"பரவேச்வரஸ்ஸ்வத்வஸ்ய ஸாத்யஸ்ய ப்ரயோஜநம் ஸ்ஸாகஷாத்வதாஸ்யதி"

என்கிற பாஷ்யத்தைக் கண்டுகொள்வது. நித்யஸூரிகளைப் பின்னை "அவை" என்கிறபடி. எம்மானே! என்ன, லோகத்ருஷ்டஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை யென்கிறார் - புள்ளென்றும் இத்யாதி பரமஸாம்யாபன்னா: ஸூரிபி: ஸஹைவ கை ஐக்யக தயைரஜ வகண்டனா ஸவெதித்த்ருசாஹ நித்யஸூரிகளோடு இத்பாதி ஸமவஸ்ஸூரவொவெக்ஷயா நிஷ்டவெகவல ஸாரிணாம் ஸூரீணா மவிசேஷாத்கி ஸாவ: ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து- இப்படியிருக்கிற வன நியமிக்கவிறேஅபேபது, தசசந்தா நுவ்ருத்தி டணைக்கூடாதிறே அம்மானாய வைத்து, புள்ளேறியாடும், தண்டுழாயருமே, நீடின்றவையாடும் என்று அன்வயம் (க)

[அமமாறுய] - ஸாவாதிகறுய வைதது [பினனும] - அதினமேலே [எமமாணபு மாறுன] - எலலா அவதாரஙகளையு முடையறுறுன மாணபொறு அழகு பரதவததிறகாட்டில அவதாரஙகளிலே அழகு மிககிருககை "ஸஉப்ரூயாநஹலகி ஜாயோநஃ [வெமமாவாய கீணட] வெவவிதான மாஉணடு கேஸி, அதினுடைய வாயைக கிழிதத தககாலததில கேசியினுடைய வெமமை இபபோது ஸமருதிவிஷயமாயத தானுக கெனகிறது, "விவ்ருதாஸ்யஃ" இதி [செமமா கண்ணனே] - அநாயாஸேந பிளநத பரீதியாலே சிவநதுமலாநத திருககணகளையுடையவன அமமாறுய வெமமாவாயகீணட செமமாகணணன பினனும எமமாணபுமாறுன

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு இபபாட்டு, நிதயவிபூதியிலநினறும வநதுஅவதரிதது விரோதிகளைபபோககி ஸம்ஸாரிகளுடன செவவையறுயப பரிமாறுமபடி சொலலுகிறது

[அமமாறுய] - இபபடி ஸாவாதிகறுயிருநதுவைதது [வெமமா வாய கீணட செமமா கணணன பினனும எமமாண்புமாறுன] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக் கிழிததுப போகட்ட கேசி, வாயை அஙகாநதுகோண்டுவநது தோறறினபோது கணட ஸ்ரீநாரத பகவான "ஜமதஸ்தமிதம்" (ஜகதஸ்தமிதம) எனறு கூபபிட்டுககொணடு வநது விழுநதானிறே; அவனுககுத தத்காலததிறபிறநத பயம அவன பட்டுபபோகசசெயதேயும, ஸ்மருதிஸமயததிலே அஞ்சுகிறா இவா [செமமாகண்ணனே] விரோதி போகையால் வநத பரீதியாலே சிவநது மலாந்த திருககணகளையுடைய க்ருஷ்ணன [பினனும எமமாணபுமாறுன] - அவவவதாரததிலே பாயவஸிககையனறிககே அதுககுமேலே அநேகாவதாரஙகளைப பணணினறுன 'பஹுதா' (பஹுதா) எனகிறபடியே மாண்பு எனறு - அழகு பரதவததிலும மநுஷயதவேபரதவததால வநத அழகைச் சொலலுகிறது (உ)

இரணடாமபாட்டு - அம்மாறுய் இதயாதி இபபாட்டு இத்யாதி, தைத்யபீடிதாகளான தேவாகள வநது, தாஙகளுங கட்டக நினறு சாததிபணணிப போம பூமியிலே 'பிறககவேணும' என்ன, அபபடியே பிறக்கை - ஆஜ்ஞவமிறே, அவதரிததபினபு, ஸமஸாரிகளுடைய சாதாறுவருததி பணணினதுககு ஒரொலலையிலலையிறே

வெம்மா இதி - கருத்ரோ வ்யாதிதாஸ்யஃ கேஸிநம் வதிதி நிகணடு - "மாவே கருமையும பெருமையும நிறமும, மேவியாறகாறுடையவும வணடுமே, பூவுடைத்திருவும ஙறையும பொருந்தும" வெம்மை - கரௌர்யம தஷ்வபாடியதி - கேசிவாயை இதி அங்காந்துகோண்டு - திறநதுகொண்டு நாரதாதவி வராஷ்ஸ்யாயஸ்ய விஸேஷம் தஸ்யதி- அவனுக்குத தத்காலத்தில் இத்யாதினா அவன்பட்டுப்போகச்செய்தே - வெமமினதாத்பாயம, பட்டு - செத்து செம்மா இதி அதா, மா - மஹத்தா "மாணபு" இதயஸய வாசகிகாரததமாஹ - மாண்பு என்று அழகு இதி "தஷ்ணவஸாரகாதர்தத்வதேஹஃ" இதிந்யாயேந விக்ஷஹா உவ்யந இதி ஸாவஃ அவதாரததுககு அழகு மநுஷயதவே பரதவம அமமாறுயிருநதுவைததுப பினனும எமமாணபுமாறுன இதயேதத் ஹ்ருதி கிதாயாஹ பரதவததிலும் இதி மநுஷயதவே இத்யாதி-"அமமான" எனகிற பதஸமபிவயாஹாரததாலே - மநுஷயதவேபரத்வத்தால் எனகிறது அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்வாதிகளாலே வநத பரதம ஸௌலபயாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும இது விஞ்சியிருககுமிறே அமமாறுய வெமமாவாய கீணட செமமா கணணன, பினனும எமமாணபு மாறுன எனறு அநவயம (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கண்ணாவானென்றும், மண்ணோர்விண்ணோர்க்குத்
தண்ணார்வேங்கட, விண்ணோர்வெற்பனே

ஆ—(கண்ணாவான்) அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே அயர்வறுமமரர்களுக்கும் இந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கும் ஒக்க த்ருஷ்டிபூதனாய்க்கொண்டு, அயர்வறு மமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தைக் யுடையனாயிருக்கு மென்கிறார்

ஓ—மூன்றாம்பாட்டில், பத்த முக்த கோடித்வய த்தோடும் ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஈடாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினா னென்கிறார்

[கண்ணென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தருக்கும் என்றும் கண்ணாகைக்காக, கண்ணாவா னென்றுமாம் [தண்ணென்று தொடங்கி] ரக்ஷணீய ஜந்துக்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யப்ராப்ய மான திருமலையிலே நின்றருளினான்

ப—அநந்தரம், உபயவிபூதிஸாதாரணமான திருமலையில ஸந்நிதியை அருளிச்செய் கிறார்

(‘‘வக்ஷ்யேதுவாஸா ஸ்வேதசேதநாம்’’ என்கிறபடியே), மண்ணோர் மண்ணோர்க் கும், விண்ணோர்க்கு - விண்ணோர்க்கும், என்றும் - என்றுமொக்க, கண்ணாவான் - கண்ணாமவன், தண் - குளிர்த்தியால், ஆர் மிகுசியிருப்பதாய், வேங்கடம் திருவேங்கடமென்று பேரான, விண்ணோர் வெற்பன் - ஸூரிஸேவ்யமான திருமலையையுடையவன்

இ—மூன்றாம்பாட்டில், இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயார் இருவர்க்கும் பாங்காகக் கிடந்து முலை கொடுக்குமாபோலே, பத்தமுக்தகோடித்வயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினா னென்கிறார்

[மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்] - ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரி களோடு வாசியில்லை, அவரவர்களும் தங்கள் காரியம் நிர்வஹித்துக்கொள்ள மாட்டாமைக்கு [கண்ணாவான்] - கண்ணாகைக்காக என்னுதல், கண்ணாமவ னென்னுதல் கண்ணென்று - நிர் வாஹகன் ‘‘வக்ஷ்யேதுவாஸா ஸ்வேதசேதநாம்’’ என்கிற ஸ்ருதயர்த்தத்தின்படியே சொல்லு கிறார் [தண்ணார்வேங்கடம்] - குளிர்மிக்கிருந்துள்ள திருமலை ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும், இங்குள்ளார்க்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால் வரும் தாபத்தை யும் தீர்க்கவற்றாயிருக்கை [விண்ணோர் வெற்பனே] நித்யவிபூதியின மேன்மையையும் திருமலை யிலே நிற்கிற நீர்மையையும் ஒருபோகியாக அநுபவித்துக்கொண்டு விடாதே படுகாடு கிடக்கை யாலே ‘விண்ணோர்வெற்பன்’ என்கிறார் ஸம்ஸாரிகள் மேன்மையைக் கண்டறியாமையாலே நீர்மையும் அறியார்கள் ‘‘மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு’’ என்கிறவிடம் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே ‘‘நின்றவேங்கடம்நீணிலத்துள்ளது’’ என்று திருமலை ஸம்ஸாரிகளுக்கென்னுமிடம் ஸித்தம், ‘‘விண்ணோர் வெற்பு’’ என்கிறவிடமிறே ஸாத்யம் ‘‘விண்ணோர் வெற்பன்’’ என்கிறவிடம் நித்ய ஸூரிகளபிப்ராயத்தாலே, விண்ணோர், ‘‘எங்களது’’ என்று அபிமாநிக்கும்படியான தண்ணார் வேங்கடவெற்பை யுடையவன்

ஈடு —மூன்றாம் பாட்டு இரட்டை பரஜை பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் மோக்ஷ முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்

[கண்ணுவான்] - நிர்வாஹகனுவா னென்னுதல், கண்ணுகைக்காக என்னுதல், கண்ணுமவ னென்னுதல் " [illegible] " (சக்ஷுர்தேவாநா முதமா த்யாநாம்) என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் [மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்] - நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்துகொள்ளமாட்டாமைக்கு [தண்ணார்வேங்கடம்] - "குளிரருவிவேங்கடம்" என்னுமாபோலே, அவனுக்கு ரக்ஷ்யம்பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்ற வற்றாயிருக்கை [விண்ணோர்வெற்பனே] அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றானேயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று "வானவர் நாடு" என்னுமாபோலே 'விண்ணோர்வெற்பு' என்கிறார் கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, "இது என்ன நீர்மை!" என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலை யென்கிறார் (௩)

மூன்றாம்பாட்டு - கண்ணுவான் இத்யாதி 'மண்ணோர் விண்ணோர்க்கென்றும் கண்ணுவான்' என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இரட்டைபரஜை இத்யாதி

கண்ணுவான் இதி - [illegible] "கண்ணுவான்" [illegible] [illegible] - அபியென்றபடி 'ஆவான்' என்றமாத்ரத்துக்கே - ஆத்தபேதமாய், கண் என்றதற்கு - நிர்வாஹகனென்று ஏகார்த்தமாதல் இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் - கண்ணுகைக்காக என்று "மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணுவான்" [illegible]

நித்யஸூரிகளோடு இதி [illegible] - குளிர் இத்யாதி நாயச்சியார்திருமொழி (அ ௩) சீதளமான பர்வதங்களையுடைய திருமலை, இத்தாபம் அத்தேசத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும், ஸகலதாபங்களையு மாற்றவல்ல தேசமாயிற்று "தண்ணார்" என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவனுக்கு இத்யாதி [illegible] "தண்ணார்" [illegible] - அவனுக்கு இதி விண்ணோர்தான வெற்பையுடையவன் [illegible] - அவன் இரண்டு விபூதியில் இதி [illegible] "விண்ணோர் வெற்பு" [illegible] வானவர் நாடு [illegible], வானவர்நாடு - '[illegible]' [illegible] "வானவர் நாடு" என்கைக்கு - அவ்விபூதியில் அவர்கள் வரிக்குமாபோலே, "விண்ணோர்வெற்பு" என்கைக்கு அது உண்டோ? என்ன, கானமும் இத்யாதி என்றுமாம் புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நாநாவிதார்த்தங்களும் அருவிகளீரோடே கண்ட இடமெங்கும் புரண்டுவந்து விழுகிற காடுகளும், நீரைக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே யேறக்கடவ குரங்கும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான், தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன் என்று அந்வயம் இது - முன்பக்ஷத்திலே தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான் அவன் என்று பரதமார்த்தபக்ஷத்திலே அந்வயம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

வெறபையோன்றெடுதது, ஒறகமின்றியே
நிறகுமமமானசீா, கறபனவைகலே

ஆ —(வெறபை) எவமவிதமான ஐஸவாய பாமபரைகளை யுடையனான எமபெரு மான தனனுடைய காருணயாதி கலயாணகுணஙகளைக காட்டியருள, நானும அவறறைககொணடு புஜிதது, அவவநுபவ ஜநித பரீதயதிஸயம எனனைக கறபிகக, ஸாவகாலமும இநத குணஙகளைக கறகபபெறறேன எனகிறா

ஒ —நாலாமபாட்டில, கோவாததனோததாணம பணணினவனுடைய குணததை எனறும அநுபவிபபே னெனகிறா

[வெறபை யொனறெடுதது இதயாதி] - அபபோதைககு எட்டிறறொரு மலையெடுதது [ஒறகமினறியே எனறு மேலுசகு] - இளைபபு இனறியே நிறபதுஞசெயது கோவாததனோ ததா ணோபகாாததாலே ஜகததிலுளளாரையெலலாம அடிமைகொணடவனுடைய குணஙகளை எனறும சொலலுவன

ப —அஙகதாம, ஆஸாிகவிஷயததில ஆபதஸகதவததை அருளிசசெயகிறா

(இநதிான பாவாததிபபிதத அஸமவாஷததில ரகஷயவாககம இடடபடாதபடி), ஒனறு - ஒரு, வெறபை - மலையை, எடுதது - எடுதது, ஒறகம இனறியே ஒடுககம இனறியிலே, நிறகும நிறகிற, அமமான - ஸவாமியினுடைய, சீா - ஆபதஸகதவ சீாததியை, வைகல - கால ததததவமுளளததனையும, கறபன - அபயஸியாநிறபன. ஒறகம - ஒலகுதலாய, பலஸஙகோசததைக காட்டுகிறது

இ —நாலாமபாட்டில, அவவாஜவகுணம தமமளவிலே வா, பவிததபடியைச சொலலுகிறா

[வெறபையொனறெடுதது] - பசுககளும இடையரும கொலைய வாவிககப புககவாறே, கைககெட்டிறறொரு மலையை யெடுத்து ரகஷிததபடி. கீழ, ஒரு மலையை ஆதாரமாககொணடு ரகஷிததபடி சொலலிறறு, இபபோது ஒரு மலையை ஆதேயமாககொணடு ரகஷிததபடி சொலலு கிறது. எழு வயஸஸிலே எழுநாள ஒருபடிப்பட மலையை யெடுதது ரகஷிததவிடததில இளைபபு உணடாயிறறிலலையோ? எனனில, [ஒறகமினறியே நிறகும] - பாாாததமாக வயாபாிககையாலே இளைபபினறிககே நினறான ஒறகமாவது - ஒலகுதலாய, அதாவது - ஒடுஙகுதலாய, அதாவது - இளைபபு, தாதகஷயம பிறவாவிட்டால இளைபபிலலையிறே [அமமான] - வருதத ஸவாமி யாகையாலும இளைபபிலலை, பாஜாரகஷணததில இளைபபு மாதாவுககு உண்டாகாதிறே [சீா கறபன] - அவன மலையையெடுதது ரகஷிதத அபபோதை சீாமையையும அழகையும வாயவெருவு வன "சொலலுவன" எனகிற ஸதானததிலே, 'கறபன' எனகிறது குணபாோிதாாயச சொன னொனனுமிடட தோறறுகிறது [வைகலே] - "நீடுநினறு" எனறு, நிதயஸூாிகளுககு அதுவே யாததையானாறபோலே, எனககும இதுவே யாததையாயிருககும

ஈடு — நாலாமபாட்டு அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம தமமளவிலே பலிததபடியை அருளிசசெயகிறார்

[வெறபை யொனறெடுதது] - பசுககளும இடையரும தோலையுமபடி வாஷிககப புகக வாறே, அதுககு ஈடாயிருபபதொனறை விட்டு ரக்ஷிககப பறறுஸமையாலே, தோறறிறறேருமலையை யெடுததுப பரிஹரிததானுயிறறு இபபடி ஏழுபிராயததினபாலன ஒருபடிபபட்ட மலையை யெடுதது தரிததுககொண்டு நினற இடததில, இளைபபு உணடாயிறறிலலையோ? எனனில, [ஓறகமினறியே நிறகும] - ஓறகமாவது - ஒடுஙகுதல, அதாகிறது - இளைபபு ஏழுநாள ஒருபடிபபட்ட மலையைத் தரிததுககொண்டு நினற இடததில இளையாமைககு ஹேது என? எனனில, - * (அவனரக்ஷணததைப பகிாநதுகொளளவாரிலலாமையாலே இளைபபிலலை, தாதுக்ஷயம பிறவாவிடில் இளைபபிலலையிறே, உண்கிறசோறறிலே மணலைத் தூவுகை யிலலாவிட்டால இளைபபிலலையிறே) [அமமான] வகுதத ஸவாமியாகையாலே ஸவாபாவிக ஸமபநததாலே இளைபபினறிககே நினறுன பராஜா ரக்ஷணத்தில மாதாவுககு இளைபபு உணடாகாதிறே [சீாகறபன] - அவனமலையையெடுதது ரக்ஷயவாககததை நோககின நீரமையை அநுஸநதிதது, அவனுடைய கலயாணகுணஙகளை அநத குணபரரீதனுய அபயஸிபபன "[illegible]" (குணாதாஸயமுபாகதஃ) எனனுமாபோலே [வைகலே] - ஒருகால இததைசசோலலி, பினனை எனகாரியததுககுப போமவனல்லேன, நிதயஸூரிகளைபபோலே எனககும இதுவே யாத்ரையாயிருககும, "விவநுவஃ" (விபநயவஃ) இறே (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வைகலுமவெணணெய, கைகலநதுணடான,
பொயகலவாது என, மெயகலநதானே

ஆ —(வைகலும) தாரார நடநதோளகள உளளளவும கைநீட்டி ஆராதவெணணெய் விழுஙகினவன, வெணணெயளைநத திருவுடமபோடே கூடவநது, தனனுடைய ஆநருஙமயை குணாக்ஷாநதமாகக காயபுநதயா எனனோடு ஸமஸலேஷிககையனறியே, எனனோடு ஸமஸ

நாலாமபாட்டு - வேர்பை இதயாதி அவனுடைய ஆர்ஜவ இதி "சீறகாபன" இதயத்ர ஹருதயம அபயாஸஸய குணபரரீததவம விவக்ஷிதம தாம குணஓப்தராகையாலே, தமமுடைய சநததை அநுவாத நிததுககொணடு, தாம சறகைக்காக வெறபெடுத்தது எனறு இவவழியாலே இஙகு ஆர்ஜவஞசொலலிறறுகிறது

ஒன்றெடுதது எனறு - அநாதரோகதி ரக்ஷணததுககுப பரிகாரமான திவயாயுதஙகளை யெடுததாக்ஷிடாமல முனனே நினறதொரு மலையெடுதது ரக்ஷிககைக்கு ஹேது அருளிசசெயகிறார - பசுக்களும் இதயாதி தோலையும்படி - பாதிதாமபடி இளைபபு - ப்ரமம சீழவாசயவிவரணம - ஸ்வாபாவிக இதயாதி ஸமபநதம ஸவாபாவிகமானுல இளைபபினறிககே யிருக்குமோ? எனன, பாஜாரக்ஷணத்தில் இதயாதி அவன் மலையை யெடுத்து இதயாதி-இபபடி பபட்டவனுடைய சீலாதகறபன எனகையாலே-இபபடிப்பட்டவனுக அநுஸநதிககை அவனுடைய கலயாணகுணஙகளையெலலாம சறகையிலே ஹேதுவாகிறது சீாசொலலுவன எனறுதே, 'சறபன' எனறததைபபறற, குணபரரீதனும் எனறது நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி - [illegible], 'சீற கினறு' [illegible] இதுவே யாததிரையாயிருக்கும் எனறது - "வைகல" எனறததைபபறற வெற்பையொனறெடுதது ஓறகமினறியே நிறகுமமமான சீா வைகலகறபன இதயவயஃ (ச)

* குணடலிதம கவாசித்கம எனபா

ஸ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனுயக்கொண்டு என்னுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினான் என்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே தம்பக்கல் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வைகலும்வெண்ணெய் தொடங்கி] - நாடோறும் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்க அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலும் மௌக்த்யத்தாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணெய் விழுங்குமவன் [பொய்யின்று தொடங்கி] - அப்படியே தத்தக தாரசனுயக்கொண்டு என் உடம்பிலே கலந்தான்

ப —அநந்தரம், ஏவம்பூதனான க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

வைகலும் என்றுமொக்க, வெண்ணெய் வெண்ணெயை, கைகலந்து - கைபுகவுள்ள ளவும் நீட்டி, உண்டான் - உண்டவன், பொய்கலவாது - (காரியப்பாட்டான) பொய்கலவாதபடி விரும்பி என் - என்னுடைய, மெய் - (ஹேயமான) ஶரீரத்திலே, கலந்தான் - ஒன்றுபட்டக் கலந்தான் கைகலந்தென்று இரண்டுகையும் கலந்து என்னவுமாம்

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன்ஸ்வரூபத்தை விட்டு அவன் குணங்களையே விரும்புகிறாப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தையே விரும்பாநின்றான் என்கிறார்

[வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்] "கறப்பன்வைகலே" என்று எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே அவனுக்கும் நித்யதாரகமாயிற்றென்கிறார் [கைகலந்து உண்டான்] - "தாராதட்டோளக்குள ளளவும் கைநீட்டி" என்கிறபடியே "குடத்திலே கைபுகத்தனையும் வயிறுநிறையும்" என்கிற மௌக்த்யத்தாலே யென்னுதல், "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே, அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தானென்னுதல், "ஓரிளப்பனும் ஒரு சதிரனும் களவுகண்டார்கள்" என்று பட்டர் கதையை ஸ்மரிப்பது, அபிநிவேஶத்தாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தானென்னு தல், கைவாசி யறியாத மௌக்த்யத்தாலும் அபிநிவேஶத்தாலும் [பொய்கலவா தென்மெய்கலந் தானே] - வெண்ணெயிற்பண்ணின விருப்பத்திற் பொய்யில்லாதாப்போலே கிடீர் என்னுடம்பிற் பண்ணுகிற விருப்பமும் அவன் மேல் விழ, தாம் மேன்மையைக் கண்டு இறாய்க்கிறாராயிற்று, அவன்மேல்விழுகிறதும் இதனாலேயாயிற்று "இரந்தற்றீமை" என்று நான் அநாதரிக்கிற ஶரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே!

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியாநின்றீராகில், அவன் தான் செய்கிறதென்? என்னில், நான் அவனை விட்டு அவன் குணங்களை விரும்புகிறாப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பாநின்றானென்கிறார்

[வைகலும்] - "கறப்பன்வைகலே" என்று - எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமா யிருக்கிறாப்போலே, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று

அஞ்சாம்பாட்டு - வைகலும் இத்யாதி "என்மெய்கலந்தானே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கா பூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - நீர் அவன்குணங்களை இத்யாதி

"வைகலும்வெண்ணெய்" என்றதை ஸவிதாஸமாக அருளிச்செய்கிறார் - கறப்பன் இத்யாதி கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்தென்னுதல், கைகளுள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்தென்னுதல்,

அவனுககு [வெண்ணெய கைகலநது உணடான] - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதரத்தாலே இடககையாலும வலககையாலும வாஙகி அமுதுசெயதான, அன்றியே, "தாராாதடந்தோளகளுள்ளளவுங்கைநீட்டி" எனகிறபடியே "கை நிறையுந்தனையும வயிறுநிறையும்" என்னும் மௌகத்யததாலே திருககைகளுளளளவும கலநது அமுதுசெயதா னெனனுதல, "களளன" என்று சிலுகிட்ட வாறே அவாகள தஙகளோடே கலநது அமுதுசெயதா னெனனுதல 'ஸாவாதிகனுனவன நிதயஸமஸாரியாயப போநதவனுடைய தேஹததைத திருவாயபபாடியில வெணணெயோபாதி ஆதரிததான' என்றல, இது கூடுமோ வேதோனறே? எனனில, [பொயகலவாதெனமெயகலநதானே] அவவெண்ணெயில பண்ணின விருபபததில் பொயயிலலாதாபபோலேகிடீா எனனுடமபுடனகலந்த கலவியிலும பொயயிலலாதபடி யென்கிறர் [எனமெய] - அவன மேலவிழ மேலவிழத தாம இறாயத்தமை தோறறுகிறது "அழுககுடம்பு" எனறு நான அநாதரிககிற ஶரீரம இவனுககு ஆதரணீயமாவதே! எனகிறா (௫)

ஆறும் பாட்டு.

கலநதேனனாவி, நலஙகோளநாதன
புலன்கோள்மாணாய, நிலஙகோணடானே

ஆ—(கலநதெனனாவி) இபபடி எனனோடே கலநத கலவியாலே தோற்பிதது அடிமையாககின இவன எனககு ஸோகயமாகைககாக, ஸகலஜநமநோநயந ஹாரியான தனனுடைய அழகிய திருவடிகளைக காட்டி, மஹாபலியை வஶீகரிதது இநத லோகததையும கொணடானென்கிறா

ஓ—ஆறுமபாட்டில, தமமோடு கலநத எமபெருமான தமமை அநயாாஹமாககிக் கொணடபடியை ஸநிதாஶநமாகச சொலலுகிறா.

மூனறுமாததம - தேடுகிறவாகளோடே தானும ஒருவனாயக கலநதெனனுதல அதாவது - களளனுடைய ஸாமாத்யம சொலலுகிறது மூனறுமாததததுககு, "கைகலநது" எனறது - முழுசசொலலு "வெணணெயுணடான" எனறபோதே - வெணணெயோடே கலநதமை தோறறுகிறது, ஆனபினபு, "கைகலநது" எனறதுககு பாயோஜநமேது? எனன, இடக்கையாலும் இதயாதி இரணடு கையுங கலநது வெணணெயுண்டானெனறபடி. தாராா இதயாதி - சிறியதிருமடல மாலெயோடுகூட வெண்ணெயக்குடததிலே கையையிட்டானுளளளவுங்கைநீட்டி - 'வெணணெயிலே ஆழக கையிட்டதனையும வயிறுநிறையும' என்றிருக்கிறனகாணும மௌகத்யததினமிகுதியாலே, 'இவன தாராா தடநதோளகளுளளளவுங்கைநீட்டி அளளியமுதுசெயதான' எனறறியுமபடி எஙஙனே? எனன, பானையைப பாாததான, பானைவாயிலே சாநது படிருநதது, இவனதோளிலே கோயிறசாநதிருககுமே ஆகையாலே, கையளவும நீட்டினனெனறறிநதான பாாதாயநதோறற வேணடியிருககையைபபற்ற முனனேயெடுககிறா, கள்ளன் எனறு சிலுகு - கலஹம "தனனோாயிரமபிளளைகள" எனறபடி "ப்ரஸக்தஸ்யஹி ப்ரதிஷேத:" இதிந்யாயேந ப்ரதிஷேதஸ்ய ப்ரஸக்திம்ஸம்வாதயதி-ஸர்வாத்மநா இதி அவ்வெண்ணெயில் இதி "வெணணெயகைகலநதுணடான" இத்யுக்த த்ருஷ்டாந்த ப்ரதிபாத்யம் "என்மெய" எனறதுககு ஸாவம அவன இதயாதி ஏகாரஸய ஸாவமாஹ அழுக்குடம்பு இதி ஓிழவாகயவிவரண மெனனவுமாம. வைசதுயம வெண்ணெய கைகலநதுணடானுண்டவன என மெய கலநதான, இதில பொயகலவாது எனறு அநவயம (௫)

[கலந்தென்று தொடங்கி] - என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்து என் ஆத்மாவில் நன்மையைக் கொண்டு என்னை ஆளுங்கொண்டான் [புலனென்று தொடங்கி] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான குறளவடிவைக் காட்டி மஹாபலியில் நிலங்கொண்டாற்போலே

ப — அநந்தரம், லோகத்தை அநந்யார்ஹ மாக்கினாற்போலே என் ஆத்மாவையும் அநந்யார்ஹமாக்கினா னென்கிறார்

கலந்து - ஒரு நீராகக் கலந்து, என் ஆவி என் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய, நலம் - ஸ்வாஸாதாரணசேஷத்வமாகிற நன்மையை, கொள் -தனக்கு ப்ரயோஜநமாகக் கொண்ட, நாதன் - சேஷியானவன், புலன் - இந்த்ரியங்களுக்கு, கொள் - ஆகர்ஷகமான, மாணிய - வாமநப்ரஹ்ம சாரிவேஷத்தையுடையவனாய், நிலம் பூமியை, கொண்டான் - தன்னதாக்கிக்கொண்டவன் நிலமென்று லோகாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்

இ — ஆறும்பாட்டில், தேஹத்தளவன்றிக்கே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினான் என்கிறார்

[கலந்து] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து [என்னாவி நலங்கொள் நாதன்] - என் ஆத்மாவினுடைய நலத்தை - நறிசீவனைக் கொண்டான் [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமையை விளைத்து நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற நிலையைத் தவிர்த்தான் தாம் அகப்பட்டபடிக்கு மஹாபலியை நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறார் [புலன்கொள் மாணிய] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவைக்கொண்டு [நிலங்கொண் டானே] - மஹாபலி 'தன்னது' என்று அபிமானித்த பூமியைக் கொண்டான் அவன் என்னைப் போலே தன்னைக் கொடுத்திலன் அவன் வடிவிலே தோற்றான், நான் நீர்மையிலே தோற்றே னென்கிறார்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு இப்படி கலந்து செய்ததேன் ? என்ன, தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன், என்னாவி நலத்தையுங் கொண்டா னென்கிறார்

[கலந்து இத்யாதி] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து, பின்னை என் ஆத்மாவினுடைய நற சீவனைக் கொண்டான் அவ்வளவேயோ? [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனா யிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான் இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ ? என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான் ஆவி நலங்கொடுத்திலன், கழஞ்சுமண்கொடுத்தானித்தனை ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அவன் 'என்னது' என்று அபிமானித் திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான் (௬)

ஆறும்பாட்டு - கலந்தென்னாவி இத்யாதி "என்னாவிநலங்கொள்நாதன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்காபூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி இத்யாதி

"நலம்" என்று - போக்யதையாய், "ஆவிநலம்" என்ற - ஆத்மாவினுடைய போக்யதை ஸௌசீல்யாதி ஸங்களாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் புறவாயில் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தா னென்றபடி. "என்னையாளுங் கொண்டு" இத்யாதி திருநெடுந்தாண்டகம் (௨௫) என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோகையன்றியே, அடிமையாளும் ஆனேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே "என்னையடிமையுங்கொண்டு" என்கிறாளாகவுமாம் "நிலங்கொண்டான்" ஐச்வர்யாசக்ஷ்டிதியாய ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய விசேஷணம் - ஆவிநலங்கொடுத்திலன் இத்யாதி ஸம்பதார்த்தம் - ஸௌந்தர்ய இதி "மனனுணக்குமந்நருவினமாணி" இத்யாதி மாணி - ப்ரஹ்மசாரி அவன் - மஹாபலி கலந்தென்னாவி நலங்கொள்நாதனை புலன்கொள் மாணிய நிலங்கொண்டான் இதயன்வயः (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கோணடானேழவிடை, உணடானேழவையம
தண்தாமஞசெயது என, எணதானானே

ஆ —(கொணடான) திருநாட்டிறபணணும பரேமததை எனபககலிலே பணணி, தனனோடு போகததவோ ஸமபலேஷிககவேணு மெனறுளள என்னுடைய மநோரததைத் தான கைக்கொணடு எனனோடு ஸமபலேஷிததருளின இவன, எனககு போகயமாகைககாக, இனனடி எருதேழடாததது தொடககமாக அபாயநத திவயசேஷடிதஙகளைப பணணியருளாநினறான, எனகிறார

ஒ —ஏழாமபாட்டில, தனவிஷயததில என்னுடைய மநோரததை என பககலிலே தான பண்ணினா னெனகிறார

[கொணடானெனறு தொடஙகி] நபபினனைபபிராட்டியோடடை ஸமபலேஷவிரோதியான எருதேழையும கொனறான, ஜகததையடையத திருவயிறறிலே வைததுககொணடான, இதுககுக கருததது - தமமுடைய ஸமபலேஷ விரோதிகளைப போககி, ஜகததுககுத தனனை யொழியச செலலாதாபோலே தமமையொழிய எமபெருமானுககுச செலலா தெனறு [தண் தாமஞ செயது] - பரமபததநிற பணணும வயாமோஹததைப பணணி நான நினைத்தபடி செயதா னெனறுமாம

ப —அநநதரம, என நினைவே தனககு நினைவானா னெனகிறார

ஏழவிடை - (அபிமதவிரோதியான) ஏழவிடைகளையும, கொணடான - பராணனைக் கொணடவனாய, (ஆபததிலே), ஏழவையம ஸாவலோகததையும, உண்டான வயிறறிலே வைததது ரக்ஷிததவன, தண - ஸாமஸாரிகதாபஙாநதிகரமான, தாமம பரமபததநில விருபபததை, செயது - (எனபககலிலே) பணணி, என - என்னுடைய, எண - மநோரததநினபடியே, தான - தான, ஆனான - மநோரதிககத தொடஙகினான அதாவது - நான பரமபததநிலே தனனை தான, ஆனான - மநோரதிககத தொடஙகினான அதாவது - நான பரமபததநிலே தனனை அநுபவிகக எண்ணுமாபோலே, தான இஙகே எனனை அநுபவிகக எணணாநினறா னெனறபடி எனனெணணிலே தான கைபபுகுநதா னெனறுமாம

இ —ஏழாமபாட்டில, தனபககலுணடான என்னுடைய மநோரததை எனபக்கலிலே தான பணணினா னெனகிறார

[கொணடானேழவிடை] - ஏழுவகைபபட்ட வருஷபஙகளை ஜயிததான இறன படை விட்டைககொணடா னென்னுமாபோலே, "கொணடான" எனறது - ஜயிததா னெனறபடி நபபினனைப பிராட்டியோடடைக கலவிககு விரோதியைப போககினாறபோலே, எனவிரோதிகளைப போககி வநது கலநதா னெனகை [உணடானேழவையம] - ஜகததையெலலாம பரளய பததிலே தன திருவயிறறிலே வைததது ரக்ஷிததான பரளயாபததில ஜகததுககுத தனனை யொழியச் செலலாதாபோலே, எனனையொழியத் தனககுச் செலலாதபடியாயினா னெனகை [தண தாமஞசெயது] தடபததையுடைய தாம முணடு - பரமபதம, அதில பணணககடவ விருபபததை எனபககலிலே பண்ணி தததிபூதிகனாக எனனை யாதரித தெனனவுமாம [என் எண தானானானே] - நான மநோரிததபடியே எனககுக கைபபுகுநதா னென்னுதல, எ மநோரததைத் தான கைககொணடான; அதாகிறது - "மாகவைகுநதஙகாணபதற கெனபு

மேகமெண்ணும்" என்று - நான் அந்தேசத்திலே அநுபவிக்க எண்ணாதே திருநகரியிலே வந்து என்னை அநுபவிக்க எண்ணுகிறதை

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு ஆவிநலங்கொண்டு விட்ட அளவேயோ? நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினு னென்கிறார்

[கொண்டானேழ்விடை] - " இன்ன படைவீடடைக கொண்டான " என்னுமா போலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி யோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களேழையும் ஜயித்தான் [உண்டானேழ்வையம்] - ப்ரளயாபத்தில பூமி தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் தரியா தாப்போலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தரியாதானுயக் கலந்தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளா யிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தான் தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தான் அதுக்குமேலே, [தண்தாமஞ்செய்து] - தடப்பத்தையுடைத்தான் தாமமுண்டு - பரம பதம்' அதில் பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான் தத்விபூதிகளுக என்னை யாதரித் தென்றுமாம் [என்னெண்தானானே] - நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந் தா னென்னுதல், அன்றிக்கே, என்மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டா னென்னுதல் அதாவது மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது, * " கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே சரி கின்றது சங்கம " என்று நான் ' ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேணும் ' என்றும், ' அங்கே அநு பவிக்கவேணும் ' என்றும் ஆசைப்பட, அவன் ' திருநகரியேறப் போகவேணும், ஆழ்வாரை அநு பவிக்கவேணும் ' என்று பாரியாநின்றான் (எ)

ஏழாம்பாட்டு - கொண்டான் இத்யாதி "தண்தாமஞ்செய்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- ஆவிநலம் இத்யாதி

இன்னபடைவீடு - வென்றான் என்னுதே, "கொண்டான்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யம் போலே என்று - வாக்யம் அல்பயலாபத்திலே த்ருஷ்டாந்தம், யத்தத்திலன்று நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அல்பயலாபமிறே ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-ப்ரளயாபத் திலே இத்யாதி யதவா, "என்னெண்தானானே" என்றதைக் கடாக்ஷித்த பாவம் ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி அதவா, " கலந்தென்னாவி " என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிற தென்கிறார் - ப்ரளய இத்யாதி ஸ்வஶ்ரிதவிஷயங்களுக்கு ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக "கொண்டா னேழ்விடை யுண்டானேழ் வையம்" உதிவக்த-ஸம்பூர்வோக்த தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் உத்பத்திவாக்யம், தான்பண்ணும் ரக்ஷணமித்தி வாக்யம் - "உண்டானேழ்வையம்" இத்யஸ்ய பாவார்த்தம் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு- நப்பின்னைப்பிராட்டிக் காகவிறே விடைகொண்டது ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தா னென்றது அவர்கள் விரோதி யைப் போக்கினாற்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினனென்றபடி விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய் தானென்றது-அவர்களை ப்ரளயாபத்தில் நசியாதபடி தரிப்பித்தாற்போலே, பிரிந்து நசியாதபடி என்னையும் குறு விஷகாரத்தாலே தரிப்பித்தா னென்றபடி இப்படி பூர்வகண்டத்தைப் பூர்வபேக்ஷமாக்கி, உத்தரகண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிறார்- அதுக்குமேலே என்று செய்து - புத்திபண்ணி தண்தாமமாகச்செய்து - தண்டாமமென்று புத்திபண்ணி தண்தாமஸ்வரூபமாக புத்திபண்ணியென்னுதல், தண்தாமத்திலுள்ளதாக புத்திபண்ணி யென்னு தல் நட்டம் என்று - குளிர்த்தியாய, "கலமகதமில்லதோ" என்ற போக்யதையைச் சொல்லுகிறது தத் விபூதிகளுக - ததாத்யதவோ நான்மநோரதிந்த இத்யாதி-எண்ணின பரகாரத்திலேயானான், அக்ரூர மநோ ரதித்தபடி யானாற்போலே, நான்மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தா னென்றபடி என் மநோரதத்தை இத்யாதி - என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தான் உடையனானு னென்றபடி " என்மநோரதத்தை " என்றத்தை விவரிக்கிறார் அதாவது இத்யாதி மாகவைகுந்தம் இத்யாதி பரமாகாசப்ரபதவாச்யமான ஸ்ரீவை குண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகாகாரமாக எண்ணுகின்றது " அன்றிக்கே " இத்யாதிக்கு விவரணம் - கண்ணன் இத்யாதி க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்சலிபந்தம் பண்ணி அநுபவிக்கவேணுமென்கிற மெலிவாலே வளை சரியாநின்றது " சரிகின்றன " என்றுஞ் சொல்லுவார்கள் பாரியாநின்றான் - உத்யோகியாநின்றான் ஏழ்விடைகொண்டான், ஏழ்வைய முண்டான், தண்டாமஞ்செய்து என் எண்தானானான் என்று அந்வயம் (எ)

* திருவிருத்தம் - சஎ

எட்டாம் பாட்டு.

ஆனானாயன, மீனோடேனமும
தானானனென்னில, தானாயசங்கே

ஆ — (ஆனான) தன னுடைய திவ்யசேஷ்டிதமானதாமேயோ எனககு போகயமாககச செய்தருளிறறு? தன னுடைய திவ்யாவதாரஙகளு மெல்லாம என்பககலுள்ள ஸங்கததாலே எனககு போகயமாகச் செய்தருளினு னென்கிறார

ஓ —எட்டாமபாட்டில, ஸர்வேஶ்வரன என்பக்கலுண்டான ஸங்காபிப்ராயததாலே தேவமநுஷ்யாதயநேகாவதாரஙகளைப பண்ணியருளினு னென்கிறார

[என்னில தானாயசங்கே] ' ஸர்வேஶ்வரனாயிருநதுவைதது, எனககாகப பண்ணின திருவவதாரததுககு எண்ணிலலை ' என்றாரு சொல்லுவர

ப — அநநதமாம, ஆஶ்ரிதாரததமான அவதாரததுககு எலலை யிலலை யென்கிறார

ஆனாயன ஆனான கோரக்ஷண ஸவபாவமான கோபஜாதியையுடைய, தான-தான (ஆபத ரக்ஷணாரததமாக), மீனோடேனமும மதஸ்யாவதாராதிரூபேண, ஆனான அவதீரணனான, என்னில என்று சொல்லுமளவில, தானாய (விலக்ஷண ஸவரூபனான)தன னுடைய வான அவதாரஙகள, சங்கு-சங்கென்கிற ஸங்கயைககுப போரும அன்றியே, என்னில தானாய சங்கென்று என்பககல தான பண்ணின ஸங்கததாலே, ஆனாயனான தான மீனோடேனமுமானு னென்றுமாம அன்றியே, என்னிலென்று - அஞசாம வேற்றுமையாய, என்னிமித்தமாகப பண்ணினவை அஸங்க்யாதங்களென்றுமாம சங்கு - பேரிலக்கம, ஸங்கமுமாம

இ—எட்டாமபாட்டில, என்பககல ஸங்காதிப்ராயததாலே என்னைப்பற்ற அவன் பட்டதுககு ஓரளவிலலை யென்கிறார

[ஆனானாயன] ஆனாயனான, கையிலே கோலைககொடுதது'பசுமேயததுவா' என்ன லாமபடி இடையனாயப பிறநத மெய்யபாடு அவ்வளவேயோ ? [மீனோடேனமுமதானான] ஸர் வாதிகனான தானிறே திர்யகஸஜாதீயனான அவன காமததிலே பிறககச்செய்தேயும, அது ஸஙகாசததிற படறறததாலே ஏககாலததிலே இரண்டவதாரமபோலே சொல்லுகிறார [ஆனான]- வடிவுஞ் சொல்லுஞ் செயலும ஜாதிககு அடுததவையா யிருககை இதுககு ஹேதுவென்?என்னில்; [என்னில தானாயசங்கே] - என்பககல தனககு உண்டான ஸங்காதிப்ராயததாலே யென்னுதல ; என்னைககுறிததுத தானபண்ணின அவதாரஙகள சங்கமென்கிற மஹாஸங்க்யைககுப போரும என்னில - என்னைககுறிததது தானாய - தானானவை சங்கே - சங்கததளவேயன்றிறே.

ஈடு —எட்டாமபாட்டு என்னைசசுட்டி அவனபிறந்த பிறவிகளுககு ஒருமுடிவில்லை யென்கிறார்

[ஆனானாயன] இடையனாயபபிறநது, முடிசூடஇராதே ஜாதயுசிதமான கோர க்ஷணததிலே அதிகரிததான, இடையனாயப பிறநத மெய்யபாடு அவ்வளவிலேதான விட்டானோ?

எட்டாமபாட்டு - ஆனானாயன் இதயாதி "என்னில தானாயசங்கே" என்றதைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-என்னைச்சுட்டி இத்யாதி

"ஆயனான" ஐதிஹ்யமாய, "ஆனாயனான" - ஆககளை ரக்ஷிக்கும ஆயனான ஐதி வங்—வ்யுத்பத்தி பாவத்தாவம - இடையனாய் இதயாதி ஆச்சளுக்கு நாயனென்றபடி "இடையனாய பிறநத மெய்யபாடு" ஐதிஹ்யதவிநோதம் - "கனறுமேய்த்து விளையாடவல்லானை - நடமபருகு கருமுகிலை" ஐதிஹ்யதேஹாவு

[மீண்டேனும்நானுனன்] - கீழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார், அது அயாவதாத்மேராக ளதிபதியாயிருந்த லோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப்பற்ற ஸர்வாதிகனான தான் இவர்க்ரே ஸஜாதீயனான அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தாநத்தில் பதற்றத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டவதாரம் போலேயிருக்க அருளிச்செய்கிறார் [ஆனான்] வடிவும் செயலும் சொலவும் தஜ்ஜாதீயாகக் அதேதஸ்வையாயிருக்கை இவைதான் விதயாவதாரங்கள் இதுக்கு அடியேன்? என்னில், [என்னிலதானுயசங்கே] - என்பக்கல் தனக்குஉண்டான ஸங்காதிஶய்யதாலே யென்னுதல், என்னைக் குறித்து, தானானவை - தன்அவதாரங்கள் சங்கே - மஹாஸங்கமுடை என்னுமத்தனை அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே - மஹாஸங்கயையன்றோ! முடிவுண்டோ! ''வைஷ்ணவமிதி'' (பஹுஶ்ரீ) என்னுமித்தனை (அ

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சங்குசக்கரம், அங்கையிலகொண்டான்
எங்குமதானாய நங்கள்நாதனே

ஆ.—(சங்குசக்கரம்) இப்படி எனக்காக ஸர்வயோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறான், தனனுடைய திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்கமுமேந்தி, அவையுங்கூட வந்துபிறந்தானென்கிறார்

ஸாதவத்வஸம்ரக்ஷணவ்யாபாரவிவக்ஷிதா:... ... ''தான'' என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து, அத்தை கோபாலபால விஷயமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்-இடையனும் இத்யாதி மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே ''தான்'' இத்யயார்த்தமாஹ ஸர்வார்த்திகனன் தான் இதி ''தான் இவர்க்ரே ஸஜாதீயனான'' என்கிறவிடத்திலே - ''யஜ்ஞா...
... ... ''மீண்டேனம்'' என்று ஏககாலமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன, அவன்க்ரமத்திலே இத்யாதி அவதாரவிஷயமான அநுஸந்தானத்தில் ஸ்வராதிஶயத்தாலே ஒருகாலே யநுஸந்தித்து, அது உருவெளிப்பாடுபோயந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே புத்திபண்ணி, ''மீண்டு'' என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. பதற்றம் - த்வரை ''ஆனான்'' என்றும் மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம்-வடிவும் இத்யாதி அவதாரிஸ்கயில் ''என்னைச்சுட்டி'' என்கைக்கு இவ் அவதாரங்களாலே இவர்க்கு உபகாரமேது? என்ன, இவைதான் இத்யாதி ... ... அவதாரங்களை யெடாமல், மூன்று அவதாரங்களை யெடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-இவை இத்யாதி வித்யாபரதாரகௌபகாராநுஸந்தாநத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்தாரென்றபடி. ''தானானவை'' என்றதுக்கு விவரணம் - தன அவதாரங்களென்றது சங்கு - மஹாஸங்கயாவிஶேஷம் 'ஒன்று, பத்து, நூறு' என்று சிற்றிலக்கரு சொல்லுகிறபடியே 'கோடி, மஹாகோடி, சங்கம், மஹாசங்கம்' என்று பேரிலக்கமுஞ் சொல்லக்கடவதிறே அதப பேரிலக்கமான சங்கமாகும் - ''சங்கு'' என்றது மூன்றுமாத்தத்துக்கு, ஏகாரம் - ஸ்வார்த்திலே என்னில் தானுயசங்கத்தாலே தான ஆனுயனன், அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீண்டேனுமானான் இதி பரதயிகாததாநுகுணாஸ்வைக் க்ருஷ்ணாவதார பராக்குபராயமித்த இத்யத்ரபராமணம்-''ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம் கோவினை'' இதி தான ஆனுயனன், மீண்டேனுமானன், என்னில் தானுய சங்கே ... ... (அ

ஒ—ஒனபதாமபாட்டில, ஆஸ்ரிதரோடு ஸமஸ்லேஷிககைககாக எஙகும வநது திருவவதாரம பண்ணுமபோது தனனுடைய ஐஸ்வரமான சிஹநஙகளைக கொணடுவநது திருவவதாரம பணணியருளு மெனகிறா

[எஙகு மெனறு தொடஙகி] பலவிடததிலும தேவமநுஷயாதிருபேண வநது திருவவதாரம பணணியருளி எஙகளை வசீகரிதது அடிமைகொண்டவன [எஙகுநதாுய] - வயாபதியாகவுமாம (கூ)

ப—அநநதரம,அவதாரஙகளெலலாவிடததிலும அஸாதாரணசிஹநயுகதனெனகிறா.

எஙகும-எலலாபரதேசததிலும, தாுய (அவதாரமுகததாலே) தான ஸஙகிஹிதனுன, நஙகள-நமமுடைய, நாதன நாதன, அம (வெறுமபுறததிலே) அழகிய, கையில-திருககையிலே, சஙகுசககரம - (ஆஸ்ரிதாககுஅநுபாவயமான) சஙக சகரஙகளை, கொணடான கொணடான

இ—ஒனபதாமபாட்டில, இபபடி அவதரிககு மிடததில ஐஸ்வரமான சிஹநஙகளோடே வநது அவதரிககு மெனகிறா

[சஙகுசககரமஅஙகையிற கொணடான]-வெறுமபுறததிலே துவககவலல கையிலே,திவயாயுதஙகளை தரிததான திவயாயுதஙகள எலலாஅவதாரஙகளிலு முணடோ? எனனில, எஙகு முணடு, ராஜாககள கறுபபுடுததுப புறபபட்டால அநதரஙகா அபேக்ஷிததசையிலே வநதுமுகங காட்டுகைக்காகப பிரியத திரிவாகள, அதுபோலே தோறறுதேயும நிறபாகள "கூராராழிவெண சஙகேநதி" எனனுமஇவாககு அபபடியேயிறே தோறறுவது [எஙகுநதாுய] - தேவாதி ஜாதி பேதஙகளதோறும வநது அவதரிககும, வயாபதியாகவுமாம [நஙகள நாதனே] - நமமை எழுதிக கொளளுகைககாக

ரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு இபபடி அவதரிககு மிடததில ஐஸ்வரமான சிஹநஙகளோடே வநதுஅவதரிககு மெனகிறா

[சஙகுசககரம்அஙகையிறகொண்டான] - சிலரை வஸீகரிகக நினைததவாகள, கையிலே மருந்துகொணடு திரியுமாபோலே, அவதாரஙகளதோறும திவ்யாயுதஙகளோடே வநது அவதரிககும, திவயாயுதஙகள எலலா அவதாரஙகளிலு முண்டோ? எனனில, எஙகுமுணடு; ராஜாககள கறுப புடுததுப புறபபட்டால, அநதரஙகா அபேக்ஷிததசையிலே முகஙகாட்டுகைககாகப பிரியத திரிவர்கள அதுபோலே தோறறுதேயும நிறபாகள * "கூராராழிவெணசஙகேநதி - வாராய" எனனுமிவாகளுககு அபபடியேயிறே தோறறுவது [சஙகுசககரம] - வெறுமபுறததிலே ஆலததிவழிகக வேணடுங கையிலே திவயாயுதஙகளைத தரிததான [எஙகுநதாுய] - தேவமநுஷயாதிபேதஙகள

ஒனபதாமபாட்டு-சங்குசக்கரம் இத்யாதி "சஙகுசககரமஙகையிற்கொண்டா னெஙகுநதாுய" எனற பதஙகளைக கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை இபபடி. இத்யாதி

சிலரை வஸீகரிக்க விதி "ஆட்கொளளததோனறிய வாயாதஙகோவினை" "வஸீகரணாய ஸ்ராய-ஐதாரம" இத்யாதி, "யதாயதா ஹிதோரு..." இதயாதி அஸ்மிசஸ்லோகதவயே தாயஸ்பத: - பகவத்ரூபா: தடஸ்த்தஸ்யகைகயை அநுவதிககிறா திவ்யாயுதங்கள இதயாதி தாஹிஸ்யேக்ஷாம கதபெரார ஸ்த இத்யத்ராஹ-ராஜாக்கள் இதயாதி அவனஇபபடி மறைததுக்கொணடிருநதால,"உணடு"எனறுஇவாஅறிந தபடியென? எனன,கூராராழி இதயாதி ஸாதாரணகாரத்வதயொழிய, ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநததில கூரமையை யுடைய திருவாழியையும, ஆஸ்ரிதாககநுபாவயமான வாணததையுடைய பாஞசஜநயததையுமேநதி அஙகையிலே சஙகுசககரஙகளையுங கொணடானிதி-ஹநுதிகதாயாாததராஹ-வெறும்புறததிலே இதயாதி ஆலததிவழிக்க - நீராஜனையெடுகக "எஙகுநதாுய" எனறு ,அவதாரபரமானபோது, நஙகள நாதனுகைககாக எஙகுந்தாுய

* திருவாயமொழி - ௬ ௯-௧

தோறும தான வநதுஅவதரிததுளளுய, அளழிககே, ஒருவனைபபிடிகக நினைதது ஊரைவளைவாரை போலே, தமமை விஷயீகரிககைககாக வயாபிததபடியைச சொலலுதல [நங்கள நாதனே] நமமை யெழுதிககொளளுகையே பரயோஜநமாக (௯

பத்தாம் பாட்டு.

நாதன்ஞாலங்கோள், பாதன என்னமமான
ஓதமபோலகிளர், வேதநீரனே

ஆ—(நாதன) இபபடி எனககாக அஸஙகயேயமான திருவவதாரஙகளைப பணணி யருளின இவனுடைய இநத நிரவதிகமான ஆச்ரிதவயாமோஹததைப பேசுமிடததில, கடலோ சமகிளாநதாறபோலே கிளாநதுகொணடு அவனைபபேசககடவிய வேதஙகளே பேசவேணடாவோ! எனகிறா.

ஒ—பததாமபாட்டில, எமபெருமானுடைய படி வேதைகஸமதிகமய மெனகிறா

[நாதனெனறு தொடஙகி] - ஸாவேஸவராயவைதது தனைரிகாமமானபடி ஙயககாட்டி. எனனை அடிமைகொணடவன [ஓதமெனறு தொடஙகி] - தன குணஙஙளஸநதாநததாலே ஓதம போலே கிளாகினறுளள வேதஙகளாலே பாதிபாதயமான நீரமையுடையவன

ப—அநவதாம, ஏவமவித ஸவபாவன வேதைகஸமதிகமய னெனகிறா

நாதன-நிருபாதிக ஸாவசேஷியாய(அநதசேஷிதவநிரவஹணததுக்காக),ஞாலம-ஸமஸத ஜகததோடும,கொள - (தாரதமயமபாராமல) செறிநத, பாதன-திருவடிகளையுடையனுய, என அமமான - அததாலே எனககு அஸாதாரண சேஷியானவன, ஓதமபோல - ஸமுததாமபோலே, கிளா-கிளாநது ஸதோதாமபண்ணி ஸவஹருதயததை வெளியிடுகிற, வேதம - வேதஙகளாலே சொல லபபடட, நீரன நீரமையை யுடையவன

இ—பததாமபாட்டில, இவனபடியைப பேசுமபோது, கடலகிளாந்தாறபோலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? எனகிறா

[நாதன] ஸாவஙியநதாவானவன [ஞாலஙகொள பாதன] - வஸிஷ்ட சணடாலவிபாக ரஹிதமாக எலலாதலைகளிலும திருவடிகளைப பரபபினவன [என அமமான] இமமேனமையையும நீரமையையும காட்டி என்னை அநயாரஹனககினவன அதவா, [நாதன] - முதற் பாட்டில சொனன நிதயஸூரிகளுககு நிவாஹகனானவன [ஞாலஙகொள பாதன] - இரணடாம பாட்டிறசொன்ன அவதார ஸௌலபயததை யுடையவன [என அமமான] - நான நினறநிலையிலே நினறு அநுபவிககலாமபடி, மூனறுமபாட்டிறசொனன திருமலையிலே வநது நினறவன. [ஓதம போல் கிளா வேதநீரனே] இவனுடைய இபபடிகளைச சொலலபபுககால கடல்கிளாநதாறபோலே கிளாாகினறுளள வேததாலே ப்ரதிபாதிககபபடட நீரமையையுடையவன. நீரமையாகிறது-ஆரஜவகுணம

அக்கையில் சஙகுசக்கரஙகொணடானென்று அர்வயம வயாபதியமானபோது, சஙகுசககரஙகையிறகொண்டான நஙகள் நாதனுககாக எஙகுதானுனை எனறு அர்வயம தானுய-தானுயஎனனுதல, தானுனுனென்னுதல (௯)

ஈடு — பத்தாம்பாட்டு அவனீர்மையைப் பேசப்புக்கு நம்மால் பேசப்போமோ! கடல்கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

[நாதன்] - ஸர்வநியந்தாவானவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - வஸிஷ்ட சண்டால விபாகரஹிதமாக எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [என் அம்மான்] - இம்மேன்மையையும் நீர்மையையுங் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் அதவா, [நாதன்] முதற்பாட்டில் சொன்ன ஶேஷித்வத்தை யுடையவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதாரஸௌலப்யத்தை யுடையவன் [என் அம்மான்] - எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன் மூன்றாம்பாட்டில் "கண்ணாவான்" என்றதை நினைக்கிறார் [ஓதம் இத்யாதி] - இவனுடைய இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற் போலே கிளர்கின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன் நீர்மையாவது ஆர்ஜவகுணம் (௧0)

பதினோராம் பாட்டு.

நீர்புரைவண்ணன், சீர்சடகோபன்
நேர்தலாயிரத்து, ஓர்தலிவையே

ஆறு —(நீர்புரை) அதிஸீதளமாய் ஸர்வஹேயமான திருநிறத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தை உள்ளபடி பேசிற்று இத்திருவாய்மொழி யென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

[நீர்புரைவண்ணன்சீர்] உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடுபோகலான நீரின் தன்மையை யுடையவனுடைய குணத்தை நேர்தல் - சொல்லுகை ஓர்தல் - ஒப்பன என்னவுமாம்

ப —அனந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிரூபணரூபமென்று அருளிச்செய்கிறார்

நீர்புரை (ஒருக்கினவிடத்திலே சென்று பாயும்) நீரின் செவ்வைபோலேயிருக்கிற, வண்ணன் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய, சீர் - ஆர்ஜவகுணத்தை, சடகோபன் - ஆழ்வார், நேர்தல் - நேர்ந்து அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இவை - இவை, ஓர்தல் ஓர்தலை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும் இது - குறளடிவஞ்சித்துறை

பத்தாம்பாட்டு - நாதன் இத்யாதி அவன்நீர்மை இத்யாதி-"நீர்" என்று நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தை யுடையவ னென்றபடி

கீழிரண்டு பதத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஹர்வம - இம்மேன்மையையும் இத்யாதி பூர்வவாக்ய விவரணம்-மூன்றாம்பாட்டில் இத்யாதி இப்போது, "ஓதம்போல கிளர் வேதம்" என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன, இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி பேசும்போது - பேசப்புகால் கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிற்கும் வேதம், இப்படி 'கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மை யையுடையவன்' என்று கூட்டுவது அதவா, நீர்மையுடையவனென்னுமித்தனை, நம்மால் பேசமுடியாது என்று வாக்யஶேஷம் இந்நிலைமைகளை இவ்வவஹாரங்களை ஓதம் - ஸமுத்ரம கிளர்கை - பொங்குகை காமேண அந்வயம் (௧0)

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார்

[நீர்புரைவண்ணன் சீர்] - நீரோடொத்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தை புரை ஒப்பு வண்ணம் - ஸ்வபாவம் நீரை வருந்தி மேட்டிலே யேற்றினாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வியனாகை [சடகோபன் சோதல்]- ஆழ்வார் அருளிச்செய்த சோதல்-சொல்லுதல் [ஆயிரத்துளோதலிவையே]- ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவை ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை அதாகிறது ஸம்ஸாரிகளுடைய அநார்ஜவத்தாலும் இழக்கவேண்டாதபடியான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கை அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஓர்ப்படுமவை நாக்காம செவ்வைக் கேட்டால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொல்லப்பட்டவை யாகையாலே, சேதநர்க்கு எப்போதும் அநுஸந்தேயமென்கை ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை சோத்த இவை யோர்தல்

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத்திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்

[நீர்புரைவண்ணன்] - ஆக இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஆர்ஜவகுணமாயிற்று நீரோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை யாயிற்று சொல்லிற்று ஆர்ஜவகுணமாவது - ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்குவழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை [சடகோபன்சோதல்] - இவைதாம், இவ்வார்த்தத்தைக் கடக்க நின்று ஒருவன் கவிபாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவை [ஆயிரத்து ளோதலிவையே] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டை யநுஸந்தித்து, அதனால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஓர்ப்படுமவை என்னுதல் ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரைவண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்தஇவை யோர்தல் என்று அந்வயம்

முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார், இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார், மூன்றாம்பாட்டில், இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தார், நாலாம்பாட்டில், அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன் குணங்களை விரும்புமாபோலே அவனும் என்தேஹத்தை விரும்பாநின்றானென்றார், ஆறாம்பாட்டில், என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டானென்றார், ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணும்ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினானென்றார், எட்டாம்பாட்டில், என்னைச்சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை யென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன்ஐச்வர்யத்தோடே வந்தவதரித்தானென்றார்; பத்தாம்பாட்டில், அவ

நிகமம் - நீர்புரை இத்யாதி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் "ஆராய்ந்து" என்று அந்வயம்

புரை - ஒப்பு நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது காட்டின வழியே போகை. உகப்புமானவையத்தாலே பலித்தம்-ஆக. இத்யாதி ஸப்தார்த்தம்-நீரோடு இத்யாதி சீரொன்று - ஆர்ஜவகுணம் நேர்தல் - சொல்லுதல் ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து ஓர்ப்படுமவை நித்யாநுஸந்தேயம் ஓர்ப்படுமவையென்ற பக்ஷத்தில்அந்வயம்-ஆயிரத்திலும் இத்யாதி ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை என்ற பக்ஷத்திலே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சடகோபன் நீர்புரை

னுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேணுமென்றார், நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி ஸமஸாரிகளுக்கு எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கப்படுமென்றார் (௧௧)

வணனனுடைய சீரையோராது கோதவை இவையென்று அவயவ கண்டுகொள்வது என்னைச்சுட்டி என்னைக் குறித்து (௪௧)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி —க்ஷாந்த்யௌஜ்ஜ்வல்யகாரணத்வமபி ஜனாஷ்டாத்தபலேவ காரணத்வமேகார்ஜவம் । ஸங்க்ஷேப்யோத்தாநவ ஹரி: ஸ்வவஶீகரோதீத்யாஹ ஸர்வகரிணோஷ்டமே ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி —ஸர்வேஷாம் ஸ்வாஶ்ரிதாநாம் வ்யவதாநராஹித்யாதிகுணைர்வ்யாப்திமேவாபயாசத்யத்ரா ஶ்ரீதநாவலி கேவாமீமாஹ்யாஹ்யம் । ஸ்வத்வமஹ்ய வசந விஹவஸமதநல ஸ்வாய்யபாரஶ்ரயம் நீவோஹ்ய ரஸ்யாஷேஷரிஷாமயிஹ்ய ஜாதாஸீரஷணே ஜமாத ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஓடுமனஞ்செய்கையுரையொன்றிநில்லாதாருடனே
கூடிநெடுமாலடிமைகொள்ளுநிலை—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்தன்செம்மை உரைசெய்தமாறனென
ஏய்ந்துரைப்ப வாழுமிவை

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—இவையும் ப்ரவேஶம்

ஒ —ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், தன்னுடைய விபூதிஶ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாத பக்திகனாய், ஏவம்விதனான தன்னை 'ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேணும்' என்ற அர்ஜுநனுக்கு அத்கபீடான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி, அதிவிஸ்மயகரமான வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினாற்போலே ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாய் பரமரஸிகனாய் ஆழ்வார் பக்ஷியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனான எம்பெருமான், கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானத்தாலே பிறந்த பக்த்யாரோக்யத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு, மஹிஷீபரிஜநாதிரூபத்தாலே பலவகைகளாலும் தனக்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶய போக்யமான தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி, அவர்களெல்லாரோடுங் கூட ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷத்தை, அநாதிகாலம் தாம் இழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படி ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகாரங்களாலும் யதாமநோரதம் தமக்கு ஸாத்மிக்கும்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்

ப —ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், "பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தான்" என்றும், "என்னொன்றானுன்" என்றும், கீழ் இவர் சொன்ன க்ரமத்திலே தன்னுடைய குணவிக்ரஹமஹிஷீ பரிஜநவிபூதி சேஷ்டிதங்களோடே

கூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ச்லேஷித்து அநுபவிப்பிக்கப் பார்த்து, 'இவர் வெள்ளக் கேடாய் உடைகுலைப்படுகிற செயலென்?' என்று பார்த்து, ஸர்வமிக்க ஸர்வமிக்க புகுபபியவாறுக இவர் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பது, இவருக்கு அந்திகஸ்தனாவது, கூடநிற்பது, இவர் ஶரீரத்தில் ஒரு பக்கத்திலே யாவது, ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலேயாவது, தோள்களிலேயாவது, நாவிலே நிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக் கொண்டு, க்ரமத்திலே போகம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸம்ச்லேஷித்தபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

இ — ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், விபூதிமானாய்க் கொண்டு ஸஞ்ஜாதகப்பதினாய 'தன்னைக் காணவேணும்' என்ற அர்ஜுநனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தருளினாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனாய ஸ்ரீயப்பதியாய பரமரஸிகனாய், கீழ்ச் சொன்ன ஆர்ஜவகுணானுஸந்தாநத்தாலே பெருவிடாய்ப்பட்ட ஆழ்வார் பக்கலிலே தாங்குகையாலே அவரோடு ஏகரஸனானவன், மஹிஷீபரிஜனாதிரூபத்தாலே பலவகைகளாலும் தனக்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யனாற் போலே, அநாதிகாலம் இவரிழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படியும் ஸாத்மிக்கும்படியுமாக ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வாங்கங்களாலும் ஸம்ச்லேஷிக்க அதனை அநுபவித்துப் பேசுகிறார்

ஈடு — கீழில் திருவாய்மொழியிலே, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநம் பண்ணினார், இப்படி அநுஸந்தித்தார் விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரனிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில். ஸர்வேஶ்வரனாய ஸ்ரீயப்பதியாய பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்பக்கலிலே தாங்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான், ஆழ்வாராகிறார், கீழில் ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே அவன்பக்கலிலே பெரியவிடாயை யுடையரானார், 'இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று பார்த்து, அர்ஜுநன், விபூதிஶ்ரவணத்தாலே 'விபூதிமானானவனைக் காணவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, அதுக்கு உறுப்பாக "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:" (திவ்யம் தத்தாமி தே சக்ஷு:) என்கிறபடியே - திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னையநுபவிக்கைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் கோலி அதாவது - பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது, மஹிஷிகளான முறையாலே, திருவடியோடு பரிமாறுவது, வாஹநமான முறையாலே, திருவனந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது, படுக்கையான முறையாலே, இப்படி அவர்களோடு ஓரோமுறையாலே பரிமாறும் பரி

இவையும் பரவேஶ, வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - கீழில் இத்யாதி ஸர்வேஶ்வரனிருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வம் அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. விஸ்தரஸங்கதி - ஸர்வேஶ்வரனும் இத்யாதி "இவையுமவையும்" இத்யாதியையும் 'திருவிண்மணாளன், சுவையன்' இத்யாதியையும் பற்ற ஸர்வேஶ்வரனுய இத்யாதி விஶேஷணத்ரயமும் நுவக்கண்டு சப்பட்டு இது - அநயோந்யபாரவஶ்யமுண்டான இது நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. இதில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணுகைக்கு அடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்ஜுநன் இத்யாதி "அபேக்ஷிக்க" என்கிறவிடத்திலே - "மந்யஸே யதி தச்சக்யம் மயா த்ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ । யோகேஶ்வர ததோ மே த்வம் தர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்" என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம் கீதாஶ்லோகார்த்தம் - "ந து மாம் ஶக்யஸே த்ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா । திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்". விடாயைப்பிறப்பித்து - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை விஶதமாக்கி கோலி - "அநுபவிப்பிக்கிறான்" இதிபூர்வே

மாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய், அத்தனைக் குளப்படியிலே கடலைமடுத்தாற்போலேயனுபவிக்கக்கேளாமல், பொறுக்கப்பொறுக்கப் பரிமாற, இவரும் அவனை ஸர்வேஶ்வரியத்தாலும் ஸர்வகாதரத்தாலும் யதாமநோரதம் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

இவையுமவையுமுவையும் இவருமவருமுவரும்
யவையுமெவருந்தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும்
அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம்
சுவையன் திருவின்மணாளன் என்னுடைச்சூழலுளானே

ஆ — (இவையுமவையும்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினானென்கிறார்

ஸர்வஸங்கல்பக்ருத நிகில ஜகதுதய விபவ லயலீலனாய், ஸர்வஜகத்காரணபூதனானவன் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேஶத்தாலே என்னை வஶீகரிக்கைக்காக என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்

ஒ —முதற்பாட்டில், ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுவாய் ஸர்வாந்தராத்மதயா நின்று, அவற்றுக்கு தாரகனாய ஶ்ரிய:பதியாய பரமரஸிகனாய எனக்கு போக்யபூதனாய எனக்கு நாதனாயுள்ள க்ருஷ்ணனானவன் என்தனக்குத் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தைத் தந்தருளுகைக்காக என்னுடைய பார்ஶ்வங்களிலே வந்து வர்த்தியாநின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்

[இவையுமவையும்] சேதநாசேதநங்களை எல்லாவற்றையும் [தன்னுள்ளேயாகியுமாக்கியுங் காக்கும்] ஸம்ஹரித்து தன்னுடைய தயையாலே அவற்றை யுண்டாக்கி அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுமவன்

ப — முதற்பாட்டில், ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தாலே ஸர்வஸமாஶ்ரயணாய ஸர்வஸுலபனான ஶ்ரிய:பதி, என்னுடைய பரிஸரத்திலே அநுரவர்த்தியாகாநின்றானென்கிறார்.

இவையும் அவையும் உவையும் அந்திகஸ்தமாயும் தூரஸ்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள அசேதநங்களும், இவரும் அவரும் உவரும் - ஏவம்வித சேதநரும், யவையும் யவரும் - எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே, தன்னுள்ளே - தன்னுள்ளே, ஆகியும் ஆம்படியாயும், ஆக்கியும் - (ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே) உண்டாக்கியும், காக்கும் - (ஸ்ருஷ்டமானவற்றுக்கு ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிக்குமவனுமாய், அவையுள் - அவற்றி

ஹ்ருவைய: 'அருகலிலாய'' என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து, பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி ஸர்வேஶ்வரியத்தாலும் என்றது - ''நெஞ்சினுளான்'' ''கண்ணினுளான்'' இத்யாதியைப்பற்ற ஸர்வகாதரத்தாலும் என்றது ''ஒக்கலையான்'' ''நெற்றியுளான்'' 'உச்சியுளான்'' இத்யாதியைப்பற்ற ''சூழலுளான்'' என்றதொடங்கிச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் - பொறுக்கப்பொறுக்க இத்யாதி அவனைப்பேசி - அவன் குணங்களைப் பேசி

ளுள்ளே அந்தராத்மாவாயும், தனிமுதல் - உள்ளே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ காரணமுமாய், எம்மான் ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரான் - க்ருஷ்ணனுன ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி, என் அமுதம் - எனக்கு போக்யபூதனுய், சுவையன் - அத்தாலே தானும் ரஸிகனுனவன், திருவின்மணுளன் - லக்ஷ்மீயோடே கூட, என்னுடை - என்னுடைய, சூழலுளான் - சூழலிலேயானுன்

இ —முதற்பாட்டில், ஜகத்காரணபூதனுய ஸர்வாந்தராத்மாவாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுனவன், என்னுடைய பார்ஶ்வத்தை விட்டுப்போகமாட்டாதபடியானுனென்கிருர்

[இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி]-முதல் திருவாய்மொழியில், "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற் சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்றுவகையாலே சொல்லுகிருர் முதல்திருவாய்மொழிக்குப்பின்பு, தமக்குப் பிறந்த வைஶத்யத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிருர் [இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி] ஸாமீப்யஸ்தமாயும் தூரஸ்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது [யவையுமயவரும]-இப்படிகளாலே நிர்த்திஷ்டபதார்த்த சேதநாசேதநங்களையும் [தன்னுள்ளேயாகியும்] "ஸ்ர்வ" என்கிறபடியே 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தும். [ஆக்கியும்] தன்னுடைய இச்சையாலே அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும் [காக்கும்] ஸ்ருஷ்டமான அவற்றை ரக்ஷித்தருளும் [அவையுள்தனிமுதல்] - அவற்றின்பக்கலிலே அந்தராத்மாவாய், தானொருவனுமே நிர்வாஹகனுய் நிற்கும் [எம்மான்] - தன்விபூதிவிஷயமாக வுண்டான ஔதார்யத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவன் [கண்ணபிரான்] - இப்படிப்பட்டவன் முகஞ்சேர்ந்தாற்போலே மறைநிற்கை யன்றிச் சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாய் வந்து நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [என் அமுதம்] - தேவர்கள் நினைத்திருந்த அமிருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி [சுவையன்] - ரஸிகன் அவ்வமிருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி, அதுக்கு போக்த்ருத்வமில்லையே [திருவின்மணாளன்] - இவருடைய அமிருதம் ஶ்ருமீத்வமாயிற்று [என்னுடைச் சூழலுளானே] பிராட்டி "அகலகில்லேன்" என்னுமவள் என் பார்ஶ்வத்திலே வர்த்திக்குமது தன்பேறாக இராநின்றான் [திருவின்மணாளன்] - ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமஞ்செய்து விடமென்னுதல், ரஸிகத்வத்துக்கு விஷயம் அவளென்னுதல் [என்னுடைச் சூழலுளானே]-என்னுடைய பார்ஶ்வத்திலே வர்த்திக்கைக்கு அடி, பிராட்டி யென்னவுமாம் "யஸ்ய ப்ரஸாதஸம்பூதா: ப்ரஜா: ஸர்வா வநோர்ஜஸ்ய ப்ரஸாதார்த்த தா" என்கிறபடியே

ஈடு —முதற்பாட்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனுமாய் ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனுனவன் என்னுடைய பார்ஶ்வத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானுனென்கிருர் அவனுடைய குணுநுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விஶதமாயிருக்கையாலே திரள அநுபவிக்கிருர்

[இவையும் அவையும் இத்யாதி] - சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க்கத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது [தன்னுள்ளேயாகியும்] - "இவையுமவையும்" என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவ

முதற்பாட்டு இவையும் இத்யாதி "அவையுள்தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச்சூழலுளான்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி ஸாத்ம்யபோக பாத்ஸ்வரூபகுணுநுபவம் பண்ணுகிற இவர், விபூத்யநுபவம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி குணங்களோபாதி, தத்தீய த்வாகாரத்தாலே விபூதியுமநுபாவ்யமாகையாலே சொல்லுகிருரென்றபடி ஆனால் "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன, முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி, புநருக்தி பரிஹாரமாகத் திரள - ஸமுதாயமாக

இவையும் இத்யாதி - ஸமீபஸ்தங்களாயும், தூரஸ்தங்களாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டங்களாயும், ஸமீபஸ்தராயும், தூரஸ்தராயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ள யவையுமயவரும் - சேதநா

ஹரிகக வொணணுதபடி "ஸதெவ" (ஸதேவ) எனகிறபடியே - தானெனகிற சொலலுககுளளே யாமபடி தனமேலே ஏறிட்டுககொணடு தரிககுமபடியைச சொலலுகிறது [ஆககியும] "பஹு ஸ்யாம" (பஹுஸயாம) எனகிறபடியே தனபககலிலேநினறும பிரிதது, நாமரூப விபாகாரஹமாம படி பணணியும [காககும] - ஸருஷடமான பதாரததஙகளை ஈரககையாலே தடவி ரகஷிககும படி [அவையுளதனிமுதல] ஸருஷடமான பதாாததஙகளிலே, இவை பரவருததி நிவ்ருதயாதி களுககு யோககயமாமபடி அநதராத்மாவாய நிறகும நிலையைச சொல்லுகிறது இது பினனை, "ஆககியும" எனறு ஸ்ருஷ்டியைசசொனனபோதே சொலலிறறுகாதோ? எனனில், "ததநு ப்ரவிஸ்ய" (ததநுபரவிஸய) எனறு இவறறினுடைய வஸ்துதவ நாமபாக்தவஙகளுககாகப பண ணும அநுபரவேஸ்ததைச சொலலுகிறது அங்கு, இஙகு இவறறுககுச சொலலும வாசகஸபதம தனனளவிலே பாயவஸிககுமபடியாக நிறகும நிலையைச சொலலுகிறது [எமமான] - தனவிபூதி விஷயமாகத தனககு உணடான ஓரததைக் காட்டி எனனை அநநயாரஹமாககினவன [கண்ண

சேதநஙகளெலலாம தன்னுளளேயாகியும் - ஸமஹருதிஸமயததிலே தனனுளளேயாமபடி பணணியும ஆக்கியும் ஸருஷடிஸமயததிலே ஸருஷடிததும காக்கும்- ஸருஷடமானவறறை ரக்ஷிக்குமவனுய அவையுள் தனிமுதல்-அவறறினுளளே அநதராத்மாவாயுமுளள அதவிதியகாரணமுமாயெனறு ஸபதாாத்தம. உகதாநுவாதம- "யவையுமயவருமு" எனறு "ஆகியும" எனறு ஸமஹாரததை முநதுறச சொலலிறறு-ஸருஷடி அபயயபூாவிகை யாகையாலே ஸருஷடிக்குப பிறபாடு அதவிதியகாரணமாவது - ஸாவாநதராதமாவெனனுமதுககு ஹேதுவை அருளிசசெயகிறா-ஸ்ருஷடமான இதயாதி பூாவவாக்யததை ஸஙகாமுகேந விவரிககிறா-இது பின்னை இதயாதி, இது - அநுபரவேஸம 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" எனறு-ஸருஷடிக்கு அநுபரவேஸபூர்வகத்வம பரதிபநநமாகையாலே, ஸருஷடியைச சொனனபோதே அநுபரவேஸம ஸிததமாகாதோ? எனறு ஸஙகாதாத்பாயம அநத அநுபரவேஸத்திறகாட்டில இஙகுச சொல்லுகிறதுக்கு வயா வருததியை தாஸபயயாவினறுகொணடு, இஙகு விவக்ஷிதமான அநுபரவேஸததை அருளிசசெயகிறா - அநேந ஜீவேந இதயாதி ஆக, "ஆககியும" எனகிறவிடததிலே "அநேநஜீவேந" இத்யாதிவாக்யோகதமான ஸருஷடயாததாநுபரவேஸம சொலலுகிறது, "அவையுள தனிமுதல" எனகிறவிடததிலே ஸருஷடமான பதாாத்தஙகளுடைய ஸத்தாநிவஹணாாத்தமான ஸததியாததாநுபரவேஸஞ சொலலுகிறதெனறு கருதது ஸருஷடயாததாநுபரவேஸமெனறும, ஸத்தியாததாநுபரவேஸமெனறும அநுபரவேஸம தவிவிதம காா ணாவஸததையோடு காாயாவஸததையோடு வாசியற ஸாவதா சிதசிதநுபரவிஷடனான பரமாதமாவுக்கு ஸருஷட யாததாநு பரவேஸமாவது எது? ஸததித்யாத்தாநுபரவேஸமாவது எது? எனனில, "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஸத்" எனறு ஸமபரதாயம சில ஸ்ரீகோஸஙகளிலே, "அநேநஜீவேந" இதயாதி வாகய மிலலை, "இது பினனை" இத்யாதிஸஙகாவாகயாநநதரம, "ததநுபரவிஸய" எனறு இவறறினுடைய வஸதுத்வ நாமபாக்தவஙகளுககாகப பண்ணும அநுபரவேஸத்தைச சொலலுகிறது அஙகு இஙகு இவறறுககுச சொலலும வாசக ஸபதம தனனளவிலே பாயவஸிககுமபடியாக நிறகுமநிலையைச சொலலுகிறது" எனறு பரிஹாரவாகயா வலி சில ஸ்ரீகோஸஙகளிலே யிருககிறது அநதப பக்ஷத்திலே "சொலலிறறுகாதோவெனனில" "எனற அநநதரம, 'அநேநஜீவேநாத்மநாநுபரவிஸய எனறு' எனறு கூட்டிககொளவது, 'ததநுபரவிஸ்யஎனறு' எனகிறதை 'இஙகு' எனற அநநதரம கூட்டிக்கொளவது" என்று வாகயத்தைத திருத்துவாகள "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" இதயாதி வாகயத்துககு - "ஸுவ்ருத்தோ ருஜ்வக்ஷோ" "ப்ராமாசுபவஷ்டி" எனற இடததிறபோலே, பாட க்ரமத்தை அநாதரிதது அாததகாமத்தை ஸவீகரிதது "ததேவாநுப்ராவிஸத் தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்" ஐதத்ரயவசநம் அஙகு - "ஆககியும" எனகிறவிடததிலே இங்கு "அவையுள தனிமுதல" எனகிறவிடத்திலே "இவையுமஅவையும" இத்யாதிககு அநந்தரம, "எமமான்" என றதுககு பாவம-தன்விபூதி இத்யாதி ஓரம்-பக்ஷபாதம "கண்ணபிரானெனறதுக்கு-க்ருஷணனுய உபகரிககு

பிரான] இப்படியிருக்கிறவன்தானே க்ருஷ்ணனென்கையும, அவனதான கண்ணுக்குத தோற்றி நின்று உபகரிக்குமேனகையும [என் அமுதம]- தேவாகள அதிகாரிகளாம அமருததத்தில வியாவருததி [சுவையன] அவவமருதத்துக்கு போகததுவ மில்லையே சுவையன - பரமரஸிகன இநத ரஸிகதவத்துக்கு ஊற்றுவாயசொலலுகிறது [திருவினமணாளன] - இவருடைய அமருதம ஒரு மிதுநமாயிற்று [எனனுடைசசூழலுளானே] - பெரியபிராட்டியார * " அகலகிலலேன் இறையும " எனறு பிறநதவன, என பரிஸரததிலே வாததிக்கை தனபேறாக வர்ததியாநினறான "யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: | ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே" (யஸயபரஸாதேஸததம பரஸீதேயுரிமா:பரஜா: - ஸராமோவாநரேநதரஸ்ய பரஸாதமபிகாஙக்ஷதே) எனகிறபடியே, "லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" (லோகநாத: புராபூதவா ஸுக்ரீவமநாதமிசசதி) - தாமமையொழிநதார்க கெலலாம நாதரானவா ஸுக்ரீவனை நாதனாக இசசியாநினறா கிடைபபது கிடையாதொழிவது, தாம முந்துற முனனம இசசியாநினறா (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சூழலபலபலவலலான தொலலைபஙகாலததுலகைக
கேழலொன்றாகியிடநத கேசவனெனனுடையமமான
வேழமருபபையொசித்தான் விண்ணவாககெண்ணலரியான்
ஆழநெடுஙகடலசேர்நதான அவனென்னருகலிலானே

ஆ —(சூழலபலபல) இபபடி என்னுடைய சூழலிலே வநது புகுநது, தன்னுடைய திவயசேஷ்டிதஙகளையும, பரஹமாதி வாஙமனஸாபரிசசேதயமான தன்னுடைய கலயாணகுணங்களையும எனககுக காட்டி என்னை வஸீகரிதது, பினனை என்னருகே எழுநதருளினானென்கிறா

ஒ —இரண்டாம பாட்டில, பரஹமேசாநாதிகளுடைய வாஙமனஸஙகளுக்கும அபூமியாயிருநதவைதது, அவாகளுக்காக ஸுதராரணவசராயியாய, தன்னுடைய திருவவதாரங்க மவனென்னுதல, கண்ணுக்கு விஷயமாய உபகரிக்குமவனென்னுதல இவவாததவயததையும தந்த்ரேண அருளிசசெயகிறா-இப்படியிருக்கிற இதயாதி க்ருஷ்ணனெனகையும்-க்ருஷ்ணனுய வநதவதரிக்குமவனென கையும "என" எனறதுக்கு பாவம-தேவர்கள் இதயாதி கீழையுடனகூட்டி பாவம-அவ்வமருததுக்கு இதயாதி. "சுவையன திருவினமணாளன" எனகிற பதசசோதிக்கு பாவம - இநந இதயாதி "என்னமுதம திருவினமணாளன" எனறு கூட்டி பாவாநதாம - இவருடைய இதயாதி "இநதத தாத்பாயதவயததாலும - வாகயத்வயோக்யமான புருஷகாரதவோபேயதவஙகள ஸூசிதஙகள" எனறு ஸமபரதாயம "திருவினமணாளனென்னுடைச சூழலுளான" எனறு கூட்டி அவதாரணததுக்கு பாவம - பெரியபிராட்டியார் இதயாதி "இறையுமகலகிலலேன்" இதயாதியாலே மேனமையைசசொலலி, "அவனசூழலுளான" எனறதுக்கு தருஷ்டாநதம - யஸ்ய இதயாதி இஷ்கிநதாகாண்டே சருகதே, "ஸ ஷட்ஸ்வாவஷ்டாந்தே ஸ்யாதே..." லோகநாத: புராபூத்வா" இதயாதி வாத்தமாநாததம-கிடைபபது இதயாதி "இச்சதி" எனகையாலே - தௌர்லப்யம ஸூசிதம காமேண அந்வய: (க)

---

* திருவாயமொழி - க - ௬௦ - ௬௦.

ளாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் வசீகரித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவன், என்கருத்தனன்றுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ரஸம் தருகைக்காக என்னருகே வந்து நின்றான் என்று தருப்பதாராகிறாள்.

[சூழலென்று தொடங்கி] - சேதனரையெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனுப் வாராஹகல்பத்துக்கு முதலாயத்தான் திருவவதரிக்கக்கடவனுகையாலே அழகிதான காலத்திலே ப்ரளயார்ணவ மக்நமான பூலோகத்தை அதிவிலக்ஷணமான அழகையுடைய ஸ்ரீ வராஹமாய் அநாயாஸேந எடுத்தருளி ஆர்த்ரமாய அதிஸுந்தரமான கேசபாசத்தை யுடையவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] - குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன்.

ப —அநந்தரம், அவதாரமுகத்தாலே ஆஸ்ரிதோபகாரகனுனவன், என் அருகே யானுன் என்கிறாள்.

சூழல் - (ஆஸ்ரிதரை வசீகரிக்கைக்கீடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங்களை, பல பல - பலவும், வல்லான் - (தன் இச்சையாலே) பண்ணவல்லனுப், தொல்லை பழையதாய், அம் (அவசரோபயுக்தமாகையாலே) அழகியதான, காலத்து - வாராஹகல்பத்தின் முதலிலே, உலகை (ப்ரளயார்ணவமக்நமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றுகி - அத்விதீய வாராஹமாய்க்கொண்டு, இடந்த - இடந்தெடுத்த, கேசவன் - (ப்ரளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிர்முடியையுடைய, என்னுடை அம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், (க்ருஷ்ணனுய் வந்தவதரித்து), வேழம் (ப்ரதிபந்தகமான) குவலயாபீடத்தை, மருப்பை ஒசித்தான் - மருப்பைப் பங்கம் பண்ணினவனுய், (இவ்வுபகாரம்), விண்ணவர்க்கு - (அதிமாத்ரஜ்ஞராரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் - நினைக்க, அரியான் - அரியனுய், (பின்னையும் ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காக), ஆழும் அகாதமாய், நெடும் - பெருத்த, கடல் க்ஷீரார்ணவத்திலே, சேர்ந்தான் அவன்-கண்வளர்ந்தருளினவன், என் அருகிலான் என் அருகான இடத்திலே யானுன் அருகிலென்று - ஏழாம்வேற்றுமை.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், பரபக்ஷத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாதித்தவாறே, என்னருகே வந்து நின்றுன் என்கிறாள்.

[சூழல் பலபல வல்லான்] - சூழலென்று அவதாரம், அதைச் சூழலென்கிறது, சேதனரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே, [பலபல]-ஜாதிபேதமும் அவாந்தரபேதமும் [வல்லான்] அஹேதுகமாகப் பிறக்க வல்லான் [தொல்லை இத்யாதி] - தாம் அகப்பட்டிருப்பதொரு சூழலைச் சொல்லுகிறாள் தொல்லை - பழமை வாராஹகல்பாதியிலே அம்காலம் - தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலம் [உலகை] - விமுகமான ஜகத்தைப் பற்றக்கிடந்தனன் அழியமாறிற்று [கேழலொன்றுகி] அத்விதீயமான வாராஹமாய் பின்பு தானே 'இவ்வடிவு கொள்ளவேணும்' என்றாலும் கொள்ளவொண்ணுதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை [இடந்த] - ஜாத்யுசிதமான செருக்கு பூர்வாவஸ்தையும் ஸ்ரீயப்பதியேயிறே [கேசவன்] நுதகாலத்திலே நனைந்த உளைமயிரும் தானுமாயிருந்தபடி. அதிஸுந்தரமான கேசபாசத்தையுடையனுயிருக்கை [என்னுடையம்மான்] - லோகமடங்க ரக்ஷணத்துக்குக் காம்பவித்த நிதர்சனை, இவர் ஒருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுதுவாரகினார் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்ட என்னை எடுத்தவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாற்போலே என் விரோதி

யைப் போக்கினபடி. இப்படித் தனியே குவலயாபீடத்தின் கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் தான் ஆரென்னில்,—[விண்ணவர்க் கெண்ணலரியான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய மாநஸஜ்ஞாநங்களுக்கு எட்டாதவன் [ஆழ்நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆபந்நிவ்ருத்திக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தவன். ஆழம் - உறுத்தாமைக்கு நெடுமை - “தாளும் தோளும் முடிகளும்” என்கிறபடியே கண்வளர இடம்போந்திருக்கைக்கு [அவன் என்னருகலிலானே] - அத்தேவர்களுக்குப்போலே அநாச்ரிதாகருஷ்டன்றிக்கே, என்னருகே வந்து நின்றான்.

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு. என்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிறவன், அது ஸாத்மித்தவாறே என் அருகே வந்து நின்றானென்கிறார்.

[சூழல்பலபலவல்லான்] இப்போது சூழலென்கிறது - அவதாரத்தை. அவதாரத்தை “சூழல்” என்பானென்? என்னில், சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. ஜாதிபேதத்தையும், அவாந்தர பேதத்தையும் பற்ற, “பலபல” என்கிறது. [வல்லான்] - கர்ம நிபந்தநமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்க வல்லான். காமம் செய்ய வல்லதன்றிறே, அநுக்ரஹம் செய்ய வல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார். [தொல்லை] - வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே [அம்காலத்து] தன்வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே, அத்தைப்பற்ற, அங்கால மென்கிறார். [உலகை] ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக்காகத் தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ! ஸங்கல்பத்துக்கும் பாத்தம்போராத பூமிக்காகக்கிடீர்! [கேழலொன்றாகி] - தன்மேன்மையோடு அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத் தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? [ஒன்றாகி] - பின்பு ஸர்வசக்தியான தானே “இவ்வடிவைக்கொள்ள” என்னிலும் ஒண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கிறபடி. பூமி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக்கொண்ட இத்தனை அவன்தான், அது அவன் கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்கும், பணியாமதேசிறே. [இடந்த] - அஜ்ஞாதிககாக உள்ளதொரு குணமாயிற்று செருக்கு, ஸ்ரீயபதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான். [கேசவன்] -

---

இரண்டாம்பாட்டு-சூழல் இத்யாதி “என்னருகலிலான்” என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- என்பரிஸரத்திலே இத்யாதி

“சூழல்” என்கிறது சூழ்போலே பரிஸரவாசியன்று, அவதாரவாசியென்கிறார்-இப்போது இத்யாதி. சேதநரைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமது சூழலென்றபடி. சூழ்ந்துகொள்ளுகை - வளைத்துக்கொள்ளுகை வீப்ஸைக்கு - பாவம் - ஜாதிபேத இத்யாதி. அவாந்தரபேதம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம். பலவுடையான் என்னாதே, “வல்லான்” என்றதுக்கு பாவம் - கர்மநிபந்தந இத்யாதி. கர்மவஸ்யனுக்கொழிய, அகர்மவஸ்யனுக்கு அநேக ஜந்மம் கூடுமோ? என்ன, கர்மம்செய்யவல்லது இத்யாதி. அநுக்ரஹம் நித்யமாகையாலே யதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களுண்டென்று கருத்து. காலத்துக்கு அழகு ஏது? என்ன, தன்வடிவை இத்யாதி. பாதத்தம் - தாம “கேழல்” என்றதுக்கு பாவம் - தன்மேன்மையோடு இத்யாதி. அணைந்து - கூடி. “ஒன்று” என்றதுக்கு பாவம் - பின்பு ஸர்வசக்தி இத்யாதி. கொள்ளவென்னிலும் - பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்றாலும். ஒண்ணாத - கூடாத. விவரணம் - பூமிப்ரளயத்திலே இத்யாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவு - வயத்துக்காக ஸம்பாதித்த வடிவு, அதாவது - ராஜாக்கள் ஸ்வார்த்தமாக கல்பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதியாநிறக்கச்செய்தே, புறச்செலவுக்காகவும் சில ஸம்பாதிக்குமாபோலே, ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்ட வடிவென்றபடி. ஆலத்திவழிக்க - ஆலத்தியெடுக்க. அப்படியிருக்குமோ? என்ன, ப்ரமாணம் பன்றியாம் இத்யாதி. நாயச்சியார்திருமொழி (கக-அ) வராஹமான தேஜஸ்ஸையுடைய தேவரென்றபடி. எடுத்து என்னாதே, “இடந்து” என்கிறது - செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அதைஅருளிச்செய்கிறார்-அஜ்ஞாதிக்காக இத்யாதி. சொல்லவேண்டாவிறே - செருக்

ரம்ஸ்தகேமன அப்போதைத் திருமேனியும் உளைமயிரும்மாய நின்ற நிலை [என்னுடை யம்மான்] - ஸமஸாரபரனாயும் கொண்ட என்னை யெடுத்தவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] குவலயாபீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன் அப்படியே என்னுடைய மதக்களிறு ந்திரியும் சேரித்திரியாமல் பண்ணினவன் விரோதிநிரஸநஶீலனென்றபடி [விண்ணவாக் கண்ணலரியான்] - தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகானவன் [ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] - அந்தப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்குத் திருப்பாற் கடலிலே சாய்ந்தருளினவன் ஆழம் - உறுத்தாமைக்கு நெடுமை - தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு [அவனென்னருகலிலானே] - அவர்களைப்போலே எனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாகவும் நிற்கிறிலன் (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதலவன்
கருகியநீலநனமேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன்
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன்
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடுடனே

ஆ —(அருகலில) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வ கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனும், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், நிரதிஶய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யயௌவனாத்யபரிமித கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹநமாக வுடையனாய், ஸ்ரீய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் என் அருகே வந்து பின்னை ஒருபடியால் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து விடுகிலன், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஶ்லேஷியாநின்றானென்கிறார்

ஈ —மூன்றாம்பாட்டில், மஹிஷீபரிஷத்துக்கள் ஓரோவகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷரஸம் பெறுமாபோலே யன்றிக்கே, எல்லாவகைகளாலுமுள்ள ஸம்ஶ்லேஷரஸத்தை எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடியானானென்கிறார்

[அருகலிலென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணமஹாகுணனாய அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதியாதிகளுக்கும் போஷணாதிகளுக்கும் காரணமாய், கறுத்து நெய்த்து விலக்ஷணமான திருவடம்பில நிறத்தையுடையான [பொருசிறையென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பற்றி நின்றுள்ள திருச்சிறகை யுடைய பெரியதிருவடிமேலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செய்து பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனென்னனும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையான அருகல் - க்ஷயிக்கை

ருக்கு என்று ஶேஷம் செருக்கு - காவம உளைமயிர் - கேஸரங்கள் "உலகையிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான்" என்று கூட்டி ஹாவம - ஸம்ஸார இத்யாதி "வேழமருப்பையொசித்தானென்னுடையம்மான்" என்று கூட்டி ஹாவம - அப்படியே இத்யாதி முதல்திருவந்தாதி (சஎ)-மதக்களிறு இத்யாதி ஶ்ரோத்ராதிகளாகிற மத்தகஜங்களைதையும் விஷயங்களாகிற குடியிருப்புகளிலே ஸஞ்சரியாதபடியாக என்றபடி பலிதம்-விரோதி இத்யாதி "விண்ணவாகணணலரியான" என்கிற பதத்தைக் கீழ்மேலுங்கூட்டி யோஜிப்பது தனியே - அஸஹாயேந விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் ஆழம் இத்யாதி நெடுமை தாககயம் தாளும் இத்யாதி - ஒப்பிலாத பல திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பியென்றபடி அவர்களைப் போலே - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குப்போலே அருகலிலான் - அருகான இடத்திலே யானென, ஸமீபஸ்தனென்றபடி அநகல் - அந்திகம "அருகலில" என்று - ஸப்தமி க்ரமேண அந்வய: (உ)

ம் —அநந்தரம், என்னோடே கூடினது பஹுமுகமாக ரஸிப்பியாநின்று என்கிறார்.

அருக்கல் - அபக்ஷயாதிதோஷாஹிதமாய், ஆய - ஸகாஸங்கத்வத்தாலே நித்யமாய், பெரும் - அபரிச்சின்னமான, சீர் - குணங்களையுடையனாய், அமரர்கள் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாதிஹேதுபூதனான, முதல்வன் - பரதத்வமாய், கருஞ்செய - மிகவுங்கறுத்த, நீலம் - நீலரத்னம் போலே, நல - நன்றான, மேனிவண்ணன் - திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், செம் - (அவ்வடிவுக்கு பரபாகமாம்படி) சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - திருக்கண்களையுடையனாய், பொரு - செறிந்த, சிறை - சிறகையுடையனான, புள் - பெரிய திருவடியை, உவந்து - மிகவும் விரும்பி, ஏறும் - மேற்கொள்ளக்கடவனாய், பூமகளார் - பூவில் மணம் வடிவுகொண்டாற்போலே போக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு, தனிக்கேள்வன் - அத்விதீயவல்லபனானவன், என்னோடுடனே - என்னோடே கூடினது, ஒருகதியின் - ஒருவழியாலன்றிக்கே, சுவை - இனிமையை, தந்திட்டு ஒழிவிலன் - தவிருகிறிலன்; ஹேயப்ரத்யநீகமாய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷணவிக்ரஹ யோகமும், புண்டரீகாக்ஷத்வமும், கருடவாஹநத்வமும், ஸ்ரீய:பதித்வமுமாகிற பரத்வவிஶேஷங்களாயுள்ள அறுசுவையும் தாராநின்றானென்று கருத்து. அருக்கலென்று - குறையாய், க்ஷய மென்றபடி.

இ —மூன்றாம்பாட்டில், மஹிஷீபரிஜநங்களோடு ஒருவகையாலேயன்றிக்கே பரிமாறுமவன் அடியேனோடு தங்கிடுகிறிலனென்று இதிலே சொல்லி அக்கல்வி என்கிறார்.

[அருக்கலிலாய பெருஞ்சீர்] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்கள். அருக்கல் க்ஷயம், அதாகிறது - குற்றம் அதாகிறது - ஹேயம் இல் இல்லாத அருக்கல் - கேடு ஆதல் அபக்ஷயமென்னவுமாம். ஆய - ஆன அருக்கலிலான - நன்றான பெருஞ்சீர் - நிஸ்ஸீமமாய நிஸ்ஸங்க்யமாயிருக்கை [அமரர்கள் ஆதி முதல்வன்] அக்குணாநுபவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தாரகாதிகளுக்கும் ஹேதுவானவன் [கருஞ்செய்யநீலநன்மேனி வண்ணன்] அவர்கள் ஸதாதர்சனம்பண்ணுகிற வடிவு இருக்கிறபடி கருஞ்செய்ய நன்றான திருமேனியின் நிறத்தையுடையவன் [செந்தாமரைக் கண்ணன்] - அக்காளிமைக்கு பரபாகமாயிருக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் [பொருசிறைப் புள்] - ஸவிஶேஷரீகாரத்தாற் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பதறுகின்றுள்ள திருச்சிறகையுடையவன் [உவந்தேறும்] - ஒருவினைக்காகவன்றியிலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கை [உவந்தேறும்] - அவனுக்குள்ள ப்ரியமன்று அவனுக்கு உள்ளது [பூமகளார்] - பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கும்படியான போக்யதையையுடையவள் [தனிக்கேள்வன்] - "அத்விதீயநாயகன்" என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் [ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்] - ஒருவகைப்பட்ட ரஸத்தை அநுபவிப்பித்து விடுகிறிலன் நித்யஸூரிகளோடொக்கவும் பண்ணும் ஓரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணாநின்றான் [என்னோடுடனே] - "ஸ்வயம்புவி நிவஹணமும் இவகேயிருந்து" என்னும்படி என்னை விடுகிறிலன்.

ரு —மூன்றாம்பாட்டு திருவடி, திருவநந்தாழ்வான் பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடே ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோவகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறார்.

[அருக்கல்] குறைகை, கேடு இல் என்பது - இல்லாமை குறைவின்றிக்கே, ஆய- ஆன, நன்றான ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய கல்யாணைகதானமுமான நிரவதிககுணங்களையுடையனு

மூன்றாம்பாட்டு-அருக்கலிலாய இத்யாதி "பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவடி இத்யாதி இவர்களைச் சொன்னது - திருவநந்தாழ்வானுக்கும் உபலக்ஷணம்.

கேடு என்றது - விவரணம் குறைவாலே ஹேயத்தைச் சொன்னபடி. "பெருஞ்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - நிரவதிககுணங்களை என்று "ஆதி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அக்குணங்களை இத்யாதி ஆகிய

ாய, அககுணஙகளை நிதயஸூரிகளை ஸதாநுபவமபணணுவிககு மவனுமாய, அவாகள ஸததாதி ளை தனஅதீநமாமபடி யிருககிறவா [கருகியநீலநனமேனிவணணன] கறுதது நெயததுப பேச் சுககு அவிஷயமாமபடி விலக்ஷணமான திருமேனியில நிறததையுடையவன விலக்ஷணமான திரு மேனியில கறுதது நெயதத நிறத்தையுடையவன அவாகளை ஸதாநுபவமபணணிவைககுமபோது படி விடுமபடி [செநதாமரைககணணன] - அகவாயில குணஙகளுககு பரகாசகஙகளான திருக ணகளையுடையவன / [பொருசிறைபபுளளுவநதேறுமம] - ஸாவேசவரன பெரியதிருவடியை மேற கொளளுவதாக நினைதது 'வா' எனறழைததால, அவனுடைய அஙகீகாரததாலுணடான ஹர்ஷத தாலே பெருககாறுசுழிததாறபோலே சுழிததுத தனனில தான பொராநினறுளள சிறகையுடைய ஞயககொண்டாயிறறு தோறறுவது அவனும'நாமஇவனைமேறகொளளபபெறறோமே' எனறு திருவுள ளததில பரீதியோடே யாயிறறு மேறகொளளுவது [பூமகளாாதனிககேளவன] புஷபததில பரி மளம வடிவுகொணடாறபோலே யிருபபாளாய ஹேயதைககவேஷையான பெரியபிராட்டியாாககு வலலவனெனறால, இபபடிபபடட ஐசவாயததுககு இரணடாம விரலுககு ஆளிலலாதபடியிருககிற வன [ஒருகதியின இதயாதி] - அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாலவநத ரஸததைததநது விடுகிறிலன, எனனளவில நிதயஸூரிகளெலலார்பககலிலும பண்ணும ஆதரததை எனபககலிலே பணணுநினறான [உடனே] - "இவன ஒருவிபூதிமான, அநயபரன" எனறு தோறறஇருககிறிலன நிதயவிபூதியில கேளவியும இஙகேயிருநதேயாமிததனை "தண தாமமசெயது" எனறு நிதயவிபூதி யில பண்ணும விருபபததைப பணணினானெனறா கீழில திருவாயமொழியில, இதில அவவிபூதி யிலுளளாரோடு பரிமாறுமபடியை எனனொருவனோடு பரிமாறினானெனகிறார் (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உடனமர்காதலமகளிர திருமகளமணமகளஆயர்
மடமகள் என்றிவாமுவா ஆளுமஉலகமுமமூனறே
உடனவைவொககவிழுஙகி ஆலிலைசசேர்நதவனெமமான்
கடலமலிமாயபபெருமான கணணனெனனொககலையானே

இதயாதி எனறுப, அமராகளாலே குணவிஶிஷடதவேந ஸவீகரிககபபடுமவனெனறுய, அததாலே ஸதாநுபாவய னெனறபடி "முதலவன" எனறதுககு ஆததம-ஸநநாதிகள் இதயாதி ஆஶிரயததாலே ஸததிபாவருத்தி களைச சொலலுகிறது ஸததாதிகளுககுக காரணபூத னெனறபடி "கருகிய, நீலம, நல" எனகிற மூனறையும நிறததுக்கு விஶேஷணமாக அருளிசசெயகிறாா - கறுநது இதயாதி நெய்த்து - ஸ்நிகதமாய நல் - விலக்ஷண மான பேச்சுக்கு அவிஷயமாமபடி விலக்ஷணமான எனறது - வைலக்ஷணயாதிஶயததாலே, "இனனபடி" எனறு சொலலவொண்ணாதெனறபடி "நல" எனறதை மேனிககு விஶேஷணமாககி அருளிசசெயகிறா - விலக்ஷணமான இத்யாதி வண்ணம் - நிறம, "அமராகளாதிமுதலவன கருகிய நீலனமேனிவணணன" எனறு கூட்டி. ஹாவம - அவர்களை இதயாதி படி ஜீவாமும, திருமேனியும "பொருசிறை, உவநதேறும" எனற பதஙகளுககு ஹாவம - ஸர்வேசவரன் இதயாதி வாகயதவயமும "பொருசிறை" எனகையாலே - திருவடி யுடைய பரீதி சொலலுகிறது "உவநதேறும" எனகையாலே - ஈசவரனுடைய உகபபுச சொலலுகிறது மேற கொள்ளுவதாக - ஆரோஹணாததமாக காமாநதாஙகளைச சொலலாமல, "பூமகளாா" எனறவாககு ஹாவம - புஷபத்தில் இதயாதி "அமராகளாதிமுதலவன" "பொருசிறை" இதயாதிகளைக கூட்டி ஹாவம - அவர்களோடு இத்யாதி கதி - வழி சுவை - ரஸம அவதாரணாததம - இவனொரு இதயாதி அவதாரணாதத சாமாாஷ்ட டாமாறு நிதயவிபூதியில் இதயாதி பாட்டுக்கெலலாந தாத்பாயம - தண்தாமம் இதயாதி அருகலிலாய இதயா ரபய, தனிககேளவன எனனோடு உடன ஒரு கதியின சுவைதநதிட்டொழிகிலன இதயாவயஃ (௩)

ஆ —(உடனமர) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்

பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் அவனுக்கு திவ்யமஹிஷிகள், ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷாதி ஸர்வலோகங்களும் அவனுக்கு லீலோபகரணம், இந்த லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகள் அவனுக்கு லீலை, இன்னம் அபர்யந்தமாய ஆச்சர்யமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனுயிருந்த கண்ணன் யசோதைப்பிராட்டியொக்கலை யிலே இருந்தருளுமாபோலே, என்னுடைய ஒக்கலையிலே யேறியருளினு னென்கிறார்

ஒ —நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுய அத்யாச்சர்யபூதனுய எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன் என்னொக்கலையிலே வந்திருந்தா னென்று ப்ரீதராகிறார்

[உடனமர்காதல்மகளிர்] - அவனோடு நிரந்தரஸம்ச்லேஷாதி ரஸத்தையுடைய பிராட்டிமார் [ஆளுமுலகமும் மூன்றே] - கீழும் மேலும் நடுவு முள்ள லோகங்களாதல், த்ரிவித சேதநராதல் [உடனவையொக்க விழுங்கி ஆலிலைச்சேர்ந்தவன்] - தன்விபூதியில் ப்ரளயாபந்நமானவற்றைத் தாமபாராதே ஒருகாலே விழுங்கி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவன் [கடல் மாமாயப்பெருமான்] - கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆச்சர்யங்களை யுடைய ஸர்வேச்வரன்

ப —அநந்தரம், பூர்ணனுய ஸர்வரக்ஷகனுனவன் என்மருங்கிலே யிரா நின்றா னென்கிறார்

உடன் - கூடியிருந்து, அமர் - தரிக்கும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மகளிர் - பிராட்டிமார், திருமகள் (அதிசயிதஸம்பத்ரூபையான) லக்ஷ்மி, மண்மகள் - (க்ஷமாதத்வமான) பூமி, ஆய்மடமகள் - (அநுரூபமான) ஆபிஜாத்யத்தையும் ஆத்மகுணத்தையு முடைய நப்பின்னை, என்று - என்று பாரதந்த்ர்ய ப்ரஸித்தைகளான, இவர் - இவர்கள், மூவர் - மூவர், ஆளும் - ரக்ஷணீயமான, உலகமும் - ஜகத்தும், மூன்றே - (ஸ்வர்க்கலோக பர்யந்தமான க்ருதகலோகமும், ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யரூபமான அக்ருதகலோகமும், மஹர்லோகமாகிற க்ருதகாக்ருதகலோகமுமாகிற) மூன்றாயிருக்கும், (ப்ரளயகாலத்திலே), அவை - அவற்றை, உடன் - தாரதம்யவிபாகரஹிதமாக, ஒக்க - ஏகோத்யோகத்திலே, விழுங்கி - விழுங்கி, ஆலில் - ஆலிலையிலே, சேர்ந்தவன் கண்வளர்ந்து, எம்மான் - (இவ்வுபகாரத்தாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய, கடல் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, மலி - கண்வளரும் அபிவ்ருத்தியையுடையனுய், மாயம் - ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே, பெருமான் - அநவதிகஸ்வாமியனுன, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுனவன், என் ஒக்கலையான (யசோதைபக்கல் போலே) என் ஒக்கலையிலே யானுன. கடலின் மிகுத்த மாய மென்றுமாம்

இ —நாலாம்பாட்டில், ஸர்வாதிகனுய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யனுயிருக்கிற க்ருஷ்ணன், என்மருங்கிலே யிருக்கை தன்பேறாக நினைத்திரா நின்றா னென்கிறார்

[உடனமர்காதல்மகளிர்] - உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலுடைய பிராட்டிமார் "அகலகில்லேனிறையும்" என்றிறே யிருப்பது அவர்களாரென்னில், - [திருமகள்] - பாரதந்த்ர்யமஹிஷியான "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவள், [மண்மகள்] - முதலிலே "குற்றங் காணக்கடவதோ" என்று அவன்பொறைவினையுந் தனை [ஆய்மடமகள்] - தன்வடிவாலே துவக்கி அவன் திருவுள்ளத்திலே குற்றம்படாதபடி யிருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி [என்றிவர்மூவர்] - மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கை [ஆளுமுலகமும்மூன்றே] - த்ரிவித சேதநவர்க்கமாதல், மேலும் கீழும் நடுவுமாதல் லீலோபேசர, "படிக்களவாக" என்னா பட்டர். [உடனவையொக்கவிழுங்கி] - ஒருகாலே எல்லாவற்றையும் விழுங்கி " உபயவிபூதியையுஞ் சொன்னபோது, ஸம்ஹாரஞ் சேரும்படி. எங்ஙனேயென்னில்,-

க்ஷணததில ஒததிருககையாலே சொலகிறது அஙகு, இஙகு - அவையெனறு யோகயததிலே ாககடவது [ஆலிலைசசோநதவன] - லோகததை அடககவிழுஙகி ஒரு பவனன ஆலநதளி னமேலே கணவளாநதருளுகிற அகடிதகடநாஸாமாததயம [எமமான] - அதுககுமேலே ஒரு ஃகடிதகடநமிறே இது, "நநமெய்ழ" எனறிருநதவனை, அநயாஹனுககினபடி பதாாலம கமபணணிககிடா எனனை எழுதிககொணடது [கடலமலிமாயபபெருமான] கடலில மிககிருந ளள ஆமசாயமான குணசேஷடிதஙகளையுடைய ஸாவேமவரன க்ஷீராபதியிலே வநது ்நறைவற வர்ததிககுமவனுப ஆமசாய சேஷடிதஙகளையுடைய ஸாவேமவர னெனறுமாம கணணன] - இவவாமசாயஙகளை யெலலாம தனபககலிலே காணலாமபடி யிருககிற க்ருஷணன என ஒககலையானே] - யசோதைபபிராடடி ஒககலையிலே யிருககுமாபோலே எனனுககலை ிலே யிருநதான

௫டு—நாலாமபாடடு மேனமைஅது, அகடிதகடநாஸாமாததயமஅது, இபபடி யிருக றவன, யசோதைபபிராடடி மருங்கிலே யிருககுமாபோலே எனமருங்கிலே வநதிருககை தனக ப பெறுபபோக நினைதது இராநினறு னெனகிறா

[உடனமாகாதல்மகளிா] உடனே அமரவேணமேபடியான காதலையுடைய பிராடடி ாா "அகலகிலலேனிறையும" எனறுயிறது இவாகளிருபபது அவாகளாா? எனனில,—[திரு கள] - ஸாவேமவரனுககு பரதானமஹிஷியாயப படடததுககுரியளாய "நகமஞிநாவாாய தி" (நகமசிநநாபராதயதி) எனறிருககும பெரிய பிராடடியாா [மண்மகள] - முதலிலே 'குறறம ாககககடவதோ' எனறு அவனுககுப பொறைககு உவாததாயப பொறைவிளையுமபடியான ஸ்ரீ மிபபிராடடி [ஆயாமடமகள] - அநுஹவஸமகம தானுய, தனவடிவழகாலே துவககித திருவுள ததில குறறமபடாதபடி யிருககும நபபினனைப பிராடடி திருமகள - அவனைமவாயம மண கள - அதுவிளையும பூமி ஆயாமடமகள - அததை புஜிககிற போகதாவானவ ளெனறுமாம இவா மூவா] - மேனமைககும புருஷகாரததுககும தனித தனியே அமைநதிருககிற இவர்கள் வா [ஆளுமுலகமும மூனறே] - அவர்களுடைய படுககைபபறறு இருககிறபடி தரிவிதசேத றையுஞ சொலலுதல, கிழும, மேலும, நவேுமான லோகஙகளைச சொலலுதல [உடனவை யாககவிழுஙகி] - அவறறிலொனறும பிரிகதிாப படாதபடி ஏககாலததிலே தனதிருவயிறறிலே

காலாமபாடடு—உடனமர் இதயாதி "உடனமா" இதயாரபய, 'ஆலிலைச சோநதவ னெனனுககலை ான" எனகிற பதஙகளைக கடாக்ஷிதது அவதாரிகை-மேன்மையது இதயாதி "ஒககலையானே" எனற ஏகாரத தப பறற - தனக்குப பெறுபபேறுக இதயாதி பெறுபபேறுக - அலபயல பமாக

அமாவேண்டும்படியான - க்ஷணமுமபிரியாதே ஸமமலேஷிககவேணடுமபடியான மகளிர் - ாடடிமாா புருஷகாரததுக்கு உடலாக ஹாவம - ஸர்வேஶ்வானுக்கு இதயாதி, உவாந்தாம் - உபாத் ஜையாய மேனமைக்கு உடலாகத் தாதபாயாததாம - அவனைமவர்யம் இத்யாதி இந்த யோஜனைத் பததாலும - பூாவோததாவாகயாாததம ஸூசிதம் படுக்கைபபற்று - ஸதிரீகளுடைய வீமை மூநதின பாஜனையில, லோகமபதம - சேதநவாசி இததால - விபூதித்வயததையுஞ சொலலுகிறது கீழும் மலும் நடுவுமான இதயாதி - கீழாவது - "ஒெக்ஷூெமொக்ஷெசேக்ஷூக்ஷ்கம்" எனகிறபடியே கரு கமான தரைலோகயம அதாவது - பாதாளலோககளோடே கூட பூமியாக வொனறும, புவா லாகமும, ஸுவாலோகமுமாக தரைலோகயமும மேலாவது - "ஜநஸுவஸுயாவஸக்ஷ்ம்" எனகிற னற லோகமும இநத மூனறும - அகருதகம நடுவாவது - "க்ஷூதகாக்ஷூதகொமொகொ ஊ ஊடுாகஜஉகிஷூதஃ" எனகிற மஹாலோகம ஆக, க்ருதகம, அகருதகம, க்ருதகாகருதகம எனகிற மூனறு லாகத்தையுஞ சொலலுகிறதெனறபடி "உடனவையொககவிழுஙகி" எனறது அவாநதாபாாயவிஷயம, அவை, உடன, ஒக்க, விழுஙகி" எனகிற பததாயத்துககும க்ரமேண அாததம - அவற்றிலொன்றும் இதயாதி.

வைத்து விபூதித்வயமும் ரக்ஷ்யவாக்கமென்றுல, திருவயிற்றிலே வைக்குமது - ப்ரளயத்துக்கு, காமீபவிக்கும் எல்லையிலே யாகிறது [ஆலிலைசோந்தவன] - ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனுன ஆலந்தளிரிலே சாயந்தருளினவன அகடிதகடநாஸாமாத்யத்தை யுடையவன [எமமான] - அசசெயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன பதாாலமபநமபண்ணி சிடா அடிமைகொண்டது கீழில அகடிதகடநாஸாமாத்யத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமாத்யமாயிறறு இது “ நநமெயம” (நநமேயம) என்று இருந்த என்னை அநாயாஸேந ஆக்கினபடி [கடல இதயாதி] - திருப்பாறகடலிலே குறைவற வந்து வாத்திப்பாருப, ஆமபசாயமான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸாவேஸ்வரன அணிக்கே, கடலிறகாட்டில மிக்க ஆமபசாயத்தையுடைய ஸாவேஸ்வர னென்றுமாம [கண்ணன] அந்த ஆமபசாயங்களெல்லாம தண்பக்கலிலே காணலாமபடி யிருக்கிற கருஷ்ணன [என ஒக்கலையானே] - யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே இராநின்றுன (௪

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஒக்கலை வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று தந்திட்டு வாங்கிச்
செக்கஞ்செக அன்றவள்பால் உயிர்செகவுண்ட பெருமான்
நக்கபிரானோடு அயனும் இந்திரனும் முதலாக
ஒக்கவுந்தோற்றிய ஈசன் மாயன்என்நெஞ்சினுளானே

ஆ —(ஒக்கலை) ப்ரஹ்மாதி ஸத்தாவராந்தமான ஸாவஜகத்துக்கும ஸ்ரஷ்டாவாய, ஸாவஜகந்நியந்தாவாய, ஆமபசாயபூதனுமாய, விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனுமா யிருந்தவன, என் ஒக்கலையிலே தான இருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாதமிந்தவாறே, என்மாரிலே வந்திருந்தருளினுனென்கிறா

ஒ —அஞசாமபாட்டில, ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கு கூட ஜநகனுன ஸ்பஷ்டமாக ஸாவனுடைய பாதிபந்தகங்களெல்லாம போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறா

உடன் காத்ஸந்யபரம ஒக்க - காலபரம ப்ரீக்ஷிப்படாநபடி - தன்ப்ரியாதபடி ஒன்றுநதப்பாதபடி இத்யாதி “உலகமு மூனறு” *என்று - த்ரிவிதசேதநரையுஞ சொன்னபக்ஷத்தில,* “ ஊடிஙஜோ நபெடாபுரு தரு பெலாயுசே ரமந்தா । ஸமெடுவிடிநாவுஜாயஜெகுரூ உயெநவ்யுஷிவ” *என்றதயமுக்தரை-* “அவை” *என்று - தசசபததாலே பராமரசிக்குமபோது, அவர்களையும விழுங்கக்கூடுமோ என்ன, வ்யூக்த வயமும் இத்யாதி ப்ரளயத்துக்கு-காமீபவிக்குமெல்லையிலே யாகிறது-பதார்த்தவிஷயமென்றபடி* “ஸவுடுரவ ஙுடுஙுவு ஹமஜநாநிக்கி” *என்கிறவிடத்திலே, ‘தஜஜத்வதலத்வங்களைச சொல்லுமபோது தசசபதம - ஸசைஷபசிதசித்விஶிஷ்டப்ரஹமத்தைச சொல்லுகிறது, தந்தவத்தைச சொல்லுமபோது ரக்ஷணம ஸவிஷய ரூபேண ஆகவேணும எனகிற ஔசித்யத்தைப பறற, தசசபதம்-ஸூக்ஷ்மதஶாபந்நப்ரஹமத்தைப பராமரசிக்கிறது’ என்று ஒதுக்கி ஸ்ருதப்ரகாஶிகாகாரா வ்யாக்யானம பண்ணினறபோலே, இவரும,* “காமீபவிக்குமெல்லையிலே யொதுக்குகிறா” *என்று ஸமப்ரதாயம பவனுன - பவத்தி - பவ என்ற்ப்ய, உத்பவியாநிற்கிறதென்றபடி. தளிர் - பல்லவம பலிதம - அகடித இத்யாதி பதாாலமபநமா வது - ஆலிலையை அவலமபித்தல, ஸவ பாவாாத்தம ஆவணவோலை,சாவெக்கு அர்த்தம, அடிமையோலையென்றபடி* “எமமான” *என்றதுக்கு பாவாாத்தம- கீழில்அகடிதஇத்யாதி விவரணம நநமெயம இத்யாதி கடல்மலி - கடலிலேவாத்திக்கிற என்னுதல், கடலிற காட்டில மிக்கவென்னுதல மலிதல் வாத்திக்கையும, மிகுதியும யசோதைப் பிராட்டி மருங்கிலே யென்றது -* “கண்ணன” *என்றதைப்பறற க்ரமேண அநவயம* (௪)

தந்திட - கொடுக்க [செக்கஞ்செக்கவன்றென்று தொடங்கி]-தாய்முகம்பார்த்து முலை யுண்ணுமாபோலே திருப்பவளத்தில் சிவப்பு மிகவுந்தோற்றும்படி. பூதனைமுகத்தைப் பார்த்து அத்தலையிலே அவள்பக்கல் ஒன்றும் ப்ராணன் போம்படியாக முலையையுண்ட இவ்வுபகாரத் தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவன் [செக்கஞ்செக] அவள் கருதின தீங்கு வெல்லும் படியென்றுமாம் தோற்றிய - தோற்றுவித்த மாயன் - இப்படியாலே மஹாஶ்சர்யபூதன்

ப — அநந்தரம், ஸர்வாதிகனாய் விரோதிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், ஹ்ருதய ப்ரதே ஶத்திலே அடங்கியிருந்தா னென்கிறார்

நச்சுப்பிரானோடு திகம்பரனாய ஈஶ்வரனாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரனும், அயனும் - யோநிஜத்வமில்லாமையாலே அஜனென்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும் பரமைஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாக ப்ரஸித்திருக்கிற இந்த்ரனும், முதலாகவும் - முதலான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களை யும், ஒக்க - ஏககாலயோகேந, தோற்றிய உத்பாதித்த, ஈசன் - ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்து, (அவ்வாத்தலையிலே), ஒக்கலைவைத்து - யஶோதையைப்போலே எடுத்துவைத்து ப்ரேமபாவனை யாலே, முலைப்பாலுண்ணென்று முலைப்பாலையுண்ணென்று, தந்திட (ஸ்தவ்யமாகத்)தர, வாங்கி - (அதனை அப்ராங்கிதமாக) ஸ்வீகரித்து, செக்கம் செக - (அந்தப்பூதனையானவள் “முடிக்கவேணும்” என்று வந்த) நினைவு (அவள்தன்னோடே) முடியும்படி, அன்று - (அவள்கொலைவதாக வந்த) அன்று, அவள்பால் - அவளிடத்து, உயிர் - ப்ராணனை, செக - முடியும்படி, உண்ட - (அவள் தந்த பாலை) அமுதுசெய்து, பெருமான் ஜகத்துக்கு ஈஶ்வரனையுண்டாக்கின ஸர்வாதிகனான, மாயன் - ஆஶ் சர்யபூதன், என் - என்னுடைய (அவயவைகதேஶமான), நெஞ்சினுள்ளான் - ஹ்ருதயப்ரதேஶந் துக்குள்ளே யடங்கினான் செக்கம் - செகுத்தல், முடித்தல்

இ — அநுசாமப்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஜநகனானவன், என் பாதிபந்தகங்களைப் போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்

[ஒக்கலைவைத்து] - தாய்மார் பிள்ளைகளை ஒசழுக்காக † எடுக்குமாபோலே பூதனை ப்ராப்தி தோற்ற எடுத்து ஒக்கலையிலே வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று பரிவுதோற்ற உறுக்கிக் கொடுத்தபடி [தந்திட] - கொடுக்க அன்றிக்கே, அநஞ்சு, தமக்குத் தந்ததாக நினைத்திருக் கும் புத்தியாலே யாகவுமாம், “ஶஸ்யாத்ஸ்ஹஞ்ஞ” என்னுமாபோலே [வாங்கி] -அவளுடைய ஆதரம் தனக்கு உண்டாயிருக்கை [செக்கஞ்செக] செக்கமென்று மரணமாய், அவள் நினைத்த மரணம் அவளோடே போம்படி யென்னுதல் செக்கமென்று - சிவப்பாய், அதாலே சீற் றத்தை நினைத்ததாய், அவள்சீற்றம் அவளோடே முடியும்படியென்னுதல் “இலங்கை செந்தீ யுண்ணச்சிவந்து” என்றுஉவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே, செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக் கும்படி, அதாகிறது - தாய்முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச்சிவக் கும்படி பூதனையைப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி, [அன்று அவள்பால்உயிர்செக்வுண்ட] அவள்பக்கல் ப்ராணன் முடியும்படிஉண்டான [பெருமான்]-“ஸந்த்ருஷ்டிஶஸ்த்ரப்ரஸ்யேஶஜஹ்வோ:” என்கிறபடியே அவளைமுடித்து ஜகத்துக்கு ஒரு ஶேஷியைத் தந்தான் பெருமானென்று - ஸர் வாதிகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது நக்கன் - நக்னன் பிரானென்று - ஸர்வலோகஶ்டி ப்ரஸித்தி [அயனும்] - அஜனும் அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும் [இந்திரனும்] - க்ஷேத்ராஜனாக ஸமபாதிபந்நனானவனை ஒக்கச்சொல்லிற்று - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் அவனோபாதி என்கைக்காக [ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன்] - ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேஶ்வரன் தோற்றியவென்றது - ‘பஹுஸ்யாம்’என்றுறபோலே [மாயன்] ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் அநுப்ரவேசம் முதலான ஆஶ் சர்யத்தையுடையவன் [என்னெஞ்சினுள்ளானே] - என்ஶரீரத்தில் ஏகதேஶத்திலே வர்த்தியா நின்றான். நெஞ்சென்று - ஹ்ருதயமாதல், மார்வாதல்

---

† ஒசழக்கு - செவ்வை

ஈடு —அஞ்சாம் பாட்டு விரோதி நிரஸநசீலனுய ஸர்வ ஸரஷ்டாவானவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானுனென்கிறார்

[ஒக்கலைவைத்து] - பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கியெடுத்து மருங்கிலே வைத்து [முலைப்பாலுண்ணென்று] முலைக்கண்ணெறித்துக் கலேபபட்டானென்று உண் என்று உறுக்கிக்கொடுக்க [தந்திட] - "அஸ்மாகஹந்தும்" (அஸ்மாகஹந்தும்) என்னுமாபோலே, அந்நஞ்சு தமக்குக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே "தந்திட" என்கிறாராதல் தருகை கொடுக்கையாய் வழங்குகையாலே, "தந்திட" என்கிறாராதல் [வாங்கி] அவ முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க்கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானு உண்டபடி [செக்கஞ்செக] செக்கம் என்று மரணமாய், அவன்கோலின மரணம் அவள் தனக்கே போம்படியென்னுதல் அன்றிக்கே, செக்கமென்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய் அவள் சீறினசீற்றம் அவள்தன்பக்கலிலே பலிக்கும்படி யென்னுதல் "இலங்கை செந்தீயுண்ண சிவந்து" என்று சிவப்பைச் சீற்றமாகப் பரயோகித்ததிறே அன்றியே, செக்கஞ்செக என்றது-செக்கச் சிவக்கவென்றுய,முலைகொடுத்தஉபகாரஸம்ருதியாலே திருவதரத்திலேபழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ண ணபடியாதல் [அன்று]-ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புக்கவன்று தனியிடத்திலே இவள் நலியவர அன்று [அவள்பாலுயிர] அவள்பாலென்றது அவளிடத்தேயென்றபடி அவளுடைய தேஹயசரீரத்தை பற்றிநிற்கிற உயிர் [செக] - முடியும்படி அன்றிக்கே, அவள்பாலையும் உயிரையும் முடியும்ப என்றுமாம் "முலையூடேயுயிரைவற்ற வாங்கியுண்டவாயான" என்னக்கடவதிறே முலையாலநினை கிறது - பாலையிறே அங்கு முலையுண்டான என்றால - முலைப்பாலுண்டா னென்றபடியிறே [உண்டபெருமான] - அவள் முலையுண்டு அவளை முடித்தது, ஜகத்துக்கு ஒரு ரக்ஷையைத் தந்தவ

அஞ்சாம்பாட்டு—ஒக்கலை இத்யாதி "உயிர்செகவுண்டபெருமான, ஒக்கவுநதோற்றியவீசன, எ னெஞ்சினுள்ளான" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விரோதி இத்யாதி

"ஒக்கலைவைத்து" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - பரிவுடைய இத்யாதி முலைகொடுத்து எ ஞதே, "முலைப்பாலுண" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - முலைக்கண் இத்யாதி உறுக்கி - அதட்டி கொடுத்தாளென்றதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன, - அஸ்மாந்ஹந்தும் இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஸட தமே, "ஸஷஷஸ்வஷ்ராயபொவெதஸ்ஷ தாஸிஷ்ஸுஹராக்ஷவெஸ:ராக்ஷவொஸெஷ்கிவய ஷ்பொஸாது மஹஞ்சம் ந ஸம்ஶய:" ராமரறருதம் வனவேணம் ஸதாந்தகிலே, அவனைஷஸ்யவிகளை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாகநினைத்து, "அஸ்மாந்ஹந்தும்" என்றுசொன்னாற்போலேயென்றபடி அந்நஞ்சு அவனுக்குக்கொடுத்த நஞ்சு வழங்குகையாலே - பரயோகமுண்டாகையாலே தானிட்டுவுண்ட என்னுமை யிருக்க, "வாங்கி" என்றதற்கு பாவம் - அவள் இத்யாதி ஆதரிப்பயத்தோற்றுவிற்றென்றபடி. முந்தி ஆதத்தயத்துக்கும், செக - போக என்றபடி மூன்றுமாதத்துக்கு, "செக்கம்" என்றும், "செக" என் றும சிவப்பாய் மிகவும்சிவக்கவென்றபடி திருமொழி(அ-கூ க) இலங்கை இத்யாதி லங்கைத்தமாயபடிகோப் தென்றபடி சிவப்பை இத்யாதி-சிவப்புக்கு வாசகமான பதத்தைச் சிறத்துக்கு பாதியாதமாக பரயோகி திறே யென்றபடி (மழலைமென்னகை யிடையிடையருள வாயிலே முலையிருக்கவென்முகத்தே)- வாயிலேமுல யிருக்கச்செய்தே, முலைசாக்கும்படியாக என்முகத்திலே நடுவே நடுவே மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொ டென்றபடி பழுப்பு - சிவப்பு "அன்று" என்றதற்குத் தாத்பர்யவிதாரத்தம் - ஜகத் இத்யாதி பட வித்தாரத்தம - தனியிடத்தில் இத்யாதி பாலையுமுயிரையுமொக்க வுண்டதற்கு பரமாணம் - முலையூடு இ யாதி-திருமொழி(க ங-க)பூதனையுடைய முலைவழியே பராணனும் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக வாங்கிபுஜித வாயை யுடையவனென்கை "அவள்பால" என்றதற்கு - "முலையூடு" என்றது பரமாணமோ? என்ன முலையால் இத்யாதி உதாரத்தத்துக்கு லௌகிக பரயோகமுண்டென்கிறார் - முலையுண்டான் இத்யா "உண்ட" என்ற அநந்தரம் "பெருமான" என்றதுக்கு பாவம் - அவள்முலையில் இத்யாதி உத்தரத்த ஸம்ருதிமாஹ ஸ்தந்யம் இத்யாதி "ரக்ஷ்யோவஸிக" என்றவாந்தரம், "ஜகதாநொ:" என்ன

"ஸந்த்யஜ்ஞவிஷ்வக்ஸ்ரும் ஸ்ருஷ்ட்வாவீர்ஜ்ஜகத்குரோ:" (ஸதநயநதவிஷ்ஸமஹிமரமரஸய மாஸீஜ்ஜகதகுரோ:) என்கிறபடியே [நக்கபிரான் இத்யாதி] - ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனா யிருக்கிற ருத்ரனோடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முகனும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த்ரனும் தொடக்கமாக இவ்வருகு உள்ளாரெல்லாரையும், அத்திக்காயில் அறுமான் போலே ஒன்றாக அரும்பிக்கும்படி பண்ணின ஸர்வேஶ்வரன் [மாயன்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே அநுப்ரவேஶம் முதலான ஆஶ்சர்யத்தையுடையவன், *(ஸர்வஶரீரியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் [என்னெஞ்சினுளானே] - என்ஶரீரத்தில் ஏகதேஶத்தைப்பற்றி நின்றான் (௫)

ஆறாம்பாட்டு.

மாயனென் னெஞ்சினுள்ளான் மற்றுமெவர்க்கு மதுவே
காயமுஞ்சீவனுந்தானே காலுமெரியுமவனே
சேயன ணியனயவர்க்குஞ் சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன்
தூயனதுயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே

ஆறு—(மாயன்) தேவாதிசரீராதிகளுக்கும் தத்ததாவாதகிளான ஜீவர்களுக்கும் பருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய், ஆஶ்ரிதஸுலபனாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அபூமியாய், அபூமியாமிடத்து அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்கள் மநஸ்ஸுக்குங்கூட அபூமியாயிருந்தவன் தான் என்மாரிலே யெழுந்தருளி யிருந்து இருப்பு ஸாத்மித்தவாறே, ஸமஶ்லேஷப்ரயோஜனனாய்த் தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து என்னை அறிவழித்துக்கொண்டு பெரியதிருவடி திருக்கோளிலே யிருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய தோளிலே யேறியிருந்தருளினான் இப்படி மற்றும் ஆரேனும் ஒருவருக்குச் செய்தருளினானோ? இவனுக்கு என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஶமிருக்கும்படியே ஏது! என்கிறார்

ஈடு - ஆறாம்பாட்டில், ஸர்வாந்தராத்மாவாய் அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபனாய் ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனான எம்பெருமான் வந்து தோளிணையானானது என் ஒருவன்பக்கலிலே பண்ணும் பக்ஷபாதிஶய மென்கிறார்

[மற்றுமெவர்க்குமதுவே] - நான்பெற்றபேறு மற்று மாரேனும் பெற்றாருண்டோ?' [காயமென்று தொடங்கி] - தேவாதிஶரீரபேதங்களுக்கும் தத்ததாவாதகிளான ஆத்மாக்களுக்கும் ஜகதாரம்பகமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா தான், காலுமெரியுமென்று-பூதபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனென்று தொடங்கி] - அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்ததுர்லபனாய் ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனாய் எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அநாஶ்ரி

யாலே - விரோதியைப்போக்கி, ஜகத்துக்கு ரக்ஷையைத்தந்தானென்று பாவம். நக்கன் - நக்ந: அத்திக்காயிலறுமான் - அத்திக்காயிற் கொசுகு ஒன்றாக - ஏககாலத்திலே தோற்றிய - தோற்றுவித்த ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்தவென்றபடி. அரும்பித்தபடி - தளிர்வெடிக்கும்படி. ஸ்ருஷ்டிப்ராஸ்த்தமாகையாலே, தத்ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான அநுப்ரவேஶ பஞ்சீகரணாதிகளை மாயாஶப்தார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி "மாயனென்னெஞ்சினுளான்" என்றுகூட்டி - என்ஶரீரத்திலேகதேஶத்தை என்றது மாயன் - ஸர்வஶரீரி ஏகதேஶத்தைப்பற்றி - என்றது - என்மார்வைப்பற்றியென்னுதல் அவதாரிகைக்குச்சேர ஹ்ருதயத்தைப்பற்றியென்னுதல் "நெஞ்சிடந்தான்" என்னக்கடவதிறே இது சதுர்விம்ஶஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம் (௫)

* குணடலித க்ரந்தம் க்வாசித்கம்

* 1—45

தார்க்கு மனோரதத்துக்கும் விஷயமன்றிக்கே ஆச்ரிதர்க்கு அரிய எளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கு தன்னை அறியவொண்ணாதபடி ஸம்சயவிபர்யயஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்து மதிகெடுக்குமவன

ப.—அநந்தரம், அநுகூலர்க்கு எளியனாய் ப்ரதிகூலர்க்கு அரியனானவன் என்னுடைய தோள்களை விடுகிறில னென்கிறார்

என - என்னுடைய, நெஞ்சினுள்ளான - நெஞ்சிலே வர்த்திக்கிற, மாயன் - ஆச்சர்ய பூதனானவன், மற்றும்யவர்க்கும் - மற்றும் எல்லார்க்கும், அஃதே - அப்படிச்செய்யுமோ? (இப்படி என்னளவிலே எளியனாய், ஸர்வாத்மபூதனாயக்கொண்டு), காயமும் - சரீரமும், சீவனும் - ஆத்மவும், தானே - தானென்னலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய், காலும் - வாயுவும், எரியும் அக்நியும், அவனே - அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய், சேயன் (இதில் அநாச்ரிதர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி) தூரஸ்தனாய், அணியன் - (ஆச்ரிதர்க்கு அறியலாம்படி) ஆஸந்நனாய், யவர்க்கும் எத்தனையேனும் அதிகர்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தால் காணுமளவில்), சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன் விஷயமல்லாதவனாய், தூயன் - (ஆச்ரிதர்க்கு அணியனாகைக்கீடான) பரிசுத்தியையுடையனாய் துயக்கன் மயக்கன் - (அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனாம்படி) ஸம்சய விபர்யய ஜ்ஞானஜனகனானவன (பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமாபோலே) என்னுடை - என்னுடைய, தோளிணையானை இரண்டுதோளிலு மிராநின்றான், (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே பெற்று அங்ஙனம்) துயக்கு விபரீதஜ்ஞானம் மயக்கு ஸம்சயஜ்ஞானம

இ—ஆறாம்பாட்டில், ஸர்வாந்தராத்மாவாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனாய் ஆச்ரிதர்க்கு எளியனானவன என்தோளைப்பற்றி விடுகிறிலனென்கிறார்

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] - இது என்ன பெரும்பேறு? ஆச்சர்யபூதனானவன் என்னெஞ்சைப்பற்றி வர்த்திக்கையாகிறஇது என்ன சோதி? [மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே] புறம்பு ஆரேனும் இதுபெற்றார் உண்டோ? நீர்பெற்ற பேறு என்? என்னில், - [காயமும் சீவனும் தானே] - தேவாதி சரீரங்களும் தத்ப்ராவர்த்தியாக ஆத்மாவும் அவனிட்ட வழக்காயிற்று [காலுமெரியுமவனே] சரீரத்துக்கு அடியான பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு காலெரி என்று மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனணியன்] - அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தன் ஆச்ரிதர்க்கு ஸந்நிஹிதன் [யவர்க்குஞ் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்] - அநாச்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனாம் மதுக்கு எல்லை சொல்லுகிறது அதிகஜ்ஞானரானயாகிலும் மனோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும் [தூயன்] யசோதாதிகளுக்கும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கும் [துயக்கன் மயக்கன்] - துயக்கு - மனந்திரிவு மயக்கு கூட்டு, கலக்கும் அநாச்ரிதர்க்கு அத்தோ நமளவன்றிகே, ஸம்சய விபர்யயஜ்ஞானத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும் [என்னுடை தோளிணையானே] - ஸம்சயவிபர்யய ரஹிதராக என்தோளிலே வர்த்தியாநின்றான், பெரிய திருவடிதோள் இருப்பை மாறி என் தோளிலே இராநின்றான

ஈடு—ஆறாம்பாட்டு ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என்தோளைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான் என்றார

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] இது என்னபெரும்பேறு? ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன், என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். இது என்னசேர்ச்சசோதி? [ம

ஆறாம்பாட்டு—மாயன் இத்யாதி “காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளிணையானே என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி

வ-ஏவ-ராஜ்ரமாயா-ாஷீ-ந-வாஎ-மு-நாஸ் ர-ஆ-ந-வாடிஷ-மு-நாஸ் கவஸ்ஸ்ஜ-கேரா-தரா-கிரயகாய-ஸ்வா-ந-மாஷணஸ்யமாஸ்ாஹுதான்னபேறுபி

றும்யவர்க்குமதுவே] - மற்றுமாரேனும் நான்பெற்றபேறு பெற்றுருண்டோ? நீர் பெற்றபேறுதான் என்னென்னில், [காயமஇத்யாதி]-இது என்கிறார் மேல [காயமும் சீவனுந் தானே]-தேவமநுஷ்யாதி ஶரீரங்களும் அவ்வவ்ஶரீரஸத்தமான ஆத்மாக்களும் அவனிட்டவழக்கு [காலுமெரியும் அவனே] - காற்றும், தேஜஸ்தத்தவமும், இரண்டுமே அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு [சேயன] - ஸ்வயத்நத்தாலே காணபாரக்கு தூரஸ்தனாயிருக்கும் [அணியன] - அவ னாலே அவனைக் காணபாரக்குக் கைபபுகுந்தணியனாயிருக்கும் [யவர்க்குமசிந்தைக்கும் கோசரமல லன] - தூரஸ்தனுமபடிக்கு எல்லை சொல்லுகிறது எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாரா யிருக்கு மவர்களுக்கும் கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே, மநோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும் [தூயன] - இப்படியிருக்கிறவன யஶோதாதிகளுக்கு "யதிஶக்நோஷி" (யதிஶகநோஷி) - என்னலாம்படியிருக்கும் [துயக்கன மயக்கன] - உகவாதார்க்கு ஸமஶய விபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்

இரு, அசேநசேநவாக்யந "மற்றுமயவர்க்கு மதுவே" இதி தத்வத்ரய ஶேஷித்வம் "தோளிணையான" இத்யாதிநா ஶரீரஸம்பந்தஸ்ய இதி ஸூசயதி இதிவத் 'மாயன, என" இதிவத்ஸம ஸூசிதமிதி - ஆஶரீயமான இதி இது என்ன பேறுபேறு புருஷதிதாதபாயம் இதேன்ன சோரச்சேர்ந்தி - என்னின தாதபாயம பெரும்பேறுனமைக்கு உபபாதகம - மற்றுமாரேனும் என்று ' அஸ்துமற்றும்யவர்க்கும - யவர்க்குமோவென்றபடி என்னேன்னில் - இனியென்னென்னி லென்றபடி இது இதி - அஹோ - "என்னுடைததோளிணையான" இதி தத்வத்ரயஶேஷித்வே மேலென்றது - "தோளிணையான" என்றதைப்பற்ற "காயமும் சீவனும" என்று - ஜாதயேகவசநமாக அருளிச்செய்கிறார்- தேவமநுஷ்ய இத்யாதி இவ்விரண்டுமோதரமேயோ? தத்ரம என்ன, இரண்டும் இத்யாதி "சேயன'- என்றதின சாமாவதி - யவர்க்கும் இத்யாதி "யவர்க்கும" என்ற சப்தார்த்தம்-எத்தனையேனும் இத்யாதி "சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன" என்கிற சப்தார்த்தம - கண்ணுக்குவிஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது தூயன் - பாதவகாதாலிதன் நிஷகருஷ்டஸௌலப்யகுண ஸஹித இத்யாதத: - இப்படியிருக்கிறவன் "தூயன" என்று - "அணியன" என்றதுக் கெல்லையைச்சொல்லுகிறதென்றபடி 'உகவாதார்க்கு ஸமஶய விபர்யயங்களைப்பிறப்பிக்கும்" என்கிற இடத்திலே ஓரைதிஹ்யம அருளிச்செய்வர் - பட்டர்திருவோலக்கத்துக் குப பலகாலும் ஶாஸ்த்ரியாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணன சென்றுடியிருப்பானாய், அவனைக்கண்டால பட்டரும "வந்தீரோ போனீரோ" என்று ஸாமாந்யேந வ்யவஹரித்தருளிச்செய்வர், ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேவிக்க எழுந்தருளுவர், அவரைக்கண்டால மிகவும் க்ருபைபண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பர் இதைப்பலகாலுங்கண்டிருப்பாரொருவர் பட்டரை வந்துஸேவித்து, 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஶாஸ்த்ரி பரவித்தனாயிருக்கிறவன், அவன வந்தால ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது, ஒருவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தாரென்றால அவரை மிகவும் பரிபத்திபண்ணி யருளுகிறது, இதிரண்டையு மெனக்கு அருளிச்செய்யவேணும' என்ன, 'ஆனால், எப்போதும்போலே அவர்க விரண்டுபேரும நாளையும வருவார்கள் அப்போது நீயும எப்போதையும்போலேபார்த்திரு,இரண்டுஞ்சொல்லுகிறோம' என்ன, அவரும அப்படியே பார்த் திருக்க, மற்றைநாள விடிவோறே அந்தப்ராஹ்மணன பரதமமவந்துஸேவிக்க, அவனை யெப்போதையும போலே வினவியருளி, 'நீரார்தான பரதத்வமென்று நினைத்திருக்கிறது" என்ன, 'சிறிதுபரமாணங்கள ப்ரஹ்மாவே பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள விஷ்ணுவேபரதத்வமென்று, சொல்லு கிறது, சிறிது ருத்ரனே பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது, ஆகையினாலே நம்மாலே நிஶ்சயிக்கப்போமோ" என்ன, "நல்லது" என்றிருந்து, அவன்போனவாறே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும க்ருபைசெய்தருளி, "தேவரீர் ஆரைத்தான பரதத்வமென்றிருப்பீர்" என்ன, "தேவரீர் 'ஶ்ரிய:பதிநாரா யணனே பரதத்வம' என்றருளிச்செய்யுமே, அதொழிய அடியேன வேறொன்றறியேன" என்ன, "இன்ன முமக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென" என்ன, "எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம' என்று ப்ரஸாதித்தருளுமே, அதனையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேன்" என்ன, திருவுள்ளமுகந்து, "அபசாரத்தை க்ஷமித்தருள, திருமாளிகைக்கெழுந்தருள' என்று அருளிச்செய்து பார்த்திருந்தவரைப்பார்த்து, கண்டீரே 'இரு வர்க்குமுண்டானதாரதம்யம, ஆகையாலே இவரைவணங்கவோ? அவனை வணங்கவோ, இப்படியன்றோ ஸவ

ரும [துயக்கன் மயக்கன்] - துயக்கு - மனந்திரிவு "அருவினையேன்" என்று அகன்ற என் மனஸ்ஸைத் திரியவிட்டு, "உன்தேனேமலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு" என்னும்படி திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன் மயக்கம் - கலத்தலும், கூட்டலும [என்னுடைத்தோளிணையானே] என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடி திருத்தோளிலே யிருக்குமாபோலே, இராநின்றான் (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும்
தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளரும் சுடரொளிமூர்த்தி
நாளணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடை நாவினுள்ளானே

ஆ—(தோளிணை) நம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய் நிருபமமாய் ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்குமேலே, என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தண்ணந்துழாய் கொண்டணிந்து, ஒருக்ஷணமாத்ரம் என்னைவிடில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு என்னுடைய நாவிலேவந்து புகுந்தருளினானென்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், என்னோடு ஸம்பந்தத்தைக்காட்டத் திருத்துழாயாலே திருமேனியெல்லாம் அலங்கரித்துக்கொண்டு, எம்பெருமான் என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார் எனக்கு ஸ்துதிவிஷயமானானென்னுமாம்

[கேளிணையொன்றுமிலாதான்] தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு இணையும் தனியும் ஒப்பில்லாதான் பூர்ணமான ஒப்பில்லாதானென்னுமாம் [கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி]- கிளராநின்றுள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஒளியே வடிவாக வுடையவன் [நாளணைந்தொன்று மகலான்] - நாடோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன்

ப—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யபூதனானவன் நிரந்தரமாக என் நாவினுள்ளேயானானென்கிறார்

தோளிணைமேலும் - (ரக்ஷகமான) திருத்தோள்களிலும், நல - அபிமதவிஷயமிருக்கும் மார்பின்மேலும், திருமார்பிலும், சுடர் - மேலிட்டவௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடிமேலும்- திருமுடியிலும் - தாளிணைமேலும் - சேஷபூதர் பற்றும் திருவடிகளிலும், புனைந்த - அணிந்த, தண்ணந்துழாயுடை - செவ்வித் திருத்துழாயுடைய, அம்மான் - ஸ்வாமியாய், கேள் - இவ்வொப்பனையழகுக்குப் பொருந்தின, இணை - உவமை, ஒன்றும் இலாதான் - ஒருபடியாலும் இல்லாதவனாய், கிளருமசுடர் - (ஸ்வாபாவிக தேஜஸ்ஸோடே திருத்துழாயினொளியும் கலந்து) அபிவ்ருத்தமான சுடாவிடுகிற, ஒளிமூர்த்தி - தேஜோமயதிவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனானவன், நாள் - நாடோறும், அணைந்து - கிட்டி, ஒன்றும் - சிறிதும், அகலான்-

ரூபஸ்திதியிருந்தது' என்றருளிச்செய்ய, அவரும் கருதாததாய்ப்போனதென்று "அடியேன்" என்றதோடே சேர அவர் அருளிச்செய்கிறார் - துயக்குமனத்திரிவு இத்யாதி திரியவிடுகையாவதென்? என்னில், உன் தேனேமலரும் இத்யாதி. இதை, துயக்குமயக்குகளுக்கு ஸம்பாவிபாயபர்யாயதவத்தைச் சொல்லி, துயக்கு - மனந்திரிவு, மயக்கம் - கலவியாகவுமருளிச்செய்கிறார் - திரியவிட்டு இத்யாதி என் அளவில் அங்ஙனன்றிக்கே யென்றது - "துயக்கன்மயக்கன்" என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மயக்கென்றதின் சாமாவதி - "தோளிணையான்" என்றதென்று கண்டுகொள்வது அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கையாதர மன்றிக்கே காயமும் சேவலும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவாகுமே என்று அகவயா (௭)

அகலாதவனுய்க்கொண்டு, என்னுடை நாவினுளானே - என் ஜிஹ்வாஸ்தானத்திலேயானன் கேள- பொருத்தம்

இ — ஏழாம்பாட்டில், நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு,என்னுவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்

[தோளிணை இத்யாதி] அபிமதவிஷயத்தை யணைவார் புழுகு செய் தொட்டிக்கொண்டு போமாபோலே, காம உகந்தபடியே திருத்துழாயாலே திருமேனியையெல்லாம் அலங்கரித்து வந்த படி. [தோளிணைமேலும்] - 'ஸுமஹாபரிஷ்வஜே' என்கிறபடியே அணைக்குந்தோள்களிலும், [நன்மார்பினமேலும்] அவன் அப்படி அணைக்கைக்குப் பற்றுசான பிராட்டி யிருக்கிற திருமார் பிலும் [சுடர்முடிமேலும்] - இவ்வணைக்கைதான் வருத்தத்திஷயமாகிவிறே புருஷார்த்தமாவது, அநந்யோஷிதவைபரகாஸ்கமான ஸ்வாதித்வ லக்ஷணமான திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணை மேலும்] - அநந்யோஷிதவத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகளிலும் [புனைந்த தண்ணந்துழா யுடையம்மான்] சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் இதுதான் ஸ்வாதிகத்வ லக்ஷணமிறே [கேளிணையொன்றுமிலாதான்] - " கேழென்று - அழகும், நிறமும், ஒளியும் கேழென்றதை - கேழ்கனி, அதுதானும் ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பைச் சொல்லுகிற தாய், ஈரளவும் ஒப்பில்லை, ஒருவகையாலும் ஒப்பைச் சொல்லப்போகாது " என்பார்கள் " கேளென்று - உறவாய், இணையென்று-சாதிப்பாய், ஸர்வதா ஸாதருமயஞ் சொல்லலாவதொன் றில்லை " என்பர் பட்டர் [கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி] சுடரென்றும், ஒளியென்றும் - பர்யாயம் மிக்கவொளி யென்றபடி ஒப்பணையில்லாதவடிவையுடையவன் [நாளணைந்தொன்றுமகலான்] நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன் [என்னுடை நாவினுளானே] எனக்கு ஸந்நிஹிதவிஷய மென்னுதல், என்னுடைய நாக்கிலுளனே நின்று னென்னுதல்

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என்நாவிலே கலந்தா னென்கிறார்

[தோளிணையித்யாதி] அபிமதவிஷயம் இருந்த இடத்துக்குப் போவார் அவர்கள் உகந்தபடியே பூசிப்புலர்த்தி யொப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வாருகந்தபடியே திருத்துழாய மாலையாலே அலங்கருத்துய வந்தானுமிறை இவர் உகப்பதும் அதுவே, அவன்கோப்பதும் அதுவே

ஏழாம்பாட்டு —தோளிணை இத்யாதி இப்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாதமாவது நானுகந்தபடியே அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து என்னாவிலே கலந்தானென்கிறாரென்று இவருகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, அபிமத இத்யாதி இவரபிமதராகையாலே யென்றபடி பூசிப்புலர்த்தியொப்பித்து இதி-[illegible] " [illegible] " " [illegible] " " [illegible] " [illegible] " என்னுனை தாவியும் - உனதென்ன தாவியுமினைவன்னமே நின்றுய - வண்ணதாவி மேலேயாய" [illegible] - இவருகப்ப தும் இதி இதுக்கு பர்யாணகள் [illegible] இத்யாதி திருவிருத்தம் (௨௪)பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபாவ முன க்ருஷ்ணனுடைய மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்தவாயையுடைத்தான மலரிலே அபிநிவிஷ்டமான நெஞ்சோடேகூட வண்டுதிவளும் இத்யாதி-வண்டுகள் மதுபானம்பண்ணி, ஸ்வாபவலேவை பண்ணினுற்போலே ஒளிவிமேபடியான திருத்துழாயைக் கொடுக்கிறிலீர் விரைமட்டலர் இத்யாதி - பரிமள மும் மதுவும் பரவின செவ்வித்திருத்துழாயொண்ணுநிறுாம் இத்துவும் திருத்தாயாராவாதைத்தையாகிலும், "எண்ணும்" என்று - மகள் ஆஸைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே,' இவர்தாம்" என்னைக்குறையில்லைமிறே கண்ணன்கழல் இத்யாதி - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ணயமாகிற பொன்னுவெய்யப்பட்ட

யிறே புள்ளூர்திகளூரும் துழாய்க்கோயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை யுடையராயிருப்பர்; திருத்தாயார் சொல்லும்போதும் "வண்டிவளும் தண்ணந்துழாய்கொண்டு" என்னும், இவர்தாம் விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும், கண்ணன்கழல் துழாய் பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும் அவனும் "தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கல்லது கொடான் [தோளிணைமேலும்] - "[illegible]" [ஸம்ஸ்தான பரிஷஸ்வஜே] என்கிறபடியே அணைக்கக்கணிசிக்கிற திருத்தோள்களிலும் [நன்மார்பின்மேலும்] - அணைப்பிறகும் மவளிருக்கிற திருமார்பிலும் [சுடர்முடிமேலும்] - அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தவாறே தன்னுடைய சேஷித்வப்ரகாசகமா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழா யுடை யம்மான்] - தன்னுடைய சேஷித்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன் தோளிணையித்யாதிகளுக்கு - பட்டர் 'வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இவோகள், அப்படியே திருத்தோள்களுக்கிட்டான், பரணர்கள் ராயிருப்பார் அநந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்கு இவேர்கள் அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான், ஆயுதத்துக்கும் அபிமதவிஷயத்துக்கும் இட்டால் பின்னைத் தாந்தாம் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையிறே, ஆகையாலே தான் சூடினான், சேஷபின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார், ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான், ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே, தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறுபிளந்து வீயப்பொருவாரடியாரிறே நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்குத் திருவடிகளே துணையானாற்போலே காணும் அவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி' என்று அருளிச்செய்வர் [கேளிணையொன்றுமிலாதான்]

ஆபரணசேர்வையையுடைய விஸ்லேஷதசையில் நான் தவண்ட முலைக்கடங்காராக வேணுமென்று சைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே க்ருஶரீரையாகாநின்றாள் "அக்கனகொடிப்பதுாதுவே" என்றதற்கு ப்ரமாணம் அவனும் இத்யாதி தன்மன்னுநீள் இத்யாதி-தன்னுடையதாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு விட்டதனவும் செல்லும் திருவடிகளின்மேலே மன்னின ஸ்வாமிமானமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி யுகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான் "தோளிணைமேலும்" இத்யாதிக்கு [illegible] - [illegible] அணைக்கக் கணிசிக்கிற இதி-[illegible] - அணைப்பிக்குமவள் - புருஷகாரபூதையாகையாலே அணைத்துக்கொண்டுநின்று இதி '[illegible]' என்றதுவிட்டதிலே அதுவத்தேயம் திருவபிஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும் தன்னுடைய சேஷித்வத்தை இதி - "உனதேனமலரு திருப்பாதம்" வடிவிணையில்லை மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க' இதி [illegible] [illegible] தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர் இத்யாதிவாக்யார்த்தமியாயிருக்கச் செய்தே, தாத்பர்யார்த்தமாயிருக்கிறது, அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு ஸங்கசக்ராத்யாயுதங்களாகையாலே கோயில்கட்டணம் - அந்தப்புரம் '[illegible]' சேஷம்-பின்னை இத்யாதி [illegible] - ஆபத்துக்கு இதி அப்படி வங்க உதவினது என்ன, தளர்ந்தும் இத்யாதி சகடாஸுரனுடைய உடலானது கோப்புக்குலைந்து நடுவே முறிந்தும் வேறுபடும் பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் காயங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? என்ன, நம்முடைய இத்யாதி துணையானபடியென்று - 'பட்டர் அருளிச்செய்வர்' என்று அன்வயம் கேளிணையொன்றுமிலாதான் [illegible]

கேளென்ற இத்தை - கேழென்றாக்கி, அதாவது - ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதானென்னுதல், அன்றிக்கே, கேளென்று - உறவாய், சேர்ந்தவொப்பில்லாதான் என்னுதல் [கிளரும்] - ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக்கிளராநிற்பதாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவன் "சுடர்" என்றும், "ஒளி" என்றும் - பர்யாயம் இரண்டாலும் - மிக்கவொளி யென்றபடி ஒளி - பேரழகு [மூர்த்தி] - கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பின்மையாம்படியான வடிவை யுடையவன் [நாளணைந்து] - நாள்தோறும் வந்து கிட்டமேத்தனையல்லது காலவாங்கமாட்டேகிறிலன் [என்னுடை யித்யாதி] என்னுடைய ஸ்துதிவிஷயமானுனென்னுதல், அன்றிக்கே, "வாசி திஷ்டது" [வாசிதிஷ்டது] என்கிறபடியே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியத்துக்கு விஷயமானுனென்னுதல் (எ)

—————

எட்டாம் பாட்டு.

—————

> நாவினுள்நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்
> ஆவியுமாக்கையுந்தானே அழிப்பபோட்டளிப்பவன்தானே
> பூவியல்நால்தடந்தோளன் பொருபடையாழிசங்கேந்தும்
> காவிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே

ஆ —(நாவினுள) ஸாங்கஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனாய் ந்த்தஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதனாய் நிகிலஜகத்துத்பவ லயலீலனாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரனாய் சதுர்புஜனாய் ஸங்கசக்ரதாரனாய் இந்தீவரதளஸ்யாமனாய் கமலபத்ராக்ஷனாயிருந்தவன், என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினுனென்கிறார்

ஓ —எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வவித்யாஸ்தலங்களுக்கும் ப்ரதர்த்த ஸம்பந்தியங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமான், என் கண்ணுள்ளே வந்து புகுந்தானென்கிறார், என்கண்ணுக்கு விஷயமானுனென்னுமாம்

[நாவினுள்நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்] ஜிஹ்வாகரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள வித்யாஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் ஆவியாகிறது அர்த்தம் ஆக்கையாகிறது ஸப்தம் அழிப்பபோட்டளிப்பாவது வித்யைகள் கெடாமே காக்கையும், லேகதோஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அந்யதாபவித்தால் அத்தை ஸம்ஹரிக்கையும் [பூவியல் நாற்றடந்தோளன்] திருமாலைகளாலே அலங்க்ருதமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையான் [பொருபடையென்று தொடங்கி] - யுத்தஸாதனமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தும் ஸ்வபாவனாய், ஒருசாயல் செய்த

—————

ஸாங்஖்யேஷு தத்விஜ்ஞாநவிஷயஸாங்஖்யக்ஞேஷு ஸாங்஖்யஸ்யநாஸ்திவ்யபோஹ: ஸந்தர்வேத்ஸ்யஷ்டாஹ்ஸம்கங்கஸ்யநவதாயேஷுரஸ்யநாஸ்திதிதிய: உறவு ஸதரூபம "நிரவதிக தேஜோரூபமான" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார்-சுடரொன்றும் இத்யாதி அர்த்தாந்தரம்- ஒளி பேரழகு என்ற அதாவது - ஸமுதாயஸௌந்தர்யம் "புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மானை" என்றவனந்தரம் வடிவைச்சொன்னதுக்குபாவம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி ஒன்றுமகலான் - ஏகதேசமுமகலான் ஸ்துதிவிஷயமானுன் - நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷயமானுன் வாகிந்த்ரியத்துக்குவிஷயமானுன் என்றது அர்த்தாபத்தியானு னென்றபடி ப்ருஹதாரண்யகே சதுர்த்தே ப்ராஹ்மணே, 'யோவாசிதிஷ்டந் வாசோந்தர:', இத்யாதி, கூ ப்ராஹ்மணம் (எ)

லோடொக்கும் அதிறகட்டில் அப்பாத்தவிலக்ஷணமான திருமேனியும், தாமரைப்பூப்போலே யிருக்குள்ள திருக்கண்களையுமுடையான

ப — அநந்தரம், தாமரையிகாஹகத்தோடே "வக்ஷஸ்ஸ்தித" என்கிறபடியே என்கண்ணுக்குள்ளே யானென்கிறார்

நாவினுள்நின்று நாவினிடத்தினின்றும், *மலரும்* - பரவும், *ஞானம்* - ஜ்ஞான ஸாதநமான, *கலைகளுக்கெல்லாம்* வித்யாஸ்தாநங்களுடையன, *ஆவியும்* - உயிரான அர்த்தமும், *ஆக்கையும்* உடம்பான ஶப்தமும், *தானே* தானிட்ட வழக்காய், *அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே* - அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாஶங்களும் தானிட்ட வழக்கானவனாய், *பூவியல்* பூமாறுத, *நால்* கடந்தோளன் நாலு பெரிய தோள்களையுடையனாய், (தோள்களிலே), *பொரு* - ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு, *படை* ஆயுதமான, *ஆழி* - திருவாழியையும், *சங்கு* - திருச்சங்கையும், *ஏந்தும்* - ஏந்துமவனாய், *காவி* - செங்கல்போலே, *நல்* - நன்றான, *மேனி* - திருநிறத்தையும், *கமலம்* - கமலம்போன்ற, *கண்ணன்* - கண்களையுமுடையவன், *என்கண்ணினுளானே* - இவ்வழகோடே என்கண்ணுக்குள்ளே யானாய் *பூவியலென்று* - பூவின் ஸ்வபாவமான மார்த்தவத்தைச் சொல்லவுமாம்

இ — எட்டாம்பாட்டில், அது ஸாதமித்தவாறே என்கண்ணுக்கு விஷயமானானென்கிறார்

[நாவினுள் நின்று இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநஸாதநமான வித்யாஸ்தாநங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] ஆவியென்று - ஆத்மா ஆக்கை யென்று - ஶரீரம் அர்த்தத்தையும் ஶப்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது ஆக, ஶப்தார்த்த ரூபமாய் நியமம் அவனிட்ட வழக்கென்றது [அழிப்போடளிப்பவன் தானே] - வித்யைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்து அழியாமே காக்கை - அளிக்கையாகிறது அழிக்கையாகிறது - லோகத்தோஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அபேதாபாவித்தால், அவற்றை ஸம்ஹரிக்கை [பூவியல்நால்தடந்தோளன்]- பூவை இயல்வாக வுடைத்தாய் நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடையவன் [பூவியல்] - பூவாலே அலங்க்ருதமானதோளென்னுதல், பூவை யொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுதல் [பொருபடை யாழிசங்கேந்தும்] - பணைத்த கலங்களுக்கு ப்ரயுபமாறப் பூத்தாற்போலே யாயிற்று திவ்யாயுதங்களிருப்பது பொருபடை - யுத்தஸாதநங்களானவை [காவிநன்மேனி] - காவி - செங்கல் காவி உபமாநமாகப் போராதபடியான நன்றான திருமேனி [கமலக்கண்ணன்] - புண்டரீகாக்ஷன் ஸர்வேஶ்வரன் [என்கண்ணினுளானே] - என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தானென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமானானென்னுதல்

ஈடு — எட்டாம்பாட்டு ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஶ்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானென்கிறார்

[நாவினுள் இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநஸாதநமான வித்யாவிஶேஷங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] - ஆவியென்கிறது - அர்த்தத்தை. ஆக்கையென்கிறது - ஶப்தத்தை 'இவ்வர்த்தத்தை இஶ்ஶப்தம் காட்டக்கடவது' என்று நிய

எட்டாம்பாட்டு — நாவினுள் இத்யாதி ஸகலவித்யாவேத்யனென்கிறது - "கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியுமாக்கையுந்தானே" என்றதைப்பற்ற இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகபாவம் ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினாலே ப்ரதிபாத்யனென்றபடி ப்ரமாணங்களாலே - "ஆதித்ய வர்ணம்" "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" இத்யாதிகளாலே

' ஆவியுமாக்கையுந்தானே " என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகபாவ நிபந்தமாக அர்த்தம் - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி இத்தப்பக்ஷத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கபேக்ஷிதமான ஆவியுமாக்கையு

மித்துவிட்டானென்னுகிறது ஆக, ஸம்பந்தாத்தஸம்பந்தம் அவனிட்டவழக்காயிறறு [அளிப்பபோ டளிப்பவன்தானே] - மந்தமதிகளான சேதநருடைய பரதிபத்திதோஷங்களாலும லேகதோஷங்க ளாலும் பாடபேதங்களாலும் இவையுருமாயுமளவிலே ஸமஹரித்தும், அபேக்ஷிதஸமயத்திலே ஸருஷ்டித்தும் போருகிறுனதானே 'அல்லாத ஸ்ருஷடி ஸமஹாரங்களைச் சொல்லுகிறது' என பாரு முண்டு [பூவியலஇத்யாதி] பூவாலல்லது செல்லாதபடி ஸ௱குமாரமாய, கல்பகதரு பணைத் தாறபோலே நாலாய, சுறறுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களையுடையவன பூவியல - பூவாலே அலங்கருதமான தோளனனுதல, பூவையொழியச்செல்லாத ஸௌகுமாரயத்தையுடையவ னென னுதல [பொருபடை] - பணைத்துப்பூத்த கல்பகதருப்போலேயாயிறறு யுத்தத்துக்குப பரிகரமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால இருக்கும்படி பொருபடை யுத்தஸாதநங்களானவை [காவிநன மேனி] அவவாயுதங்களாலே விரோதியைப்போக்கி அநுபவிக்கும வடிவழகு [நனமேனி] - காவி, வடிவழகுக்கு உபமானமாக நேரில்லாமையாலே "நனமேனி" என்கிறு [கமலக்கண்ண னெனகண்ணினுள்ளானே] இவாகணவட்டமொழியப் புறமபேபோனுல் கணவட்டக்கள்ளனுமே. பெருவெள்ளத்திலே யொரு சுழிபோலே திருக்கண்கள் [எனகண்ணினுள்ளானே] பராக்ருத விஷ யங்களை அனுபவித்துப் போந்த என கண்ணுக்குத தனனை விஷயமாக்கினுன (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கமலக்கணணனென்கண்ணினுள்ளான் காணபனவன கணகளாலே
அமலங்களாகவிழிக்கும ஐமபுலனுமவனமூர்த்தி
கமலத்தயன்நமபிதன்னைக கணணுதலானுமேதோற்றி
அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி எனநெறறியுளானே

மவனிட்டவழ்க்கென்றபடி பலிதம - ஆகஇத்யாதி, ஏகாந்தமாதல ஞானக்கலேகளையழிப்பானென? என்ன, மந்தமதிகளான இத்யாதி இத்தோஷங்களாலே உருமாயாதவிவறறை யதாவாக ஸருஷ்டிக்கைக்காக ஸமஹரிக்கு மென்றபடி இவை என்றது - விதயாவிஸேஷங்களை ஸமஹரிக்கிறது கலியுகாந்தத்திலே, ஸருஷ்டிக்கிறது க்ருதயுகாதியிலே யென்றபடி அல்லாதஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை - ஜகதஸருஷ்டிஸமஹாரங்களை பூவியல் - இயலவு - ஸவபாவம பூவினஸவபாவமான ஸௌகுமாரயத்தையுடையவென்று, முந்தினவாதத்ம பூவாலல்லது செல்லாத வென்றது - ஸௌகுமார்யோபபாதகம செல்லாது - தரியாத தவிர்ந்தியார்ததத்தில, இயலவு - அலங்காரமாய், பூவாலேயலங்கருதமானதோள என்றபடி பாதமாந்த விவரணம்- பூவையொழிய இத்யாதி "ஏதும" என்றதுக்கு ஹாவம - பணைத்து இத்யாதி தடம் - பெருமை "பொருபடை" என்றதுக்கு அாத் தம - யுத்தஸாதநங்களானவை என்று ஆயுதாகதாம திருமேனியைச்சொன்னதுக்குபாவம - அவ்வாயுத இத்யாதி, காவி - செயதல "நல" என்கிற விஸேஷணத்துக்கு பாவம - காவி வடிவழகுக்கு இத்யாதி காவி யினவிலக்ஷணமான மேனியென்றபடி "வடி காநநம்" இதிவத சநதாதகாநதாநம "கணணி னுள்ளானே" என்கிற அவதாரணாாததம - இவர்கண்வட்டம் இத்யாதி கண்வட்டம் - சக்ஷுர்விஷயப்ரதேஸம கண்வட்டக்கள்ளனாவது - ஸ்வேகிதவலுக்கொண்டு வேண்டியிருக்க, செய்யாவிட்டால அவன கணமுனனே வா பயபபடுமாபோலே, "ஹ்ரீ ரெவஷாஹமி..." என்கிறபடியே தருஷ்டிவிஷயமாக பயபபடுகை யென்று ஸ்வபாவார்த்தம சாவுக்கு, கண்வட்டக்கள்ளன் - டைகசாலையிலே கருதரிமப்பண்மடிக்கிறவன கண்வட்டம் டைகசாலே திருமேனியைச்சொன்னன் அகாந்தம திருக்கண்களைச்சொன்னதுக்குபாவம - பெரு வெள்ளத்திலே இத்யாதி "என" என்றதுக்கு பாவம-ப்ராக்ருத இதயாதி காவினுள நின்று மலருமென்று தொடங்கி, அளிப்பவனதானே, பொருபடையாழிசங்கேந்தும பூவியலநாலதடந்தோளன காவிநனமேனி இத்யா ந்வய அாவயம் (அ)

ஆ — (கமலக்கண்ணன்) பரமாத்ம ஸத்தாவாரகமான ஸகல ஜந்துக்களையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன், என்கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான், நானும் அவனை என் கண்களால் காணப்பெற்றேன், அவனும் தன்னுடைய ஸ்ரீதமான அழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸமஸ்தஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருளாநின்றான் இப்படி மற்றுமுள்ள ஸரோத்ராதிஸகலகரணங்களாலும் அவனையே புஜிக்கப்பெற்றேன் இவ்வதிகமான பேரருளை எனக்கு ஸாதமிக்கவாரே, பின்னை என்னெற்றியுள்ளானாகிறான் என்கிறார்

ஒ —இன்பாமப்பாட்டில், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான எம்பெருமான், என் நெற்றியிலே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

[காண்பன் என்று தொடங்கி] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், தன்னைக்காணவல்லேனும்படி நிர்த்தோஷனாக என்னை நோக்கியருளாநின்றான், அவனுடைய திருவழகைக் கண்டு என் இந்த்ரியங்களும் அவனுக்கு ஸ்ரீவத்ஸவிதேயமாயிற்றின [கமலத்தயன் என்று தொடங்கி] - கமலாஸனனாய் பத்தாவான பரஹ்மாவை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடுகூட த்தோன்றுவித்து ஸத்வப்ரசுரரான தேவர்களோடுகூட லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குமவன்

ப —அநந்தரம், என்கண்களிலே நின்று ப்ரகாஶியா நிற்கச்செய்தே, ஸகலஜகத் ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடதேசத்திலே யானான் என்கிறார்

கமலக்கண்ணன் கமலக்கண்ணனானவன், என்கண்ணினுள்ளான் என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாநிற்கும், (அந்நாளில் "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற நிலையன்றிக்கே), காண்பன் - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், (அதுக்கடி), அவன் - அக்கமலக்கண்ணன், கண்களாலே தன் கண்களாலே, அமலங்களாக - அஜ்ஞானாதி மலம் போம்படி, விழிக்கும் - பார்த்தருளாநிற்கும் (அத்தாலே), ஐம்புலனும் - சக்ஷுராதிகளுமிந்த்ரியங்களைந்தும் வாசியற, அவன் மூர்த்தி - அவனுக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாயிற்று, (இப்படி செய்தவன் ஏதென்னில்), கமலத்து - கமல ஸம்பவனானையாலே, அயன் - அஜனென்று பேராய், நம்பி தன்னை - ஸ்ருஷ்டியாத்யுபயுக்த ஜ்ஞானாதி பூர்ணனான ப்ரஹ்மாவை, கண்ணுதலானொடும் லலாடநேத்ரகனாகையாலே வ்யக்த ஸம்ஹர்த்தனான ருத்ரனோடே, தோற்றி - தோற்றுவித்து, (அவர்கள் முதலாக), அமலம் - ஸத்வோத்தரைகளான, தெய்வத்தோடு தேவதைகளோடே, உலகம் - லோகங்களையும், ஆக்கி - ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், (இந்நிலை குலையாதே), என் - என்னளவிலே ப்ரேமமான, நெற்றியுளான் நெற்றியிலே யானான் உலகமாக்கியென்று - மேல், கண்ணுதலானொடு மென்று - ருத்ரனுடைய அபராதவும் தோற்றுகிறது

இ —இன்பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வஸங்கல்பைகதேஶத்திலே ஸர்வத்தையும் உண்டாக்கினவன், என்னுடைய ஸ்ரீநேத்ரதேசத்தைப் பற்றித் தான் உளனாக நினையாநின்றான் என்கிறார்

[கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுள்ளான்] - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான், "நஸம்ஸவக்ஷுராவிவீக்ஷதே ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற மர்யாதையைக் குலைத்து [காண்பன்] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன் காண்பனென்கிறவிடம் - வர்த்தமானம் நீர் காணவல்லீராயிற்றது எத்தாலே? என்னில்,—[அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்] அவன் திருக்கண்களாலே நிர்த்தோஷனும்படியும், காணவல்லேனும்படியும் விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினான் விஷயப்ரவணமான இந்த்ரியங்கள் செய்கிறதென்? என்னில், [ஐம்புலனும் இத்யாதி] - அவையும் அவனழகைக்கண்டு அவனுக்கு ஸ்ரீவத்ஸவிதேயமாயிற்றின அவனைக் காண்பதற்கு முன்பு அவிதேயமானவை அவனைக்கண்டவாறே விதேய

மாயிற்றின [கமலத்தயன இதயாதி] கமலோத்பாநனுகையாலே அஜனுய, ஜஞாநாதி பரிபூர்ணனுய பரதாநனுனவனை, லலாடநேதாநோடே கூடத தோற்றுவிதது [அமலததெயவததோடுலகமாககி] - ஸதவபாசுரரான தேவாகளோடே ஸாவலோகஙகளையும உணடாககும ஸவபாவன [எனனெனறியுளானே] தனனை யொழிநத ஸகலாதமாககளும தனனைபபற்றி யுண்டாயபடி யிருககிறவன, எனஸரீரததில ஏகதேஸததைப பற்றி வாததியாநினறுன

ஈடு ஒனபதாமபாடடு கணணில நினறநிலை ஸாதமிததவாறே என நெற்றியிலே வநது நிலலாநினறு னெனகிறா

[கமலககணணனெனன கணணினுளளான] புணடரீகாக்ஷனவன என கணணுககு விஷயமானுன "நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே" (நசக்ஷுஷாகருஹயதே) எனகிற மாயாதை குலைநதது அவன அவவடிவை உமமுடைய கணணுககு விஷயமாககினுனுகில, நீா பினனைச செயவதென? எனனில,—[காண்பன] - நானும கணடு அநுபவியாநினறேன இவவிலக்ஷண விஷயததை நீா கணடநுபவிகக வலலீரானபடி எஙஙனே? எனன,—[அவனிதயாதி] அவன தனதிருககணகளாலே, எனதோஷமெலலாங கழிநது நானகாணவலலேனுமபடி குளிரககடாக்ஷியாநினறுன ஆனுலும, இநதரியஙகளெனறு சிலவுணடே காடசிககு பரதிபநதகஙகள, அவைசெயதது என? எனன, [ஐமபுலனுமவனமூாத்தி] - காடசிககு பரதிபநதகஙகளான ஸரோதராதிகளும அவனிடட வழககாமபடி அவனுககு சரீரவததவிதேயமாய அஙகே படையற்றன [கமலததயனஇதயாதி] - திருநாபிகமலததிலே அவயவதாநேந பிறநது, எலலாரிலும விஸஜாதீயமான ஜனமததை யுடையனுய, தனககு இவவருகுளளவறறை யுணடாககுமிடததில ஸாவேஸவரனைக கேளவி கொளளவேணடாதபடி நிரபேக்ஷனுன சதுாமுகனை லலாடநேதரனுன ருதரனோடே யுணடாககி, அவவளவில பாயவஸியாதே, ஸதவபரசுரரான தேவதைகளோடே லோகஙகளை யுணடாககினவன "நெயயுண்ணி" எனனுமாபோலே, "ஆககி" எனறது - ஆககும ஸ்வபாவ னெனறபடி என னெற்றியுளானே] - காமாநுகுணமாக ஜகததை ஸருஷடிததுவிடடான, பரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என நெற்றியிலே புகுநதுநினறுன (௯)

ஒனபதாமபாடடு —கமலக்கண்ணன் இதயாதி இததாலபலிதத தாத்பாயம-நசக்ஷுஷா இத்யாதி

அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் - அககமலககணணனை தன கண்களாலே அஜஞாநாதி தோஷஙகளெலலாம போமபடியாகக் கடாக்ஷியாநிறகுமிதி ஸபதாாதத: கடாக்ஷியாநின்றன் ஆனையாலே காண்பன எனறு அநவயம விஷயபராவணய ஹேதுவாகையாலே இநதரியஙகளை பரதிபநதககஙகளெனகிறது படையற்றன - பரிகாமாயிற்றின படை - பரிகாம அவனுக்கு ஸேஷமாயிறறதுக ளெனறபடி இப்படி அமலஙகளாக விழிக்கக்கூடுமோ? எனன, ஸஙகலபததாலே ஸகலஜகதஸருஷடியைப பணணவலல ஸாவேஸ்வரனுக்குக் கூடாததுண்டோ? எனறு அவனுடைய காரணதவததை அருளிசசெயதுகொணடு, இபபடி ஸர்வாதிகனுயிருககிறவன பரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என நெறறியிலே யிருககிறுனெனகிறா - கமலத்தயன் எனறு தொடஙகி எனறு மேலுக்கு ஸஙகதி கண்டுகொளவது அஜஸபதாாததம எல்லாரிலும் இதயாதி கமலததிலே பிறக்கையாலே - அஜனெனறு போாகிறதெனறபடி "நாபி" எனறதின தாத்பாயம தனக்கு இதயாதி கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி - கேடகவேணடாதபடி நுதறகணணனெனும எனறு அநவயிதது அருளிசசெயகிறா- லலாடநேத்ரா இத்யாதி தோாறறி - தோறறுவிததெனறு விவக்ஷிதது உண்டாக்கி எனறது நெய்யுண்ணி இத்யாதி "ஆக்கி" எனகிறது - வயபபனறு, பாதமைகவசாநதஸபத மெனறபடி அவதாரணாததம-கர்மாநுகுணமாக இத்யாதி விஷயஸருஷடி சொலலுகையாலே - காமநிபாததவம ஸிததமெனறு கருத்து பரயோஜநநிரபேக்ஷமாக அவவருகு போககிலலாமையாலே பரயோஜநநிரபேக்ஷதவம ஸிததமெனறபடி, க்ரமேண அநவய: (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

நெறியுளி நின்றென்னை யாளும நிரைமலர்ப் பாதங்கள் சூடிக்
கறைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார்
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும நான்முகனுமிந்திரனும
மற்றையமரருமெல்லாம் வந்து என துச்சியுளானே

ஆ—(நெறியுளா) பரமசிவாதி ஸகலதேவதைகளும, நெறியுளி நின்று என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இந்த திருவடிமலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, கறைத்துழாய் முடிக் கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார், அவனே ஸர்வேச்வரனுய ஆராதிக்கப்படுகிறவனான எம்பெருமான், என்னெறியுளி நின்றருளின நிலை எனக்கு ஸாக்ஷிகமாக்கிற, என்னை எனதுச்சியுள்ளே வந்து புகுந்தருளினு னென்கிறார்

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், பரமசிவாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனுன எம்பெருமான் தன்திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி ஆச்ரயிக்கச்செய்தும், அந்தப் பாவனத்தை எனக்கு வந்து என உச்சியுள்ளே புகுந்தா னென்கிறார்

[நெறியுளி நின்றென்று தொடங்கி] - நெறியுளியே நிற்கிற என்னை ஆளுகிற ஒழுங்கான மலர்கள்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஆதரித்துக் திருக்குழலில் செவ்வியாலே சாத்தியருளின திருத்துழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய க்ருஷ்ணனைத் தொழுவார்

ப—அநந்தரம், பரமசிவாதிகளுக்கும் ஆச்ரயணீயனுனவன் என்னுடைய உத்தமாங்கத்திலே யானு னென்கிறார்

நெறியுளி நின்று - அபிமுகமாயநின்று, என்னை என்னை, ஆளும - அடிமை கொள்வதாய, நிரைமலர் - (ஆச்ரிதரிட்ட) பூநிரையையுடைத்தான, பாதங்கள் - திருவடிகளை, சூடி - (தங்கள் தலையிலே) சூடி, கறை-செறிந்த, துழாய் - திருத்துழாயாகிற, முடிக்கோலம் - திருமுடியலங்காரத்தை யுடையனுய, கண்ணபிரானை - (ஆச்ரிதபவ்யனுய உபகாரிகனா) க்ருஷ்ணனை, தொழுவார் - (அஞ்சலி பந்தாதி முகத்தாலே) ஆச்ரயிப்பார், ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாரூபமான பிறையை, அணிந்தானும பிரோபூஷணமாகவுடைய ருத்ரனும, நான்முகனும - சதுர்முகனும, இந்திரனும - இந்த்ரனும, மற்றை - மற்றுமுள்ள, அமரருமெல்லாம - தேவர்களெல்லாரும, (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்), வந்து - அந்த நெறியுளி நின்றும வந்து, எனது உச்சியுளான - என்தலையின்மேலேயானுன

இ—பத்தாம்பாட்டில், பரமசிவாதிகள் தன்பக்கலிலே மேலவிழாநிற்க, அவர்களை அநாதரித்து என பக்கலிலே தான மேலவிழாநின்று னென்கிறார்

[நெறியுளி நின்றென்னை யாளும] - என்னெறியிலே நின்று என்னை யாளுகிற, [நிரைமலர்ப்பாதங்கள] - மலரொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவடிகளை [சூடி] பிரஸாவத்தித்து [கறைத்துழாய] - திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே தழையாநிற்கிற திருத்துழாய [முடிக்கோலம] - கோலம - அழகு ஒப்பனையழகை யுடைய திருமுடி [கண்ணபிரானை] - உபகாரசீலனுன க்ருஷ்ணனை [தொழுவார்] ஸர்வேச்வரன ஆழ்வாரை யல்லது அறியாது யிருக்கையாலே, நெறியுளி நின்று திருமுடிக்குப்போமபோது நடுவேயாயிற்று பரமசிவாதிகள

தொழுவது ராஜாக்கள் அந்தஃபுரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் ஒருகட்டுக்குப் போம்போது நடுவே வந்து கார்யத்துக்குக் கடவார் முகங்காட்டுமாபோலே [ஒற்றை இத்யாதி] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஒப்பனையாகவுடைய ருத்ரனும், சதுர்முகனும், இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான ஸர்வதேவதைகளும் அவர்கள் தங்கள் செல்லாமையாலே தொழாநிற்க அவர்களை அநாதரித்து, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என் உச்சியிலே புகுந்தான்.

ஈடு — பத்தாம் பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் தம்மோடும்படியிருக்கிறவன்தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து வந்து என் உச்சியுள்ளானென் என்கிறார்.

[நெறிமுஇத்யாதி] - நெறியுள் நின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகிற [நிரைமலர்ப் பாதங்கள்சூடி] - மலரை நிரைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருவடிகளை ஶிரஸாவஹித்து [கற்றைத் துழாயஇத்யாதி] ஒருவாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும் "தழைக்குந்துழாய்" என்னுமாபோலே செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், தாமஸீயமான வடிவையுமுடைய உபகார ஶீலனான க்ருஷ்ணனை - நிரைமலர்ப்பாதங்களைச்சூடித் தொழுவார் [ஒற்றைப்பிறை யணிந்தானும்] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸாபக ப்ரதானனாயிருக்கிற ருத்ரனும் அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், தேவர்களை மெய்க்காட்டுக்கொண்டிருக்கிற இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம் இப்படி அவர்கள் தம்மோடுநிற்கத் தன்னைப் பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப்பட்டுவந்து, என் உச்சியுள்ளானாநிற்கிறான். ராஜாக்கள் அந்தஃபுரத்தில், ஒருகட்டிலநின்றும் மற்றைக்கட்டேறப் போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தங்கார்யங்கொண்டுபோமாபோலே, இவர் திருநெற்றியில நின்றும் திருமுடியேறப் போகாநின்றால் ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் கார்யங்கொண்டுபோமித்தனை (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உச்சியுள்ளேநிற்குமதேவதேவற்குக் கண்ணபிரானற்கு
இச்சையுள்செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்தும்பிரானற்கு
நிச்சலும்விண்ணப்பம்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபொருமே.

பத்தாம்பாட்டு —நெற்றியுள் இத்யாதி "ப்ரஹ்மாதிகள் தொழும்படி யிருக்குமவன் "உச்சியுளான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி "வந்து" என்றத்தைப்பற்ற, என்னைப்பெறுகைக் கவஸரம்பார்த்து என்றது

"தொழுவார்" என்று - அவர்கள் தம்மோடுற்றம், "வந்து" என்று - இவன் தம்மோடுறும் நிரைத்தாற்போலே - அடைவுபட நிறுத்தினாற்போலே கற்றைத்துழாய் - கற்றை தழைக்கிற பறிக்கப்பட்ட துழாயாகிலும், ஸ்பர்ஶவிஶேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையில்லையிறே ஸமவாதம - தழைக்கும் இத்யாதி ஸப்தார்த்தம - செவ்விபெற்று இத்யாதி "கண்ணபிரானை" என்கிற த்விதீயாவிபக்திக்கு அந்வயங் காட்டுகிறார் - நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார் என்று ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாமாத்ரசந்த்ரன் மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கை நெற்றியுள் நின்றென்னையாளுநற் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானை, ஒற்றைப்பிறை தொடங்கி, அமரருமெல்லாம் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழாநிற்கச்செய்தே, வந்தென துச்சியுளான் என்று அந்வயித்து பாவம்-இப்படி இவர்கள் இத்யாதி தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தம்மோடு நிற்க என்று அந்வயிப்பது ஸதருஷ்டாந்தவிவரணம - ராஜாக்கள் இத்யாதி கீழ்ச்சொன்னதே அந்வயம் (௧௦)

ஆ —(உசசியுளளே) இபபடி உசசியுளளே நிறகையாலே ஸாவேஸவரனானவனுக இபபடிசசொனன இததிருவாயமொழியை எமபெருமானுககு நிசசலும விணணபபஞசெ நீளகழல சென்னிபொரு மெனகிறா

ஒ —நிகமததில, இததிருவாயமொழியை எமபெருமானுககு விணணபபஞசெ எமபெருமான திருவடிகள அவன தலையிலே நாடோறுஞசேரு மெனகிறா

[உசசியுளளேநிறகுந தேவதேவறகு] தேவதேவனாயவைதது எனனுசசியுள நினறவனுககு, எனனுசசியுளளே நிறகையாலே அயாவறுமமரா அதிபதியாய் னனுமா [கணணபிராறகு] - உளளததிலே படிமபடி அமைநதா.

ப —அரநதரம, இததிருவாயமொழிககுப பலமாக நிசசயமான பகவதபராப்தியை அ ளிசசெயகிறா

உசசியுளளே நிறகும - (இபபடியே) உசசியிலே நிறகுமவனாய, தேவதேவறகு தேவதேவனுமாய, கணணபிராறகு - கணணபிரானுமான (பரமவெளளபபயஙகளை யுடைய னுககு), இசைச - (தமபககல அவன பணணின) அபிநிவேசம, உள தமமுடைய யஙகள, செல நடகக, உணாததி - அதனை அவனுககு அறிவிதது, வணகுருகூர்சசடகோபன - ஆழவா, சொனன ஆயிரததுள - அருளிசசெயத இநதவாயிரததுள, (அவனுடைய ஸமபநதேஸூசகமா சகமான), இவை இநத, ஓா - அகவிதியமாயுளள, பதது - பததையும, எமபிராறகு - எமபெ மானுககு, விணணபபஞசெயய - விணணபபஞசெயய, நீள - (ஆசரிதரிருநத விடததளவு வருவதான, கழல - அவனதிருவடிகள, சென்னி - இவாகள தலையிலே, நிசசலும - நிசசலு பொரும - பொருநதும பொரும பொருநதும இத திருவாயமொழி-அறுசீராசிரிய விருதத

இ —நிகமததில, இததிருவாயமொழியை விணணபபஞசெயய, நாளதோறும தி வடிகள தலையிலே சேரு மெனகிறா

[உசசியுளளே நிறகுந தேவதேவறகு] - "அமரா சென்னிப்பூவினை" எனகிறபடி தேவாகளுககு ஸிரோபூஷணமாய வைதது, "இனி ஒரு சநதேயப்பூமி யிலலை" எனறு எனனுச யுளளே வாததியாநினறான எனனுசசியுளளே நிறகையாலே அயாவறுமமராகளதிபதியா னனுமாம [கணணபிராறகு] - எனககு கருஷணனாய வநது உபகரிததவனுககு [இசை யுளசெலலவுணாததி] - தனபககலிலே அவனபண்ணின அபிநிவேசததைத தாம அறிநத யைத திருவுளளததிலேபட அறிவிதது [இச்சொனனவாயிரம] - இபபாவ வருததியோடு சொனன ஆயிரம. [எமபிராறகு] - இபபடி ஸாதமிகக ஸாதமிககவும இழவுமறககவும அனு விபபித்த உபகாரகறகு [விணணபபஞசெயய நிசசலும நீளகழலசென்னிபொரும] - ஒருகா விண்ணபபஞசெயய எனறுமொககத திருவடிகள தலையிலே சேரும நீளகழல - ஆசாலே முடையாா இருநத இடம எலலையாக வளருந திருவடிகள பொருவெனறு - ஒபபாய, சே மெனறபடி. "உசசியுளளேநிறகும" எனறு இவா பெறறதவே பேறாககடவது

ஈடு.—பதினோராமபாட்டு நிகமததில, இததிருவாயமொழியை எமபெருமானுக விண்ணபபஞசெய்ய, அவாகள தலையிலே எமபெருமான திருவடிகள நாடோறும சேருமெனகிற

பதினோராமபாட்டு—நிகமம - உச்சியுள்ளே இதயாதி "விணணபபஞசெயய நிசசலும கழல சென்னிபொரும" எனறாவயித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

இனி எங்கேபோவதாக இருந்தானென்னில், - [உச்சியுள்ளே நிற்கும்] அமரர் சென்னிப்பூவான தான் என்சென்னிக்கவ்வருகு 'கந்தவ்ய பூமியில்லை' என்று என்னுச்சியுள்ளே வாத்தியா நின்றான் என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவனுஞ் ஜனென்றுமாம் [உள்ளே நிற்கும்] இனி அவ்வருகு போகவில்லை [தேவதேவற்கு]-அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன் [கண்ணபிரார்க்கு] - உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு [இச்சையுள் செல்லவுணர்த்தி]-ஸர்வேச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவித்தவளவேயன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுமறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழ்வார் [இச்சொன்ன] - இப்பாவ வ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையுமோர் பத்து [எம்பிராற்கு இத்யாதி] எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னிபொரும் - தனக்குப்பாங்கான ஸமயத்திலே ஒரு கால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆஸ்ரிதஸமுதாயமுடையார் இருந்த விடத்திலே செல்ல வளரும் திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும் எம்பிரானென்றது - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், இழவு மறக்கவும் அநுபவிப்பித்த உபகாரகனென்றபடி. ஆழ்வார் க்ரமத்திலே "உச்சியுள்ளானே" என்ற பேறு, இதுகற்றார்க்கு முதலடியிலே யுண்டாம் பொரு என்று - ஒப்பாய், ஒப்பாவது - சேருகையாய், சேருமென்றபடி. "உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்று இவர்பெற்றதுவே பேறாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், - என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்றானென்றார், இரண்டாம்பாட்டில் - அது ஸாத்மித்தவாறே அருகே நின்றானென்றார், மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடனே கூடநின்றானென்றார்; நாலாம்பாட்டில் ஒக்கலையிலே வந்திருந்தானென்றார், அஞ்சாம்பாட்டில் - நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்றார், ஆறாம்பாட்டில் தோளிலே வந்திருந்தானென்றார், ஏழாம்பாட்டில் - நாவிலே வந்து புகுந்தானென்றார், எட்டாம்பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்றானென்றார், ஒன்பதாம்பாட்டில் - நெற்றியிலே நின்றானென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - திருமுடியிலே நின்றானென்றார், நிகமத்தில் - ஆக, இத்தால் தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே அவனை ஸிரஸாவஹித்தார், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (௧௧)

"உச்சியுள்ளே" என்கிற அவதாரணத்தையும், "நிற்கும்" என்கிற வர்த்தமானத்தையும் கடாக்ஷித்து ஸாவும் -இனியெங்கே இத்யாதி "தேவதேவன" என்றதைப் பூர்வபாவியாகவும், அபரபாவியாகவும் அருளிச் செய்கிறார் - அமரர்சென்னி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே அவதாரணார்த்த விவரணம் - இனி அவ்வருகுபோக்கில்லை என்று "அமரர்சென்னி" இத்யாதியின் விவரணம் - அயர்வறும் இத்யாதி, மூன்றும் தாத்பர்யமாதல் இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை - தாமக்ருதஜ்ஞானபடியை உட்செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி. இச்சை - அபிநிவேசமாயதவா, உள் - தம்முடைய அறிவு செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே செல்ல அவனுடைய இச்சாவிஷயமான தம்முடைய அறிவென்றும், இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலேபடும்படி யறிவித்தவென்றபடி. வண்மையேது? என்ன, ஸர்வேச்வரனுக்கறிவித்த இத்யாதி இச்சொன்ன - இப்படிச்சொன்ன தனக்கு இத்யாதி - நிச்சலும் - விண்ணப்பஞ்செய்ய என்றால், "கழல் சென்னிபொரும்" என்கைக்குக் காலம் இன்றிக்கேயொழியு மென்று கருத்து. இழவுமறக்கவும் - பூர்வாவஸ்தாஸ்மரணஜதுக்கநாஸித்தமாகவும் "கண்ணபிரான்" என்கிறவிடத்திலே ஸர்வவிஷயோபகாரஞ் சொல்லுகிறது அதேர் சொல்லுகிறது "எம்பிராற்கு" என்கிற இடத்தில் - தம்முடைய விஷயமான உபகாரஞ்சொல்லுகிறது பகவத்விஷயீகாரத்திலும் அபௌநருக்த்யார் இத்தால் இதுகற்றவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி - ஆழ்வார் இத்யாதி. "பொரும்" என்றால் - "சேரும்" என்னலாமோ? என்ன, ஆசார்யாபிமானத்துக்கு ஆதிக்யமுண்டென்றபடி. உச்சியுள்ளே பொரு என்றித்யாதி இதுகற்றார்க்கு பலபேதமில்லை, இவர்க்குள்ள பலமே பலமென்கிறார் - ஆகஇத்தால் தம் இத்யாதி நிகமத்தில், கிரியவும் "உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம்-தம்முடனே இத்யாதி உச்சியுள்ளேயித்யாதிபர்ய, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொருமித்யன்வயம் (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி - ஜ்ஞாநஜ்வாநந்தவக்ஷ ஸ்வநேநாஸ்யஸம் ஸ்ரீராமேத்யாத்மஸாம்ய விஹ்யதிகாநந்தநாந: । தைவ்யாதி வஸ்துஸ்யஸ்தா த்ருஷ்டிமிதாஸ்வரங்ஜ ந்யாஸி ப்ரயத்தவத்வஸமேசௌரி: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி — ஸ்பஷ்டஸ்தோகப்ரஸக்திம் ஸ்வதநுமிதரதாம் ஸ்வஸ்வபாவம் விதந்வந் ப்ராப்தம் நித்யாஸ்யாஸ்யம் ஸ்வநுக்ருஹ்ய ... ஸக்தேஸ்ஸுசீலோ ப்ரக்ருதீ விஸ்மர்தும் ந க்ஷமம் ... வைபோக ஸ்வாத்மப்ரதாநாத் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	இவையறிந்தோர் தம்மளவிலீசனுவந்தாற்ற அவயவங்கடோறுமணையும்—சுவையதனைப் பெற்று ஆர்வத்தால மாறன்பேசினசொற்பேச மால பொற்றாள் நஞ்சென்னிபொரும

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாந்திருவாய்மொழி— பொருமாநீள்—ப்ரவேசம்.

ஆ —(பொருமாநீள்படை) இப்படி எம்பெருமான் தம்மோடே கலந்த கலவியாலே தமக்குப் பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வ்ருதியாலே அக்கலவியைப் பேசுகிறார்

ஒ —பத்தாந்திருவாய்மொழியில், புத்த்யாதி பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாகையாலே ஜ்ஞாந விசேஷத்வேஷமென்ன, கண்ணியென்ன, நிரதிசய பக்தியென்ன, இவற்றையெல்லாம் நிரதிசயமாக எம்பெருமான் தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடே நிரவதிக ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணின படியைக் கண்டு “அத்வேஷாதிகளுடையாரோடு தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்தாற்போலே ஸம்ச்லேஷிக்கும்” என்றும், “நான் நினைந்தார்க்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் தானே” என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்

ப —பத்தாந் திருவாய்மொழியில், ‘இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ச்லேஷம் பண்ணுகைக்கு அடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிறே’ என்று அநுஸந்தித்து, அதுக்கு உபபாதகமாக, அவன் தன் வடிவைத் தம்முடைய கண்ணுக்கிலக்காக்கினபடியையும், கண்ணாராமாதாரத்திலும் ஸ்வல்பனென்னும் இடத்தையும், அவனுடைய அநுபாவ்ய ஸ்வபாவத்தையும், நிரந்தராநுபாவ்யத்தையும், ஆர்த்தித்வமும் வேண்டாத அதிசயித ப்ரகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான பந்த விசேஷத்தையும், இதுக்குப் படிமாவான ஸௌசீல்யத்தையும், உபகாரகத்வோபயுக்தமான பூர்ணத்தையும், இவ்வுபகார காரம் மறக்க அரிதென்னுமிடத்தையும், மறவாமைக்கு அவன் பண்ணின யத்நவிசேஷத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை அநுபவித்துக் களிக்கிறார்

இ —பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து, ‘இக்கனத்த பேறு நமக்கு எத்தாலே வந்தது?’ என்று இதுக்கடியை ஆராய்ந்தவாறே, “ஸ்வாபிஜ்ஞாந

ஸஜொஹஃக்ஷாஸ்த்ருஃஹ | ஸாவாஷஃவம் ஹவொ ஹா வொ ஹயஷ்ஹய்செ வவ | ஸஹிம்ஸாவஸதாதஷிஷ்வொஷா நம் யஸொஃயஸஃ | ஹவஷிஹாவாஹஃ தாநாம ஃத்வஹவவரூயஷியாஃ " என்கிறபடியே புதயாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் தானே காரணமாகையாலே, அத்வேஷமென்ன, பரிக்ஷணமென்ன, பரமபக்தியென்ன இவ்வளவுகளை நிர்ஹேதுகாக்ருபையாலே தப உருப பிறப்பித்தது தம்மோடு கலந்தபடியைக் கண்டு, அத்வேஷாதிகளுடையாரோடும் தம்மோடு கலந்தாற்போலே கலக்கும் ஸ்வபாவனென்றும், அவர்களுக்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் அவனேயென்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார் முன்புள்ளார், 'சிற பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்' என்னுமளவேயாயிற்று நிர்வஹிப்பது, பட்டர் தாமுடைய வைபவமெல்லாம் காட்டுகை திருவாய்மொழியாயிற்று இது

ஈடு — 'கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. *(அதாவது)-நிர்வ்ருதியென்று-ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறாரென்றபடி. கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோர் ஏற்றமுண்டு அதாவது "உச்சியுள்ளேநிற்கும்" என்றிறே கீழ்நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருக்கு ஏற்றமாகச் செய்துகொள்ளலாவ தொன்றுமில்லை, இனி இதினுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக்கொள்கையே உள்ளது, 'பேறு கனத்திருந்தது, இது வந்த வழியென்ன? என்று ஆராய்ந்தார், இப்பேற்றின் கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதோரு நன்மை தந்தலையிலினிக்கே யிருந்தது, இத்தலையிலும் ஏதேனுமுண்டாகப் பார்த்தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபிமுக்யமாதலிறே உள்ளது, அத்தை ஸாதநமாகச்சொல்லப்போகாதே, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின் கனத்துக்கு இத்தை ஒருஸாதநமாகச் சொல்லப்போகாதே, ஒருவன் ஓரெலுமிச்சம்பழங்கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் இது விலையாயிராதே, ஸர்வேஶ்வரனடியாக வரும் பேற்றுக்கு இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே, "வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினி

பொருமாநீள்படை ப்ரவேசம் - "கருமாணிக்கமென் கண்ணுளதாகுமே" என்ற பதத்தை நிதாநமாக விவக்ஷித்தது, சேர்ந்தே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - நிர்வ்ருதராகிறாரென்று இத்யாதி "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து" என்ற வாக்யம் - ப்ரவேஶத்தினுடைய அநுஸந்தேயம் பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமாவது - நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தாநபூர்வகமாக நிர்வ்ருதராகிறாரென்ற "கீழில் திருவாய்மொழியிற் பிறந்த ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறாரென்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி, நிர்வ்ருதியென்று - ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறாரென்றபடி "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமுண்டு" என்று இங்ஙனே பாடபேதமுண்டு, இப்போது யதாக்ரமமே அநுஸந்தேயம், முன்பினுள்ள வாக்யம் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை அநுஸந்தித்து - ஆராய்ந்துபார்த்து அதாவது - "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, காருண்யமாலே பட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தாரென்று கருத்து இல்லை என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலே கொண்டுபோ யநுபவிப்பிக்கிறது ஏற்றமன்றோ? என்ன, அன்று என்கிறார் - இனி இதினுடைய இத்யாதி ஆகையாலே, பேறு கனத்திருந்தது என்ற கூட்டுவது இதினுடைய ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தினுடைய "இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பது" இத்யாதி வாக்யத்துக்கு- "நித்யஸூரிகள்பேற்றை" இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸங்கதி நடுவுள்ளதெல்லாம் - பரஸ்தாநஸங்காபரிஹாரபரம் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக இவனிடத்திலும் சிலவுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன, இத்தலையிலும் இத்யாதி அஸதுகோதோஷஇத்யதாஹ - அத்தை ஸாதநமாக இத்யாதி அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்கு ஸாதநத்வ ராஹித்யத்தை யுபபாதயாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் - இத்தலையிலேபரமபக்தி இத்யாதி பரமபக்த்யாதிகள் ஸாதநமன்றென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருவன் இத்யாதி விலை - ஸத்ருஶமாய காரயத்தைக் கொண்டு ஏத்தஸத்ருஶகாரணத்தைக் கல்பித்தாலோ வென்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி இத்தலையால் ஓரடி- சேதநனால் அநுஷ்டிதமான ஸாதநம் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் வரவாறு இத்யாதி ஆல்-ஆஶ்சர்யத்

தால" என்னுமபடியிறே யிருப்பது, இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது "இவன தீயவு யைததபபி நலலவழி போகவேணுமு" என்று உபகரணங்களைககொடுத்து விடுகையாலே, இவ தலையால பிறந்த நனமைககுமஅடி அவனுயிருககுமே, இனி புருஷயாதி ஸகலபதாாததங்களுககு நிரவாஹகனுகையாலே, அதவேஷந தோடககமாக, பரிகணனை நவோக, பரமபகதி பாயநதமாக தானே பிறபபிபபா னொருவன, 'நிதயஸூரிகள பேறறை அநாதிகால ம ஸமஸரிந்துபபோநத நம குத தந்தான, ஒருவிஷயீகாரமிருககுமபடி யென ?" என்று, சீழிலதிருவாயமொழியி உடமைமலத மாகப பிறந்த ஸமஸலேஷரஸததை அநுஸநதிதது நிாவருககாசிறுா" என்று

முதற் பாட்டு.

பொருமாநீள்படை ஆழிசஙகததொடு
திருமாநீள்கழல எழுலகுநதொழ
ஒருமாணிககுறளாகி நிமிர்நத அக
கருமாணிககம என்கண்ணுளதாகுமே

ஆ.—விரோதிநிரஸநஸமயத்தில அவாகளுககுக [illegible], அநிகமாக நீளாநதுகொணடு செலலும ஸவபாவமான திருவாழி திருசசங்கு முதலான திவயாயுதங்களை வநதின அவவழகையும, அளவிறநத அழகையுடைக்கான தனதிருவடிகளையும லோவாகளாகளுக்கு கணடு தொழுமபடியாக, ஒருமாணிககுறளாகி நிமிாநத அககருமாணிககம அவவழகோடே எனகணணுளளேயிருககதது என்கிறுா

ஒ—முதறபாட்டில, எமபெருமான தனனுடைய வெயமாகாயபிலை [illegible] ஸவீகரிததுத தமமை அநயாாஹமாசகித தமமோடு உடமைஸநகாலமாக முனைகலநத கலவியை அநுபாவிககிறுா

[பொருமாவென்று தொடங்கி] எமபெருமான அககல பரிவாலே பாதிபயஷிததில மேலே விழாநிறபதுஞ செயது எமபெருமான வளாநதுககுத அககாபடி மிகவும வளாநதினவனை

திலே இழ, ஸாதநதவததை அநபுபகாயஅருளிசசெயதது அபயுபகாய அருளிசசெயகிறுா - இவனை [illegible] இதயாதி பரிதராணதமம - இனி புருஷயாதி இத்யாதி ஒனி - திரச "யொவை [illegible] "[illegible]" இதயாதயநுஸநதேயம [illegible], '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" பரிகணனையென்றது - "எணணிலுமவரும" என்றதைபபறற நிகமிககிறுா - நித்ய ஸூரிகள் இதயாதி "ஒரொணதானுமின்றியே" இத்யாதியைபபறற - அநாதிகாலம் இதயாதி "என கண்ணுளதாகும" "கண்டாயேநெஞ்சே" இதயாதியைப பறற - ஸ்ரீவிஷ்ணுசிததர் என்றது "ஒரொண் தானுமின்றியே" என்றதைபபறற - பட்டர்நிர்வாஹம "ஸாவாகஸமஸ்லேஷாநுஸநதாநத்தாலே நிர்வஹி ககிறுா" என்று - முநதின நிர்வாஹம 'நிாஹேதுகதவாநுஸநதாநமும நிாவஹிக்குமதது" என்று பட்டர் போலுகைக்கு விசேஷம.

திவ்யாயுதமான திருவாழியோடும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், அழகியதாய்ப் பூஜ்யமாய் வளரா நின்றுள்ள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டு தொழும்படி. [ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்து கொண்டவன்] - ஆர்த்திக்கைக்கீடாய அழகாலே ஆகர்ஷகமான குறள்வடிவாய்த் தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியின் மிகுதியாலே மிகவும் வளருவதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடைய எம்பெருமான் அப்படியே எனக்கு வந்து ஸுலபனானான்.

ப — முதற்பாட்டில், த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற் போலே, அவ்வடிவை என்கண்ணுக்கு இலக்காக்கினானென்கிறார்.

பொரு - விரோதிநிரஸநசீலமாய், மா - (அத்தாலே) அதிசயிதோத்கர்ஷமாய், நீள - (வடிவோடொக்க) வளர்க்கடவதாயுள்ள, படை - ஆயுதமான, ஆழிசங்கத்தொடு - ஸங்கசக்ரங்களோடேகூட, திரு - ஸ்ரீயஃபதித்வசிஹ்நங்களையுடைத்தான, மா உத்கர்ஷயுக்தமாய், நீள - ஆஸ்ரிதரளவும் செல்வதான, கழல் - திருவடிகளை, ஏழுலகும் (ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமற) ஸகலலோகமும், தொழ ஸௌந்தர்யரூபமருந்திகையப்பண்ணி அநுபவிக்கும்படியாக, ஒரு - அத்வி தீயமான, மாணிக்குறளாய (ஆர்த்தித்வாநுரூப ப்ரஹ்மசாரி) வாமநத்வத்தையுடையனுய்க் கொண்டு, நிமிர்ந்த (காயஸித்திஸமநந்தரம்) வளர்ந்தருளின, அ அநந்தவைபவத்தையுடைய, கருமாணிக்கம் நீலரத்நம்போலே ஸ்ரீயவிக்ரஹனானவன், என்கண்ணுள்ளது ஆகும் - என் கண்ணுக்கு விஷயம் ஆகாநிற்கும் என்கண் என்று என்னிடத்தென்றுமாம் உள்தாகுமென்ற அர்த்தத்தை மாணிக்கமென்கையாலே.

இ —முதற்பாட்டில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யசீலாதிகளைக் காட்டித் தம்மை அநந்யார்ஹராக்கி உபமஸத்தகாஸ்மாக்க கலந்த கலவியை அநுபாஷிக்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹம் முதற்பாட்டென்னவுமாம்.

[பொரு] விரோதிகளான ப்ரதிபக்ஷிகள் மேலே விழாநிற்கை "ஹந்தவ்யவெதொஷிணாஷம் வஷ்யாஜிரவல" தன்னிலே பொருகையென்றுமாம். [மா] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவரைச் சொல்லுவிறது [நீள படை] ஸர்வரான வளருகிறபோது ஒக்கவளரா நின்றுள்ள திவ்யாயுதமான ஆழிஸங்கத்தோடேகூட "த்ரிவிக்ரமகெத்தொக்ய ஸுதர்ஷநாயுதஃ" "இடங்கைவலம்புரி நின்றார்ப்ப" மாநீளபடையென்று - மிக்கவளர்த்தியைச் சொல்லிறாக்கவுமாம். [திருமாநீள்கழல்] - திரு - ஸம்வாஸ்ரமங்களுக்கு என்கிற ஐஸ்வர்யலக்ஷகமான சிஹ்நங்களையுடைத்தாகை மா - அவன்தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருக்கை நீள்கழல் ஆஸ்ரலேஸமுடையாரளவும் வளரும் திருவடிகள் [ஏழுலகுந்தொழ] - அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறத்தொழும்படி திருவடிகள் தலையிலே வந்திருக்கையாலே தொழுதாரகளாமத்தனையிறே [ஒரு] - அத்விதீயமாயிருக்கை "இன்னமுமதாகோ அவ்வடிவைக்கொள்ளவேணும்" என்னிலும் அப்படி வாயாதிருக்கை [மாணி] - ஆர்த்தித்வத்திலே நகணேறினபடி, மாணை அழகு [குறளாகி] சோபபாலபோலே சுருங்கினதன்னையும் போக்யமாயிருக்கை [நிமிர்ந்த] - அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியாலே வளர்ந்தபடி [அக்கருமாணிக்கமென்கண்ணுள்ளதாகுமே] - குளிர்ந்து பெருவிலையனானரத்நம்போலே அவ்வழகை நிரோஹதுகமாக என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற தமமாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாமையாலே "அக்கருமாணிக்கம்" என்கிறார் கண்ணென்று - இடமாய், எனக்கு ஸுலபனானென்னவுமாம்.

ஈடு—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைத் திரள அருளிச்செய்கிறார். முதற்பாட்டில், மஹாபலி, தன்னவர்களை நினையாதேயிருக்க அவனையகலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாற்போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானேவந்து தன்வடிவழகை எனக்கனுபாவ்யமாக்கினான் என்று அவன்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

[போரு] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமுசிப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல், திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் போருகிறபடியைச் சொல்லுதல். நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருமென்றது சேருமிறே. [இடங்கை வலம்புரிநின்றார்ப்ப] - இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்த்துக்கொண்டது, அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி, நெருப்பையுமிழ்ந்து விரோதிகளை 'வாய்வாய்' என்று ஓடுங்கப்பண்ணிற்று. [விடங்காலுந் தீவாயரவணை]- திருவநந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே கிடந்த இடத்தே கிடந்து நெருப்பை யுமிழாநிற்கும், விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் அவன் இப்படிச் செய்யச்சொல்லவேணுமோ? அங்கேயுட்பட இப்படிசெய்யக்கடவ அவன், "ஆங்காரவாரமதுகேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணை" யிறே, ஆங்கு தேசமது ஆரவாரமது - "[illegible]" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத:) என்கிற ஆரவாரம் அங்கே அதுகேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இருக்குமிடத்தில் இப்படிப்படச் சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அதிசங்கைக்கு அடியென்? என்னில், [அரவணைமேல் தோன்றல்]- திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் காடுமோடையுமளந்து கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது, என்னாம்படவேண்டாவோ? அவன் இப்படி வ்யாபரியாநின்றால், தன்னில்தான் பொருதென்றபோது அஸ்த்தாநே பயசங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் பொருகை "[illegible]" (ராகவம்சரணம்கத:) என்றவனையிறே "[illegible]" (வத்யதாம்) என்றது, "[illegible]" (பாதஸ்யவதேதோஷம் நாஹம்பச்யாமி) என்றாரிறே இளைய

முதற்பாட்டு - பொருமா இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தமானது - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம். திரள - ஸங்க்ரஹேண விவரணம் - மஹாபலி இத்யாதி. தன்னுடைமையை - தன்னுடைய ஸ்வமான பூமியை "அகலருமாணிக்கம்" என்கையாலே, தன்வடிவழகை என்றது.

இது எப்படி கூடும்? என்கிற சங்கையிலே, த்விதீயபக்ஷத்தை ப்ரபஞ்சப்ரதிபாதிக்கிறவராய்க் கொண்டு, ப்ரதமபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நமுசி இத்யாதி. சேருமிறே - நமுசிப்ரப்ருதிகள் விரோதிகளாகையாலே சேருமிறே. நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருதமைக்கு ப்ரமாணம் - இடங்கை இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் இடத்திருக்கையில் இத்யாதி. ஆர்ப்பு - ஆரவாரம். வாய்வாய் என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்றென்றது - "என்னிதுமாயமென்னப்பனறிந்திலன்" என்ற நமுசிப்ரப்ருதிகளை "வாய்வாய்" என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்றென்றபடி. வாய்வாயென்று - கபோலதாடனத்தைச் சொல்லுகிறது. கிடந்தவிடத்தே - சுரீரபதியிலே. அவன் - திருவநந்தாழ்வான். அங்கே - பரமபதத்திலே. அங்கும் அப்படி செய்யுமோ? என்ன, ஆங்காரவாரம் இத்யாதி. அங்கு விரோதிகளில்லையே, ஆரவாரமேது? என்ன, அஹமந்நம் இத்யாதி. "அரவு" என்றதை - மேலும் மேலும் அநுவிப்பது. தோன்றல் - ராஜா. தோன்றல் என்றது - ஸௌகுமார்யஸூசகம். இப்படி வ்யாபரியாநின்றாலென்றது - காடு இப்படி - இந்த பூமியிலென்று ஸம்பாவார்த்தம் த்விதீயபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தன்னில் தான் இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாதி. அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தவசனம் - ராகவம் இத்யாதி வாக்யத்வயோத யுத்தகாண்டே ஸப்தமம், "[illegible]" (ராகவம்சரணம் கத:) அபேத்யாகாண்டே சித்ரகூடே லக்ஷ்மண:, '[illegible]'

பெருமாள [மா] - அவுறழினவடிவின பெருமையைச சொலலவுமாம, அனறியே, ஆஸ்ரித விஷயததில அவனிற காட்டில இவாகளுககு உணடான பக்ஷபாததைதச சொலலவுமாம் "அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநிதம் | ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸிதஃ" (அவயாஹதாநிகருஷணஸ்ய சகாராதீநயாயுதாநிதம, ரக்ஷந்திஸகலாபதபயோயேநவிஷணுருபாஸிதஃ) எனகிறபடியே ஸாவேஶ்வரன எதிரியானாலும அவன கையில காட்டிககொடாதே நோககும மஹததையைச சொலலுகிறது [நீளபடை] "ஆயிரக் காதமபறபபதினகுட்டி ஜநநாயகாதம சிறகடிககொளளும" எனனுமாபோலே, ஸாவேஶ்வரன அதிகரிதத காரியததிலே அவனதனனிலும முறபட்டிருககை நீளபடையான ஆழ்வங்கததோடே கூட [திருமாநீளகழலேழுலகுந்தொழ] "கதாபுநஃ" (கதாபுநஃ) எனறு நான ஆசைபபட்டுக் கிடககுந் திருவடிகளைககொணடுகேடா ஆசையிலலாதாாதலையிலே வைததது திரு - ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான தவஜாரவிநதாதிகளை யுடைததாயிருககை, மா பரமபூஜ்யமாயிருககை நீள்கழல - ஆஸாலேஸமுடையாரிருநத இடம எல்லையாக வளருந திருவடிகள ஏழுலகுநதொழ ஒருஸாதநாநுஷ்டானம பணணுதாரும தொழ [ஒரு]-இவனதானே "இவவடிவை இனனமொருகால கொளள வேணும" எனனிலும வாயாதபடி அதவிதீயமாயிருககை [மாணி] ப்ரியஃபதியெனறு தோற்றுதபடி இரபபிலே தழும்பேறுகை [குறளாகி] கோடியைக காணியாககிறுறபோலே, பெரிய வடிவைக கண்ணுலே முககலாமபடி சுருககினபடி [நிமிாநத] - அடியிலே நீர் வாாததுக

ஹம்ஸ்யாஸீ ராஜவ | ஸாத்வாவகாஸிணாம் த்வாமேநஹ்யஸேத்ரா விஜயதே"
அவனிறகாட்டில இவாகளுககுப பக்ஷபாதமுணடெனறதுககு பரமாணம-அவ்யாஹதாநி இதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு தாமே, "அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநிதம் | ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸிதஃ" ஸகல மபததுக்கு அ(தத ஸர்வேஶ்வரன் எதிர் இதயாதி ஆகையாலிறே திருவாழியாழவாலும இஷ்காஸதரமும, தாவாஸாவையும காகததையும மெளள மெளளப பினதொடாததது, அத்தாலேயிறே அவாகளுககு ஶரணுகதிககு அவகாஶம கிடைததது அவனுடைய அநதாஙக பரிகாமெலலாம் இபபடியே யிருபபது "ஸாவேஸ்வரேஶ்வரஃ ஶ்ரீநிதிர்க்காம் ஶிரஸிஹீதாம் யதி நாஶ்யஸேஹி ஹீம் | ஸ்வேவ த்ருஷ்டநாஷ்ய வணம் ஜகத்ஸ்வேஸம் வரிவத்யாத்யஹம்" என்று பெருமாள அபபு தொடுததபோது, "ஸாராஹாத்ஸ்ய ஸ்ரீஷ ஸ்வீரக்ஷ்யஸம்ரக்ஷிதோதஃ | நகே யவஸ்ரவணஃ வ்ருக்ஷதிம் ஹாதஸ்ஹேவி" என்று தடைியபபணணிறறிறே இளைய பெருமாள "மா" என்று - வடிவிறபெருமையானபோது, மாவெனறும, நீளெனறும - மீமிசையாய, அதுககு ஹரவம - ஆயிரக்காதம் இதயாதி "மா" என்றது - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதரூப மாஹாதமயபரமானபோது, "ஸுராதீவ்யூஃ" இத்யபேக்ஷாமபூரயாஸாஹ - ஆயிரக்காதம் இத்யாதி பறபபதின் பறக்கிற பக்ஷியின அடிக்கொள்ளும் - அடிததுககொளளும உசதார்தததவயாருகுண்யேன, ஸாவேஶ்வரன அதிகரித்த காரியம - வாத்தரமும, ஜகத்ரக்ஷணமுமெனறு கணடுகொளவது 'உலகு" என்றதுக்கு ஹரவம - கதாபுநஃ இத்யாதி ஸத்தோத்ரே கதாபுநஃ என்று ஆளவநதார் ஆசைபபட்டாறபோலே, "நினபாதபஙகயமே தலைககணியாய" "என்று நான ஆசைபபட்டுக கிடககும" எனறபடி "ஆஸாலேஸமுடையார" இதயாதிககு பரமாணமாக - "நாராயணேதி யஸ்யாஸ்ய வகதுமேத நாமஶ்ரேஷ்டம் | நாராயணஸ்ஸோஹஸ்வஸ்தம் மனஸிவஸ்தயா | "ஶாஹஸ்ரவஸாஹ்யஸ்ரதா" "ஸோஹ்யஹந்ஹாதேஜாஶ்ரவாஸீ ஸ்ரதாஸஸ்யநஃ" இதயாதயநுஸநதேயம 'ஏழுலகுநதொழ" என்றதுககு பலிதம - ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானம் இத்யாதி கொள்ளவேணும் - பரிகரஹிககவேணும மாணி - பரஹமசாரி குறள் - வாமனன். முகக்கலாம்படி காரஹிககலாமபடி சுருக்கினபடி - ஸஙகோசிததபடி "கமேதிவதி தேமேதா மேவா ஶேநா வஸ்யெக்ஷணாகஃ" என்றதைபபறற சாடு, அடியிலே இத்யாதி வாஸுதேவதருவிறே,

கோதேதவாறே நிமிாநதபடி * வாஸுதேவ தருவிறே நெயதறகாடு அலாநதாறபோலே, ஆகாப வகாமமடையத தனவடிவழகாலே பாரிசதபடி. [அககருமாணிககம] - மயாவறமதிநலமரு பெறற தமமாலும பரிசசேதிககபபோகிறதில்லைகாணும [எனகணணுளாதாகுமே] - ஏழுலகதத ளாா, வாசியறிநதிலாகளிறே, அவவாசியறியுமவராகையாலே "எனகணணுளாதாகுமே" எனகிறு கண என்று - இடமாய, எனனிடததாகும எனனவுமாம "கருமாணிககம" எனகையாலே 'கண்ணுளாதாகும எனகிறது

இரண்டாம் பாட்டு.

கணணுளளேநிறகும காதனமையாலதொழில
எண்ணிலுமவரும என்னினிவேணடுவம?
மணணுமநீருமெரியும நலவாயுவும
விணணுமாயவிரியும எமபிரானையே

ஆ —(கண்ணுளளே நிறகும) ஸாவஜகதீமவாஸலாா எமபெருமான, தனனுடைய அபிநிவேஸததாலே எனனுடைய மனோரதததை விஞசுமபடி எனனுடைய கணகளதொடடகப வுளள ஸாவகரணஙகளுககும போகயமாக இனி நமககு 'வேணடுவதுணடோ?' எனகிறா

ஒ —இரணடாமபாடடில, எமபெருமான, தனபககல நிரதிஸய பகதரானவாககு கும "தானொருவனுளன" எனறு பரிகணிததாககும அதயநதஸுலபனெனற குணததை தாம ஈடுபடுகிறா

[எனனினிவேணடுவம] - இஙஙனே யானபினபு நமககு ஒரு குறையிலலை [மண் நீருமெனறு - மேலுககு] - இபபடி ஆஸ்ரிதஸமாஸலேஷாததமாக காயபூத பருதிவயாதி ஸ பதாாததரூபேண அதயநத விஸ்தருதனுமுளளவா ஸாவேஸவா னெனறுமாம நலவா மெனகிறது - தாரகத்வததைபபறற

ப —அநநதாம, ஸாவகாரணபூதனை ஸாவேஸவரன, ஸாவாததமகபஜநததே ஸதபாவபிஸநதியோடு வாசியற ஸநநிஹிதனு மெனகிறா

மணணுநீருமெரியு நலவாயுவும விணணுமாய - பருதிவயாதி பூதஙகளையும பாகாரட வுடையனுயக்கொணடு, விரியும - ஜகதாகாரேண விஸதருதனுகிற, எமபிரானை - எனனுடை ஸவாமியை, காதனமையால - அபிநிவேஸாதமக பகதியாலே, தொழில - பரஞனுமாகசராநதிகம் பணணில், கண்ணுளளே - 'தாமஸுபெயெவ ஹஜாதேூமம' எனறு அவாகள கணவடட

"நிமிாநத - கருமாணிக்கம" எனற பதசசோதநிக்கு ஊாவம-நெய்நற்காடு இத்யாதி பாாததபடி. - பாப படி "அககருமாணிககம" எனற தசசபததுககு ஊாவம - மயா்வற இத்யாதி "என" எனறதுக்கு ஊாவ ஏழுலத இதயாதி என்னிடததாகும் - எனககு போகயமாயிருக்கும முகநின அாததம - எனகண்ணு விஷயமாகு மெனறு எனகணணுளான எனறு உயாதிணையாகச சொலலாதே, அஃறிணையாகச சொலது என்னை? என்ன, கருமாணிக்கமென்கையாலே இதயாதி உயா்திணை - தேவமநுஷயாதி சேதநவாசி ரூப அஃறிணை - திாயக்ஸ்தாவரஙகளான அசேதநவாசிரூபதம் த்ரிவிக்ரமனேயாகிலும், "கருமாணிககம" எ நிாதேஸிக்கையாலே, "உளதாகும" எனகிறு ரெனறபடி. காமேண அவயநு

விடாமல், நிற்கும் நித்யஸந்நிதிபண்ணும், எண்ணிலும் - "(அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:" என்று) ஸதபாவஸிகாமாகாரத்திலும், வரும் (அவனவசத்திலே) வரும்படியாயிருக்கும், இனி - இப்படி ஆஷ்கரஸ்கரங்களான உபாயத்வத்திலும் ஸுலபனானபின்பு, என்வேண்டும் (அங்கயத்திகளான நமக்குச) செய்யவேண்டுவதுண்டோ?

காரணத்வம் - உபயோபாயஸாதாரணம் என்ன சிந்திப்பு "சிந்திப்பேயமையும்" என்கிற பரபத்ஸௌலப்யம் எண்ணிலும் வருமென்று - நினைக்கிறகாட்டில் மிகவுநன்கைவரு மென்றுமாம் நல்வாய் - தாரகத்வவைலக்ஷண்யம்

இ —இரண்டாம்பாட்டில், பரிகணனையோடு பரமபக்தியோடு வாசியற முகம் கொடுக்குமென்று அக்குணத்திலே ஈடுபடுகிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால் தொழில்] அவனைப்பெறுவிடில் தரியாதானும் படியான பரமபக்தியை யுடையனாய்க்கொண்டு தொழில் கண்வட்டத்தே விடாதேநிற்கும் [நிற்கும்] - இத்தனைக்காச நிற்கையன்றிக்கே, தன் செல்லாமையோடே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - கடபடாதிகளுடைய அஸத்பாவத்தை இசையும், ஈச்வர னுடைய அஸத்பாவத்தை இசையான், பஞ்சவிம்சதிதத்வங்களையும் இசையும், ஷட்விம்சகனை இசையான், 'நம்முடைய உண்மையை இசைக்கானிறே' என்று அப்போதே வந்து முகங்காட்டும் இவன் எண்ணின அளவுக்கு அவ்வருகே வரு மென்னவுமாம் [என்னினிவேண்டும்] - ஸர்வேச்வரன ஸ்வபாவம் இதுவானபின்பு ஹிதாம்சத்தில் நமக்கு ஒருகுறையில்லை வேல்வெட்டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம் [மண்ணுமரீத்யாதி]' "நல்வாயுவும" என்கிறது - தாரகத்வத்தைப் பற்ற [ஆய] - அந்தராத்மாவாய் [விரியும்] - "பஹுஸ்யாம்" என்கிறபடியே விஸ்தருத ஞசாநிற்கும் [எம்பிரானையே] - ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான உபகாரத்தை நினைத்தல், ஸர்வேச்வரனென்னுதல் "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயையை - ப்ரதமையாக்கி, "எம்பிரான் - கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்னுதல்

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங்காட்டு மென்கிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால் தொழில்] பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கவ்வருந்து போகமாட்டாதே நிற்கும் தன்னையொழியச் செல்லாமையை யுடையராய்க்கொண்டு தொழில், தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையையுடையனாய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும் கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - "கடம், படம், ஈச்வரன்" என்றால், "நமம், 'இல்லை' என்னுதே இவற்றோடொக்கப் பரிகணித்தானிறே" என்று வரும் "சதுர்விம்சதிதத்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்சகன்

இரண்டாம்பாடு - கண்ணுள்ளே இத்யாதி "காதன்மையால், எண்ணிலும்வரும்" என்ற பதங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை பரமபக்தி இத்யாதி

காதன்மையாவது - "நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநாதாம் அஸிதேக்ஷணாம்" என்கிற பக்தி விவரணம் -தன்னையொழிய இத்யாதி "கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்கையாலே, "காதன்மை" என்று - பரமபக்தியே விவக்ஷித மென்று கருத்து தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையை யுடைய னென்றது - அவதாரண தாத்பர்யம் என்னென்றால் - ஸங்க்யையாய், இதனை-வாதிகளுடையவும், வேதாந்திகளுடையவும், லௌகிகருடையவும் ப்ரக்ரியையாலே த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் கடம் இத்யாதியாலும், சதுர்விம்சதித்த்வம் இத்யாதியாலும், இருபத்தொன்று இத்யாதியாலும் வரும்படியின சாமாவதி-இவன்போலவென்ற இத்யாதி அதுக்கும் - போகைக்கும்'

'ஆத்மா, ஷட்விம்சகன் ஈச்வரன்' என்றால் "நம்முடைய உண்மையையும் இறைப்போதி இசைந்தானிறே" என்று வந்து முகங்காட்டமே [வரும்] - நிற்குமதில்லை, இவன் 'போ' என்ற போதும் அதுக்குமுடலாக வருமித்தனை அன்றியே, [எண்ணிலும்வரும்] - நம்முடைய எண்ணை மிஞ்சிவரு மென்றுமாம் [எண்ணிலும்வரும்] "இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்து மூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு" என்று எண்ணினால், 'இருபத்தாறு நானே' என்றுவரு மென்றுமாம் [என்னினிவேண்டுவம்] - பரமபதத்துக்கு பரிகணனைக்கு மோக்ஷ முகங் காட்டுவோனன்பின்பு எனக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? அவன் இவன்பக்கல் அப்ரதிஷேதத்துக்கு அவ ஸரம்பார்த்திருந்து முகங்காட்டுவோனன்பின்பு, இவனுக்கு ஹிதாம்சத்திற் செய்யவேண்டுவது உண்டோ? இப்படியிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே இவன் ப்ரபந்நனாகை யாவது அவன் தன் ஸ்வரூபோபதேசத்தைப் பண்ணி, "உன்னைவிடும் இதுக்கு அஞ்சவேண்டா - மாசுச:" என்றாற்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, "என்னினிவேண்டுவம்" என்கிறார் அப்ரதிஷேதமே பேறுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குப்புறம்பான யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம் வேல்வெட்டிநம்பியார் நம்பிள்ளையை, 'பெருமாள் கடலை சரணம்புகுகிறவிடத் தில் ப்ராங்முகத்வாதிநியமங்களோடே சரணம்புக்காராயிருந்தது இவ்வுபாயம் இதரஸாதநங்கள் போலே சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?' என்று கேட்க, 'பெருமாள் தமக்கு, "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி" ('ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி') என்றுஉபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அவன் தான் பெருமாளை சரணம்புகுகிறவிடத்தில், 'கடலிலே ஒருமுழுக்கிட்டு வந்தான்' என்றில்லை, ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இக்ஷ்வாகுவம்சயராய் ஆசாரப்ரதாநராகையாலே, சில நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே, அவன் நின்றநிலையிலே சரணம் புக்கான், ஆகையாலே, யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, ஆகையாலே, ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்" என்று அருளிச்செய்தார் [illegible] ஞானமுடையார்க்கு 'இதுவே ஆத்மா' என்று தோற்றியிருக்கும், 'கேவலத்ரியாமாத்ரத்துக்கே

அதுக்குமுடலாக வரும்-போவென்ற உக்தியை வருகைக்கு ஹேதுவாகக் கொண்டுவரும் "எண்" என்று மனோரதபரமாக அர்த்தாந்தரம் - நம்முடைய இத்யாதி [illegible] - எண்ணினிவேண்டியிருக்க வருகை விவரணம் - அவன் இவன்பக்கல் இத்யாதி அநுஸந்தி [illegible] பண்ண வேண்டுவதோ? என்ன, இப்படியிருக்கிற இத்யாதி ப்ரபந்ந-அவன்தன் இத்யாதி "[illegible]" என்கைக்கு அடியான [illegible] - தடியாது அச்சம் - பண்ணினாலன்றி அப்ரதிஷேதமே அமையுமோ? என்ன, அப்ரதிஷேதமே இத்யாதி அதுக்கு - அப்ரதிஷேதத்துக்கு யோக்யதா - பரகாரங்களான அயோக்யதை என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் பரகாரங்கள் வேண்டாவென்றதற்கு ஸம்வாதம்-வேல்வெட்டி இத்யாதி 'நம்பிள்ளையை' என்றதுக்கு - 'கேட்க' என்றதோடே அந்வயம் இதர ஸாதநங்கள் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் வேல்வெட்டி நம்பியார் [illegible] ஹேதுவாகையாலே, "ந ஜாதி பேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: | ந தேசகாலௌ நாவஸ்தா யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே" என்று பாபத்தினுடையவும் அபேக்ஷியாத தென்னுமத்தை அறிந்தவராகையாலே கேட்டாரென்றபடி. லிங்கம் - க்ருஷ்ணசேஷத்வாதிகள் [illegible] - ஸ்வநிஷ்டையான அநுஸந்தை - ஸாத்யஸாதநபாவ ஸம்பந்தங்களை இப்படி எல்லார்க்கும் தோற்றுமோ? என்ன பகவத்ப்ராப்தியை இத்யாதி "ஜ்யாயஸீ சேத் கர்மணஸ்தே மதா புத்திர்ஜநார்த்தந | தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ" 'வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி:' என்கையிலேயிறே இதுவே ஆத்மாவென்று -

பரபரதாரம்யகதி யுள்ளது' என்று இருப்பார்க்கு "இவ்வாத்தம அநுபாநம" என்று தோற்றியிருக்கும். [மண்ணும் இத்யாதி] காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் உள்ளீடாய், "பஹு ஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம) என்கிறபடியே தன்விகாஸமேயாம்படி யிருக்கிற உபகாரகன் - கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும்வரு மென்னினி வேண்டுவம? தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உளவாம்படி யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கல் ஆச்ரயமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனும்படி யிருப்பானென்பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார் நல்வாயுவு மென்றது - யாகத்வத்தைப்பற்ற விண்ணுமாய - இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவா யென்றபடி. விரியும் - "பஹு ஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்தருத்துக்கொள்கிறதும். எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன், பரத்மையை த்விதீயையாக்கி, 'எம்பிரானை' என்று கிடக்கிறது (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எம்பிரானை எந்தைதந்தைதந்தைக்கும்
தம்பிரானைத் தண்தாமரைக்கண்ணனைக்
கொம்பராவு நுண்ணேரிடைமார்பனை
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே!

ஈடு —(எம்பிரானை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான், பிராட்டியுந் தானுமாக வெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும் தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப்பார்த்தருளுகிற படியையும் கண்டு பரிந்தராய், 'எம்பிரான்' என்றும், 'எந்தைதந்தைதந்தைக்குந்தம்பிரான்' என்றும் அவனை எடுத்துக்கொண்டு தமக்கு த்துணையாக, 'எம்பெருமானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே' யென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

ஒ —மூன்றும் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வந்த நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனைத்தொழாய மடமான நெஞ்சே! என்கிறார்

[எம்பிரானையென்று தொடங்கி] - என்னுடைய என்குடிநாயனை யென்று ப்ரீதயதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [கொம்பராவுநுண்ணேரிடைமார்பனை] - வஞ்சிக்கொம்புபோலவும், அரவுபோலவும், நுண்ணியதாய் நேரிதான இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார

பார்த்தவென்று உத்தாரத்துக்கு ஆத்தம - காரணமான இத்யாதி உள்ளீடாய் - அந்தராத்மாவாய "விரியும்" என்றதுக்கு ஸாவம - பஹு ஸ்யாம இத்யாதி விரியும் - விஸ்தருத்துகொள்ளுகிறதும் அநவயம காட்டுகிறார் - கண்ணுள்ளே இத்யாதி பஞ்சபூதங்களைச் சொன்னது - உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - தன்னை இத்யாதி "பிரான்" என்றதுக்கு ஆத்தாதாம - ஸர்வேச்வரன் என்று. "எண்ணிலும்" என்றதின் அர்த்தம் ஆச்ரயஸ்லேசம் என்று "என்னினிவேண்டுவம்" என்றதின் பாவம் - ஒருகுறையுண்டோ என்று ஸங்கல்பத்தைப் ப்ராதந்தர்யத்-அந்தராத்மாவாய் என்று "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயை சேரும்படியெங்ஙனே? என்ன, ப்ரதமையை இத்யாதி "காதன்மையால்" என்றதாலே - பக்தி சொல்லிற்று "எண்ணிலும்வரும்" என்றதால - பரபக்தி விவக்ஷிதமென்று பலிதம். மண்ணும்நீருமித்யாதியாய, எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில், கண்ணுள்ளே நிற்கும், எண்ணிலும் வரும், என்னினி வேண்டுவம் இத்யன்வயம். (௩.)

விலே யுடையவன் கொம்பை - லக்ஷ்மியாகினவளை இடை யென்னுமாப் [எம்பிரானை] பிராட்டியோடே ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து பரீதியா மீளவும் என்னுடையனை யென்கிறார்

ப —அநந்தரம் ஸ்ரீய:பதித்வாதிகளான அநுபாவ்ய ஸ்வபாவங்களை யுடையவனை அநுபவியென்று நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்

மடம் - (சொலவழிவரும்) ஹ்ருதயத்தையுடைய, நெஞ்சமே - நெஞ்சே! எம்பிரானை தன்பக்கலிலே அத்வேஷாபிமுக்யாதிகளைத் தரும் உபகாரகனாய், எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை - நம்மளவில நில்லாதே நங்குலத்துக்கெல்லாம் நாதனாய், தண் - இஸ்பர்ஶமாய், குளிர்ந்த நோக்கும், தாமரைக்கண்ணனை புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை யுடையானாய், கொம்பு லக்ஷ்மி கொம்பிலும், அரவு - அரவிலும், நுண் - நுண்ணிதான, நேர் - நேர்மையையுடைய, இடை இடையையுடையளான லக்ஷ்மியை, மார்பனை - மார்பிலே யுடையானை, எம்பிரானை - எனக்குத் தொழாய் - தொழும்படி பார் ஸ்ரீய:பதித்வம் - இதிற்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்கெல்லாம் முதல் மென்று கருத்து அரவு - அரவு அராவுதல் - குறைக்கலாய், கொம்பை இன்றி அராவு மாம்

இ —மூன்றும்பாட்டில், அவனுடைய இனிமைக்கு அடியான ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கப் பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார்

[எம்பிரானை] - கீழ்ப்பாட்டில அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என்னுடையனென்கிறார் [எந்தை இத்யாதி] - தம்மளவேயாய் அடியறிந்தையனறிக்கே, என்குடிக்கு நாயகன் என்கிறார் "ஸர்வஸ்ய ஜகதஸ்ஸ்வாமீ ... விஶ்வஸ்ய ... ..." [தண்தாமரைக் கண்ணனை] - 'பரயோஜந ... ...' என்று உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக் கண்ணிலே குளிர நோக்கின இந நோக்குக்கு அடி சொல்லுகிறது மேல [கொம்பு இத்யாதி] வஞ்சிக்கொம்பு போலேயும், அரவு போலேயும் நுண்ணிதாய் நேரியதாயிருக்குமுள்ள இடையையுடைய பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையவனை 'அரவு' என்கிறதை "அராவு" என்று பேட்டிருக்கிறது 'சரப்பத்தை' என்னாதே பணம்போலே ... கொம்பை லக்ஷ்மியாகினவளை இடை யென்னுமாம் [எம்பிரானை] - இச்சேர்த்தியழகைக் காட்டி 'எம்பிரானை' என்கிறார் [தொழாய்] - இவர் தொழும்படி ... நிருபபத்து [மடநெஞ்சமே] - "தொழுநெஞ்சு" ... மான நெஞ்சே

ரூடி.— மூன்றும் பாட்டு கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபம் இருந்தபடி; நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர நிற்கப் பாராய நெஞ்சே எனகிறார்

[எம்பிரானை] - கீழ்ப்பாட்டில அவன்நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என்னுடையனை யென்கிறார் [எந்தை இத்யாதி] - தம்மளவிலேயாய் அடியற்றிருக்கையன்றிக்கே, என்குடிக்கு நாயகனானவனை எனகிறார் இவர் இப்படி எத்தினவாறே, பரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரத்துக்கும் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்துக்கும் வாசியறியுமவனுகையாலே, 'இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர்?'

மூன்றும் பாட்டு எம்பிரானை இத்யாதி அவனருளுகிறதைச் சொல்லுகைக்காக "எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே" என்றதால பலித்ததை அருளிச்செய்கிறார் - கண்டாயே இத்யாதி அவன் ஸ்வரூபம் - பரமபதிக்கும் பரிகணைக்கு ... ஸ்வரூபம் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர - "மடநெஞ்சமே" என்று - எனக்கு பவ்யமாகையன்றோ உனக்கு ஸ்வரூபம் ஆகையால உன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கீடாக வென்றபடி 'எம்பிரானை' என்றதுக்கு பாவம் - கீழ்ப்பாட்டில் இத்யாதி நாயக-

என்று குளிரக் கடாக்ஷித்தானை [தண்தாமரைக் கண்ணனை] - "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | க்ஷிபாமி" (தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந்-க்ஷிபாமி) என்னுமவன் இப்படி கடாக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்று பார்த்தார், அருகே கடாக்ஷிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது [கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை] - கொம்பு போலவும் அரவு போலவுமிருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணியதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையவனை. அரவு என்கிற இடத்தை, 'அராவு' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது, "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. அன்றியே, கொம்பை லக்ஷிக்கிற இடை யென்றுமாம். [எம்பிரானை] - அசேதநர்க்கு ஒருகால் 'எம்பிரானை' என்கிறார். [தொழாய்] தொழப்படுமே விஷயம் - ஒருமித்துமாயாயிற்று இருப்பது. [மடநெஞ்சமே] - "தொழுதெழு" என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என்செய்யோம்? இனியென்ன குறைவினோம்?
மைந்தனை மலராள் மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்.

அ - (நெஞ்சமே) இப்படி நான் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கையைக் கண்டு உகந்து, நல்லை நல்லை, உன்னைப் பெற்றால் நமக்கு முடியாததுண்டோ? இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு? என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, இனி ஒருநாளும் அவனை விடாதே கொள் என்கிறார்

ஒ — நாலாம் பாட்டில, தம்முடைய [illegible] பகவத் [illegible] தாலே முடியவேண்டும் [illegible] அவனை விடாதே பற்று என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - [illegible] இருந்தது உன்படியென்று தம்முடைய நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார் [உன்னை நான் பெற்றால்] - [illegible] உன்னைப் பெற்றால் இனி நமக்கு ஸாதிக்க முடியாததுண்டோ? நமக்கு

ஸ்வாமி [illegible] - முதலாய [illegible], "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்" இத்யாதி த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் [illegible] ஸம்ஸாரேஷு [illegible] க்ஷிபாமி [illegible] (கொம்பு போலவும்) - கொம்பராவு நுண்ணேரிடை இத்யாதி [illegible] - 'அராவு' என்று அ[illegible] சொல்லுமோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி திருச்சந்தவிருத்தம் (௬௨) நச்சராவணை - [illegible] இத்யாதி - [illegible] 'நுண், நேர்' என்கிற [illegible] "நுண்" என்றும், 'நேர்' என்றும் - [illegible] 'எம்பிரானை' என்கிறதென்? என்ன, அசேதநர்க்கு இத்யாதி "கொம்பராவு" இத்யாதி [illegible] - தொழப்படும் இத்யாதி "[illegible]" என்றதுக்குப்பாவம் தோற்றுமாறு இத்யாதி [illegible] நெஞ்சமே, எம்பிரானை இத்யாதயஅர்த்தம். (௩)

இனி என்னகுறையுண்டு? [மைந்தனையென்று தொடங்கி] - நித்யமான யௌவனத்தை யுடையனாய், [மலராள் மணவாளனை] நிரதிசயபோக்யமான பெரிய பிராட்டியாருக்கு போக்தாவாயுள்ளவனை

ப—அநந்தரம், தம்முடைய நியோகத்துக்கு அடங்கின நெஞ்சை இசைக்கையாலே உகந்து இனி ஒருகாலும் விடாதே அநுபவிக்கப் பார் என்கிறார்

நெஞ்சமே - (அறிவுக்கு ஆச்ரயமான) நெஞ்சே! நல்லை நல்லை - (நீ செய்கைக்கு) நன்று நன்று! உன்னைப்பெற்றால் உன்னைப்பெற்றால், என் செய்யோம் - எக்காரியம் செய்து தலைக்கட்டோம்? இனி - (உன் இசைவு) பெற்றபின்பு, என்னகுறையினம் - அலாக்யமாய் குறையுடைத்தானதை யுடையோமோ? (ஆனபின்பு), மைந்தனை - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனுமாய், மலராள் (நிரதிசயபோக்ய பூதையான) லக்ஷ்மிக்கு, மணவாளனை போக்தாவானவனை, துஞ்சும்போதும் - நாம் முடியுமளவிலும், விடாது - விடாதே, தொடர்கண்டாய் - நிரந்தராநுவ்ருத்தி பண்ணப் பார் துஞ்சுதலாவது - நிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலே வந்த விச்லேஷமென்று கருத்து

இ—நாலாம்பாட்டில், தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சுடைமை யைக்கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணி நான் விச்லேஷிக்கும் ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை உகக்குமாபோலே உகக்கிறார் என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்? என்னில், - [உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்] - பலத்துக்குச் ஸம்பந்தமுண்டு, விலக்காமைக்கு நீயுண்டு, இனிச் செய்ய முடியாததுண்டோ? [இனியென்ன குறையினம்] - "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று-ஸாத்யாம்ச முண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம், உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் காரியஞ்செய்வானாயிருந்தால் இனி ஸாத்யாம்சமுண்டோ? அவனுபாயமானவம் நிதானமே பேக்ஷமானால் ஸாத்யாம்சமுண்டோ? எனக்கு கர்தவ்யாம்சமென்? என்ன,— எனக்கு அவர் வேழுலக்கு பின்னுடுவ தொருபோது உண்டு, அப்போதும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார் [மைந்தனை] - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனை [மலராள் மணவாளனை] - நிரதிசயபோக்யையான பிராட்டி செவ்விகொள்ள இடம்பெறாதவனை [துஞ்சும்போதும்] "அபோக்யன்" என்று அகலும்போதும் விச்லேஷமிராமைபாயமென்கை, "நஹலீ-தாஸ்ய யாக்தீமா,யஸ்யயா லக்ஷ்ம" [விடாது தொடர்] - நான்விடிலும் நீவிடாதே மேல்விழுந்து அநுபவிக்கப்பார் அவன் விடிலும் நீதொடரப்பார் [கண்டாய்] - இவ்வேப்பங்குடிநீரை யன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது பிராட்டி "அகலகில்லேன் இறையும்" என்கிற விஷயத்தை யன்றோ நான் அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது

ரு நாலாம்பாட்டு தாம்சொன்னபோதே மேலவிழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணினான் விச்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீவிடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமேநல்லைநல்லை] சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ராகளை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடமே மாதா பிதாக்களைப் போலே, இவரும் மார்விலேயணைத்துக்

நாலாம்பாட்டு — நெஞ்சமே இத்யாதி நெஞ்சைக்கொண்டாடி யென்றது - "நல்லை நல்லை" என்றதின் தாத்பர்யம் நிகர்ஷ இத்யாதி - "துஞ்சும்போதும்" இத்யாதியின் தாத்பர்யம்

"நெஞ்சமே நல்லைநல்லை" என்கிற பதமாத்ரத்துக்கு ஸங்கதி - சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி சடக்கென - ப்ரீதராக நெஞ்சு இருப்பது மார்விலேயாகையாலே, அணைத்து என்றது தடஸ்தமானதை

கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை [நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - நல்லை என்ன அமையாதோ? "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில், இவர் தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே, தனக்கு அவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மை விட்டு அவன் பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே, "என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னம் செல்லீரோ?" என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸை. என்னை இப்படி பராகிக்கிறதென்? என்ன, [உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்] நீ என்னோடே ஒருமிடறான பின்பு, எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்தபின்பு முடியாததுண்டோ? பலந்தருகைக்கு ஸர்வேச்வரன் உண்டு, விலக்காமைக்கு நீ உண்டு, இனிச் செய்யமுடியாதது உண்டோ? [இனி யென்ன குறைவினம்] - "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று ஸாத்யாம்சமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம், உன் பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் காரியம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்யாம்சந்தானுண்டோ? அவனுபாயமானால் நிரபேக்ஷமாகையாலே ஸாத்யாம்ச முண்டோ? ஆனால், பின்னை, கர்த்தவ்யாம்ச மேன்? என்ன, ஸாத்யாம்ச முண்டுகிடா யென்கிறார் [மைந்தனை இத்யாதி] - நான் அவனைக் கிட்டக்கோலி, பாரேழுலகு தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்று உண்டு, நீ அப்போது அவனை விடாதேகிடாய் [மைந்தனை] - இவ்விஷயத்தைக் கேட்டாயிலாமலே விடப்போமோ? * (மைந்து - இளமை, அழகு, மிடுக்கு.) [மலராள் மணவாளனை] - பெரியபிராட்டியார் "அகலகில்லேனிறையும்" என்னும் விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை 'விடாதேகிடாய்' என்கிறது [துஞ்சும்போதும்] - 'அபோஹனம்' என்று அகலும்போதும் விப்ரலம்ப விநாபர்யாயமென்கை - "முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:" (முஹூர்த்தமபிஜீவாவ:) என்னுமதிறே - இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடர்ப்பார் கிடாய் இப்படியன்றோ நான் உன்னைக் கூடுக்கச் சொல்லுகிறது, பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை யநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்றோர்
எண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு
உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடி
கொண்டானைக் கண்டுகொண்டேனே.

அருளிச்செயல் பரிமளிக்கிற - நல்லை (பாசுரம்) இத்யாதி நனக்கு - வீப்ஸைக்கு விசாரணை என்னெஞ்சினாரை இத்யாதி திருவிருத்தம் - (௩௦) என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் ஆதரவாயிருக்கிற என்னைச் சொல்லி [illegible] ஆதரவாயிருக்கிற அவன் பக்கல் இன்னமும் செல்லுதிரோ? என்னை முந்துற்ற நெஞ்சே - முற்பட்ட நெஞ்சு நீயானை விசாரணை ஒருமிடறு - ஐகமத்யம் விசாரணை - நெஞ்சொத்த இத்யாதி ஆனால் பலம் வந்து புகுந்ததோ? என்ன பலந்தருகைக்கு இத்யாதி 'உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்' என்றவிடம் ஸாத்யாம்சத்தைப் பற்ற "இனியென்ன குறைவினம்" என்றது - ஸாதநஸாத்யமாயிருக்கிறது, [illegible] 'இனி' என்றதுக்கு அர்த்தம் [illegible] இத்யாதி விசாரணை [illegible] யாதி மேலுக்குத் தாத்பர்யம் நான் அவனை இத்யாதி மைந்தனை இத்யாதி [illegible] மைந்து என்று அழகுக்கும், யௌவனத்துக்கும், மிடுக்குக்கும், [illegible] "துஞ்சும்போது" என்கிறதென்? என்ன, விப்ரலம்ப இத்யாதி பர்யாயம் - நான் அவனை இத்யாதி 'மைந்தனை' என்றதைப் பற்ற, இவ்விஷயத்தை இத்யாதி இவ்விஷயத்தை நீ பெரிய பிராட்டி 'மலராள் மணவாளனை' என்றதைப் பற்ற, பிராட்டி இத்யாதி மணவாளனை - பதி நல்லை என்று ஸம்போதித்த நெஞ்சுக்கு விசேஷணம் [illegible] காமேன அவையா? (௪)

* குண்டலிதம் கவாசித்தம்

ஆ—(கண்டாயே) உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை நீயும் காணப்பெற்றோம், நெஞ்சமே! நமக்கு அபிமதிகளாகவந்து ஸமருத்திகள் விளைகிறபடி கண்டாயே யென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார்

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்கிறத்தில் எண்ணுகை, தானுமின்றியே விருக்காரியே, எம்பெருமான் தம்மை ஆகஸ்மிகமாக விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்

[கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ஓரோ ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டுப்படுகால இப்படிப் பலிக்கை [உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடிகொண்டானை] - இவையிரண்டும் ப்ரதானம் அபேக்ஷையில்லாதாரையும் ரக்ஷிக்குமெனனுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் [கண்டுகொண்டேனே நீயுமே] - வேறே சில த்ருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக மணரே கண்டுகொண்டாய

ப—அநந்தரம், தமக்கினவற நமக்குக்காயம் பலிக்கிறபடி, நீயும் அவனைக்கிட்டப் பெற்றாயிறேயென்கிறார்

நெஞ்சே மனஸ்ஸே! கருமங்கள்-(அநபேக்ஷம், ஆமுஷ்மிகம், ஐஹிகம், அறிவு, என்ற தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று-பலிக்கிறவை, ஓர் - ஒரு, எண்ணானும் இன்றியே - நினைவு தானுமின்றியிலே, வந்தியலும் - நமக்குக் கைவந்து நடக்கிற, ஆறு - ப்ரகாரம், கண்டாயே - கண்டாயே, (என்னையேயன்றிக்கே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), உலகேழும் - லோகங்களேழுமும், உண்டானை - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்து, ஓர் - அத்விதீயமான, மூவடிகொண்டானை த்ரிவிக்ரமாபதானத்தாலே அளவுயாறுமாக்கின கொண்டவனை, நீயும் - (ஆமுஷ்மிக ப்ரயோஜனமில்லாத) நீயும், கண்டுகொண்டனை - லபிக்கப்பெற்றாயிறே

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், "எண்ணிலுமவரும்" என்கிறதுதானும் மிகையானபடி கண்டாயே என்று அவன் படியை மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயேநெஞ்சே] - சைதன்யத்துக்கு ப்ரஸாரணத்வாரமான உனக்குத் தெரியாதேயுண்டோ? [கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டுப்படுகால [ஒன்றெண்ணானுமின்றியே வந்தியலுமாறு] "எண்ணிலுமவரும்" என்ற இதும்மிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே இயலுகை - பலிக்கை இப்படிப்பலிக்க, வேறேயுங்கே கண்டோமா? என்னிலி [உண்டானையுலகேழும்] - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆபத்தையே பற்றத் திருவயிற்றிலே லோகங்களைவைத்து ரக்ஷித்தபடி [ஓர்மூவடி கொண்டானை] 'மஹாபலியால் வந்த இடையைப் போக்க வேணும்'என்றவத்தனைபோக்கி, திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்திருக்க எண்ணினருண்டோ "உலகேழும்" என்கிறவிடம் - இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] - பழங்கிணறு கணவாருகிறதென? நீ அவனைக்காணவேயென்னிலுமா? பாபத்தில் ப்ரதிகூலிக்கைக்குப் பரிகாரமில்லை, ப்ரதிகூலிக்கைக்கும் பரிகாரமுடைய நீயன்றோ பெற்றாய்.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு கீழ், "எண்ணிலுமவரும்" என்ற எனைதானும் மிகையானபடி கண்டாயே என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயே நெஞ்சே] - நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே [நெஞ்சே] - ஜ்ஞானப்ரஸரத்வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே [கருமங்கள

அஞ்சாம்பாட்டு—கண்டாயே இத்யாதி என் என்று - ஸங்கதிபரமான பக்ஷத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-கீழெண்ணிலும்வரும் இத்யாதி

"எண்ணிலுமவரும்" என்ற பக்ஷத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யம் - நான் சொன்னபடியே இத்யாதி இது "பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை" இத்யாதி கீழ்வாக்யத்திலே வ்யக்தம் நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஒன்றெண்ணானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே யிதயவாய்? கார்யங்கள்

வாய்க்கின்று] காரியங்கள் பலிக்குமிடத்தில், [ஓரெண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே]- “எண்ணிலும்வரும்” என்றது தான் மிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே. இயலுகை - பலிக்கை. ஸுகவதபரஸ்வம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்லகாண். இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கே யிருக்கப் பலிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங் காட்டுகிறார் மேல்; [உண்டானை இத்யாதி] - ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு ‘அவன் நம்மை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்’ என்னும் நினைவுண்டோ? ‘உலகேழும்’ என்கிற விடம் - இரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. அவன், ஜகத்தையடைய அளக்கிறபோது ‘நந்தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாநின்றான்’ என்னும் நினைவு உண்டோ? இதுக்கு உதாஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ? ஒன்று [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] விலக்குகைக்குப் பரிகரமுடைய நீயுமன்றே கண்டுகொண்டாய் ப்ரளயாபத்தில் அவற்றுக்கு ப்ராதிகூல்யிக்கப் பரிகரமில்லையே! இங்கு அவஸரமில்லை, அறியில் விலக்குவார்களிறே, அப்ராப்தமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை (௫)

- ❧ -

ஆறும்பாட்டு.

நீயுநானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல்மற்றோர்
நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்
தாயுந்தந்தையுமாய இவ்வுலகினில்
வாயுமீசன் மணிவண்ணனெந்தையே.

ஆ —(நீயும்) இப்படி இருவரும் ஒருவண்ணம் எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றோம், இனி அவன் நம்மை விடில் செய்வதென்? என்னில், நீயுநானும் இப்படி அவனைவிடாதே நிற்கில், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் தாயுந்தந்தையுமாய, ஸர்வஸ்வாமியாய ஆஸ்ரிதஸுலபனுமாய இப்படி ஸம்ப்ரவிஷ்டனாயிருந்தவன் ஒருநாளும் நம்மைவிடான் நெஞ்சமே என்னை விஸ்வஸித்திரு என்கிறார்

ஒ — ஆறும்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மை விடானிறே யென்னில், நீயுநானும் நம அபேக்ஷையை அநுஸந்தித்து ‘அவனோடே ஸம்ப்லேஷிப்போமல்லோம்’ என்னாதே, இப்படி இசைந்திருக்கில் நம்மை ஒருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்

பலிக்கை ப்ரஸித்தமிருத்தில் - பலிக்குமிடத்தில் அவதாரிகாவாக்யவிவரணம் - எண்ணிலும்வரும் என்றது தான் இத்யாதி இயலுகை - பலிக்கை எண்தான் மிகையாம்படி வாக்கடுமோ? என்ன, பகவதபராதம் இத்யாதி “ஸவேஷுஸ்வேஸ்வரா: க்ருஷ்ண: ஸ்வாராத்யோ யதி வஞ்சிதெ: । தயாவி ஸுஹ்ருத ஸ்வாஸ்யம் ஸஹ் காயேஷு கர்மஸ்விதி:” என்னக்கடவதிறே எண்ணே - பரிகணந பரமாக வ்யாக்யானம் பண்ணி, அதிகாரபரமாகவும் வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார்-இத்தலையில் இத்யாதி “உலகு” என்ற அசேதனஸாமிக்ஷாவா ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி இரண்டிடத்திலும் - கீழும்மேலும் உண்டானை - உலகேழுமென்று கீழோடே கூட்டி அருளிச்செய்து, உலகேழும் - ஈரடிகொண்டானை யென்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஜகத்தை இத்யாதி மேலுக்கு அவதாரிகை - இதுக்கு இத்யாதி பரிகாரம் - யோக்யதை “காரணம் யோக்யதோஷயோ:” என்னக்கடவதிறே கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாய கண்டுகொண்டாயென்றது - “கண்ணுள்ளதாகும்” என்றதைப்பற்ற “நீயும்” என்ற சப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி அவற்றுக்கு - ஜகத்துக்கு இங்கு - அளக்கிறவிடத்தில் ஸம்ப்ராப்தியதாலே அவஸரமில்லையென்றபடி நெஞ்சே, கருமங்களித்யாடய, இயலுமாறு கண்டாயே, உலகேழுமுண்டானை, உலகேழுமோரடிகொண்டானை நீயும் கண்டுகொண்டனை இத்யந்வய: (௫)

[மேலென்று தொடங்கி] - மேலுள்ள காலம் ஸவஸம்பலேஷமிசோரிகோலெல்லாம் போக்கி, நம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணும், செஞ்சே! இவ்வாற்றுக்காக்கு சானின் விப்பவளி திரு [காயுமென்று தொடங்கி] - தாயும் தமப்பனும் போலே பரிவுடையனாய் இ வுலகத்திலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் தன் வடிவழகைக் காட்டித் தானிட்ட வழக்காக்கி அடிமைகொண்டு இறைவன் ஐகலெல்லாபத்துக்குச் சேதனர்க்கல வேண்டுவது பராசிக்கியையிலருக்கிறே வென்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்து.

ப —அனந்தரம், இப்படி எக்களவாய் திறகில, அனந்தாரணபாத்தளிவிஷடலுமையக் ஒருக்கலேமப்படக் கொடா னென்கிறா

தாயாயும் - மாதருவதப்பரிய பானும், தந்தையாயும் - ஹிதருவகிதபானும், இவ்வுலகினில் - (தனவரிசையறியாத) இந்தலோகத்திலே, வாயும் - அவதரித்து வந்து, ஈசன் - ஸர்வேச்வரத்வமெல்லாம் அடியாக, மணிவண்ணனை - நீலரத்னம்போலே இருக்கிற வடிவை காட்டி உபகரித்து, எந்தை (அவ்வழியாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சமே நெஞ்சமே, நீயும்-("தொழு" என்று நியமிக்கலாம்படி பவ்யமான) நீயும், நானும் (உன்னை ஏவுவானாக வுடைய) நானும், இ - இழச்சொன்ன பாசுரியையாலே, நோ விழுமமாயமைருக்கின்ற நேராமாய, நிறகில - நிறகில, மேல - மேலுள்ள காலமெல்லாம், மற்று (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைவிட்டாறிய) மற்றும், ஓர்நோயும் - நோயாயிருப்பதொன்றையும், சாரகொடான் - அணுகவொட்டான், சொன்னேன் - (இப்பரமார்த்தத்தை உனக்குச்) சொன்னேன் நோயென்று அஹங்காரார்த்தகாமங்கள், அதுக்கு அடியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், காமஸம்பந்த தொடக்கமானவை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை பரஸ்பரமடியான விப்லேஷமுமாம்

இ — ஆறும்பாட்டில், நான் விடாதொழிகிறேன், அவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்,—நாம அயோக்யதையைப் பார்த்து விடாதொழிய மாட்டோமே வேண்டுவது, நாம இசைவதேயுண்டு; அவன் ஒருகாலும் விடா னென்கிறார்

[நீயும் இத்யாதி] - "தொழு" என்று சொல்லலாம்படி இருக்கிற நீயும், தொழச் சொல்லுகிற நானும், பரிக்கிரமித்துப் போந்த நீயும், உன்னைப் பின்சென்ற நானும் [இந்நோ நிறகில] - ஓரொன்றாலுமின்றியே நிறகில "உடனமர்" என்கிற நிர்ப்பந்தத்தைக் கவிழ்த்தளவிலே இப்படி நின்றால் அவன் செய்வதென்? என்னில் —[மேல மற்றோர் நோயும் சாரகொடான்] - மேலுள்ள காலம் ஒரு நோயும் சாரவிடக் கொடான், இழந்தநாளைப்பண்ணின விட்டுக் கொடான் முன்பு பண்ணின பாபபலானுபவம் பண்ண விட்டுக்கொடான் விஷயாந்தரங்களுள் விடான், ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலவிடான், "அயோக்யன்" என்று அகலவிடான், உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி அகலவிடான் [நெஞ்சமே சொன்னேன்] நான் உன்னை அயோக்ய உன் அனர்த்தத்தைப் பார்த்து உனக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்கின்றேன் பகவத் விஷயம் பிறர் அறியலாகாதென்றிருக்கைக்கு ஒரு திருக்கோட்டியூர் நம்பியோடொப்பர், சொல்லிச் சமைந்து 'பதண்பதண்' என்கைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஆசார்யனோடொப்பர், "உடன்கூடுவதென்று கொலோ" [சொன்னேன்] உபதேசத்தில் குறையில்லை, பரிபக்குவமானதொழியில இழக்குமத்தனை. இப்படி விட்டுக்கொடாதொழிவது ஸம்பந்தமுகத்தாலேயோ? தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயோ? என்னில்,—[தாயும் இத்யாதி] - ப்ரியகாமனுமாய், ஹிதகாமனுமாய் அப்படியிருக்குமவன் பின்னை குலையாதே நின்றோ வென்னில்,—[இவ்வுலகினில் வாயுமீசன்] - தன்வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அழிய மாறிவந்து அவதரித்து [ஈசன்] - இப்படி வந்து அவதரிக்கைக்கு நேரான ப்ராப்தனுக்கு இங்கே வந்து அவதரித்து ஈசத்வ தவிர்க்கையாலே, ஈசனென்னுமாம்,

[மணிவண்ணனெந்தையே] - வடிவைக்காட்டி விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தனபேக்ஷிதத்தைக் காட்டி என்பேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றினவன் தாயும் தந்தையுமாய இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுடைய எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயுஞ் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் "வத்ஸம் வத்ஸ" என்கிறபடியே இதுமெய்

௮௫ —ஆறாம்பாட்டு 'இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மைவிடானிறே' என்ன, நம அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்

[நீயும்நானும் இந்நேர்நிற்கில்] - அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாக உடைய நானும், பலாநுபவம்பண்ண இருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில் "ந த்யஜேயம்" (நத்யஜேயம்) என்னும் ப்ராதிகூல்ய மனோரதமின்றிக்கே யொழியில் [மேல்மற்றோர் நோயும் சார் கொடான்] - நிஷித்தாநுஷ்டானம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலவிடுதல், அயோக்யதாநுஸந்தானம்பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம்பண்ணி அகலவிடுதல் செய்ய விட்டுக் கொடான் [நெஞ்சமே சொன்னேன்] - 'திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, பிறர் அறியலாகாது பகவத்விஷயம் என்றுபோலேகாணும்' இவர் இருப்பது உபதேசித்துவைத்தது "ஊடி ஞெ நா தவ ஹாய"(இதந்தேநாதபஸ்காய)என்றவனைப்போலே படுகிறார், [சொன்னேன் என்று] த்ரௌபதி, குழல் விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணாமல் சொல்லிக்கொண்டு நின்றான்; ஆத்மத்தின் கனத்தைப் பார்த்து, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்' என்று 'பதண் பதண்' என்றானிறே இனி ப்ரதிபத்திபண்ணுதார் இழக்குமித்தனை [தாயுமதந்தையுமாய] - மாதாபிதாக்களைப்போலே பரிவனாய். அவர்களளவன்றிக்கே, [இவ்வுலகினில்வாயுமீசன்] ப்ரஜை, கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன் இங்கவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில் - [ஈசன்] ப்ராப்தனாகையாலே அன்றிக்கே, இங்கேவந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்கையாலே ஈசனானானென்னவுமாம் [மணிவண்ணனெந்தையே] - தன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை முறையிலே நிறுத்தினான் என்னை விஷயாந்தரப்ராவண்யங்காத்தபடி மீட்டு, தனபேக்ஷிதத்தைக் காட்டி என்னுடைய பேக்ஷிதத்தை

ஆறாம்பாட்டு — நீயும் இத்யாதி "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர்நோயும் சார்கொடான்" என்றதுக்கிடாக அவதாரிகை இப்படி ஸுலபனான இத்யாதி அகலாதொழியில் இதி - நாம அகன்று முடியில் முடியுமித்தனை போக்கி, அவன் கைவிடானென்று தாத்பர்யம்

அப்புள்ளின் பின்போன - அந்த பெரியதிருவடியின்பின்னே போன 'இந்நேர்நிற்கில்' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த ஆத்தமொழிய, ஆத்தாநந்தர பலாநுபவம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே 'ஓர்நோயும்' என்றதை விவரிக்கிறார்-நிஷித்த இத்யாதி 'சொன்னேன்' என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம்- அநுதாபபரமாகமூன்றினது-திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி விவரணம்-உபதேசித்து இத்யாதி ஸ்லோகத்துடனே, "ஊடிஞெ நா தவா ஹாய நாபக்தாய கதாசந ந சாசுச்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" இதம் - இந்த ரஹஸ்யமானது தே த்வயா என்றபடி. அநுதபிக்கிறதென்? முதலிலே அதிகாரிபோரப் பண்ணி உபதேசிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, த்ரௌபதி இத்யாதி பதண் பதண்-பரிதபிக்கை யத்வா, பதறினேன் பதறினேனென்றபடி தவிரயதாத்பர்யம் - இனி ப்ரதிபத்தி இத்யாதி. அதாவது - உபதேசத்திற குறையில்லை, இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணுதாரிழக்குமித்தனை யென்றபடி. பரிவனாய்-லக்ஷணை அவர்களளவன்றிக்கே - அவர்கள் மாத்ரமன்றிக்கே "ஈசன்" என்றதுக்குப பூர்வபாவியாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராப்தனாகையாலே யென்று அபரபாவியாக ஆத்தம-அன்றிக்கே இத்யாதி ஸ்வாமித்வைராஜ்யாம வாய்மை - விடுகை "எந்தை" என்றதின் ஆத்தர - தனபேக்ஷிதத்தை இத்யாதி நிஷே

நிலைநிறுத்தினவன் தாயுந்தந்தையுமாய இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுடைய எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர்நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன்னேன் "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்கிறபடியே இதுமெய் (க

ஏழாம் பாட்டு.

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும்
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியேன்
எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்
சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ்செல்வனையே

ஆ—(எந்தையே) இப்படித் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற ஆழ்வார் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையுமாராய்ந்து, அயர் வறும் அமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமானை, நான் தரித்திரனுக்கு னென இத்தனை, என்ன நிகருஷ்டனோ! என்று தம்மைக் கர்ஹிக்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் வர்ணமங்களாலே நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தேனென்று அநுசயிக்கிறார்

[எந்தையேயென்று தொடங்கி] - எனக்குப் பரிவனென்றும் ஸ்வாமியென்றும் [எந்தையென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்யரான அயர்வறும் அமரர்கள், ஸ்நேஹயுக்தராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து அது உள்ளடங்காமையாலே எந்தை எம்பெருமானென்று சொல்ல அதனாலே மகிழப்பண்ணுமவனை

ப—அனந்தரம், ஏவம்விதனுடைய ஸௌசீல்யாதிகுண வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு அநுஸந்தித்து, ஸ்வநிகர்ஷமடியாக அகலத் தேடுகிறார்

வானவர் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், எந்தை - எங்களுக்கு ஸர்வசேஷியானவனே, எம்பெருமானென்று எங்களுக்குப் பரமபோக்யனென்று, சிந்தையுள் வைத்து - அநுஸந்தானம் பண்ணி, சொல்லும் - சொல்லும்படியான, செல்வனை - ஐச்வர்யத்தையுடையவனை, பாவியேன் பாபிஷ்டனான நான், எந்தையேயென்றும் - எனக்கு ஹிதபரனேயென்றும், எம்பெருமானென்றும் - என்னுடைய போக்யனானவனேயென்றும், சிந்தையுள் - நெஞ்சுக்குள்ளேயும், வைப்பன் வைத்து, சொல்லுவன் - சொல்லுவதுஞ் செய்யாநின்றேன்

இ—ஏழாம்பாட்டில், "மணிவண்ணனெந்தை" என்று அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலுகிறார். "நெஞ்சமே போதும் விட்டுத் தொடாக் கண்டாய்" என்றதுவே வந்து பலித்தபடி.

[எந்தையேயென்றும்] - எனக்குப் பரிவனானவனே யென்றும் பரிவனுமானவனே யன்றிக்கே, [எம்பெருமானென்றும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியே யென்றும் [சிந்தையுள்வைப்பன்] - விஷயாந்தர ப்ரவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன். நெஞ்சிலே நினைத்து மறுபடியும் பரஸ்பர

திருத்துழாய் - ஸததாபிக்கை அரவயிகவிருள்-நாயும் இத்யாதி "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூலமான ஸாவட-ஸ்த்யம்ஸத்யம் இத்யாதி "சார்கொடான்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொன்னேன்" என்றதுக்கு - இப்படி தாத்பர்யங்கொள்ளவேணு மென்றபடி. (அ)

சித்தமபணணி விடுமளவனறிககே, [சொலலுவன] - இவன பேசுமளவோ இவவிஷயபடி? என்று கைவிடும்படி பிறாகேட்கச சொலலாநினறேன [பாவியேன] - விலக்ஷணபோகயமான இவவிஷயததை அழிக்கைக்கு நான ஒரு பாபகாமா உண்டாவதே! தமோகுணம்-மிதியாலே அகததிலே அக்ஷிபாகேஷபத்தைப்பண்ணி, ஸதவம தலையெடுக்கவாறே அநுதபிக்குமாபோலே 'பாவியேன்' என்கிறா நீா இங்ஙன சொலலுவானென? பகவதவிஷயத்தை நினைக்கையுஞ சொலலுகையும பாபபலமோ? எனனில,—புரோடாஸததை நாய தீணடினறபோலே விலக்ஷணருடைய போக்யததை அழிக்கை பாபபலமன்றோ? [எந்தை இதயாதி] - நினையாவிடில அரைக்ஷணம தரிக்க மாட்டாத நிதயஸூரிகள நினைந்து, அவவநுபவம வழிந்து "எந்தை யெமபெருமான" என்று சொலல, அதனாலே ஸ்ரீமானாய மதிப்பனானவனை நான நினைந்தும பேசியும ரிக்தனுமாகி மதிப்பையும கெடுத்தேன

ஈடு ஏழாமபாட்டு கீழ இவா அஞ்சினறபோலே விடிந்தது, 'அயோகயன' என்று அகலுகிறா

[எந்தையேயென்றும்] எனக்குப பரிவனானவனே யென்றும [எமபெருமானென்று] - எனக்கு வகுதத ஸவாமி யென்று, [சிந்தையுளவைப்பன] எதத்னை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைததது நான அழிந்ததாக நெஞ்சிலே வைததது தூஷிததவளவேயோ? [சோல்லுவன] - பிறா அறியும்படி தூஷித்தேன [பாவியேன] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ வஸதுவை அழிக்கைக்கு நான ஒருபாபகாமா உண்டாவதே! [பாவியேன] ஸாத்விகனுயிருப்பா னொருவன தமோகுணாபிபூதனாய ஒரு கருஹததிலே நெருப்பை வைதது, ஸதவம் தலையெடுத்த வாறே அநுதபிக்குமாபோலே 'பாவியேன' எனகிறா நீா இங்ஙனே சோல்லுவானென? பகவத விஷயததை நினைக்கையும சொலலுகையும பாபபலமோ? எனனில்;—புரோடாஸததை நாய் தீண்டினறபோலே, விலக்ஷணருடைய போகயவஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமன்றோ? [எந்தை இத்யாதி] - நினையாவிடில அரைக்ஷணம தரிக்கமாட்டாத நிதயஸூரிகள் நினைதது அநுபவித்து அவ வநுபவம வழிந்து 'எங்களுக்குப பரிவனானவனே, ஸ்வாமியானவனே' என்று தங்கள நெஞ்சிலே வைததுச சொல்லும்படியான ஐஸவாயத்தை யுடையவனை நான எனசொனனேன? இவவஸ்துவை ஒருவா நம்பாதபடி யழிததே னெனகிறா. (எ)

ஏழாமபாட்டு —எந்தையே இத்யாதி 'அஞ்சாபோதாவிடாது' என்றததைப்பற்ற, இவா அஞ்சினறபோலே என்றது விடிந்தது - பலித்தது

வந்தது - பாபதமான "வானவா சிந்தையுள் வைத்து" இதயாதியைக கடாக்ஷிதது பாவம - விலக்ஷண இத்யாதி சொனனபின 'பாவியேன' என்றதுக்கு பாவம - ஸாதவிகனும் இத்யாதி "எந்தை யெமபெருமான" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை பகவதவிஷயத்தை இதயாதி நீா இங்ஙனே சொல்லுவானென்? என்றது- "[illegible]" என்றததைப்பற்ற புரோடாஸததை நாய் தீண்டினறபோலே என்றவிடத்திலே - "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம் [illegible] - [illegible] விலக்ஷணருடைய என்றது - "வானவா" என்றததைப்பற்ற "எந்தை யெமபெருமான" என்றதின அர்த்தம - பரிவனானவனே இத்யாதி வானவா எந்தையெமபெருமானென்று சிந்தையுள்வைத்துச சொலலும் செலவனை எந்தையே யென்றும இத்யாதிப்படி சொல லுவன பாவியேன இதயன்வயம்

எட்டாம் பாட்டு.

செல்வநாரணனென்றசொற்கேட்டலும்
மல்குங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே
அல்லுநன்பகலும் இடைவீடின்றி
நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பியே

ஆ.—(செல்வநாரணனென்ற) இப்படி என்னுடைய [illegible] 'அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன்' என்று இருக்கச்செய்தேயும், செல்வநாரணனென்கிற சொல் கேட்குமளவில் என்னுடைய ஸாவதாநங்களும் எல்லாம் [illegible] பக்கலிலே விழாநின்றன, நானும் அதிசபலனாய் "எங்குற்றாய் எம்பெருமான்" என்று அவனை நாடுவன், இது என்ன ஆச்சர்யம்? இப்படி நான் அதிசபலனாய்த் [illegible] தால அவன் என்னை விடமாட்டாதே, அவன் [illegible] அதிபஹுமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு என்னை விடுகிறிலன், நான் என் செய்வேன்? என்று நோகிறார்

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவாஹமென்னும் அகன்ற நான் [illegible] த்தாலே அவனை அகலமாட்டுகிறிலேன், எம்பெருமானும் என்னை விருப்பி விடுகிறிலன் இது ஒரு விஸ்மயமென்கிறார்.

[செல்வன் நாரணனென்ற] ஸ்ரீமானான நாராயணனை [நாடுவன் மாயமே] - "அகலேன்" என்ற நான் என்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே "எங்குற்றாய்" என்று தேடாநின்றேன், இது ஒரு ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்! [அல்லும்நன்பகலுமென்று தொடங்கி] - என்னைப் [illegible] கையாலே பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே நன்றான இரவும் பகலும் இடைவிடாதே என்னை ஸ்நேஹித்து விடுகிறிலன்

ப.—அனந்தரம், இப்படி அகல நினைத்திருக்கச்செய்தேயும், திருநாம [illegible] த்தாலே மேல்விழும்படி என்னைப் பரிபூர்ணனான அவன் விடுகிறிலனென்கிறார்

செல்வநாரணனென்ற - ஸ்ரீமந்நாராயணனென்கிற, சொல் - திருநாமத்தை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே, கண் - கண்ணானது, பனி மல்கும் - நீர் மல்காநின்றது; நாடுவன் - ("எங்ஙனே" என்று) தேடாநின்றேன், மாயமே - இது ஒரு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே, நம்பி - பரிபூர்ணனான நம்பியானவன், நல் - (தன்னைக்கிட்டுகைக்கு அடியான) நன்மையையுடைய, அல்லும் - இரவும், பகலும் - பகலும், இடைவீடின்றி - விச்சேதரஹிதமாக, நல்கி - ஸ்நேஹித்து, என்னை - என்னை, நம்பி - ஸ்வீயத்வப்ரதிபத்திபண்ணி, விடான் - விடுகிறிலன் நம்புதல் - தன்னுடையவனாக விஶ்வஸித்தல்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அகலேன்" என்ற அந்த நான், யாத்ருச்சிகபகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே ஶிதிலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன், அவனும் என்னை விடமாட்டுகிறிலன், இது ஒரு விஸ்மயமென்? என்கிறார்

[செல்வநாரணன்] - ஆழ்வார் பரிஸரத்தில், லக்ஷ்மீஸம்பந்தமொழிய [illegible] யெம்பெருமானைப் பற்றுவார் இல்லாமையாலே, 'ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்று யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னார்கள் [என்றசொற்கேட்டலும்] - இப்பதம் செவிப்பட்டவளவிலே அநுஸந்தானம் பண்ணிற்றிலேன், பாவித்திலேன், விஷ்ணுபுராணமத்யம்போலே அர்த்தாநுஸந்தான [illegible]

யவே பனித்தது [மல்கும்கண்பனி] என்னை யொழியவே கண்ணானது நீர்மல்கத்தொடங்கிற்று [நாடுவன்] நெஞ்சானது "எங்குற்றாய்எம்பெருமான்" என்று தேடத்தொடங்கிற்று [மாயமே]- "அல்லேன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்று, "ஆவேன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லை, இது ஒரு ஆஶ்சர்யமென்? என்கிறார் அவன் செய்கிறதென்? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி]-தம் முடைய அபிஸந்தியொழிய அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் நன்றான பகலும் [இடைவீடின்றிநல்கி] - நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான தான் நம்பி விடுகிறிலன் நம்பி - ஒருத்தனைக் கிளைத்து நம்பி - அல்லும் நன்பகலும் வீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான் மாயமே ஆழ்வான், "நம்பியே" என்று ஸ்வரூபம் - இவனையே பூர்ணனென்பது என்பர்

॥ ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு 'நாம் இதுக்குமுன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்புச்செய்தோம், இனித்தவிர்த்திக்கவேணும்' என்று 'அவன் குணங்கள் நடையாடாத தேசத்திலே கிடக்கவேணும்' என்று போய், ஒரு தட்டிச்சுவரிலே முட்டாகக்கிடக்கக்கொண்டு கிடந்தார்; அங்கே, வழிபோகிறானொருவன், சுமைதனைத்து "ஸ்ரீமந்நாராயணன" என்றான், அச்சொல்லைக் கேட்டு தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே பரவசமாகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும்] ஆழ்வாரபிஸந்தியில் ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப்போல் சொல்லுவாரில்லை, அதில் அர்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டா வாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு என்போல் வென்னில்;—விஷஹரணமந்த்ரம்போலே அச்சொல் செவிப்பட்ட வளவிலே, கண்ணானது என்னை யொழியவே நீர்மல்கப்புக்கது, நெஞ்சும் அவ்வளவிலே, "எங்குற்றாய்" என்று தேடப்புக்கது [மாயமே] - "அல்லேன்" என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று 'ஆவேன்' என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ! ஈது ஓராஶ்சர்யம் இருந்தபடியென்! அவன் பின்னைச்செய்கிறதென்? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி] தம் அபிஸந்தியொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே 'நல்ல அல்லும், நல்ல பகலும்' என்கிறார். நிர்வாரதரவிபாகமற எனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிபூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து என்னைவிட க்ஷமனாகிறிலன், அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என்கண்ணானது பனிமல்காநின்றது, நெஞ்சானது தேடாநின்றது இது ஓர் ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்? என்கிறார் [இடைவீடின்றி] - நான் ஒருகால் தேடிவிடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பிவிடுகிறிலன் நம்பி என்னை ஒருமதிப்பனாக நினைத்து, நம்பி, அல்லும் நன்பக

எட்டாம்பாட்டு —செல்வநாரணன் இத்யாதி "கேட்டலும்" என்கையாலே-அஸம்பாவிதஸத்தலத்தி விருப்பு வித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை - நாம்இதுக்குமுன்பு இத்யாதி தட்டிச்சுவர் - ஏகாந்த ஸ்தலம் "மாயமே" என்றதைப்பற்ற விஸ்மிதராகிறார் என்றது

செல்வநாரணன் - ஸ்ரீமந்நாராயணன வழிபோகிறவன ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பனே வென்ன, ஆழ்வார் இத்யாதி "யாரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல" இத்யாதி "சொல" என்றதுக்கு பாவம் - அதில் அர்த்தாநுஸந்தானம் இத்யாதி, மல்கும் பாவஹிக்கும் நெஞ்சும் இத்யாதி - கீழ்ப்பாட்டிலே பாஹ்ய கரணமும் அந்தக்கரணமும் சொல்லுகையாலே இங்கும் பாஹ்யகரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்தக் கரணத்தைச் சொல்லுகை உசிதமென்று தாத்பர்யம் "மல்குங்கண்பனி" என்று - பாஹ்யகரணத்துக்கும் காத்து குதவா கீழே சொல்லுகையாலே, நெஞ்சுக்கே நாடுகையிலே ஸாத்தத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபதேஶத் தாலே "நாடுவன்" என்கிறதென்றபடி மாயம் ஆஶ்சர்யம் என்னையொழியவும் கண்பனி மல்கும், நெஞ்சு தேடுமென்கையால் ஆஶ்சர்யமென்று சொல்லுகிறார்-அல்லேன் என்று இத்யாதி "வேணா" என்கிறவர், "நல்லலும் நன்பகலும்" என்கிறதென்? என்ன - தம் அபிஸந்தி இத்யாதி அல்லுநன்பகலு மிடைவீடின்றி நல்கி

னும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னைவிடான், மாயமே [நம்பியே] - இவனையே பரிபூர்ண னென்கிறது ஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று, பெறும்பேறு பெற்றானாயிருக்கிற இவனையே! பரிபூர்ண னென்கிறது லோகத்தார் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற அச்
செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை
உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை
எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனோ ?

ஆ —(நம்பியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நம்மை விடாதொழிந்தால், அவனுடைய குணங்களை பண்ணாதே அநுபாவ்யனாய அவனை மறந்திருக்கலோவென்னில் — தத்குணங்களமாத்ரத்தாலே சபலனாய்த் தன்பக்கலிலே விழச்செய்கை, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமாகளோடொக்க திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யமான அழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான், இனி என் ஸநேன் நான் அவனை மறக்கும்படி என்கிறார்

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன் விடாதொழிந்தால் நீர் அநுபாவ்யனாய அவனை மறந்தாலோவென்னில்,—திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியைக் கண்டுவைத்து மறக்க உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அச்செம்பொனென்று தொடங்கி] - ஓடவைத்த செம்பொனின் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை திகழாநிற்பதாய்ச் செய்து ஒருவருடைய வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடியான திருமேனியை யுடையவனை [உம்பரென்று தொடங்கி] - பரஜ்யோதிமயமாக காட்டும் அத்யந்த விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவாய புத்திமநோஹரமான தேஜஸ்ஸை யுடையனுமாய அநுபவ்யமாகளைப்போலே தாமே யாதமாமபடி என்னைப் பண்ணினவனை

ப —அநந்தரம் அவனுடைய உபகாரகத்வம் மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

தென்குறுங்குடி திருக்குறுங்குடியிலே, நின்ற நிற்கையாலே, நம்பியை - ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணனாய, (பரமபதத்தில வடிவினுங்காட்டில்), அ - ஓடவைத்த, செம்பொன் செம்பொன்போலே, திகழும் - உஜ்ஜ்வலமான, திருமூர்த்தியை - திருமேனியை யுடையனாய, உம்பர் - மேலான், வானவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய, அம - ஸத்

நம்பி என்னை நம்பிவிடானென்று அந்வயித்து, ஆத்மஸ்திவாநதா இத்யாதி | 'என்னை' என்றதுக்கு - த்ரிவ்ருத்தி ஸ்வீகரித்து - தன்னுடையவனாக விஷயீகரித்து 'மாயா' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் அவன் பேர் இத்யாதி ஆத்தாநுஸந்தாமினிருக்கே மேபதமாதாமே பண்ணக்குமைக்கு நிமித்தமானதை - ஆச்சர்யத்வமுந் வென்றபடி மேழே, திவ்யாநுபோகயாலியாலே - உத்தரார்த்தபூர்வகமாகப் பூர்வார்த்தாசயநு சொல்லி, பூர்வார்த்தபூர்வகமாக, நம்பி என்னை நம்பி அலனும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கிவிடான் என்று அந்வயத்தை திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - இடைவீடின்றி இத்யாதி இடைவிடாதே விச்சேதியாதே, "நல்கி" என்றதுக்கு ஆத்மஸ்நேஹியாநின்றுள் என்று நாநுவல் - தேவனை "நம்பி" என்றதுக்கு ஆத்மாநந்தாள் என்னை ஒரு மதிப்பன் இத்யாதி இதப பக்ஷத்துக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் - நம்பி அல்லும்நன்பகலும் இத்யாதி, முதிப்பன் - பெரியவன் செகவாரணனென்று தொடங்கி, நாவேண, நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான், மாயமே இத்யந்வயம் (அ

தாமஸீயமான, சோதியை - பாஞ்ஜயோதிஸ்ஸப்பதவாச்யனாய, எம்பிரானை - தாதருமம்மான் வடிவை என்னை அநுபவிப்பித்து அடிமைகொண்டவனை, என்சொல்லி - எதனைச்சொல்லி, மறப்பனோ - மறப்பது அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸுலபனென்று மறக்கவோ? அநுஜ்ஜ்வலவிக்ரஹனென்று மறக்கவோ? அவிலக்ஷணபோக்யனென்று மறக்கவோ? ஸுசீலனல்லனென்று மறக்கவோ? என்று கருத்து,

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன் விடாதொழிந்தால் நீர் அகப்பட்டாய் அவனை மறக்கலாகாதோ? என்னில்,—அவன்படிகளைக் கண்டுவைத்து மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமே உள்ளது, இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடிநின்ற] கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அதனைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நின்றவனை, [அச்செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை] - ஓட்டவைத்த செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய் எல்லாருடைய வாங்மநஸ்ஸுகளாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனை [உம்பர் இத்யாதி] - ஆகாரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றிக்கே, அவ்வருகான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்காரஹேதுவாய், அவர்களுக்கு அதிமநோஹரமுமான தேஜஸ்ஸையுமுடையவனை அவ்வடிவுக்கு போக்தாக்களிறே அவர்கள் [எம்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குப் போலே தானே யாக்கமாம்படி எனக்கு உபகரித்தவனை [என்சொல்லி மறப்பனோ] - குணஹீநனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று மறக்கவோ? மதிப்பனல்லனென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனல்லனென்று மறக்கவோ?

ஈடு —ஒன்பதாம்பாட்டு நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உடுத்துத் திரியமாட்டீரோ? என்ன;—நான் எதனைச்சொல்லி அவனை மறப்பது என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமேயிறே உள்ளது, இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடி நின்ற] - கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அதனைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக நின்றவன் [நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற] குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்தனென்னுதல் செய்து, நான் மறக்க வேணுமே [அச்செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை] - வடிவழகிலே குறையுண்டாயத்தான் மறக்கவோ? [அச்செம்பொன] - உபமாநரஹிதமாய், ஓட்டற்ற செம்பொன்போலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடைய

ஒன்பதாம்பாட்டு —நம்பியை இத்யாதி "என்சொல்லி மறப்பனோ" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்தாம் இத்யாதி

"தென்குறுங்குடிநின்ற நம்பியை" என்று கூட்டி பாவம் பரமபதத்தில் இத்யாதி "நம்பி - உம்பர் வானவராதி" என்கிற பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் - கலங்கா இத்யாதி கலவிருக்கை - வாஸஸ்தானம் "நின்ற" என்றதின் பாவம் - அவஸர இத்யாதி குணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமுஞ் சொன்னதுக்கு பாவம் - குணத்திலே இத்யாதி, வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - வடிவழகிலே இத்யாதி 'செம்பொனே திகழுந்திருமூர்த்தியை' என்று அந்வயித்து, ஸ்பதார்த்தம் - உபமாந இத்யாதி உபமாநரஹிதமாயென்றதின் விவரணம் - வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும், பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என்றது ஒட்டற்ற - கலசமற்ற இனி மேல் ஓட்டவைக்கத்தக்க மலாபமில்லாத வென்றபடி பதச்சேதத்துக்கு பாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி

வனை [உம்பர் இத்யாதி] - அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இடம்பெறாத நித்யஸூரிகளாச சொ கிறது ஆக்கரான இவ்வருகில வானவரைப்போலே யன்றியே மேலான நித்யஸூரிகளுடை ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவனை [எம்பிரானை] - அவ்வாகாரநுபவிக்கும்படியை எனக்கு உபகரித்தவனை | சொல்லி மறப்பனோ] அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ வடிவழகில்லையென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரி னன்றென்று மறக்கவோ? எத்தைச்சொல்லி மறப்பனென்கிறார்

பத்தாம்பாட்டு.

மறப்புமஞானமும நானொன்றுணர்ந்திலன்
மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு
மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான் தன்னை
மறப்பனோவினி யானென்மணியையே.

ஆ—(மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவனை மறக்கலாகாதோ வென்ன திவாத பித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ வென்னில். - இப்படி தன்னழகை எனக்குக் காட்டி யருளி, கால தன்னைக்காட்டிப்போகில, ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கும் அபாத்ரமல்லாமையாலே அறிந் பனை இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்தருளி, தன்னை நான் மறவாமைக்காக, அந்த த்தைச் சேதநமாக்கவல்ல தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடேகூட என்னுள்ளே புகு எனக்குப் பரமஸாம்யமுண்டாக்கிக்கொண்டு 'இனிப் பேரேன்' என்று இருந்தருளினான், இவனை 'மறப்பேன்' என்று வருந்தினால மறக்கமுடியுமோ? என்கிறார்

ஒ—பத்தாம்பாட்டில, வருந்தியாகிலும் அவனை மறந்தாலோ? என்னில்,—அழ திருக்கண்களாலே நோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னுள்ளே நித்யவா வர்த்திக்கிறவனை நான மறக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்] மறந்தேனென்று ஞானமென்றும் பெயரொன்றுமறிந்திலேன், அஸத்கல்பன் [மறக்குமென்று செந்தாமரைக்] - வனாக னை எனக்கு அறிவைப்பிறப்பித்து 'இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்து, [ஈஸ்வரனுமொ வனுடைய திருவழகை எனக்கு போக்யமாம்படி தந்தவனை

ப—அநந்தரம், மறவாதபடி அவனே யத்னம்பண்ணுகிறபடியாக, மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்

மறப்பும் - மறப்பென்றும், ஞானமும் - அறிவென்றும், ஒன்று - ஒன்றும், உணர் திலன் - அறிந்திலேனாயிருக்க, (தன்விஷயத்திலறிவை யுண்டாக்கி), மறக்கும் - இத்தை இவ

முபதார்த்தம் - ஆக்கரான இத்யாதி ஆக்கரான - ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமாக ஸ்ருஷ்டராய உபர்பி - மே "திருமூர்த்தி" என்றதுக்கு - வடிவழகிலும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு - மேன்மையிலும் நோக்கு இ திகமத்திலும், சாற்றுப்பாட்டிலும் வ்யக்தம் "ஆதி" என்றதின் அர்த்தம் - ஸத்தாதிகளுக்கும் இத்யாதி உபய மான அவர்கள் இத்யாதி படி - திருமேனியும், பரத்வமும் "என்சொல்லி" என்றதுக்குப் பூர்வோக்தம விசேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் - அபூர்ணனென்று இத்யாதி தென்குருகூர் நம்பியை, அச்செம்பொனே இத்யாதி அவையே

[illegible] (கடாக்ஷிக்கைக்கு ஆளான), [illegible] மறப்பும் [illegible] மறப்பும் [illegible] [illegible]

குடையோ?

இப்பாட்டில், அவன் மறவாமைக்குக் கருவியானவற்றைக் [illegible] எனகிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று முணர்ந்திலன்] [illegible]

[illegible]

[யான்] - அநாதிகாலம் [illegible] [illegible]

[illegible], நான் அவனை அநாதரிப்பேனோ?

௫௦ பத்தாம் பாட்டு. ஆறுவதும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, நெஞ்சிலே இருளை அறுத்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க வழியுண்டோ? என்கிறார்.

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று முணர்ந்திலன்] - நான் சேதநனாய் நினைத்தேனாகில் அன்றோ மறப்பது - நினைத்தேன் நானொருவனே? மறக்க இப்போது [illegible] ஆம்படியாமதிலே அநுஸந்தித்ததுக்கும் ஆம்படியாமது, அதிஶயமநியாமகனோ நான் இருந் [illegible] [மறக்கும் இத்யாதி] - இப்படி இருக்கிற நான் நினைத்தேனாகிலும் நினைவையும் என

பத்தாம்பாட்டு — மறப்பும் இத்யாதி. [illegible] "மறப்பேனோ இனி" [illegible]

[illegible] - ஆறும் இத்யாதி

மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுமுணர்ந்திலன் - [illegible]

[illegible]

* 1—50

தலையிலே யேறிட்டு, 'பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது' என்று பார்த்து, கிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி எனக்கு வருரு விஸ்ம்ருதி போ என்ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [மன்னினை] - 'புறமபே அங்ய உண்டு' என்று தோற்ற இருக்கிறிலன [மறப்பனோ இனியானென்மணியையே] - பெரு ஞன ரத்னம் கைப்புகுந்தால் அத்தை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவார்களோ? [மறப்பனோவி மறவாமைக்குப் பரிகாரம் அவன்கையிலே யுண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ! அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ளகாலமும் மறக்க விரகில்லாதபடி [யான்] - அநாதிகாலம் "மறந்தேனுன்னைமுன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப்போந்த [என்மணியையே] - பெருவிலையனான முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணிவைத்தபின்பு நான் அ அநாதரிப்பனோ?

பதினோராம் பாட்டு.

மணியைவானவர்கண்ணனைத் தன்னதோ
ரணியைத தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
தணிவிலர்கறபரேல் கலவிவாயுமே.

ஈடு —(மணியை) வானவர் கண்ணனாயிருந்து வைத்து எனக்கு எளியனாய் தன தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு மோக்ஷவருத்திருப்பமாக சொன்ன இத்திரு மொழியைக் கற்றாரிருக்கு மவர்களுக்கு அக்கலவிதானே வாயு மென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிசய புருஷார்த்தமான ப்ரகலவ யுதனைப் பெறுவரென்கிறார் இக்கலவிதானே அமையு மென்றுமாம்

[மணியையென்று தொடங்கி] - தனக்குத்தானே பூஷணமாய ஆச்ரயமாயாப பதியாய ஆச்ரயிப்பார்க்கு எளியனா யிருந்தானானவனை. [தென்குருகூர் சடகோபன்] - வார்க்கு அத்யந்தவிதேயமாபச் சொற்கள பணிசெய்த ஆயிரத்துள் இவைபத்தையும், எம்பெரு னுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வார் பணிசெய்த ஆயிர மென்றுமாம் [உட னென்று தொட ஸாபிப்ராயமாக ஸாரத்தாரதாயக கற்பாரகில கலவி வாய்க்கும்

பூர்வதாதப்யமோக்ஷம் சேர் - அழகு மனனுவையாவதேது? என்ன - [பூர்வ] இத்யாதி "மறப் வினி" என்று தொடங்கி, வயாக்யாநமெல்லாம் த்விதியதாதப்யமோக்ஷ தாத்பர்யார்த்தம் பெருவி னை இத்யாதி பெருவிலையனான அர்த்தமான 'இனி' என்றதுக்கு, அர்த்தம் - மறவாமைக்கு, இதப பரிகாரம் - செந்தாமரைக்கண் 'பரிஹாரம்' என்று பாடமானபோது - 'மணி' என்கிற பதத்தில சா தாதப்யம், "மணிமாதரெனஷ்தாதிகள்" என்னக்கடவதிறே இழவாக்யவிவரணம் - சீழ் அநாக்காலம் யாதி 'யான்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அநாதிகாலமி இத்யாதி பாதமாதாதப்யத்தில, யான் - பாதகதா கான மறப்பனோ - மறக்கவல்லவனல்லேனோ? என்றபடி மறந்தேனுன்னைமுன்னம் - யாதொரு விஷயம் வி நினைக்க அடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதிகாலம் மறந்துபோனதே னென்னுதல், மறந்துபோனதே னென்னுதல பாதார்த்தம் - பெருவிலையனும் இத்யாதி மணிக்கு ப்ரமாணயவை முடிந்தாளலாம்படியான னெல்லையமு முண்டிறே 'என்மணி' யென்கையாலே, எனக்கு அநுபவ யோ மாம்படி என்றது

ப — இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்யமென்று அருளிச்செய்கிறார்

மணியை (உஜ்ஜ்வலமான) மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனுமாய், (அந்தவடிவாலே), வானவர் - பரமபதவாஸிகளுக்கு, கண்ணனை - நிர்வாஹகனுமாய், (அவ்வழகுக்கு ஒப்பில்லாமையாலே), தன்னதோர் அணியை - தனக்குத்தான் அலங்காரமாம்படி அத்விதீயனானவனை, தென் - அழகிய, குருகூர் திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - சொல்லாலே, பணிசெய் - பண்ணிசெய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்து - இவை பத்தையும், உடன் - அபிப்ராயத்தோடே கூடப்பாடு, தணிவிலர் - ஆறுதலறு, கற்பரேல் - (அபிநிவேசத்தோடே ஓராசார்யமுகத்தாலே) அப்யஸிப்பார்களாகில், கல்வி - அந்தக்கல்வி, வாயும் - கைங்கர்யரூப பலத்தோடே சேரும் சொற்பணிசெய் என்றது - சொல்லெடுத்துக் கைதொட்டினவென்றுமாம் அன்றியே, சடகோபன் - சொல் என்றுகூட்டி, பணிசெய்யாயிரமென்றது, கைங்கர்யரூபமான ஆயிரமென்றுமாம் இது கவிவிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[மணியை] - நமக்கு முடிந்து ஆளலாம்படி ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறார் [வானவர்கண்ணனை] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனும் மேன்மையையுடையவனை [தன்னதோர் அணியை] - தனக்குத்தானே ஆபரணமான அழகையுடையவனை 'தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்கிறவிடம் - ஸௌலப்யம், '' உம்பர்வானவராதியஞ்சோதியை '' என்கிறவிடம் - மேன்மை, '' செம்பொன்னேதிகழுந்திருமூர்த்தி '' என்கிறவிடம் - அழகு ஸௌலப்யமும் மேன்மையும் அழகும் கூடின பகவத்விஷயத்தை [சொற்பணிசெய்யாயிரம்] - '' மிடைந்தசொல் '' என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரமென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல் [உடன்கற்பரேல்] ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பாராகில் [தணிவிலர் கற்பரேல்] தணிவாகிறது - ஆறுதல் பரம்பத்தாராயார் கற்பாராகில் [கல்விவாயுமே] - கல்விதானே ப்ரயோஜநமென்னுதல், கல்வியின் பலமான கைங்கர்யஸித்தியுண்டா மென்னுதல் ஸர்வஸமர்த்தர் னென்றார், பஜநீயனென்றார், அவன்தான் ஸுலபனென்றார், ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் ஶீலவானென்றார், ஸர்வாத்மாவென்றார், நிரதிஶயபோக்யனென்றார் அவனுடைய ஆஜ்ஞைகளை சொன்னார், ஸாதம்யபோக்யனென்றார், இப்படி ஸர்வாபூர்த்தனானவனை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பான் ஒருவன் என்றார் ஆகையாலே, '' அவன் தாயால் கடாது தொழுதெழுமனமே '' என்று இத்திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

ரு.—நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்பவர்கள் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

[மணியை] - முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி கைபடுந்திருக்குமென்று ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது ''தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்கிறவிடத்தில - ஸௌலப்யம் [வானவர்கண்ணனை] - ''உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி'' என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது [தன்னதோர அணியை] - ''அச்செம்பொன்னேதிகழுந்திருமூர்த்தி'' என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது, இம்மூன்றும்

நிகமம் - மணியை இத்யாதி 'கல்வி'' என்றதுக்குக் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்து அலங்காரிக்கை - இப்பதத்து இத்யாதி

''மணி'' என்கிற பதத்தாலே - ஸௌலப்யஞ் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ''தென்குறுங்குடிநின்ற''என்ற பதத்தை நிகமிப்பதென்கிறார் முன்தானையிலேயித்யாதி வாக்யத்தாலே முன்தானையிலே முடிந்து தலைப்பிலே முடிந்து ''மணியை'' இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு விஷயமா

கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று பரத்தவமாகிறது. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, 'நாம இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று, சொற்கள் தாமே 'என்கோள், என்னைக்கோள்' என்று 'மிடைந்த சொல' என்கிறபடியே சொற்கள் செய்த ஆயிர மென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல் [உடன் தணிவிலாகறபரேல்] - ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில வாகிறது மேதத்தென்கை "வரில போகடேன், கெடில தேடேன்" என்கிறபடியே பரத்தைமாறுகே கற்பராகில [கலவிவாயுமே] - "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே - ஜ்ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தைப்பற்றியல்லது [illegible] இத்தை அப்யஸிக்க, இதுக்கு பலமாகக் கைங்கர்யத்தை இதுதானே தரும் [கலவிவாயுமே] கதானே ப்ரயோஜந மென்றுமாம

இத்திருவாய்மொழியில், மேல் [illegible] அருளிச்செய்யப்புகுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ஷேபேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார், இரண்டாம்பாட்டில், [illegible] நெஞ்சுக்கு மோக்ஷ முகங்காட்டு மென்றார், மூன்றாம்பாட்டில் கண்டாயே அவன் ஸ்நேஹமிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் என்றார், நாலாம்பாட்டில் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார், அஞ்சாம்பாட்டில் கீழ் 'தண்பணி வரும்' என்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார், ஆறாம்பாட்டில் நாம இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்தமும் வாராதென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட்டாம்பாட்டில் 'திருநாரணன்' தந்த தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - விக்ருதி காதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாதென்றார், பத்தாம்பாட்டில் - அருந்தியாகி மறந்தாலோ வென்ன, என்ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ என்றார், [illegible]

[illegible]ிலே தாத்பர்யமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - தென்குருகூர் இத்யாதி தணிவு இனி - தனக்குத்தானே அதவிதீயமான பூஷணம் இதுமென்றும - "தணிவிலாகறபரேல் கலவிவாயுமே" கிறதுக்கு ஔசித்யம் உபபாதித்தபடி "[illegible]" இதி ।

[illegible]

[illegible] இதியாயம் ஹ்ருதிஸ்தாயாஹ இம்மூன்றுங்கூடினவித், [illegible] பூரணமென்று கருத்து பசுங்கூட்டு - கர்ப்பூரசந்தகுங்குமங்கள் கூட்டினது [illegible] ஆழ்வார் இத்யாதி மிடைந்த - நிபிடமான முதின அர்த்தத்திலே, சடகோபன் சொன்னதாய், சொற்பணிசெய்தாயிரம் என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது [illegible] வது - அப்ராதத்தானுயிருக்கை இத்தை உபபாதிக்கிறார் - வரில்போகடேன் இத்யாதி "கலவிவாய" என்றவிடத்திலே, கலவி யென்று - ஜ்ஞானமாய், அதனாலே ஜ்ஞானபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லு வாரிசை - கிடக்கை அன்றியே, ஜ்ஞானந்தானே ப்ரயோஜந மென்றுமாம் "உடன்" என்கிறத்தை கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி பகவத்விஷயமானமேத ஜ்ஞானமாகையாலும், ஜ்ஞானமோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்கவே பகவத்கைங்கர்ய ஸித்திக்கு மென்று இதுக்கு ஜ்ஞானத்துக்கு இதுதானே - கலவிதானே கல்விதானே "கற்பராகில் கலவிவாயுமே" என்கைக்குக் கலவியைய பலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்றபடி.

கற்றாகுப பலஞ்சொன்னோ ஸர்வஸமர்த்தப ரனென்றோ பஜநீய னென்றோ, அவன்தான ஸர்வப னென்றோ, ஸர்வபஞ்ஞனவன அபராதஸஹ னென்றோ, அவன் ஶீலவா னென்றோ, ஸ்வாராத னென்றோ, நிரதிஶயபோக்ய னென்றோ, அவனுடைய ஆஸ்ரயகுணம் சொன்னோ, ஸாத்யபோக ப்ரத னென்றோ, இப்படி ஏவமபூதனானவன நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரியாநின்றா னென்றோ, ஆகையாலே, ''அவனதுயரறுசுடரடிதொழு தெழென்மனனே'' என்று தாம்திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினார்

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார், இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில களையறுத்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம பாகவத ஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார், நாலாம்பத்தால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்ய மென்றார், அஞ்சாம்பத்தால் - அந்தவிரோதியை போக்குவானும் அவனே யென்றார், ஆறாம்பத்தால் - விரோதிநிரஸநஶீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கார், ஏழாம்பத்தால் - இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஶரணம்புக்க விடத்திலும், நத்தபடயாயாமபோலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார், எட்டாம்பத்தால் - 'இப்படி பரமகாருணிகனசெய்ததும் நாதயா ஸம்ஸாரம் நாளமைவிடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுந்தபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லை யென்கிறார், ஒன்பதாம்பத்தால் - 'இப்படி நசையற்றவிடத்தும் ராக்ஷ்யாகதாழ்வா னென்?' என்று அதிஶங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வா பேக்ஷிதங்களும்செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்கால்படுகிறார், பத்தாம்பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தமக்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்சிராதிகதியையுங் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்ருத்தியும் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் (கக)

———

இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுகளுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, அப்பத்தில திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றது இதயாதி ''ஸங்க்ஷேபவிஸ்தராப்யாம் வாக்யம்'' இதி ந்யாயேன ஸங்க்ஷேபார்த்தமாக ஆகையாலே அவன் துயரறுசுடரடியிலே

இப்ரபந்தத்திலே பத்துக்களுக்கும் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் முதற்பத்தால் இத்யாதி கைங்கர்யம புருஷார்த்த மென்றது - 'அடி தொழுதெழு' என்று ப்ரஸாதித்து, 'வைகலுமே'' என்று உபக்ரமிக்கை யாலே களையறுத்தது - ''தனக்கேயாக'' என்கிற விடத்திலே பாகவதஶேஷத்வபர்யந்த மென்றது ''பயிலும சுடரொளியிலே'' கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்யகைவல்யமென்றது ''ஒருநாயகத்திலே'' அந்தவிரோதியை போக்குவானும் அவனே யென்றது ''கிளரொளியிலே'' என்கிறவிடத்திலே, ''உழலையென்பில் பேய்ச்சி'' இத்யாதியைப்பற்ற வென்னவுமாம் சரணம்புக்கா ரென்றது - ''அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்'' என்கிற விடத்திலே முன்னிலையாக - புருஷகாரமாக விஷண்ணராகிறா ரென்றது உண்ணிலாவியிலே, ''மிக்கஞானமூர்த்தி யாயவேத விளக்கினை யென்னுள்ளவைத்தாய் விட்டிடுதியோ'' என்றத்தைப்பற்ற நசையில்லை யென்கிறா ரென்றது நங்கள்வரிவளையிலே, ''உடனமர்காதல்மகளிரோடு நல்லுயிர்நின்ற உடலம்பிரிந்து என்னுடைய வில்லை'' என்றத்தைப்பற்ற அதிஶங்கைபண்ண வென்றது - ''அறிவென்னும் தாள்கொளுவி'' என்றத்தைப் பற்ற ஶீலகுணத்திலே ஆழங்கால்படுகிறா ரென்றது மாலிருஞ்சோலையிலே யென்றபடி பதறித் தமக்கு 'தமக்கு வேட்டையாக வந்து'' என்றது ஸ்ரீ, அபேக்ஷிதஸம்ருத்தியும் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தா ரென்றது ''சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே'' என்றபடியாலே 'முதற்பத்தால்' என்று தொடங்கி, இப்படி இத்தை ஶ்ரீகோஶங்களிலே, சிலஶ்ரீகோஶங்களிலே, ஆசார்யஹ்ருதயத்திலுமுள்ள சூடிகையிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அருளிச்செய்தது என்று கண்டு கொள்வது (கஉ)

———

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible] ॥

த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி — [illegible] ॥

[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து
தருமாறேயேதுவறத்தன்னைத் — திருமாலைப்
பார்த்துரைசெய்மாறன் பதம்பணிகவென்சென்னி
வாழ்த்திடுகவென்னுடையவாய்

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்

௯-ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
[illegible]	௧௮	நாலாந்தமுடம	நாலாந்தமுடம
[illegible]	[illegible]	ஸவாதீநகய	ஸவாதீநயக
[illegible]	௧௩	பாதார பாயோஜிகை	பாதார பாயோஜகை
௫௨	௧௭	கவ்யஹெஞ	கவ்யஹெஞ
[illegible]	[illegible]	ஸவஸடுத்ரு	ஸவடுத்ரு
,,	௫	ஓரவ்யஸ்யாவ்யாவிசேஷாஃ	ஓரவ்யஸ்யாவஸ்யாவிசேஷாஃ
,,	[illegible]	தத்விசாரணாயம்	தத்விசாரணாயாம்
[illegible]	[illegible]	வெதரெவவசேஷாஞா	வெதசெஷ வசேஷாஞி
[illegible]	௮	க்ருஸ்த	க்ருஸ்த
,,	௨௫	கசெஞணாக்ஃ	கசெஞ ணாக்ஃ
[illegible]	௨	நேகாய	அநேகாய
,,	[illegible]	யஜ்ஞாதிகா	யஜ்ஞாதிகா
[illegible]	[illegible]	ஷிடாத்ருஷ்டி	ஷிடாத்ருஷ்டி
,,	[illegible]	காமவலி	காமவலி
[illegible]	[illegible]	வியாவிகைக்கு	வியாவிகைக்கு
[illegible]	[illegible]	ஸவாதந்தை	ஸவாதந்தை
[illegible]	[illegible]	அவன பரஸாதத்தாலே	அவன பரஸாதத்தாலே
[illegible]	௧௧	சஜ்ஞாவிமபஸ்திதகல	சஜ்ஞாவிமபஸ்திதகல
,,	[illegible]	ஸ்ரூஸீரம்	ஸ்ரூஸீரம்
[illegible]	[illegible]	ஸந்தயாதியாதிக	ஸந்தயாதிகள
[illegible]	[illegible]	யசெஷஹாவலி	யசெஷஹாவலி
[illegible]	[illegible]	உளனடிகபிமார	உளனடிகபிமார்
[illegible]	[illegible]	உடபொருகள	உடபொருகள
[illegible]	[illegible]	ப்ராதாதியஜ	ப்ராதாதியஜ
[illegible]	[illegible]	விஷ்ணோருணை	விஷ்ணோருணை
[illegible]	[illegible]	இததால	இத்தால
[illegible]	[illegible]	பொரகொய டகஃ	பொரகொயாடகஃ
[illegible]	[illegible]	ப்ருதிவொதிகஃ	ப்ருகிவொதிகஃ
[illegible]	[illegible]	கஜவடுஷி	கஜவடுஷி
[illegible]	[illegible]	வஸத்ருதவதாம	வஸ்த்ருதவாம
,,	[illegible]	பரசயயவஸ்த	பரசதயவஸ்த

[illegible]

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௬	௩௮	சுந்தாவெ	சுந்தரவெ
எ௫	௮	கடவுளீன	கடவுளினை
எ௬	௨௬	வெயாயவஞ்ஜ:	வையாயஞ்ஜ:
௯௫	௩௪	விட்டனுய	விட்டவனுய
௧௨௫	௪	பக்ஷி ஜாசஙகள	பக்ஷி ஜாதங்கள்
௧௪௮	௨௮	விருாயர்பூ	விரஷாயர்பூ
௧௫௫	௨௪	வெணவ்ரு யமெந்த	வெணவ்ரு யமெந்த
௧௮௬	௬௩	மதஙகளோக	ஙகளோக
௧௯௦	௩௩	நலகிககாதநருளி	நலகிககா நருளி
௧௯௧	௪௩	கோடிதநோடடம	கொடிதந்தோட்டம
௧௯௬	௨௨	ஊமரநாமாலயநாமி	ஊமரநாமாலயநாமி
௨௨௦	௩௯	ிாவாஜநகனு	ிாவாஜநகனு
௨௫௮	௩௬	மமசெந்து	மமசெநாசு
௨௫௬	௩௪	கூவுதி	கூவுதி
௨எ௨	௨௦	ஈகாஷா	உதகாஷா
௨எ௪	௩௬	ஸ்ரீவிஷயமெந்து	ஸ்ரீவிஷயமெந்து
௨௮௬	௯	இபபாரு	இருபபாரு
௩௦௪	௬௮	ஓடடுமோ	ஓடடுமோ
௩௦௬	௩௨	ஊமயுக்கு	ஊமாயுக்கு
௩௧௨	௩எ	நயிவெகமெந்தம்	நயிவெகமெந்தம்
௩௨௫	௨௫	சிறகாபன	சிறகாபன்
௩௫௨	௩௫	ஞூலசுரசமுட	முசுரசமுட
௩௫௫	௨௧	விஷயமாமையே	விஷயமாகாமையே
௩௫௫	௩எ	ஈழுநநருளி	ஈழுநநருளி
,,	௪௩	இவமை வணஙகளோர	இவமைவணஙகளோர
௩௫௮	௧௧	தோளினீ	தோளினீ
௩௫௬	௧௪	தோளள	தோளன
௩௬௦	௧௨	எநதும	எநதும
௩௬௦	௧௪	யானள	யானன
௩௬௦	௩௮	பவம	பாவம
௩எ௧	௩௬	தம்மா	தமமா
௩எ௨	௨௮	ஸவமான	ஸவமான
௩எ௩	௩௪	மிஷடனுந	மிஷனுந
௩௮௪	௩	செனுதே !	செனுதே!
௩௮௪	௨௬	மீரபபநத	மீரபபநத